

**MĂRTURII PENTRU
COMUNITATE
VOL. 3**

Ellen G. White

Contextul istoric în care a fost scris volumul 3

În 1872, când prima mărturie a volumului 3 era scrisă, întregul efort denominațional al adventiștilor de ziua a șaptea era concentrat în S. U. A., cu predilecție în statele centrale și de nord-est. Erau 86 de pastori calificați și hirotoniți care prezentau solia adventă și administrau lucrarea. Biserica deținea și superviza activitatea unei Case de editură și a unei instituții destul de mici de sănătate, ambele la Battle Creek, Michigan. Pentru un sfert de veac, Dumnezeu și-a condus poporul în ritmul în care ei au putut să înainteze în mod inteligent și în armonie; în primul rând, către o înțelegere clară a doctrinelor ancorate în Biblie, apoi către înțelegerea responsabilității pe care o au pentru publicarea soliei advente; a urmat apoi organizarea bisericii și descoperirea învățăturilor pentru o viață sănătoasă. Au fost experiențe noi și ocazii importante pentru dezvoltarea bisericii. Sfaturile cuprinse în volumul 3 pregătesc calea pentru aceasta.

De-a lungul celor 25 de ani precedenți, James White a fost conducătorul noii mișcări. El a pus bazele lucrării de publicare, a lucrat neobosit la organizarea bisericii, a contribuit la dezvoltarea lucrării medicale, conducând în același timp departamentul administrativ și cel editorial. El a fost deschizătorul de drumuri. Datorită spiritului său ascuțit de prevedere și a devotamentului său deplin pentru creșterea bisericii, el a fost recunoscut drept „conducătorul”. Datorită acestui fapt, unii au considerat că este normal să nu-și asume responsabilitatea pentru creșterea și consolidarea denominațiunii. Acest volum se deschide cu o discuție despre această problemă și cu un apel pentru a se oferi purtători de poveri dispuși să susțină lucrarea la nivel central, eliberându-l astfel pe James White, care era prăbușit sub povară. Iarăși și iarăși, de-a lungul volumului, sunt date instrucțiuni cu privire la extinderea lucrării, sporirea responsabilităților și nevoia de bărbați tineri care să ridice și să poarte poveri. A fost subliniată primejdia de a considera că un singur om poate să conducă eficient lucrarea.

Experiențele acestei perioade sunt asemănătoare cu aceea a vulturului care își învață puiul să zboare; mai întâi îl poartă pe spatele său, pentru ca apoi să-l lase să-și dezvolte puterile proprii, fiind însă suficient de aproape pentru a-i oferi ajutorul atunci când are nevoie de el. Sănătatea șubredă, convingerea că și alții trebuie să poarte poverile, precum și frecventele solicitări de a sluji în diferite locuri, toate acestea au

avut tendința de a-l separa pe James White de aspectele administrative ale lucrării la Battle Creek. În timp ce fratele și sora White continuă să-și împartă timpul între activitatea de la editură și Institutul de Sănătate, îi găsim adesea implicați în lucrări la mare distanță de centrul administrativ al bisericii. În vara anilor 1872 și 1873, și-au luat un timp de răgaz petrecut în munți, în Colorado, după care au fost câteva luni în California. Au stat o perioadă mai lungă pe coasta de Vest, în 1874, timp în care James White a început publicarea revistei Semnele Timpului. În acest mod, alții au fost nevoiți să-și asume responsabilitățile conducerii la nivel central, lucrarea câștigând astfel tărie.

Aceasta a fost o perioadă critică, de asemenea, pentru că, în timp ce biserica își căuta drumul în privința organizării și a modului de conducere, unii erau înclinați să accentueze prea mult independența individuală, fiind în pericolul de a repeta experiența lui Core, Datan și Abiram, care s-au revoltat împotriva autorității deja recunoscute. În tot volumul 3 sunt răspândite sfaturi care se desprind din această experiență. Când și când, sunt enunțate, în afirmații magistrale, unele din cele mai importante principii ale organizării și conducerii.

Cei trei ani în care a fost scris acest volum au marcat, de asemenea, sfârșitul primei decade a prezentării și practicării reformei sănătății. Au fost date sfaturi pentru evitarea extremelor, dar și a indiferenței. Mereu și mereu, în articole generale și mărturii personale, Ellen White a subliniat importante principii ale temperanței și viețuirii sănătoase, chemând poporul să avanseze în noua lor experiență privind reforma sănătății.

Toate acestea au pus pietrele de temelie pentru o mai largă răspândire a soliei advente. În această perioadă, credincioșii au început să înțeleagă că întreaga lume reprezintă câmpul lor de lucru. Era o perspectivă uluitoare, o adevărată provocare. Tot atunci, nu a fost înțeleasă importanța micuței școli de comunitate înființată la Battle Creek de Goodloe H. Bell, un profesor cu experiență, care a acceptat adventismul în timp ce era pacientul Institutului de Sănătate. El și-a demarat lucrarea la începutul verii lui 1872. Puțin mai târziu în acel an, s-au făcut planuri pentru o școală mai mare care să pregătească lucrători. În decembrie, când Mărturia 22 ajungea în mâinile adventiștilor, ei au observat că aceasta începea cu un apel pentru a fi înființată o astfel de școală, precum și instrucțiuni cu privire la modul ei de funcționare. „O educație corectă” este titlul articolului care prezintă concepția de bază referitoare la pregătirea tinerilor noștri. Cum vom putea răspândi în toată lumea mesajul nostru dacă nu vom avea pastori

educați? Cum am putea avea pastori educați fără a avea o școală? Înțelegând și luând în considerare instrucțiunile și provocarea explicată atât de clar în acest volum (131-160 orig.), pionierii noștri au pus bazele unui sistem educațional începând cu colegiul din Battle Creek. Clădirea principală a acestuia a fost inaugurată la 4 ianuarie 1875.

Numai cu câteva luni înaintea acestei ocazii speciale, John N. Andrews, unul dintre pastorii proeminenți, a fost trimis în Elveția pentru a face pionierat în vestirea mesajului advent în Europa. În sfaturile date cu câteva luni mai devreme, Ellen White a scris despre nevoia de misionari „care să meargă la alte națiuni pentru a predica adevărul într-o manieră prudentă și plină de atenție.” (pag. 204 orig.) O dată cu plecarea lui J. Andrews, în toamna anului 1874, adventiștii de ziua a șaptea au început să-și îndrepte privirile și către alte țări.

Este interesantă sincronizarea instrucțiunilor și sfaturilor care au fost oferite de-a lungul anilor. Din 1859, adventiștii de ziua a șaptea au progresat în asumarea obligațiilor lor față de Dumnezeu, înțelegând și necesitatea credincioșiei lor în privința dăruirii sistematice; dar, la început, ei n-au înțeles pe deplin faptul de a oferi a zecea parte din venitul lor. Apoi, în două articole, în mijlocul volumului 3, principiul calculării obligației financiare a fost clarificat de solul lui Dumnezeu, care a scris despre „a zecea parte din venit” și despre „cele nouă părți care au rămas”. Până în 1879, acest concept cuprinzător al dăruirii sistematice nu a făcut parte din practica bisericii, dar un pas important care a însemnat așa de mult pentru asigurarea unui venit atât de necesar pentru înaintarea lucrării își are rădăcinile în sfaturile cuprinse în cele două capitole „Zecimi și daruri” și „Dăruirea sistematică”, publicate mai devreme, în 1875. Conceptul adevăratei isprăvnicii a fost înțeles pe deplin atunci când am fost conduși să vedem că îndemnul la dărnicietate era promovată de Dumnezeu nu doar pentru a strânge bani, ci mai ales pentru dezvoltarea și perfecționarea caracterului dăătorului.

Așa cum era de așteptat, un program susținut de evanghelizare a generat conflicte cu alte grupări religioase, care deseori ne provocau la discuții aprinse și argumentări. Cu zece ani în urmă, Moses Hull, unul din pastorii noștri, a părăsit calea deoarece s-a așezat singur pe terenul vrăjmașului prin astfel de discuții. Acum, în repetate rânduri au fost prezentate sfaturi care au scos în evidență pericolele și rezultatele infime ale unor asemenea confruntări. Volumul 3 abundă în astfel de sfaturi.

Astfel, subiectele acestui volum sunt variate, cuprinzând de la sfaturi către

fermierul bogat și soția sa neinstruită, până la instrucțiuni pentru pastori și administratori. Articolele generale acoperă, de asemenea, o mare parte a acestui volum. Din loc în loc se află mesaje personale, publicate pentru beneficiul tuturor, deoarece, așa cum scria Ellen White, mulți dintre ei vor avea de făcut experiențe „care în multe privințe sunt similare cu situația altora”.

Câteva viziuni remarcabile formează baza unei părți destul de extinse a acestui volum. În această perioadă, viziunile au fost mai puțin frecvente, dar mai cuprinzătoare. Mereu și mereu sunt făcute referiri la viziunile din 10 decembrie 1871 și 3 ianuarie 1875. Ultima este descrisă de James White într-o notă de subsol, la pagina 579 (orig.). Împrejurările în care a fost dată prima viziune vor fi descrise pe larg în continuare. Aceasta a fost primită la Bordoville, Vermont. Un raport al întâlnirii ținute în acest loc, la 9 și 10 decembrie, a fost trimis la Review de către A. C. Bourdeau, în casa căruia se desfășura aceasta. Din cuprinsul său înțelegem că Ellen White a trudit „în mod deosebit pentru biserică”. Într-una din seri, „mărturii speciale erau date celor prezenți; și pentru că acestea au fost primite de cei cărora le erau adresate, un simțământ de eliberare a pus stăpânire pe noi”. Duminică după-amiază, doi fii ai unui credincios și soția unuia dintre ei au venit să-și ia rămas bun de la Ellen White. Ei fuseseră într-o stare de apostazie. Apoi, A. C. Bourdeau redă o imagine vie a ceea ce a avut loc:

„În acel moment, Ellen White a simțit reala povară a cazurilor lor și o dorință specială pentru salvarea lor, oferindu-le învățături prețioase. Au îngenuncheat apoi împreună, rugându-se pentru ei cu o mare seriozitate, credință și tărie pentru ca să se întoarcă la Dumnezeu. Ei au cedat și s-au rugat, promițând că-I vor sluji lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu cobora tot mai aproape de ei. Ellen White trăia o stare de eliberare și, curând, pe neașteptate, a intrat în viziune. A rămas în această stare cincisprezece minute.”

„Vestea s-a răspândit și curând casa era supraaglomerată. Cei păcătoși tremurau, credincioșii plângeau, iar cei care se complăcuseră într-un mod de viață necorespunzător s-au întors la Dumnezeu. Lucrarea nu era limitată la cei care erau prezenți, așa cum crezuserăm noi. Cei care rămăseseră acasă erau cercetați și ei cu putere de Dumnezeu. S-au văzut așa cum nu au făcut-o niciodată mai înainte. Îngerul lui Dumnezeu zguduia locul acela. Scurtimea timpului, spaima și iminența judecăților care vor veni, timpul de strâmtorare, asemănarea cu lumea pe care biserica o manifesta, pierderea dragostei frățești, precum și starea lor de nepregătire pentru a-L întâlni pe Domnul au impresionat

cu putere mintea tuturor.” — The Review and Herald, 26 decembrie, 1871.

Acesta a fost contextul în care a apărut volumul 3. Institutul pentru studiul scrierilor E. G. White.

Capitolul 1

Un apel pentru purtătorii de poveri

Dragi frați și surori, Mă simt constrânsă în acest timp să mă achit de o datorie neglijată multă vreme.

Înainte să se îmbolnăvească, soțul meu a muncit mai mult decât ar fi trebuit să muncească doi oameni în același timp. El nu a găsit timp să-și odihnească mintea și trupul și să uite puțin de grijile care îl apăseau. Prin mărturie, el a fost avertizat de pericolul care-l amenință. Mi s-a arătat că efectua prea multă lucrare intelectuală. Voi reproduce mai jos o mărturie scrisă, dată încă din 26 august 1855:

„Pe când eram în Paris, Maine, mi s-a arătat că sănătatea soțului meu era într-o stare critică și că neliniștea care apăsa asupra minții sale fusese mai mult decât putea el să suporte. Când adevărul prezent a fost publicat prima dată, el a depus un mare efort și a trudit, încurajat și ajutat prea puțin de frații săi. De la început, el a luat asupra-i poveri care-i solicitau prea mult rezistența fizică.

Aceste poveri, împărțite în mod egal, nu ar fi trebuit să fie atât de obositoare. În timp ce soțul meu își lua multe răspunderi, unii dintre frații săi de slujbă nu erau dispuși să-și asume vreuna. Iar cei care se fereau de poveri și răspunderi nu-și dădeau seama de poverile sale și nu erau interesați de înaintarea lucrării și de cauza lui Dumnezeu așa cum ar fi trebuit să fie. Soțul meu a simțit această lipsă și și-a întins umărul pentru a cuprinde poveri care erau prea mari și care aproape că l-au strivit. Ca urmare a acestor eforturi suplimentare, vor fi salvate mai multe suflete; dar tocmai aceste eforturi i-au afectat constituția fizică și i-au secătuit puterile. Mi s-a arătat că el ar trebui, într-o mare măsură, să-și lase neliniștea deoparte; Dumnezeu dorește ca el să fie eliberat de o asemenea muncă obositoare și să petreacă mai mult timp studiind Scripturile și în compania copiilor săi, căutând să le educe mintea.

Am văzut că nu este de datoria noastră să ne încărcăm singuri cu încercări personale. O asemenea muncă intelectuală, îndurată din pricina nedreptăților altora, ar trebui evitată. Soțul meu poate continua să lucreze din toate puterile, cum a făcut-o până în prezent, iar ca rezultat să coboare în mormânt și lucrările lui să fie pierdute pentru

cauza lui Dumnezeu; sau poate fi eliberat acum, cât i-a mai rămas puțină energie, pentru a rezista mai mult și pentru ca lucrările lui să fie mai eficiente.”

Voi cita acum dintr-o mărturie dată în 1859: „În ultima viziune, mi s-a arătat că Domnul voia ca soțul meu să se ocupe mai mult cu studiul Scripturilor, pentru a putea fi pregătit să lucreze mai eficient în cuvânt și în învățătură, atât în vorbit, cât și în scris. Am văzut că în trecut ne epuizaserăm energiile prin neliniști și griji multe, pentru a aduce biserica într-o poziție bună. Nu ni se cere o asemenea muncă epuizantă în locuri diferite, ducând poverile bisericii, căci comunitățile ar trebui să-și poarte propriile poveri. Lucrarea noastră este de a le instrui în ce privește Cuvântul lui Dumnezeu, de a le îndemna să vadă necesitatea unei religii verificate practic și de a defini cât mai clar cu putință poziția corectă în ce privește adevărul. Dumnezeu dorea ca noi să ne ridicăm glasul în adunarea cea mare în legătură cu subiecte legate de adevărul prezent, care sunt de importanță vitală. Acestea ar trebui prezentate cu claritate și hotărâre și, de asemenea, consemnate în scris, pentru ca mesagerii tăcuți să le poată purta către oamenii de pretutindeni. Din partea noastră se cere o consacrare deplină în lucrarea de căpetenie; trebuie să dorim din suflet să trăim în lumina înfățișării lui Dumnezeu. Dacă mintea noastră ar fi mai puțin ocupată cu încercările bisericii, membrii ei ar fi mai liberi să pună în practică subiecte biblice; iar o preocupare mai strânsă cu adevărurile Bibliei ar obișnui mintea să curgă pe acel făgaș și noi am fi astfel bine pregătiți pentru lucrarea importantă ce ne revine.

Mi s-a arătat că Dumnezeu nu a pus asupra noastră poveri atât de grele ca acelea pe care le-am purtat în trecut. Este datoria noastră să vorbim bisericii și să le arătăm membrilor necesitatea de a lucra pentru ei înșiși. Ei au fost duși în spate prea mult. Motivul pentru care nu ar trebui să ni se ceară să luăm asupra noastră poveri grele și să ne angajăm într-o muncă peste măsură de istovitoare este că Domnul are pentru noi o lucrare de un alt caracter. El nu dorește să ne epuizăm puterile fizice și intelectuale, ci să le păstrăm în rezervă, pentru ca, în ocazii speciale, ori de câte ori este cu adevărat nevoie de ajutor, glasurile noastre să se poată face auzite.

Am văzut că vor fi schimbări importante, în care influența noastră va fi cerută spre călăuzire; că se vor ridica influențe și vor fi aduse când și când erori în biserică și că atunci va fi nevoie de înrăurirea noastră; dar dacă am fi epuizați prin lucrările de până atunci, nu am avea judecata liniștită, prudența și stăpânirea de sine necesare pentru ocazia importantă în care Dumnezeu vrea ca noi să jucăm un rol important.

Satana ne-a paralizat eforturile, afectând biserica într-o asemenea măsură, încât să ne silească la un volum dublu de muncă pentru a ne croi drum prin întuneric și necredință. Aceste eforturi de a pune lucrurile în rânduială în biserici ne-au stors de puteri, urmarea fiind oboseala și slăbiciunea. Am văzut că avem de făcut o lucrare, dar că vrăjmașul sufletelor se va împotrivi fiecărui efort pe care vom încerca să-l facem. Că poporul ar putea fi într-o stare de apostazie, astfel încât Dumnezeu nu-l putea binecuvânta, și aceasta va fi demoralizant; însă noi nu ar trebui să fim descurajați. Ar trebui să ne facem datoria de a prezenta lumina și să lăsăm răspunderea în seama poporului.”

Voi cita în continuare dintr-o altă mărturie, scrisă pe 6 iunie 1863: „Mi s-a arătat că mărturia noastră este încă necesară în comunitate, că ar trebui să lucrăm pentru a ne scuti de încercări și griji și că ar trebui să ne menținem mintea într-un spirit de consacrare. Este datoria celor de la editură să facă eforturi intelectuale mai mari, iar cea a soțului meu să se menajeze mai mult. El se ocupă mult timp cu probleme diverse, care îi obolesc și răvășesc mintea, făcându-l incapabil de a mai studia sau de a mai scrie și împiedicând astfel lumina să strălucească în Review așa cum ar trebui.

Mintea soțului meu nu ar trebui încărcată și suprasolicitată. Ea trebuie să se bucure de odihnă, iar el trebuie lăsat liber să scrie și să se ocupe de lucruri pe care alții nu le pot face. Cei angajați la editură i-ar putea ridica de pe umeri multe griji apăsătoare, dacă s-ar preda lui Dumnezeu și ar manifesta un profund interes pentru lucrare. Nu ar trebui să existe nici un simțământ egoist printre cei ce lucrează la editură. Ei sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu și sunt răspunzători față de El pentru motivațiile pe care le au și pentru modul în care înaintează această ramură a lucrării Sale. Li se cere să-și disciplineze mintea. Mulți cred că neglijențele nu ar trebui condamnate. Aceasta este o mare greșală. Neglijența este păcat. Ea duce la multe greșeli grosolane și la multă dezordine. Minții trebuie să i se dea însărcinări; ea trebuie disciplinată până când va reuși să păstreze ce i s-a încredințat.

Soțul meu a avut multe griji și a făcut multe lucruri pe care alții ar fi trebuit să le facă, dar pe care s-a temut să li le încredințeze, pentru ca nu cumva, în nepăsarea lor, să facă greșeli greu de îndreptat și să provoace astfel pierderi. Acest lucru a fost o mare greutate pentru mintea lui. Cei ce lucrează la editură ar trebui să învețe. Ei ar trebui să studieze, să pună în aplicare și să-și exerseze facultățile propriilor lor minți; căci ei au

doar această ramură de activitate, în timp ce soțul meu are responsabilitatea mai multor departamente ale lucrării. Dacă un lucrător aduce o pagubă, el ar trebui să aibă simțământul că este de datoria lui să repare stricăciunile din propria lui pungă, și nu ar trebui să îngăduie ca editura să suporte pierderile datorate neglijenței lui. El nu ar trebui să înceteze să mai poarte răspunderi, ci să încerce din nou, evitând să mai facă greșelile din trecut. În acest fel, el va învăța să manifeste prudența pe care o pretinde neîncetat Cuvântul lui Dumnezeu și atunci va ajunge să-și facă pur și simplu datoria.

Soțul meu ar trebui să-și facă timp pentru înfăptuirea acelor lucruri despre care judecata sa îi spune că i-ar păstra sănătatea. El s-a gândit că trebuie să arunce poverile și răspunderile care erau asupra-i și să părăsească editura, căci altfel mintea i s-ar ruina. Mi s-a arătat că, atunci când va dori să-l elibereze din poziția lui, Domnul va oferi dovezi pentru eliberarea sa într-un mod la fel de lămurit ca și atunci când a așezat povara lucrării asupra lui. Însă el a purtat prea multe poveri, iar aceia care lucrează cu el la editură și, de asemenea, frații de slujbă au îngăduit prea ușor ca el să le poarte. Ei s-au ferit, de regulă, să poarte poveri și au simpatizat cu cei care murmurau împotriva lui, lăsându-l să stea singur, în timp ce era plecat sub greutatea cenzurii, până când Dumnezeu a preluat propria lui cauză, apărându-l. Dacă ei și-ar fi luat partea de poveri, soțul meu ar fi fost ușurat.

Am văzut că Dumnezeu ne cere acum să avem o grijă deosebită de sănătatea pe care ne-a dat-o; căci lucrarea noastră nu s-a împlinit încă. Mărturia noastră trebuie încă dată și va avea influență. Ar trebui să ne păstrăm puterile să muncim pentru cauza lui Dumnezeu, când este nevoie de lucrarea noastră. Ar trebui să avem grijă să nu luăm asupra-ne poveri pe care alții pot și ar trebui să le ducă. Ar trebui să încurajăm o stare de spirit plină de voieșie, nădejde și pace; căci sănătatea noastră depinde de acest lucru. Lucrarea pe care Dumnezeu ne cere s-o facem nu ne va împiedica să ne îngrijim de sănătatea noastră, pentru a ne putea reface după munca peste măsură de obositoare. Cu cât va fi mai bună sănătatea noastră, cu atât va fi mai bună lucrarea pe care o facem. Când ne suprasolicităm puterile și ajungem epuizați, suntem predispuși la răceală și uneori există pericolul de a contracta boli care pot lua forme primejdioase. Nu trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să se îngrijească, atâta timp cât El ne-a lăsat nouă această răspundere.”

Pe 25 octombrie 1869, când eram în Adams Center, N. Y., mi s-a arătat că unii pastori nu reușesc să poarte toate răspunderile pe care Dumnezeu dorește ca ei să și le

asume. Această lipsă aruncă asupra celor care poartă poveri un volum de muncă suplimentar, și mai ales asupra soțului meu. Unii pastori nu reușesc să iasă în lucrare și să îndrăznească ceva pentru cauza lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Trebuie luate hotărâri importante, însă, din pricină că omul muritor nu poate vedea sfârșitul de la început, unii se feresc să se avânte și să înainteze după cum îi conduce providența lui Dumnezeu. Cineva trebuie să înainteze; cineva trebuie să se avânte cu temere de Dumnezeu, punând rezultatul în seama Lui. Acei pastori care se feresc de această parte a lucrării pierd mult. Ei nu reușesc să obțină acea experiență pe care Dumnezeu a intenționat ca ei s-o aibă pentru a face din ei bărbați puternici, eficienți, pe care te poți bizui în orice situație urgentă.

Frate A., tu te ferești să-ți asumi riscuri. Nu ești dispus să te avânți când nu poți vedea calea netezită perfect. Cu toate acestea, cineva trebuie să facă tocmai această lucrare; cineva trebuie să umble prin credință sau, în caz contrar, nu se vor vedea mișcări de înaintare și nu se va realiza nimic. Te leagă teama că vei face greșeli și mișcări eronate și apoi vei fi acuzat. Te scuzi că nu-ți asumi răspunderea deoarece ai făcut unele greșeli în trecut. Însă ar trebui să acționezi conform celei mai bune judecăți pe care o ai, încredințându-I lui Dumnezeu rezultatul. Cineva trebuie să facă aceasta și este o poziție grea pentru oricine. Nu ar trebui ca o singură persoană să poarte toată această răspundere, ci s-o împartă cu alții în mod egal, după multă reflecție și rugăciune serioasă.

În timpul suferinței soțului meu, Domnul i-a probat și dovedit pe cei din poporul Său, pentru a scoate la iveală ceea ce era în inimile lor; și, făcând astfel, El le-a arătat ceea ce nu era descoperit în ei înșiși și nu era conform Duhului lui Dumnezeu. Împrejurările dificile în care au fost aduși au scos la iveală din inimile fraților noștri ceea ce altfel nu s-ar fi dat niciodată pe față. Domnul a dovedit poporului Său că înțelepciunea omului este nebunie și că, dacă nu se încred cu tărie și nu ajung să fie dependenți de Dumnezeu, planurile și calculele lor se vor dovedi un eșec total. Noi trebuie să învățăm din toate aceste lucruri. Dacă se fac erori, acestea ar trebui să fie învățături și pilde, iar nu să ducă la evitarea poverilor și răspunderilor. Când sunt multe lucruri în joc și când probleme cu consecințe grave trebuie luate în seamă, când trebuie rezolvate chestiuni importante, slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să-și asume răspunderi în mod individual. Ei nu-și pot lăsa deoparte povara și cu toate acestea să împlinească voința lui Dumnezeu. Unor pastori le lipsesc calitățile necesare pentru zidirea bisericilor și nu sunt dispuși să se obosească pentru cauza lui Dumnezeu. Ei nu au dispoziția de a

se dedica trup și suflet lucrării, cu tot interesul și cu un zel neobosit, cu o răbdare și o perseverență neobosite. Exercițând aceste calități pline de viață, bisericile ar fi păstrate în orânduială, iar lucrările soțului meu nu ar mai fi atât de grele. Nici un pastor nu are în minte neîncetat faptul că lucrarea tuturor trebuie să fie judecată și că fiecare om va fi răsplătit după faptele lui.

Frate A., tu ai o răspundere de purtat în ce privește Institutul de Sănătate. [Cunoscut mai târziu ca Battle Creek Sanatorium.] Ar trebui să cântărești acest lucru, să reflectezi. Adesea, timpul pe care-l petreci în studiu este cel mai bun ca să te gândești ce trebuie făcut pentru a pune lucrurile în ordine la institut și la editură. Soțul meu preia aceste poveri deoarece el vede că lucrarea pentru aceste instituții trebuie făcută de cineva. Cum alții nu vor să ia conducerea, el pășește în acest gol și suplinește lipsa acestora.

Dumnezeu i-a atras atenția și l-a somat pe soțul meu în legătură cu păstrarea forțelor sale. Mi s-a arătat că el a fost ridicat de Domnul și că trăiește ca o minune a îndurării, iar nu în scopul ca asupra-i să fie iarăși puse poverile sub care a căzut o dată, ci pentru ca poporul lui Dumnezeu să poată beneficia de experiența sa în direcția înaintării intereselor generale ale cauzei, și acest lucru în legătură cu lucrarea pe care Domnul mi-a dat-o mie și cu povara pe care a pus-o asupra mea.

Frate A., trebuie să dai dovadă de multă atenție, mai ales la Battle Creek. Când faci vizite, conversația pe care o porți ar trebui să fie despre cele mai importante subiecte. Ai grijă să sprijini învățăturile prin exemplul personal. Acesta este un post important și va solicita muncă. Cât ești aici, ar trebui să-ți faci timp să cugeți asupra tuturor lucrurilor care trebuie făcute și să ceri o evaluare solemnă. Ar trebui să simți un interes tot atât de mare pentru lucrurile legate de cauză, de lucrarea de la Institutul de Sănătate și de la editură ca acela pe care îl simte soțul meu; ar trebui să simți că lucrarea este a ta. Nu poți face lucrarea pe care Dumnezeu l-a învrednicit în mod deosebit pe soțul meu s-o faci și nici el nu poate face lucrarea pe care Dumnezeu te-a învrednicit în mod deosebit pe tine s-o împlinești. Cu toate acestea, amândoi împreună, uniți într-o lucrare armonioasă, fiecare în postul său, puteți realiza mult.

Lucrarea în care avem un interes comun este mare; iar lucrătorii eficienți, voluntari și purtători de poveri sunt într-adevăr puțini. Dumnezeu îți va da tărie, fratele meu, dacă vei înainta și te vei ține aproape de Domnul. El ne va da, soțului meu și mie,

tărie în munca noastră comună, dacă vom face totul spre slava Sa, după capacitățile și puterile noastre de a lucra. Ar trebui să fii pus acolo unde ai avea o ocazie mai bună de a-ți pune la lucru darul, după înzestrarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Ar trebui să te sprijini cu toată greutatea pe Dumnezeu și să-I dai ocazia să te învețe, să te conducă și să te inspire. Tu ai un interes profund față de lucrarea și cauza lui Dumnezeu și ar trebui să privești către El pentru lumină și călăuzire. El îți va da lumină. Însă, ca ambasador al lui Hristos, ți se cere să fii credincios, să îndrepti răul cu blândețe și iubire, iar eforturile tale nu se vor dovedi nefolositoare.

De când soțul meu și-a revenit din slăbiciunea sa, am lucrat amândoi cu toată puterea. Noi nu am luat în seamă propria noastră comoditate sau plăcere. Am călătorit și am lucrat, încât acest lucru ne-a adus o slăbiciune — lipsiți fiind de avantajele odihnei. În anul 1879, am participat la douăsprezece întâlniri de tabără. În unele întâlniri din acestea, povara lucrării a rămas aproape în întregime asupra noastră. Am călătorit din Minnesota până în Maine, până în Missouri și Kansas.

Soțul meu și cu mine ne-am unit eforturile pentru a îmbunătăți revista Health Reformer [Acum numită Good Health.] și s-o facem interesantă și folositoare, o revistă care să fie dorită nu numai de către poporul nostru, ci de toate categoriile de oameni. Acest lucru a fost un efort mare pentru el. A mai făcut îmbunătățiri foarte importante și în Review și în Instructor. El a dus la îndeplinire lucrarea care ar fi trebuit făcută de trei oameni. Și, în timp ce această muncă i-a revenit lui în ramura editorială a lucrării, departamentele de afaceri de la Institutul de Sănătate și de la Asociația Editurii au simțit nevoia eforturilor a doi oameni care să le elibereze de încurcăturile financiare.

Oameni necredincioși cărora li se încredințase lucrarea de la editură și de la institut aduseseră lucrurile, prin egoismul și lipsa lor de consacrare, în cea mai deplorabilă stare. Existau probleme nerezolvate care trebuia soluționate. Soțul meu a pășit în acest gol creat și a lucrat din toate puterile sale. Era sfârșit. Puteam vedea că se află în primejdie; dar nu puteam vedea cum ar fi putut să se oprească fără ca lucrarea de la editură să înceteze. Aproape în fiecare zi se ridica o nouă încurcătură, o nouă dificultate provocată de necredincioșia oamenilor care preluaseră conducerea lucrării. Creierul său era solicitat la maximum. Însă cele mai mari încurcături s-au sfârșit acum și lucrarea înaintază prosperând.

La Conferința Generală, soțul meu a cerut să fie eliberat de poverile sale; însă, în

ciuda rugăminții sale, povara editării publicațiilor Review și Reformer a fost pusă asupra lui, cu încurajarea că oamenii care vor voi să ia asupra lor poveri și responsabilități vor fi de asemenea încurajați să se stabilească în Battle Creek. Dar până acum nu a sosit nici un ajutor care să-l ajute să rezolve problemele financiare de la editură.

Soțul meu se stinge cu repeziciune. Am asistat la patru întâlniri de tabără, în vestul S. U. A., iar frații noștri ne îndeamnă să participăm la întrunirile din est. Însă noi nu îndrăznim să luăm poveri suplimentare asupra noastră. Când am revenit de la lucrarea întâlnirilor de tabără din vest, în iulie 1871, am găsit multe lucrări care fuseseră lăsate să se adune în absența soțului meu. Nu am văzut nici o ocazie de odihnă încă. Soțul meu trebuie eliberat de poverile ce apasă asupra lui. Sunt prea mulți cei ce se folosesc de creierul său, în loc să și-l folosească pe al lor. După lumina pe care Dumnezeu a avut plăcerea să ne-o dea, vă rugăm fierbinte, frații mei, să-l eliberați pe soțul eu. Nu doresc să-mi închipui care vor fi consecințele continuării ca și până acum a lucrării sale. El v-a slujit cu credincioșie și fără egoism ani de zile și a căzut în cele din urmă sub apăsarea poverilor puse asupra sa. Apoi, frații săi, în care se încrezuse, l-au părăsit. L-au lăsat să cadă în brațele mele și l-au abandonat. Timp de aproape doi ani i-am fost infirmieră, îngrijitoare, medic. Nu doresc să trec prin această experiență a doua oară. Fraților, vreți să ridicați poverile ce ne apasă și să ne îngăduiți să ne păstrăm puterile, așa cum vrea Dumnezeu, astfel încât cauza, în general, să poată beneficia de eforturile pe care le-am putea depune, în tărnia Sa? Sau ne veți lăsa să fim cuprinși de slăbiciune, încât vom deveni nefolositori cauzei?

Fragmentul precedent al acestui apel a fost citit la întâlnirea de tabără din New Hampshire, în august 1871.

Când ne-am întors din Kansas, în toamna anului 1870, fr. B. era acasă, bolnav de friguri. Sora Van Horn, în acest timp, lipsea de la editură, din pricina frigurilor care o cuprinseseră ca urmare a morții neașteptate a mamei sale. Fr. Smith lipsea și el de la editură, aflându-se în Rochester, N. Y., pentru a se reface după friguri. La editură era multă treabă neterminată; cu toate acestea, fratele B. și-a părăsit postul datoriei pentru a-și satisface propria plăcere. Acest fapt petrecut în experiența sa îl caracterizează ca om. El tratează cu ușurință îndatoririle sacre.

Faptul că a urmat calea pe care a urmat-o a constituit o mare trădare a încrederii

ce-i fusese acordată. Ce contrast izbitor este între acest lucru și viața lui Hristos, Modelul nostru! El era Fiul lui Iehova și Întemeietorul mântuirii noastre. El a trudit și a suferit pentru noi. El S-a tăgăduit pe Sine și întreaga Sa viață a fost o scenă continuă a muncii și lipsurilor. Dacă ar fi vrut, și-ar fi putut petrece zilele într-o lume a Sa, după cum ar fi considerat că e mai bine, în tihnă și îndeostulare, și ar fi pretins pentru Sine toate plăcerile și satisfacțiile pe care I le-ar fi putut oferi lumea. Însă El nu a ținut seama de confortul Său personal. Nu a trăit pentru propria Sa plăcere, ci pentru a face binele și a-și revărsa binecuvântările asupra celorlalți.

Fratele B. era bolnav de friguri. Cazul lui era critic. Pentru a face dreptate cauzei lui Dumnezeu, mă văd constrânsă să declar că boala sa nu era rezultatul unui devotament neobosit în interesul editurii. Expunerea sa imprudentă, într-o călătorie spre Chicago, pentru plăcerea lui personală, a fost cauza bolii sale prelungite, supărătoare, pline de suferință. Dumnezeu nu l-a sprijinit, pentru că a părăsit lucrul când lipseau atâția oameni care ocupaseră poziții importante în editură. Chiar atunci când nu ar fi trebuit să se scuze nici pentru o oră, el și-a părăsit datoria, iar Dumnezeu nu l-a susținut.

Pentru noi nu a existat nici un timp de odihnă, oricât de mult am fi avut nevoie de el. The Review, The Reformer și The Instructor trebuie editate. Fuseseră puse deoparte multe scrisori pentru ca noi să le examinăm la data întoarcerii noastre. La editură, lucrurile erau într-o stare jalnică. Totul trebuia pus în rânduială. Soțul meu s-a apucat de treabă și eu l-am ajutat cu ce am putut; însă aceasta era prea puțin. El a lucrat fără încetare pentru a pune la punct mari încurcături administrativ-financiare și a îmbunătăți condiția publicațiilor noastre periodice. El nu se putea bizui pe ajutor din partea unuia din frații săi slujbași. Capul, inima și mâinile îi erau pline. Nu a fost încurajat de frații A. și C., când ei știau că se află singur sub poverile de la Battle Creek. Ei nu i-au susținut mâinile ridicate. Au scris în cea mai descurajantă manieră despre sănătatea lor șubredă și despre faptul că se aflau într-o asemenea stare de epuizare, încât nu se putea conta pe ei pentru împlinirea vreunei lucrări. Soțul meu a văzut că nu exista nici o speranță în acea direcție. În ciuda volumului dublu de muncă pe care l-a prestat toată vara, nu s-a putut odihni. Și, cu toată slăbiciunea sa, el s-a angajat pentru a înfăptui lucrarea pe care o neglijaseră alții.

Revista The Reformer era aproape moartă. Fratele B. susținuse poziția extremistă a dr. Trall. Aceasta îl influențase pe doctor să scrie în Reformer mai ferm decât ar fi făcut-o în alte împrejurări, pentru eliminarea din alimentație a laptelui, zahărului și sării.

Scoaterea completă din alimentație a acestora poate fi corectă la timpul potrivit; însă nu venise vremea de a sprijini generalizarea acestor puncte. Iar aceia care susțin totuși poziția lor și pledează în favoarea eliminării totale a laptelui, untului și zahărului ar trebui să-și ușureze propriile mese de aceste lucruri. Fratele B., chiar și atunci când lua poziție în Reformer, alături de dr. Trall, în privința efectelor dăunătoare ale sării, laptelui și zahărului, nu practica aceste lucruri despre care vorbea. Acestea erau folosite zilnic chiar la masa lui.

Mulți din poporul nostru își pierduseră interesul pentru revista Reformer și erau primite zilnic scrisori cu această cerere descurajantă: „Vă rog să nu-mi mai trimiteți revista Reformer”. Primeam scrisori din vest, care este un ținut nou, unde sunt puține fructe, scrisori în care eram întrebați: „Cum își duc traiul la Battle Creek prietenii reformei sănătății? Renunță ei complet la sare? Dacă ei o fac, noi nu putem adopta acum reforma sănătății. Nu putem obține decât puține fructe și am renunțat la folosirea cărnii, a ceaiului, a cafelei și a tutunului; dar de ceva care să ne țină în viață tot avem nevoie.”

Petrecusem câțva timp în vest și știam că fructele sunt o raritate, și simpatizam cu frații noștri care căutau cu conștiinciozitate să fie în armonie cu corpul de adventiști păzitori ai Sabatului. Ei se descurajau, iar unii încetau să țină reforma sănătății, temându-se că cei de la Battle Creek erau extremiști și fanatici. N-am putut trezi nicăieri în vest interesul de a obține abonamente la Health Reformer. Am văzut că cei care publicau articole în Reformer se îndepărtau de popor și îi lăseau în urmă. Dacă luăm poziții pe care creștinii conștiincioși, care sunt cu adevărat reformatori, nu le pot adopta, cum ne-am putea aștepta să aducem binefaceri aceluia grup de oameni la care nu putem ajunge decât de pe pozițiile păstrării sănătății?

Nu trebuie să mergem mai repede decât se pot ține de noi aceia ale căror conștiințe și minți sunt convinse de adevărurile pe care le susținem. Trebuie să-i întâmpinăm pe oameni acolo unde se află. Unii dintre noi au avut nevoie de ani mulți pentru a ajunge acolo unde suntem acum cu reforma sănătății. Dobândirea unei reforme în alimentație se face printr-o muncă lentă. Avem de înfruntat poftă puternică; căci lumea este dedată lăcomiei. Dacă am vrea să acordăm oamenilor tot atâta timp cât ne-a trebuit nouă ca să ajungem la nivelul avansat din prezent în ce privește reforma, am fi foarte răbdători cu ei și le-am îngădui să înainteze pas cu pas, cum am făcut și noi, până când picioarele lor vor fi bine fixate pe platforma reformei sănătății. Însă ar trebui să fim cu băgare de seamă să nu înaintăm prea repede, pentru a nu fi nevoiți să ne

întoarcem pe urmele noastre. În orice reformă, am face mai bine să rămânem cu un pas în urma țintei propuse decât să o depășim cu un pas. Și dacă există vreo greșeală, aceasta să fie din partea poporului.

Mai presus de toate acestea, noi nu ar trebui ca, prin ceea ce scriem, să apărăm poziții pe care nu le punem la probă în mod practic, în familiile noastre, chiar la mesele noastre. Aceasta este disimulare, un tip de ipocrizie. În Michigan ne putem descurca mai bine fără sare, zahăr și lapte decât mulți din cei ce se află în vestul îndepărtat sau departe, spre est, unde nu sunt fructe. Dar în Battle Creek sunt foarte puține familii care nu folosesc aceste articole alimentare. Noi știm că o folosire în exces a acestora este foarte dăunătoare sănătății și în multe cazuri gândim că, dacă nu le-am folosi deloc, ne-am bucura de o stare a sănătății mult mai bună. Acum însă povara noastră nu o reprezintă aceste lucruri. Poporul este atât de în urmă cu reforma, încât vedem cu ochii noștri că oamenii nici nu pot suporta să te vadă trăgând linie peste plăcerile lor vătămătoare și peste narcoticele ațâțătoare pe care le folosesc. Noi dăm o mărturie hotărâtă împotriva tutunului, băuturilor alcoolice, tabacului, ceaiului, cafelei, alimentelor din carne, untului, mirodeniilor, prăjiturilor bogate, plăcintelor cu carne, folosirii în exces a sării și tuturor substanțelor ațâțătoare folosite în alimentație.

Dacă întâlnim persoane care nu au fost luminate în ce privește reforma sănătății și le punem înaintea de la început pozițiile noastre cele mai puternice, există pericolul ca acestea să se descurajeze, văzând la câte trebuie să renunțe, astfel încât nu vor face nici un efort de a-și reforma felul de viață. Trebuie să-i conducem pe oameni cu răbdare și în mod treptat, amintindu-ne mereu ce groapă adâncă s-a săpat pentru ca noi să putem ieși.

Capitolul 2

Capacități nesfințite

Mi s-a arătat că fratele B. are defecte serioase în caracter, care îl fac nepotrivit pentru poziția de a fi în strânsă legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, unde trebuie purtate răspunderi importante. El are o capacitate intelectuală suficient de mare, însă inima, sentimentele nu au fost consacrate lui Dumnezeu spre sfințire; de aceea, nu se poate conta pe el ca fiind calificat pentru o lucrare așa de importantă cum este cea de publicare a adevărului, la editura din Battle Creek. O greșeală sau o neglijare a datoriei în această lucrare afectează în general cauza lui Dumnezeu. Fr. B. nu și-a văzut defectele, prin urmare, el nu se schimbă.

Prin lucruri mărunte, caracterele noastre își formează obiceiul de a fi integre. Tu, frate al meu, ai fost înclinat să subestimezi importanța micilor întâmplări din viața de zi cu zi. Aceasta este o mare greșeală. Nimic nu este neînsemnat din toate cele cu care avem de-a face. Fiecare faptă are o însemnătate anume, fie de partea binelui, fie de partea răului. Numai prin aplicarea principiilor în micile treburi ale vieții obișnuite suntem probați, iar caracterele noastre formate. În diferitele împrejurări ale vieții, noi suntem probați și încercați, prin aceasta căpătând o putere de a face față unor teste mai mari și mai importante, pe care suntem chemați să le trecem, și devenim capabili de a ocupa poziții tot mai importante. Minte trebuie pregătită prin probele de fiecare zi, pentru a-și forma obiceiuri ale credincioșiei, obiceiul de a pune cerințele binelui și datoriei deasupra înclinațiilor firești și plăcerii. Minte astfel pregătită nu oscilează între bine și rău, așa cum tremură trestia în vânt; ci își dă seama ce principiu este implicat de îndată ce se confruntă cu probleme și alege instinctiv binele fără a discuta îndelung chestiunea în cauză. Astfel de oameni sunt loiali pentru că s-au autoeducat, formându-și obiceiuri ale credincioșiei și adevărului. Fiind credincioși în lucruri de mică însemnătate, ei dobândesc tărie și devine ceva ușor pentru ei să fie credincioși în lucrurile mari.

Educația fr. B. nu a fost de o asemenea natură încât să întărească acele înalte calități morale care l-ar face în stare să stea singur în tăria lui Dumnezeu, în apărarea adevărului în mijlocul celei mai aspre împotriviri, neclintit în principii precum o stâncă, credincios caracterului moral, insensibil față de lauda venită de la oameni, față de critici

sau recompense, preferând mai degrabă moartea decât încălcarea conștiinței. De asemenea integritate este nevoie la editură, de unde sunt difuzate adevăruri sacre, prin care lumea urmează să fie încercată.

Lucrarea lui Dumnezeu cere bărbați cu puteri morale înalte, care să o ducă la îndeplinire. Este nevoie de bărbați ale căror inimi sunt aprinse de un zel sfânt, bărbați tari în scopurile urmărite, care nu sunt ușor de clintit, care pot lăsa deoparte orice interes egoist și care pot dărui totul pentru cruce și cunună. Cauza adevărului prezent duce lipsă de bărbați credincioși simțământului datoriei și dreptății, a căror integritate morală este neștirbită și a căror energie este pe măsura ocaziilor oferite de providența lui Dumnezeu. Calități ca acestea sunt de o valoare mai mare decât nespuse de multă bogăție investită în lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Energia, integritatea și hotărârea puternică de a face binele sunt calități care nu pot fi înlocuite prin nici o cantitate de aur. Bărbații care au aceste înzestrări pot avea influență oriunde. Viețile lor vor fi mai puternice decât elocvența înaltă. Dumnezeu cheamă bărbați cu integritate morală, a inimii și a minții, pe care îi poate face depozitarii adevărului Său și care Îi vor reprezenta în mod corect principiile sacre în viața lor zilnică.

În unele privințe, fr. B. are calități pe care numai câțiva le au. Dacă inima sa ar fi sfințită pentru lucrare, el ar putea ocupa o poziție importantă la editură, care să fie aprobată de Dumnezeu. El are nevoie să fie convertit, să se umilească asemenea unui copilăș și să caute religia curată a inimii, pentru ca influența sa la editură sau în cauza lui Dumnezeu, pretutindeni, să fie ceea ce ar trebui să fie. După cum s-a manifestat însă influența sa, ea a dăunat tuturor celor implicați în munca de la editură, în mod special tinerilor. Poziția sa de șef de lucrări la editură i-a conferit influență. El nu s-a comportat cu conștiinciozitate, în teamă de Dumnezeu. I-a favorizat pe unii mai mult decât pe alții. I-a neglijat pe aceia care, pentru credincioșia și destoinicia lor, meritau o încurajare deosebită și a adus suferință și nedumerire asupra aceluia pentru care ar fi trebuit să aibă un interes special. Cei ce se leagă afectiv și din interes de unul și altul, favorizându-i în dezavantajul altora, nu ar trebui să-și păstreze poziția în editură nici măcar pentru o zi. Această părtinire nesfințită față de anumite persoane, din capriciu, cu prețul neglijării altora, care sunt conștiincioși și temători de Dumnezeu și în ochii Lui mai valoroși, este jignitoare pentru Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu consideră ca fiind prețios ar trebui și noi să privim ca prețios. Podoaba unui duh blând și liniștit este privită de El ca având o valoare mai mare decât frumusețea exterioară, împodobirea artificială, decât bogățiile sau cinstirea lumească.

Adevărații urmași ai lui Hristos nu vor alege să fie prieteni intimi cu aceia ale căror caractere au defecte serioase și al căror exemplu, în linii generale, nu ar fi prudent să-l urmăm, dar este privilegiul lor să fie apropiați de persoane care dau atenție cu conștiinciozitate datoriei în ce privește afacerile și religia. Cei cărora le lipsesc principiile și devotamentul exercită în general o influență mai puternică spre modelarea minții prietenilor lor intimi decât aceea a persoanelor care par bine echilibrate și în stare să controleze și să-i influențeze pe cei cu un caracter defectuos, pe cei cărora le lipsesc spiritualitatea și devotamentul.

Influența fr. B., dacă nu este sfințită, va periclita sufletele celor ce-i urmează exemplul. Tactul său natural și agerimea minții lui sunt admirate, conducându-i pe cei care vin în contact cu el să-i acorde încredere pentru calități pe care nu le are. La editură, el a fost nepăsător față de timpul său. Dacă aceasta l-ar fi afectat numai pe el, ar fi fost o chestiune minoră; însă poziția sa de șef de lucrări la tipografie i-a dat influență. Exemplul său înaintea celor de la editură, mai cu seamă față de ucenici, nu a fost unul prevăzător și conștiincios. Dacă, alături de talentul său intelectual, fratele B. ar avea un simțământ înalt al obligației morale, serviciile sale ar fi neprețuite pentru editură. Dacă principiile sale ar fi fost de așa natură încât nimic să nu-l fi putut îndepărta de la linia dreaptă a datoriei, încât nici o atracție ce i s-ar fi putut arăta să nu-i fi câștigat încuviințarea în direcția unei fapte greșite, influența lui bună i-ar fi modelat pe alții; însă înclinațiile sale după plăceri l-au îndepărtat de datoria pe care o avea. Dacă ar fi stat în puterea lui Dumnezeu, nemișcat de critici sau de lingușeli, loial principiului, credincios convingerilor sale legate de adevăr și dreptate, el ar fi fost un om superior și ar fi câștigat o influență plină de autoritate pretutindeni. Fratelui B. îi lipsesc cumpătarea și spiritul de economie. Îi lipsește tactul care l-ar face în stare să se adapteze la căile deschise de providența lui Dumnezeu și l-ar transforma într-un om gata de acțiune în orice moment. El iubește lauda venită de la oameni. Este dirijat de împrejurări și este predispus să cedeze ispitei, iar pe integritatea sa nu te poți bizui.

Experiența religioasă a fratelui B. nu a fost solidă. El a acționat în virtutea impulsului, nu din principiu. Inima sa nu a fost corectă cu Dumnezeu și nu a avut înaintea lui teama de Dumnezeu și slava Sa. S-a comportat foarte asemănător cu un om angajat într-o activitate obișnuită; nu a simțit decât într-o foarte mică măsură sfințenia lucrării în care era implicat. El nu a practicat economia și tăgăduirea de sine și, ca urmare, nu a avut nici o experiență în privința aceasta. Uneori muncea în mod serios și

manifesta un interes viu pentru lucrare. Apoi iarăși era nepăsător cu timpul său și irosea momente prețioase prin discuții neimportante, împiedicându-i pe alții să-și facă datoria și dându-le un exemplu de nechibzuință și necredincioșie. Lucrarea lui Dumnezeu este sacră și reclamă bărbați de o desăvârșită integritate morală. Este nevoie de bărbați al căror simț al dreptății, chiar în lucrurile cele mai mărunte, nu le va îngădui să-și facă o distribuire a timpului lor altfel decât judicioasă și corectă, bărbați care își vor da seama că se ocupă cu mijloace care aparțin lui Dumnezeu și care nu și-ar însuși pe nedrept nici un cent spre folosul lor; bărbați care vor fi la fel de credincioși și metodici, atenți și sânguincioși în muncă în absența patronului lor ca în prezența acestuia, dovedind prin credincioșia lor că nu caută doar să fie pe placul oamenilor, niște slujitori care lucrează bine numai sub supraveghere, ci sunt lucrători conștiincioși, credincioși, onești, făcând ceea ce este corect nu pentru lauda venită de la oameni, ci pentru că ei iubesc și aleg să facă ceea ce este corect dintr-un înalt simțământ al obligației lor față de Dumnezeu.

Părinții nu sunt scrupuloși în educația dată copiilor lor. Ei nu văd necesitatea modelării minții acestora prin disciplină. Ei le dau o educație superficială, arătând o grijă mai mare față de educația ornamentală decât față de acea educație solidă care le-ar dezvolta și le-ar canaliza în așa fel calitățile, încât să scoată la iveală energiile sufletului și să provoace extinderea și întărirea puterilor minții prin exercițiu. Facultățile intelectuale au nevoie de cultivare pentru a putea fi exercitate spre slava lui Dumnezeu. Ar trebui acordată o mare atenție cultivării intelectului, pentru ca diferitele părți ale minții să poată avea în mod egal tărie prin exersarea lor, a fiecăreia în domeniul ei distinct. Dacă părinții le îngăduie copiilor lor să-și urmeze tendințele propriilor minți, propriile înclinații și plăceri cu prețul neglijării datoriei, caracterele lor li se vor forma după acest tipar și ei nu vor fi competenți pentru nici un fel de poziție de răspundere în viață. Dorințele și înclinațiile celor tineri ar trebui să fie reținute, punctele lor slabe din caracter întărite, iar tendințele lor excesiv de puternice să fie reprimate.

Dacă se îngăduie unei calități să rămână inactivă sau dacă este deviată de la cursul ei normal, nu este împlinit scopul lui Dumnezeu. Toate facultățile ar fi trebuit să fie bine dezvoltate. Ar trebui să i se acorde atenție fiecăreia, căci fiecare are o înrâurire asupra celorlalte și toate trebuie exercitate pentru ca mintea să fie echilibrată. Dacă una sau două părți sunt cultivate și folosite neîncetat, pentru că este alegerea copiilor voștri aceea de a folosi puterea minții într-o direcție, cu prețul neglijării altor puteri ale intelectului, ei vor ajunge la maturitate cu minți neechilibrate și cu caractere dezvoltate nearmonios. Ei vor fi capabili și puternici într-o direcție, dar cu mari deficiențe în altele,

la fel de importante. Nu vor fi femei și bărbați competenți. Deficiențele lor vor fi observate și vor întina tot caracterul.

Fratele B. a cultivat o slăbiciune aproape de nestăpânit pentru excursii și călătorii de plăcere. Timp și bani sunt irosiți pentru satisfacerea dorinței sale de a face excursii de plăcere. Iubirea sa egoistă de plăceri duce la neglijarea datoriilor sacre. Fratelui B. îi place foarte mult să predice, dar nu s-a angajat niciodată să facă această lucrare simțind că blestemul cade asupra lui dacă nu predică Evanghelia. El a părăsit adesea lucrarea de la editură, care cerea atenția sa, pentru a răspunde invitațiilor vreunora dintre frații săi din alte comunități. Dacă ar fi fost pătruns de solemnitatea lucrării lui Dumnezeu pentru acest timp și ar fi înaintat punându-și încrederea în Dumnezeu, practicând tăgăduirea de sine și ridicând crucea lui Hristos, el ar fi avut realizări bune. Însă adesea a înțeles atât de puțin cât de sfântă este lucrarea, încât avea să-și creeze mai multe ocazii de a vizita alte comunități, făcând din aceste ocazii o scenă a mulțumirii de sine, pe scurt, o călătorie de plăcere. Ce contrast între calea sa și cea urmată de apostoli, care au înaintat împovărați de Cuvântul vieții și, prin manifestarea Duhului, L-au predicat pe Hristos răstignit! Ei au arătat calea vieții prin tăgăduire de sine și cruce. Ei au avut părtășie cu Mântuitorul lor prin suferințele Sale și cea mai mare dorință a lor a fost aceea de a-L cunoaște pe Hristos Isus, și pe El răstignit. Ei nu s-au gândit la propriul lor confort și nu și-au socotit viețile ca fiind scumpe pentru ei înșiși. Nu au viețuit pentru a se simți bine, ci pentru a face binele și pentru a salva suflete pentru care a murit Hristos.

Fratele B. poate prezenta argumente în favoarea unor puncte de doctrină, dar lecțiile practice de sfințire, tăgăduire de sine și cruce nu le-a trăit personal. El poate vorbi către ureche, însă, nesimțind influența sfințitoare a acestor adevăruri asupra inimii sale, neaplicându-le la viața sa, nu reușește să imprime adevărul adânc în conștiință printr-un sentiment profund al solemnității și importanței lui în vederea judecății, când trebuie hotărât fiecare caz. Fratele B. nu și-a educat mintea, iar comportamentul său în afara adunării nu a fost exemplar. Povara lucrării nu părea să-l apese, ba chiar s-a purtat cu ușurătate, ca un băiețaș, iar prin exemplul lui a coborât standardul religiei. Lucrurile sacre și cele comune au fost puse la același nivel.

Fratele B. nu a fost dispus să suporte crucea; el nu a fost dispus să-L urmeze pe Hristos de la iesle până la sala de judecată și Calvar. A adus asupra sa multă suferință, căutându-și propria plăcere. Mai are încă de învățat că propria sa tărie este slăbiciune și că înțelepciunea sa este nebunie. Dacă ar fi simțit că este angajat în lucrarea lui

Dumnezeu și că este îndatorat Aceluia care i-a dat timpul și talentele pe care le are și care a cerut ca acestea să fie sporite spre slava Sa, dacă ar fi stat cu credincioșie la postul său, nu ar fi avut de suferit din pricina acelei boli lungi și supărătoare. Expunerea la care s-a supus în acea călătorie de plăcere i-a provocat luni de suferință și i-ar fi cauzat moartea dacă n-ar fi existat rugăciunea sinceră, eficientă a credinței, înălțată pentru el de aceia care au simțit că nu era pregătit să moară. Dacă ar fi murit atunci, cazul său ar fi fost cu mult mai grav decât acela al păcătosului neluminat. Însă Dumnezeu, milostiv, a ascultat rugăciunile poporului Său și i-a acordat o nouă prelungire a vieții, pentru a putea avea ocazia să se pocăiască de necredincioșia sa și să răscumpere timpul. Exemplul său i-a influențat pe mulți din Battle Creek într-o direcție greșită.

Fratele B. și-a revenit din boală; dar cât de puțin s-au simțit el și familia sa smeriți sub mâna lui Dumnezeu! Lucrarea Duhului lui Dumnezeu și înțelepciunea primită de la Domnul nu se manifestă pentru ca noi să putem fi fericiți și satisfăcuți de noi înșine, ci pentru ca sufletele noastre să poată fi înnoite în cunoaștere și veritabilă sfințire. Cu cât ar fi fost mai bine pentru acest frate dacă nenorocirea lui l-ar fi împins către o cercetare cu credincioșie a inimii, pentru a descoperi nedesăvârșirile din caracterul său, ca să le poată îndepărta și, cu un spirit umil, să iasă din cuptor asemenea aurului curățit, reflectând chipul lui Hristos!

Biserica l-a ajutat să suporte boala pe care el și-a adus-o asupra-și. Au fost găsiți supraveghetori și cheltuielile sale au fost suportate într-o mare măsură de către comunitate; cu toate acestea, nici el și nici familia sa nu au apreciat această bunătate și generozitate din partea bisericii. Simțeau că li se cuvenea tot ceea ce se făcuse pentru ei. Când fratele B. și-a revenit după boală, a avut sentimente nedrepte față de soțul meu pentru motivul să acesta dezaprobase calea sa, care era atât de condamabilă. El s-a alăturat altora pentru a prejudicia influența soțului meu și, de când a părăsit editura, nu și-a schimbat sentimentele. Nu ar sta prea bine dacă ar fi pus la probă de către Dumnezeu.

Fratele B. nu a învățat încă lecția pe care va fi nevoit să o învețe, dacă vrea să fie salvat în cele din urmă, să se tăgăduiască pe sine și să se împotrivească înclinației sale după plăceri. Va trebui să fie adus din nou în aceeași împrejurare și încercat chiar mai puternic, pentru că n-a reușit să suporte încercările din trecut. El l-a nemulțumit pe Dumnezeu prin îndreptățirea de sine. El nu are decât o mică experiență în părtășia la

suferințele lui Hristos. Îi place mult etalarea ostentativă și nu face economie în ce privește mijloacele sale. Domnul știe. El cântărește simțămintele ascunse și intențiile inimii. El îl cunoaște pe om și îi pune la probă credința. Ne cere să-L iubim și să-L slujim cu toată mintea, inima și tăria noastră. Iubitorii de plăceri pot afișa o formă de evlavie, care poate avea chiar unele accente de tăgăduire de sine, pot sacrifica timp și bani și cu toate acestea eul să nu fie reprimat, iar voința să nu fie adusă în supunere față de voința lui Dumnezeu.

Influența fetelor D. a fost foarte rea în Battle Creek. Ele nu fuseseră instruite. Mama lor își neglijase datoria sacră și nu-și ținuse copiii în frâu. Ea nu le crescuse în teama și muștrarea Domnului. Ele au fost îngăduite și protejate de îndatorirea de a purta răspunderi, până acolo încât n-au mai avut plăcere în datoriile domestice, simple ale vieții. Mama își educase fiicele să se gândească mult la îmbrăcăminte, dar împodobirea interioară nu a fost înălțată înaintea lor. Aceste tinere erau frivole și mândre. Mintea lor era stricată; conversația lor era corupătoare; și totuși existau unii în Battle Creek care doreau să se alăture unui asemenea tip de caractere și nu puteau să o facă fără a se coborî la nivelul lor. Aceste fete n-au avut parte de un tratament sever, după cum ar fi fost cazul. Ele doresc mult societatea tinerilor și acești tineri sunt tema lor de meditație și de conversație. Ele au maniere stricate, sunt încăpățânate și încrezătoare în ele însele.

Întreaga familie iubește etalarea ostentativă. Mama nu este o femeie demnă, prevăzătoare. Ea nu este în măsură să educe copii. Faptul de a-și îmbrăca fiicele pentru a da o reprezentare este de mai mare preț pentru ea decât împodobirea interioară. Ea nu s-a autodisciplinat. Voința sa nu a fost adusă în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Inima sa nu este cinstită cu Dumnezeu. Ea este străină de influența Duhului Său asupra inimii, care aduce dorințele și sentimentele în ascultare de Hristos. Ea nu are calități nobile ale minții și nu are discernământ în ce privește lucrurile sfinte. Și-a lăsat copiii să facă tot ce au vrut. Înfricoșătoarea experiență pe care a avut-o cu cele două fiice mai mari nu i-a impresionat profund mintea, după cum o cereau împrejurările. Ea și-a educat fiicele să iubească îmbrăcăminte, frivolitatea și nebunia. Nu și-a disciplinat cele două fete tinere. A. D., sub o influență corespunzătoare, ar fi un tânăr vrednic de cinste; dar are mult de învățat. El se conduce mai degrabă după înclinații decât după îndemnul datoriei. Dorește mult să urmeze linia impusă de propria sa voință și plăcere și nu cunoaște bine datoriile care îi revin unui creștin. El consideră că are datoria să-și satisfacă poftele și propriile sale înclinații. El nu a biruit satisfacerea plăcerilor. Trebuie să-și limpezească perspectiva spirituală, ca să poată înțelege ce înseamnă să fii sfințit

pentru Dumnezeu și să învețe marile cerințe pe care le are Dumnezeu în ceea ce-l privește. Lipsurile serioase din educația sa i-au afectat viața.

Cu bunele sale înzestrări, dacă fratele B. ar fi bine echilibrat, și un șef de lucrări credincios la editură, munca sa ar fi de mare preț în tipografie și ar putea câștiga un salariu dublu. Însă, dacă ne gândim la anii trecuți, luând în considerație deficiențele sale, alături de influența sa neconsacrată, editura ar avea mai mult de câștigat dacă s-ar lipsi de el, chiar dacă ar putea beneficia în mod gratuit de serviciile sale. Fratele și sora B. nu au învățat lecția economiei. Satisfacerea gustului și alergarea după plăceri și etalare ostentativă au avut o influență copleșitoare asupra lor. Salariile mici le-ar fi de mai mare ajutor decât cele mari, căci ei ar cheltui totul cu ușurința cu care respiră, fie câștigul cât de mare. Ei s-ar bucura de clipa trăită, iar când nenorocirea s-ar abate asupra lor, ar fi complet nepregătiți. Douăzeci de dolari pe săptămână ar fi cheltuiți tot cam în modul în care ar fi cheltuiți doisprezece. Dacă fratele și sora B. ar fi fost niște gospodari chibzuiți, cu tăgăduire de sine, până acum ar fi putut avea propriul lor cămin și, pe lângă acesta, mijloace la care să recurgă în caz de strâmtorare. Însă ei nu au vrut să facă economii așa cum au făcut alții, de care au ajuns să depindă uneori. Dacă neglijează învățarea acestor lecții, caracterele lor nu vor fi găsite desăvârșite în ziua lui Dumnezeu.

Fratele B. a fost obiectul mării iubiri și bunăvoințe a lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, el n-a simțit niciodată că ar putea să imite marele Model. El pretinde, și toată viața lui a căutat să aibă, o parte mai mare în viața aceasta decât I s-a dat Domnului nostru. Nu a simțit niciodată adâncimile neștiinței și păcatului din care Hristos S-a oferit să-l ridice și să-l unească apoi cu natura Sa divină.

Este un lucru înfricoșător să te ocupi de lucrurile sacre, când inima și mâinile nu sunt sfințite. A fi împreună lucrător cu Hristos presupune răspunderi înfricoșătoare; a sta ca reprezentant al Său nu este un lucru mărunț. Realitățile înfiorătoare ale judecății vor pune la probă lucrarea fiecărui om. Apostolul a spus: „Noi nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Hristos Isus, Domnul. Căci Dumnezeu care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric» ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. Capacitatea apostolului nu își avea izvorul în el însuși, ci în influența plină de îndurare a Duhului lui Hristos, care îi umplea sufletul și îi aducea fiecare gând în supunere față de ascultarea de Hristos. Puterea adevărului care însoțește cuvântul predicat va fi un miros de viață către viață sau de moarte către moarte. Pastorilor li se cere să fie exemple vii ale gândurilor și duhului lui

Hristos, epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Tremur când mă gândesc că există unii pastori, chiar printre adventiștii de ziua a șaptea, care nu sunt sfințiți de adevărurile pe care le propovăduiesc. Nimic mai puțin decât pătrunzătorul și puternicul Duh al lui Dumnezeu, care lucrează în inimile solilor Săi pentru a răspândi cunoștința despre slava lui Dumnezeu, nimic în afară de Acesta nu poate câștiga biruința pentru ei.

Predicarea fratelui B. nu a fost sub semnul sfințirii aduse de Duhul lui Dumnezeu. El poate vorbi fluent și poate expune cu claritate un subiect; însă predicării sale îi lipsește spiritualitatea. Apelurile sale nu au atins inima cu o nouă blândețe. A fost o înșiruire de cuvinte, dar inimile ascultătorilor săi nu au fost însuflețite și topite de simțământul iubirii Mântuitorului. Păcătoșii nu au fost convingși de păcat și atrași către Hristos, simțind că „trece Isus din Nazaret”. Păcătoșii ar trebui să aibă un sentiment lămurit, dat de apropierea și dispoziția lui Hristos de a le oferi o mântuire sigură. Înaintea poporului ar trebui prezentat un Mântuitor, în timp ce inima vorbitorului ar trebui umilită și pătrunsă de spiritul Său. Însuși tonul vocii, privirea, cuvintele ar trebui să aibă o putere irezistibilă de a mișca inima și de a pune stăpânire pe minte. Dacă Isus este în cuvinte și în tonul vocii, dacă ele sunt pline de căldura iubirii Sale profunde, lucrul acesta se va dovedi o binecuvântare cu mult mai de preț decât toate bogățiile, plăcerile și măririle pământești. Căci astfel de binecuvântări nu vor veni și vor trece fără a împlini o lucrare. Convingerile se vor adânci, va exista o sensibilizare și se va ridica întrebarea: „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?”

Capitolul 3

Minți neechilibrate

Dumnezeu a încredințat fiecăruia dintre noi lucrări sfinte, pentru care ne consideră răspunzători. Este scopul Lui să ne educăm mintea în așa fel, încât să realizăm cel mai mare bine și să reflectăm slava pentru Dătător. Îi suntem îndatorați lui Dumnezeu pentru toate calitățile minții. Aceste puteri pot fi cultivate, apoi dirijate și controlate cu o asemenea prudență, încât să realizeze scopul pentru care au fost date. Este o datorie aceea de a educa în așa fel mintea, încât să scoată la iveală energiile sufletului și să dezvolte fiecare calitate. Când toate facultățile sunt puse în mișcare, intelectul va fi întărit, iar scopul pentru care au fost date va fi împlinit.

Mulți nu fac binele în cel mai înalt grad pentru că își exercită intelectul într-o direcție și neglijează să acorde o mare atenție acelor lucruri pentru care ei cred că nu sunt potriviți. Unele calități slabe sunt astfel lăsate să stea în amorțire pentru că lucrarea care ar trebui să le pună în mișcare și să le dea tărie nu este plăcută. Toate puterile minții ar trebui să fie exersate și toate calitățile cultivate. Priceperea, judecata, memoria și toate puterile rațiunii ar trebui să aibă tărie, în egală măsură, pentru ca mintea să fie bine echilibrată.

Dacă anumite calități sunt folosite cu prețul neglijării altora, scopul lui Dumnezeu nu este împlinit pe deplin în noi; căci toate calitățile au o însemnătate și depind, într-o măsură, una de cealaltă. Una dintre acestea nu poate fi folosită eficient fără acțiunea tuturor celorlalte, pentru ca echilibrul să poată fi păstrat cu grijă. Dacă toată atenția și grija sunt date uneia singure, în timp ce altele stau adormite, se dezvoltă puternic acea calitate și se va ajunge la extreme, pentru că n-au fost cultivate toate puterile. Unele minți sunt pipernicite și neechilibrate cum se cuvine. Toate mințile sunt, în mod firesc, constituite diferit. Avem minți diferite; unele sunt puternice în anumite puncte și foarte slabe în altele. Aceste deficiențe, este evident, nu trebuie și nu este nevoie să existe. Dacă aceia care le au și-ar întări punctele slabe de caracter prin cultivare și exercițiu, ar deveni puternici.

Este plăcut, dar nu cel mai folositor, să ne folosim de acele facultăți care în mod natural sunt cele mai puternice și să le neglijăm pe acelea care sunt slabe, dar care au

nevoie să fie întărite. Ar trebui să li se acorde mare atenție celor mai slabe facultăți, pentru ca toate puterile intelectului să poată fi bine echilibrate și toate să-și facă partea ca într-un mecanism bine reglat. Suntem dependenți de Dumnezeu pentru păstrarea tuturor facultăților noastre. Creștinii au obligația față de Domnul de a-și educa în așa fel mintea, încât toate facultățile să poată fi întărite și pe deplin dezvoltate. Dacă neglijăm să facem aceasta, ele nu vor împlini niciodată scopul pentru care au fost destinate. Nu avem nici un drept să neglijăm vreuna dintre puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Vedem persoane obsedate de o singură idee pretutindeni în țară. Ei reacționează adesea în mod sănătos în legătură cu orice subiect, mai puțin unul. Motivul este că o parte a minții a fost exersată în mod deosebit, în timp ce celorlalte li s-a permis să rămână adormite. Cea care a fost folosită neîncetat s-a uzat și îmbolnăvit, iar omul a devenit o epavă. Dumnezeu nu a fost slăvit în urma faptului că el a urmat această cale. Dacă ar fi exersat toate părțile în mod egal, toate ar fi avut o dezvoltare sănătoasă; toată munca nu ar fi fost aruncată asupra uneia singure; prin urmare, nici una nu ar fi suferit un colaps.

Pastorii ar trebui să fie puși în gardă, pentru a nu zădărnici scopurile lui Dumnezeu prin planurile lor personale. Ei se află în pericolul de a îngusta lucrarea lui Dumnezeu și de a-și limita lucrarea la anumite localități, de a nu cultiva un interes deosebit pentru lucrarea lui Dumnezeu în diferitele ei departamente. Există unii dintre ei care-și concentrează atenția asupra unui subiect, excluzând altele care pot avea o importanță egală. Ei sunt oameni cu o singură idee. Toată puterea ființei lor este concentrată asupra subiectului asupra căruia s-a fixat mintea lor la acea dată. Este pierdut din vedere orice alt considerent. Această unică temă favorită este povara gândurilor lor și subiectul lor de conversație. Toate amănuntele care au o legătură cu acel subiect sunt prinse și însușite cu aviditate, ocupându-se cu ele într-o asemenea măsură, încât mințile sunt silite să obosească, urmărindu-le.

Timpul este adesea pierdut cu explicarea chestiunilor care sunt lipsite cu adevărat de importanță și care ar fi acceptate de la început, fără a mai fi nevoie de argumente; căci ele sunt evidente prin ele însele. Însă problemele reale, vitale ar trebuie să fie clarificate cât de expresiv o pot face limbajul și dovezile. Puterea de concentrare a minții asupra unui subiect, în detrimentul tuturor celorlalte, este bună într-o anumită măsură; însă exercitarea constantă a acestei facultăți aduce uzura acelor organe care sunt solicitate pentru a efectua această lucrare; aruncă o prea mare povară asupra lor, iar rezultatul este eșecul de a face binele în cea mai mare măsură. Solicitarea principală este asupra unui grup de organe, în timp ce celelalte stau adormite. În felul acesta, mintea nu

poate fi folosită într-un mod sănătos și, în consecință, viața este scurtată.

Toate facultățile ar trebui să suporte o parte din muncă, lucrând armonios, echilibrându-se reciproc. Cei ce își pun toată puterea minții într-un singur subiect au mari lipsuri în alte privințe; aceasta pentru că facultățile lor nu sunt cultivate în mod egal. Subiectul pe care-l au înaintea le absoarbe întreaga atenție, iar ei sunt duși în continuare mai departe și mai departe, mai adânc și mai adânc în acea problemă. Ei văd cunoaștere și lumină pe măsură ce devin interesați și absorbiți. Dar există foarte puține minți care îi pot urmări în condițiile în care nu au acordat subiectului o reflecție tot atât de profundă. Există pericolul ca astfel de oameni să are și să sădească sămânța adevărului atât de adânc, încât prețiosul fir încolțit să nu ajungă niciodată la suprafață.

Adesea, multă muncă grea este risipită fără să fie nevoie și fără să fie vreodată apreciată. Dacă aceia care au o mare putere de concentrare cultivă această facultate în paguba celorlalte, ei nu pot avea mintea bine proporționată. Ei sunt asemenea unui mecanism în care numai un set de roți lucrează o dată. În timp ce unele roți ruginesc de inactivitate, altele se uzează din pricina folosirii neîncetate. Oamenii care cultivă una sau două facultăți, și nu le exersează pe toate în mod egal, nu pot face în lume nici măcar jumătate din binele pe care a intenționat Dumnezeu ca ei să-l împlinească. Sunt oameni unilaterali; numai jumătate din puterea pe care le-a dat-o Dumnezeu este folosită, în timp ce cealaltă jumătate ruginește inactivă.

Dacă oamenii cu o astfel de minte au o lucrare deosebită, care reclamă gândire, ei nu ar trebui să-și concentreze toate puterile numai asupra acelui lucru, excluzând oricare alt interes. În vreme ce fac din subiectul pe care-l au înaintea singura lor ocupație, și alte ramuri ale lucrării ar trebui să beneficieze de o parte din timpul lor. Aceasta ar fi mult mai bine pentru ei înșiși și pentru cauză în general. Nu ar trebui ca o ramură a lucrării să aibă parte de atenție în mod exclusiv, în detrimentul celorlalte. În ceea ce scriu, unii au nevoie să fie supravegheați în mod constant, pentru a nu face de neînțelese chestiuni care, de fapt, sunt simple, acoperindu-le cu atât de multe argumente care nu vor trezi un interes viu în cititor. Dacă ei zăbovesc într-un mod plictisitor asupra unor puncte, dând toate detaliile care constituie pentru minte un lucru de la sine înțeles, munca lor aproape că este pierdută. Interesul cititorului nu va fi suficient de profund pentru a urmări până la capăt acel subiect. Puncte esențiale ale adevărului pot apărea neimportante dacă dăm atenție fiecărui amănunt. Problema este studiată minuțios; dar lucrarea pentru care s-a cheltuit atâta muncă nu este calculată să facă cel mai mult bine, prin trezirea unui interes

general.

În acest veac, în care poveștile plăcute plutesc la suprafață și atrag mintea, adevărul prezentat într-un stil ușor, susținut de câteva dovezi puternice, este mai bun decât căutarea și prezentarea unei grupări copleșitoare de probe; căci, în acest caz, subiectul în discuție nu este mai clar în multe minți decât înainte să le fi fost aduse toate acele obiecțiuni și dovezi. În cazul multora, simplele afirmații vor merge mai departe decât argumentările lungi. Ei iau lucrurile ca adevărate. Dovezile nu ajută în cazul minților unor astfel de persoane.

Advențiști împotriviți

Împotriviții noștri cei mai înverșunați se găsesc printre advențiștii de ziua întâi. Ei nu se angajează în mod onorabil în luptă. Vor urma orice cale, oricât de irațională și inconsecventă ar fi, pentru a acoperi adevărul și a încerca să facă să pară că Legea lui Dumnezeu nu reprezintă nici o putere. Se măgulesc singuri că scopul scuză mijloacele. Oameni din rândul lor, în care ei nu au încredere, vor începe o tiradă împotriva Sabatului poruncii a patra și vor da publicității declarațiile lor, oricât ar fi de neadevărate, nedrepte și chiar ridicole, dacă se pot sprijini pe acestea împotriva adevărului pe care îl urăsc.

Nu ar trebui să fim mișcați sau tulburați de acest război nedrept, venit din partea unor oameni iraționali. Cei ce primesc și sunt mulțumiți de ceea ce vorbesc și scriu acești oameni împotriva adevărului nu sunt aceia care ar fi convinși de adevăr sau care ar onora cauza lui Dumnezeu, dacă ar accepta-o. Putem folosi timpul și energia mai bine decât de a ne ocupa în amănunt de echivocurile împotriviților noștri, care lucrează prin calomnii și reprezentări greșite. În timp ce folosim timp prețios pentru a urmări tertipurile și denaturările împotriviților necinstiți, oamenii care sunt deschiși pentru a-și forma convingeri mor din lipsa cunoștinței. Un șir de echivocuri lipsite de sens, inventate chiar de Satana, sunt aduse înaintea oamenilor, în timp ce alții strigă după hrană, după mâncare la timp.

Cei care și-au educat mintea să lupte împotriva adevărului sunt aceia care pot fabrica echivocuri. Iar noi nu suntem înțelepți dacă le luăm din mâinile lor și le dăm miilor de oameni care nu s-ar fi gândit niciodată la ele, dacă noi nu le-am fi publicat pentru lume. Aceasta este ceea ce ar vrea să facă împotriviții noștri; vor să fie scoși în

evidență și să ne provoace să publicăm pentru ei. Aceasta este adevărat în special pentru unii dintre ei. Acesta este scopul lor principal când își publică falsurile și reprezentările greșite ale adevărului și caracterelor celor care iubesc și apără adevărul. Glasurile lor se vor stinge cu mult mai repede dacă vor fi trecute cu vederea, dacă erorile și neadevărurile lor vor fi tratate cu disprețul tăcerii. Ei nu vor să fie lăsați în pace. Opoziția este elementul pe care îl iubesc. Dacă nu ar fi aceasta, ei nu ar avea decât o mică influență.

Advențiștii de ziua întâi, ca grup, sunt cel mai greu de atins. Ei resping în general adevărul, așa cum au făcut-o evreii. Noi ar trebui să mergem înainte, pe cât posibil, ca și când nici nu ar exista un asemenea popor. Ei sunt elemente ale confuziei și între ei există acte de imoralitate într-o măsură îngrozitoare. Ar fi cea mai mare calamitate ca mulți din numărul lor să îmbrățișeze adevărul. Ei ar trebui să uite tot ce au învățat și să învețe totul de la început, căci altfel ne-ar provoca mari neazuri. Există ocazii în care va trebui ca unele reprezentări greșite, sfruntate, de-ale lor să fie înfruntate. Când se ivește acest caz, ar trebui să o facem prompt și scurt și apoi să trecem la lucrarea noastră. Planul învățării lui Hristos ar trebui să fie și al nostru. El a fost simplu și lămurit când explica, mergând direct la inima problemei, și mintea tuturor era luminată.

Nu este tactica cea mai bună să fii atât de explicit și să spui despre o chestiune tot ceea ce poate fi spus, când câteva argumente vor acoperi subiectul, fiind suficiente pentru toate scopurile practice, pentru a convinge sau pentru a-i reduce la tăcere pe împotrivitori. Poți închide astăzi gura împotrivitorilor, astfel încât să nu poată spune nimic, le poți înlătura orice sprijin, iar ei vor relua mâine aceeași problemă. și așa va fi, iarăși și iarăși, pentru că ei nu iubesc lumina și nu vor să vină la lumină, pentru a nu li se risipi întunericul și erorile. Este un plan mai bun acela de a păstra o rezervă de argumente decât să turnăm o bogăție de cunoștințe asupra unui subiect care ar fi acceptat ca adevărat fără o argumentare laborioasă. Slujirea lui Hristos a durat numai trei ani și ce lucrare mare s-a făcut în acea perioadă scurtă! În aceste ultime zile, este de făcut o mare lucrare într-un timp scurt. În timp ce mulți se pregătesc să facă ceva, vor pieri suflete, căutând lumină și cunoaștere.

Dacă oamenii care sunt angajați în lucrarea de prezentare și apărare a adevărului Bibliei se apucă să cerceteze și să arate sminteala și contrazicerile celor care fac în mod necinstit o minciună din adevărul lui Dumnezeu, Satana îi va stârni îndeajuns de mult pe împotrivitori pentru ca locurile celor dintâi să fie încontinuu ocupate, în timp ce alte

ramuri ale lucrării vor fi lăsate să sufere.

Trebuie să avem mai mult spiritul acelor bărbați care erau angajați în construirea zidurilor Ierusalimului. Noi împlinim o mare lucrare și nu putem coborî de pe ziduri. Dacă Satana vede că-i poate face pe oameni să răspundă neîncetat la obiecțiunile împotrivorilor și să le reducă astfel glasul la tăcere, împiedicându-i să împlinească cea mai importantă lucrare pentru timpul acesta, obiectivul său este atins.

Istoria Sabatului a fost reținută prea mult timp spre a fi dată poporului. Ei au nevoie de această lucrare prețioasă, chiar dacă nu o au în toată desăvârșirea ei. Ea nu poate fi pregătită niciodată într-un mod în care să-i aducă la tăcere deplină pe împotrivorii iraționali care sunt nestatornici și care sulesc Scripturile spre propria lor nimicire. Aceasta este o lume ocupată. Bărbații și femeile care sunt prinși în activitățile vieții nu au timp să mediteze, nici măcar să citească din Cuvântul lui Dumnezeu suficient ca să înțeleagă toate adevărurile lui importante. Argumentele lungi, laborioase, nu-i vor interesa decât pe puțini; căci oamenii sunt nevoiți să citească în timp ce aleargă. Nu veți putea îndepărta obiecțiunile la porunca Sabatului din mințile adventiștilor de ziua întâi mai bine decât a putut Mântuitorul lumii, prin minunile și marea Sa putere, să-i convingă pe evrei că El este Mesia, o dată ce ei se hotărâseră să-L respingă. Asemenea evreilor încăpățânați, necredincioși, ei au ales întunericul mai degrabă decât lumina, iar dacă le-ar vorbi chiar și un înger din curțile cerești, ei ar spune că a fost Satana.

Lumea are nevoie de o lucrare pentru ea acum. Vin chemări din toate direcțiile, asemenea strigătului celor din Macedonia: „Veniți și ajutați-ne”. Argumentele simple, directe, care să stea ca niște pietre kilometrice vor face mai mult, în general, pentru convingerea minților decât o vor face o mulțime de argumente care acoperă subiectul într-o mare măsură, dar pe care nu vor avea interes să le urmărească decât mințile cercetătoare. „Istoria Sabatului” ar trebui dată poporului. În timp ce o ediție este pusă în circulație și poporul beneficiază de pe urma ei, pot fi făcute îmbunătățiri, până când se va fi făcut tot posibilul de a o aduce la desăvârșire. Succesul nostru va consta în atingerea minților simple. Cei ale căror talent și poziție sunt atât de înălțate deasupra simplității lucrării sunt atât de satisfăcuți de ei înșiși, încât nici nu simt nevoia adevărului. Ei se află exact în situația evreilor, cu o neprihănire proprie. Ei sunt sănătoși și nu au nevoie de medic.

Capitolul 4

Prietenii intime cu cei lumești

Pe 10 decembrie 1871, frate E., mi s-a arătat că tu și surorile tale vă aflați într-o stare primejdioasă; și ceea ce face ca poziția în care ești să fie și mai periculoasă este că nu îți dai seama de starea reală în care te afli. Te-am văzut învăluit în întuneric. Acest întuneric nu se lăsase asupra ta dintr-o dată. Ai intrat în mod treptat în ceața întunecoasă și aproape pe nesimțite, până când întunericul a devenit pentru tine asemenea luminii; însă, cu toate acestea, norul devine mai gros pe zi ce trece. Când și când, am văzut o rază de lumină despărțindu-te de întuneric; apoi acesta te înconjura iarăși, cu mai multă putere și mai gros ca înainte.

Școlile tale preferate de canto au fost întotdeauna o cursă pentru tine. Nici tu, nici surorile tale nu aveți o profunzime a experienței care să vă facă în stare să veniți în contact cu influențele pe care le întâmpinați la școlile de canto fără să fiți afectați. Este nevoie de minți mai puternice, cu un caracter mult mai ferm decât aveți voi trei, pentru a ajunge în compania celor cu care sunteți acum fără a fi afectați. Ascultați cuvintele lui Hristos: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. I-au impresionat exemplul și influența voastră și i-au convins de păcat pe cei cu care vă însoțiți? Nu cred. Ați fost afectați. Întunericul s-a pus peste voi și v-a acoperit lumina, așa încât ea n-a mai strălucit cu acea putere care să risipească întunericul din jurul altora. V-ați despărțit din ce în ce mai mult de Dumnezeu.

Fratele meu, tu nu-ți dai seama decât foarte puțin de ceea ce ai făcut. Te-ai pus chiar în calea înaintării surorilor tale în viața divină. Ele, și mai ales F., s-au încurcat în tertipurile fermecate, satanice, ale spiritismului; iar dacă F. va dori să renunțe la această murdărie nesfântă a lui Satana, care i-a pervertit capacitatea de a vedea lucrurile veșnice, va fi nevoită să facă un efort deosebit de mare. Va fi o scăpare ca prin urechile acului. Tu însuși ai fost orbit, amăgit și vrăjit. Nu vezi în ce stare ești. Sunteți toți foarte slabi, când ați fi putut fi tari în adevărul prețios, salvator, întăriți, întemeiați bine pe stânca Hristos Isus. Sunt adânc mișcată. Tremur pentru voi. Văd ispite la fiecare pas și

pe voi cu o putere atât de mică pentru a vă putea împotrivi lor.

Frate E., mi s-a arătat că ești îndrăgostit orbește; te amăgești în ce privește motivele și intențiile reale ale inimii tale. Te-am văzut în compania fiicei fratelui G. Ea nu și-a predat niciodată inima lui Hristos. Mi-a fost arătată ca fiind vinovată. Dar calea ta nu a fost de așa natură încât să dea profunzime convingerii sau să-i creeze impresia că aceste lucruri poartă pecetea unei importanțe deosebite. Mărturisești că pentru tine sunt sfinte mântuirea sufletului și adevărul prezent. Ea nu respectă Sabatul din principiu. Iubește deșertăciunea lumii și se bucură de orgoliul și distracțiile vieții. Însă te-ai despărțit treptat de Dumnezeu și de lumină, încât nu vezi despărțirea pe care adevărul o aduce cu necesitate între cei care-L iubesc pe Dumnezeu și cei care sunt mai mult iubitori de plăceri decât de Dumnezeu. Am văzut că îți dorești compania. Întâlnirile religioase și datoriile sfinte ți-au fost de mică importanță, în timp ce societatea unei simple copile, care nu știe nimic despre adevăr sau despre lucrurile cerești, te-a fascinat. Ai trecut cu vederea tăgăduirea de sine și crucea, lucruri care stau chiar în mijlocul cărării fiecărui ucenic al lui Hristos.

Mi s-a arătat că, dacă ai fi mers în lumină, ai fi luat o poziție fermă pentru adevăr. Exemplul tău ar fi arătat că tu consideri că adevărul pe care-l mărturisești are o asemenea importanță, încât sentimentele și inima ta nu ar putea merge decât unde se poate vedea chipul lui Hristos. Hristos îți spune acum: „Pe cine alegi: pe Mine sau lumea?” Trebuie să iei o hotărâre în această privință. Vei dori să urmezi îndemnul unei inimi nesfințite, să întorci spatele tăgăduirii de sine de dragul lui Hristos și să treci peste cruce fără s-o ridici? Sau vei ridica acea cruce, oricât de grea ar fi, și vei face un sacrificiu pentru adevăr? Să te ajute Dumnezeu să vezi unde te afli, pentru a putea pune preț în mod just pe lucrurile veșnice. Acum ai o vedere spirituală atât de slabă, încât cele sfinte sunt puse la același nivel cu cele profane. Ai responsabilități. Influența ta le afectează pe surorile tale într-o mare măsură. Singura ta siguranță este să te desparți de lume.

Mi-ai fost arătat, fratele meu, luându-i pe tineri cu tine la scene de amuzament, într-un moment în care interesul religios era mare, și, de asemenea, mergând la școlile de canto alături de cei lumești, care sunt numai în întuneric și care sunt împresurați complet de îngeri răi. Cum arată lumina ta slabă în mijlocul întunericului și al ispitelor? Îngerii lui Dumnezeu nu te însoțesc în aceste situații. Ești lăsat să mergi în propria ta putere. Satana este foarte mulțumit de poziția ta; căci el te poate folosi în mod mai

eficient în slujba sa decât dacă n-ai fi mărturisit că ești creștin, păzitor al tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Martorul Credincios Se adresează astfel bisericii laodiceene: „știi faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic» și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc; fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”

Ești orbit și îndrăgostit. Te-ai simțit puternic, când de fapt erai slăbiciunea în persoană. Poți fi puternic în Cel tare. Poți fi o unealtă a neprihănirii, dacă ești gata să suferi de dragul lui Hristos. Dacă vreți, tu și surorile tale, puteți răscumpăra timpul, dar aceasta va costa un efort. Sora ta mai mică este legată de cineva care nu este vrednic de afecțiunea ei. Există defecte serioase în caracterul lui. El nu are respect față de lucrurile sacre; inima sa nu a fost schimbată de Duhul lui Dumnezeu. Este egoist, lăudăros și îndrăgește plăcerea mai mult decât datoria. Nu are experiență în ce privește umilința și tăgăduirea de sine.

Când legăm prietenii, trebuie să avem mare grijă ca nu cumva să devenim intimi cu cineva al cărui exemplu nu ar fi prudent să-l imităm; căci o asemenea legătură intimă ne va îndepărta de Dumnezeu, de închinare și de dragostea de adevăr. Este realmente periculos pentru tine să fii strâns legat de prieteni care nu au o experiență religioasă. Dacă oricare dintre voi sau toți trei veți urma îndemmurile călăuzitoare ale Duhului lui Dumnezeu și veți pune preț pe mântuirea sufletelor voastre, nu vă veți alege ca prieteni deosebiți și intimi pe aceia care nu au un interes constant și serios pentru lucrurile religioase și care nu trăiesc sub influența practică a acestora. Pe locul întâi ar trebui să puneți considerentele care țin de veșnicie. Nimic nu poate avea o influență mai subtilă și mai periculoasă asupra minții și nu poate sluji mai eficient spre alungarea convingerilor și întipăririlor puternice aduse de Duhul lui Dumnezeu, decât asocierea cu aceia care sunt frivoli și nepăsători și a căror conversație se ocupă cu lumea și ușurătatea. Cu cât sunt mai atrăgătoare aceste persoane în alte privințe, cu atât este mai primejdioasă influența prieteniei lor, căci ei aruncă în jurul unei vieți nereligioase atât de multe atracții plăcute.

Dumnezeu are de la voi trei pretenții pe care nu le puteți arunca deoparte cu

uşurinţă. Isus v-a răscumpărat cu preţul propriului Său sânge. „Voi nu sunteţi ai voştri căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. Nu aveţi de făcut nici un sacrificiu pentru Dumnezeu? Mari răspunderi stau înaintea fiecăruia dintre voi în viaţa de zi cu zi. Raportul cu privire la voi este prezentat zilnic lui Dumnezeu. Mari primejdii stau ascunse pe cărarea voastră. Dacă aş putea, v-aş lua în braţele mele şi v-aş purta în siguranţă dincolo de ele; dar nu-mi este permis să fac acest lucru. Vă aflaţi în perioada critică a istoriei vieţii voastre. Dacă treziţi energiile sufletului şi le călăuziţi în direcţia asigurării intereselor veşnice şi dacă aduceţi totul în dependenţă de acest lucru, veţi avea succes în desăvârşirea caracterului creştin. Vă puteţi angaja toţi în războiul spiritual, dus împotriva păcatelor persistente, şi puteţi sfârşi ca biruitori, prin Hristos. Dar aceasta nu va fi o joacă de copii. Va fi un război crâncen, implicând tăgăduirea de sine şi purtarea crucii. Pericolul ar fi acela de a nu vă da seama pe deplin de apostazia şi de situaţia periculoasă în care vă aflaţi. Dacă nu veţi privi viaţa aşa cum este, dacă nu veţi arunca la o parte fanteziile strălucitoare ale imaginaţiei şi nu veţi coborî la lecţiile sobre ale experienţei, vă veţi trezi când este prea târziu. Vă veţi da seama atunci ce greşeală îngrozitoare aţi făcut.

Educaţia voastră nu a fost de o asemenea natură încât să vă formeze caractere solide, puternice şi de aceea trebuie să obţineţi acum educaţia pe care ar fi trebuit să o căpătaţi cu ani în urmă. Mama voastră v-a îndrăgit prea mult. De fapt, o mamă nu-şi poate iubi prea mult copiii, dar poate iubi fără înţelepciune şi poate îngădui ca afecţiunea să o orbească faţă de interesele lor cele mai înalte. Voi aveţi o mamă îngăduitoare şi iubitoare în sensul rău al cuvântului. Ea şi-a protejat copiii prea mult. Viaţa ei a fost aproape zdrobită de poverile pe care ar fi trebuit să le ridice copiii ei şi pe care le-ar fi putut purta mai bine decât ea.

Lipsa statorniciei şi a tăgăduirii de sine din caracterele voastre este un serios neajuns pentru obţinerea unei adevărate experienţe religioase, care nu va fi nisip mişcător. Ar trebui cultivate statornicia şi integritatea morală în urmărirea ţelului propus. Aceste calităţi sunt indispensabile într-o viaţă creştină de succes. Dacă aveţi integritate sufletească, nu veţi fi îndepărtaţi de la ceea ce este bine. Nici un motiv nu va fi suficient de bun pentru a vă devia de la linia dreaptă a datoriei; veţi fi loiali şi cinstiţi faţă de Dumnezeu. Declaraţiile de afecţiune şi iubire, dorinţele fierbinţi de prietenie nu vă vor mişca pentru a vă întoarce de la adevăr şi datorie; nu veţi sacrifica datoria pentru înclinaţiile voastre.

Dacă tu, fratele meu, ești ademenit să-ți unești interesele vieții cu o tânără neexperimentată, care este deficitară într-o mare măsură în ce privește educația în îndatoririle obișnuite, practice ale vieții de zi cu zi, faci o greșală; însă lipsa aceasta a ei este mică în comparație cu ignoranța în privința datoriei sale față de Dumnezeu. Ea nu a dus lipsă de lumină; a avut privilegii religioase și, cu toate acestea, nu a simțit păcătoșenia ei jalnică fără Hristos. Dacă, în dragostea ta oarbă, te poți lipsi în mod repetat de adunările pentru rugăciune, la care Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său, aceasta pentru a te bucura de societatea uneia care nu are deloc dragoste de Dumnezeu și care nu găsește nici un fel de plăcere în viața religioasă, cum te poți aștepta ca Dumnezeu să binecuvânteze o asemenea unire? Nu te grăbi. Căsătoriile timpurii nu ar trebui încurajate. Dacă tinerii și tinerele nu au nici un respect față de cerințele lui Dumnezeu, dacă nu iau aminte la pretențiile care îi leagă de religie, va exista pericolul să nu ia în seamă cum se cuvine nici pretențiile soțului sau ale soției. Obiceiul de a te afla în mod frecvent în societatea uneia pe care ai ales-o singur, și aceasta cu prețul sacrificării privilegiilor religioase și orelor tale de rugăciune, este primejdios; admiti să ai o pierdere pe care nu ți-o poți permite. Obiceiul de a sta până noaptea târziu este răspândit, dar nu-I este plăcut lui Dumnezeu, chiar dacă sunteți amândoi creștini. Aceste ore nepotrivite zdruncină sănătatea, aduc mintea în starea de a nu putea face față datoriilor din ziua următoare și au o amprentă rea. Frate al meu, sper că vei avea simțământul propriei demnități într-atât, încât să te abții de la această formă de a curta. Dacă ai un ochi ațintit permanent la slava lui Dumnezeu, vei face mișcări bine judecate. Nu vei îngădui ca sentimentalismul unei iubiri bolnăvicioase să-ți întunece într-atât viziunea, încât să nu mai poți observa cerințele înalte pe care le are Dumnezeu față de tine, un creștin.

Dragi tineri, mă adresez vouă, la toți trei. Țelul vostru să fie slăvirea lui Dumnezeu și să ajungeți să vă asemănați cu El din punct de vedere moral. Invitați Spiritul lui Dumnezeu să vă modeleze caracterele. Acum este ocazia voastră de aur să vă spălați veșmintele caracterului și să le albiți în sângele Mielului. Privesc acest moment ca fiind punctul de cotitură în destinul fiecăruia dintre voi. Pe cine veți alege, spune Hristos, pe Mine sau lumea? Dumnezeu ne cheamă să-I predăm Lui, în mod necondiționat, inima și sentimentele. Dacă vă iubiți prietenii, frații sau surorile, pe tatăl sau pe mama voastră, casele sau pământul mai mult decât pe Mine, spune Hristos, nu sunteți vrednici de Mine. Religia pune sufletul sub cea mai mare obligație a cerințelor ei, să umble după principiile sale. Așa cum misteriosul magnet arată nordul, tot așa și cerințele religiei

arată către slava lui Dumnezeu. Sunteți legați, prin legământul botezului, să-L onorați pe Creatorul vostru și să vă tăgăduiți cu hotărâre eul, să vă răstigniți afecțiunile și poftele și să vă aduceți chiar și gândurile la ascultare față de voința lui Hristos.

Evitați să intrați în ispită. Când ispitele vă înconjoară și nu puteți controla împrejurările care vă expun la acestea, atunci puteți pretinde făgăduința lui Dumnezeu și, cu încredere și conștiință de puterea pe care o aveți, să exclamați: „Pot totul în Hristos care mă întărește.” Există tărie pentru voi toți în Dumnezeu. Dar nu veți simți niciodată nevoia de acea tărie, care, numai ea, vă poate mântui, dacă nu vă simțiți slăbiciunea și păcătoșenia. Isus, scumpul vostru Mântuitor, vă cheamă acum să vă ocupați cu putere pozițiile pe platforma adevărului veșnic. Dacă veți suferi alături de El, vă va încununa cu slavă în veșnica Sa Împărăție. Dacă sunteți dispuși să jertfiți totul pentru El, atunci va fi Mântuitorul vostru. Însă, dacă veți alege să urmați propria voastră cale, veți umbla în întuneric până când va fi prea târziu să vă asigurați răsplata veșnică.

Ce ați fost voi dispuși să suportați de dragul adevărului? Aveți o perioadă foarte scurtă în care să cultivați trăsăturile nobile ale caracterului vostru. Toți ați fost într-o anumită măsură nemulțumiți și nefericiți. Ați formulat multe plângeri. Ați vorbit cu necredință și ați criticat pe alții. Lucrul acesta se aplică mai ales pentru F. și H. Inimile voastre au fost umplute cu mândrie și uneori chiar cu amărăciune. Cămăruțele voastre au fost neglijate și nu ați îndrăgit împlinirea datoriilor religioase. Dacă ați fi perseverat în eforturile voastre de a crește în Hristos, Capul vostru viu, ați fi puternici acum și calificați să-i binecuvântați pe alții prin influența voastră. Dacă v-ați fi cultivat o energie statornică, uniformă, neclintită, ați fi puternici acum pentru a vă împotrivi ispitei. Dar aceste calități prețioase nu pot fi câștigate decât printr-o predare a sufletului în fața cerințelor religiei. Atunci motivațiile vor fi înalte, iar intelectul și afecțiunea vor fi echilibrate de principii nobile. Dumnezeu va lucra cu noi numai dacă ne vom angaja într-o activitate sănătoasă. Trebuie să simțim necesitatea de a uni eforturile noastre omenești și acțiunea plină de râvnă cu puterea divină. Putem înainta în Dumnezeu, puternici spre a învinge. Frate E., ai eșuat în ce privește energia depusă în scopul de a lucra și de a rezista.

Ce mare greșală se face în educația copiilor și tinerilor când sunt favorizați, îngăduiți și cocoloșiți! Ei devin egoiști și ineficienți și lipsiți de energia necesară pentru lucrurile mărunte ale vieții. Nu sunt pregătiți pentru a dobândi tărie de caracter prin îndeplinirea datoriilor de fiecare zi, oricât de umile ar fi acestea. Tu neglijezi să faci de

bunăvoie și cu voioșie ceea ce îți revine personal să împlinești și care trebuie făcut de cineva. Noi toți avem o mare dorință de a găsi o lucrare mai mare, mai înălțată.

Nimeni nu este calificat pentru o lucrare mare și importantă dacă nu a fost credincios în împlinirea îndatoririlor mărunte. Caracterul se formează în mod treptat și în același fel este pregătit sufletul pentru a depune eforturi și energie în mod proporțional cu sarcina ce urmează să fie îndeplinită. Dacă noi suntem făpturi ale împrejurărilor, cu siguranță că nu vom reuși să ne desăvârșim un caracter creștin. Trebuie să stăpânești împrejurările, nu să te lași stăpânit de împrejurări. Poți găsi energie la crucea lui Hristos. Poți crește în mod treptat acum biruind dificultățile și învingând puterea obiceiului. Ai nevoie să fii stimulat de forța dătătoare de viață a lui Isus. Ar trebui să fii atras către Hristos și înveșmântat cu frumusețea și desăvârșirea Sa divină. Fiica fratelui G. are nevoie să-și formeze o educație; ea nu este mai pregătită pentru datoriile și dificultățile vieții ca soție decât o școlăriță în vârstă de zece ani.

Religia ar trebui să vă inspire și să vă călăuzească în tot ce vă propuneți și ar trebui să dețină controlul absolut asupra sentimentelor voastre. Dacă vă lăsați fără rezerve în mâinile lui Hristos, făcând din puterea Sa tăria voastră, atunci va fi clară viziunea voastră morală, pentru a deosebi calitățile caracterului, ca să nu mai puteți fi înșelați de aparențe și să faceți greșeli mari în prietenii pe care le alegeți. Puterea voastră morală trebuie să fie pătrunzătoare și sensibilă, pentru a putea suporta teste severe și rămâne neîntinată. Integritatea sufletelor voastre ar trebui să fie de o asemenea desăvârșire, încât ușurătatea, etalarea ostentativă sau lingușelile să nu vă clinească.

O, este un lucru mare să fii drept cu Dumnezeu, sufletul să fie în armonie cu Făcătorul lui, astfel încât, în mijlocul influenței contagioase a exemplului rău, care, prin înfățișarea sa amăgitoare, atrage sufletul de la datoria lui, îngerii să poată fi trimiși să vă salveze! Dar, țineți minte, dacă provocați ispita, nu veți avea ajutor divin care să vă păzească, pentru a nu fi biruiți. Cei trei eroi au suportat cuptorul aprins pentru că Isus a umblat cu ei în mijlocul flăcărilor. Dar dacă ar fi intrat singuri în foc, ar fi fost mistuiți. Așa va fi și cu voi. Dacă nu mergeți de bunăvoie către ispita, Dumnezeu vă va sprijini când vine ispita.

Capitolul 5

Cauza în New York

Când eram în Vermont, pe 10 decembrie 1871, mi s-au arătat câteva lucruri în legătură cu New York. Cauza părea să fie într-o situație deplorabilă în acel stat. Nu erau decât câțiva lucrători, și aceștia nu erau atât de eficienți după cum le cerea mărturisirea lor de credință în adevărurile sacre pentru acest timp. În statul acesta sunt dintre aceia care lucrează prin cuvânt și învățătură, dar care nu sunt lucrători conștiincioși. Deși cred teoria adevărului și au predicat ani de-a rândul, ei nu vor fi niciodată lucrători competenți până nu vor lucra după un plan diferit. Au petrecut multă vreme prin comunități, dar nu sunt pregătiți să le aducă foloase. Ei înșiși nu sunt consacrați lui Dumnezeu. Au nevoie de spiritul de a rezista și a suferi pentru Hristos, „să bea paharul” și să „fie botezați cu botezul acesta” înainte de a fi gata să-i ajute pe alții. Este nevoie de lucrători devotați, lipsiți de egoism, pentru a ridica lucrurile din New York la standardul Bibliei. Acești bărbați nu au urmat linia datoriei lor când au călătorit de la o comunitate la alta. Dacă Dumnezeu i-a chemat în lucrarea Sa, a făcut-o pentru a-i salva pe cei păcătoși. Ei ar trebui să se lase încercați, ieșind în câmpuri noi, pentru a putea afla ei înșiși dacă Dumnezeu le-a încredințat lucrarea salvării de suflete.

Dacă frații Taylor, Saunders, Cottrell, Whitney, fratele și sora Lindsay ar fi lucrat în câmpuri noi, ar fi mult mai înaintați față de ceea ce sunt acum. Întâmpinarea opoziției împotrivorilor i-ar aduce la Bibliile lor pentru a găsi argumente în favoarea poziției lor, și aceasta le-ar îmbogăți cunoștințele biblice și i-ar face conștienți de abilitatea lor întru Dumnezeu de a înfrunța opoziția de orice tip. Cei care sunt mulțumiți să treacă iarăși și iarăși peste aceleași subiecte în comunități vor fi deficienți în ce privește experiența pe care ar trebui s-o aibă. Ei vor avea o voință slabă de a înfăptui și a suferi pentru adevăr. Vor fi lucrători ineficienți.

Cei care au pe inimă cauza lui Dumnezeu și simt iubire pentru sufletele prețioase pentru care a murit Hristos nu vor căuta propria lor tihnă și plăcere. Ei vor face ce a făcut Hristos. Vor ieși „să caute și să salveze ceea ce s-a pierdut”. El a spus: „Eu nu am venit să-i chem pe cei neprihăniți la pocăință, ci pe păcătoși.”

Dacă pastorii din New York doresc să ajute biserica, ei nu pot face acest lucru

într-un mod mai bun decât ieșind în câmpuri noi și lucrând pentru a aduce suflete la adevăr. Când biserica vede că pastorii sunt cu totul aprinși de spiritul lucrării, că simt profund forța adevărului și caută să-i aducă și pe alții la cunoașterea lui, acest lucru va turna în membrii ei o vigoare și o viață nouă. Inimile lor vor fi însuflețite să facă tot ce pot pentru a ajuta în lucrare. Nu există în lume un grup de oameni mai dispuși să jertfească din mijloacele pe care le au pentru înaintarea cauzei ca adventiștii de ziua a șaptea. Dacă pastorii nu-i descurajează crunt prin indolența și ineficiența lor și prin lipsa lor de spiritualitate, membrii vor răspunde în general oricărui apel ce poate fi făcut și se impune judecății și conștiinței lor. Însă ei vor să vadă roade. și este corect ca frații din New York să ceară roade de la pastorii lor. Ce-au făcut? Ce fac?

Pastorii din New York ar fi trebuit să fie cu mult mai înaintați față de ceea ce sunt. Dar ei nu s-au angajat în acel tip de lucrare care să le solicite eforturi serioase și să stârnească o mare împotrivire. Dacă ar fi făcut așa, ar fi fost împinși către Bibliile lor și către rugăciune, pentru a putea fi în stare să răspundă împotrivorilor; și, punându-și la lucru talentele, le-ar fi dublat. Sunt pastori în New York care au predicat ani de-a rândul, dar pe care nu poți conta dacă ar fi să țină o serie de prelegeri. Ei sunt piperniciți. Nu și-au pus la lucru mintea pentru studierea Cuvântului și înfruntarea împotrivorilor, ca să poată deveni puternici în Dumnezeu. Dacă, asemenea soldaților credincioși ai crucii, ar fi ieșit „în afara taberei”, depinzând de Dumnezeu și de propriile lor forțe mai degrabă decât să se sprijine atât de mult pe frații lor, ar fi obținut experiență și ar fi fost pregătiți să se angajeze în lucrare, oriunde ar fi fost mai multă nevoie de ajutorul lor. Dacă pastorii din New York în general și-ar fi lăsat bisericile să lucreze pentru ele însele și nu s-ar fi pus în calea lor, pastori și biserici deopotrivă ar fi acum mult mai înaintați ca spiritualitate și în cunoașterea adevărului.

Mulți dintre frații și surorile noastre din New York au apostaziat în ce privește reforma sănătății. În acest stat nu există decât un număr mic de adevărați reformatori în domeniul sănătății. Fraților din New York li s-a dat lumină și înțelegere spirituală. Însă adevărul care a trezit priceperea, lumina care a strălucit asupra sufletului, dacă nu au fost apreciate și păstrate cu grijă, vor da mărturie împotriva lor în ziua lui Dumnezeu. Adevărul a fost dat pentru a-i salva pe aceia care vor crede și se vor supune. Osândirea lor nu este pentru că nu au avut lumina, ci pentru că au avut-o și nu au umblat în ea.

Dumnezeu i-a dat omului mijloace pentru satisfacerea apetitului natural. El a întins înaintea lui, prin roadele pământului, o varietate bogată de hrană, delicioasă la

gust și nutritivă pentru organism. Din acestea, binevoitorul nostru Tată ceresc spune că putem „mânca după voie”. Ne putem bucura de fructe, legume, cereale fără să violăm legile făpturii noastre. Aceste articole alimentare, pregătite în modul cel mai simplu și natural, vor hrăni corpul și-i vor păstra vigoarea naturală fără folosirea cărnii ca aliment.

Dumnezeu l-a creat pe om cu puțin mai prejos decât îngerii și a pus asupra lui atributele care, dacă sunt folosite cum se cuvine, vor face ca el să fie o binecuvântare pentru lume și să reflecte slava Dătătorului. Însă, deși creat după chipul lui Dumnezeu, omul, prin necumpătare, a încălcat principiul și Legea lui Dumnezeu în natura sa trupească. Necumpătarea de orice fel amorțește organele de simț și slăbește într-atât puterea celulelor nervoase, încât lucrurile veșnice nu sunt luate în considerație, ci vor fi plasate la nivelul a ceea ce este comun. Puterile înalte ale minții, destinate unor scopuri mărețe, sunt aduse în robia pasiunilor josnice. Dacă obiceiurile noastre fizice nu sunt corecte, puterile intelectuale și morale nu pot fi puternice, deoarece există o legătură strânsă între fizic și moral. Apostolul Petru a înțeles aceasta și și-a înălțat glasul pentru a-i avertiza pe frații săi: „Preaiubiților, vă sfătuiesc, ca pe niște străini și peregrini, să vă feriți de poftele cărnii, care se războiesc cu sufletul.”

Nu există decât puțină tărie morală în lumea care-și zice creștină. Obiceiurile greșite au fost îngăduite și legile fizice și morale au fost desconsiderate, până când standardul general al virtuții și evlaviei a ajuns extrem de scăzut. Obiceiurile care coboară standardul sănătății fizice slăbesc puterea intelectului și pe cea morală. Îngăduirea poftelor împotriva firii și a pasiunilor are o influență stăpânitoare asupra celulelor creierului. Instinctele animalice sunt întărite, în timp ce simțul moral este slăbit. Unui om necumpătat îi este imposibil să fie creștin, pentru că puterile sale înalte sunt aduse în robia pasiunilor.

Cei care au avut lumină în privința simplității în alimentație și îmbrăcăminte, în ascultare de legile fizice și morale, și care se întorc de la lumina care le arată care este datoria lor, nu vor lua seama nici la datoria privitoare la alte lucruri. Dacă își adorm conștiințele spre a evita crucea, pe care vor fi nevoiți s-o ridice pentru a fi în armonie cu legea trupului lor, ca să nu audă mustrarea, vor încălca Decalogul. Unii nu sunt deloc dispuși să suporte crucea și să disprețuiască rușinea. Unii își vor lepăda principiile când se va râde de ei. Asemănarea cu lumea câștigă teren în rândul copiilor lui Dumnezeu, care mărturisesc că sunt peregrini, străini, care veghează și așteaptă venirea Domnului. Există mulți printre cei ce mărturisesc că sunt păzitori ai Sabatului în New York, care

sunt mult mai strâns legați de modele lumești și poftă decât de dorința de a avea trupuri și minți sănătoase sau inimi sfințite.

Dumnezeu îi supune la probă pe cei din New York. El a îngăduit ca unii să se bucure de o oarecare prosperitate pentru a scoate la iveală ce se află în inimile lor. Mândria și iubirea de lume i-a despărțit de Dumnezeu. Principiile adevărului sunt practic sacrificate, în timp ce ei mărturisesc că iubesc adevărul. Creștinii ar trebui să se trezească și să se poarte ca atare. Influența lor se vede și modelează păreri și obiceiurile celorlalți. Ei vor trebui să poarte greaua responsabilitate de a hotărî soarta sufletelor prin influența pe care o au asupra acestora.

Prin dala adevărilor directe și de nezdruccinat, Domnul desparte de lume un popor și îl curăță pentru a fi al Său. Orgoliul și modele nesănătoase, iubirea de etalare, de a fi aprobat, toate trebuie părăsite dacă vrem să fim înnoiți în cunoașterea după chipul Celui ce ne-a creat. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.”

Biserica din _____ are nevoie de cernere. Este necesară o convertire profundă înainte ca membrii ei să poată fi pregătiți pentru lucrare. Egoismul, mândria, invidia, malițiozitatea, bănuielile rele, atacurile pe la spate, bârfa și flecărele au fost nutrite printre ei, până când Duhul lui Dumnezeu n-a mai avut decât prea puțin de-a face cu ei. În timp ce unii care mărturisesc că-L cunosc pe Dumnezeu rămân în starea lor actuală, rugăciunile lor sunt o urâciune înaintea Sa. Ei nu-și sprijină credința prin fapte, iar pentru unii ar fi fost mai bine să nu fi mărturisit niciodată adevărul, decât să-și dezonoreze mărturisirea așa cum au făcut-o. În timp ce mărturisesc că sunt robi ai lui Hristos, ei sunt slujitori ai vrăjmașului dreptății; și lucrările lor mărturisesc despre ei că nu Îl cunosc pe Dumnezeu și că inimile lor nu ascultă de voința lui Hristos. Ei fac din religie o joacă de copii; se poartă ca niște copii supărăcioși.

Copiii lui Dumnezeu din lumea de sus sunt toți cuprinși într-o mare frăție. Mântuitorul nostru a definit lămurit spiritul și principiile care ar trebui să călăuzească acțiunile acelor care, prin vieți consecvente, sfinte, se deosebesc de lume. Dragostea

unui față de celălalt și iubirea supremă față de Tatăl ceresc ar trebui să se vadă în vorbirea și faptele lor. Starea prezentă a multor copii ai lui Dumnezeu este aceea a unei familii formate din copii nerecunoscători și porniți pe ceartă.

Există primejdia ca până și pastori din New York să facă parte din acea categorie de oameni care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului. Ei nu pun în practică ceea ce învață. Sunt ascultători, nu însă și împlinitori. Acești pastori au nevoie de o experiență în ce privește adevărul, care să-i facă în stare să înțeleagă caracterul înalt al lucrării.

Trăim într-un timp deosebit de important și solemn al istoriei acestui pământ. Ne aflăm în mijlocul primejdiilor din ultimele zile. Evenimente importante și înfricoșătoare sunt înaintea noastră. Cât de necesar este ca toți aceia care se tem cu adevărat de Dumnezeu și iubesc Legea Sa să se umilească înaintea Sa, să-și chinuie sufletul, să se bocească și să mărturisească păcatele care L-au despărțit pe Dumnezeu de poporul Său. Ceea ce ar trebui să ne provoace îngrijorarea cea mai mare este că nu simțim sau nu înțelegem starea în care ne aflăm, condiția noastră decăzută și că suntem mulțumiți să rămânem așa cum suntem. Ar trebui să alergăm la Cuvântul lui Dumnezeu și la rugăciune, căutându-L fiecare în mod serios pe Domnul, așa încât să-L putem găsi. Din acest lucru ar trebui să facem ocupația noastră de căpetenie.

Membrii bisericii sunt răspunzători de talentele ce le-au fost încredințate, iar creștinilor nu le este cu putință să facă față răspunderilor, dacă nu ocupă acea poziție înaltă care se află în armonie cu adevărurile sacre pe care le mărturisesc ei. Lumina care strălucește pe cărarea noastră ne face răspunzători de a răspândi acea lumină către alții, în așa fel încât aceștia să-L slăvească pe Dumnezeu.

Rudele în biserică

Înaintarea în lucrurile spirituale a comunității din _____ nu este direct proporțională cu lumina care a strălucit pe cărarea ei. Dumnezeu a încredințat fiecăruia talente pe care să le sporească punându-le la schimbător, pentru ca atunci când va veni Stăpânul să poată să-și ia ce este al Său, împreună cu dobânda. Comunitatea din _____ este în general compusă din material prețios; membrii aceștia însă nu au reușit să atingă standardul înalt la care este privilegiul lor să ajungă.

Persoanele care lucrează în comunitate se găsesc mai ales în ramurile a trei familii, care sunt legate între ele prin căsătorie. Există mai mult talent în biserică și mai mult material care să facă buni lucrători ce pot fi folosiți cu succes în acea localitate. Comunitatea întregă însă nu crește în privința spiritualității. Membrii ei nu sunt situați favorabil pentru a-și dezvolta puterile, punând la lucru talentele pe care li le-a dat Dumnezeu. Nu este spațiu suficient ca să poată lucra toți. Se incomodează unul pe celălalt. Este o lipsă de tărie spirituală. Dacă această comunitate ar fi mai puțin o biserică de familie, fiecare ar simți răspunderea în mod personal.

Dacă talentul și influența mai multor membri de-ai săi ar fi folosite în alte comunități, către care s-ar simți atrași pentru a da ajutor, unde este într-adevăr nevoie de ajutor, ei ar obține o experiență de cea mai mare valoare privind lucrurile spirituale și, purtând în acest fel răspunderile și poverile în lucrarea lui Dumnezeu, ar fi o binecuvântare pentru alții. În timp ce ar fi angajați în lucrarea de a-i ajuta pe alții, ei ar urma exemplul lui Hristos. El nu a venit să I se slujească, ci ca El să slujească altora. Nu și-a făcut Sesi plăcerile. Nu a venit ca persoană importantă, ci a luat chip de rob și și-a petrecut viața făcând bine. Ar fi putut să-și petreacă zilele pe pământ în tihnă și îndeustulare și să-și însușească bucuriile acestei lumi. Dar nu a trăit pentru a Se bucura El, ci pentru a face bine și a-i elibera pe alții de suferință, iar noi trebuie să-I urmăm exemplul.

Dacă ar fi consacrați lui Dumnezeu, frații I. și J. ar putea purta răspunderi mai mari decât cele de până acum. Ei s-au gândit că vor răspunde prompt oricărei chemări făcute pentru mijloace și că aceasta este povara principală pe care o au de dus în cauza lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu cere de la ei mai mult decât atât. Dacă ei și-ar fi educat mintea pentru a studia cu mai multă minuțiozitate Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a putea deveni lucrători în cauza Sa, și ar fi lucrat pentru salvarea celor păcătoși tot atât de serios cum se străduiesc să obțină lucrurile pentru această viață, ei și-ar fi sporit tăria și înțelepciunea necesară pentru a se angaja în lucrarea lui Dumnezeu, în care este mare nevoie de lucrători.

Acești frați, rămânând într-o comunitate familială, se pipernicesc în ce privește tăria intelectuală și spirituală. Nu este cea mai bună linie de urmat ca toți copiii din una, două sau trei familii, care sunt unite prin legături de căsătorie, să se stabilească la o distanță de câteva mile unul de altul. Influența nu este bună pentru nici una din părți. Treaba unuia e treaba tuturor. Încurcăturile și necazurile prin care fiecare familie trebuie

să treacă într-o măsură mai mică sau mai mare și care, pe cât posibil, ar trebui păstrate în limitele cercului familial, dimpotrivă, sunt extinse prin legăturile dintre familii și își pun pecetea asupra adunărilor religioase. Există chestiuni care nu ar trebui cunoscute de o a treia persoană, fie prietenia și legăturile cu aceasta oricât de intime. Ele trebuie purtate personal și în familie. Însă legăturile strânse dintre mai multe familii care vin neîncetat în contact prelungit au îndeobște tendința să risipească demnitatea care ar trebui păstrată în fiecare familie. Când împlinim datoria delicată a muștrării și atenționării, va exista pericolul de a răni simțămintele, doar dacă acest lucru nu este făcut cu extrem de multă precauție și afecțiune. și cele mai bune modele de caracter sunt predispuse la erori și scăpări și ar trebui manifestată multă grijă, să nu facem o tragedie din lucruri minore.

O relație de familie și de comunitate cum există în _____ este foarte plăcută pentru sentimentele pământești; însă, dacă luăm în considerație toate lucrurile, nu este cea mai bună pentru dezvoltarea simetrică a caracterelor creștine. Legăturile strânse și întâlnirile familiale slăbesc influența când sunt aduse la nivel de biserică. Acea demnitate, acea înaltă stimă, încredere și iubire, care fac ca o biserică să prospere, nu sunt păstrate. Toate părțile ar fi mult mai fericite dacă ar fi separate și s-ar vizita ocazional, iar influența uneia asupra alteia va fi de zece ori mai mare.

Pentru că sunt legate prin căsătorii și pentru că se amestecă fiecare în societatea celorlalte, fiecare familie este trează la greșelile și nedesăvârșirile celorlalte și se simte datoare să le corijeze; și pentru că aceste familii sunt scumpe una celeilalte, sunt îndurerate din pricina unor lucruri mărunte, pe care nu le-ar observa la aceia cu care nu au legături atât se strânse. Minte îndură suferințe crunte, pentru că unii au sentimentul că nu au fost tratați cu imparțialitate și cu toată acea considerație pe care o meritau. Uneori apar suspiciuni meschine și dintr-un mușuroi de cârțiță se face un munte. Aceste mici neînțelegeri și disensiuni mărunte aduc minții o suferință mai mare decât cea provocată de încercările venite din alte surse.

Lucrurile amintite slăbesc puterea de răbdare a acestor bărbați și femei cu adevărat cinstiți și cu suflete nobile și ei nu-și pot dezvolta caracterul altfel. Ei nu cresc intelectual și moral, lucru care amenință să le nimicească însăși calitatea de a se face folositori. Lucrarea și interesele lor sunt restrânse în general la propriile lor persoane. Influența lor se îngustează, când ar trebui să se lărgească și să se extindă mult, pentru ca, fiind aduși în diferite împrejurări, să-și poată exercita puterile pe care li le-a dat

Dumnezeu, în așa fel încât să-I poată aduce slavă în gradul cel mai înalt. Facultățile minții sunt capabile de o creștere considerabilă. Energiile sufletului trebuie trezite și puse în mișcare pentru slava lui Dumnezeu.

Lucrători pentru Dumnezeu

Dumnezeu cheamă misionari. Există oameni capabili în comunitatea din _____, care își vor spori destoinicia și puterea pe măsură ce își exercită talentele în lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Dacă acești frați se vor autoeduca să facă din cauza lui Dumnezeu primul lor interes și își vor sacrifica plăcerile și înclinațiile de dragul adevărului, binecuvântarea lui Dumnezeu va veni asupra lor. Acești frați, care iubesc adevărul și s-au bucurat ani de-a rândul pentru lumina crescândă ce a strălucit asupra Scripturilor, ar trebui să lase ca lumina lor să strălucească asupra celor care se află în întuneric. Dumnezeu le va fi înțelepciune și putere și Se va slăvi pe Sine lucrând cu și prin aceia care Îl urmează fără rezerve. „Dacă Îmi slujește cineva, pe acela Tatăl Meu îl va onora.”. Înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu le vor fi date celor binevoitori și credincioși.

Frații din _____ au fost dispuși să ofere din mijloacele lor pentru diferite acțiuni; s-au reținut însă pe ei înșiși. Ei nu au spus: „Iată-mă, trimite-mă”, Doamne. Nu tăria uneltelor omenești, ci puterea și înțelepciunea Celui care le folosește și lucrează cu ele este ceea ce asigură oamenilor succesul în lucrarea ce trebuie îndeplinită. Oferind bunurile noastre Proprietarului cerului și pământului, în timp ce ne abținem noi înșine, nu putem avea aprobarea și nici binecuvântarea Sa. În inimile fraților și surorilor din _____ trebuie să existe principiul de a pune totul, chiar și pe ei înșiși, pe altarul lui Dumnezeu.

În Battle Creek este nevoie de bărbați care pot dori să ridice poveri și să poarte răspunderi. Chemarea a fost făcută iarăși și iarăși, însă abia dacă s-a auzit câte un răspuns. Unii ar fi răspuns chemării dacă interesele lor lumești ar fi fost promovate făcând astfel. Pentru că nu există însă vreo perspectivă de a-și spori mijloacele materiale venind la Battle Creek, ei n-au simțit datoria de a veni. „Ascultarea este mai bună decât jertfa.” Și, fără ascultare și dragoste lipsită de egoism, cele mai bogate jertfe sunt prea sărace pentru a fi puse înaintea Proprietarului tuturor lucrurilor.

Dumnezeu îi cheamă pe frații și surorile din _____ să se ridice și să vină în

ajutorul Domnului, pentru a-L sprijini pe Domnul împotriva celor puternici. Motivul pentru care este atât de puțină putere printre cei care mărturisesc adevărul este că aceștia nu-și exercită calitățile pe care li le-a dat Dumnezeu. Mulți dintre ei și-au pus talentul într-o batistă și l-au ascuns în pământ. Talentele sporesc numai folosindu-le. Dumnezeu Își va pune la încercare poporul.

Fratele și sora I. au fost niște purtători de poveri credincioși în cauza lui Dumnezeu și acum copiii lor nu ar trebui să se tragă înapoi și să permită ca poverile să apese atât de greu asupra părinților. Este timpul ca puterile minților mai puțin solicitate ale copiilor să fie exercitate și ca ei să lucreze mai mult, în special în via Stăpânului.

Unii dintre frații și surorile din New York au ținut foarte mult ca fratele și sora K., mai cu seamă sora K., să fie încurajați să lucreze în sânul comunităților. Însă acesta nu este locul potrivit pentru încercarea lor. Dacă Dumnezeu a pus într-adevăr asupra lor povara lucrării, aceasta nu constă în a lucra pentru comunități; pentru că acestea sunt în general mai avansate decât ei. Fratele și sora K. au înainte o lume întreagă — o lume cufundată în ticăloșie. Câmpul lor este unul de proporții. Ei au spațiu suficient în care să-și încerce darurile fără a intra în câmpul de lucru al altora și să zidească pe o temelie pe care nu au așezat-o ei. Fratele și sora K. nu s-au grăbit deloc să obțină o experiență în tăgăduirea de sine. Nu s-au grăbit să adopte reforma sănătății în toate ramurile ei. Comunitățile sunt mai avansate decât ei în privința tăgăduirii apetitului. Din acest motiv, ei nu pot constitui o binefacere pentru comunități în această direcție, ci mai degrabă o piedică.

Fr. K. nu a fost o binecuvântare pentru comunitatea din _____, ci o mare povară. El a stat direct în calea înaintării ei. Nu a fost gata să ajute când și unde a fost cea mai mare nevoie. El nu a reprezentat în mod corect credința noastră; vorbirea și viața sa nu au fost sfințite. A rămas mult în urmă și nu a fost pregătit și nici dispus să descopere semnele providenței lui Dumnezeu. A stat în calea păcătoșilor; influența sa nu a recomandat credința noastră celor necredincioși.

Exemplul său a fost un obstacol pentru comunitate și pentru vecinii săi necredincioși. Dacă fratele K. ar fi fost pe deplin consacrat lui Dumnezeu, faptele lui ar fi fost roditoare, aducând mult bine. Dar ceea ce îi deosebește în mod clar pe cei din poporul lui Dumnezeu de corpurile religioase populare nu este numai mărturisirea lor, ci și caracterele lor exemplare și principiile lor de iubire dezinteresată. Influența puternică

și curățitoare a Spiritului lui Dumnezeu asupra inimii, care își găsește împlinirea în cuvinte și fapte, îi desparte de lume și îi desemnează ca fiind poporul deosebit al lui Dumnezeu. Caracterul și firea urmașilor lui Hristos vor fi asemenea celor ale Stăpânului lor. El este Modelul, exemplul sfânt și desăvârșit, oferit creștinilor spre a-l imita. Adevărații Săi urmași își vor iubi aproapele după exemplul pe care li l-a dat Hristos și vor face orice sacrificiu, dacă vor putea să convingă sufletele să-și părăsească păcatele și să fie convertiți la adevăr.

Adevărul, adânc înrădăcinat în inimile credincioșilor, va crește și va aduce roadă întru neprihănire. Cuvintele și faptele lor sunt canale prin care principiile curate ale adevărului și sfințeniei sunt transmise lumii. Pentru cei care iubesc adevărul și umblă după lumina pe care au primit-o există binecuvântări și privilegii deosebite. Dacă ei neglijează să facă astfel, lumina lor va deveni întuneric. Când cei din poporul lui Dumnezeu devin înfumurați, Domnul îi lasă în propria lor înțelepciune. Îndurarea și adevărul sunt făgăduite celor cu o inimă umilă, celor ascultători și credincioși.

Fratele K. a stat în calea copiilor săi. Dacă ar fi fost consacrat lui Dumnezeu, având inima pusă în lucrare și trăind practic adevărul pe care l-a mărturisit, el ar fi simțit importanța de a-și trage familia după el, cum a făcut credinciosul Avraam.

Lipsa de armonie și iubire între cei doi frați K. este o rușine pentru cauza lui Dumnezeu. Amândoi greșesc. Amândoi au de făcut o lucrare, și anume aceea de a-și reprima eul și de a cultiva calitățile creștine. Dumnezeu este dezonorat prin disensiunile, iar eu nu merg prea departe când zic ura, care există între acești doi frați naturali. Fratele A. K. a greșit mult. El a nutrit simțăminte care nu se armonizează cu voința lui Dumnezeu. El cunoaște particularitățile fratelui său B. K. Și știe că are un temperament aprins, nefericit. Adesea, el nu poate vedea ceva bun nici atunci când acesta se află chiar pe cărarea sa. Nu vede decât răul și se descurajează foarte ușor. În fața sa, Satana aduce un mușuroi de cârțiță la dimensiunile unui munte. Dacă luăm totul în considerație, fratele B. K. a avut în multe privințe o purtare mai puțin condamabilă decât fratele său, și aceasta pentru că a dăunat cauzei adevărului prezent într-o măsură mai mică.

Acești frați după trup trebuie să se împace perfect unul cu celălalt înainte să poată ridica rușinea pe care dezbinarea lor a provocat-o cauzei lui Dumnezeu. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său.” „Cine zice că este în lumină,

și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum.” Cei care lucrează pentru Dumnezeu ar trebui să fie niște vase curate, sfințite, pentru a fi folosite de Stăpânul lor. „Curățiți-vă, voi ce purtați vasele Domnului!” „Dacă cineva zice: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele său este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său.”

Ambasadorii lui Hristos au o răspundere și o lucrare sacră înaintea lor. Ei sunt fie un miros de viață spre viață, fie de moarte spre moarte. Influența lor hotărăște soarta sufletelor pentru care a murit Hristos. Atât fratelui, cât și sorei K. le lipsește experiența. Viețile lor nu au fost îndreptate către sfințenie. Ei nu au avut o cunoaștere profundă și sistematică a voinței lui Dumnezeu. Ei nu au înaintat constant și nu s-au înălțat în viața divină, astfel încât experiența lor să poată fi prețioasă bisericii. Calea lor nu a împovărat biserica doar într-o mică măsură.

Ultima parte a vieții sorei K. nu a fost de așa natură, încât experiența ei să poată fi o binecuvântare pentru alții. Ea nu a trăit conform convingerilor sale privitoare la datoria pe care o are. Conștiința sa a fost călcată de prea multe ori. Ea a fost o căutătoare de plăceri și și-a închinat viața frivolității, deșertăciunii și modei, chiar confruntată fiind cu lumina adevărului care a strălucit pe cărarea ei. A cunoscut calea, dar a neglijat să meargă pe ea. Domnul i-a dat o mărturie de avertizare și mustrare. Ea a crezut în acea mărturie și s-a despărțit de cei care erau iubitori de plăceri mai mult decât de Dumnezeu. Apoi, privindu-și viața din trecut, atât de plină de lucruri rele și neglijențe, a cedat necredinței și melancoliei necugetate. Disperarea și-a întins aripile întunecate peste ea. Căsătoria cu fratele K. a schimbat întrucâtva starea lucrurilor, însă periodic, de atunci, a fost foarte mâhnită și descurajată.

Sora K. cunoaște bine profețiile, le poate expune și poate vorbi despre ele cu multă ușurință. Unii frați și unele surori au ținut foarte mult să-i determine pe fratele și sora K. să fie amândoi lucrători activi. Există însă pericolul ca ei să lucreze dintr-o perspectivă greșită. Avantajele datorate educației sorei K. au fost superioare educației multora dintre cei ce o înconjoară. În lucrarea publică, ea a depins de propria sa tărie mai mult decât de Duhul lui Dumnezeu. A avut un spirit de independență semeț și s-a gândit că este mai în măsură să-i învețe pe alții decât să fie ea însăși învățată. Cu lipsa ei de experiență în lucrurile spirituale, este nepregătită să lucreze pentru comunități. Nu

are discernământul și tăria spirituală necesare pentru zidirea acestora. Dacă ea și soțul ei se angajează totuși în această lucrare, ar trebui să înceapă amândoi prin exercitarea unei bune influențe în comunitatea din _____. Munca lor ar trebui să se desfășoare acolo unde este cel mai mult nevoie de lucrare.

Este nevoie de lucrare în câmpuri noi. Păcătoșii, care nu au auzit niciodată solia de avertizare, au nevoie să fie încunoștințați. Acolo, fratele și sora K. au loc suficient pentru a-și împlini lucrarea și dovedi chemarea. Nimeni nu ar trebui să stea în calea eforturilor lor în câmpuri noi. Există în toate părțile păcătoși de salvat. Unii pastori însă au înclinația de a bătători mereu și mereu aceleași drumuri printre comunități, unde nu au succes în lucrările lor, irosindu-și astfel timpul.

Dorim ca toți slujitorii Domnului să fie lucrători. Lucrarea de avertizare a sufletelor nu ar trebui să se restrângă la cercul pastorilor, ci ar trebui ca frații care au adevărul în inimile lor și care au exercitat o influență benefică acasă să simtă că asupra lor apasă răspunderea de a consacra o parte din timpul lor mergând pe la vecini și în orașele din împrejurimi ca misionari ai lui Dumnezeu. Ei ar trebui să ducă publicațiile noastre, să se angajeze în conversație și, în spiritul lui Hristos, să se roage pentru și cu aceia pe care îi vizitează. Aceasta este lucrarea ce va trezi un spirit de cercetare și reformă.

Ani de-a rândul a atras Domnul atenția poporului Său asupra reformei sănătății. Aceasta este una dintre marile ramuri ale lucrării de pregătire pentru venirea Fiului omului. Ioan Botezătorul a ieșit în spiritul și puterea lui Ilie pentru a pregăti calea Domnului și a-i întoarce pe oameni la înțelepciunea celor drepti. El a reprezentat pe cei ce trăiesc în aceste ultime zile și cărora Dumnezeu le-a încredințat adevăruri sacre pentru a le prezenta înaintea poporului, pentru a pregăti calea celei de-a doua apariții a lui Hristos. Ioan a fost un reformator. Îngerul Gabriel, trimis din cer, a ținut o cuvântare despre reforma sănătății tatălui și mamei lui Ioan. El a spus că Ioan nu trebuia să bea vin sau băutură tare și că avea să fie umplut cu Duhul Sfânt de la nașterea sa.

Ioan s-a despărțit de prietenii săi și de viața îmbelșugată. Simplitatea îmbrăcăminteii sale, un veșmânt țesut din păr de cămilă, era o mustrare permanentă la adresa extravaganței și etalării preoților evrei și la adresa oamenilor în general. Hrana sa, pur vegetariană, constând din roșcove și miere sălbatică, era o mustrare pentru îngăduința apetitului și lăcomia ce stăpânea pretutindeni. Profetul Maleahi declară:

„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor.” Aici, profetul descrie caracterul lucrării. Cei care au de pregătit calea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, tot așa cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos. Trebuie agitat marele subiect al reformei și conștiința poporului trebuie astfel trezită. Solia trebuie însoțită de cumpătarea în toate lucrurile, pentru a întoarce poporul lui Dumnezeu de la idolatria lui, de la lăcomie, de la extravagantele manifestate în îmbrăcăminte și în alte lucruri.

Tăgăduirea de sine, umilința și cumpătarea, cerute de la cei dreپți, pe care Dumnezeu îi conduce și îi binecuvăntează în mod deosebit, urmează să fie prezentate poporului în contrast cu obiceiurile extravagante care distrug sănătatea celor ce trăiesc în acest veac degenerat. Dumnezeu a arătat că reforma sănătății este tot atât de strâns legată de solia celui de-al treilea înger cum este mâna legată de corp. Nicăieri nu poate fi găsită o cauză mai mare a degradării fizice și morale ca aceea a neglijării acestui subiect important. Cei ce-și îngăduie apetitul și pasiunea și își închid ochii față de lumină de frică să nu vadă îngăduințele păcătoase pe care nu sunt dispuși să le părăsească, sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu. Oricine se întoarce de la lumină într-un domeniu anume își împietrește inima pentru a nesocoti lumina în alte privințe. Oricine încalcă obligațiile morale în ce privește alimentația și îmbrăcăminte pregătește calea pentru încălcarea cerințelor lui Dumnezeu privitoare la interese veșnice. Trupurile noastre nu ne aparțin. Dumnezeu are pretenția ca noi să avem grijă de vasul pe care ni l-a dat, pentru a-I putea oferi trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută. Trupurile noastre aparțin Celui ce le-a făcut și suntem legați de datoria de a deveni cunoscători în ce privește cele mai bune mijloace de a le păzi de stricăciune. Dacă slăbim trupul prin auto indulgență, prin îngăduirea poftelor și prin faptul că ne îmbrăcăm în conformitate cu modele ce distrug sănătatea, pentru a fi în armonie cu lumea, devenim vrăjmași ai lui Dumnezeu.

Fratele și sora K. nu au apreciat lumina privitoare la reforma sănătății. Ei nu au găsit că aceasta are vreo legătură cu solia îngerului al treilea. Providența i-a scos pe cei din poporul lui Dumnezeu din obiceiurile extravagante ale lumii, i-a îndepărtat de îngăduirea apetitului și a pasiunii, pentru a se plasa pe platforma tăgăduirii de sine și a cumpătării în toate lucrurile. Poporul pe care-l conduce Dumnezeu va fi deosebit. Ei nu vor fi asemenea lumii. Însă, dacă urmează călăuzirea lui Dumnezeu, ei vor împlini

scopurile Sale și vor preda voinței Lui propria lor voință. Hristos va locui în inimă. Templul lui Dumnezeu va fi sfânt. Trupul vostru, spune apostolul, este templul Duhului Sfânt. Dumnezeu nu cere de la copiii Săi tăgăduirea de sine în detrimentul tăriei fizice. El le cere să respecte legile naturale, să-și păstreze sănătatea fizică. Calea naturală este drumul marcat de El, și aceasta este suficient de largă pentru orice creștin. Dumnezeu a asigurat cu mână largă un belșug de daruri mărinimoase de tot felul pentru subzistența și bucuria noastră. Însă ca noi să ne putem bucura de apetitul natural, care va păstra sănătatea și prelungi viața, El pune restricții asupra poftelor. El spune: Fiți atenți, înfrânați-vă și tăgăduiți apetitul nefiresc. Dacă ne creăm un apetit stricat, violăm legile ființei noastre și ne asumăm răspunderea pentru faptul că am fi abuzat de corpurile noastre și că am adus boala asupra noastră.

Spiritul și puterea lui Ilie au mișcat inimile înspre reformă și le-a călăuzit spre înțelepciunea celor dreپți. Fratele și sora K. nu au fost convertiți la reforma sănătății, în ciuda dovezilor numeroase pe care le-a furnizat Dumnezeu despre acest subiect. Tăgăduirea de sine este esențială pentru religia adevărată. Cei care nu au învățat să se lepede de sine sunt lipsiți de o evlavie vie, practică. Nu ne putem aștepta la altceva decât ca cerințele religiei să vină în contact cu simțămintele firii și cu interesele lumești. Este de lucru pentru toți în via Domnului. Nimeni nu ar trebui să stea degeaba. Toți îngerii lui Dumnezeu se află în mișcare, urcând la cer și coborând iarăși pe pământ cu solii de îndurare și avertizare. Acești soli îngerești lucrează la mintea și inima oamenilor. Există pretutindeni bărbați și femei ale căror inimi sunt dispuse să se lase inspirate de adevăr. Dacă aceia care cunosc adevărul ar lucra acum împreună cu Duhul lui Dumnezeu, am vedea împlinită o mare lucrare.

Noi câmpuri sunt deschise, în care toți își pot pune la probă chemarea printr-un efort experimental pentru a aduce suflete afară din întuneric și eroare, stabilindu-le astfel pe platforma adevărului veșnic. Dacă fratele și sora K. simt că Dumnezeu i-a chemat în lucrarea Sa, ei au destul de făcut pentru a chema păcătoși la pocăință; însă, pentru ca Dumnezeu să lucreze în și prin ei, au nevoie de o convertire deplină. Lucrarea de pregătire a unui popor pentru venirea lui Hristos în aceste ultime zile este o lucrare cu desăvârșire solemnă și sfântă și reclamă lucrători devotați, lipsiți de egoism. Cei ce au umilință, credință, energie, perseverență și hotărâre vor găsi destule de făcut în via Stăpânului. Există îndatoriri importante de împlinit, care cer seriozitate și o exercitare a tuturor puterilor. Dumnezeu acceptă slujirea de bunăvoie. Dacă adevărul pe care-l mărturisim are o importanță atât de covârșitoare încât să hotărască soarta sufletelor, cât

de atenți ar trebui să fim când îl prezentăm!

„Cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care merge crescând până la miezul zilei.” Frate și soră K., dacă ați fi mers în lumină, în timp ce aceasta strălucea pe cărarea voastră, dacă v-ați fi apropiat mai mult de Dumnezeu, dând crezare cu statornicie adevărului și umblând cu umilință înaintea lui Dumnezeu în lumina pe care a dat-o, ați avea acum o experiență de o valoare inestimabilă. Dacă ați fi cultivat talentele pe care vi le-a împrumutat Dumnezeu, ați fi strălucit ca lumini în lume. Însă lumina tuturor celor care nu umblă în ea devine întuneric. Pentru a fi acceptați și binecuvântați de Dumnezeu așa cum au fost părinții noștri, trebuie să fim credincioși ca ei. Trebuie să tragem foloase de pe urma luminii noastre, după cum au făcut-o profeții credincioși din vechime. Dumnezeu cere de la noi în raport cu harul pe care l-a revărsat asupra noastră, iar El nu va accepta nimic mai prejos decât ceea ce pretinde. Toate justele Sale cereri trebuie împlinite pe deplin. Pentru ca noi să ne achităm de responsabilități, trebuie să stăm pe acel teren înălțat pe care l-a pregătit pentru noi ordinea și înaintarea adevărului sacru.

Fratele L. nu reușește să obțină acea influență sfințitoare a adevărului lui Dumnezeu asupra inimii. El nu este îngăduitor, umil și îndelung răbdător cum ar trebui să fie. Se tulbură ușor; eul se înalță și el spune și face multe lucruri fără să reflecteze cum se cuvine. El nu exercită întotdeauna o influență mântuitoare. Dacă ar fi impregnat cu Duhul lui Hristos, s-ar putea prinde cu o mână de Cel puternic, în timp ce cu mâna credinței și iubirii s-ar întinde către bietul păcătos. Fratele L. are nevoie de puternica influență a iubirii divine; căci aceasta i-ar înnoi și rafina inima, i-ar sfinți viața, ar înalța și înnobila omul în întregime. Atunci cuvintele și faptele sale ar avea mireasma cerului, și nu a propriului său duh.

Dacă sunt sădite în inimă cuvintele vieții veșnice, se va aduce roadă în neprihănire și pace. Trebuie să birui spiritul de independență și trufie, dragul meu frate. Ar trebui să cultivi un spirit care este dispus să fie învățat și sfătuit. Indiferent de ce ar spune sau face alții, ar trebui să spui: Ce are a face aceasta cu mine? Hristos m-a îndemnat să-L urmez. Ar trebui să cultivi un spirit de blândețe. Ai nevoie de experiență în ce privește adevărata evlavie, căci, dacă nu ai acest lucru, nu te poți angaja cu pricepere în lucrarea lui Dumnezeu. Duhul tău trebuie să se înmoaie și să fie supus, fiind adus la ascultarea față de voința lui Hristos. Ar trebui să păstrezi în orice situație acea demnitate a umilinței ce caracterizează pe orice urmaș al lui Isus. Comportamentul

nostru, cuvintele și acțiunile noastre predică de la sine altora. Suntem epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii.

Ar trebui să fii cu băgare de seamă să nu predici adevărul dintr-un spirit de ceartă sau împotrivire; căci, dacă faci astfel, cu siguranță vei întoarce lupta împotriva ta și vei fi găsit că faci să înainteze cauza vrăjmașului mai degrabă decât cea a adevărului lui Dumnezeu. Ori de câte ori te angajezi într-un diferend, ar trebui s-o faci dintr-un simțământ al datoriei. Dacă faci din Dumnezeu tăria ta și te supui, lăsând ca adevărul să câștige biruința, mijloacele folosite de Satana și săgețile sale arzătoare vor cădea chiar împotriva lui, iar tu vei fi întărit, păzit de greșeli și de orice cale falsă. Ai nevoie să cultivi prevederea și să nu înaintezi cu grabă în propria ta putere. Lucrarea este importantă și sacră și ai nevoie de multă înțelepciune. Ar trebui să te sfătuiești cu frații care au experiență în lucrare. Însă, mai presus de orice altceva, ar trebui să îți cunoști bine propriile slăbiciuni și primejdii și să-ți întărești punctele slabe din caracter, pentru a nu cădea pe calea credinței.

Trăim sub amenințarea primejdiilor din ultimele zile și, dacă vom avea un spirit de mândrie și independență, vom fi expuși șiretlicurilor lui Satana și vom fi biruiți. Independența trebuie îndepărtată de la tine și tu să fii ascuns în Dumnezeu, depinzând numai de El pentru a primi putere. Bisericele nu au nevoie de munca ta. Dacă ești consacrat lui Dumnezeu, poți lucra în câmpuri noi, iar Dumnezeu va lucra cu tine. Dumnezeu va accepta o inimă și o viață curată. Nu va privi la nimic mai prejos de acestea. Trebuie să suferim cu Hristos dacă vrem să domnim împreună cu El.

Fratele M. ar fi putut realiza lucruri bune dacă, cu ani în urmă, ar fi dat totul pentru Hristos. El nu a fost sfințit prin adevăr; inima lui nu a fost cinstită față de Dumnezeu. El și-a ascuns talantul în pământ. Ce va spune acela care și-a folosit talentele într-un mod greșit, când Stăpânul îi va cere să dea socoteală de isprăvnicia sa? Fratele M. nu a fost o pricină de laudă pentru cauza lui Dumnezeu. Este primejdios să te lupți cu providența lui Dumnezeu și să fii nemulțumit aproape de orice lucru, ca și când ar fi fost un aranjament special de împrejurări merit să ispитеască și să distrugă. Lucrarea de limpezire și curățire pentru a ne pregăti pentru cer este o mare lucrare și ne va costa multe încercări și suferințe, deoarece voința noastră nu este supusă voinței lui Hristos. Trebuie să umblăm prin cuptor până când focul va fi consumat reziduurile și vom fi curățiți, reflectând chipul divin. Cei care își urmează înclinațiile și se lasă conduși de aparențe nu au o judecată bună cu privire la ceea ce face Dumnezeu. Ei sunt

plini de nemulțumire. Văd eșec acolo unde este un real triumf și o mare pierdere acolo unde este câștig; și, asemenea lui Iacov, ei sunt gata să exclame: „Toate acestea îmi stau împotriva”, când tocmai lucrurile de care se plâng lucrează împreună pentru binele lor.

Fără cruce nu există nici coroană. Cum poate fi cineva tare în Domnul fără încercări? Pentru a avea tărie, ne trebuie exercițiu. Pentru a avea o credință puternică, trebuie să fim puși în împrejurări în care credința noastră va fi pusă la lucru. Chiar înainte de martiriul său, apostolul Pavel l-a povățuit pe Timotei: „Suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu”. Prin multe strâmtorări urmează să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu! Mântuitorul nostru a fost încercat în toate modurile posibile și totuși El a triumfat neîncetat în Dumnezeu. Este privilegiul nostru să fim puternici în tăria lui Dumnezeu, în toate împrejurările, și să ne lăudăm cu crucea lui Hristos.

Capitolul 6

O experiență în care nu putem avea încredere

Dragă soră N., În viziunea ce mi s-a dat pe 10 decembrie 1871, am văzut că unele lucruri fuseseră mari piedici în calea restabilirii sănătății tale. Trăsăturile tale particulare de caracter te-au împiedicat să te bucuri de binele pe care l-ai fi putut primi și să-ți recapeți sănătatea, așa cum s-ar fi putut întâmpla. Tu ai o rutină anume după care acționezi și nu te lași deloc întoarsă de la ea. Ai idei proprii pe care le aplici, când, adesea, ele nu sunt în armonie cu legile care guvernează trupul, ci doar cu judecata ta.

Tu ai o fire încăpățânată și o voință neînduplecată și crezi că înțelegi propriul caz mai bine decât o pot face alții, pentru că te conduci după simțăminte. Ești călăuzită de sentimente și te conduci doar după experiența ta. Ai încercat cutare sau cutare plan spre deplina ta satisfacție și ai hotărât că e cel mai bine să urmezi propria judecată în cazul tău. Însă care a fost standardul pe care l-ai avut? Răspuns: sentimentele. Acum, sora mea, ce-au sentimentele de-a face cu elementele factice, reale în acest caz? Prea puțin. Sentimentele sunt un criteriu nefericit, mai ales când sunt guvernate de o imaginație bogată și o voință neclintită. Ești o fire foarte hotărâtă și ai înaintea ta un plan trasat clar; însă nu abordezi cazul tău dintr-o perspectivă corectă. Judecata ta nu este un lucru în care să te poți încrede când este vorba chiar de cazul în care te afli.

Mi s-a arătat că reușisei să-ți ameliorezi starea întrucâtva, dar nu într-atât de mult, de repede și deplin cum ar fi trebuit, aceasta pentru că îți iei cazul în propriile mâini. Pentru acest motiv și pentru ca să poți simți că este de datoria ta să te lași călăuzită de judecata celor cu mai multă experiență, am dorit să vii la Institutul de Sănătate. Medicii de la acest Institut cunosc boala, cauzele și tratamentul corect pentru ea mai bine decât poți tu; și dacă vei renunța de bunăvoie la ideile tale fixe și vei accepta judecata lor, există nădejdea de a te însănătoși. Dacă refuzi însă să faci aceasta, nu văd nici o speranță să ajungi la ceea ce-ai putea fi, printr-un tratament adecvat.

După cum am spus-o și mai înainte, tu, sora mea, te bizui pe experiență. Experiența ta hotărăște să urmezi o anumită cale. Dar ceea ce unii numesc experiență nu este deloc așa ceva; este pur și simplu obiceiul sau doar o îngăduință urmată orbește adeseori cu ignoranță, printr-o hotărâre neschimbată, încăpățânată și fără a judeca

obiectiv sau a te informa cu privire la legile care acționează în direcția obținerii rezultatului dorit.

Experiența reală constă într-o diversitate de experimente atente, efectuate cu mintea eliberată de prejudecăți și fără a fi condusă de păreri și obiceiuri fixate anterior. Rezultatele sunt reținute cu multă grijă și cu o mare dorință de a învăța, de a ameliora și de a reforma în cazul oricărui obicei care nu este în armonie cu legile fizice și morale. Ideea ca alții să conteste ceea ce tu ai învățat prin experiență ți se pare o nebunie și chiar o cruzime. Există însă mai multe erori primite și reținute cu putere din idei greșite provenind din experiență decât din oricare altă cauză, pentru motivul că nu este deloc experiență ceea ce este în general numit astfel; aceasta pentru că nu a existat niciodată o testare corectă printr-un experiment real și o cercetare amănunțită, alături de o cunoaștere a principiului implicat în acțiune.

Experiența ta mi-a fost arătată ca fiind o experiență în care nu putem avea încredere, pentru că este împotriva legilor naturale. Ea se află în conflict cu principiile neschimbătoare ale organismului. Superstiția, draga mea soră, care este concepută de o imaginație bolnavă, te pune în conflict cu știința și principiul. Ce vei alege? Puternicele tale prejudecăți și ideile fixe în legătură cu calea cea mai bună de urmat în ce te privește te-au ținut multă vreme departe de ceea ce este bine. Am înțeles cazul tău cu ani în urmă, dar nu m-am simțit în stare să îți prezint această chestiune într-un mod atât de clar, încât să o poți vedea și înțelege și să folosești practic lumina ce ți-a fost dată.

Astăzi există mulți suferinzi care vor rămâne pentru totdeauna astfel, din cauză că nu pot fi convinși că nu au o experiență în care pot avea încredere. Creierul este coordonatorul trupului, sediul tuturor forțelor neuronale și al gândirii. Nervii, care pornesc de la creier, controlează corpul. Prin nervii cranieni, impresiile mentale sunt transmise mai departe către toți nervii corpului, ca prin fire de telegraf; și ei controlează activitatea vitală a fiecărei părți a organismului. Toate organele de mișcare sunt dirijate de informațiile pe care le primesc de la creier.

Dacă mintea ta este învățată și convinsă că o baie îți va face rău, informația mentală este transmisă tuturor nervilor din corp. Nervii controlează circulația sângelui; din această cauză, sângele, prin sugestionarea minții, rămâne congestionat în vasele sangvine și efectele benefice ale băii sunt pierdute. Aceasta numai pentru că sângele este oprit de minte și voință să curgă liber și, venind la suprafață, să stimuleze circulația.

De pildă, ai impresia că, dacă vei face o baie, o să te pătrundă frigul. Creierul trimite această informație nervilor din corp, iar vasele sangvine, supuse voinței tale, nu-și pot îndeplini sarcina de a provoca o reacție după baie. Nu există vreo rațiune științifică sau filozofică pentru care o baie ocazională, pregătită cu multă grijă, ar putea să-ți aducă altceva decât un bine real. Și aceasta mai cu seamă în cazul în care nu este făcut decât puțin exercițiu fizic, pentru a pune în mișcare mușchii și pentru a ajuta sângele să circule în organism. Baia eliberează pielea de impuritățile acumulate, care se depun neîncetat, și menține pielea suplă și hidratată, ajutând prin acest lucru la sporirea și echilibrarea circulației sângelui.

Persoanele sănătoase ar trebui să nu negligeze baia pentru nici un motiv. Ar trebui să facă tot posibilul să aibă două băi pe săptămână. Cei care nu se bucură de sănătate au impurități ale sângelui și pielea nu se află într-o stare igienică. Mulțimea de pori, ca niște guri mici prin care respiră corpul, se astupă și se umplu cu materie reziduală. Pielea are nevoie să fie curățită bine și cu multă grijă, pentru ca porii să-și poată face lucrarea de a elibera corpul de impurități; de aceea, persoanele slăbite, care sunt atinse de boală, au, fără îndoială, nevoie de avantajele și binecuvântările băii de două ori pe săptămână; și adesea este imperios necesar să se facă baie chiar de mai multe ori. Fie că persoana este bolnavă, fie că este sănătoasă, respirația este mai bună și mai ușoară dacă face în mod curent baie. Prin aceasta, mușchii devin mai flexibili, mintea și corpul sunt deopotrivă înviorate, intelectul este mai pătrunzător și fiecare facultate a minții se umple de viață. Baia liniștește nervii. Provoacă transpirația generală, înviorează circulația, deblochează congestiile din organism și acționează în mod benefic asupra rinichilor și aparatului urinar. Baia ajută intestinelor, stomacului și ficatului, dând fiecăruia putere și o viață nouă. Stimulează de asemenea digestia, iar organismul, în loc să ajungă slăbit, se întărește. În loc să mărească probabilitatea de a răci, o baie făcută în mod corect tonifică organismul împotriva răcelii, pentru că circulația se îmbunătățește și organele uterine, care sunt congestionate într-o măsură mai mică sau mai mare, sunt deblocate; căci sângele este adus la periferie și se obține o circulație mult mai bună și regulată a sângelui prin toate vasele sangvine.

Se spune că experiența este cel mai bun învățător. Experiența adevărată este într-adevăr superioară cunoașterii teoretice, din cărți. Însă obiceiul și ceea ce este la modă îi încing parcă pe bărbați și femei cu cercuri de fier, iar aceștia se îndreptățesc în general prin experiență, în sensul larg răspândit al termenului. Foarte mulți au nesocotit experiența prețioasă. Ei s-au prins cu putere de obiceiurile lor vătămătoare, care, hotărât,

slăbesc sănătatea fizică, mintală și morală, iar când cauți să-i instruiști, își apără modul de viață, sprijinindu-se pe experiența lor. Experiența adevărată este însă în armonie cu legile naturale și cu știința.

În această privință, am întâlnit cele mai mari dificultăți legate de problemele religioase. Pot fi prezentate faptele cele mai clare și aduse înaintea minții adevărurile cele mai simple, susținute de Cuvântul lui Dumnezeu, însă urechea și inima vor fi închise, iar argumentul cel mai convingător este: „experiența mea”. Unii vor spune: „Domnul m-a binecuvântat în ceea ce cred și fac; de aceea nu pot fi greșit.” Ei se prind de „experiența mea” și resping cele mai înălțătoare și mai sfințitoare adevăruri ale Bibliei pentru ceea ce lor le place să numească experiență. Multe dintre cele mai grosolane obiceiuri sunt susținute cu argumentul experienței. Mulți nu reușesc să ajungă la acea desăvârșire fizică, intelectuală și morală pe care este privilegiul și datoria lor de a o obține, pentru că vor sări în apărarea trăinicieii și caracterului sigur al experienței lor, deși acea experiență, în mod greșit considerată astfel, este în contradicție cu faptele date pe față în modul cel mai clar. Vom vedea cum bărbați și femei, ale căror obiceiuri sucite le-au distrus constituția și sănătatea, își vor recomanda experiența ca fiind sigură de urmat și pentru alții, când tocmai această experiență i-a jefuit de vitalitate și sănătate. Ar putea fi date multe exemple pentru a arăta cum au fost amăgiți aceia care s-au încrezut în experiența lor.

Domnul l-a făcut pe om integru la început. El a fost creat cu o minte perfect echilibrată, toate organele fiind în mod desăvârșit dimensionate și întărite. Adam a fost tipul bărbatului perfect. Fiecare calitate a minții era bine proporționată, fiecare având o lucrare distinctă și totuși dependente unele de altele, pentru ca oricare dintre acestea să poată fi folosită în întregime și în mod corect. Lui Adam și Evei li s-a permis să mănânce din toți pomii din grădină, toți în afară de unul. Domnul a spus perechii sfinte: „În ziua în care veți mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, veți muri negreșit.” Eva a fost înșelată de șarpe să creadă că Dumnezeu nu va face după cum a zis. „Hotărât că nu veți muri”, a spus șarpele. Eva a mâncat și și-a închipuit că a fost cuprinsă de senzațiile unei vieți noi, mai înalte. Ea a dat fructul soțului ei și ceea ce a avut o influență copleșitoare asupra lui a fost experiența ei. Șarpele spusese că nu vor muri, iar ea nu simțea vreun efect rău după ce mâncase din fruct, nimic din ceea ce ar putea fi interpretat ca însemnând moarte, ci, așa cum spusese șarpele, o senzație plăcută pe care Eva și-a închipuit că îngerii trebuie s-o fi avut. Experiența ei s-a așezat împotriva poruncii clare a Marelui Iehova și Adam s-a lăsat sedus de experiența soției lui. Așa stau

lucrurile în general în lumea religioasă. Poruncile clare ale lui Dumnezeu sunt încălcate și „pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău”.

Înainte a celor mai lămurite porunci ale lui Dumnezeu, bărbații și femeile vor să-și urmeze propriile înclinații și apoi îndrăznesc să se roage pentru ceea ce au făcut pentru a-L convinge pe Dumnezeu să le îngăduie să meargă împotriva voinței Sale clar exprimate. Domnul nu are plăcere față de astfel de rugăciuni. Satana vine lângă asemenea persoane, așa cum s-a apropiat de Eva în Eden, și le impresionează, iar ele își manifestă propria gândire, lucru despre care spun că este cea mai minunată experiență pe care le-a dat-o Domnul. O experiență reală se va armoniza perfect cu legile naturale și divine. Experiența falsă se va îndrepta împotriva științei și principiilor lui Iehova. Lumea religioasă este acoperită cu un giulgiu de întunecime morală. Superstiția și bigotismul controlează mintea bărbaților și femeilor și le întunecă judecata, astfel încât ei nu își dau seama de datoria pe care o au față de semenii lor și de aceea de a se supune în mod desăvârșit voinței lui Dumnezeu.

Balaam L-a întrebat pe Dumnezeu dacă ar putea să blesteme pe Israel, pentru că, dacă ar fi făcut-o, avea făgăduința unei mari răsplătiri. Iar Dumnezeu a zis: „Să nu te duci”, dar el a fost rugat iarăși de soli și i s-au prezentat tentații și mai mari. Lui Balaam i se arătase voia Domnului în această chestiune, dar el își dorea atât de mult răsplata, încât s-a aventurat să-L întrebe pe Dumnezeu pentru a doua oară. Domnul i-a permis lui Balaam să meargă. Apoi a avut o experiență minunată; dar cine ar vrea să fie călăuzit de o asemenea experiență? Există unii care și-ar înțelege clar datoria, dacă aceasta ar fi în armonie cu înclinațiile lor naturale. Împrejurările și rațiunea le pot arăta cu claritate care este datoria lor, dar când acestea sunt împotriva înclinațiilor lor firești, dovezile sunt deseori lăsate deoparte. Apoi, aceste persoane se vor încumeta să meargă la Dumnezeu pentru a afla care le este datoria. Dar Dumnezeu nu va accepta să ne purtăm cu El cu ușurătate. El va permite acestor persoane să-și urmeze dorințele propriilor inimi. „Dar poporul Meu n-a ascultat de glasul Meu. Atunci i-am lăsat în împietrirea inimii lor și au urmat sfaturile lor.”

Cei care doresc să urmeze o cale care corespunde capriciilor lor sunt în pericolul de a fi lăsați să-și urmeze propriile înclinații și să creadă că sunt îndrumările Duhului lui Dumnezeu. Datoria unora este arătată suficient de clar prin împrejurări și fapte; însă, chemați de prietenii lor care se armonizează cu propriile lor înclinații, ei se îndepărtează

de cărarea datoriei și trec pe lângă dovezile clare ale situației date; apoi, cu o conștiinciozitate aparentă, se roagă mult și serios pentru lumină. Ei au simțăminte sincere legate de acea chestiune și interpretează aceasta ca fiind Duhul lui Dumnezeu. Dar sunt amăgiți. Această comportare întristează pe Duhul lui Dumnezeu. Ei au avut lumină și, chiar prin rațiunea lucrurilor, ar fi trebuit să priceapă care este datoria lor; însă câteva perspective atrăgătoare înclină mintea lor în direcția greșită, iar ei le pun stăruitor înaintea Domnului și insistă, iar Domnul îngăduie ca ei să-și urmeze propria cale. Au o pornire atât de puternică să acționeze după mintea lor, încât El le îngăduie aceasta și îi lasă să suporte consecințele. Aceștia își închipuie că au o experiență minunată.

Draga mea soră, fermitatea constituie o influență puternică și stăpânitoare în mintea ta. Ai dobândit tăria de a înfrunta cu curaj împotrivrile și de a duce până la capăt planuri dificile și chiar foarte încurcate. Nu agreezi controversile. Ești foarte sensibilă și cu adâncă simțire. Ești foarte conștiincioasă și trebuie ca propria ta judecată să fie convinsă înainte să poți fi de acord cu părerile altora. Dacă sănătatea ta fizică nu ar fi avut de suferit, ai fi devenit o femeie extrem de folositoare. Ai fost multă vreme bolnavă, și aceasta ți-a afectat imaginația într-atât, încât gândurile tale s-au concentrat asupra propriei persoane și aceeași imaginație ți-a prejudiciat corpul. Obiceiurile tale nu au fost bune în multe privințe. Hrana ta nu a fost de calitate sau în cantitatea corespunzătoare. Ai mâncat prea mult și calitatea alimentelor a fost slabă, încât acestea nu au putut fi schimbate într-un sânge bun. ți-ai educat stomacul cu o astfel de alimentație. Judecata ta ți-a spus că aceasta era cea mai bună, pentru că nu îți provoca decât tulburări ușoare. Însă nu era o experiență corectă. Stomacul nu primea din acele alimente vigoarea pe care ar fi trebuit s-o primească. Luată într-o stare lichidă, hrana nu asigura organismului o vigoare sănătoasă sau un tonus bun. Dar, când îți vei schimba acest obicei și vei mânca mai mult alimente solide și mai puțin din cele lichide, stomacul tău se va deranja. În ciuda acestui lucru, să nu renunți la linia aleasă; ar trebui să-ți educi stomacul să suporte o alimentație solidă. Ai purtat prea multe articole de îmbrăcăminte și ți-ai debilitat pielea făcând așa. Nu ai dat corpului șansa de a respira. Porii pielii, „gurile” mici prin care respiră corpul, s-au închis, iar organismul s-a umplut de impurități.

Obiceiul tău de a umbla cu trăsura în aer liber și sub razele soarelui ți-a fost benefic. Viața în aer liber ți-a priit, așa încât acum te bucuri de tăria fizică pe care o ai. Dar ai neglijat un alt tip de exercițiu fizic, care ți-ar fi folosit chiar mai mult decât

acesta. Ai depins de trăsură pentru a te deplasa chiar și pe distanțe mici. Te-ai gândit că ți-ar dăuna să faci până și un drum scurt pe jos și, dacă l-ai fi făcut, te-ai fi simțit obosită. În această privință însă nu poți avea încredere în experiența ta.

Aceeași putere motrice, pe care o folosești urcând și coborând din trăsură, urcând și coborând scările, ar putea fi tot atât de bine folosită pentru deplasarea pe jos și pentru îndeplinirea îndatoririlor obișnuite și necesare ale vieții. Ai simțit că nu ai putea avea grija hainelor sau a alimentației soțului tău. Știi, sora mea, această incompetență există mai mult în imaginația ta decât în realitate. Gândești că te va obosi și te va pune la încercare peste măsură să faci una sau alta; și chiar așa este. Dar ai o tărie care, folosită în mod practic și economic, va aduce mult bine și te va face mult mai folositoare și fericită. Ai o așa mare frică de a deveni neajutorată, încât nu-ți folosești tăria cu care te-a binecuvântat Domnul. și-ai ajutat soțul în multe privințe. Dar i-ai pus în același timp răbdarea și tăria la încercare. Când el a crezut că ți-ai putea schimba unele obiceiuri, îmbunătățindu-ți starea, ai simțit că el nu-ți înțelege problema. Prietenii tăi au fost de părere că ai putea fi mai folositoare în căminul tău, iar nu atât de neajutorată. Aceasta te-a umplut de durere. Ai crezut că nu te înțeleg. Unii te-au apăsător în mod neînțeles cu părerea lor despre tine; și acest lucru te-a durut. Ai simțit că Dumnezeu te va ajuta, răspunzând la rugăciune — și chiar ai fost ajutată de multe ori în felul acesta. Dar nu ai câștigat acea tărie fizică de care era privilegiul tău să te bucuri, pentru că nu ți-ai făcut partea. Nu ai lucrat în unire deplină cu Spiritul lui Dumnezeu.

Domnul ți-a dat o lucrare de făcut, pe care nu S-a oferit s-o facă în locul tău. Ar trebui să acționezi din principiu, în armonie cu legea naturală, indiferent de ceea ce simți. Ar trebui să începi să acționezi după lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu. S-ar putea să nu fii în stare să faci acest lucru dintr-o dată, dar poți realiza mult dacă acționezi treptat, în credință, având încredere că Dumnezeu va fi ajutorul tău, că te va întări. Ai putea să faci exercițiu fizic mergând pe jos și împlinind sarcini în familia ta care să-ți ceară o muncă ușoară, fără să fii atât de dependentă de alții. Conștiinciozitatea de care ești capabilă îți va da o tărie și mai mare. Dacă ți-ai folosi mai mult mâinile și nu ți-ai mai pune creierul să facă planuri pentru alții, tăria ta fizică și mintală ar crește. Creierul tău nu este leneș, dar nu există un volum de muncă efectuat în mod corespunzător și de celelalte organe ale corpului. Exercițiul fizic, pentru a fi în avantajul tău, trebuie să fie sistematizat și îndreptat asupra organelor debilitate, pentru ca acestea să poată fi întărite prin folosire. Vindecarea prin mișcare este un mare avantaj pentru un tip de pacienți care sunt prea slabi pentru a face exerciții fizice viguroase. Dar este o

mare greșală a tuturor celor bolnavi care fac mișcare ușoară și ajung să depindă de aceasta, când ei sunt în stare să-și exerseze mușchii în mod viguros și neglijează să facă acest lucru.

Mii de oameni în jurul nostru sunt bolnavi și mor, când ar putea să se însănătoșească și să trăiască, numai să vrea; imaginația lor îi oprește însă. Se tem că starea li se va înrăutăți dacă vor munci sau vor face exerciții fizice, când tocmai acest lucru constituie schimbarea de care au nevoie pentru a se vindeca. Fără acesta, niciodată nu se pot simți mai bine. Ar trebui să-și exercite puterea voinței, să se ridice deasupra durerilor și slăbiciunii lor, să se implice într-o muncă folositoare și să uite că au dureri de spate, de șolduri, de plămâni și de cap. Neglijarea exersării întregului corp sau a unor porțiuni ale lui provoacă stări morbide. Inactivitatea oricărui organ al corpului va fi urmată de o scădere a dimensiunii și tăriei mușchilor și de o circulație leneșă a sângelui prin vasele sangvine.

Dacă ai datorii de împlinit în viața casnică, nu crezi că-ți este cu putință să le aduci la îndeplinire și depinzi astfel de alții. Uneori, îți este extrem de greu să obții ajutorul de care ai nevoie. În mod frecvent, consumi de două ori mai multă energie decât ai avea nevoie să-ți împlinești sarcina, tot plănuiind și căutând pe cineva care s-o îndeplinească în locul tău. Dacă te-ai hotărî odată să faci tu însăși aceste mici lucruri și îndatoriri familiale, ai fi binecuvântată și întărită și influența ta în cauza lui Dumnezeu ar fi mult mai mare. Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva în Paradis și i-a înconjurat cu tot ceea ce era folositor și încântător. El a sădit pentru ei o grădină minunată. Nici unei plante, pom sau floare nu-i lipsea vreun lucru, fie în privința folosinței, fie ca ornament. Creatorul știa că omul, lucrarea mâinilor Sale, nu putea fi fericit dacă nu avea o ocupație. Paradisul le încânta sufletele, însă acest lucru nu era de ajuns; ei trebuia să aibă ceva de lucru care să pună în mișcare acele organe minunate ale trupului. Domnul făcuse organele pentru a fi întrebuințate. Dacă fericirea ar fi constat în a nu face nimic, omul, în starea sa de nevinovăție, ar fi fost lăsat fără ocupație. Însă Cel care l-a făcut pe om știa în ce avea să constea cea mai mare fericire a lui și, de îndată ce l-a creat, i-a dat și o lucrare de făcut. Pentru a fi fericit, trebuia să muncească.

Dumnezeu ne-a dat tuturor câte ceva de făcut. Prin împlinirea diferitelor îndatoriri pe care le avem, și care stau chiar pe cărarea noastră, viețile noastre trebuie să devină folositoare, iar noi vom fi binecuvântați. Nu numai că organele corpului vor fi întărite prin exercițiu, dar și mintea va dobândi tărie și cunoștințe prin acțiunea acestor

organe. Activitatea unui singur mușchi, în timp ce toți ceilalți sunt lăsați fără nimic de făcut, nu-i va întări pe cei inactivi, așa cum activitatea continuă a unuia dintre organele minții nu va dezvolta și întări organele nefolosite. Fiecare facultate a minții și fiecare mușchi are sarcina sa distinctă și este nevoie ca toate să fie folosite pentru a fi dezvoltate corespunzător și pentru a căpăta o vigoare sănătoasă. Fiecare organ și fiecare mușchi are lucrarea sa de făcut în organismul viu. Fiecare rotiță din mecanism trebuie să fie o rotiță vie, activă. Piesele fine și minunate ale organismului trebuie păstrate în mișcare, pentru a împlini obiectivul pentru care au fost destinate. Fiecare facultate are o influență asupra celorlalte și trebuie ca toate să fie folosite pentru a fi dezvoltate cum se cuvine. Dacă un mușchi al corpului are o activitate mai mare decât altul, cel folosit mai mult va deveni mai mare și va strica armonia și frumusețea dezvoltării organismului. Exercițiile fizice diverse vor necesita folosirea tuturor mușchilor corpului.

Cei care sunt slabi și indolenți nu ar trebui să cedeze înclinației lor de a fi inactivi, privându-se astfel de aer liber, mergând pe jos sau lucrând în grădină. Vor fi foarte oboseți, dar aceasta nu le va face rău. Tu, sora mea, vei simți oboseala și cu toate acestea nu-ți va dăuna; odihna va fi mai dulce după aceea. Inactivitatea slăbește organele care nu sunt folosite. Iar când aceste organe sunt puse la lucru, se fac simțite durerile și oboseala, pentru că mușchii au devenit slabi. Nu este o metodă bună să încetăm folosirea anumitor mușchi pentru că simțim dureri când îi punem în mișcare. Durerea este adesea cauzată de efortul organismului de a da viață și vigoare acestor părți care sunt parțial lipsite de viață prin inactivitate. Mișcarea acestor mușchi ce nu au fost folosiți mult timp va provoca durere, pentru că organismul îi trezește la viață.

Mersul pe jos, în toate cazurile în care este posibil, este cel mai bun remediu pentru corpurile atinse de boală, căci prin acest exercițiu sunt puse în mișcare toate organele corpului. Mulți care depind de cura prin mișcare ar putea realiza mai mult prin exercițiu muscular decât prin mișcărilor simple obișnuite. În unele cazuri, lipsa de exercițiu fizic are ca efect slăbirea și pipernicirea mușchilor și intestinelor, iar aceste organe, care au devenit anemice din cauza nefolosirii lor, vor fi întărite prin exercițiul fizic. Nu există nici un exercițiu care poate lua locul mersului pe jos. Prin aceasta, circulația sângelui este mult îmbunătățită.

Folosirea membrelor îți va fi de cel mai mare folos, soră N. Ai îmbrățișat multe idei stranii și ai fost foarte încrezătoare în tine însăși, lucru care a fost spre răul tău. Atâta vreme cât te temi să te încredințezi în mâinile medicilor și crezi că îți înțelegi

cazul mai bine decât o pot face aceștia, nu poți beneficia de tratamentul pe care ți-l aplică ei și dimpotrivă, nu poți decât să fii vătămată. Medicii nu-și pot ajuta deloc pacienții dacă nu le câștigă încrederea. Dacă îți prescrii singură cura și crezi că știi mai bine decât medicii care este tratamentul pe care ar trebui să-l urmezi, nu poți avea de câștigat. Trebuie să renunți la încăpățânarea și ideile tale și să nu-ți mai pui în cap să te împotrivești judecății și sfaturilor lor.

Domnul să te ajute, sora mea, așa încât să nu ai doar credință, ci și faptele corespunzătoare ei.

Capitolul 7

Credincioșia în îndatoririle casnice

Dragă soră O., Cred că nu ești fericită. Căutând să faci vreo lucrare mare, treci cu vederea îndatoririle imediate care stau chiar în calea ta. Nu ești fericită, pentru că privești mai sus de datoriile mărunte ale vieții de zi cu zi, pentru a înfăptui o lucrare mai mare, mai înaltă. Ești neliniștită, neîmpăcată și nemulțumită. Îți place cu mult mai mult să poruncești decât să execuți. Îți place mai mult să spui altora ce să facă decât să iei inițiativa și, cu voioșie, să faci tu însăși acel lucru.

Ai fi făcut căminul tatălui tău mai fericit dacă te-ai fi concentrat mai puțin asupra înclinației tale și mai mult asupra fericirii altora. Când ești angajată în îndatoririle obișnuite ale vieții, nu reușești să pui suflet în munca ta. Minteă îți zboară înapoi și încolo către o lucrare mai plăcută, mai înaltă sau mai onorabilă. Dar cineva trebuie să facă și aceste lucruri care nu-ți fac nici o plăcere, ba chiar îți displac. Aceste datorii simple, făcute de bunăvoie și cu credincioșie, îți vor oferi o educație pe care ai nevoie să o dobândești pentru a avea dragoste de îndatoririle casnice. În așa ceva ai de câștigat o experiență extrem de importantă pentru tine, dar pe care nu o iubești. Murmuri când vine vorba de ceea ce îți revine să faci, aducând nefericirea peste cei din jurul tău și suferind tu însăși o mare pierdere. Se poate să nu fii niciodată chemată să desfășori o lucrare publică. Dar toate lucrările pe care le facem și trebuie făcute, fie spălatul vaselor, fie punerea mesei, fie slujirea celor bolnavi, fie gătitul sau spălatul rufelor, au o importanță morală. și până nu te vei apuca de aceste îndatoriri cu voioșie și de bunăvoie, nu ești pregătită pentru datorii mai mari și mai înalte. Sarcinile umile care ne stau înaintea trebuie să fie împlinite de cineva; iar cei ce le împlinesc ar trebui să simtă că înfăptuiesc o lucrare necesară și onorabilă și că, în misiunea lor, așa umilă cum este, ei fac lucrarea lui Dumnezeu, întocmai ca și Gabriel când a fost trimis la profeți. Toți lucrează după poziția lor în sferele de activitate corespunzătoare. Femeia, în casa ei, ducând la îndeplinire îndatoririle simple ale vieții, care trebuie împlinite, poate și ar trebui să dea pe față credincioșie, supunere și iubire cu sinceritatea de care dau dovadă îngerii în sfera lor. Faptul că ne supunem voinței lui Dumnezeu face ca orice lucrare ce trebuie împlinită să fie onorabilă.

Tu ai nevoie de dragoste și afecțiune. Caracterul tău are nevoie de modelare.

Îngrijorarea ta trebuie lăsată deoparte și în locul acesteia ar trebui să nutrești blândețe și iubire. Cultivă tăgăduirea de sine. N-am fost făcuți îngeri, ci mai jos decât îngerii, totuși lucrarea noastră este importantă. Nu suntem în cer, ci pe pământ. Când vom fi în cer, vom fi calificați pentru împlinirea lucrării alese și înălțătoare a cerului. Aici, în această lume, trebuie să fim puși la probă și încercați. Ar trebui să fim înarmați pentru luptă și pentru datorie.

Cea mai înaltă datorie ce îi revine tineretului este cea din propriile cămine, de a binecuvânta pe tată și pe mamă, pe frați și surori prin afecțiune și interes sincer. Aici, ei pot arăta tăgăduire de sine și generozitate prin grija pe care o au și ceea ce fac pentru alții. Femeia nu va fi niciodată înjosită prin această lucrare. Este sarcina cea mai sfântă și mai înălțată pe care o poate avea. Ce influență poate avea o soră asupra fraților! Dacă este corectă, ea poate influența dezvoltarea caracterului fraților săi. Rugăciunile, blândețea și afecțiunea ei pot face mult într-o familie. Sora mea, aceste calități nobile nu pot fi niciodată transmise și altor minți dacă nu există mai întâi în propria ta minte. Acea satisfacție a minții, acea afecțiune, blândețe și acea fire senină care vor atinge fiecare inimă vor reflecta asupra propriei tale persoane ceea ce inima ta oferă celorlalți. Dacă Hristos nu domnește în inimă, va exista nemulțumire și diformitate morală. Egoismul va pretinde de la alții ceea ce noi nu suntem dispuși să dăm altora. Dacă Hristos nu este în inimă, caracterul va fi dizgrațios.

Nu numai lucrările și bătăliile mari încearcă sufletul și reclamă curaj. Viața de fiecare zi aduce încărcăturile, încercările și descurajările sale. Lucrarea umilă este aceea care aduce adesea după sine răbdare și tărie. Încrederea în sine și hotărârea fermă vor fi necesare pentru înfruntarea și biruirea tuturor dificultăților. Asigură-te că Domnul stă alături de tine în orice loc, pentru a te mângâia și consola. Un spirit blând și liniștit, iată lucrul de care ai mare nevoie, iar fără acesta nu poți avea fericirea. Dumnezeu să te ajute, sora mea, să cauți blândețea și neprihănirea. Duhul lui Dumnezeu, de El ai nevoie. Dacă ești dispusă să accepți fie mărirea, fie smerenia, Dumnezeu te va ajuta, te va întări și te va binecuvânta. Dacă însă neglijezi micile îndatoriri, nu ți se vor încredința niciodată altele mai mari.

Capitolul 8

Mândria și gândurile deșarte

Dragi copii P. și Q., Sunteți amăgiți în ceea ce vă privește. Voi nu sunteți creștini. Ca să fiți adevărați creștini, trebuie să fiți asemenea lui Hristos. Sunteți departe de țintă în această privință; dar sper că nu vă veți amăgi până când va fi prea târziu să vă mai formați caractere pentru cer.

Exemplul vostru nu a fost bun. Nu ați ajuns până în punctul de a vă supune cuvintelor lui Hristos: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Aici sunt lecții pe care nu le-ați învățat. Lepădarea de sine nu a constituit o parte din educația voastră. Ați neglijat să studiați cuvintele vieții. „Cercetați Scripturile”, a spus Învățătorul ceresc. El a știut că acest lucru le era tuturor necesar pentru a deveni adevărați urmași ai lui Hristos. Vă place să citiți cărți de ficțiune, dar nu găsiți interesant Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui să vă restrângeți lecturile la Cuvântul lui Dumnezeu și la cărțile care au un caracter spiritual și folositor. Făcând astfel, veți închide o ușă înaintea ispitei și veți fi binecuvântați.

Dacă ați fi tras foloase de pe urma luminii care a fost dată în Battle Creek, ați fi mult mai înaintați în viața divină de cum sunteți acum. Amândoi sunteți frivoli și mândri. Voi nu ați avut simțământul că trebuie să dați socoteală de isprăvnicia voastră. Sunteți răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru toate privilegiile voastre și pentru toate mijloacele materiale care trec prin mâinile voastre. Ați căutat propriile plăceri și satisfacții egoiste cu prețul sacrificării conștiinței și aprobării lui Dumnezeu. Voi nu vă purtați ca niște slujitori ai lui Hristos, răspunzători față de Mântuitorul care v-a cumpărat cu propriul Său sânge prețios. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii”.

Sunteți, după mărturisirea voastră, slujitori ai lui Hristos. Deci, vă veți supune Lui neîntârziat și de bunăvoie? Vă veți întreba voi cu seriozitate cum să-I fiți plăcuți Celui

ce v-a chemat să fiți soldați ai crucii lui Hristos? Veți ridica fiecare crucea și vă veți mândri cu ea? La aceste întrebări, dați răspunsurile înaintea lui Dumnezeu. Toate faptele voastre, oricât de tainice ați putea crede că au fost, sunt cunoscute de Tatăl vostru ceresc. Nimic nu este ascuns, nimic nu este acoperit. Toate faptele și motivațiile care stau la baza împlinirii lor sunt deschise înaintea privirilor Sale. El cunoaște pe deplin cuvintele și gândurile voastre. Voi aveți datoria de a vă controla gândurile. Va trebui să duceți un război împotriva unei imaginații deșarte. Ați putea gândi că nu este nici un păcat să lăsați ca gândurile voastre să alerge fără nici o cenzură, așa cum în mod firesc o și fac. Dar nu este așa. Sunteți răspunzători față de Dumnezeu pentru că v-ați îngăduit gânduri deșarte; căci din închipuri deșarte se ajunge la comiterea păcatelor, la înfăptuirea directă a acelor lucruri cu care s-a ocupat mintea. Stăpâniți-vă gândurile și va fi atunci mult mai ușor să vă controlați acțiunile. Este nevoie ca gândurile voastre să fie sfințite. Pavel le scria corintenilor: „Noi răsturnăm raționamentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”. Când veți ajunge în starea aceasta, lucrarea de consacrare va fi mai bine înțeleasă de amândoi. Gândurile voastre vor fi curate, caste și înălțate; acțiunile voastre vor fi pure și fără păcat. Trupurile voastre vor fi păstrate în sfințenie și cinste, ca să le puteți aduce „ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Vi se cere tăgăduire de sine atât în lucrurile mici, cât și în cele mari. Ar trebui să vă predați în întregime lui Dumnezeu; nu sunteți aprobați de El în starea în care vă aflați acum.

Ați avut o influență nesfințită asupra tinerilor din _____. Iubirea voastră de etalare duce la o cheltuie greșită a mijloacelor voastre bănești. Nu vă dați seama ce pretenții are Domnul asupra voastră. Nu v-ați familiarizat cu rezultatele minunate ale tăgăduirii de sine. Roadele ei sunt sacre. Să vă slujiți propriile persoane și să vă faceți gusturile, aceasta a fost prioritatea vieților voastre. Să vă cheltuiți mijloacele pentru a vă satisface mândria, aceasta v-a fost practica favorită. O, cu cât mai bine ar fi fost pentru voi să vă fi înfrânat dorințele și să fi făcut niște sacrificii pentru adevărul lui Dumnezeu, iar prin această tăgăduire a poftei ochiului, a poftei carnale și a mândriei vieții să fi avut ceva de pus în vistieria lui Dumnezeu! În loc să cumpărați lucruri de nimic, puneți-vă puținul în banca Cerului, pentru ca, la venirea Stăpânului, să aveți și capital, și dobânzi.

Ați studiat, fiecare dintre voi, cât de mult ați putea face pentru a-L onora pe pământ pe Răscumpărătorul vostru? O, nu! Ați găsit plăcerea să vă dați vouă înșivă cinstire și să primiți cinstire de la alții; însă a cerceta cum să vă faceți plăcuți lui

Dumnezeu nu, aceasta nu a constituit povara vieților voastre. Religia curată în mod desăvârșit, cu principiile ei puternice, s-ar dovedi asemenea unei ancore pentru voi. Pentru a răspunde la marile întrebări ale vieții, voi trebuie să evitați exemplul acelor care caută propria plăcere și amuzament și care nu au înaintea ochilor frica de Dumnezeu. Iar Dumnezeu a luat măsuri generoase în ceea ce vă privește. El a stabilit ca în cazul în care vă veți supune condițiilor prevăzute în Cuvântul Său și vă veți despărți de lume, să puteți primi de la El tărie pentru a înfrânge orice influență înjositoare și să dezvoltați ceea ce este nobil, bun și înălțător. Hristos va fi în voi „un izvor care țâșnește în viața veșnică”. Voința, intelectul și fiecare emoție, când se află sub stăpânirea religiei, au o putere transformatoare.

„Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” Iată un principiu care stă la temelia fiecărei fapte, fiecărui gând și motivații: consacrarea întregii ființe, atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual, punerea ei sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Voința și pasiunile nesfințite trebuie răstignite. Acest lucru poate fi privit ca o lucrare grea și istovitoare. Totuși, ea trebuie îndeplinită sau veți auzi sentința îngrozitoare din gura lui Isus: „Depărtați-vă”. Puteți face totul prin Hristos, care vă întărește. Aveți acea vârstă la care voința, pofta și pasiunile cer cu putere să fie satisfăcute. Dumnezeu le-a sădit în ființa voastră în scopuri înalte și sfinte. Nu trebuie ca acestea să devină pentru voi un blestem prin pervertirea lor. Vor ajunge astfel numai când refuzați să vă supuneți controlului rațiunii și conștiinței. Înfrânare, tăgăduire — acestea sunt cuvinte și fapte pe care voi nu le cunoașteți din experiență. Ispitele v-au stăpânit. Mințile nesfințite nu reușesc să primească acea tărie și mângâiere pe care le-a prevăzut Dumnezeu pentru ele. Acestea sunt agitate și sunt stăpânite de o dorință arzătoare după ceva nou — ceva care să desfete, să mulțumească și să ațâțe mintea, iar aceasta este numită plăcere. Satana are farmece ademenitoare, prin care stârnește interesul și stimulează imaginația tineretului, îndeosebi pentru a-i putea prinde în capcana sa. Voi zidiți pe nisip. Aveți nevoie să strigați cu sinceritate: „O, Doamne, schimbă Tu lăuntrul sufletului meu!” Puteți avea o influență bună asupra tinerilor, sau o influență spre rău.

Fie ca Dumnezeul păcii să vă sfințească pe de-a-ntregul, suflet, trup și spirit.

Capitolul 9

Lucrarea din Battle Creek

Într-o viziune ce mi-a fost dată în Bordoville, Vermont, pe 10 decembrie 1871, mi s-a arătat că soțul meu a avut o poziție foarte dificilă. Grija și munca apăsau asupra lui. Frații săi de slujbă nu au avut de purtat aceste poveri și nu au apreciat munca sa. Apăsarea continuă la care a fost supus l-au extenuat intelectual și fizic. Mi s-a arătat că legătura sa cu poporul lui Dumnezeu era în unele privințe asemănătoare cu cea existentă între Moise și Israel. Existau cârtitori împotriva lui Moise, când împrejurările erau vitrege; și au fost cârtitori și împotriva soțului meu.

N-a existat nimeni în rândurile păzitorilor Sabatului care ar fi procedat ca soțul meu. El și-a pus aproape toate interesele în slujba zidirii cauzei lui Dumnezeu, făcând abstracție de interesele sale personale și cu prețul jertfirii clipelor de părtășie familială. În devotamentul său față de cauză, el și-a primejduit adesea sănătatea și viața. A fost atât de apăsător de povara acestei lucrări, încât nu a avut un timp adecvat pentru studiu, meditație și rugăciune. Dumnezeu nu i-a cerut să ajungă în această situație, nici măcar în interesul și spre înaintarea lucrării editoriale din Battle Creek. Există alte ramuri ale lucrării, alte interese ale cauzei care au fost neglijate din cauza implicării sale în aceasta. Dumnezeu ne-a încredințat amândurora o mărturie care să atingă inimile. El a deschis înaintea mea multe canale de lumină, nu numai spre folosul meu, ci spre binecuvântarea poporului Său în general. A dat, de asemenea, soțului meu o mare lumină privind subiecte biblice, nu numai pentru el, ci și pentru alții. Am văzut că aceste lucruri trebuie scrise și discutate în amănunt și că o nouă lumină avea să strălucească în continuare asupra Cuvântului.

Am văzut că am putea realiza de zece ori mai mult în zidirea cauzei, lucrând printre cei din poporul lui Dumnezeu, dând mărturii diverse pentru acoperirea nevoilor cauzei în diferite locuri și în împrejurări diferite, decât am putea da dacă am rămâne la Battle Creek. De darurile noastre este nevoie în același domeniu al scrisului și al predicării. În timp ce soțul meu este împovărat peste măsură, cum a tot fost până acum, cu un surplus de griji și probleme financiare, mintea sa nu poate fi tot atât de rodnică în cuvânt cum ar fi dacă lucrurile ar sta altfel. și este descoperit la atacurile vrăjmașului; căci el se găsește într-o poziție în care este supus unei presiuni constante, iar bărbații și

femeile vor fi ispitiți, cum au fost și israeliții, să se plângă și să cârtească împotriva celui care se află în poziția cu cea mai mare răspundere în cauza și lucrarea lui Dumnezeu.

În timp ce se afla sub apăsarea acestor poveri pe care nimeni nu s-a aventurat să le preia, soțul meu a vorbit uneori, sub presiunea grijilor, fără o convenită deliberare și cu o aparentă severitate. I-a criticat uneori pe cei de la editură pentru că nu erau cu băgare se seamă. Iar când au apărut greșeli absolut gratuite, a simțit că indignarea sa pentru cauza lui Dumnezeu era de înțeles. Calea aceasta nu a avut întotdeauna urmările cele mai bune. Uneori a fost urmată chiar de neglijarea de către cei muștrați a lucrurilor pe care ar fi trebuit să le facă; căci se temeau că nu le vor înfăptui așa cum trebuie și apoi vor fi făcuți răspunzători pentru aceasta. În acele cazuri în care totul s-a întâmplat așa, rezultatul a fost că povara a apăsat și mai mult asupra soțului meu.

Un lucru mult mai bun ar fi fost ca el să petreacă mai mult timp în afara editurii, nu cum a făcut de fapt, și să lase lucrarea în seama altora. Iar dacă, după o încercare în spiritul dreptății și răbdării, s-ar fi dovedit necredincioși sau incompetenți pentru acea lucrare, ar fi fost îndepărtați din funcții și lăsați să se angajeze în ocupații în care greșelile și gafele lor grosolane să le afecteze interesele personale, nu cauza lui Dumnezeu.

Au existat dintre aceia care ocupau locurile de conducere în administrația Asociației Editoriale și care au fost, ca să nu spun decât atât, necredincioși. Iar dacă aceia, în special, care au fost asociați cu ei ca membri în consiliul de administrație ar fi fost vigilenți, cu ochii neacoperiți și cu simțurile neamorțite, acești oameni ar fi fost îndepărtați din lucrare cu mult timp înainte de data la care s-a întâmplat de fapt aceasta.

Când și-a revenit după lunga și greua sa boală, soțul meu s-a apucat de lucrare, încurcată și suferind financiar, cum fusese lăsată de oameni necredincioși. El a muncit cu toată hotărârea și tăria intelectuală și trupească pe care le avea, pentru a ridica lucrarea și a o răscumpăra din cumplita încurcătură în care fusese adusă de către aceia care ținuseră mai mult la propriile lor interese și care nu simțeau că lucrarea în care s-au angajat este sacră. Mâna lui Dumnezeu s-a întins peste cei necredincioși pentru a turna judecata. Calea pe care au urmat-o și rezultatul pe care l-au obținut ar trebui să fie ca un avertisment, ca să nu facă și alții cum au făcut ei.

Experiența soțului meu în timpul în care a fost bolnav a fost nefericită pentru el.

Lucrase pentru această cauză cu un interes și devotament cum nu mai muncise vreun alt om. El se avântase și ocupase poziții avansate, după cum fusese condus de providență, fără a ține seama de critici sau laude. Stătuse singur și se luptase sub apăsarea suferințelor fizice și mintale, fără a ține cont de propriile interese, în timp ce aceia pe care Dumnezeu îi hotărâse ca sprijin al său l-au părăsit când a avut mai multă nevoie de ajutorul lor. Nu numai că a fost lăsat să se lupte și să răzbată fără ajutorul și compasiunea lor, dar a mai întâmpinat și împotrivirea și cârtirea lor, cârtiri împotriva unuia care făcea de zece ori mai mult decât oricare dintre ei pentru a zidi cauza lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri și-au lăsat amprenta; au modelat mintea în care odinioară nu exista suspiciune, care era încrezătoare, și l-au făcut să-și piardă încrederea în frații săi. Cei care au avut un rol în împlinirea acestei lucrări vor fi răspunzători într-o mare măsură de rezultate. Dumnezeu i-ar fi călăuzit dacă L-ar fi slujit cu sinceritate și devotament.

Mi s-a arătat că soțul meu le dăduse fraților săi dovezi de netăgăduit ale devotamentului și interesului pe care-l avea față de lucrarea lui Dumnezeu. După ce își petrecuse ani întregi din viață în lipsuri și muncă neîncetată pentru a pune interesele editoriale pe o temelie sigură, el a renunțat în favoarea poporului lui Dumnezeu la ceea ce era numai al lui și pe care l-ar fi putut păstra foarte bine, primind binefacerile din acest lucru, dacă ar fi ales să procedeze astfel. Prin aceasta, el a arătat poporului că nu caută avantajul propriu, ci promovarea cauzei lui Dumnezeu.

Când soțul meu s-a îmbolnăvit, mulți s-au purtat cu el în același mod lipsit de compasiune cum se purtau fariseii cu cei năpăstuiți și oprimați. Fariseii le spuneau celor aflați în suferință că nenorocirile veniseră asupra lor ca urmare a păcatelor lor și că judecata lui Dumnezeu este asupra lor. Făcând astfel, ei măreau povara suferințelor lor. Când soțul meu s-a prăbușit sub greutatea grijilor sale, au existat dintre aceia care s-au purtat fără milă.

Când a început să se simtă mai bine, astfel încât, în sărăcia și slăbiciunea sa, a prins să lucreze câte ceva, el le-a cerut celor care se aflau la conducerea editurii un rabat de patruzeci la sută pentru o comandă de cărți în valoare de o sută de dolari. Era dispus să plătească șaiszeci de dolari pentru cărțile despre care știa că Asociația cheltuisese numai cincizeci de dolari. El a cerut această reducere specială, având în vedere munca și sacrificiile sale din trecut în favoarea departamentului editorial; i s-a refuzat însă această mică favoare. I s-a spus cu răceală că nu i se putea oferi decât un rabat de douăzeci și

cinci la sută. Soțul meu a considerat că acest lucru era foarte greu, dar a încercat totuși să rabde totul creștinește. Dumnezeu din cer a notat această decizie nedreaptă și a luat din acel moment cazul în mâinile Sale și a readus binecuvântările de care fusese lipsit, așa cum a procedat față de credinciosul Iov. Din momentul acelei hotărâri nemiloase, El a lucrat pentru slujitorul Său și l-a adus la o stare a sănătății trupești mai bună decât înainte, dându-i luciditate și puteri intelectuale superioare și libertate a spiritului. Iar de atunci, soțul meu a avut plăcerea de a pregăti fără bani, cu propriile sale mâini, publicații de-ale noastre, valorând mii de dolari. Dumnezeu nu-i va uita cu desăvârșire și nici nu-i va părăsi de-a pururi pe aceia care au fost credincioși, chiar dacă și ei fac uneori greșeli.

Soțul meu a fost zelos pentru Dumnezeu și pentru adevăr, iar uneori acest zel l-a adus la muncă în exces, în dauna tăriei fizice și mintale. Însă Domnul nu a privit acest lucru ca fiind un păcat tot atât de mare ca neglijența și necredincioșia slujitorilor Săi de a muștra nedreptățile. Cei care i-au lăudat pe cei necredincioși și i-au lingușit pe cei neconsacrați au fost părtași la păcatul neglijenței și necredincioșiei acestora.

Dumnezeu l-a ales pe soțul meu și i-a dat înzestrări deosebite, destoinicie naturală și o experiență în a conduce poporul spre înaintarea lucrării. Însă au existat cârtitori printre adventiștii păzitori ai Sabatului, așa cum au fost și între israeliții din vechime, iar acești oameni geloși și neîncrezători, prin sugestiile și insinuările lor, au dat ocazia vrăjmașilor credinței noastre să se îndoiască de cinstea soțului meu. Acești invidioși, care aveau aceeași credință, au pus lucrurile într-o lumină greșită înaintea celor necredincioși, iar impresiile astfel formate i-au împiedicat pe mulți să îmbrățișeze adevărul. Ei îl privesc pe soțul meu ca fiind un intrigant, un om egoist și avar și se tem de el și de adevărul pe care-l susținem ca popor.

Când pofta Israelului din vechime era îngrădită sau când era adusă vreo cerință strictă care apăsa asupra lor, ei începeau să gândească despre Moise că era arbitrar, că voia să stăpânească peste ei și să fie pur și simplu împărat peste ei, când acesta nu era decât o unealtă în mâna lui Dumnezeu pentru a-i aduce pe cei din poporul Său la ascultare și supunere față de vocea lui Dumnezeu.

Israelul modern a cârtit și a devenit invidios pe soțul meu pentru că el a susținut cauza lui Dumnezeu. El a încurajat dărnicia, i-a muștrat pe aceia care iubeau această lume și a criticat egoismul. A pledat pentru donații oferite spre susținerea cauzei lui

Dumnezeu și, pentru a încuraja dărnicia la frații săi, a deschis calea, făcând el însuși daruri mărinimoase; însă mulți dintre cei invidioși și cârtitori au interpretat chiar și acest lucru ca fiind dorința de a beneficia personal de mijloacele fraților lui și că se îmbogățise pe seama cauzei lui Dumnezeu, când, de fapt, realitatea era că Dumnezeu încredințase mijloace materiale în mâinile lui pentru a-l ridica deasupra lipsurilor, astfel încât să nu ajungă la mâna unui popor schimbător, cârtitor și invidios. Pentru că noi nu am căutat cu egoism propriul nostru interes, ci am avut grijă de văduvă și de orfan, Dumnezeu, în providența Sa, a lucrat pentru noi și ne-a binecuvântat cu prosperitate și belșug.

Moise a sacrificat o împărăție care avea să fie în viitor a lui, o viață de cinstire lumească și de lux în curțile împărătești, alegând mai degrabă să sufere strâmtorarea alături de poporul lui Dumnezeu decât să se bucure pentru un timp de plăcerile păcatului, căci el a considerat că batjocura pentru Hristos reprezintă o bogăție mai mare decât toate comorile Egiptului. Dacă am fi ales o viață de tihnă și lipsită de munci și griji, am fi putut s-o avem. Dar nu aceasta a fost alegerea noastră. În locul unei vieți de lenevie, am ales lucrarea activă pentru cauza lui Dumnezeu, o viață de peregrini, cu toate vitregiile, privațiunile și expunerile ei la riscuri. Nu am trăit pentru noi înșine, pentru plăcerea noastră, ci am încercat să trăim pentru Dumnezeu, pentru plăcerea Sa și pentru a-L slăvi. Nu ne-am propus ca țel să trăim pentru bunuri; însă Dumnezeu și-a împlinit făgăduința, dându-ne însutit în această viață. El ne poate pune la încercare, îndepărtându-le de la noi. Dacă așa va voi, ne rugăm să fim supuși pentru a suporta cu umilință această probă.

Acum, când ne-a încredințat talanții banilor și influenței, vom încerca să-i investim în cauza Sa, pentru ca, în cazul în care focul îi va devora sau necazurile îi vor împuțina, să putem avea plăcerea de a ști că o parte din comoara noastră se află acolo unde flăcările nu o pot consuma, iar necazurile nu o vor spulbera. Cauza lui Dumnezeu este o bancă sigură, care nu poate da faliment niciodată, iar investirea în ea a timpului, interesului și mijloacelor noastre constituie o comoară în ceruri care nu piere.

Mi s-a arătat că soțul meu a avut griji de trei ori mai mari decât ar fi trebuit. El a simțit că este încercat prin faptul că frații R. și S. nu l-au ajutat să-și îplinească răspunderile și s-a simțit îndurerat că nu l-au ajutat în treburile legate de institut și de Asociația Editorială. A fost o înaintare continuă în lucrarea de publicare de când cei necredincioși fuseseră îndepărtați. și, lucrarea extinzându-se, ar fi fost nevoie de oameni

care să-și împartă răspunderile; dar unii care ar fi putut să facă acest lucru nu aveau nici o dorință în această direcție, pentru că aceasta nu le-ar fi sporit bunurile în măsura în care ar fi făcut-o o altă afacere mai rentabilă.

La editura noastră nu există acea calitate a rezultatelor care ar trebui să fie. Lucrarea reclamă persoanele cele mai alese și mai selecte care să se angajeze în ea. În starea de lucruri actuală de la editură, soțul meu încă va simți apăsarea pe care a încercat-o și până acum, dar pe care nu ar trebui s-o mai suporte. Numai printr-un miracol al îndurării lui Dumnezeu a putut rezista atât de mult sub această povară. Acum însă există multe lucruri de luat în seamă. Prin grija și devotamentul său perseverent față de lucrare, el a arătat ce se poate face în departamentul editorial. Bărbați ale căror interese, lipsite de egoism, sunt unite cu o judecată sfințită pot încununa cu succes lucrarea de la editură. Soțul meu a dus atât de mult timp singur povara, încât aceasta i-a afectat îngrozitor puterile și este neapărat nevoie de o schimbare. El trebuie eliberat într-o mare măsură de griji, cu toate acestea, putând lucra în cauza lui Dumnezeu, vorbind și scriind.

Când ne-am întors din Kansas, în toamna anului 1870, ar fi trebuit să avem amândoi o perioadă de odihnă. Erau necesare săptămâni de libertate pentru a ne reface puterile secătuite. Când am găsit însă postul important din Battle Creek aproape părăsit, ne-am simțit constrânși să luăm în mâinile noastre lucrarea cu forțe îndoite și am muncit peste puterile noastre. Mi s-a arătat că soțul meu nu trebuia să mai rămână acolo, afară doar dacă existau bărbați care să simtă lipsurile cauzei și să poarte poverile lucrării, în timp ce el avea să fie doar pe postul de consilier. El trebuie să-și lase jos povara, căci Dumnezeu are pentru el o lucrare importantă, aceea de a scrie și de a predica adevărul. Influența pe care o avem, lucrând în câmpuri largi, va fi mai eficientă pentru zidirea cauzei lui Dumnezeu. Există în multe minți un mare număr de prejudecăți. Declarații false ne-au așezat într-o lumină greșită înaintea poporului și acest lucru stă în calea multora, împiedicându-i să îmbrățișeze adevărul. Dacă sunt făcuți să creadă că aceia care ocupă poziții de răspundere în lucrarea din Battle Creek sunt intriganți și fanatici, ei trag concluzia că lucrarea întreagă este greșită și că modul în care privim noi adevărul Bibliei trebuie să fie incorect și se tem să cerceteze și să primească adevărul. Dar noi nu trebuie să chemăm poporul să privească înspre noi; în general, nu trebuie să vorbim despre noi înșine și să ne apărăm caracterele, ci să vorbim despre adevăr și să înălțăm adevărul, să vorbim despre Isus și să-L înălțăm pe Isus, și acest lucru, însoțit de puterea lui Dumnezeu, va îndepărta prejudecățile și-i va dezarma pe împotriviți.

Fraților R. și S. le place mult să scrie; și soțului meu, de asemenea. Iar Dumnezeu a lăsat ca lumina Sa să strălucească asupra Cuvântului Său și l-a călăuzit într-un câmp plin de gânduri bogate, care ar fi o binecuvântare pentru cea mai mare parte a poporului lui Dumnezeu. În timp ce el purta o povară triplă, unii dintre frații săi slujbași au lăsat ca responsabilitatea să cadă cu putere asupra lui, consolându-se la gândul că Dumnezeu îl pusese pe fratele White la conducerea lucrării și îl calificase pentru ea și că Domnul nu-i pregătise pe ei pentru această poziție; prin urmare, ei nu și-au asumat răspunderea și nu au purtat poverile pe care le-ar fi putut duce.

Ar trebui să existe bărbați care să simtă același interes pe care l-a simțit soțul meu. Nu a existat niciodată o perioadă mai importantă în istoria adventiștilor de ziua a șaptea ca aceea de acum. În loc ca lucrarea de publicare să scadă, cererea publicațiilor noastre a crescut mult. Vor fi mai multe de făcut, nu mai puține. Împotriva soțului meu s-a cârțit atât de mult, el s-a luptat cu invidia și neadevărul atâta timp și a văzut în oameni atât de puțină credincioșie, încât a devenit suspicios aproape față de oricine, până și față de frații săi din lucrare. Frații angajați în lucrare au simțit acest lucru și, de teamă să nu facă mișcări neînțelepte, nu s-au mișcat deloc în multe situații. Însă, a venit timpul ca acești bărbați să muncească împreună pentru a ridica poverile. Fraților din lucrare le lipsește credința în Dumnezeu. Ei cred adevărul și, în temere de Dumnezeu, ar trebui să-și unească eforturile și să ducă poverile acestei lucrări pe care Dumnezeu le-a încredințat-o.

Dacă, după ce unul a făcut tot ce-a crezut că este mai bine, după judecata sa, un altul crede că poate vedea unde ar fi putut aduce îmbunătățiri în acea chestiune, ar trebui, cu blândețe și răbdare, să ofere fratelui său binefacerile aduse prin raționamentul său, dar nu ar trebui să-l critice sau să pună la îndoială buna credință a scopului acestuia, așa cum nu ar dori el însuși să fie suspectat sau criticat pe nedrept. Dacă fratele, care are pe inimă cauza lui Dumnezeu, vede că, în eforturile sale serioase de a lucra, a comis o greșală, va simți că este depășit de situație; atunci, el va avea înclinația de a manifesta rezerve față de sine însuși și de a-și pierde încrederea în propria sa judecată. Nimic nu-i va slăbi într-o asemenea măsură curajul și bărbăția sa în Dumnezeu decât faptul de a-și da seama de greșelile făcute în lucrarea pe care Dumnezeu i-a dat-o de făcut, o lucrare pe care o iubește mai mult decât propria-i viață. și atunci, cât de nedrept este din partea fraților săi care-i descoperă greșelile, să împingă ghimpele tot mai adânc și mai adânc în inima lui, să-l facă să resimtă durerea și mai intens, când cu fiecare împunsătură îi

slăbesc credința, curajul și încrederea în sine de a lucra cu succes în zidirea cauzei lui Dumnezeu.

În mod frecvent, celor greșiți trebuie să li se spună fără ocoliș adevărul și faptele, pentru a-i face să vadă și să-și înțeleagă greșeala, pentru a se putea schimba. Însă acest lucru trebuie făcut întotdeauna cu o iubire plină de compătimire, nu cu duritate sau severitate, ci luând în considerație propria slăbiciune, pentru a nu fi el însuși ispitit. Când cel greșit își vede și își recunoaște greșeala, atunci, în loc să-l îndurerăm și să căutăm să-i adâncim remușcările, ar trebui să-i oferim mângâiere. În Predica de pe Munte a lui Hristos, El a spus: „Nu judecați ca să nu fiți judecați; căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați. Și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” Mântuitorul nostru a muștrat judecățile aspre. „De ce vezi tu paiul care este în ochiul fratelui tău și nu vezi bârna în ochiul tău?” Astfel, se întâmplă adesea ca, în timp ce o persoană vede cu repeziciune greșelile fraților săi, ea să aibă defecte mai mari, dar să fie oarbă față de ele.

Toți urmașii lui Hristos ar trebui să se poarte unul cu celălalt exact așa cum dorim ca Domnul să ne trateze în greșelile și slăbiciunile noastre, căci toți greșim și avem nevoie de mila și iertarea Sa. Isus a consimțit să ia asupra Lui natura umană pentru a putea ști cum să-i compătimească și cum să intervină la Tatăl Său în favoarea muritorilor păcătoși, supuși greșelii. El S-a oferit să devină apărătorul omului și S-a umilit pentru a cunoaște personal ispitele de care era asaltat omul, pentru a veni în ajutorul celor ispitiți și pentru a fi un mare preot iubitor și credincios.

Adesea, este necesar să muștrăm în mod lămurit păcatul și să dezaprobăm nedreptatea. Însă pastorii care lucrează pentru salvarea semenilor lor nu ar trebui să fie lipsiți de milă față de greșelile acestora unul față de celălalt și nici să scoată în evidență defectele din organizațiile lor. Ei nu ar trebui să facă publice sau să critice slăbiciunile lor. Ei ar trebui să-și pună întrebarea dacă un asemenea procedeu, folosit de un altul față de ei, ar produce efectul dorit, făcând ca dragostea și încrederea lor să crească față de cel care a scos astfel în evidență greșelile lor? În mod special, greșelile pastorilor care sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui păstrate într-un cerc cât mai restrâns posibil, căci există mulți dintre aceia slabi care ar profita dacă și-ar da seama că aceia care slujesc în cuvânt și în învățătură au slăbiciuni ca și alți oameni. și este o cruzime nespuse de mare ca greșelile unui pastor să fie descoperite în fața celor necredincioși, dacă acel pastor este considerat vrednic ca, pe viitor, să lucreze pentru salvarea de suflete. Nimic bun, ci numai răul poate surveni în urma unei asemenea dezvăluiri.

Domnul Se încruntă la vederea acestui mod de a proceda, căci el subminează încrederea poporului în aceia pe care El îi acceptă să ducă mai departe lucrarea Sa. Caracterul fiecărui tovarăș de slujbă ar trebui apărat cu gelozie de frații săi pastori. Dumnezeu a zis: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți nici un rău proorocilor Mei”. Ar trebui cultivate iubirea și încrederea. Lipsa acestei iubiri și încrederi din partea unui pastor față de un altul nu duce la creșterea fericirii celui căruia îi lipsește așa ceva, ci, făcându-l nefericit pe fratele său, el însuși este nefericit. În iubire există mai multă putere decât s-a descoperit vreodată în critică. Iubirea își va croi o cale, îndepărtând barierele, în timp ce critica va închide orice drum către suflet.

Soțul meu trebuie să aibă parte de o schimbare. Pot fi suferite pierderi la editură prin lipsa experienței sale îndelungate, însă pierderea banilor nu poate suporta comparație cu sănătatea și viața slujitorului lui Dumnezeu. Venitul ar putea fi mai mic din lipsă de manageri economici, însă, dacă soțul meu va cădea iarăși, aceasta îi va descuraja pe frații săi și le va slăbi mâinile. Mijloacele materiale nu pot constitui o valoare de echivalare.

Sunt multe de făcut. Ar trebui ca în câmp să fie misionari care să fie dispuși, dacă este absolută nevoie, să meargă în alte țări pentru a prezenta adevărul înaintea acelor care stau în întuneric. Însă printre tineri există prea puțină bunăvoință de a se consacra lui Dumnezeu și de a-și pune talentele în slujba Sa. Sunt prea ușor înclinați să ocolească răspunderile și poverile. Ei nu obțin experiența de a purta poveri sau acea cunoaștere a Scripturilor pe care ar trebui s-o aibă pentru a fi pregătiți pentru lucrarea pe care ar accepta-o Dumnezeu din mâinile lor. Este datoria tuturor să vadă cât pot face pentru Stăpânul lor, care a murit pentru ei. Mulți caută să facă însă cât mai puțin posibil și întrețin slaba speranță de a intra în ceruri la sfârșit. Este privilegiul lor de a avea stele în cunună pentru sufletele salvate prin mijlocirea lor. Dar, vai! delăsarea și lenevia spirituală domnesc pretutindeni. Egoismul și mândria ocupă mult loc în inimile lor și nu rămâne decât puțin spațiu pentru lucrurile cerești.

În rugăciunea pe care Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi era și cererea: „Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri.” Nu putem repeta această rugăciune din inimă și îndrăzni să fim neiertători, căci Îl rugăm pe Domnul să ne ierte greșelile făcute împotriva Lui în același fel în care îi iertăm pe cei ce greșesc împotriva noastră. Însă puțini își dau seama de adevărata semnificație a acestei rugăciuni. Dacă aceia care sunt neiertători ar înțelege profunzimea sensului său, nu ar îndrăzni s-o repete

și să-I ceară lui Dumnezeu să Se poarte cu ei după cum ei înșiși se poartă cu semenii lor muritori. și cu toate acestea, spiritul de duritate și neîndurare există într-o măsură înfricoșător de mare chiar și printre frați. Fratele merge la judecată împotriva fratelui său.

Încercări deosebite

Poziția pe care a ocupat-o soțul meu atâta timp în cauza și lucrarea lui Dumnezeu a fost marcată de încercări deosebite. Puterea sa de adaptare la chestiunile de afaceri ale lucrării și claritatea previziunilor sale i-au făcut pe frații lui de slujbă să arunce asupra sa răspunderile pe care ar fi trebuit să le poarte ei. Lucrul acesta a făcut ca poverile sale să fie foarte mari. Și în tot acest timp în care frații săi nu și-au luat partea de poveri, ei au pierdut o experiență valoroasă, pe care era privilegiul lor să o obțină dacă și-ar fi exersat mintea în direcția asumării de sarcini, cercetării și înțelegerii a ceea ce trebuie făcut pentru zidirea cauzei.

Mari încercări au fost aduse asupra soțului meu de către frații săi de slujbă prin faptul că nu au stat alături de el când a avut cea mai mare nevoie de ajutorul lor. Dezamăgirea pe care a simțit-o în mod repetat când aceia de care depindea l-au părăsit când avea nevoie mai mare aproape că i-a secătuit puterea de a crede și nădăjdui în consecvența fraților săi de slujire. Moralul său a avut atât de mult de suferit, încât a crezut că este îndreptățit să se simtă jignit și a lăsat ca mintea sa să se ocupe cu motive de descurajare. Dumnezeu dorește ca el să închidă acest canal al întunecimii, căci se află în primejdia de a eșua în acest punct. Când ajunge să fie deprimat, este firesc să-și rememoreze și să se ocupe de suferințele din trecut, iar sufletul său ajunge să fie neîmpăcat cu faptul că Dumnezeu a îngăduit să fie așa de apăsător de încercări, aduse în mod inutil asupra lui.

Duhul lui Dumnezeu a fost întristat pentru că el nu a încredințat întru totul căile sale lui Dumnezeu și nu s-a lăsat cu desăvârșire în mâinile Sale, neîngăduind ca mintea lui să curgă pe fâgașul îndoielii și necredinței în ce privește integritatea fraților săi. Vorbind despre îndoieli și descurajări, el nu a îndreptat răul, ci și-a slăbit propriile puteri și i-a dat lui Satana avantaj, lăsându-l să-l tulbure și să-l aducă la disperare. A greșit vorbind despre descurajările lui și ocupându-se de aspectele neplăcute ale experienței sale. Vorbind în felul acesta, el împrăștie întuneric, nu lumină. Când și când a pus asupra fraților săi greutatea descurajării, lucru care nu i-a adus nici cel mai mic ajutor și

n-a făcut decât să-i slăbească mâinile. Ar trebui să-și stabilească drept regulă să nu vorbească cu neîncredere sau despre descurajări sau să se ocupe de supărările lui. În general, frații lui au avut iubire și compasiune față de el și l-au scuzat pentru această purtare, cunoscând presiunea pe care o exercitau grijile asupra sa și devotamentul său față de cauza lui Dumnezeu.

Soțul meu a muncit neobosit pentru a aduce lucrarea de publicare la starea ei actuală de prosperitate. Am văzut că avusese parte de mai multă iubire și simpatie din partea fraților săi decât crezuse el. Ei cercetaseră publicația pentru a descoperi ceva venit de la el. Dacă există un ton de optimism în ceea ce a scris, dacă el vorbește încurajator, inimile lor sunt luminate și unii plâng chiar, mișcați de un sentiment de bucurie izvorât din iubire. Dacă sunt exprimate însă tristețea și amărăciunea, fețele fraților și surorilor se întunecă, iar spiritul care îi caracterizează scrierile se reflectă asupra lor.

Domnul caută să-l învețe pe soțul meu să aibă un spirit iertător și să treacă peste părțile întunecate din experiența sa. Amintirea trecutului neplăcut nu face decât să amărască prezentul, iar el retrăiește momentele dezagreabile din istoria vieții lui. Făcând astfel, el se agață de întuneric și își împinge ghimpele și mai adânc în suflet. Aceasta este slăbiciunea de caracter a soțului meu și este neplăcută lui Dumnezeu. Ea nu aduce lumină, ci întuneric. El poate simți o ușurare aparentă pe moment, dându-și pe față sentimentele; însă aceasta face și mai acut simțământul că suferințele și încercările sale au fost mari, până când totul este umflat de imaginația sa, iar greșelile fraților săi, care au ajutat la aducerea acestor încercări asupra lui, par atât de grave, încât neregulile lor ajung de neîndurat.

Soțul meu a nutrit această întunecime, retrăind trecutul nefericit, încât nu mai are decât puțină putere pentru a-și controla mintea când se ocupă cu aceste lucruri. Împrejurările și întâmplările pe care nu le-ar fi luat în seamă altă dată se transformă în ochii lui în nedreptăți uriașe din partea fraților săi. A devenit atât de sensibil la nedreptăți, din pricina cărora a suferit, încât este necesar să se afle cât de puțin posibil în vecinătatea Battle Creek-ului, acolo unde s-au desfășurat multe lucruri neplăcute. Dumnezeu va vindeca duhul său rănit, dacă va fi lăsat să o facă. Dacă va accepta însă, el va trebui să îngroape trecutul. Ar trebui să nu vorbească și să nu scrie despre aceasta.

Pentru Dumnezeu este extrem de neplăcut când soțul meu își evocă dificultățile și

suferințele deosebite din trecut. Dacă el ar fi privit asupra acestor lucruri ca nefiindu-i făcute personal, ci Domnului, a cărui unealtă este, atunci ar fi primit o mare răsplată. Însă el a luat cârtelele fraților săi ca fiind împotriva sa și a simțit că are datoria să-i facă pe toți să înțeleagă cât de nedrept și rău este să îndrepte nemulțumirea către el, când el nu merită criticile și insultele lor.

Dacă soțul meu ar fi considerat că ar putea lăsa această chestiune cu totul în seama Domnului, iar nu împotriva servului aflat în slujba Stăpânului, nu s-ar fi simțit atât de ofensat și acest lucru nu l-ar fi îndurerat. El ar fi trebuit să lase aceasta în seama Domnului al cărui slujitor este, pentru ca El să ducă luptele în locul lui și să-și apere cauza. În acest caz, el ar fi primit în cele din urmă o răsplată prețioasă pentru toate suferințele lui, îndurate pentru Hristos.

Am văzut că soțul meu nu ar trebui să-și ocupe mintea cu lucrurile dureroase din experiența noastră. și nu ar trebui nici să scrie despre motivele de nemulțumire, ci să se ferească de acestea cât de mult poate. Domnul va vindeca rănilor trecutului dacă soțul meu își va îndepărta atenția de la acestea. „Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice”. Când frații săi greșiți îi fac mărturisiri, el ar trebui să le accepte și să caute să-i încurajeze cu generozitate și noblețe pe aceia care au fost amăgiți de vrăjmaș. Ar trebui să cultive un spirit iertător și să nu se ocupe de greșelile altora, căci, făcând astfel, el nu numai că își slăbește propriul suflet, dar torturează și mintea fraților săi care au greșit, când ei poate că au făcut tot ce au putut prin mărturisire, pentru a îndrepta greșelile din trecut. Dacă Dumnezeu consideră necesar ca vreo parte din calea urmată de ei să le fie pusă înainte pentru a putea înțelege cum să evite erorile în viitor, El va face această lucrare, dar soțul meu nu ar trebui să se încreadă în sine însuși pentru a o înfăptui, căci acest lucru trezește amintirea scenelor de suferință pe care Domnul dorește ca el să le uite.

Capitolul 10

Parabole despre cel pierdut

Oaia pierdută

Am fost condusă către pilda oii pierdute. Cele nouăzeci și nouă de oi sunt lăsate în pustie și se hotărăște căutarea celei care s-a rătăcit. Când oaia pierdută este găsită, păstorul o ridică pe umăr și se întoarce cu bucurie. El nu vine bombănind și certând biata oaie pierdută pentru că i-a provocat atâtea neazuri; în schimb, întoarcerea sa cu povara oii se face cu bucurie.

Și este cerută o manifestare încă mai mare a bucuriei. Prietenii și vecinii sunt chemați să se bucure alături de cel care a găsit-o, „căci mi-am găsit oaia care a fost pierdută”. Găsirea a fost subiectul bucuriei; rătăcirea nu a fost pusă în discuție; căci bucuria regăsirii a fost mai mare decât întristarea pricinuită de pierderea, grija, încurcăturile și primejdiile suferite de pe urma căutării oii pierdute și readucerii ei în siguranță. „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință”.

Banul de argint care s-a pierdut

Piesa de argint pierdută este menită să-l reprezinte pe păcătosul greșit, rătăcit. Grija femeii de a găsi banul de argint care s-a pierdut are scopul de a-i învăța pe urmașii lui Hristos o lecție în ce privește datoria lor față de cei greșiți, care se rătăcesc de la cărarea dreptății. Femeia a aprins candela pentru a-și spori lumina, apoi a măturat casa și a căutat cu sârguință până l-a găsit.

Aici este definită cu claritate datoria creștinilor față de aceia care au nevoie de ajutor din pricină că s-au rătăcit de Dumnezeu. Cei greșiți nu trebuie lăsați în întuneric și confuzie, ci trebuie folosit orice mijloc disponibil pentru a-i aduce iarăși la lumină. Este aprinsă candela și, cu rugăciune serioasă pentru ca lumina cerească să rezolve cazurile celor învăluți în întuneric și necredință, Cuvântul lui Dumnezeu este cercetat pentru descoperirea unor puncte clare ale adevărului, în scopul de a-i întări în așa

măsură pe creștini cu argumente din Cuvântul lui Dumnezeu, cu muștrările, amenințările și încurajările sale, încât să se poată ajunge la inima celor greșiți. Indiferența sau neglijența vor provoca încruntarea lui Dumnezeu.

Când a găsit banul de argint, și-a chemat prietenii și vecinii laolaltă, zicând: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit drahma pe care o pierdusem. Tot așa se spune că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” Dacă îngerii lui Dumnezeu se bucură pentru cei greșiți, care își văd relele și le mărturisesc, întorcându-se la tovărășia fraților lor, cu cât mai mult ar trebui urmașii lui Hristos, care greșesc și ei și care au nevoie în fiecare zi de iertarea lui Dumnezeu și a fraților lor, să simtă bucurie la întoarcerea unui frate sau a unei surori care a fost înșelată de sofismele lui Satana și care a urmat o cale greșită și a suferit din pricina aceasta.

În loc să-i țină la distanță pe cei greșiți, frații lor ar trebui să-i întâmpine pe terenul pe care se află aceștia. În loc de a le găsi vină pentru că sunt în întuneric, ei ar trebui să-și aprindă propria lor candelă și să capete astfel mai mult har divin și o cunoaștere mai clară a Scripturilor, pentru a putea risipi întunericul celor greșiți, prin lumina pe care le-o aduc. și când reușesc, iar cei greșiți își simt păcatul și se învoiesc să urmeze lumina, ar trebui primiți cu bucurie, și nu cu un spirit împotrivor sau făcând un efort de a le dovedi marea lor păcătoșenie, care a necesitat deja multă epuizare, neliniște și muncă obositoare. Dacă îngerii curați ai lui Dumnezeu întâmpină evenimentul cu bucurie, cu cât mai mult ar trebui să se bucure frații lor, care au avut și ei, la rândul lor, nevoie de compasiune, iubire și ajutor când au greșit și, în întunericul în care s-au aflat, n-au știut cum să se ajute singuri.

Fiul risipitor

Mi-a fost îndreptată atenția asupra pildei fiului risipitor. El i-a cerut tatălui său să-i dea partea sa de avere. Dorea să separe interesele sale de cele ale tatălui său și să-și folosească partea conform înclinațiilor sale. Tatăl său s-a supus cererii sale și fiul, cu egoism, s-a îndepărtat de tatăl lui pentru a nu fi tulburat de sfaturile sau reproșurile acestuia.

Fiul a crezut că va fi fericit când își va putea folosi partea după propria-i plăcere, fără a fi supărat de sfaturi sau restricții. El nu dorea să fie deranjat de obligații mutuale. Dacă se bucura de averea tatălui, acesta avea pretenții de la el ca fiu. Dar el nu simțea că

are vreo obligație față de generosul său părinte și și-a nutrit spiritul egoist și răzvrătit cu gândul că o parte din proprietatea tatălui său îi aparținea lui. El și-a cerut partea, când, de drept, nu putea pretinde nimic și nu ar fi trebuit să obțină nimic.

După ce inima sa egoistă primise comoara de care era atât de nedemn, s-a dus în drumul său, departe de tatăl său, pentru a uita chiar că are un tată. El a disprețuit restricțiile și era foarte hotărât să-și satisfacă plăcerile pe orice cale și în orice mod ar fi poftit. După ce cheltuisese, prin îngăduințele sale păcătoase, tot ce îi dăduse tatăl său, în țara aceea a venit o foamete și el a fost lovit de o sărăcie lucie. Atunci a început să regrete calea sa păcătoasă, a plăcerii extravagante, căci era nevoiaș și avea nevoie de mijloacele pe care le risipise. A fost obligat să coboare de la viața sa plină de îngăduințe păcătoase la ocupația ingrată de a hrăni porcii.

După ce ajunsese atât de jos, el s-a gândit la bunătatea și iubirea tatălui său. Atunci a simțit nevoia de a avea un tată. El singur își crease situația în care se afla, lipsit de prieteni și de mijloace. Propria sa neascultare și propriul său păcat îl aduseseră la despărțirea de tatăl său. El s-a gândit la privilegiile și cadourile generoase de care se bucurau din plin slujitorii tocmiți din casa tatălui său, în timp ce el, care se înstrăinase de casa tatălui lui, pierdea de foame. Smerit prin soarta potrivnică, el a hotărât să se întoarcă la tatăl său cu o mărturisire plină de umilință. Era un cerșetor, lipsit de îmbrăcăminte confortabilă sau chiar decentă. Arăta jalnic din pricina lipsurilor și era secătuit de foame.

Pe când era încă departe de casă, tatăl l-a văzut pe rătăcitor și primul lui gând i l-a adus înainte pe fiul răzvrătit care îl părăsise cu ani înainte pentru a urma o cale a păcatului neîngrădit. Au fost trezite însă sentimentele părintești. În pofida tuturor semnelor degradării, tatăl a descoperit propriul său chip. Nu a așteptat ca fiul său să străbată tot drumul până la el, ci s-a grăbit să-l întâmpine. Nu l-a muștrat, ci, cu cea mai adâncă și iubitoare compasiune pentru că își adusese atâta suferință din pricina urmării propriei lui căi păcătoase, s-a grăbit să-i arate iubirea și iertarea sa.

Deși fiul era secătuit și înfățișarea sa arăta clar viața de libertinaj pe care o dusesse, deși era îmbrăcat cu zdrențe de cerșetor și picioarele sale goale erau murdare de praful de pe drum, mila plină de duioșie a tatălui a fost aprinsă când fiul a căzut zdrobit în umilință înaintea sa. Nu s-a ascuns în spatele demnității sale, nu l-a pus la punct; nu i-a înșiruit toate relele și păcatele pe care le făcuse înainte, pentru a-l determina să simtă

cât de jos se coborâse. L-a ridicat și l-a sărutat. L-a luat pe fiul său răzvrătit la piept și a pus însăși haina lui bogată peste umbra aproape dezbrăcată. El l-a luat lângă inima sa cu atâta căldură și a manifestat o asemenea milă, încât, dacă fiul s-ar fi îndoit vreodată de bunătatea și iubirea tatălui său, acum n-o mai putea face. Dacă atunci când s-a hotărât să se întoarcă la casa tatălui său avusese simțământul păcatului său, acum, când a fost primit în acest fel, a înțeles mult mai profund nerecunoștința sa. Inima sa, înmuiată mai înainte, era acum zdrobită pentru că îndurerase acea iubire a tatălui.

Fiul pocăit, tremurător, care se temuse mult că avea să fie dezmoștenit, era nepregătit pentru o asemenea primire. Știa că nu o merită și și-a recunoscut astfel păcatul de a-l fi părăsit pe tatăl său: „Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.” El s-a rugat numai ca să fie socotit slugă. Tatăl însă le-a cerut slujitorilor săi să-i dea acestuia dovezi speciale de respect și să-l înveșmânteze ca și cum ar fi fost dintotdeauna fiul său ascultător.

Tatăl a făcut din întoarcerea fiului său o ocazie deosebită de bucurie. Fiul mai mare, aflat la câmp, nu știa că fratele său se întorsese, însă a auzit manifestările generale de bucurie și i-a întrebat pe slujitori ce înseamnă toate acestea. I s-a explicat că fratele său, pe care toți îl crezuseră mort, se întorsese și că tatăl său tăiasse vițelul îngrășat pentru el, pentru că îl primise iarăși, ca venit dintre cei morți.

Atunci fratele s-a mâniat și n-a vrut să intre și să-l primească pe fratele său. Indignarea sa a fost stârnită de motivul că fratele său necredincios, care își părăsise tatăl și aruncase greaua răspundere asupra lui, când ar fi trebuit să fie dusă de amândoi, trebuia să fie primit acum cu atâta onoare. Acest frate urmăse calea cheltuielilor nebunești, ticăloase, risipind mijloacele pe care i le dăduse tatăl său, până când ajunsese la sărăcie lucie, în timp ce fratele său de acasă își împlinise cu credincioșie îndatoririle de fiu; și acum, acest destrăbălat vine în casa tatălui și este primit cu respect și cinste, mai presus de orice primise el însuși vreodată.

Tatăl și-a îndemnat fiul mai mare să meargă și să-și primească fratele cu bucurie, căci fusese pierdut și a fost găsit; a fost mort în păcat și nelegiuire, dar este viu iarăși; și-a redobândit facultățile morale și privește cu scârbă la calea sa păcătoasă. Dar fiul său mai mare argumentează: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat vreo poruncă; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied ca să mă veselesc cu prietenii mei. Iar când a venit acest fiul al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile

desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat!”

Tatăl și-a asigurat fiul că acesta a fost întotdeauna cu el și că tot ceea ce avea era al său, dar că era drept ca ei să dea pe față această bucurie, căci „fratele tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit”. Faptul că a fost găsit cel ce era pierdut și că trăiește cel ce era mort cântărește pentru tatăl mai mult decât orice alt considerent.

Hristos a dat această pildă pentru a arăta modul în care Tatăl nostru cere să îi primește pe cei greșiți și pocăiți. Tatăl este cel împotriva căruia s-a păcătuit; totuși, el, în iubirea sufletului său plin de milă și iertare, îl întâmpină pe cel risipitor și își arată marea bucurie că fiul său, pe care l-a crezut mort față de orice sentiment filial, a devenit sensibil față de marele său păcat și marea sa nelegiuire și s-a întors la tatăl său, apreciind iubirea sa și recunoscând cererile sale. El știe că fiul care a urmat calea păcatului și care se pocăiește acum are nevoie de mila și iubirea sa. Acest fiu a suferit; el și-a simțit nevoia și vine la tatăl ca la singurul om care îi poate satisface marea sa nevoie.

Întoarcerea fiului risipitor a fost izvorul celei mai mari bucurii. Plângerile fratelui mai mare erau firești, dar nu erau corecte. și totuși, aceasta este atitudinea frecventă a fratelui față de frate. Este depus un efort prea mare pentru a-i face pe cei greșiți să vadă unde au greșit și de a le tot aminti erorile pe care le-au făcut. Cei ce au greșit au nevoie de milă, au nevoie de ajutor, au nevoie de compasiune. Ei suferă în duhul lor și sunt adesea descurajați, disperați. Mai presus de orice, au nevoie de iertare fără rețineri.

Capitolul 11

Lucrarea printre comunități

În lucrarea făcută pentru comunitatea din Battle Creek în primăvara anului 1870, nu a existat deloc dependența de Dumnezeu pe care o cerea acea ocazie importantă. Frații R. și S. nu și-au pus toată încrederea în Dumnezeu și nu au acționat în tăria și prin harul Său atât de deplin cum ar fi trebuit.

Când fratele S. gândește că o persoană este greșită, el este în mod frecvent prea sever. Nu reușește să manifeste acea compasiune și considerație pe care le-ar fi avut față de el însuși, în împrejurări similare. El se află de asemenea și în primejdia de a judeca greșit și de a face erori, când are de-a face cu mintea oamenilor. Este cea mai frumoasă și mai delicată lucrare dată vreodată muritorilor, aceea de a se ocupa de mintea oamenilor. Cei care se angajează în această lucrare ar trebui să aibă un discernământ limpede și puterea de a face distincție între lucruri. Adevărata independență a minții este un element total deosebit de semeție. Nu trebuie renunțat cu ușurință la acea calitate a independenței care duce la o părere prevăzătoare, deliberată, însoțită de rugăciune; nu, până când dovezile sunt suficient de puternice pentru a arăta cu claritate că greșim. Această independență va păstra mintea calmă și neschimbătoare în mijlocul mulțimii de greșeli care ne înconjoară și îi va conduce pe cei care ocupă poziții de răspundere să cerceteze dovezile cu grijă, pe toate fețele, și să nu fie împinși de influența altora sau de ceea ce îi înconjoară pentru a trage concluzii fără o cunoaștere rațională, minuțioasă a tuturor împrejurărilor.

Cercetarea cazurilor din Battle Creek s-a făcut foarte mult asemenea modului în care un avocat critică un martor, fiind în mod cert și o lipsă a Duhului lui Dumnezeu. S-au unit câțiva în această lucrare, care au fost activi și zeloși. Unii au fost independenți, având o neprihănire proprie și astfel s-a crezut în mărturiile lor, iar influența lor a determinat judecata fraților R. și S. Din pricina unor lipsuri fără importanță, surorile T. și U. nu au fost primite ca membre ale comunității. Frații R. și S. ar fi trebuit să aibă judecata și discernământul de a vedea că aceste obiecțiuni nu aveau o greutate suficientă pentru a le ține pe aceste surori în afara comunității. Amândouă fuseseră demult în credință și păziseră cu credincioșie Sabatul, timp de optsprezece sau douăzeci de ani.

Sora V., care a adus în discuție aceste lucruri, ar fi trebuit să-și aducă sieși motive cu încă mai mare greutate pentru care nu ar fi trebuit ea însăși să devină membră a bisericii. Era ea fără păcat? Erau toate căile ei desăvârșite înaintea lui Dumnezeu? Era ea desăvârșită în îngăduință, tăgăduire de sine, blândețe, îndelungă răbdare și cu un spirit liniștit? Dacă nu avea slăbiciunile femeilor obișnuite, atunci putea arunca prima piatră. Acele surori care au fost lăsate în afara bisericii erau vrednice de un loc înăuntru; erau iubite de Dumnezeu. Însă purtarea față de ele a fost lipsită de înțelepciune, fără suficiente motive. Existau alții ale căror cazuri nu erau tratate cu mai multă înțelepciune cerească și chiar fără o judecată solidă. Judecata și puterea discernământului fratelui S. au fost stricte de-a lungul multor ani prin influența soției sale, care a fost un mediu cât se poate de eficient al lui Satana. Dacă ar fi avut adevărata calitate a independenței, el ar fi avut un cuvenit respect de sine și, cu o demnitate sănătoasă, și-ar fi zidit propriul cămin. Când a abordat un comportament menit să impună respect în familia sa, el a dus în general lucrurile prea departe, a fost sever și a vorbit aspru și dictatorial. După un timp, devenind conștient de aceasta, se plasa în cealaltă extremă și renunța la independența sa.

În această stare de spirit, el primea relatări din partea soției sale, abandona judecata sa și era ușor amăgit de intrigile ei. Uneori se prefăcea că suferă intens și îi povestea ce lipsuri avusese de îndurat și cât de neglijată fusese de frații ei în lipsa soțului său. Minciunile și tertipurile ei, folosite pentru a perverti mintea soțului său, au fost mari. Fratele S. nu a primit pe deplin lumina pe care i-a dat-o Domnul în trecut cu privire la soția sa, căci altfel nu ar fi fost amăgit de ea. A fost adus de multe ori în robie față de duhul ei, pentru că propria sa inimă și viață nu au fost pe deplin consacrate lui Dumnezeu. Simțămintele sale s-au aprins împotriva fraților săi și i-a oprimat. El nu a fost răstignit. Ar trebui să caute cu seriozitate să-și aducă toate gândurile și sentimentele în ascultare de Hristos. Credința și tăgăduirea de sine ar fi fost puternicele ajutoare ale fratelui S. Dacă și-ar fi pus toată armătura lui Dumnezeu și nu ar fi ales ca apărare decât ceea ce îi oferă Duhul lui Dumnezeu și puterea adevărului, ar fi fost întărit de Dumnezeu.

Fratele S. este slab în multe privințe. Dacă Dumnezeu i-ar cere să-și descopere și să-și condamne aproapele, să mustre și să pună la punct pe un frate sau să se împotrivescă și să-și nimicească vrăjmașii, ar fi pentru el o lucrare firească și ușoară. Însă lupta împotriva eului, reprimarea dorințelor și afecțiunilor din propria sa inimă și cercetarea și ținerea sub control a motivațiilor tainice ale inimii reprezintă un război mai

dificil. Cât de îndărătnic este el când trebuie să fie credincios într-o provocare ca aceasta! Războiul împotriva eului este cea mai mare bătălie care a fost dată vreodată. Predarea eului și a tuturor lucrurilor pentru a fi stăpânite de voința lui Dumnezeu, a fi înveșmântat în umilință și a avea acea iubire curată, plină de pace și ușor de mulțumit, plină de blândețe și roade bune, nu este o realizare ușoară. și cu toate acestea, este privilegiul și datoria sa de a fi un biruitor desăvârșit în această privință. Sufletul trebuie să se supună lui Dumnezeu înainte de a putea fi înnoit în cunoaștere și adevărata sfințenie. Viața sfântă și caracterul lui Hristos constituie un exemplu plin de credincioșie. Încrederea în Tatăl Său ceresc a fost nelimitată. Ascultarea și supunerea sa au fost fără rezerve și desăvârșite. El nu a venit pentru a I se sluji, ci pentru a sluji altora. Nu a venit pentru a face voia Sa, ci voia Aceluia care L-a trimis. În toate lucrurile S-a supus Aceluia care judecă după dreptate. Aceste cuvinte au fost auzite de pe buzele Mântuitorului lumii: „Eu nu pot să fac nimic de la Mine.”

A devenit sărac și a acceptat să fie o persoană lipsită de importanță. Era flămând, adesea însetat și de multe ori obosit în truda Sa; însă nu avea unde să-și plece capul. Când umbrele reci și umede ale nopții se strângeau în jurul Său, pământul îi era adesea pat. și totuși, El i-a binecuvântat pe cei ce-L urau. Ce viață! Ce experiență! Putem noi, cei care am mărturisit că suntem urmașii lui Hristos, să îndurăm cu voioșie lipsurile și suferința așa cum a făcut-o Domnul nostru, fără cârtire? Putem noi să bem cupa și să fim botezați cu acest botez? Dacă da, putem fi părtași la slava Lui în Împărăția Sa cerească. Dacă nu, nu vom avea parte de nimic alături de El.

Fratele S. are de câștigat o experiență fără de care lucrarea lui va face un mare rău. El este influențat prea mult de ceea ce îi spun alții despre cei greșiți; este înclinat să hotărăască în funcție de impresiile făcute asupra minții sale, iar el acționează cu severitate, când ar fi cu mult mai bună o cale mai blândă. El nu-și aduce aminte de propria-i slăbiciune și cât de greu îi este lui însuși să i se pună sub semnul îndoielii calea pe care o urmează, chiar și atunci când a greșit. Când el hotărăște că un frate sau o soră a greșit, este înclinat să ducă acea chestiune până la capăt și să insiste pentru aplicarea cenzurii, deși, făcând astfel, își rănește propriul suflet și pune în primejdie sufletele altora.

Fratele S. ar trebui să se ferească de procese ale comunității și să nu aibă deloc de-a face cu punerea la punct a dificultăților, dacă îi este cu putință să evite acest lucru. El are un dar prețios de care este nevoie în lucrarea lui Dumnezeu. Însă ar trebui să se

despartă de influențele de care se simte atras, care îi fac judecata confuză și îl împing să acționeze fără înțelepciune. Aceasta nu trebuie să se întâmple. El exercită prea puțină credință în Dumnezeu. Stăruie prea mult asupra neputințelor sale trupești și își întărește necredința, ocupându-se cu sentimente negative. Dumnezeu are tărie și înțelepciune pregătite pentru aceia care le caută cu seriozitate și credincioșie.

Mi s-a arătat că fratele S. este un bărbat tare în anumite puncte, în timp ce în altele este slab precum un copil. Modul în care a procedat cu cei greșiți a avut o influență molipsitoare. El are încredere în abilitatea sa de a lucra pentru a pune lucrurile în ordine, acolo unde crede că este nevoie, însă nu abordează chestiunea așa cum trebuie. El întreține propriul spirit în lucrările sale și nu face deosebiri, ba chiar lucrează adesea fără iubire. E ceva atât de grozav să exagerezi în chestiunea în cauză, aplicând indivizilor rigorile stricte ale datoriei. „Să arăți înțelegere față de unii; căutați să mântuiți pe alții, smulgându-i cu teamă din foc, urând până și cămașa pătată de carne.”

Datoria, datoria strictă, are o soră geamănă, care este bunătatea. Dacă datoria și bunătatea se întrepătrund, va fi câștigat un avantaj sigur; dacă însă datoria este despărțită de bunătate, dacă iubirea plină de gingășie nu este pătrunsă de spiritul datoriei, va fi un eșec total, iar rezultatul, mult rău. Bărbații și femeile nu se lasă conduși, însă mulți pot fi câștigați prin bunătate și iubire. Fratele S. a ținut ridicat biciul Evangheliei și propriile lui cuvinte au fost în mod frecvent lovitura aplicată cu acel bici. Aceasta nu i-a făcut pe alții mai zeloși și nu i-a determinat să facă fapte bune; a stârnit mai degrabă spiritul lor combativ, îndreptat împotriva severității lui.

Dacă ar fi umblat în lumină, fratele S. nu ar fi avut atâtea eșecuri grave. „Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina lumii acesteia; dar dacă cineva umblă noaptea, se împiedică pentru că lumina nu este în el.” Cărarea ascultării este cărarea siguranței. „Cine umblă cu dreptate umblă fără teamă.” Umblă în lumină și „atunci vei umbla sigur în drumul tău, iar piciorul nu ți se va poticni”. Cei care nu umblă în lumină vor avea o religie bolnăvicioasă, pipernicită. Fratele S. ar trebui să simtă importanța de a umbla în lumină, oricât de chinuitoare ar fi pentru eul său. Efortul sincer, izvorât din iubirea pentru suflete, este acela care întărește inima și dezvoltă virtuțile.

Frater al meu, tu ești din fire independent și înfumurat. Apreciezi că destoinicia ta este în stare de mai multe lucruri decât poate de fapt. Te rogi Domnului să te umilească

și să te modeleze pentru lucrarea Sa, iar când El răspunde rugăciunii tale și te aduce pe cărarea disciplinei necesare împlinirii obiectivului, cedezi frecvent înaintea îndoielilor și disperării și crezi că ai motive să fii descurajat. Când fratele W. te-a atenționat și te-a împiedicat să te angajezi în soluționarea dificultăților bisericii, ai simțit adesea că te ține în frâu.

Mi s-au arătat lucrările tale din Iowa. A fost un eșec clar în încercarea de a strânge cu Hristos. Ai tulburat, zăpăcit și risipit bieteale oi. Ai avut zel, dar nu în conformitate cu ceea ce cunoști. Lucrările tale nu au fost făcute în iubire, ci cu severitate și duritate. Ai fost pretențios și tiranic. Nu le-ai întărit pe cele bolnave și nu le-ai legat pe cele șchioape. Asprimea ta neînțeleaptă le-a împins pe unele afară din turmă, la care nu se mai poate ajunge și care nu mai pot fi aduse vreodată înapoi. Cuvintele spuse așa cum trebuie sunt asemenea unor mere de aur într-un coșuleț de argint. Cuvintele nepotrivite, dimpotrivă. Influența lor va fi ca o grindină pustiitoare.

Te-ai simțit neliniștit și sub interdicție când fratele W. te-a avertizat, sfătuit și muștrat. Te-ai gândit că, dacă ai putea să fii liber și să acționezi singur, ai reuși să faci o lucrare bună și mare. Însă influența soției tale ți-a vătămat grav capacitatea de a fi folositor. Nu ți-ai condus bine propria casă; ai eșuat în călăuzirea casei tale. Ai crezut că ai înțeles cum să rezolvi problemele din cămin. Dar cât te-ai amăgit! Ai urmat adesea îndemnul propriului tău duh, lucru care a dus la încurcături și descurajări, iar acestea ți-au umbrat discernământul și te-au slăbit spiritual, astfel încât lucrările tale au stat sub semnul unei mari nedeșăvârșiri.

Lucrările fraților R. și S. în _____ au fost premature. Acești frați au avut înaintea lor experiența din trecut, cu greșelile ei, care ar fi trebuit să fie suficiente pentru a-i păzi să se angajeze într-o lucrare pentru care nu erau calificați să o împlinească. Erau destule care trebuia făcute. Era un loc în care nu se putea ridica ușor o comunitate. Influențele împotrivoare îi înconjurau. Fiecare mișcare trebuia făcută cu grija cuvenită și cu deliberare însoțită de rugăciune.

Acești doi frați fuseseră avertizați și muștrați în mod repetat că au acționat neînțelept și nu ar fi trebuit să ia asupra lor răspunderile, așa cum au făcut-o. O, cu cât mai bine ar fi fost pentru cauza lui Dumnezeu din _____ dacă ei ar fi lucrat în câmpuri noi! Scaunul lui Satana se află în _____ la fel ca și în alte orașe pline de ticăloșie; și nu-i ușor de luptat cu un dușman vicelan ca el. Au existat printre păzitorii Sabatului din

_____ elemente care tulburau ordinea și au reprezentat piedici pentru cauză. Însă este și un timp potrivit pentru a vorbi și a acționa, o ocazie de aur care va arăta rezultatele cele mai bune ale muncii depuse.

Dacă lucrurile ar fi fost lăsate să se dezvolte mai bine înainte de a putea fi atinse, s-ar fi produs o despărțire a celor neconsacrați, certați cu ordinea, și nu ar fi existat o partidă împotrivoare. Acest lucru trebuie evitat mereu, dacă este posibil. E mai bine ca biserica să sufere multe neplăceri și să exercite mai multă răbdare decât să se precipite, să grăbească lucrurile și să provoace un spirit de combativitate. Cei care au iubit cu adevărat adevărul de dragul adevărului ar fi trebuit să-și urmeze drumul, având în fața ochilor slava lui Dumnezeu, și să lase ca lumina adevărului să strălucească înaintea tuturor.

Puteau să se aștepte că elementele care seamănă printre ei confuzie și nemulțumire aveau să le facă necazuri. Satana nu avea să stea liniștit, privind cum se ridică o companie în _____ pentru a apăra adevărul și a risipi sofisme și erorile. Mânia sa avea să se aprindă și avea să pornească un război împotriva celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus. Însă aceasta nu ar fi trebuit să-i descurajeze sau să-i facă nerăbdători pe credincioșii sinceri. Aceste lucruri ar fi trebuit să aibă o influență asupra credinciosului adevărat, pentru a fi mai bine păzit, pentru a veghea și a se ruga, pentru a-l face mai simțitor, milostiv și iubitor față de aceia care au făcut o greșală. Hristos ne-a răbdat și continuă să ne rabde greșelile, nerecunoștința și săraca noastră iubire; tot așa ar trebui să-i răbdăm și noi pe aceia care ne pun la încercare răbdarea. Să fie urmașii lui Isus cel lipsit de egoism și jertfitor de sine altfel decât Domnul lor? Creștinii ar trebui să aibă inimi pline de bunătate și îndelungă răbdare.

Semănătorul Evangheliei

Pilda semănătorului Evangheliei, pe care a prezentat-o Hristos înaintea ascultătorilor Săi, conține o lecție pe care ar trebui s-o studiem. Cei care predică adevărul prezent și răspândesc sămânța cea bună vor ajunge la aceleași rezultate la care a ajuns semănătorul Evangheliei. Toate categoriile de oameni vor fi afectate mai mult sau mai puțin de prezentarea adevărului limpede și convingător. Unii vor fi ascultători aflați pe marginea drumului. Vor fi afectați de adevărurile rostite; ei însă nu au cultivat puterile morale, au urmat mai degrabă înclinațiile firești decât datoria, iar obiceiurile rele le-au întărit inimile până când au devenit asemenea drumului tare, bătătorit. Aceștia

ar putea mărturisi credința în adevăr, dar nu vor fi deloc pătrunși de simțământul caracterului său sacru, înălțat. Ei nu renunță la prietenia cu iubitorii de plăceri și cu o societate coruptă, ci se plasează în mod constant acolo unde sunt ispitiți și pot fi reprezentați bine de câmpul neîngrădit. Ei cer ispitele vrăjmașului și în final pierd respectul pe care părea că l-au avut pentru adevăr, când sămânța cea bună a fost aruncată în inimile lor.

Unii sunt ascultători asemenea terenului stâncos. Ei primesc imediat orice lucru nou și senzațional. Primesc cu bucurie cuvântul adevărului. Vorbesc cu sinceritate, cu ardoare și zel despre credința și nădejdea lor și pot chiar adresa muștrări celor cu o experiență îndelungată pentru vreo deficiență aparentă sau pentru lipsa lor de entuziasm. Când sunt însă încercați și dovediți prin focul încercării și ispitei, când Dumnezeu Își folosește cosorul pentru tăierea arborilor, pentru ca ei să poată aduce roadă pentru desăvârșire, zelul lor moare, glasurile lor amuțesc. Ei nu se mai laudă în tăria adevărului.

Această categorie este dominată de sentimente. Ei nu au profunzime și stabilitate a caracterului. Principiul nu răzbate până în adânc pentru a constitui motivația acțiunilor. Ei au înălțat cu vorba adevărul, dar nu sunt împlinitori ai lui. Sămânța adevărului nu a prins rădăcini în adânc. Inima nu a fost înnoită prin influența preschimbătoare a Duhului lui Dumnezeu. Iar când adevărul cheamă lucrători dintre femei și bărbați, când trebuie făcute sacrificii de dragul adevărului, ei se află oriunde altundeva; iar când vin persecuțiile și încercările, ei cad, pentru că nu au avut deloc profunzimea pământului fertil. Adevărul, clar, deschis și puternic, este adus să apese asupra inimii și scoate la iveală diformitatea caracterului. Unii nu vor suporta acest test, ci își vor închide în mod frecvent ochii înaintea nedesăvârșirilor, deși conștiința le spune că vorbele rostite de mesagerii lui Dumnezeu — cuvinte care apasă atât de tare asupra caracterelor lor de creștini — sunt adevăr, ei nu vor voi să asculte de glasul ei. Sunt jigniți din pricina cuvântului și renunță mai degrabă la adevăr decât să se supună sfințirii prin acesta. Se fletează că pot ajunge în cer pe o cale mai ușoară.

și mai este o categorie reprezentată în pildă. Bărbații și femeile care ascultă Cuvântul sunt convinși de adevăr și îl acceptă fără să vadă păcătoșenia inimilor lor. Iubirea de lume se bucură de multă afecțiune la aceștia. În negoț, ei au o dorință puternică de a încheia cel mai bun târg posibil. Ocolesc adevărul și, prin amăgire și înșelăciune, câștigă mijloacele care se vor dovedi mereu un ghimpe pentru ei; căci

aceasta le va anula scopurile și intențiile bune. Sămânța cea bună semănată în inimile lor este sufocată. Adesea, ei sunt cuprinși de atâtea griji și neliniști, temându-se că nu vor câștiga mijloace sau că vor pierde ceea ce au câștigat, încât pun pe primul loc chestiunile vremelnice. Ei nu hrănesc sămânța cea bună. Nu participă la adunările la care inimile lor pot fi întărite prin privilegiile religioase. Se tem că se pot confrunta cu pierderi în lucrurile vremelnice. Natura înșelătoare a bogățiilor îi face să se amăgească singuri, plăcându-le să creadă că este o datorie aceea de a trudi și a câștiga tot ce se poate pentru a ajuta cauza lui Dumnezeu; cu toate acestea, cu cât își sporesc bogățiile pământești, cu atât inimile lor sunt mai puțin dispuse să se despartă de comoara lor, până când inimile li se întorc complet de la adevărul pe care l-au iubit. Sămânța cea bună este sufocată, căci a fost depășită în creștere de griji lumești inutile și de neliniști care nu trebuia să existe, de iubirea față de plăcerile și onorurile lumești, pe care le oferă bogățiile.

Grâul și neghina

Într-o altă pildă pe care a prezentat-o Isus ucenicilor Săi, El a asemănat Împărăția cerurilor cu un câmp pe care un om a semănat sămânță bună, unde însă, pe când dormea, vrăjmașul a semănat neghină. Gospodarului i s-a pus întrebarea: „«Domnule, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?»» El le-a zis: «Un vrăjmaș a făcut aceasta». Slujitorii l-au întrebat: «Vrei deci să mergem s-o smulgem?»» «Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, culegând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească împreună până la seceriș; și, la timpul secerișului, voi spune secerătorilor: „Culegeți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu”».” Dacă vigilența și credincioșia ar fi fost păstrate, dacă nu ar fi dormit și nu ar fi fost nimeni neglijent, vrăjmașul nu ar fi avut ocazia atât de prielnică de a semăna neghină în grâu. Satana nu doarme niciodată. El veghează și nu pierde nici o ocazie de a-și pune agenții să răspândească eroarea, care găsește un sol fertil în multe inimi nesfințite.

Cei ce cred sincer în adevăr sunt întristați, iar încercările și întristările lor cresc mult datorită elementelor din mijlocul lor, care îi necăjesc, îi descurajează în eforturile lor. Însă Domnul vrea să-i învețe pe slujitorii Săi lecția prin care aceștia să fie cu mare băgare de seamă în tot ceea ce fac. „Lăsați-le să crească împreună.” Nu smulgeți cu putere neghina, pentru ca nu cumva, dezrădăcinând-o, prețioasele fire de grâu să slăbească. Atât pastorii, cât și membrii bisericii ar trebui să fie foarte prevăzători, pentru

a nu căpăta un zel care nu este potrivit cu ceea ce cunoaștem. Există primejdia de a face prea mult pentru a îndrepta dificultățile din biserică, deși, dacă ar fi lăsate neatinse, s-ar rezolva adesea singure. Este o politică rea aceea de a ne ocupa prematur de problemele din biserică. Va trebui să exercităm cea mai mare grijă, răbdare și stăpânire de sine pentru a controla aceste lucruri, și nu să pornim să lucrăm după mintea noastră, pentru a le pune în ordine.

Lucrarea înfăptuită în _____ a fost prematură și a provocat o despărțire înainte de vreme în acea comunitate mică. Dacă slujitorii lui Dumnezeu ar fi putut simți forța lecției date de Mântuitorul nostru în pilda grâului și neghinei, ei nu s-ar fi apucat de lucrarea pe care au înfăptuit-o. Înaintea luării unei atitudini care să dea cea mai mică ocazie de a se plânga că au fost despărțiți de biserică până și celor care sunt peste măsură de nevrednici, chestiunea ar trebui să fie întotdeauna subiectul celei mai atente cercetări și rugăciuni asidue. În _____ s-au făcut demersuri care au creat un grup de opoziție. Unii dintre ei au fost ascultători de pe marginea drumului, alții, ascultători asemenea terenului stâncos; și mai erau și dintre aceia care aparțineau categoriei celor care primesc adevărul în timp ce inima le este invadată de spinii care sufocă sămânța cea bună; aceștia nu și-ar fi desăvârșit niciodată caractere creștine. Însă erau câțiva care ar fi putut fi hrăniți și întăriți și s-ar fi statornicit în adevăr. Dar poziția luată de frații R. și S. a provocat o criză prematură; și apoi a mai fost și o lipsă de înțelepciune și judecată în modul de purtare cu acea fracțiune.

Dacă unele persoane merită să fie despărțite de biserică în aceeași măsură în care a meritat Satana să fie aruncat afară din cer, acestea vor avea simpatizanți. Există întotdeauna o categorie de persoane care sunt influențate mai mult de oameni decât de Spiritul lui Dumnezeu și principii sănătoase, iar în condiția de neconsacrare în care se află, acestea sunt mereu gata să se situeze de partea celor greșiți și să ofere mila și compasiunea lor chiar celor care merită în cea mai mică măsură acest lucru. Acești simpatizanți au o influență puternică asupra altora; lucrurile sunt privite într-o lumină necorespunzătoare și se face un mare rău, multe suflete fiind ruinate. Satana, în răzvrătirea lui, a luat cu sine a treia parte dintre îngeri. Ei s-au întors de la Tatăl și de la Fiul Său și s-au unit cu instigatorul la răzvrătire. Având aceste fapte înaintea noastră, ar trebui să acționăm cu cea mai mare prevedere. La ce ne-am putea aștepta, dacă nu la încercări și încurcături în relațiile pe care le avem cu oameni care au minți așa de ciudate? Trebuie să îndurăm acest lucru și să evităm necesitatea de a smulge neghina, ca să nu smulgem și grâul.

„În lume veți avea necazuri”, spune Hristos; în Mine însă veți avea pace. Încercările la care sunt supuși creștinii, când trec prin întristări, nenorociri și batjocuri, sunt mijloacele hotărâte de Dumnezeu pentru a despărți pleava de grâu. Mândria noastră, egoismul, pasiunile rele și iubirea de plăceri lumești, toate trebuie biruite; de aceea Dumnezeu ne trimite strâmtorări, pentru a ne testa și dovedi și a ne arăta că aceste rele există în caracterele noastre. Trebuie să biruim prin tăria și harul Său pentru a fi părtași la natura divină, scăpând de stricăciunea care există în lume prin poftă. „Căci întristările noastre de o clipă”, spune Pavel, „lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” Strâmtorări, cruci, ispite, vrăjmășii și toate încercările noastre diverse sunt lucrătorii lui Dumnezeu care trebuie să ne curețe, să ne sfințească și să ne pregătească pentru hambarul ceresc.

Răul provocat cauzei adevărului prin acțiuni pornite înainte de vreme nu poate fi niciodată reparat pe deplin. Cauza lui Dumnezeu din _____ nu a înaintat așa cum ar fi putut și nu va sta ca o lumină prielnică înaintea poporului, așa cum au stat lucrurile înainte ca această lucrare să fie înfăptuită. Există adesea printre noi persoane a căror influență nu pare să conteze decât ca număr de partea cea dreaptă. Viețile lor par să fie inutile; dați-le însă ocazia să se răzvrătească și să lupte și vor deveni lucrători zeloși pentru Satana. Această lucrare se potrivește mai mult cu simțămintele inimii firești. Este o mare nevoie de autocercetare și rugăciune tainică. Dumnezeu a promis înțelepciune celor ce I-o vor cere. Lucrarea misionară este în mod frecvent îmbrățișată de cei nepregătiți pentru ea. Este cultivat un zel de fațadă, în timp ce rugăciunea tainică este neglijată. Când așa stau lucrurile, se face mult rău, căci acești lucrători caută să ajusteze conștiințele altora după propriile lor reguli. Este nevoie de multă stăpânire de sine. Cuvintele pripite stârnesc certuri. Fratele S. se află în primejdia de a-și îngădui un spirit de critică aspră. Acesta nu este nimerit pentru niște slujitori ai neprihănirii.

Frate S., ai mult de învățat. Ai fost predispus să așezi eșecurile și descurajările tale pe seama fratelui W.; însă o cercetare minuțioasă a motivațiilor și a cursului acțiunii urmate ar da la iveală alte cauze ale acestor descurajări, cauze care există în tine. Faptul că acționezi după înclinațiile inimii tale firești te aduce în robie. Spiritul sever, chinuitor, pe care ți-l îngădui câteodată, anulează influența pe care o ai. Frate al meu, ai de făcut pentru tine o lucrare pe care nimeni nu o poate face în locul tău. Fiecare om

trebuie să dea socoteală despre el însuși în fața lui Dumnezeu. El ne-a dat Legea Sa ca o oglindă în care să putem privi și descoperi defectele din caracterele noastre. Nu trebuie să privim în această oglindă cu scopul de a vedea reflectarea greșelilor aproapelui nostru, de a vedea dacă acestea corespund standardului, ci de a observa defectele din noi înșine, pentru a le putea îndepărta. Cunoștința nu este tot ce ne trebuie; trebuie să urmăm lumina. Nu suntem lăsați să alegem pentru noi înșine, să ascultăm doar de ceea ce ne place și ne convine. Ascultarea este mai bună decât jertfa.

Capitolul 12

Către părinții bogați

La întâlnirea de tabără din Vermont, în 1870, m-am simțit constrânsă de Duhul lui Dumnezeu să dau o mărturie clară despre datoria părinților bogați și în vârstă cu privire la dispoziția testamentară legată de bunurile lor. Mi se arătase că unii oameni, care sunt iscușiți, prudenți și perspicace în privința tranzacțiilor de afaceri în general, bărbați renumiți pentru promptitudine și acuratețe, dau dovadă de lipsă de prevedere și promptitudine în ce privește dispozițiile pe care trebuie să le dea în timpul vieții în legătură cu proprietatea lor. Ei nu știu cât de curând se va încheia timpul lor de probă și totuși anii trec fără să-și pună lucrurile în rânduială și adesea chiar viața lor se încheie în cele din urmă fără ca ei să-și fi folosit judecata. Sau pot muri pe neașteptate, fără a fi avertizați măcar cu o clipă înainte, iar bunurile lor sunt folosite într-un mod pe care ei nu l-ar fi aprobat. Aceștia sunt vinovați de neglijență; sunt administratori necredincioși.

Creștinii care cred în adevărul prezent ar trebui să manifeste înțelepciune și prevedere. Ei nu ar trebui să neglijeze întocmirea dispozițiilor privitoare la mijloacele lor, așteptând o ocazie favorabilă pentru a-și aranja treburile în timpul unei boli prelungite. Ar trebui să aibă afacerile în așa fel ordonate, încât, dacă ar fi chemați să le părăsească în orice ceas și dacă vocea li s-ar stinge până să mai facă vreun aranjament, să poată fi lichidate așa cum ar fi făcut-o ei înșiși dacă ar fi fost în viață. Multe familii au fost jefuite de toate bunurile lor și au fost condamnate la sărăcie pentru că a fost neglijată o lucrare care ar fi putut fi îndeplinită foarte ușor într-un ceas. Cei care își întocmesc testamentele nu ar trebui să se ferească de neplăcerile sau cheltuielile necesare pentru a obține îndrumări legale și pentru a le concepe într-un asemenea mod, încât să reziste la probă.

Am văzut că aceia care își mărturisesc credința în adevăr ar trebui să-și arate credința prin fapte. Ei ar trebui să-și facă prieteni cu ajutorul Mamonei nedrepte, pentru ca, în final, să poată fi primiți în locuințele veșnice. Dumnezeu i-a făcut pe oameni administratori de bunuri. El a pus în mâinile lor banii cu care să înainteze marea lucrare de mântuire a sufletelor pentru care Hristos și-a părăsit căminul ceresc, bogățiile, slava și a devenit sărac, pentru a putea, prin propria Sa umilință și jertfă, să aducă la Dumnezeu multe fiice și mulți fii ai lui Adam. În providența Sa, Domnul a stabilit ca

lucrarea din via Sa să fie susținută prin mijloacele încredințate în mâinile administratorilor Săi. Venită din partea lor, neglijența de a răspunde chemărilor cauzei lui Dumnezeu pentru împlinirea lucrării Sale îi dovedește ca fiind slujitori nevrednici și indolenți.

Mi se arătaseră unele lucruri despre cauza din Vermont, dar mai ales din Bordoville și împrejurimile sale. Pasajul următor este din Testimony for the church, vol.2, No. 20, page 651:

„Trebuie împlinită o lucrare pentru mulți care locuiesc în Bordoville. Am văzut că vrăjmașul era ocupat cu lucrarea de a-și împlini obiectivele. Bărbați cărora Dumnezeu le-a încredințat talanți în mijloacele materiale au pus asupra copiilor lor răspunderea pe care Cerul a hotărât-o pentru ei, aceea de a fi administratori ai lui Dumnezeu. În loc să dea lui Dumnezeu ceea ce este al Său, ei pretind că tot ceea ce au le aparține, ca și cum au obținut aceste bunuri prin propria lor iscusință și putere.

Unii își plasează bunurile dincolo de controlul lor, punându-le în mâinile copiilor lor. Motivația lor tainică este aceea de a ajunge într-o poziție în care nu se vor simți răspunzători de a da din proprietatea lor pentru răspândirea adevărului. Aceștia iubesc cu vorba, nu cu fapta și în adevăr. Nu-și dau seama că ei nu se ocupă de propriii lor bani, ci de ai Domnului.

Părinții ar trebui să aibă o mare teamă de a încredința copiilor talanții mijloacelor materiale pe care Dumnezeu i-a pus în mâinile lor, aceasta numai dacă nu au dovada cea mai sigură că urmașii lor au un interes, o dragoste și un devotament mai mare pentru cauza lui Dumnezeu decât au ei înșiși și că acești copii vor fi mai serioși și mai zeloși în înaintarea lucrării lui Dumnezeu și mai binevoitori de a împlini diferitele proiecte legate de aceasta, care reclamă mijloace materiale. Însă mulți își pun mijloacele în mâinile copiilor, aruncând astfel asupra lor răspunderea propriei lor isprăvnicii, pentru că Satana îi împinge s-o facă. Procedând așa, ei plasează în mod eficient acele mijloace în rândurile vrăjmașului. Satana conduce lucrurile în așa fel, încât să fie în favoarea propriului său scop și lipsește cauza lui Dumnezeu de mijloacele de care aceasta are nevoie pentru a fi susținută din plin.

Mulți care au făcut o înaltă mărturisire de credință sunt deficienți în privința faptelor bune. Dacă ar dori să-și arate credința prin fapte, ar putea exercita o influență

puternică de partea adevărului. Ei însă nu pun la schimbător balanții bunurilor pe care li le-a împrumutat Dumnezeu. Cei care se gândesc să-și ușureze conștiința, lăsând copiilor lor bunurile prin testament sau reținându-se de la participarea la cauza lui Dumnezeu și acceptând ca acestea să treacă în mâinile unor copii necredincioși și nechibzuți, pentru ca ei să le risipească sau să adune comori și să le venereze, vor fi nevoiți să dea socoteală pentru aceasta lui Dumnezeu; ei sunt ispravnici necredincioși ai banilor Domnului. Ei îi îngăduie lui Satana să-i înfrângă prin acești copii a căror minte se află sub controlul său. Scopurile lui Satana sunt împlinite în multe feluri, în timp ce administratorii lui Dumnezeu par stupefiați și paralizați; ei nu-și dau seama de marea lor responsabilitate și de socoteala care trebuie să vină curând.”

Mi s-a arătat că timpul de probă al unora din vecinătatea _____ avea să se încheie curând și că era important ca lucrarea lor să sfârșească prin a fi aprobată de Dumnezeu, pentru ca, după aranjamentele finale, să poată auzi acel „bine” din partea Stăpânului. Mi s-a arătat, de asemenea, inconsecvența celor care mărturisesc credința în adevăr și nu susțin cauza lui Dumnezeu cu mijloacele lor, pentru a le putea lăsa copiilor. Mulți tați și mame sunt săraci în mijlocul abundenței. Ei își îngăduiesc într-o anumită măsură propriile satisfacții și își refuză adesea acele lucruri care sunt necesare pentru a se bucura de viață și de sănătate, aceasta în timp ce au la dispoziție mijloace din belșug. Ei simt că nu au dreptul, ca să spunem așa, de a-și însuși mijloacele materiale pentru propria lor bunăstare sau în scopuri caritabile. Ei au un singur obiectiv înaintea lor, și anume de a face economie de bunuri, pe care să le lase copiilor. Această idee este atât de pătrunzătoare, atât de intim întretesută cu toate acțiunile lor, încât copiii se obișnuiesc să aștepte cu nerăbdare timpul în care toate aceste bunuri vor fi ale lor. Ei depind de ele, iar această perspectivă are o influență importantă, dar nefavorabilă asupra caracterelor lor. Unii devin risipiitori, alții devin egoiști și avari, iar alții chiar leneși și nepăsători. Mulți nu cultivă obiceiul de a face economie; ei nu caută să fie independenți. Nu au o țintă și dovedesc o labilitate a caracterului. Impresiile primite în copilărie și tinerețe sunt țesute în structura caracterului și devin principii de acțiune în viața matură.

Cei care au cunoscut principiile adevărului ar trebui să se lase călăuziți îndeaproape de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei ar trebui să-I dea lui Dumnezeu ceea ce aparține lui Dumnezeu. Mi s-a arătat că mai mulți în Vermont făceau o mare greșală însușindu-și mijloacele pe care Dumnezeu li le încredințase spre păstrare. Ei treceau cu vederea pretenția lui Dumnezeu asupra a tot ceea ce au. Ochii lor erau orbiți de vrăjmașul neprihănirii, iar ei apucaseră pe o cale care avea să fie dezastruoasă pentru ei

și copiii lor dragi.

Copiii își influențau părinții să-și lase proprietățile în mâinile lor, pentru a dispune de acestea conform judecății lor. Cu lumina Cuvântului lui Dumnezeu atât de clară și simplă în ce privește banii încredințați administratorilor, cu avertizările și muștrările pe care Dumnezeu le-a dat de-a lungul Mărturiilor prin dispozițiile privitoare la mijloace materiale — dacă, având toată această lumină înaintea lor, copiii își influențează părinții direct sau indirect să-și împartă proprietățile câtă vreme sunt încă în viață sau să dispună prin testament ca acestea să ajungă în mâinile lor după moartea părinților, ei își iau asupra lor răspunderi înfricoșătoare. Copiii acelor părinți înaintați în vârstă care mărturisesc credința în adevăr ar trebui ca, în teamă de Dumnezeu, să-și sfătuiască și să stăruie pe lângă părinți ca aceștia să-și onoreze mărturisirea de credință și să urmeze o cale, în ce privește mijloacele lor, pe care Dumnezeu o poate aproba. Părinții ar trebui să-și strângă comori în ceruri, dispunând ei înșiși ca mijloacele lor să folosească la înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Ei nu ar trebui să se jefuiască singuri de comoara cerească, lăsând un surplus material celor ce au îndeajuns; căci, făcând astfel, ei nu numai că se lipsesc pe ei înșiși de prețiosul privilegiu de a-și strânge în ceruri o comoară nepieritoare, dar jefuiesc chiar vistieria lui Dumnezeu.

Am declarat la întâlnirea de tabără că, atunci când proprietățile sunt lăsate prin testament în majoritate copiilor, când nu este lăsat nimic pentru cauza lui Dumnezeu sau, dacă este, nu reprezintă decât o nimica toată ce nu merită amintită, aceste bunuri se dovedesc adesea un blestem pentru copiii care le-au moștenit. Ar constitui o sursă de ispită și ar deschide o ușă prin care s-ar afla în pericolul de a cădea în capcana multor patimi primejdioase și vătămătoare.

Părinții ar trebui să-și exercite dreptul pe care li l-a dat Dumnezeu. El le-a încredințat talanții pe care ar dori ca ei să-i folosească spre slava Sa. Copiii nu trebuie să devină răspunzători pentru talanții tatălui. Câtă vreme au încă o minte sănătoasă și o bună judecată, părinții ar trebui să conceapă dispoziția testamentară legată de bunurile lor, evaluând totul cu rugăciune și cu ajutorul unor consilieri potriviți care au experiență în adevăr și o cunoaștere a voinței divine. Dacă au copii care sunt năpăstuiți sau se luptă cu sărăcia și care vor folosi cu înțelepciune mijloacele primite, aceștia ar trebui avuți în vedere. Dacă însă au copii necredincioși, care au din plin bogăția acestei lumi și slujesc ei înșiși lumii, comit un păcat împotriva Stăpânului care i-a numit administratorii Săi, căci este păcat să le pună în mâini mijloace materiale numai pentru că aceștia sunt copiii

lor. Cerințele lui Dumnezeu nu trebuie privite cu ușurătate.

și trebuie înțeles foarte clar că, dacă părinții și-au întocmit testamentul, aceasta nu-i va împiedica să ofere mijloace materiale pentru cauza lui Dumnezeu câtă vreme trăiesc. Lucrul acesta ar trebui să-l facă. Ar trebui să aibă satisfacția de aici și răsplata de apoi, aceea de a dispune în privința surplusului de bunuri câtă vreme sunt încă în viață. Ei ar trebui să-și facă partea ce le revine în înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Ar trebui să folosească mijloacele încredințate de către Stăpân pentru a împlini lucrarea ce trebuie făcută în via Sa.

Dragostea de bani stă la baza aproape a tuturor crimelor comise în lume. Tații care își rețin în mod egoist mijloacele materiale pentru a-și îmbogăți copiii, care nu văd nevoile cauzei lui Dumnezeu și nu le acoperă, fac o greșală teribilă. Copiii pe care gândesc că îi binecuvântează cu bunurile lor sunt blestemați prin acestea.

Banii lăsați copiilor devin adesea o sursă de amărăciune. Ei se ceartă în mod frecvent pentru proprietatea care le-a fost lăsată, iar în cazul unui testament, sunt rareori mulțumiți cu toții de dispozițiile făcute de tatăl lor. și în loc ca mijloacele materiale lăsate să stârnească recunoștință și respect pentru memoria sa, acestea provoacă nemulțumire, cărtire, invidie și lipsă de respect. Frați și surori care au fost în relații de pace ajung uneori la discordie, iar certurile de familie sunt adesea rezultatul bunurilor moștenite. Bogățiile sunt de dorit numai ca mijloc de satisfacere a lipsurilor din acel moment și de a face bine altora. Cel mai ades însă, bogățiile devin mai degrabă o capcană pentru posesor decât o binecuvântare. Părinții nu ar trebui să caute să-i aducă pe copiii lor în situația de a se confrunța cu ispitele la care-i expun când le lasă mijloacele pentru care aceștia nu au făcut nici un efort să le câștige.

Mi s-a arătat că unii copii care mărturisesc credința în adevăr își influențau în mod direct tatăl, pentru ca acesta să-și păstreze mijloacele materiale pentru ei, în loc să le pună în cauza lui Dumnezeu, câtă vreme sunt încă în viață. Cei care și-au influențat tatăl să-și transfere isprăvnicia asupra lor nu prea știu ce fac. Ei atrag o răspundere îndoită peste ei prin faptul că schimbă hotărârea tatălui, așa încât acesta să nu împlinească scopul lui Dumnezeu în folosirea mijloacelor încredințate lui de către El, pentru a fi folosite spre slava Sa și răspunderea suplimentară de a deveni administratori ai bunurilor care ar fi trebuit puse la schimbător de către tatăl lor, astfel încât Stăpânul să fi putut primi ceea ce este al Său cu dobândă.

Mulți părinți fac o mare greșeală, punând bunurile din mâinile lor în cele ale copiilor, în timp ce sunt ei înșiși răspunzători de buna folosire sau risipirea talanților încredințați lor de către Dumnezeu. Nici părinții, nici copiii nu sunt făcuți mai fericiți prin acest transfer de proprietate. Iar părinții, chiar dacă mai trăiesc câțiva ani, regretă îndeobște lucrul pe care l-au făcut. Pe această cale, dragostea filială nu crește. Copiii nu simt o recunoștință mai mare și o obligație față de părinții lor pentru această mărinimie. La baza acestei chestiuni pare să stea un blestem, nefericirea și simțăminte amare ale unei dependențe stânjenitoare din partea părinților.

Dacă părinții, cât trăiesc, i-ar sprijini pe copii să se ajute singuri, ar face mai bine decât dacă le-ar lăsa mult la moartea lor. Copiii care sunt lăsați să se bizuie în principal pe propriile lor străduințe devin bărbați și femei mai înzestrați și sunt mai bine pregătiți pentru viața practică decât acei copii care au depins de averea tatălui lor. Copiii lăsați să depindă de resursele proprii pun în general preț pe calitățile lor, își folosesc bine privilegiile și își cultivă și dirijează facultățile pentru a-și atinge un scop în viață. Adesea, își dezvoltă caractere marcate de hărnicie, economie și valoare morală, care stau la baza succesului în viața de creștin. Acei copii pentru care părinții înfăptuiesc cele mai multe lucruri se simt adesea cel mai puțin obligați față de ei. Greșelile de care am vorbit au existat în _____. Părinții au transferat isprăvnicia lor asupra copiilor.

La întâlnirea de tabără de la _____, în 1870, am făcut apel la cei care aveau mijloace materiale, să facă uz de acele mijloace pentru cauza lui Dumnezeu, în calitate de ispravnici credincioși ai Săi, și să nu lase această lucrare în seama copiilor lor. Este o lucrare pe care Dumnezeu le-a dat-o lor de făcut, iar când Stăpânul îi va chema să dea socoteală de isprăvnicia lor, ei vor putea, ca ispravnici credincioși, să-I ofere ceea ce le-a încredințat, și bunurile și dobânda.

Mi-au fost înfățișați frații X., Y. și Z. Acești bărbați făceau o greșeală însușindu-și bunurile. Unii dintre copiii lor îi influențau în această lucrare și își atrăgeau asupra sufletelor responsabilitățile pe care erau nepregătiți să le împlinescă. Ei deschideau o ușă și îl invitau pe vrăjmaș să intre cu ispitele lui, pentru a-i hărțui și nimici. Cei doi fii mai tineri ai fratelui X. se aflau în mare pericol. Frecventau societatea unor persoane care nu avea să-i înalțe, ci să-i coboare. Influența subtilă a acestei companii câștiga o înrâurire abia perceptibilă asupra tinerilor. Conversația și comportamentul răilor lor tovarăși erau în măsură să-i îndepărteze de influența surorilor și cumnaților lor. În timp

ce vorbeam despre acest subiect, la întâlnirea de tabără, am fost profund mișcată. Știam că persoanele pe care le văzusem în viziune se aflau înaintea mea. Am insistat față de cei care mă ascultau asupra necesității unei consacrări depline față de Dumnezeu. Nu am dat nume, căci nu mi s-a îngăduit să fac aceasta.

Aveam însărcinarea de a mă ocupa de principii, să fac apeluri către inimi și conștiințe și să le dau, celor care mărturiseau că Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale, ocazia de a-și dezvolta caracterul. Dumnezeu dorea să le trimită avertizări și admonestări, iar dacă ei doreau cu adevărat să împlinească voia Sa, iată, aveau ocazia s-o facă. A fost dată lumină și apoi trebuia să așteptăm și să vedem dacă aveau să vină la lumină.

Am părăsit întâlnirea de tabără cu mintea împovărată de neliniște pentru persoanele a căror primejdie îmi fusese arătată. Peste câteva luni, am aflat vestea morții fratelui Y. Avea să fusese lăsată copiilor lui. În decembrie trecut, eram programați pentru întâlniri în Vermont. Soțul meu era bolnav și nu putea merge. Pentru a nu provoca o dezamăgire atât de mare, am consimțit să merg în Vermont împreună cu sora Hall. Am vorbit poporului cu o oarecare libertate, dar conferințele noastre publice nu erau sub semnul destinderii. Știam că Duhul lui Dumnezeu nu avea cale liberă până nu erau făcute mărturisiri și inimile nu se frângeau înaintea lui Dumnezeu. Nu puteam să tac. Duhul Domnului era asupra mea și am relatat pe scurt esența a ceea ce am scris. Am rostit numele unora dintre cei prezenți care stăteau în calea lucrării lui Dumnezeu.

Rezultatul faptului de a încredința copiilor proprietatea prin testament, și de asemenea cazul părinților care transferaseră responsabilitatea isprăvniciei lor asupra copiilor în timpul vieții lor, fusese verificat înaintea lor. Lăcomia îi făcuse pe fiii fratelui Y. să urmeze o cale greșită. Aceasta era mai ales situația unuia dintre ei. Am lucrat cu credincioșie, relatând lucrurile pe care le văzusem în legătură cu comunitatea, mai cu seamă în ce privea pe fiii fratelui Y. Unul dintre acești frați, tată la rândul lui, era corupt în adâncul inimii, corup în viață, fiind o rușine pentru cauza scumpă a adevărului prezent; standardul său moral scăzut îi strica pe tineri.

Spiritul Domnului a venit la adunări și unii au făcut mărturisiri în umilință, însoțite de lacrimi. După întrunire, am discutat personal cu fiii mai tineri ai fratelui X. Am făcut apel la inimile lor și i-am rugat fierbinte ca, pentru sufletele lor, să facă o schimbare completă, să se desprindă de compania celor care îi conduceau către ruină și

să caute acele lucruri care le aduc pacea. În timp ce făceam astfel apel la inimile acestor tineri, propria mea inimă bătea cu putere pentru ei și îmi doream mult să-i văd supunându-se lui Dumnezeu. M-am rugat pentru ei și i-am îndemnat să se roage pentru ei înșiși. Câștigam cu toții biruința; cedau. Se auzi vocea fiecăruia rostind o rugăciune în umilință și penitență și eu am simțit că, într-adevăr, pacea lui Dumnezeu se lăsase peste noi. Părea că îngerii erau pretutindeni în jurul nostru, iar eu am amuțit într-o viziune a slavei lui Dumnezeu. Situația cauzei Sale din _____ mi-a fost iarăși înfățișată. Am văzut că unii se îndepărtaseră mult de Dumnezeu. Tinerii se aflau într-o stare de apostazie.

Mi s-a arătat că cei doi fii mai tineri ai fratelui X. erau din fire niște tineri conștiincioși și cu o inimă bună, dar că Satana le întunecase înțelegerea. Tovarășii lor nu erau toți din acea categorie care să le întărească și să le îmbunătățească simțul moral sau să le sporească înțelegerea și dragostea față de adevăr și de lucrurile cerești. „Un singur păcătos nimicește mult bine.” Conversația ridicolă și stricată a acestor tovarăși își făcuse efectul — acela de a risipi atmosfera impresiilor serioase și religioase.

Este rău pentru creștini să stea în compania celor care nu au o morală solidă. Întâlnirile intime, zilnice, care ocupă timpul fără să contribuie în vreo măsură la întărirea intelectului sau moralei, sunt primejdioase. Dacă atmosfera morală care înconjoară persoanele nu este curată și sfințită, ci este întinată de stricăciune, cei care o respiră vor descoperi că aceasta influențează aproape imperceptibil intelectul și inima, otrăvindule și ruinându-le. Este periculos să conversăm cu aceia a căror minte agreează din fire un nivel scăzut. Treptat, pe nesimțite, cei care din fire iubesc puritatea și sunt conștiincioși vor ajunge la același nivel, vor aproba și vor deveni părtași la imbecilitatea și goliciunea morală cu care sunt aduși în contact atât de frecvent.

Era important ca tovarășii acestor tineri să se schimbe. „Prietenii rele strică obiceiurile bune.”

Satana a lucrat prin agenții săi pentru a-i ruina pe acești tineri. Nimic nu poate opri sau alunga impresiile serioase și aspirațiile bune decât tovarășia unor persoane ce au minți frivole, nepăsătoare și corupte. Oricât farmec ar putea avea astfel de persoane prin istețimea, sarcasmul și caracterul lor distractiv, faptul că tratează religia cu ușură și indiferență este un motiv suficient pentru a nu fi în compania lor. Cu cât sunt mai fermecători în alte privințe, cu atât ar trebui să fie mai de temut influența lor ca tovarăși, pentru că lansează în jurul unei vieți nereligioase atât de multe atracții

primejdioase.

Acești tineri ar trebui să-și aleagă drept prieteni pe aceia care iubesc puritatea adevărului, a căror moralitate este neștirbită și ale căror obiceiuri sunt curate. Ei trebuie să se conformeze condițiilor prescrise în Cuvântul lui Dumnezeu, dacă vor cu adevărat să devină fii ai lui Dumnezeu, membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, și nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.” Dumnezeu îi iubește pe acești tineri, iar dacă ei vor să urmeze îndrumările Duhului Său și să umble în sfatul Său, El va fi tăria lor.

Dumnezeu i-a dat fratelui A.Y. destoinicie, înțelegere rapidă și o bună pricepere a Cuvântului Său. Dacă inima lui ar fi sfințită, el ar putea avea o influență în bine asupra fraților săi, ca și asupra vecinilor și celor cu care este prieten. Însă iubirea de bani a pus stăpânire pe sufletul său într-o măsură atât de mare și a fost întrețesută atât de intim cu toate afacerile vieții, încât a început să se conformeze lumii în loc să fie transformat prin înnoirea minții. Puterile lui au fost pervertite și înjosite prin jalnica iubire de câștig, care l-a făcut egoist, zgârcit și trufaș. Dacă acele calități ale sale ar fi fost folosite în slujba Stăpânului său, în loc să fie folosite pentru a sluji interesului lui egoist, dacă obiectivul său ar fi fost acela de a face binele și de a-L slăvi pe Dumnezeu, calitățile intelectuale pe care i le-a dat Dumnezeu ar fi adus caracterului său energia, umilința și eficiența care n-ar fi putut să nu impună respect și i-ar fi dat influență asupra tuturor acelor cu care se întovărășea.

Mi s-a arătat că averea lăsată de tată fusese într-adevăr o sursă de amărăciune pentru copiii lui. Pacea și fericirea lor și încrederea pe care o aveau unul față de celălalt fuseseră mult tulburate de aceasta. Fratele A.Y. nu avea nevoie de proprietatea tatălui său. Avea de mânuit suficienți talanți pe care Dumnezeu îi lăsase în grija lui. Dacă ar dispune corect de ceea ce are în afara moștenirii, s-ar afla cel puțin în numărul celor care au fost credincioși în puține lucruri. Adăugarea isprăvniciei averii tatălui său, pe care a poftit-o cu nesaț, a fost o responsabilitate mai mare decât cea cu care s-ar fi putut descurca.

Timp de mai mulți ani, iubirea de bani a dezrădăcinat iubirea de oameni și de Dumnezeu. Iar când mijloacele tatălui său i-au ajuns la îndemână, el a dorit să rețină în mâinile sale tot ceea ce era cu putință. A urmat o cale egoistă față de frații săi, căci a avut un avantaj și îl putea folosi. Frații săi nu au avut simțăminte bune. Erau porniți

împotriva lui. El a profitat în afaceri spre dezavantajul altora, până când calea lui a adus rușine asupra cauzei lui Dumnezeu. și-a pierdut autocontrolul. Cel mai mare obiectiv al său a fost câștigul, câștigul egoist. Iubirea de bani din inima sa era rădăcina răului acestuia. Mi s-a arătat că, dacă și-ar fi întors puterile pentru a lucra în via Domnului, ar fi înfăptuit mult bine; însă aceste calități pervertite pot provoca mult rău.

Frații B. nu au avut ajutorul pe care ar fi trebuit să-l aibă. A. B. a lucrat, fiind mult dezavantajat. El a luat asupra sa prea multe poveri, lucru care i-a păgubit într-atât străduințele, încât nu a crescut în ce privește tăria spirituală și curajul, cum ar fi trebuit. Membrii comunității, care au lumina adevărului și ar trebui să fie tari în Dumnezeu în privința voinței și înfăptuirii și a jertfirii dacă trebuie, de dragul adevărului, au fost asemenea unor copii neputincioși. Ei au pretins timpul și eforturile fratelui A. B. pentru a pune la punct dificultăți care nu ar fi trebuit să existe niciodată. Iar când aceste dificultăți s-au ivit din pricina egoismului și inimilor nesfințite, ar fi putut fi rezolvate într-un ceas, dacă existau umilința și spiritul de mărturisire.

Frații B. fac o greșeală rămânând în _____. Ei ar trebui să-și schimbe domiciliul și să nu vadă acest loc mai mult de câteva ori pe an. Ar avea o mai mare libertate de a-și da mărturia. Acești frați nu au simțit libertatea de a vorbi despre adevăr și fapte concrete, așa cum au existat ele. Dacă ar fi locuit altundeva, ar fi fost mai puțin împovărați, iar mărturia lor ar fi avut de zece ori mai multă greutate când ar fi vizitat această comunitate. Tot timpul în care fratele A. B. a fost apăsător de încercările meschine ale comunității și a fost țintuit în _____, el ar fi trebuit să lucreze în afară. A slujit la mese până când mintea i s-a întunecat și nu a mai înțeles puterea adevărului. El nu a fost receptiv la adevăratele nevoi ale cauzei lui Dumnezeu. și-a pierdut treptat spiritualitatea și curajul. Lucrarea de a cultiva sistematic bunăvoința a fost neglijată. Unii dintre frați, al căror unic interes era odată înaintarea cauzei lui Dumnezeu, au devenit treptat egoiști și zgârciți, în loc să capete mai multă jertfire de sine, iar iubirea lor pentru adevăr și devotamentul pentru acesta să crească. Au devenit tot mai puțin evlavioși și tot mai lumești. Tatăl C. se numără printre ei. El are nevoie de o nouă convertire. Fratele C. a fost onorat cu privilegii înalte, iar dacă el nu face uz de acestea, rezultatul va fi condamnarea și întunericul, într-o măsură egală cu lumina pe care a avut-o, pentru faptul că nu a folosit talanții pe care i i-a dat Dumnezeu în acest scop.

Frații din Vermont au întristat Duhul lui Dumnezeu, pentru că au îngăduit ca dragostea lor pentru adevăr și interesul manifestat pentru lucrare să meargă în declin.

Fratele D. B. și-a suprasolicitat puterile în ultimul sezon, pe când lucra în câmpuri noi, cu cortul, fără un ajutor potrivit. Dumnezeu nu cere de la acest frate și nici de la vreun alt slujitor de-al Său să-și vatăme sănătatea prin expuneri la riscuri inutile și prin muncă excesivă. Frații din _____ ar fi trebuit să simtă un interes care să fie arătat de faptele lor. Ei ar fi putut avea un ajutor sigur dacă atenția le-ar fi fost îndreptată asupra interesului cauzei lui Dumnezeu și ar fi simțit cât de valoroase sunt sufletele. În timp ce fratele D. B. era pătruns de un adânc simțământ față de lucrarea lui Dumnezeu și valoarea sufletelor, simțământ care întreținea un efort neîncetat, marea comunitate de la _____ l-a oprit, prin dificultățile meschine create, pe fratele A. B. să-și ajute fratele. Acești frați ar trebui să revină cu curaj, să se scuture de încercările și descurajările care i-au ținut la _____ și le-au prejudiciat mărturia și să ceară tărie de la Cel Atotputernic. Ei ar fi trebuit să le dea fraților X. și Y. o mărturie lămurită, să dea pe față adevărul și să facă tot ce le stătea în putere pentru ca acești bărbați să lase dispoziții corecte în privința averilor lor. Fratele A. B., luând asupra sa atât de multe poveri, își diminuează tăria fizică și intelectuală.

Dacă fratele C. ar fi umblat în lumină în ultimii câțiva ani, ar fi simțit cât de prețioase sunt sufletele. Dacă ar fi cultivat iubirea față de adevăr, ar fi putut fi pregătit să-i învețe pe alții ce este adevărul. L-ar fi putut ajuta pe fratele D. B. în lucrarea sa, cu cortul. Ar fi putut ridica măcar poverile comunității de acasă. Dacă ar fi avut dragoste pentru frații săi și ar fi fost sfințit prin adevăr, ar fi putut fi un împăciuitoare, în loc să fie unul care stârnește certuri, unul care, alături de celelalte dificultăți pe care le avea, l-a îndepărtat pe fratele A. B. de lângă fratele său în cel mai important moment, urmarea fiind că fratele D. B. a lucrat cu mult peste puterile lui. Chiar și așa, după ce fratele D. B. a făcut tot ce a putut, nu s-a împlinit lucrarea care ar fi putut fi făcută dacă exista în _____ un interes de a oferi ajutor atunci când era atât de multă nevoie de el. Asupra acelei comunități apasă o responsabilitate înfricoșătoare pentru că și-a neglijat datoria.

Mi s-a arătat că felul în care a procedat fratele X. când și-a împărțit averea între copiii lui a avut drept consecință faptul că a pus asupra lor o răspundere la care nu ar fi trebuit să renunțe. El vedea acum că rezultatul căii pe care a urmat-o nu a fost o creștere a afecțiunii copiilor săi. Ei nu s-au simțit obligați față de părinții lor pentru ceea ce au făcut pentru ei. Acești copii erau tineri și lipsiți de experiență. Nu erau pregătiți să poarte răspunderile puse asupra lor. Inimile le erau neconsacrate, iar ei își priveau adevărații prieteni ca fiind vrăjmași care țes uneltiri, în timp ce-i acceptau pe aceia care

aduceau dezbinare între prieteni sinceri. Acești agenți ai lui Satana sugerau neîncetat idei false minților acestor tineri, iar inimile fraților și ale surorilor, ale tatălui și mamei erau pline de discordie.

Tatăl X. a făcut o greșeală. Dacă s-ar fi încrezut mai mult în soții fiicelor sale, care iubeau cu sinceritate adevărul, și dacă ar fi fost mai mult dispus să se lase ajutat de sfatul acestor bărbați cu experiență, ar fi fost aplanate mari greșeli. Dar așa reușește în general vrăjmașul să aducă lucrurile când este vorba de însușirea bunurilor materiale.

Dumnezeu a lăsat ca aceste cazuri să se producă pentru ca toți să poată vedea efectul amăgitor al bogățiilor asupra inimii. Deznodământul acestor cazuri, care este evident pentru toți, ar trebui să constituie o avertizare pentru tați, mame și copiii ambițioși. Cuvântul lui Dumnezeu definește lăcomia ca idolatrie. Este imposibil ca bărbații și femeile să țină Legea lui Dumnezeu și să iubească banii. Sentimentele inimii ar trebui orientate spre lucrurile cerești. Comoara noastră ar trebui să fie așezată în cer, căci acolo unde se află comoara noastră, acolo va fi și inima noastră.

Capitolul 13

O educație corectă

Cea mai frumoasă lucrare pe care și-au asumat-o vreodată bărbații și femeile este aceea de a se ocupa de mintea celor tineri. Trebuie avută grija cea mai mare în educarea tinerilor de a varia în așa fel modul de instruire, încât să activeze puterile înalte și nobile ale intelectului. Părinții și instructorii școlari pot fi cu siguranță considerați nepregătiți pentru educarea copiilor dacă nu au învățat mai întâi lecția stăpânirii de sine, a perseverenței, a îndelungii răbdări, a blândeții și iubirii. Ce poziție importantă pentru părinți, supraveghetori și învățători! Puțini sunt aceia care își dau seama care sunt nevoile vitale ale minții și cum să călăuzească intelectul în dezvoltare, gândurile aflate în schimbare și sentimentele tinerilor.

Există o vreme pentru pregătirea copiilor și o vreme pentru educarea tinerilor; și este esențial ca, în școală, ambele să se îndeplinească într-o mare măsură. Copiii pot fi pregătiți pentru a sluji păcatului sau pentru a sluji neprihănirii. Educarea timpurie a tinerilor le modelează caracterele atât în viața lor laică, cât și în cea religioasă. Solomon spune: „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, iar când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Această afirmație este categorică. Pregătirea pe care o recomandă Solomon are menirea de a îndruma, educa, dezvolta. Pentru ca părinții și învățătorii să facă această lucrare, trebuie să înțeleagă ei înșiși „calea” pe care trebuie să meargă un copil. Aceasta cuprinde mai mult decât a avea o cunoaștere desprinsă din cărți. Ea presupune tot ceea ce este bun, virtuos, drept și sfânt. Implică practicarea cumpătării, evlaviei, bunătății frățești, dragostea de Dumnezeu și a unuia față de celălalt. Pentru a atinge acest obiectiv, trebuie să se acorde atenție educației fizice, intelectuale, morale și religioase a copiilor.

Educarea copiilor în cămin sau la școală nu ar trebui să fie asemenea dresării animalelor; căci copiii au o voință inteligentă, care ar trebui călăuzită în așa fel, încât să controleze toate puterile lor. Animalele trebuie să fie dresate, căci ele nu au judecată, intelect. Însă mintea omenească trebuie învățată să se autocontroleze. Trebuie educată să stăpânească întreaga ființă, în timp ce animalele sunt conduse de un stăpân și sunt învățate să îi fie supuse. Stăpânul este minte, judecată și voință pentru animalul său. Un copil poate fi astfel educat, încât să nu aibă, întocmai ca un animal, o voință proprie.

Însăși individualitatea sa se poate topi în aceea a persoanei care îi supraveghează educația; voința lui, în toate intențiile și scopurile ei, este supusă voinței învățătorului.

Copiii care sunt educați astfel vor fi mereu lipsiți de energie morală și răspundere individuală. Ei nu au fost învățați să acționeze în virtutea rațiunii și principiului; voința lor a fost controlată de altcineva, iar mintea nu a fost solicitată pentru a se putea dezvolta și întări prin exercițiu. Ei nu au fost îndrumați și disciplinați conform constituției și calităților specifice ale minții lor, pentru a se folosi de cele mai mari puteri ale lor când este nevoie. Învățătorii nu ar trebui să se oprească aici, ci ar trebui să acorde o atenție deosebită cultivării facultăților intelectuale mai slabe, pentru ca toate puterile să poată fi puse la lucru și înălțate de la un nivel de tărie la altul, pentru ca mintea să poată obține dezvoltarea proporțională cuvenită.

Există multe familii cu copii care par a fi bine educați când se află sub disciplina de instruire; însă când sistemul care i-a ținut sub controlul unor reguli stabilite este desfăcut, ei par să fie incapabili de a gândi, acționa și decide singuri. Acești copii s-au aflat atât de mult timp sub regula de fier, neîngăduindu-li-se să gândească și să acționeze ei înșiși în acele lucruri în care era imperios necesar s-o facă, încât nu au deloc încredere în ei înșiși să facă mișcări după propria lor judecată și nu au o părere personală. Iar când pleacă de la părinții lor pentru a se descurca singuri, sunt ușor conduși în direcția greșită de către judecata altora. Caracterul lor nu este stabil. Nu li s-a solicitat propria judecată într-atât de mult și rapid pe cât era posibil și de aceea mintea lor nu a fost dezvoltată și întărită cum se cuvine. Ei s-au aflat atât de mult timp sub controlul absolut al părinților, încât se bazează total pe aceștia; părinții lor sunt minte și judecată pentru ei.

Pe de altă parte, cei tineri nu ar trebui lăsați să gândească și să acționeze independent de judecata părinților și învățătorilor lor. Copiii ar trebui învățați să respecte judecata bazată pe experiență și să fie călăuziți de părinții și învățătorii lor. Ar trebui să fie educați în așa fel, încât mintea lor să fie unită cu mintea părinților și învățătorilor și instruiți într-un mod în care să poată vedea oportunitatea ascultării sfatului acestora. Iar când se vor desprinde din mâinile călăuzitoare ale părinților și învățătorilor, caracterele lor nu vor fi asemenea trestiei legănate de vânt.

Instruirea severă a tinerilor, fără a-i îndruma corect să gândească și să acționeze singuri, după cum le permite propria lor capacitate și particularitate a intelectului, pentru

ca prin acest mijloc să poată avea o creștere a gândirii, simțământul respectului de sine și încrederea de a acționa după propria lor destoinicie, va da naștere întotdeauna unei categorii de persoane slabe în ce privește tăria intelectuală și morală. Iar când aceștia ies în lume pentru a acționa singuri, vor da la iveală faptul că au fost dresați ca animalele, nu educați. Voința lor, în loc să fie călăuzită, a fost silită să se supună prin disciplina aspră a părinților și învățătorilor.

Acei părinți și învățători care se laudă că au control total asupra minții și voinței copiilor care se află sub îngrijirea lor ar înceta să se mai laude dacă ar putea întrezări viețile viitoare ale copiilor care sunt astfel aduși la supunere, prin forță sau prin teamă. Aceștia sunt aproape complet nepregătiți să-și asume răspunderile aspre ale vieții. Când acești tineri nu mai sunt conduși de părinții și învățătorii lor și sunt siliți să gândească și să acționeze singuri, vor urma aproape sigur o cale greșită și vor ceda puterii ispitei. Ei nu vor încununa viața aceasta cu succes și aceleași lipsuri se văd în viața lor religioasă. Dacă instructorii de copii și tineret ar putea avea înaintea ochilor rezultatele disciplinei greșite pe care au practicat-o, și-ar schimba planul de educație. Acel grup de învățători care sunt satisfăcuți că au un control aproape total asupra voinței învățăceilor lor nu sunt profesorii cu cel mai mare succes, deși pe moment aparențele pot fi măgulitoare.

Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca o minte omenească să se afle complet sub stăpânirea alteia. Iar aceia care fac eforturi ca individualitatea elevilor să se disipeze într-a lor și să fie minte, voință și conștiință pentru ei își asumă răspunderi înfricoșătoare. În anumite ocazii, acești elevi pot trece drept soldați bine instruiți. Când constrângerea este însă îndepărtată, se va vedea că în ei există lipsa discernământului de a acționa independent, din principiu. Cei care își propun ca obiectiv să-și educe în așa fel elevii, încât aceștia să poată vedea și simți că stă în propria lor putere să devină bărbați și femei cu principii solide, calificați pentru orice poziție în viață, sunt cei mai folositori învățători, permanent încununați de succes. S-ar putea ca lucrarea lor să nu se arate avantajoasă în cea mai mare măsură pentru observatorii nepăsători, iar munca lor să nu fie prețuită tot atât de mult ca aceea a învățătorului care ține în stăpânire cu autoritate absolută mintea și voința elevilor săi, însă viețile viitoare ale învățăceilor vor arăta roadele pe care le aduce planul cel mai bun de educare.

Există pericolul ca atât părinții, cât și învățătorii să comande și să dicteze prea mult, în timp ce nu reușesc să comunice suficient cu copiii sau elevii lor. Adesea sunt prea rezervați și își exercită autoritatea într-un mod rece, lipsit de simpatie, care nu

poate câștiga inimile copiilor și elevilor lor. Dacă ar vrea să-i strângă pe copii mai aproape de ei și să le arate că îi iubesc și ar manifesta interes față de toate eforturile lor și chiar pentru jocurile lor, fiind chiar uneori un copil printre copii, i-ar face pe aceștia foarte fericiți și le-ar câștiga dragostea și încrederea. și astfel, mai degrabă ar respecta și iubi acești copii autoritatea părinților și învățătorilor.

Obiceiurile și principiile unui învățător ar trebui să fie privite ca fiind de o importanță mai mare decât calificarea sa literară. Dacă este un creștin sincer, va simți necesitatea de a avea un interes egal pentru educația fizică, intelectuală, morală și spirituală a elevilor săi. Pentru a exercita o influență corectă, el ar trebui să aibă un control perfect asupra propriei persoane, iar inima sa să fie plină de iubire pentru elevii săi, lucru care se va vedea în privirile, cuvintele și faptele lui. Ar trebui să aibă tărie de caracter și atunci va putea modela mintea elevilor lui și îi va putea instrui de asemenea și în celelalte materii. Educația timpurie a tinerilor modelează în general caracterele lor pentru toată viața. Cei care se ocupă de tineri ar trebui să aibă grijă să stimuleze toate calitățile minții, pentru a putea ști mai bine cum să îi dirijeze puterile, încât să fie puse la lucru spre obținerea celor mai bune rezultate.

Închiși cu forța în școală

Sistemul educațional continuat de-a lungul multor generații a fost distructiv în ce privește sănătatea și chiar viața. Mulți copii au petrecut cinci ore zilnic în săli de clasă neventilate cum se cuvine sau insuficient de mari pentru confortul școlărilor. Aerul în asemenea încăperi se transformă curând în otravă pentru plămâni care îl inhalează. Copiii mici, ale căror membre și mușchi nu sunt puternici și al căror creier este nedezvoltat, au fost ținuti închiși spre răul lor. S-o spunem din capul locului — unii abia se țin în viață. Faptul că sunt închiși zi de zi în școală îi face agitați și bolnăvicioși. Trupurile lor ajung pipernicite din pricina stării de epuizare a sistemului nervos. Iar dacă flacăra vieții se stinge, părinții și învățătorii nu sunt de părere că au avut o influență directă în suprimarea scânteii de viață. Când stau lângă mormintele copiilor lor, părinții îndurerați își consideră pierderea ca fiind un act special al Providenței, când, printr-o ignoranță de neiertat, propria lor cale a distrus viețile copiilor. Atunci, faptul de a pune moartea pe seama Providenței înseamnă blasfemie. Dumnezeu a vrut ca micuții să trăiască și să fie disciplinați pentru a putea avea caractere frumoase, să-L slăvească în această lume și să-L laude în cealaltă lume, mai bună.

Asumându-și responsabilitatea de a-i educa pe acești copii, părinții și învățătorii nu simt că răspund înaintea lui Dumnezeu și au datoria să cunoască organismul omenesc, ca să poată trata corpurile copiilor și elevilor lor într-un mod în care să păstreze viața și sănătatea. Mii de copii mor din cauza ignoranței părinților și învățătorilor. Mamele petrec ore întregi cu lucrul inutil la rochiile lor și îmbrăcămintea copiilor lor, pentru a-i pregăti în vederea etalării ostentative, și apoi se scuză că nu pot găsi timp pentru citit și pentru obținerea informațiilor necesare îngrijirii sănătății copiilor lor. Ele gândesc că e mai ușor să-și încredințeze trupurile doctorilor. Pentru a fi în pas cu moda și obiceiul, mulți părinți au sacrificat sănătatea și viețile copiilor lor.

Ca să cunoască minunatul organism uman, oasele, mușchii, stomacul, ficatul, intestinul, inima și porii pielii și ca să înțeleagă dependența unui organ de altul pentru activitatea sănătoasă a tuturor celorlalte este nevoie de studiu, față de care cele mai multe mame nu manifestă nici un interes. Ele nu știu nimic despre influența trupului asupra minții și a minții asupra trupului. Minte, care leagă finitul de infinit, nu pare să fie înțeleasă de acestea. Minte este coordonatorul trupului. Copiilor li se îngăduie să mănânce alimente din carne, mirosii, unt, brânză, carne de porc, prăjituri grele și condimente în general. De asemenea, sunt lăsați să mănânce neregulat și între mese alimente nesănătoase. Aceste lucruri deranjează stomacul, excitând nervii la o activitate împotriva firii și slăbind intelectul. Părinții nu realizează că sădesc sămânța care va aduce boală și moarte.

Mulți copii au fost ruinați pe viață pentru că au forțat intelectul și au neglijat întărirea puterilor fizice. Mulți au murit în copilărie din pricina căii urmate de părinți și învățători nesocotiți, care au forțat mintea tânără a acestora prin lingușire sau frică pe când erau prea mici pentru a vedea interiorul unei săli de clasă. Minte le-a fost suprasolicitată cu lecții, când, de fapt, nu ar fi trebuit să fie chemați la școală, ci ținuți acasă până când constituția lor fizică avea să fie suficient de solidă pentru a suporta efortul intelectului. Copilașii ar trebui să fie lăsați liberi să alerge ca mieluseii în aer liber, să fie liberi și fericiți, și ar trebui să li se ofere cele mai favorabile ocazii de a pune temelia unei constituții fizice solide.

Părinții ar trebui să fie singurii învățători ai copiilor lor până când aceștia împlinesc opt sau zece ani. De îndată ce mintea lor poate înțelege, părinții ar trebui să deschidă înaintea lor marea carte a naturii. Mama ar trebui să aibă mai puțină iubire de artificial în casa ei și față de pregătirea rochiei pentru etalare și ar trebui să-și găsească

timp de a cultiva, în ea însăși și în copiii ei, dragostea față de minunații boboci de flori care se deschid. Atrăgând atenția copiilor ei asupra diferitelor culori ale acestora și varietății formelor, ea îi poate familiariza cu Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile frumoase ce îi atrag și încântă. Le poate îndruma mintea către Creatorul lor și poate trezi în inimile lor tinere o iubire față de Tatăl lor ceresc, care a arătat o dragoste atât de mare pentru ei. Părinții pot face legătura dintre Dumnezeu și toate lucrurile create de El. Singura sală de clasă pentru copiii între opt și zece ani ar trebui să fie în aer liber, în mijlocul florilor care se deschid și peisajelor minunate din natură. și singurul lor manual ar trebui să fie comorile naturii. Aceste lecții, imprimate asupra minții copiilor mici în mijlocul scenelor plăcute, atrăgătoare din natură, nu vor fi uitate curând.

Pentru ca tinerii și copiii să aibă sănătate, vioașie, vivacitate, mușchi și creier bine dezvoltati, ei ar trebui să petreacă mult timp în aer liber și să aibă în mod judicios ceva util de făcut și ceva cu care să se amuze. Copiii și tinerii care sunt ținuti la școală și mărginiți la studiul din cărți nu pot avea o constituție fizică solidă. Exersarea minții prin studiu fără exercițiu fizic corespunzător are tendința de a atrage sângele la creier, iar circulația sângelui în organism este dezechilibrată. Creierul are prea mult sânge, iar extremitățile prea puțin. Ar trebui să existe reguli care să hotărască timpul pentru studiu, după care o parte din timpul lor ar trebui petrecut prin muncă fizică. Iar dacă obiceiurile de a mânca, de a se îmbrăca și de a dormi sunt în conformitate cu legile firii, ei pot obține o educație fără a-și sacrifica sănătatea fizică și mintală.

Declinul fizic al neamului omenesc

Cartea Genezei ne dă un raport foarte precis despre viața socială și individuală; cu toate acestea, nu avem menționat cazul vreunui copil născut orb, surd, olog, diform sau debil mintal. Nu există nici o situație în acest raport care să facă referire la o moarte naturală survenită din pruncie, copilărie sau în prima parte a bărbăției. Nu există nici un raport despre bărbați sau femei care au murit de boală. În cartea Genezei, anunțurile mortuare sună astfel: „Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani; apoi a murit.” „Toate zilele lui Set au fost de nouă sute doisprezece ani; apoi a murit.” Despre alții, raportul declară: A trăit până la o bătrânețe fericită; apoi a murit. Era atât de rar ca fiul să moară înaintea tatălui, încât faptul acesta era considerat vrednic de a fi amintit: „și Haran a murit în fața tatălui său Terah”. Haran a devenit tată înaintea morții sale.

Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu o forță vitală atât de mare, încât acesta a făcut față înmulțirii bolilor neamului omenesc, consecință a obiceiurilor stricate, și a continuat să reziste timp de șase mii de ani. Acest fapt în sine este de ajuns pentru a ne dovedi tăria și energia pe care le-a dat Dumnezeu omului la crearea lui. A fost nevoie de mai mult de două mii de ani de crime și îngăduirea pasiunilor josnice pentru a aduce bolile, într-o măsură ceva mai mare, asupra neamului omenesc. Dacă Adam, la crearea sa, nu ar fi fost înzestrat cu de douăzeci de ori mai multă forță vitală decât au oamenii astăzi, rasa umană, cu obiceiurile actuale de a trăi, încălcând legile naturale, s-ar fi stins de pe pământ. În perioada primei veniri a Domnului Hristos, neamul omenesc degenerase atât de rapid, încât bolile acumulate până atunci apăsau asupra generației aceleia, aducând un val de suferință și greutatea unei nenorociri de nespus.

Mi s-a pus înaintea starea jalnică a lumii în prezent. De la căderea lui Adam, neamul omenesc a degenerat continuu. Mi-au fost arătate unele din motivele condiției deplorabile de astăzi a bărbaților și femeilor formați după chipul lui Dumnezeu. Iar simțământul că trebuie făcut mult pentru a opri, măcar într-o mică măsură, stricăciunea fizică, mintală și morală, mi-a umplut inima de durere și deznădejde. Dumnezeu nu a creat rasa omenească în starea de slăbiciune în care se află astăzi. Această stare de lucruri nu este lucrarea Providenței, ci lucrarea omului; a fost creată prin abuzurile și obiceiurile greșite, prin violarea legilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru a governa viața omului. Prin ispita de a-și îngădui apetitul au căzut la început Adam și Eva din starea lor înaltă, sfântă și fericită. și prin aceeași ispită a ajuns slăbită întreaga rasă umană. Oamenii au permis apetitului și pasiunii să pună stăpânire pe tron și să supună rațiunea și intelectul.

Violarea legilor organismului și consecința acestui lucru, suferința umană, au continuat atât de mult timp, încât bărbații și femeile consideră starea actuală de boală, suferință, slăbiciune și moarte prematură ca fiind soarta hotărâtă a omenirii. Omul a ieșit perfect și frumos ca alcătuire din mâna Creatorului lui și cu atât de multă forță vitală, încât a fost nevoie de mai mult de două mii de ani pentru ca poftele și pasiunile sale stricate și violările curente ale legilor trupești să fie simțite apăsând cu putere asupra rasei umane. Generațiile mai recente au simțit presiunea infirmităților și bolilor, mai mare și mai rapidă cu fiecare generație. Forțele vitale au fost mult slăbite prin îngăduirea apetitului și pasiunilor păcătoase.

Patriarhii de la Adam la Noe au trăit, cu puține excepții, aproape o mie de ani.

Din zilele lui Noe, durata vieții s-a tot micșorat. Cei care sufereau de boli au fost aduși la Hristos pentru a fi vindecați, din orice oraș, orășel și sat; căci erau afectați de tot felul de boli. Iar boala a crescut constant de atunci, de la o generație la alta. Din cauza încălcării continue a legilor vieții, mortalitatea a crescut într-o măsură înfricoșătoare. Anii omului au fost scurtați, așa încât generația actuală intră în mormânt chiar înainte de vârsta la care generațiile care au trăit în primele câteva mii de ani de la creație abia intrau în acțiune.

Boala s-a transmis de la părinți la copii, din generație în generație. Pruncii din leagăn sunt îngrozitor de afectați din cauza păcatelor părinților, care le-au micșorat forța vitală. Obiceiurile lor greșite de a mânca și de a se îmbrăca și în general viața lor de plăceri, toate acestea sunt transmise ca moștenire copiilor. Mulți se nasc demenți, diformi, orbi, surzi și o categorie numeroasă, deficienți în ce privește intelectul. Ciudata absență a principiilor, care caracterizează această generație și care se manifestă prin faptul că aceștia desconsideră legile de viațuire și ale sănătății, este uluitoare. Ignoranța învăluie acest subiect în timp ce lumina strălucește pretutindeni în jurul lor. Pentru majoritatea, principala lor neliniște este: Ce-am să mănânc? Ce-am să beau? Cu ce-am să mă îmbrac? În pofida a tot ce se spune și se scrie în legătură cu modul în care ar trebui să ne purtăm cu trupurile noastre, apetitul este marea lege care are stăpânire în general asupra bărbaților și femeilor.

Puterile morale sunt slăbite, pentru că bărbații și femeile nu vor să trăiască în supunere față de legile sănătății și să facă din acest măreț subiect o datorie personală. Părinții dau ca moștenire copiilor propriile lor obiceiuri stricate, iar bolile dezgustătoare otrăvesc sângele și storc de puteri creierul. Majoritatea bărbaților și femeilor rămân neștiutori în privința legilor ființei lor și își îngăduie apetitul și pasiunea pe socoteala intelectului și simțului moral, părând dispuși să rămână ignorați în ce privește rezultatul faptului că au încălcat legile firii omenești. Ei își îngăduie apetitul depravat folosind otrăvuri lente, care strică sângele și subminează puterile creierului, aducând în consecință boala și moartea asupra lor. Prietenii lor numesc rezultatul acestei căi „încercarea trimisă de Providență”. Făcând aceasta, ei insultă Cerul. Prietenii acestora s-au răzvrătit împotriva legilor firii și au suferit pedeapsa pentru că au încălcat astfel legile ei. Suferința și mortalitatea tronează acum pretutindeni, mai cu seamă printre copii. Cât de mare este contrastul dintre această generație și aceia care au trăit în primele două mii de ani!

Importanța educației în cămin

Am întrebat dacă nu cumva ar putea fi oprit acest val de nenorocire și dacă nu s-ar putea face ceva pentru a salva tineretul din această generație de la ruina care îi amenință. Mi s-a arătat că o mare cauză a deplorabilei stări de lucruri din prezent este că părinții nu simt că au obligația de a-și crește copiii conform legilor care guvernează organismul. Mamele își iubesc copiii cu o dragoste idolatră și le satisfac poftele, când știu că aceasta le va zdruncina sănătatea și vor aduce astfel asupra lor boala și nefericirea. Această bunătate plină de cruzime se manifestă într-o mare măsură la generația de acum. Dorințele copiilor sunt împlinite cu prețul sănătății și stării de fericire, pentru că mamei îi este mai ușor, pe moment, să îi potolească decât să rețină lucrul pentru care aceștia fac gălăgie.

Mamele sădesc astfel sămânța care se va ridica și va aduce roade. Copiii nu sunt educați să-și înfrâneze poftele și să-și restrângă dorințele. și devin egoiști, pretențioși, neascultători, nerecunoscători și nesfinți. Mamele care înfăptuiesc această lucrare vor culege cu amărăciune roadele ieșite din sămânța pe care au sădit-o. Ele au păcătuit împotriva Cerului și împotriva copiilor lor, iar Dumnezeu le va considera răspunzătoare.

Dacă în urmă cu generații educația ar fi fost desfășurată după un plan cu totul diferit, tinerii generației actuale nu ar fi atât de stricați și nefolositori. Directorii și învățătorii din școli ar fi trebuit să fie aceia care înțeleg fiziologia și care au interesul nu numai de a-i învăța pe tineri științele, ci și cum să-și păstreze sănătatea, astfel încât să-și poată folosi cunoștințele cu cea mai mare eficiență după ce le vor fi obținut. Lângă școli ar fi trebuit să fie alăturate întreprinderi care să sprijine diferite ramuri de activitate, pentru ca studenții să aibă de lucru și să beneficieze de exercițiul fizic necesar în afara orelor de curs.

Folosirea la lucru a studenților și destinderea acestora ar fi trebuit adaptate conform legilor care guvernează organismul omenesc și concepute astfel, încât să le asigure un nivel sănătos al tuturor puterilor corpului și minții. Apoi, ar fi putut fi obținută cunoașterea practică într-o meserie în același timp în care se câștiga o educație literară. În școală, studenților ar trebui să li se stimuleze percepția morală, pentru a vedea și simți că societatea are pretenții de la ei și că ar trebui să viețuiască în ascultare față de legile firii pentru a putea fi, prin existența și influența lor, prin învățatură și exemplu, un avantaj și o binecuvântare pentru societate. Ar trebui să li se întipărească

tinerilor faptul că toți au o influență care dă roade continuu în societate, fie spre progres și rafinament, fie spre ceea ce degradează și înjosește. Primul studiu al tinerilor ar trebui să fie acela de a se cunoaște pe ei înșiși și cum să-și păstreze trupurile sănătoase.

Mulți părinți își țin copiii la școală aproape tot anul. Acești copii se supun mecanic rutinei de studiu, însă nu rețin ceea ce învață. Mulți dintre acești studenți fără întrerupere par a fi lipsiți de viață intelectuală. Monotonia studiului neîncetat le obosește mintea și nu sunt decât foarte puțin interesați de lecțiile lor; iar pentru mulți, folosirea cărților devine dureroasă. Ei nu au o dragoste interioară pentru cugetare și o ambiție de a dobândi cunoștințe. Ei nu cultivă în ei înșiși obiceiul de a medita și de a cerceta.

Copiii au mare nevoie de o educație corectă pentru a putea fi de folos în această lume. Însă orice efort care înalță cultura intelectuală mai presus de educația morală este dirijat greșit. Instruirea, cultivarea și rafinarea tineretului și copiilor ar trebui să fie povara principală atât a părinților, cât și a învățătorilor. Cugetători profunzi și gânditori cu o logică ascuțită sunt puțini pentru că influențe greșite au stopat dezvoltarea intelectului. Presupunerea unor părinți și învățători că studiul neîncetat ar întări intelectul s-a dovedit eronată; căci în multe cazuri a avut un efect contrar.

În educația timpurie a copiilor, mulți părinți și învățători nu reușesc să înțeleagă faptul că cea mai mare atenție trebuie acordată constituției fizice pentru asigurarea unei stări sănătoase a trupului și creierului. Există obiceiul de a-i încuraja pe copii să urmeze cursurile școlare când sunt abia niște copilași care au nevoie de îngrijirea mamei. Când au o vârstă fragedă, sunt adesea înghesuiți în săli de clasă prost ventilate, unde stau în poziții greșite, în bănci rău construite, iar ca rezultat, structura nedezvoltată și fragilă a unora este deformată.

Este foarte probabil ca înclinațiile și obiceiurile din tinerețe să se manifeste la maturitate. Poți îndoi un copăcel aproape în ce chip dorești, iar dacă acesta rămâne și crește așa cum l-ai îndoit, va fi un copac deformat și va arăta mereu răul și vătămarea pe care a primit-o din mâinile tale. Poți încerca, după mai mulți ani de creștere, să îndrepti copacul, însă toate eforturile tale se vor dovedi inutile. Va fi mereu un copac strâmb. Așa stau lucrurile și cu mintea tinerilor. Ei pot fi educați în direcția cea bună sau în cea greșită, iar în viețile lor viitoare vor urma calea pentru care au fost îndrumați în tinerețe. Obiceiurile formate în tinerețe vor crește o dată cu omul, vor căpăta putere pe măsură ce omul capătă putere și vor fi în general aceleași și în viața de mai târziu, numai că vor fi

din ce în ce mai tari.

Trăim într-un veac în care aproape totul este superficial. Nu există decât o slabă stabilitate și tărie de caracter, pentru că pregătirea și educația tinerilor sunt superficiale încă din leagăn. Caracterele lor sunt clădite pe nisipuri mișcătoare. Tăgăduirea de sine și autocontrolul nu au fost modelate în caracterele lor. Au fost răsfățați și li s-au îngăduit toate, până când au fost distruși pentru viața practică. Iubirea de plăceri stăpânește mintea și copiii sunt tolerați și răsfățați spre ruina lor. Copiii ar trebui pregătiți și educați în așa fel, încât să se aștepte la ispite și să calculeze cum să dea piept cu dificultățile și primejdiile. Ar trebui să fie învățați să aibă stăpânire de sine și să biruie cu noblețe dificultățile; și dacă nu se avântă de bunăvoie în mijlocul pericolului și nu se așează în mod gratuit în calea ispitei, dacă se feresc de influențele rele și de compania vicioasă și sunt apoi nevoiți să fie în mod inevitabil într-o companie primejdioasă, vor avea tăria de caracter să ia poziție în favoarea a ceea ce este drept și să nu se îndepărteze de la principii, ieșind prin tăria lui Dumnezeu, cu profilul moral neîntinat. Dacă tinerii care au fost educați cum se cuvine își pun încrederea în Dumnezeu, puterile lor morale vor face față și celui mai puternic test.

Însă puțini părinți realizează că fiii și fiicele lor sunt ceea ce exemplul și disciplina lor i-au făcut și că sunt răspunzători pentru genul de caractere pe care le dobândesc copiii lor. Dacă inimile părinților creștini ar fi supuse voinței lui Hristos, ei ar asculta porunca Învățătorului ceresc: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Dacă aceia care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos ar face pur și simplu aceasta, ar da exemple nu numai copiilor lor, ci și lumii necredincioase, exemple care ar reprezenta corect religia Bibliei.

Dacă părinții creștini ar trăi în ascultare de cerințele Învățătorului divin, ar păstra simplitatea în modul în care mănâncă și se îmbracă și ar trăi mai mult după legile care guvernează organismul uman. Ei nu ar mai acorda atunci atât de mult timp vieții artificiale, făcându-și griji și poveri pe care Hristos nu le-a pus asupra lor, dar pe care i-a îndemnat cu hotărâre să le evite. Dacă Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa ar fi primele și cele mai importante considerente ale părinților, nu s-ar pierde decât foarte puțin timp prețios pentru inutila împodobire exterioară, în vreme ce mintea copiilor lor este aproape complet neglijată. Timpul prețios închinat de mulți părinți îmbrăcării copiilor lor în scopul etalării ostentative pentru momentele lor de distracție ar fi mai

bine folosit, cu mult mai bine, pentru cultivarea propriilor minți ca să poată fi competenți în instruirea corectă a copiilor lor. Nu este esențial pentru mântuirea sau fericirea acestor părinți ca să folosească prețiosul timp de probă pe care li l-a oferit Dumnezeu pentru a se îmbrăca, a merge în vizite și a bârbi.

Mulți părinți declară că au atât de multe de făcut, încât nu le mai rămâne deloc timp pentru instruirea lor, pentru a-și educa fiii și fiicele pentru viața practică sau a-i învăța cum pot deveni mielusei în turma Domnului Hristos. Părinții nu-și vor da seama până în ziua socotelii finale de valoarea aproape infinită a timpului petrecut într-un mod greșit, iar în acea zi cazurile tuturor vor fi hotărâte și faptele întregii vieți vor fi desfășurate înaintea noastră în prezența lui Dumnezeu, a Mielului și a tuturor sfinților îngeri. Foarte mulți vor vedea atunci că drumul greșit pe care au apucat a hotărât destinul copiilor lor. Nu numai că n-au reușit să se asigure că vor avea parte de cuvintele de laudă de la Împăratul slavei, „bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău”, dar aud chiar sentința îngrozitoare pronunțată asupra copiilor lor: „Depărtați-vă!” Aceasta îi desparte pe copiii lor pentru totdeauna de bucuriile și strălucirile Cerului și de Hristos. Ei înșiși primesc hotărârea: Depărtează-te, „rob rău și leneș”. Isus nu va spune niciodată „bine” celor care nu și-au câștigat dreptul la acest „bine” prin viețile lor de credincioșie, de tăgăduire de sine și de jertfire de sine pentru a face bine altora și a răspândi slava Sa. Cei care trăiesc în primul rând pentru propria lor plăcere, în loc să facă bine altora, vor avea parte de o pierdere infinită.

Dacă părinții ar putea fi conștientizați de răspunderea înfricoșătoare care apasă asupra lor în lucrarea de educare a copiilor lor, o mai mare parte din timpul lor ar fi închinat rugăciunii și mai puțin etalării inutile. Ei ar medita, ar studia și s-ar ruga cu seriozitate lui Dumnezeu pentru înțelepciune și ajutor divin ca să-și educe în așa fel copiii, încât aceștia să capete caractere pe care Dumnezeu le va aproba. Neliniștea lor nu ar fi aceea de a ști cum să-și educe copiii, încât aceștia să fie laudați și onorați de către lume, ci cum să-i educe pentru a-și forma caractere frumoase, încuviințate de Dumnezeu.

Este nevoie de mult studiu și rugăciune serioasă pentru înțelepciune cerească, pentru a ști cum să ne comportăm cu mintea celor tineri; căci foarte mult depinde apoi de fâgașul pe care părinții călăuzesc mintea și voința copiilor lor. A înclina mintea lor în direcția cea bună și la timpul potrivit este o lucrare extrem de importantă; căci destinul lor veșnic poate depinde de hotărârile luate într-un anumit moment critic. Cât de

important este deci ca mintea părinților să fie cât mai liberă cu putință, lipsită de grija împovărătoare și obositoare pentru lucrurile vremelnice, liberă pentru a putea gândi și acționa cu atenție calmă, cu înțelepciune și iubire și să facă din salvarea sufletelor copiilor lor, primul și cel mai înalt considerent! Marele obiectiv pe care părinții ar trebui să caute să-l atingă pentru dragii lor copii ar trebui să fie împodobirea interioară. Părinții nu-și pot îngădui să le permită vizitatorilor și străinilor să le pretindă atenția și, jefuindu-i de timp, care este marele capital al vieții, să-i pună în imposibilitatea de a oferi zilnic copiilor lor acea instruire răbdătoare pe care trebuie s-o aibă pentru a da o îndrumare corectă minții lor în dezvoltare.

Această viață este prea scurtă pentru a fi irosită în distracții frivole și prostești, prin vizite fără sens, prin îmbrăcăminte etalată ostentativ sau prin amuzament incitant. Nu ne putem permite să risipim timpul, pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a-i binecuvânta pe alții și pentru a ne strânge o comoară în cer. Nu avem niciodată prea mult timp pentru a ne rezolva îndatoririle. Ar trebui să alocăm timp cultivării propriilor noastre inimi și minți pentru a putea fi calificați pentru lucrarea vieții noastre. Neglijând aceste datorii esențiale și conformându-ne obiceiurilor și uzanțelor societății moderne, ne facem nouă înșine și copiilor noștri o mare nedreptate.

Mamele care au de educat minți tinere și caractere de modelat pentru copiii lor nu ar trebui să caute distracțiile incitante ale lumii pentru a fi voioase și fericite. Ele au de făcut în viață o lucrare importantă și nici ele, nici cei ai lor nu-și pot permite să petreacă timpul într-un mod din care nu au nimic de câștigat. Timpul este unul din talanții importanți pe care Dumnezeu ni i-a încredințat și pentru care ne va chema să dăm socoteală. Irosirea timpului înseamnă irosirea intelectului.

Puterile minții pot fi cultivate într-un înalt grad. Este de datoria mamelor să își cultive mintea și să-și păstreze inimile curate. Ele ar trebui să profite de orice mijloc pe care-l au la îndemână pentru progresul lor intelectual și moral, pentru a fi calificate să cultive mintea copiilor lor. Unele dintre acestea care își nutresc înclinația de a fi în compania altora se vor simți curând neliniștite dacă nu fac sau nu primesc vizite. Asemenea persoane nu au puterea de a se adapta împrejurărilor. Îndatoririle necesare, sfinte, de familie li se par banale și neinteresante. Nu au deloc iubire pentru cercetarea de sine sau autodisciplină. Mintea dorește cu nesaț scenele variate, incitante ale vieții lumești; copiii sunt neglijăți pentru satisfacerea înclinațiilor; iar îngerul raportor scrie: „robi nefolositori”. Dumnezeu dorește ca mintea noastră să nu fie lipsită de un țel, ci să

facă binele în această viață.

Dacă părinții ar vrea să simtă că educarea copiilor lor pentru a fi folositori în această viață este o îndatorire solemnă, pe care Dumnezeu o cere de la ei; dacă ar vrea să împodobească templul interior al sufletelor fiilor și fiicelor lor pentru viața veșnică, am vedea o mare schimbare în bine în societate. Atunci nu s-ar mai manifesta o indiferență atât de mare față de evlavia practică și nu ar mai fi atât de dificil să trezești la viață sensibilitatea morală a copiilor, pentru a înțelege cerințele pe care le are Dumnezeu față de ei. Părinții devin însă din ce în ce mai nepăsători în educarea copiilor lor în ramurile folositoare. Mulți părinți le îngăduie copiilor să-și formeze obiceiuri greșite și să-și urmeze propriile înclinații și nu reușesc să imprime în mintea lor primejdia de a face acest lucru și necesitatea de a fi înrâuriți de principii.

Copiii încep adesea cu entuziasm o mică lucrare, dar, devenind încurcați sau oboșiți de aceasta, doresc o schimbare și se apucă de ceva nou. În acest fel, ei pot trece prin mai multe lucruri, se pot lovi de o mică descurajare și pot renunța la ele; și așa, trec de la un lucru la altul, fără a duce nimic până la capăt. Părinții nu ar trebui să îngăduie ca iubirea de schimbare să pună stăpânire pe copiii lor. Ei nu ar trebui să fie prinși într-atât de mult cu alte lucruri, încât să nu mai aibă timp să disciplineze cu răbdare mintea aflată în dezvoltare. Câteva cuvinte de încurajare sau o mână de ajutor la momentul potrivit îi pot călăuzi și trece peste necazul și descurajarea lor, iar satisfacția pe care o vor avea, văzând că lucrul pe care și l-au propus a fost îndeplinit, îi va stimula la eforturi mai mari.

Mulți copii, din lipsa cuvintelor de încurajare și ceva ajutor în eforturile lor, devin descurajați și trec de la un lucru la altul. și poartă cu ei acest trist defect până la maturitate. Ei nu reușesc să aibă succes în nimic din ceea ce se apucă să facă, pentru că nu au fost învățați să persevereze când sunt confrunțați cu împrejurări descurajante. Astfel, întreaga viață a multora se dovedește un eșec total, pentru că nu au avut o disciplină corectă când au fost tineri. Educația primită în copilărie și tinerețe influențează întreaga viață matură, iar viața lor religioasă poartă același semn.

Muncă fizică pentru studenți

Prin planul actual de învățământ, este deschisă înaintea tinerilor o ușă pentru ispită. Deși, în general, au prea multe ore de studiu, au și multe ore în care nu au nimic

de făcut. Aceste ore libere sunt petrecute adesea cu nepăsare. Obiceiurile rele sunt transmise de la unul la altul, iar viciul se răspândește foarte mult. Un număr mare de tineri care au primit o educație religioasă în cămin și care merg la studii, caracterizați îndeobște de nevinovăție și puritate, ajung corupți prin prietenia lor cu amici vicioși. Ei pierd respectul de sine și jertfesc principiile nobile. În acest moment, ei sunt pregătiți să meargă pe calea care îi duce în jos; căci ei și-au siluit într-atât conștiințele, încât păcatul nu le mai pare peste măsură de păcătos. Aceste rele care există în școlile conduse după planul de învățământ de acum ar putea fi remediate într-o mare măsură, dacă studiul și munca ar putea fi îmbinate. Aceleași rele există și în școlile înalte, dar într-un grad mai mare; căci mulți tineri s-au învățat cu viciile și conștiințele lor s-au îmbolnăvit.

Numeroși părinți supraestimează stabilitatea și calitățile bune ale copiilor lor. Ei nu par să ia în seamă faptul că aceștia vor fi expuși influențelor amăgitoare ale tinerilor vicioși. Părinții au unele temeri când îi trimit la școală, la o oarecare distanță, dar le place să creadă că, dacă aceștia au avut exemple bune și o educație religioasă, vor ține la principii și în viața de la liceu. Mulți părinți nu-și fac decât o vagă idee despre gradul de stricăciune care există în aceste instituții de învățământ. În multe cazuri, părinții au muncit din greu și au suportat multe privațiuni pentru scumpul obiectiv de a le asigura copiilor lor o educație completă. Iar după toate eforturile depuse, mulți au amara experiență de a-și primi copiii înapoi de la studii cu obiceiuri libertine și cu o constituție fizică ruinată. și aceștia sunt adesea lipsiți de respect față de părinții lor, nemulțumitori și nesfinți. Acești părinți răniți, care sunt astfel răsplățiți de către copii nerecunoscători, se lamentează că și-au trimis copiii de acasă pentru a fi expuși la ispite și s-au întors la ei ca niște epave fizice, mintale și morale. Cu speranțele înșelate și inimile aproape frânte, ei văd cum copiii lor, de la care așteptau lucruri mari, merg pe un drum al viciului și se târăsc într-o existență mizeră.

Există însă și dintre aceia care au principii ferme, care onorează așteptările părinților și profesorilor. Ei trec prin procesul de instruire cu o conștiință limpede și se întorc cu constituții fizice solide și cu moralitatea neîntinată de influențe corupătoare. Numărul acestora este însă mic.

Unii studenți pun tot sufletul în studiu și își concentrează mintea asupra obiectivului de a obține o educație. Ei își pun mintea la lucru, dar lasă ca puterile fizice să rămână inactive. Creierul este suprasolicitat, iar mușchii devin slabi pentru că nu sunt folosiți în exercițiu fizic. La absolvire, este evident că acești studenți și-au căpătat

educația cu prețul vieții. Au studiat zi și noapte, an după an, ținându-și mintea încordată încontinuu, aceasta în timp ce n-au reușit să ofere mușchilor lor suficient exercițiu. Ei sacrifică totul pentru a cunoaște științele și coboară în mormânt.

Tinerele domnișoare se dedau adesea studiului, neglijând alte ramuri ale educației, chiar mai importante pentru viața practică decât studiul din cărți. Iar după ce își vor fi obținut educația, sunt deseori vătămate pentru toată viața. Ele și-au neglijat sănătatea, rămânând prea mult timp în încăperi închise, lipsite de aerul curat al cerului și de lumina soarelui pe care a dat-o Dumnezeu. Aceste tinere s-ar fi putut întoarce de la studii în deplină sănătate, dacă ar fi combinat studiul cu muncile casnice și exercițiul fizic în aer liber.

Sănătatea este o mare comoară. Este cea mai mare avere pe care o pot avea muritorii. Bogăția, onoarea sau învățătura sunt cumpărate fie chiar și cu prețul pierderii vigoriei sănătății. Nici una dintre aceste realizări nu poate aduce fericirea, dacă lipsește sănătatea. Este un păcat îngrozitor să ne riscăm sănătatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu; căci fiecare atentat la sănătate ne slăbește pe viață și ne lasă neîmpliniți, oricâtă educație vom câștiga.

În multe cazuri, părinții bogați nu simt importanța de a oferi copiilor o educație atât în ce privește îndatoririle practice ale vieții, cât și în științe. Ei nu văd necesitatea, pentru binele minții și moralității copiilor lor și pentru eficiența lor viitoare, de a-i face să înțeleagă în mod clar importanța muncii utile. Acest lucru este o datorie față de copiii lor, pentru ca, în cazul vreunei nenorociri, aceștia să poată rezista cu noblețe în independență, știind cum să-și folosească mâinile. Dacă au putere, nu pot fi săraci, chiar dacă n-au nici măcar un dolar. Mulți dintre cei care în tinerețe s-au aflat în împrejurări favorabile pot fi deposedați de toate bogățiile și lăsați în schimb cu părinți, frați și surori care să depindă material de ei. Așa stând lucrurile, cât de important este ca fiecare tânăr să fie educat în spiritul muncii, pentru a fi pregătit pentru orice stare de urgență! Bogățiile sunt cu adevărat o cursă, când posesorii lor își împiedică fiii și fiicele să obțină pricepere în ce privește munca folositoare, ca să fie pregătiți pentru viața practică.

De obicei, cei care nu sunt siliți să muncească nu fac niciodată exercițiu activ pentru sănătatea fizică. Tinerii, pentru că nu-și folosesc mintea și mâinile în muncă activă, se obișnuiesc să fie leneși și dobândesc deseori ceea ce trebuie să ne înspăimânte cel mai tare, o educație de stradă — hoinăresc prin magazine, fumează, beau și joacă

cărți.

Tinerele domnișoare vor citi romane, scuzându-se că nu pot munci fizic pentru că au o sănătate precară. Slăbiciunea lor este rezultatul faptului că nu și-au pus la lucru mușchii care le-au fost dați de Dumnezeu. Pot considera că sunt prea firave pentru munca din casă, dar vor lucra broderii și dantele și își vor păstra paloarea delicată a mâinilor și fețelor, în timp ce mamele lor, împovărate de griji, vor trudi din greu la spălarea și călcarea îmbrăcăminteii lor. Aceste domnișoare nu sunt creștine; căci ele încalcă porunca a cincea. Nu își cinstesc părinții. Mama lor este însă cea mai vinovată. Ea și-a răsfățat fiicele și le-a scutit de îndeplinirea părții lor de îndatoriri casnice, până când munca a devenit dezgustătoare pentru ele, iubind și bucurându-se de o lenevie dulce. Ele mănâncă, dorm, citesc și discută despre modă, în timp ce viețile lor sunt complet nefolositoare.

În multe cazuri, sărăcia este o binecuvântare, căci ea îi oprește pe copii și pe tineri să se ruineze prin inactivitate. Atât puterile fizice, cât și cele intelectuale ar trebui cultivate și dezvoltate așa cum trebuie. Grija principală și constantă a părinților ar trebui să fie aceea de a se asigura că fiii și fiicele lor au o constituție solidă, pentru a putea fi femei și bărbați sănătoși. Este imposibil de atins acest țel fără exercițiu fizic. Pentru propria lor sănătate fizică și bunăstare morală, copiii ar trebui învățați să muncească, chiar dacă nu este necesar, neexistând situația unor lipsuri grave. Dacă vor să aibă caractere curate, virtuozitate, ei trebuie să se supună disciplinei muncii bine echilibrate, care să pună la lucru toți mușchii. Satisfacția pe care o vor avea copiii, fiind folositori și manifestând tăgăduire de sine pentru a-i ajuta pe alții, va fi cea mai sănătoasă plăcere de care s-au bucurat vreodată. De ce s-ar lipsi cei bogați și copiii lor dragi de această mare binecuvântare?

Părinți, inactivitatea este cel mai mare blestem care s-a abătut vreodată asupra tineretului. Fiicelor voastre nu ar trebui să li se îngăduie să stea întinse în pat până dimineața târziu, dormind ceasurile prețioase pe care li le-a împrumutat Dumnezeu pentru a fi folosite în scopul cel mai bun și pentru care vor fi nevoite să-I dea socoteală. Mama aduce fiicelor ei o mare vătămare, purtând poverile pe care acestea ar trebui să le împartă cu ea, spre propriul lor bine prezent și viitor. Calea pe care o urmează mulți părinți, când le permit copiilor lor să fie indolenți și să-și satisfacă pofta de a citi romane și povestiri, reprezintă cel mai mare rău pe care și-l pot îngădui pentru viața aceasta. Cititoarele de romane și povestiri nu reușesc niciodată să fie mame destoinice, practice.

Ele construiesc castele de nisip, trăind într-o lume ireală, imaginară. Devin sentimentale și au fantezii bolnăvicioase. Ele au un intelect slab, deși se pot înșela cu gândul că au o minte și maniere superioare. Practica în treburile casnice reprezintă unul dintre cele mai mari avantaje pentru tinerele fete.

Munca fizică nu va împiedica deloc cultivarea intelectului. Departe de aceasta. Avantajele câștigate prin munca fizică vor echilibra o persoană și vor preveni suprasolicitarea minții. Munca va fi preluată de mușchi, iar creierul obosit va fi ușurat. Există multe fete apatice, incapabile să facă ceva util, care consideră că nu este demn de o domnișoară să se angajeze într-o muncă activă. Însă caracterele lor sunt prea transparente pentru a înșela persoanele cu bun simț în ce privește nevrednicia lor reală. Zâmbesc mofturoase, râd prostește și fac numai nazuri. Par că nu sunt în stare să vorbească normal și inteligibil, ci chinuie tot ceea ce spun, șoptind și zâmbind năzuroase. Să fie acestea „domnișoare”? Nu s-au născut în starea de imbecilitate, ci au fost educate astfel. Nu este nevoie să fii o ciudățenie fragilă, lipsită de ajutor, împopoțonată și zâbind pisicește tot timpul pentru a fi o domnișoară. Pentru un intelect sănătos, este nevoie de un corp sănătos. Sănătatea fizică și o cunoaștere practică a tuturor îndatoririlor casnice necesare nu vor fi niciodată piedici în calea bunei dezvoltări a intelectului; amândouă sunt extrem de importante pentru o domnișoară.

Toate puterile minții ar trebui folosite și dezvoltate pentru ca bărbații și femeile să aibă mintea bine echilibrată. Lumea este plină de femei și bărbați unilaterali, care au ajuns astfel pentru că a fost cultivată o parte a facultăților lor, în timp ce altele s-au atrofiat prin nefolosire. Educația celor mai mulți tineri este o catastrofă. Ei studiază în exces, în timp ce neglijează ceea ce ține de o ocupație practică în viață. Bărbați și femei devin părinți fără să-și ia în socoteală răspunderile, iar urmașii lor coboară chiar mai mult decât ei pe scara deficiențelor omenești. Astfel, neamul omenesc degenerează cu repeziciune. Solicitarea continuă de a studia, după cum sunt conduse astăzi școlile, îi lasă pe tineri nepregătiți pentru viața practică. Mintea umană dorește activitate. Dacă nu este activă în direcția corectă, va fi în cea greșită. Pentru a păstra echilibrul minții, în școli, munca trebuie îmbinată cu studiul.

În generațiile trecute, ar fi trebuit luate măsuri pentru o educație pe o scară mai largă. Școlile ar fi trebuit să aibă legături directe cu instituții agricole și manufacturi. De asemenea, ar fi trebuit să existe și profesori de lucrări casnice. Și o parte din timpul fiecărei zile ar fi trebuit devotat muncii, pentru ca puterile fizice și mintale să poată fi

exersate în egală măsură. Dacă școlile ar fi fost întemeiate după planul pe care l-am menționat, nu ar exista atâtea minți dezechilibrate.

Dumnezeu a pregătit o grădină minunată pentru Adam și Eva. Le-a asigurat tot ceea ce ar fi avut nevoie. A sădit tot felul de pomi fructiferi. I-a împresurat generos cu bogățiile Sale. Pomii erau creați pentru folosință și frumusețe, iar florile superbe, care creșteau de la sine și se deschideau, răspândind un miros bogat în jurul lor, erau menite să nu cunoască în vreun chip degradarea. Adam și Eva erau într-adevăr bogați. Erau proprietarii Edenului. Adam era domn al minunatului său domeniu. Nimeni nu poate pune la îndoială faptul că era bogat. Însă Dumnezeu știa că Adam nu putea fi fericit dacă nu avea ceva de făcut. Și i-a dat ceva de făcut; el avea să lucreze grădina.

Dacă bărbații și femeile acestui veac degenerat au o mare avere constând în comori pământești, care, în comparație cu acel paradis al frumuseții și bogăției oferit în stăpânire lui Adam, sunt insignifiante, ei cred că se află mai presus de muncă și își educă și copiii să o considere degradantă. Asemenea părinți bogați, prin învățătură și exemplu, își învață copiii că banii îi fac pe oameni „domni” sau „doamne”. Însă ideea noastră de „domn” sau de „doamnă” se măsoară prin intelect și valoare morală. Dumnezeu nu îi evaluează pe oameni după îmbrăcăminte. Îndemnul lui Petru cel inspirat este: „Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care stă în împletirea părului și în purtarea de podoabe de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci omul ascuns al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” Un duh blând și liniștit este înălțat mai presus de onoare lumească sau bogății.

Domnul ilustrează cum îi privește El pe bogații lumești, care își înalță sufletele cu orgoliu din pricina averilor lor pământești, prin bogatul care și-a stricat hambarele și a zidit altele mai mari, ca să aibă loc pentru a-și depozita bunurile. Uitând de Dumnezeu, el nu a recunoscut de unde îi veneau toate bogățiile. Nici un cuvânt de recunoștință nu s-a înălțat către milostivul său Binefăcător. El s-a felicitat astfel: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te!” Stăpânul care îi încredințase bogății pământești, cu care să-și binecuvânteze semenii și să aducă slavă Făcătorului său, era mânios pe bună dreptate pentru ingratitudea lui și a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi? Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” Aici avem zugrăvit modul în care Dumnezeu cel

infinet apreciază valoarea omului. O avere de proporții sau bogăția în orice măsură nu poate asigura favoarea lui Dumnezeu. Toate aceste daruri mărinimoase și binecuvântări vin de la El, pentru a pune la probă, a dovedi și dezvolta caracterul omului.

Oamenii pot avea averi nenumărate; cu toate acestea, dacă nu sunt bogați față de Dumnezeu, dacă nu au deloc interesul de a dobândi comoara cerească și înțelepciunea divină, sunt considerați nebuni de către Creatorul lor, iar noi nu-i putem considera altfel decât o face Dumnezeu. Munca este o binecuvântare. Ne este imposibil să ne bucurăm de sănătate fără a munci. Ar trebui puse la lucru toate facultățile pentru a fi proporțional dezvoltate și pentru ca bărbații și femeile să poată avea mintea bine echilibrată. Dacă tinerilor li s-ar fi dat o educație solidă în diferitele ramuri ale lucrului fizic, dacă ar fi fost învățați și să muncească, și să studieze științele, educația lor le-ar fi adus un folos mult mai mare.

Solicitarea continuă a creierului, în timp ce mușchii sunt inactivi, duce la slăbirea nervilor, iar studenții simt o dorință aproape de nestăpânit pentru schimbare și distracții incitante. Și când li se dă drumul, după ce au fost reținuți la studiu mai multe ore pe zi, sunt aproape sălbatici. Mulți n-au fost niciodată sub control în cămin. Au fost lăsați să-și satisfacă înclinațiile și acum gândesc că restricția din timpul orelor de studiu este o încercare prea severă pentru ei. Și neavând nimic de făcut după orele de studiu, Satana le sugerează distracțiile și glumele proaste pentru a-și mai descreți frunțile. Influența pe care o au asupra altor studenți este demoralizatoare. Studenții care au beneficiat în cămin de o învățatură religioasă și care sunt ignoranți în ce privește viciile societății devin adesea cei mai buni amici ai celor a căror minte a fost modelată după un tipar inferior și ale căror avantaje în sfera culturii intelectuale și pregătirii religioase au fost foarte limitate. Intrând în societatea acestora și respirând o atmosferă care nu este înălțătoare, ba chiar tinde să coboare și să degradeze standardul moral, ei se află în primejdia de a se scufunda până la același nivel scăzut al tovarășilor lor. Deliciul unei categorii numeroase de studenți este acela de a petrece în timpul lor liber. Și foarte mulți dintre aceia care pleacă de acasă nevinovați și curați sunt corupți de tovarășii pe care le au la școală.

Am fost îndrumată să întreb: Trebuie oare să sacrificăm tot ceea ce este de valoare în tinerii noștri, pentru ca aceștia să poată obține o educație în școli? Dacă ar exista instituții agricole și manufacturi care să fie cuplate cu școlile noastre și dacă ar fi fost folosiți învățători competenți pentru educarea tineretului în diferitele ramuri de

studiu și practică în lucru, încât aceștia să rezerve un timp anume din fiecare zi cultivării minții și un alt timp muncii fizice, ar exista acum o categorie mai elevată de tineri care să ajungă la stadiul de a acționa pentru a avea influență în modelarea societății. Mulți tineri care ar absolvi asemenea instituții ar avea, la sfârșit, un caracter solid. Ar avea perseverență, dârzenie, curajul de a depăși obstacolele și asemenea principii, încât nu se vor lăsa purtați de vreo influență rea, oricât de răspândită ar fi. Ar fi trebuit să existe profesoare experimentate care să le învețe pe tinerele domnișoare cum se pregătesc alimentele. Tinerele fete ar fi trebuit să fie instruite să confecționeze articole de îmbrăcăminte, să croiască, să facă și să repare haine, fiind pregătite astfel pentru îndatoririle practice ale vieții.

Pentru tineri, ar trebui să existe instituții în care să poată deprinde diferite meserii, care să le solicite atât musculatura, cât și puterile minții. Dacă tinerii nu pot dobândi totuși decât o educație unilaterală, care să fie aceea care va aduce mai multe foloase? O cunoaștere a științelor, cu toate dezavantajele în ce privește sănătatea și viața, sau o instruire în lucru activ pentru viața practică? Răspundem fără ezitare: cea din urmă. Dacă una din cele două ar trebui neglijată, studiul teoretic din cărți să fie neglijat.

Sunt foarte multe fete care s-au măritat și au familii, dar care practic nu știu aproape nimic despre datoriile care îi revin unei soții și mame. Ele pot citi și cânta la un instrument muzical, însă nu pot găti. Nu pot face pâine bună, care este esențială pentru sănătatea familiei. Nu pot croi și coase veșminte, căci n-au învățat niciodată cum s-o facă. Ele au considerat că aceste lucruri nu sunt importante, iar în căsnicia lor sunt tot atât de dependente de persoane care să facă aceste lucruri, cum sunt copilașii lor. Această neștiință de neiertat în ce privește îndatoririle esențiale ale vieții face ca foarte multe familii să fie nefericite.

Impresia că munca este degradantă pentru viața modernă a coborât în mormânt mii de persoane care ar fi putut trăi. Cei care nu fac decât muncă fizică lucrează adesea în exces, fără să facă pauze pentru a se odihni; în același fel, clasa intelectualilor suprasolicită creierul și suferă din lipsa acelei vigori sănătoase pe care o aduce munca fizică. Dacă intelectualii ar prelua o parte din povara celor care muncesc fizic și și-ar întări astfel musculatura, aceștia ar putea munci mai puțin și devota o parte din timpul lor cultivării intelectuale și morale. Cei care au obiceiuri sedentare și literare ar trebui să facă exercițiu fizic, chiar dacă din perspectiva mijloacelor materiale nu sunt nevoiți să muncească. Sănătatea ar trebui să fie un stimulent suficient pentru a-i determina să

combine munca intelectuală cu cea fizică.

Cultura morală, intelectuală și fizică ar trebui să se îmbine armonios, pentru ca rezultatul să fie bărbați și femei bine dezvoltați și echilibrați. Unii au calitatea de a depune mai mult efort intelectual decât alții, câtă vreme alții iubesc și găsesc plăcere în munca fizică. Și unii, și alții ar trebui să caute să acopere deficiențele, pentru a putea înfățișa lui Dumnezeu întreaga lor ființă, ca o jertfă vie, sfântă și plăcută Lui — căci aceasta este slujirea normală care li se cere. Nu obiceiurile și practicile societății moderne ar trebui să le determine acțiunile. Apostolul Pavel cel inspirat adaugă: „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”.

Mintea intelectualilor împlinește o lucrare prea grea. Ei fac adesea o mare risipă în ce privește puterile mintale; în același timp, există o altă categorie, pentru care cel mai înalt țel în viață este munca fizică. Aceștia din urmă nu-și pun mintea la lucru. Mușchii lor sunt bine întreținuți, în timp ce creierul este jefuit de tăria intelectuală; tot așa mintea intelectualilor este activă, în timp ce corpurile lor sunt jefuite de tărie și vigoare din pricina neglijării exersării mușchilor. Cei care sunt mulțumiți să-și închine viețile muncii fizice și să-i lase pe alții să gândească pentru ei, în timp ce ei doar împlinesc ceea ce au gândit alții, vor avea tărie musculară, dar intelect slab. Influența lor în bine este mică în comparație cu ceea ce ar fi putut fi dacă și-ar folosi mintea în aceeași măsură cu mușchii. Cei ce fac parte din această categorie se prăbușesc mai ușor dacă sunt atacați de boală, pentru că organismul lor este întărit să se împotrivească bolii prin forța electrică a creierului.

Bărbații care se bucură de putere fizică ar trebui să se educe pe ei înșiși și să gândească în aceeași măsură în care și acționează și să nu aștepte ca alții să cugete în locul lor. Mulți acceptă eroarea larg răspândită de a considera că munca este degradantă. De aceea își doresc tinerii mult să-și facă o educație pentru a deveni învățători, funcționari, negustori, avocați și să ocupe aproape orice poziție care nu cere muncă fizică. Tinerele privesc treburile casnice ca fiind înjositoare. Și chiar dacă exercițiul fizic ce se cere pentru împlinirea lucrului din gospodărie, dacă nu este prea sever, este merit să asigure sănătatea, ele totuși vor căuta o educație care să le permită să devină învățătoare sau funcționare sau vor învăța o meserie care le va reține între patru pereți, pentru o muncă sedentară. Bujorii sănătății se ofilesc din obraji, iar boala se strânge în jurul lor, pentru să sunt jefuite de mișcarea fizică și obiceiurile lor sunt în general

stricate. Și toate acestea pentru că așa e la modă! Ele se bucură pentru o viață delicată, care înseamnă slăbiciune și degenerare.

Adevărat, există o scuză pentru faptul că tinerele femei nu aleg lucrul casnic ca ocupație, deoarece aceia care angajează fete la bucătărie le tratează în general ca pe niște roabe. Adesea, ei nu le respectă și se poartă cu ele ca și cum nu ar fi vrednice să fie membre ale acelor familii. Ei nu le acordă privilegiile pe care le oferă croitoresei, copistului sau profesorului de muzică. Dar nu poate exista o ocupație mai importantă decât aceea a treburilor casnice. Este nevoie de inteligență și experiență pentru a găti bine și a pune pe masă o hrană sănătoasă, într-un mod îmbietor. Cea care pregătește alimentele care vor intra în stomacul nostru, pentru a fi transformate în sânge care să hrănească organismul, ocupă o poziție dintre cele mai importate și mai înalte. Poziția copistului, croitoresei sau profesorului de muzică nu poate egala în importanță pe cea a bucătăresei.

Cele spuse până acum reprezintă o declarație despre ceea ce s-ar fi putut realiza printr-un sistem educațional corect. Timpul este prea scurt deja pentru a ajunge la rezultatele care ar fi putut fi atinse în generațiile de până acum; însă putem face mult chiar și în aceste ultime zile pentru a remedia relele care există în educația tineretului. Și pentru că timpul este scurt, ar trebui să fim conștiincioși și să lucrăm zeloși pentru a oferi tineretului acea educație care este reprezentativă pentru credința noastră. Suntem reformatori. Dorim ca fiii și fiicele noastre să studieze în așa fel, încât să tragă cele mai mari foloase. Pentru a face aceasta, ar trebui să li se ofere ocupații prin care să-și pună mușchii la lucru. Munca fizică zilnică și sistematică ar trebui să constituie o parte din educația tineretului chiar și în acest timp din urmă. Se poate câștiga mult acum prin îmbinarea lucrului cu învățătura. Urmând acest plan, studenții vor dobândi o elasticitate spirituală și o gândire limpede și vor fi capabili să efectueze mai multă muncă intelectuală într-un timp dat decât ar putea-o face numai prin studiu. Și vor putea părăsi școlile cu sănătatea nevătămată și cu tăria și curajul de a persevera în orice poziție în care i-ar putea duce providența lui Dumnezeu.

Pentru că timpul este scurt, ar trebui să lucrăm cu sârguință și cu de două ori mai multă energie. S-ar putea ca fiii și fiicele noastre să nu intre vreodată la colegiu, dar pot obține o educație în acele ramuri esențiale, care vor cultiva mintea și vor pune în mișcare forțele ei. Foarte mulți tineri care au urmat cursurile unui colegiu nu au obținut acea adevărată educație din care să poată trage foloase practice. Pot avea renumele

unora cu educație universitară; în realitate însă, ei nu sunt decât niște ignoranți educați.

Există mulți tineri ale căror servicii ar putea fi acceptate de Dumnezeu, dacă I s-ar consacra fără rezerve. Dacă ar vrea să-și folosească în slujba lui Dumnezeu acele puteri ale minții pe care le folosesc însă pentru propria lor plăcere și pentru dobândirea de averi, ar deveni lucrători serioși, perseverenți, plini de succes în via Domnului. Mulți dintre tinerii noștri ar trebui să-și îndrepte atenția către studiul Scripturilor, pentru ca Dumnezeu să-i poată folosi în cauza Sa. Ei însă nu capătă tot atâta cunoștință despre cele duhovnicești câtă dobândesc despre lucrurile vremelnice; din acest motiv, ei nu reușesc să facă lucrarea lui Dumnezeu, pe care ar putea-o împlini într-un mod mulțumitor. Nu există decât puțini dintre aceia care să-i avertizeze pe păcătoși și să câștige suflete la Hristos, când ar trebui să fie mulți. Tinerii noștri sunt în general înțelepți în lucruri lumești, însă nu cunosc lucrurile ce privesc Împărăția lui Dumnezeu. Ei și-ar putea întoarce mintea pe un fâgaș divin, ceresc, umblând în lumină, trecând de la un grad de lumină și putere la altul, până când i-ar putea întoarce pe cei păcătoși la Hristos și îndruma pe cei necredincioși și pe cei deznădăjduiți pe cărarea luminoasă care duce către cer. Iar când războiul se va sfârși, ei ar putea fi chemați să intre în bucuria Domnului lor.

Tinerii nu ar trebui să înceapă să explice Scripturile și să țină prelegeri despre profeții atâta timp cât nu cunosc bine adevărurile importante ale Bibliei, pe care încearcă să le explice altora. S-ar putea ca ei să nu fi făcut cunoștință cu ramurile obișnuite ale educației și, din acest motiv, să nu reușească să facă tot acel bine pe care l-ar putea înfăptui dacă ar fi beneficiat de avantajele unei școli bune. Neștiința nu va spori umilința sau spiritualitatea nici unuia dintre cei ce mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi cel mai bine înțelese de către aceia care Îi slujesc în cunoștință de cauză. Marele obiectiv al educației este acela de a ne face capabili să folosim în așa fel puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu, încât religia Bibliei să fie reprezentată cât mai bine posibil și să înalțe slava lui Dumnezeu.

Îi suntem recunoscători Celui care ne-a adus la existență pentru toate talentele pe care ni le-a încredințat; și este o datorie pe care o avem față de Creatorul nostru de a cultiva și îmbunătăți talentele pe care le-a pus în mâinile noastre. Educația va disciplina mintea și va mări puterile dirijându-le inteligent, ca să putem fi de folos pentru înaintarea slavei lui Dumnezeu. Avem nevoie de o școală în care cei care abia intră în lucrare să poată fi învățați cel puțin ramurile comune ale educației și în care să poată

deprinde cât mai bine adevărurile prezente ale Cuvântului lui Dumnezeu. În plus, la aceste școli ar trebui ținute cursuri legate de profeții. Cei ce au în mod real calități pentru care Dumnezeu îi va primi să lucreze în via Sa vor avea foarte mult de câștigat din numai câteva luni de instruire la o asemenea școală.

Capitolul 14

Reforma sănătății

La 10 decembrie 1871, mi s-a arătat iarăși că reforma sănătății este o ramură a marii lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Aceasta este tot atât de strâns legată de solia celui de-al treilea înger cum este mâna de corp. Omul a privit superficial Legea Celor Zece Porunci; însă Domnul nu ar veni să-i pedepsească pe călcătorii acestei Legi fără să le trimită mai întâi o solie de avertizare. Cel de-al treilea înger vestește această solie. Dacă oamenii ar fi fost supuși Legii Celor Zece Porunci, împlinind în viețile lor principiile acelor precepte, blestemul bolilor care inundă acum lumea nu ar fi existat.

Bărbații și femeile nu pot încălca legea care guvernează organismul uman, îngăduindu-și un apetit stricat și patimi depravate, fără a încălca și Legea lui Dumnezeu. De aceea, El a îngăduit ca lumina reformei sănătății să strălucească asupra noastră ca să ne putem vedea păcatul când violăm legile pe care El le-a stabilit în ființa noastră. Toate bucuriile sau suferințele noastre pot fi descoperite cercetând încălcarea sau supunerea față de legile firii. Bunul nostru Tată ceresc vede starea deplorabilă a oamenilor care, cu bună știință sau din ignoranță, își duc viețile călcând legile stabilite de El. Și, cu iubire și milă față de neamul omenesc, El lasă ca lumina să strălucească asupra reformei sănătății. Dumnezeu face cunoscută Legea Sa și pedeapsa care va urma încălcării ei, pentru ca toți să poată învăța și să aibă grijă să trăiască în armonie cu legile firii. El Își face cunoscută Legea atât de lămurit și o scoate atât de mult în evidență, încât aceasta este asemenea unei cetăți în vârf de munte. Toți cei aflați în deplinătatea facultăților mintale o pot înțelege, dacă vor. Idioții nu vor fi răspunzători. Lucrarea care însoțește solia celui de-al treilea înger pentru a pregăti venirea Domnului este aceea de a face clare ca lumina zilei legile care guvernează organismul omenesc și de a îndemna cu putere păzirea acestora.

Adam și Eva au căzut din cauza unui apetit nestăpânit. Hristos a venit și a rezistat înaintea celei mai grozave ispite a lui Satana și, pentru neamul omenesc, a biruit pofta, arătând că omul poate birui. Tot așa cum Adam a căzut din pricina poftii și a pierdut Edenul cel binecuvântat, copiii lui Adam pot birui apetitul prin Hristos și pot recâștiga Edenul prin cumpătare în toate lucrurile.

Neștiința nu mai este astăzi o scuză pentru încălcarea Legii. Lumina strălucește clar și nimeni nu trebuie să fie neștiutor, căci Însuși marele Dumnezeu este instructorul omului. Toți sunt îndatorați prin obligațiile cele mai sacre adevăratei experiențe pe care le-o dă El acum în privința reformei sănătății. El dorește ca marele subiect al reformei sănătății să fie fluturat pretutindeni, căci altfel le este cu neputință bărbaților și femeilor, cu toate obiceiurile lor păcătoase, care excită creierul și distrug sănătatea, să înțeleagă adevărurile sacre prin care urmează să fie sfințiți, rafinați, înălțați și făcuți demni de societatea îngerilor cerești, în Împărăția slavei.

Locuitorii lumii antediluviene au fost nimiciți pentru că ajunseseră corupți datorită îngăduirii apetitului stricat. Cei din Sodoma și Gomora au fost nimiciți prin satisfacerea apetitului nefiresc, care le adormise într-atât intelectul, încât nu puteau face diferența dintre cerințele sfinte ale lui Dumnezeu și pretențiile gălăgioase ale poftii. Aceasta din urmă i-a adus în robie și au devenit atât de cruzi și cutezători în murdăriile lor abjecte, încât Dumnezeu n-a mai vrut să-i tolereze pe pământ. Dumnezeu pune ticăloșia Babilonului pe seama lăcomiei și beției lui.

Apostolul Pavel roagă fierbinte biserica: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Prin urmare, oamenii își pot face trupurile nesfinte prin îngăduințe păcătoase. Dacă sunt nesfinți, ei nu pot fi închinători spirituali, fiind nevrednici pentru Cer. Dacă omul va îndrăgi lumina pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, i-o dă asupra reformei sănătății, el poate fi sfințit prin adevăr și pregătit pentru viața veșnică. Dacă disprețuiește însă acea lumină și trăiește călcând legile firii, trebuie să plătească prețul pentru aceasta.

Dumnezeu l-a creat pe om sfânt și desăvârșit. Dar omul a căzut din starea sa de sfințenie pentru că a călcat Legea lui Dumnezeu. De la cădere, a fost o creștere rapidă a bolilor, suferinței și morții. Însă, cu toate că omul l-a insultat pe Creatorul său, iubirea lui Dumnezeu este încă întinsă neamului omenesc, iar El îngăduie ca lumina să strălucească, pentru ca omul să poată vedea că, pentru a duce o viață desăvârșită, trebuie să trăiască în armonie cu acele legi naturale care îi stăpânesc ființa. De aceea, este cel mai important lucru ca el să știe cum să trăiască pentru ca puterile trupului și minții sale să poată fi folosite spre slava lui Dumnezeu.

Omului îi este cu neputință să-și aducă trupul ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu în timp ce, pentru că așa se obișnuiește în lume, își îngăduie obiceiuri care îi reduc vigoarea fizică, mintală și morală. Apostolul adaugă: „Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”. Isus, așezat pe Muntele Măslinilor, i-a învățat pe ucenicii Săi despre semnele care vor preceda venirea Lui. El spune: „Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului omului. Căci așa cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua în care a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului”.

Aceleași păcate care au adus mânia lui Dumnezeu asupra lumii în zilele lui Noe există și în zilele noastre. Bărbații și femeile mănâncă și beau până ajung la îmbuibare și beție. Acest păcat general, îngăduirea poftelor stricate, a stârnit pasiunile bărbaților în zilele lui Noe și a dus la o depravare a tuturor, până când violența și crimele au ajuns până la cer și Dumnezeu a spălat pământul de murdăria morală printr-un potop.

Aceleași păcate ale îmbuibării și beției au amorțit sensibilitatea morală a locuitorilor Sodomei, astfel încât nelegiuirile păreau să constituie deliciul bărbaților și femeilor din acel oraș ticălos. Hristos avertizează astfel lumea: „Tot așa cum a fost în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau; dar în ziua în care a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți; la fel va fi și în ziua în care Se va arăta Fiul omului”.

Hristos ne-a dat aici o lecție extrem de importantă. El nu încurajează lenevia prin învățătura Sa. Exemplul dat este opusul acesteia. Hristos a fost un bun muncitor. El a dus o viață plină de tăgăduire de sine, sârguință, perseverență, hărnicie și economie. A vrut să pună înaintea noastră pericolul de a face din mâncare și băutură lucrul cel mai important. El dezvăluie rezultatul de a ceda satisfacerii apetitului. Puterile morale sunt slăbite într-atât, încât păcatul nu mai apare odios. Nelegiuirile sunt trecute cu vederea și pasiunile josnice stăpânesc mintea, până când stricăciunea generală dezrădăcinează principiile și pornirile bune, iar Dumnezeu este hulit. Toate acestea sunt rezultatul faptului că se mănâncă și se bea în exces. Aceasta este chiar starea de lucruri despre care El declară că va exista la a doua Sa venire.

Vor ține bărbații și femeile seama de avertizare? Vor îndrăgi ei lumina sau vor

deveni sclavi ai apetitului și pasiunilor josnice? Hristos ne arată ceva mai înalt pentru care să trudim, mai mult decât ce vom mânca, ce vom bea și cu ce ne vom îmbrăca. Preocuparea pentru mâncare, băutură și îmbrăcăminte este excesivă, încât devine nelegiuire și se numără printre păcatele caracteristice ale ultimelor zile, constituind un semn al apropiatei reveniri a lui Hristos. Timp, bani și putere, care sunt ale Domnului, dar pe care ni le-a încredințat nouă, sunt irosite pe îmbrăcăminte inutilă și pe delicatose pentru o poftă stricată, lucruri care slăbesc energia și aduc suferință și degradare. Este imposibil să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie înaintea lui Dumnezeu, când ele sunt pline de stricăciune și boli din cauza îngăduințelor noastre păcătoase.

Trebuie căpătate cunoștințe în ce privește modul în care să mâncăm, să bem și să ne îmbrăcăm în așa fel încât să ne păstrăm sănătatea. Boala este cauzată de încălcarea legilor sănătății; ea este rezultatul violării legilor care guvernează organismul uman. Prima noastră datorie, pe care o avem față de Dumnezeu, față de noi înșine și față de semenii noștri, este de a respecta legile lui Dumnezeu, care includ și legile sănătății. Dacă suntem bolnavi, punem o povară obositoare asupra prietenilor noștri și devenim incapabili de a ne împlini datoriile față de familiile și semenii noștri. Iar când moartea prematură este rezultatul încălcării legilor firii, aducem celorlalți întristare și suferință; îl privăm pe aproapele nostru de ajutorul pe care ar trebui să i-l acordăm cât suntem încă în viață; ne jefuim familiile de confortul și ajutorul pe care le-am putea acorda și Îl jefuim pe Dumnezeu de slujirea pe care o pretinde de la noi, în scopul de a înălța slava Sa. Și atunci nu suntem noi, în cel mai direct sens al cuvântului, călcători ai Legii lui Dumnezeu?

Însă Dumnezeu este a toate îndurător, plin de har și de iubire, iar când lumina ajunge la aceia care și-au vătămat sănătatea, îngăduindu-și lucruri păcătoase, și ei se lasă convinși de păcat, se pocăiesc și își cer iertare, El acceptă jertfa săracă ce I se aduce și îi primește. Ah, ce milă plină de iubire, să nu refuze rămășița de viață nimicită a păcătosului suferind și pocăit! În mila Sa neîntrecută, El salvează aceste suflete ca și cum le-ar scoate din foc. Dar ce jertfă slabă, jalnică în cel mai bun caz, oferim unui Dumnezeu curat, sfânt! Facultățile nobile au fost paralizate de către obiceiurile greșite ale îngăduinței păcătoase. Aspirațiile sunt pervertite, iar sufletul și trupul, desfigurate.

Capitolul 15

Institutul de Sănătate

Marea lucrare de reformă trebuie să înainteze. Institutul de Sănătate a fost întemeiat la Battle Creek pentru a alina suferințele celor năpăstuiți, pentru a împrăștia lumina, pentru a trezi un spirit de cercetare și pentru a înainta reforma. Această instituție este condusă după principii diferite de ale oricărei alte instituții sanitare din țară. Nu banii reprezintă marele obiectiv de atins pentru prietenii și conducătorii ei. Aceștia o administrează din punct de vedere religios, al conștiinței, căutând să împlinescă principiile de igienă ale Bibliei. Cele mai multe instituții de acest fel sunt întemeiate pe principii diferite și sunt conservatoare, propunându-și obiectivul de a ieși în întâmpinarea maselor de oameni de rând și de a urma o asemenea strategie, încât să primească cea mai numeroasă clientelă și cei mai mulți bani.

Institutul de Sănătate de la Battle Creek este întemeiat pe principii religioase solide. Administratorii lui Îl recunosc pe Dumnezeu ca fiind proprietarul de drept al instituției. Medicii și asistenții lor caută călăuzire la El și au ca scop să se conducă cu conștiinciozitate, în temere de El. Din acest motiv, acesta este așezat pe o temelie solidă. Când bolnavii slăbiți și suferinzi află despre principiile directorilor, supraveghetorului principal, medicilor și ajutoarelor de la Institut, că au înaintea lor frica lui Dumnezeu, se simt mai în siguranță acolo decât în instituțiile obișnuite.

Dacă cei implicați în lucrarea de la Institutul de Sănătate din Battle Creek ar coborî standardul principiilor curate și înălțătoare ale adevărului biblic pentru a imita teoriile și practicile celor care se află la conducerea altor instituții, în care sunt tratate numai afecțiunile pentru care vin cei bolnavi, și aceasta numai pentru bani, conducătorii nelucrând sub o înrâurire înaltă, religioasă, binecuvântarea deosebită a lui Dumnezeu nu s-ar lăsa asupra institutului. Dumnezeu a intenționat ca această instituție să fie unul dintre cele mai mari ajutoare pentru pregătirea unui popor care să fie desăvârșit înaintea lui Dumnezeu. Pentru a atinge această perfecțiune, bărbații și femeile trebuie să aibă tăria fizică și mintală de a aprecia adevărurile înalte ale Cuvântului lui Dumnezeu și să fie aduși într-o poziție din care să vadă nedesăvârșirile morale din caracterele lor. Ei trebuie să aibă dorința sinceră de a face o reformă pentru a avea parte de o prietenie cu Dumnezeu. Religia lui Hristos nu trebuie pusă pe planul al doilea, iar principiile Sale

sfinte, înlăturate pentru a căpăta aprobarea oricărei clase, indiferent cât de populare ar fi. Dacă standardul adevărului și sfințeniei este coborât, intenția lui Dumnezeu nu va fi atunci împlinită în această instituție.

Însă credința noastră deosebită nu ar trebui discutată cu pacienții. Mentea lor nu ar trebui tulburată în mod inutil cu subiecte asupra cărora gândim diferit, în afară de cazul în care doresc ei înșiși aceasta; și chiar atunci să avem mare grijă să nu agităm mintea, recomandându-le insistent credința noastră aparte. Institutul de Sănătate nu este locul în care să ne simțim liberi să intrăm în discuții despre punctele noastre de credință, prin care ne deosebim în general de lumea religioasă. La institut se țin întâlniri pentru rugăciune, la care, dacă doresc, pot participa toți; însă este suficient de mult de amintit în ce privește discutarea religiei biblice, fără a atinge puncte de vedere împotriva cărora se pot ridica obiecții. Influența fără cuvinte va face mai mult decât o controversă deschisă.

Rugându-se la aceste întâlniri de rugăciune, unii păzitori ai Sabatului au simțit că trebuie să amintească și despre Sabat, și despre solia celui de-al treilea înger, căci altfel nu s-ar simți împăcați. Acest lucru este caracteristic minților înguste. Pacienții care nu sunt familiarizați cu credința noastră nu știu ce se înțelege prin solia celui de-al treilea înger. Introducerea acestor noțiuni fără o clară explicare a lor nu va face decât rău. Trebuie să-i întâmpinăm pe oameni acolo unde se află, dar cu toate acestea, nu trebuie să sacrificăm nici un principiu al adevărului. Întâlnirea pentru rugăciune se va dovedi o binecuvântare pentru pacienți, asistenți și medici. Momente scurte și interesante de rugăciune și închinare publică vor mări încrederea pacienților în medicii și asistenții lor. Asistenții nu ar trebui privați de aceste întâlniri pentru motivul că au de lucru, afară de cazul că este absolut necesar. Ei au nevoie de ele și ar trebui să se bucure de acestea.

Stabilind astfel întâlniri regulate, pacienții capătă încredere în acest institut și se simt mult mai în largul lor. și astfel este pregătită calea pentru ca sămânța adevărului să prindă rădăcini în unele inimi. Aceste întâlniri îi interesează îndeosebi pe cei care mărturisesc că sunt creștini; și tot acestea fac o impresie favorabilă celor care nu sunt. Crește încrederea reciprocă, prejudecata slăbește și, în multe cazuri, este îndepărtată total. Apoi va exista o mare dorință de a participa la întâlnirile din Sabat. Acolo putem să dăm glas simțămintelor noastre denominaționale, în casa lui Dumnezeu. Acolo pastorul poate să se ocupe pe îndelete de punctele esențiale ale adevărului prezent și, cu Spiritul lui Hristos, cu iubire și duiosie, să insiste asupra necesității imperioase de a

asculta de toate cerințele lui Dumnezeu și să lase ca adevărul să condamne inimile.

Mi s-a arătat că s-ar putea împlini o lucrare mult mai mare dacă ar exista medici distinși și cu un cuget sănătos, care să aibă cultura cuvenită și o înțelegere profundă a fiecărei părți a lucrării care îi revine unui medic. Medicii ar trebui să aibă din belșug îngăduință, îndelungă răbdare, bunătate și compasiune, căci ei au nevoie de aceste calități când au de-a face cu bolnavi fizic, dintre care însă mulți au afectate atât trupul, cât și mintea. Nu este un lucru ușor să găsești exact genul de bărbați și femei care să fie pregătiți pentru această poziție și care să lucreze armonios, cu râvnă și fără egoism, pentru binele celor suferinzi. La institut este nevoie de bărbați și femei cu frică de Dumnezeu, care să poate sluji minților bolnave și să țină la înălțime reforma sănătății dintr-o perspectivă religioasă.

Cei care se angajează în această lucrare ar trebui să fie consacrați lui Dumnezeu și să nu aibă drept unic țel tratarea corpului doar pentru a vindeca boala, lucrând astfel așa cum înțeleg s-o facă medicii de rând, ci să fie părinți spirituali, să slujească minții atinse de boală și să îndrepte sufletul afectat de păcat către remediul universal, Mântuitorul care a murit pentru ei. Cei care sunt doborâți de boală nu suferă doar într-un singur fel. Ei pot suporta durerea fizică cu mult mai bine decât pe cea mintală. Mulți sunt apăsați de o conștiință vinovată și nu pot fi atinși decât prin principiile religiei Bibliei.

Când bietul suferind paralytic a fost adus la Mântuitorul, părea că este un caz atât de urgent, încât nu admitea nici un moment de întârziere, căci moartea lucra deja asupra mădurelor omului. Când cei care îl duceau, au văzut că nu pot ajunge direct în prezența lui Hristos, au desfăcut de îndată acoperișul și au lăsat jos patul pe care era întins cel cuprins de paralizie. Mântuitorul nostru a văzut și a înțeles perfect starea lui. El mai știa că acest om nenorocit avea o boală a sufletului cu mult mai gravă decât suferința trupească. Știa că povara cea mai mare pe care o purta de luni de zile era din pricina păcatelor. Mulțimea aștepta cu răsuflarea tăiată, în tăcere, ca să vadă cum avea să trateze Hristos acest caz atât de deznădăjduit în aparență și au fost uimiți să audă cuvintele care au ieșit de pe buzele Sale: „Îndrăznește, fiule; păcatele îți sunt iertate!”

Acestea au fost cuvintele cele mai prețioase care au putut ajunge la urechile aceluia bolnav; căci povara păcatului apăsase atât de tare asupra lui, încât nu putuse găsi nici cea mai mică alinare. Hristos ridică povara care îl chinase așa de mult:

„Îndrăznește, fiule; Eu, Mântuitorul tău, am venit să-ți iert păcatele.” Cât de repede se schimbă înfățișarea palidă a suferindului! Nădejdea ia locul negrei disperări, iar pacea și bucuria iau locul îndoielii chinuitoare și tristeții sfâșietoare. Trupul suferind poate fi atins acum, după ce minții i s-au redat pacea și fericirea. De pe buzele divine vin apoi cuvintele: „Păcatele îți sunt iertate, ridică-te și umblă.” În efortul de a asculta de glasul voinței, brațele acelea lipsite de sânge și viață sunt înviorate; un val sănătos de sânge se revarsă prin vene; culoarea vineție a pielii dispare și în locul ei apare strălucirea roșiatică a sănătății. Membrele, care ani de-a rândul au refuzat să dea ascultare voinței, sunt aduse acum la viață; paralyticul vindecat își ia patul și străbate mulțimea în drumul său către casă, slăvindu-L pe Dumnezeu.

Cazul acesta este pentru învățătura noastră. Medicii care doresc să aibă succes în tratarea bolii ar trebui să știe cum să lucreze pentru o minte îmbolnăvită. Ei pot avea o influență puternică înspre bine, dacă își pun toată încrederea în Dumnezeu. Unii bolnavi au nevoie să fie eliberați de durere înainte ca mintea să poată fi activă. După ce corpul a fost eliberat de durere, adesea, medicul poate face apel cu mult mai mult succes la conștiință, și inima va fi mai deschisă la influențele adevărului. Pentru cei de la Institutul de Sănătate există pericolul de a pierde din vedere obiectivul pentru care adventiștii de ziua a șaptea au întemeiat o asemenea instituție și de a lucra din perspectiva pe care o au cei lumești, luând ca model alte instituții.

Institutul de Sănătate nu a fost întemeiat cu scopul de a obține bani, deși banii sunt necesari pentru a susține cu succes această instituție. Trebuie ca toți să practice economia în ce privește cheltuirea fondurilor, pentru ca banii să nu fie folosiți în mod inutil. Însă ar trebui să existe suficiente fonduri pentru a investi în toate mijloacele utilitare care să ușureze munca asistenților, dar mai cu seamă cea a medicilor. Iar administratorii institutului ar trebui să profite de orice înlesniri care vor ajuta la tratarea cu succes a pacienților.

Pacienții ar trebui să fie tratați cu cea mai mare compasiune și gingășie. Și cu toate acestea, medicii ar trebui să fie fermi și când îi tratează pe cei bolnavi, să nu se lase manipulați de ei. Fermitatea din partea medicilor este necesară pentru binele pacienților. Însă ea ar trebui amestecată cu o politețe respectuoasă. Nici un medic și nici un asistent nu ar trebui să se certe cu un pacient, să folosească vorbe aspre, supărătoare sau chiar dintre cele mai puțin deranjante, oricât de provocator ar putea fi pacientul.

Unul dintre marile obiective ale Institutului nostru de Sănătate este acela de a îndruma sufletele bolnave de păcat către marele Medic, adevăratul Izvor de tămăduire, și de a le atrage atenția asupra necesității de a face o reformă dintr-o perspectivă religioasă, pentru a nu mai călca Legea lui Dumnezeu prin îngăduințe păcătoase. Dacă simțul moral al celor bolnavi poate fi trezit și ei văd că păcătuiesc împotriva Creatorului lor, aducând boala asupra lor și îngăduindu-și poftele și pasiunile înjositoare, când vor părăsi Institutul de Sănătate, nu-și vor părăsi și principiile, ci și le vor lua cu ei și vor fi adevărați reformatori ai sănătății în cămin. Dacă este trezită sensibilitatea morală, pacienții vor fi animați de hotărârea de a-și împlini convingerile venite din conștiință, iar dacă vor vedea adevărul, îl vor respecta. Vor avea independența reală și nobilă de a practica adevărurile la care subscriu. Iar dacă mintea este împăcată cu Dumnezeu, condițiile vor fi mai bune pentru bunăstarea trupească.

Cea mai mare responsabilitate îi revine bisericii din Battle Creek, aceea de a trăi și umbla în lumină și de a-și păstra simplitatea și a rămâne despărțiți de lume, pentru ca influența lor să vorbească de la sine cu putere de convingere celor străini de adevăr care participă la adunările noastre. Dacă biserica din Battle Creek este un corp lipsit de viață, plin de mândrie, înălțat mai presus de simplitatea adevăratei evlavii și înclinând către lume, influența ei va fi aceea de a risipi de la Hristos și de a face absolut neputincioase adevărurile esențiale, solemne ale Bibliei. Membrii acestei comunități au ocazia de a beneficia de prelegeri ținute de medicii de la Institutul de Sănătate. Ei pot obține informații despre marele subiect al reformei sănătății, dacă doresc acest lucru. Însă comunitatea din Battle Creek, care mărturisește apăsător despre adevăr, este cu mult în urma altor comunități care nu au fost binecuvântate cu avantajele pe care le-au avut cei de aici. Neglijarea celor din comunitate de a trăi la înălțimea luminii pe care au avut-o despre reforma sănătății este o descurajare pentru medicii și prietenii Institutului de Sănătate. Dacă biserica ar manifesta un interes mai mare față de reformele pe care Însuși Dumnezeu le-a adus înaintea lor pentru a-i pregăti pentru venirea Sa, influența lor ar fi de zece ori mai mare decât cea de acum.

Mulți dintre cei care declară că au credință în Mărturia trăiesc în starea de neglijare a luminii ce a fost dată. Reforma privind îmbrăcămintea este tratată de unii cu o mare indiferență și de alții cu dispreț, pentru că de ea este prinsă o cruce. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această cruce. Este exact ceea ce ne trebuie pentru a deosebi și despărți de lume poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu. Reforma în îmbrăcămintă ne vorbește tot așa cum făcea acest lucru panglica albastră pentru vechiul

Israel. Cei mândri și cei care nu au deloc iubire pentru adevărul sacru, care îi va despărți de lume, o vor arăta prin faptele lor. Dumnezeu, în providența Sa, ne-a dat lumina reformei sănătății pentru a o putea înțelege în toate aspectele ei, pentru a urma lumina pe care o aduce cu sine și, raportându-ne corect la viață, pentru a avea sănătate ca să-L putem slăvi pe Dumnezeu și să fim o binecuvântare pentru alții.

În general, membrii comunității din Battle Creek nu au sprijinit institutul prin exemplul lor. Ei nu au onorat lumina reformei sănătății, ducând-o spre împlinire în familiile lor. Boala care s-a abătut asupra multor familii din Battle Creek nu ar fi existat, dacă ar fi urmat lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu. Asemenea Israelului din vechime, ei au nesocotit lumina și nu au considerat necesar să-și înfrâneze apetitul. Copiii lui Israel voiau să mănânce carne și spuneau cum spun mulți în zilele noastre: „Vom muri fără carne”. Dumnezeu a dat carne Israelului răzvrătit, dar blestemul Său a fost asupra lui. Au murit mii dintre ei pe când carnea pe care o poftiseră era încă între dinții lor. Avem exemplul Israelului din vechime și avertizarea de a nu face ca ei. Istoricul necredinței și răzvrătirii este lăsat în raportul biblic ca o avertizare deosebită că nu ar trebui să urmăm exemplul lor de a murmura împotriva cerințelor lui Dumnezeu. Cum putem trece mai departe atât de indiferenți, alegând propria noastră cale, privind acolo unde vor ochii noștri și îndepărtându-ne din ce în ce mai mult de Dumnezeu, cum au făcut-o și evreii? Dumnezeu nu poate face lucruri mari pentru poporul Său din pricina împietririi inimii lor și necredinței păcătoase.

Dumnezeu nu datorează respect nici unei persoane; însă, în fiecare generație, cei care se tem de Domnul și lucrează cu dreptate sunt primiți de El, câtă vreme cei care sunt cârtitori, necredincioși și răzvrătiți nu vor căpăta favoarea Sa și nici binecuvântările făgăduite aceluia care iubesc adevărul și umblă în el. Cei care au lumina și nu o urmează, trecând cu vederea cerințele lui Dumnezeu, vor descoperi că binecuvântările lor vor fi preschimbate în blesteme, iar îndurările de care s-ar fi bucurat, în judecăți. Dumnezeu dorește ca noi să învățăm umilința și supunerea pe măsură ce citim istoria Israelului antic, care a fost poporul Său ales, deosebit, dar care și-a provocat singur distrugerea pentru că a urmat propria lui cale.

Religia Bibliei nu se aplică în detrimentul sănătății corpului sau minții. Influența Duhului lui Dumnezeu este cel mai bun medicament care poate fi primit de un bărbat sau o femeie bolnavă. Cerul este numai sănătate de la un capăt la altul; și cu cât bolnavul credincios se lasă pătruns mai mult de influențele cerești, cu atât este mai

sigură însănătoșirea sa. La alte instituții medicale se încurajează distracțiile, teatrul și dansul pentru a stârni o stare de excitație, dar aceste lucruri sunt înfricoșătoare în ce privește rezultatul obținut sub aspect religios. Teoria dr. Jackson cu privire la acest lucru nu este numai eronată, dar și periculoasă. Chiar și așa, el a exprimat aceasta într-un asemenea mod, încât, dacă instrucțiunile sale ar fi luate în seamă, pacienții ar fi făcuți să creadă că însănătoșirea lor depinde de faptul ca ei să aibă cât mai puține gânduri despre Dumnezeu și cer. Este adevărat că există persoane cu mintea necumpănită, care își imaginează că sunt foarte religioase și care își impun postul și rugăciunea în detrimentul sănătății. Aceste suflete se lasă amăgite de bunăvoie. Dumnezeu nu a cerut de la ele așa ceva. Au o neprihănire fariseică, izvorâtă de la ele însele, nu de la Hristos. Se încred în propriile lor fapte bune pentru mântuire și caută să cumpere Cerul prin lucrări meritorii, care le aparțin, în loc să se încreadă, așa cum ar trebui s-o facă orice păcătos, numai în meritele unui Mântuitor răstignit și înviat din morți. Hristos și adevărata evlavie vor constitui astăzi și întotdeauna sănătate pentru corp și tărie pentru suflet.

Norul care s-a așezat deasupra Institutului nostru de Sănătate se ridică, iar binecuvântarea lui Dumnezeu a însoțit eforturile făcute, pentru a-l așeza pe un temelie solid, corect și de a îndrepta greșelile acelor care au adus prin necredincioșie o mare rușine asupra lui și descurajare peste prietenii săi de pretutindeni.

Cei care au oferit, spre folosirea în scopurile caritabile ale institutului, dobânzile sau dividendele acțiunilor lor au făcut o faptă nobilă, pentru care își vor primi răsplata. Toți aceia care nu au făcut o donație și pot s-o facă ar trebui, cu prima ocazie, să doneze totul sau o parte, după cum au procedat cei mai mulți dintre acționari. Iar pe măsură ce crește folosința acestei instituții și interesul manifestat pentru ea, toți, și mai ales cei ce nu au făcut-o încă, ar trebui să continue să cumpere acțiuni.

Am văzut că exista un surplus de mijloace materiale între cei din poporul nostru, mijloace dintre care o parte ar trebui folosită pentru Institutul de Sănătate. Am văzut, de asemenea, că în poporul nostru există mulți oameni săraci de toată isprava, bolnavi și suferinzi, care au tot sperat la un ajutor din partea institutului, dar care nu pot achita prețurile obișnuite pentru întreținere și tratament. În ultimii trei ani, institutul s-a luptat din greu cu datoriile și nu a putut trata pacienții într-o măsură acceptabilă fără achitarea în întregime a plății. Ar fi un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu dacă poporul nostru ar cumpăra cu dărnicie acțiuni ale institutului — toți cei care își pot permite s-o facă — pentru a-l ajuta să ajungă în măsură să-i ajute pe săracii umili și vrednici ai lui

Dumnezeu. Legat de aceasta, am văzut că Hristos Se identifică cu oamenii suferinzi și că tot ceea ce avem privilegiul de a face chiar și pentru cel mai neînsemnat dintre copiii Săi, pe care El îi numește frați, Îi facem Fiului lui Dumnezeu.

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncare; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în închisoare și ați venit pe la Mine». Atunci cei dreپți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-ți sete, și ți-am dat de băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?» Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut». Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine». Atunci Îi vor răspunde și ei: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu ți-am slujit?» Și El, drept răspuns, le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut». Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică”.

Ridicarea Institutului de Sănătate din starea sa decăzută din toamna anului 1869 la condiția sa prosperă și promițătoare de acum a reclamat sacrificii și eforturi, despre care prietenii săi de pretutindeni nu știu decât prea puțin. Apoi, a avut o datorie de treisprezece mii de dolari și numai opt pacienți plătitori. și, ceea ce era mai rău, calea urmată de foștii manageri fusese de o așa natură, încât i-a descurajat pe prietenii săi până în punctul în care aceștia să nu mai aibă curajul de a furniza mijloace pentru lichidarea datoriei sau să recomande celor bolnavi să devină clienți ai institutului. Acesta a fost momentul descurajant în care soțul meu a decis în mintea sa că bunurile institutului trebuie să fie vândute pentru a plăti datoriile, iar restul, după achitarea datoriilor, să fie returnat acționarilor, proporțional cu numărul de acțiuni deținut de fiecare. Într-o dimineață însă, în timpul rugăciunii de la altarul familial, Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lui, în vreme ce se ruga pentru călăuzire divină în chestiuni

legate de institut, și a exclamat, plecat pe genunchi: „Domnul va apăra fiecare cuvânt pe care l-a rostit în viziunea despre Institutul de Sănătate; acesta va fi ridicat din starea sa de decădere și va prospera într-un mod strălucit.”

Din acel moment, ne-am apucat cu stăruință de lucrare și am muncit cot la cot pentru institut, pentru a șterge influența oamenilor egoiști care au adus rușine asupra lui. Am dăruit din mijloacele noastre, stabilind astfel un exemplu pentru alții. Am încurajat economia și sârguința din partea tuturor celor care aveau de-a face cu institutul și am insistat ca medicii și asistenții să lucreze din greu pentru o remunerație mică, până când institutul avea să capete iarăși întreaga încredere a poporului nostru. Am dat o mărturie clară împotriva manifestării egoismului tuturor celor care aveau legătură cu institutul, am dat sfaturi și am muștrat nedreptățile. Am știut că Institutul de Sănătate nu avea să reușească decât dacă binecuvântarea Domnului rămânea asupra lui. Dacă binecuvântarea l-ar însoți, prietenii cauzei ar avea încredere că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și ar simți că este sigur să doneze mijloace materiale pentru a face din ea o întreprindere vie, pentru a putea împlini planul lui Dumnezeu.

Medicii și unii asistenți s-au apucat cu seriozitate de lucru. Au lucrat din greu, sub apăsarea unor mari descurajări. Doctorii Ginley, Chamberlain și Lamson au lucrat cu putere și sârguință, în schimbul unui salariu mic, pentru a zidi această instituție care se prăbușea. și, slavă lui Dumnezeu, datoria a fost returnată și au fost acoperite sume suplimentare pentru găzduirea pacienților. Tirajul revistei Health Reformer, care stă chiar la temelia succesului institutului, a fost dublat, iar aceasta a devenit o publicație vie. Încrederea în institut a fost pe deplin restabilită în mintea celor mai mulți din poporul nostru și au fost pacienți aproape tot timpul anului care au putut fi bine găzduiți și tratați cum se cuvine de către medicii noștri.

Este un lucru profund regretabil că primii manageri ai institutului au condus într-un mod în care aproape l-au copleșit cu datorii și descurajare. Însă pierderile financiare pe care le-au resimțit și regretat acționarii au fost mici în comparație cu munca, încurajările și grija pe care le-am purtat eu și soțul meu, fără plată, și pe care, de asemenea, le-au dus medicii și asistenții, în schimbul unor salarii mici. Am luat acțiuni ale institutului în valoare de o mie cinci sute de dolari, care ne-au fost „repartizate”, dar care nu reprezintă decât o mică despăgubire în comparație cu oboseala la care am fost supuși din pricina managerilor nepăsători de la început. Însă acum, când institutul se bucură de reputație și de sprijin din partea clientelei sale, valorează mai mult decât toți

banii investiți și pentru că greșelile inițiale au fost îndreptate, cei care și-au pierdut încrederea nu au nici o scuză dacă au prejudecați. Și dacă vor mai manifesta lipsă de interes, aceasta va fi pentru că au ales să îmbrățișeze prejudecata mai degrabă decât să se lase călăuziți de rațiune.

În providența lui Dumnezeu, fratele A. și-a dăruit puterea și interesul său Institutului de Sănătate. A manifestat un interes lipsit de egoism pentru înaintarea treburilor institutului și nu s-a cruțat sau favorizat pe sine. Dacă va fi dependent de Dumnezeu și va face din El tăria și sfătuitoarea sa, va putea fi o binecuvântare pentru medici, asistenți și pacienți. El și-a legat propriile interese de tot ceea ce ține de institut și a fost o binecuvântare pentru alții prin aceea că a purtat cu voioșie poveri care nu au fost nici puține, nici ușoare. I-a binecuvântat pe alții, iar aceste binecuvântări se vor răsfrânge apoi asupra sa.

Însă fratele A. se află în pericolul de a lua asupra sa poveri pe care pot și ar trebui să le poarte alții. Nu ar trebui să se consume, făcând acele lucruri pe care le pot face alții, al căror timp este mai puțin prețios. Ar trebui să acționeze ca director și supraveghetor.

Ar trebui să-și păstreze forțele pentru ca, prin judecata sa întemeiată pe experiență, să le poată spune altora ce să facă. Acest lucru este necesar ca să-și poată menține o poziție influentă la institut. Experiența sa de a conduce cu înțelepciune și economie este prețioasă. El este însă în pericol de a-și lipsi familia de atenția sa într-o prea mare măsură, de a ajunge prea mult absorbit de institut și de a lua prea multe poveri asupra lui, așa cum a făcut și soțul meu. Interesul soțului meu pentru Institutul de Sănătate, pentru Asociația Editorială și în general pentru cauză a fost atât de mare, încât s-a prăbușit și a fost nevoit să se retragă pentru un timp din lucrare, pe când, dacă ar fi făcut mai puțin pentru aceste instituții și și-ar fi împărțit interesul între acestea și familia sa, nu ar fi fost solicitat neîncetat într-o singură direcție și și-ar fi păstrat puterile pentru a-și continua lucrarea fără întreruperi. Fratele A. este omul potrivit la locul potrivit. Însă el nu trebuie să procedeze ca soțul meu, chiar dacă lucrurile nu sunt într-o stare atât de prosperă ca atunci când și-ar fi consacrat toate forțele pentru ele. Dumnezeu nu cere nici soțului meu, nici fratelui A. să se priveze de bucuria părtășiei familiale, să se rupă de cămin și familie, fie și pentru binele acestor instituții importante.

În timpul ultimilor trei sau patru ani, au fost mai mulți care au manifestat interes

pentru Institutul de Sănătate și au făcut eforturi pentru a-l aduce într-o stare mai bună. Unora însă le-au lipsit discernământul și experiența. Atâta timp cât fratele A. acționează fără egoism și se prinde de Dumnezeu, El îi va fi ajutor și sfătuitor.

Medicii de la Institutul de Sănătate nu ar trebui să se simtă constrânși să facă lucrarea pe care o pot înfăptui asistenții. Ei nu ar trebui să acorde asistență în camera de baie sau în camera de gimnastică, risipindu-și vitalitatea, făcând ceea ce ar putea face alții. Nu ar trebui să se ducă lipsă de asistenți care să îngrijească de bolnavi și să vegheze asupra celor slăbiți care au nevoie de supraveghetori. Medicii ar trebui să-și păstreze energia pentru împlinirea cu succes a îndatoririlor lor profesionale. Ei ar trebui să le spună altora ce să facă. Dacă nu sunt persoane în care pot avea încredere să facă aceste lucruri, ar trebui angajați oameni potriviți, instruiți cum se cuvine și remunerați corespunzător serviciilor aduse.

Nimeni nu ar trebui angajat ca lucrător în afară de aceia care vor lucra fără egoism în interesul institutului; iar aceștia ar trebui să fie bine plătiți pentru serviciile lor. Ar trebui să existe suficientă mână de lucru, mai ales în timpul sezonului de vară, când sunt mulți bolnavi, astfel încât nimeni să nu fie nevoit să lucreze în exces. Institutul de Sănătate a trecut peste încurcăturile sale, depășindu-le; iar medicii și asistentele nu ar trebui să fie constrânși să lucreze atât de mult și să sufere atât din pricina privațiunilor ca atunci când institutul era greu apăsător din cauza oamenilor necredincioși care aproape că l-au prăbușit la pământ.

Mi s-a arătat că medicii de la institutul nostru ar trebui să fie bărbați și femei cu credință și spiritualitate. Ei ar trebui să-și pună toată încrederea în Dumnezeu. La institut vin mulți oameni care și-au provocat, prin propriile lor îngăduințe păcătoase, boli de aproape orice tip. Aceștia nu merită compasiunea pe care o pretind adesea. Și este foarte greu pentru medici să consacre timp și energie acestor persoane decăzute fizic, mintal și moral. Există însă și unii care, din neștiință, au trăit încălcând legile organismului lor. Ei au lucrat într-un mod lipsit de cumpătare și au mâncat fără cumpătare, pentru că așa obișnuia lumea să facă. Unii au suferit multe din partea multor medici, dar nu au fost făcuți să se simtă mai bine, ci hotărât mai rău. În cele din urmă, ei ajung să fie ruși de ocupația lor, de societate și de familiile lor și, ca o ultimă încercare, vin la Institutul de Sănătate cu speranța slabă de a găsi o oarecare ameliorare. Aceștia au nevoie de compasiune. Ei trebuie tratați cu cea mai mare gingășie și trebuie avut grijă să înțeleagă în mod clar care sunt legile care guvernează ființa lor, pentru a putea, încetând

să le mai încalce și stăpânindu-se, să evite suferința și boala, prețul încălcării legilor firii.

Doctorul B. nu este întru totul apt să ocupe poziția de medic la institut. El vede bărbați și femei cu o constituție fizică distrusă, slabi din punct de vedere mintal și moral, și crede că tratarea unor astfel de cazuri este un timp pierdut. Se poate ca în multe cazuri să fie chiar așa. Dar nu ar trebui să ajungă descurajat și sătul de pacienții săi bolnavi și suferinzi. Nu ar trebui să-și piardă mila, compasiunea, răbdarea și să simtă că viața sa este prost folosită când lucrează pentru aceia care nu pot plăti niciodată serviciile pe care le primesc și care nu-și vor folosi puterile, dacă și le recapătă, pentru a binecuvânta societatea, ci vor urma același curs al îngăduinței plăcerilor proprii pe care l-au urmat până în momentul în care și-au pierdut sănătatea. Doctorul B. nu ar trebui să ajungă obosit sau descurajat. Ar trebui să-și amintească de Hristos, care a intrat în mod direct în legătură cu omenirea suferindă. Deși în multe cazuri cei afectați aduseseră boala asupra lor prin calea lor păcătoasă, încălcând legile firii, Isus a avut milă de slăbiciunea lor, iar când au venit la El cu boli dintre cele mai îngrozitoare, El nu a stat departe, de frică să nu Se contamineze; i-a atins și a poruncit bolii să cedeze.

„Pe când intra într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși. Ei au stat departe, și-au ridicat glasul, și au zis: «Isuse, Învățătorule, ai milă de noi!» Când i-a văzut Isus, le-a zis: «Duceți-vă, arătați-vă preoților!» Și pe când se duceau, au fost curățiți. Unul din ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Isus și I-a mulțumit. Era samaritean. Isus a luat cuvântul și a zis: «Oare n-au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?» Apoi i-a zis: «Scoală-te și pleacă; credința ta te-a mântuit.»

Iată aci o lecție pentru noi toți. Acești leproși au fost atât de mult degradați de boală, încât li se interzisese accesul în societate, pentru a nu-i contamina pe alții. Limitele lor fuseseră prescrise de către autorități. Isus ajunge în raza lor vizuală și, în marea lor suferință, ei strigă către Acela care este singurul în stare să-i tămăduiască. Isus le poruncește să se arate preoților. Ei au credința de a porni în drumul lor, crezând în puterea lui Hristos de a-i vindeca. Și pe când mergeau, au observat că oribila boală a dispărut. Numai unul dintre ei însă are simțăminte de recunoștință, numai unul simte că-i este profund dator lui Hristos pentru această mare lucrare pe care a făcut-o pentru el. Acesta se întoarce, laudându-L pe Dumnezeu și recunoscând cu sufletul plin de

mulțumire lucrarea înfăptuită pentru el. Iar acest om era un străin; ceilalți nouă erau evrei.

De dragul acestui singur om, care avea să folosească așa cum trebuie binecuvântarea sănătății Isus i-a vindecat pe toți zece. Ceilalți nouă au trecut mai departe fără să aprecieze lucrarea făcută și nu I-au adus mulțumiri pline de recunoștință lui Isus pentru că a înfăptuit vindecarea.

De același tratament vor avea parte medicii de la Institutul de Sănătate, ca mulțumire pentru eforturile lor. Dacă însă, în munca lor de a ajuta omenirea suferindă, unul din douăzeci se folosește corect de binecuvântările primite și apreciază eforturile pe care le-au depus pentru ei, medicii ar trebui să se simtă recunoscători și satisfăcuți. Dacă va fi salvată o viață din zece și un suflet dintr-o sută va fi mântuit în Împărăția lui Dumnezeu, toate venind din partea institutului, vor fi răsplățiți cu dărnicie pentru toate eforturile lor. Toate neliniștile și grijile lor nu vor fi pierdute pe de-a-ntregul. Dacă Împăratul slavei, Maiestatea Cerului, a lucrat pentru omenirea suferindă și atât de puțini au apreciat ajutorul Său divin, medicii și asistenții de la institut ar trebui să roșescă atunci când s-ar plânga că eforturile lor slabe nu sunt apreciate de toți și par să fie disprețuite de unii.

Mi s-a arătat că cei nouă care nu s-au întors pentru a da slavă lui Dumnezeu îi reprezintă perfect pe unii păzitori ai Sabatului care vin la Institutul de Sănătate ca pacienți. Ei primesc multă atenție și ar trebui să-și dea seama de tulburarea și descurajările medicilor, fiind ultimii care să le provoace griji și poveri inutile. Cu toate acestea, regret că trebuie s-o spun, cel mai adesea pacienții care sunt cei mai dificili la Institutul de Sănătate sunt cei care au credința noastră. Ei sunt mai înclinați să înainteze plângeri decât oricare alți pacienți. Cei lumești și creștini declarați aparținând altor denominațiuni apreciază eforturile făcute pentru refacerea lor mai mult decât mulți păzitori ai Sabatului. Iar când primii se întorc acasă, exercită o influență mai puternică în favoarea Institutului de Sănătate decât păzitorii Sabatului. Și unii dintre cei care ridică întrebări cu atâta ușurință și se plâng de conducerea de la institut sunt aceia care au primit tratament la preț redus.

Acest lucru a constituit o mare descurajare pentru medici și asistenți; însă ei ar trebui să-și aducă aminte de Hristos, Marele lor Model, și să nu obosească făcând bine. Dacă unul singur, dintre mulți alții, este recunoscător și exercită o influență benefică, ei

ar trebui să-I mulțumească lui Dumnezeu și să prindă curaj. Acel singur om poate fi un străin și se poate ridica întrebarea: Unde sunt ceilalți nouă? De ce nu acordă toți păzitorii Sabatului interesul și sprijinul lor Institutului de Sănătate? Unii păzitori ai Sabatului au un interes atât de redus, încât, în timp ce primesc atenție la institut fără să plătească, vorbesc defăimător cu pacienții despre mijloacele folosite pentru însănătoșirea bolnavilor. Doresc ca asemenea persoane să-și reconsidere atitudinea. Domnul îi privește așa cum i-a privit pe cei nouă leproși care nu s-au întors să-I dea slavă. Străinii își fac datoria și apreciază eforturile făcute pentru refacerea lor, în timp ce aceștia își folosesc influența împotriva celor care au încercat să le facă bine.

Doctorul B. trebuie să cultive politețea și bunătatea pentru a nu răni simțămintele pacienților într-un mod gratuit. El este deschis la inimă și direct, conștiincios, sincer și plin de zel. Are o bună înțelegere a bolii, dar ar trebui să cunoască mai profund modul în care să-i trateze pe cei bolnavi. Aceasta presupune o cultură câștigată prin eforturi personale, rafinament al comportamentului și mai multă atenție cu cuvintele și ilustrațiile pe care le folosește în salonul de consultație.

Dr. B. este extrem de sensibil și aprins, impulsiv din fire. Acționează prea mult sub un impuls de moment. El a făcut eforturi de a corecta spiritul său pripit și de a-și învinge defectele, dar mai are de făcut un efort încă și mai mare. Dacă vede că lucrurile merg rău, el se grăbește să le spună celor greșiți ce gândește și nu folosește întotdeauna cuvintele cele mai potrivite pentru ocazia respectivă. Uneori își jignește într-atât pacienții, încât îl urăsc și părăsesc institutul cu inima grea, spre răul lor și al institutului. Rareori ajută vorbirea mustrătoare către pacienți, care sunt bolnavi atât fizic, cât și mintal.

Însă puțini dintre cei care au frecventat societatea lumii și care se raportează la toate lucrurile din punctul de vedere al unui om lumesc, sunt pregătiți să asculte declarații despre realități neplăcute care îi privesc în mod direct. Nici chiar adevărul nu trebuie rostit cu orice ocazie. Există un timp potrivit și o ocazie optimă de a vorbi, când cuvintele nu vor jigni. Medicii nu ar trebui să fie suprasolicitați și sistemul lor nervos secătuit; căci această stare a trupului nu va promova o minte calmă, un temperament liniștit și un spirit voios, fericit. Dr. B. a fost reținut prea mult la institut. Ar fi trebuit să fie schimbat. Ar trebui să iasă uneori din Battle Creek, să se odihnească și să facă vizite, nu întotdeauna pentru consult, ci acolo unde poate fi liber și unde mintea nu îi va fi solicitată de grija pentru bolnavi.

Privilegiul de a se retrage de la institut ar trebui acordat ocazional tuturor medicilor, în special aceluia care poartă poveri și responsabilități. Dacă ajutoarele lipsesc într-o asemenea măsură încât aceasta nu se poate realiza, ar trebui asigurat un număr mai mare de ajutoare. Faptul de a avea medici suprasolicitați și astfel incapabili de a-și împlini sarcinile profesionale este un lucru de care trebuie să ne temem. Ar trebui prevenit, dacă este posibil, pentru că urmările sunt împotriva intereselor institutului. Medicii ar trebui să se menajeze. Nu ar trebui să se îmbolnăvească din cauza muncii în exces sau a oricărei imprudențe din partea lor.

Mi s-a arătat că dr. B. se descurajează prea ușor. Vor apărea mereu lucruri care să necăjească, să încurce și să pună la încercare răbdarea medicilor și a asistentelor. Ei trebuie să fie pregătiți pentru aceasta și să nu se lase tulburați sau descumpăniți. Trebuie să fie calmi și blânzi, orice s-ar întâmpla. Ei exercită o influență care se va reflecta prin pacienți în alte state și care, iarăși, se va răsfrânge asupra Institutului de Sănătate în bine sau în rău. Ei ar trebui să nu piardă niciodată din vedere că au de-a face cu bărbați și femei cu mintea afectată, care privesc lucrurile adesea într-o lumină greșită și au totuși încredințarea că înțeleg perfect orice chestiune. Medicii ar trebui să înțeleagă faptul că un răspuns dat cu blândețe risipește mânia. Într-o instituție în care sunt tratați bolnavi trebuie folosită o anumită politică pentru a ține cu succes sub control mintea îmbolnăvită și a binecuvânta pe bolnavi. Dacă medicii își pot păstra calmul în mijlocul unei furtuni de cuvinte lipsite de respect și aprinse, dacă își pot stăpâni propriile impulsuri când sunt provocați și jigniți, ei sunt cu adevărat biruitori. „Cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.” Supunerea eului și aducerea pasiunilor sub controlul voinței este cea mai mare izbândă pe care o pot avea oamenii.

Dr. B. nu este orb față de temperamentul său deosebit. El își vede eșecurile, iar când simte presiunea crescând, este gata să bată în retragere, întorcând spatele câmpului de luptă. Însă nu va câștiga nimic dacă procedează astfel. El se află acolo unde mediul și apăsarea, provocată de împrejurări, îi dezvoltă punctele tari de caracter, puncte din care este nevoie să fie înlăturată asprimea, pentru a putea deveni rafinat și superior. În ce-l privește, nu-și va îndepărta defectele din caracter fugind din fața probei la care este supus. Dacă ar pleca de la institut, nu-și va îndepărta sau birui defectele de caracter. Pentru a le învinge, are o lucrare de făcut, dacă vrea să fie numărat împreună cu cei ce vor sta fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, după ce vor fi trecut printr-un mare necaz și își vor fi spălat hainele caracterului, albindu-le în sângele Mielului. S-a hotărât

ca noi înșine să le spălăm. Izvorul a fost pregătit cu un preț infinit, iar povara spălării rămâne asupra noastră, care suntem nedesăvârșiți înaintea lui Dumnezeu. Domnul nu Se oferă să îndepărteze aceste pete de necurăție fără ca și noi să facem ceva. Trebuie să ne spălăm veșmintele în sângele Mielului. Ne putem prinde de meritele sângelui lui Hristos prin credință, iar prin harul și puterea Sa ne putem învinge greșelile, păcatele, nedesăvârșirile din caracter și putem ieși din luptă victorioși, după ce ne vom fi spălat astfel veșmintele în sângele Mielului.

Dr. B. ar trebui să caute să adauge zilnic la cunoștințele pe care le-a dobândit și să cultive politețea și rafinamentul comportamentului său. În discuțiile pe care le poartă în salonul de consultații, el poate coborî cu multă ușurință la un nivel scăzut; pacienții aceștia nu au o influență care să înalțe. Ar trebui să nu uite că intră în legătură cu tot felul oameni și că impresiile pe care le lasă se vor răspândi și în alte state, lucru care se va răsfrânge asupra institutului. A avea de-a face cu bărbați și femei a căror minte și al căror trup sunt atinse de boală este o lucrare frumoasă. Medicii de la institut au nevoie de multă înțelepciune pentru a vindeca trupul prin minte. Însă puțini își dau seama ce putere are mintea asupra trupului. O mare parte dintre bolile care afectează omenirea își au sursa în minte și nu pot fi vindecate decât prin restabilirea sănătății mintale. Cei care sunt bolnavi mintal sunt cu mult mai mulți decât ne imaginăm. Suferința psihică provoacă multora dispepsia, căci amărăciunea care cuprinde mintea are o influență paralizantă asupra organelor digestive.

Pentru a ajunge la inima acestui tip de pacienți, medicul trebuie să aibă discernământ, răbdare, bunătate și iubire. Un suflet îndurerat, suferind și o minte descurajată au nevoie de un tratament blând, acești oameni putând fi vindecați printr-o adâncă simpatie. Medicii ar trebuie mai întâi să le câștige încrederea și să-i îndrepte apoi către Medicul a toate vindecător. Dacă mintea lor poate fi dirijată către Purtătorul de poveri și ei pot avea credință că El Își va manifesta interesul pentru ei, vindecarea trupului și a minții lor bolnave este un lucru sigur.

Alte instituții de sănătate privesc cu pizmă la Institutul de Sănătate din Battle Creek. Acestea lucrează după principiile lumii, în timp ce managerii de la Institutul de Sănătate lucrează după principiile religiei, recunoscându-L pe Dumnezeu ca proprietar. Ei nu lucrează numai pentru mijloace materiale, în mod egoist, ci pentru Hristos și oameni. Ei caută să binecuvânteze persoanele suferinde, să vindece mintea afectată și de asemenea trupul cuprins de durere, călăuzindu-i pe cei bolnavi la Hristos, Prietenul

credincioșilor. Ei nu lasă religia deoparte, ci își pun încrederea în Dumnezeu și se declară dependenți de El. Cei bolnavi sunt îndrumați către Isus. După ce medicii au făcut ce au putut pentru bolnavi, Îl roagă pe Dumnezeu să lucreze și să se alăture eforturilor lor pentru a restabili sănătatea bolnavilor suferinzi. El a făcut acest lucru în unele cazuri ca răspuns la rugăciunea credinței. Și va continua să o facă, dacă vor fi credincioși și își vor pune încrederea în El. Institutul de Sănătate va fi încununat de succes, pentru că Dumnezeu îl sprijină. Și dacă binecuvântările Sale vor însoți institutul, acesta va prospera și va constitui mijlocul prin care se va face mult bine. Alte instituții sunt conștiente că la institutul nostru există un standard înalt în ce privește influența morală și religioasă. Ei văd că directorii lui nu sunt înrâuriți de principii egoiste, lumești și sunt invidioși datorită influenței sale ca autoritate și prestigiu.

Capitolul 16

Primejdia aplauzelor

Mi s-a arătat că trebuie să acționăm cu foarte mare atenție, chiar atunci când este necesar să ridicăm o povară a deprimării care apasă bărbați și femei, pentru ca aceștia să nu se sprijine pe propria lor înțelepciune și să nu uite să depindă numai de Dumnezeu. Nu este prudent să vorbim în mod apreciativ despre persoane sau să ridicăm în slăvi calitățile unui slujitor al lui Hristos. În ziua lui Dumnezeu, foarte mulți vor fi puși în cumpănă și vor fi găsiți ușori din pricina înălțării lor. Aș dori să-i avertizez pe frații și surorile mele să nu aducă niciodată cuvinte măgulitoare înaintea oamenilor din pricina calităților lor; căci ei nu pot face față acestui lucru. Eul este înălțat cu ușurință și, ca o consecință, persoanele își pierd cumpătul. Și iarăși, le spun fraților și surorilor mele, dacă vreți să aveți sufletele nemânjite de sângele vreunui om, nu măguliți, nu lăudați niciodată eforturile bieților muritori; căci acest lucru poate fi spre ruina lor. Nu este prudent ca prin cuvintele sau faptele noastre să ridicăm în slăvi pe vreun frate sau vreo soră, oricât de umilă ar putea fi în aparență purtarea lor. Dacă ei au într-adevăr acel spirit blând și smerit pe care îl prețuiește Dumnezeu, ajutați-i să și-l păstreze. Acest lucru nu se va înfăptui criticându-i și nici neglijând să apreciem în mod corect care este adevărata lor valoare. Însă există puțini care pot primi laudele fără ca acest lucru să le dăuneze.

Unii pastori înzestrați care predică acum adevărul prezent iubesc consimțământul ascultătorilor. Aplauzele îi stimulează ca paharul de vin pe alcoolic. Plasați-i pe acești pastori într-o comunitate mică, o comunitate care nu promite o stare deosebită de agitație și care nu opune o rezistență hotărâtă și veți vedea cum își pierd interesul și zelul și vor apărea tot atât de apatici în lucrare ca și un alcoolic, când este lipsit de păhărelul lui. Acești oameni nu vor deveni lucrători adevărați, practici, până nu vor învăța să lucreze fără starea emoțională produsă de aplauze.

Capitolul 17

Lucrarea pentru cei greșiți

Frații C. și D. au greșit în unele privințe, când s-au ocupat de probleme ale comunității din Battle Creek. Ei au acționat prea mult după propriul lor spirit și nu au depins în întregime de Dumnezeu. Ei nu au reușit să-și îndeplinească datoria, neconducând comunitatea la Dumnezeu, Izvorul de apă vie, unde puteau găsi ceea ce le lipsea și totodată satisface sufletele însetate. Ei nu au considerat de cea mai mare importanță influența înnoitoare, sfințitoare a Duhului Sfânt, care dă pace și speranță conștiinței tulburate și restabilește sănătatea și fericirea în suflet. Obiectivul bun pe care l-au avut în vedere nu a fost atins. Acești frați au manifestat în mod excesiv un spirit de critică rece la examinarea persoanelor care s-au prezentat pentru a deveni membri ai bisericii. Spiritul de a plânge cu cei ce plâng și de a se bucura împreună cu cei ce se bucură nu a fost în inimile acestor frați slujitori așa cum ar fi trebuit să fie.

Hristos S-a identificat cu nevoile oamenilor. Necesitățile lor, suferințele lor erau ale Sale. El spune: „Am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.” Robii lui Dumnezeu ar trebui să aibă inimi pline de afecțiune adâncă și dragoste sinceră pentru urmașii lui Hristos. Ar trebui să dea pe față acel interes profund pe care îl evidențiază Hristos prin grija păstorului pentru oaia pierdută; ei ar trebui să urmeze exemplul dat de Hristos și să manifeste aceeași compasiune și blândețe, aceeași dragoste gingașă, plină de milă, pe care le-a arătat El față de noi.

Marile puteri morale ale sufletului sunt credința, nădejdea și iubirea. Dacă acestea sunt inactive, un slujbaş poate fi neîncetat plin de zel și sinceritate, însă lucrarea sa nu va fi primită de Dumnezeu și nu poate face bine bisericii. Un pastor al lui Hristos, care duce poporului mesajul solemn din partea lui Dumnezeu, ar trebui să acționeze întotdeauna după dreptate, să iubească îndurarea și să umble cu smerenie înaintea lui Dumnezeu. Duhul lui Hristos, aflat în inima sa, va determina fiecare putere a sufletului să hrănească și să protejeze fiecare oaie de pe pajiștea Lui, ca un păstor sincer și credincios. Iubirea este lanțul de aur care leagă inimile credincioase una de alta în legături ale prieteniei de bunăvoie, ale gingășiei și consecvenței în credință; care, de

asemenea, leagă sufletul de Dumnezeu. Există însă negreșit o lipsă de iubire, compasiune și gingășie plină de îndurare între frați. Servii lui Hristos sunt prea reci și lipsiți de inimă. Inimile lor nu sunt aprinse în întregime de compasiune delicată și iubire sinceră. Consacrarea cea mai curată și mai înaltă față de Dumnezeu este aceea care se manifestă prin dorințele și eforturile cele mai susținute de a câștiga suflete pentru Hristos. Motivul pentru care pastorii care predică adevărul prezent nu au un succes mai mare este acela că le lipsesc într-o mare măsură credința, speranța și iubirea. Avem de întâmpinat și de suportat munci și conflicte, fapte ale tăgăduirii de sine și tainice încercări ale inimii. Vor fi întristări și lacrimi pentru păcatele noastre; vor fi lupte neîntrerupte și vegheri, toate amestecate cu remușcări și rușine din pricina nedesăvârșirii noastre.

Servitorii crucii scumpului nostru Mântuitor să nu-și uite experiența în aceste lucruri, ci să-și aducă mereu aminte că nu sunt altceva decât niște oameni, supuși greșelii și cu aceleași pasiuni ca și frații lor; și că, dacă își ajută frații, trebuie să persevereze în eforturile lor de a le face bine, având inimile umplute cu milă și iubire. Ei trebuie să ajungă la inimile fraților lor și să-i ajute acolo unde aceștia sunt slabi și au cel mai mult nevoie de ajutor. Cei ce lucrează în cuvânt și învățătură ar trebui să-și zdrobească propriile lor inimi împietrite, mândre și necredincioase, dacă vor să vadă petrecându-se același lucru și în frații lor. Hristos a făcut totul pentru noi, pentru că suntem neajutorați; eram încătușați în lanțurile întunericului, păcatului și disperării și, prin urmare, nu putem face nimic pentru noi înșine. Prin exercitarea credinței, speranței și iubirii, ajungem tot mai aproape de standardul sfințeniei desăvârșite. Frații noștri simt aceeași nevoie de ajutor plin de îndurare pe care am simți-o noi. Nu ar trebui să-i împovărăm cu critici inutile, ci să lăsăm ca iubirea lui Hristos să ne determine să fim plini de compasiune și tandrețe, pentru a putea plânge pentru cei greșiți și care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Un suflet are o valoare infinită. Aceasta nu poate fi estimată decât prin prețul plătit pentru răscumpărarea lui. Calvarul! Calvarul! Calvarul va lămuri adevărata valoare a unui suflet!

Capitolul 18

Școala de sabbat

Evlavia vie este un principiu care trebuie cultivat. Puterea lui Dumnezeu poate împlini pentru noi ceea ce nu vor reuși toate metodele din lume. Perfecțiunea caracterului creștin depinde în întregime de harul și tăria pe care nu le găsim decât în Dumnezeu. Fără puterea harului asupra inimii, putere care să ne ajute în eforturile noastre și să ne sfințească lucrările, nu vom reuși să salvăm nici sufletele noastre, nici pe alte altora. Sistemul folosit și ordinea sunt extrem de importante, însă nimeni să nu-și facă impresia că acestea vor împlini lucrarea fără ca harul și puterea lui Dumnezeu să atingă mintea și inima. Inima și firea pământească vor da greș în rutina rânduielilor și în împlinirea planurilor noastre, dacă puterea lui Dumnezeu nu inspiră și nu dă curajul de a lucra.

Fratele E. a făcut școala de Sabbat din Battle Creek principala mare temă de interes. Ea a absorbit mintea celor tineri, în timp ce alte îndatoriri religioase au fost neglijate. Adesea, după încheierea școlii de Sabbat, dirigintele, un grup de instructori și un număr destul de mare de elevi se întorceau acasă pentru a se odihni. Ei simțeau că povara lor pentru acea zi se sfârșise și că nu mai aveau alte îndatoriri. Când clopoțelul suna pentru ora de serviciu divin public și oamenii își părăseau căminele pentru a merge la casa de rugăciune, se întâlneau cu mulți participanți ai școlii de Sabbat care mergeau acasă. Și oricât de importantă era întrunirea, interesul multor participanți la școala de Sabbat n-a putut fi trezit pentru a simți plăcere față de învățăturile date de pastor cu privire la subiecte importante din Biblie. În timp ce mulți copii nu participau la serviciul public, unii dintre aceia care rămâneau nu beneficiau de avantajele cuvântului adresat; căci simțeau că această lucrare era o povară obositoare.

Ar trebui să existe ordine și disciplină la școlile noastre de Sabbat. Copiii care participă la aceste ore ar trebui să prețuiască privilegiul de care se bucură și ar trebui să li se ceară să respecte regulamentul. Iar părinții ar trebui să manifeste o grijă încă și mai mare ca fiii și fiicele lor să-și învețe lecțiile biblice, mai mare decât aceea pe care o au când îi controlează pentru a vedea dacă și le-au făcut pe cele de zi cu zi, de la școală. Lecțiile biblice ar trebui învățate mult mai bine decât cele de la școlile normale. Dacă părinții și copiii nu văd deloc necesitatea de a manifesta un astfel de interes, atunci

copiii ar face mai bine să rămână acasă; căci școala de Sabat nu se va dovedi o binecuvântare pentru ei. Părinții și copiii ar trebui să lucreze în armonie cu dirigintele școlii de Sabat și cu instructorii, făcând astfel dovada că apreciază lucrarea împlinită pentru ei. Părinții ar trebui să manifeste un interes deosebit față de educația religioasă a copiilor lor, pentru ca aceștia să poată cunoaște mai bine Scripturile.

Există mulți copii care spun că nu au avut timp și de aceea nu și-au învățat lecțiile pentru școala de Sabat; sunt însă doar câțiva care n-ar putea găsi ceva timp pentru a-și învăța lecțiile, chiar dacă le-ar considera interesante. Unii își petrec timpul în distracții și făcând excursii; altele, aranjându-și în mod inutil rochiile pentru etalare ostentativă, cultivând astfel mândria și ușurătatea. Orele acestea petrecute fără nici un folos sunt ale lui Dumnezeu, timp pentru care trebuie să-I dea socoteală. Ceasurile petrecute prin împodobire inutilă sau în distracții și conversație ușuratică vor fi aduse la judecată alături de fiecare faptă.

Capitolul 19

Lucrătorii din editură

Cei de la editură, care mărturisesc credința în adevăr, ar trebui să dea la iveală puterea adevărului în viețile lor și să facă dovada că lucrează, mergând înainte și înălțându-se, clădind pe temelia principiului. Ei ar trebui să-și modeleze viața și caracterul după Modelul desăvârșit. Dacă toți ar putea privi cu un ochi care știe să facă deosebire în extraordinarele realități ale veșniciei, ce groază a condamnării i-ar cuprinde pe unii de la editură, care acum trec mai departe cu indiferență, deși nu-i mai desparte decât foarte puțin timp de scenele veșnice. Au fost date multe avertizări și au fost subliniate cu adâncă simțire și rugăciuni fierbinți, fiecare dintre ele fiind înregistrată cu credincioșie în ceruri, pentru a sprijini darea de seamă a fiecăruia în ziua cercetării finale. Iubirea neobosită a lui Hristos i-a însoțit pe acei angajați în lucrarea Sa de la editură. Dumnezeu i-a urmat cu binecuvântările și rugămințile Sale stăruitoare, urând totuși păcatele și necredincioșia care se țin de ei ca lepra. Adevărurile profunde și solemne pe care cei de la editură au avut privilegiul să le asculte ar trebui să le miște inimile și să-i determine să aprecieze într-un înalt grad lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu. Dacă vor umbla în lumină, aceasta le va înfrumuseța și înnobila viețile cu propria podoabă a cerului, puritatea și bunătatea adevărată.

Înainte de fiecare lucrător de la editură este deschisă o cale pentru a se angaja din toată inima în mod direct în lucrarea lui Hristos și salvarea de suflete. Hristos a lăsat cerul și a plecat de la sânul Tatălui Său pentru a veni într-o lume pierdută, neprietenosă, pentru a-i salva pe aceia care aveau să dorească să fie salvați. S-a autoexilat departe de Tatăl Său și a schimbat tovarășia curată a îngerilor pentru aceea a oamenilor căzuți, toți infectați de păcat. Cu durere și uimire, Hristos este martorul răcelii, indiferenței și neglijenței cu care cei ce mărturisesc că sunt urmașii Săi tratează lumina și soliile de avertizare și de iubire pe care li le-a dat. Hristos a asigurat pâinea și apa vieții pentru toți cei ce flămânez și însetează.

Domnul pretinde tuturor celor de la editură să lucreze însuflețiți de motivații înalte. Hristos le-a oferit un exemplu în propria Sa viață. Toți ar trebui să lucreze cu interes, devotament și credincioșie pentru salvarea de suflete. Dacă toți cei de la editură vor lucra sub înrâurirea unor scopuri lipsite de egoism, conștienți fiind de sfințenia

acestei lucrări, binecuvântarea lui Dumnezeu va rămâne asupra lor. Dacă toți și-ar fi purtat cu voioșie, de bună voie diferitele poveri, oboseala și încurcăturile nu ar fi apăsător în așa măsură asupra soțului meu.

Cât de puține rugăciuni serioase au fost înălțate cu credință către Dumnezeu pentru aceia care lucrau la institut și nu erau considerați pe deplin în adevăr! Cine a simțit prețul unui suflet pentru care a murit Hristos? Care au fost lucrătorii din via Domnului? Am văzut că îngerii erau adânc întristați de frivolitățile nedemne ale celor ce-și spun urmași ai lui Dumnezeu și care se ocupă de lucruri sacre la editură. Unii nu au mai multă considerație pentru caracterul sacru al lucrării decât ar avea pentru o lucrare obișnuită. Dumnezeu cere acum ca aceia care fac umbră degeaba pământului, neaducând roade, să I se consacre și să-și pună în El toate speranțele și afecțiunea lor.

Domnul dorește ca toți aceia care au legătură cu editura să devină persoane care să-și asume răspunderi și să poarte poveri. Dacă ei caută plăcerile, dacă nu practică tăgăduirea de sine, nu sunt vrednici de un loc la editură. Lucrătorii de la editură ar trebui ca atunci când intră în acel spațiu să aibă simțământul că intră într-un loc sfânt, un loc în care se desfășoară lucrarea lui Dumnezeu prin publicarea adevărului care va hotărî destinul sufletelor. Oamenii nu sunt conștienți de acest lucru și nu îl simt după cum s-ar cuveni. În departamentul de culegere a literelor se vorbește mult și astfel mintea este distrasă de la lucru. Editura nu este un loc pentru vizită, pentru un spirit de flirt, pentru amuzament sau pentru egoism. Toți ar trebui să aibă sentimentul că desfășoară o lucrare pentru Dumnezeu. Acela care poate discerne toate motivațiile și citește toate inimile îi pune la probă, îi încearcă și îi cerne pe cei din poporul Său, mai ales pe aceia care au lumină și cunoștințe și sunt angajați în lucrarea Sa sfântă. Dumnezeu este un cercetător al inimilor, Unul care folosește frâul și care nu va accepta nimic mai prejos decât devotamentul total față de lucrare și consacrarea deplină față de El. Toți cei de la editură ar trebui să își reia sarcinile zilnice ca în prezența lui Dumnezeu. Ei nu ar trebui să fie mulțumiți făcând doar atât cât să treacă orele de program și să-și primească salariile; ci ar trebui să lucreze fiecare în orice loc ar putea fi de ajutor în cea mai mare măsură. Au existat câțiva care erau credincioși în absența fratelui White; au fost și alții care lucrau numai dacă erau supravegheați. Dacă toți cei de la editură care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos ar fi fost credincioși, împlinindu-și îndatoririle de la editură, ar fi existat o mare schimbare în bine. Tinerii și tinerele au fost atât de mult absorbiți fiecare de societatea celuilalt, vorbind, glumind și flirtând, încât îngerii lui Dumnezeu au fost izgoniți de la editură.

Marcus Lichtenstein era un tânăr care se temea de Dumnezeu; el însă a văzut atât de puțin principiile religioase în cei din biserică și în lucrătorii de la editură, încât a fost descumpănit, abătut și dezgustat. S-a poticnit văzând lipsa de conștiinciozitate în păzirea Sabatului, manifestată de unii care susțineau cu toate acestea că sunt păzitori ai poruncilor. Marcus avea o părere înaltă despre lucrarea de la editură; ușurătatea, neseriozitatea și lipsa principiilor l-au făcut să se poticnească. Dumnezeu îl ridicase și, în providența Sa, îl adusese în legătură cu lucrarea Lui de la editură. Însă unii dintre cei ce lucrează acolo cunosc atât de puține lucruri despre căile și voința lui Dumnezeu, încât nu au considerat această mare lucrare de convertire a lui Marcus de la iudaism la creștinism ca fiind cu adevărat importantă. Valoarea sa nu a fost apreciată. El a fost adesea rănit de comportamentul lui F. și al altora de la editură, iar când a încercat să-i mustre, cuvintele sale au fost primite cu dispreț pentru faptul că a îndrăznit să-i învețe. Pronunția sa defectuoasă a fost pentru unii un prilej de glume și amuzament.

Marcus a fost profund marcat de cazul lui F.; nu a știut însă cum să-i vină în ajutor. El nu ar fi părăsit niciodată editura dacă tinerii ar fi fost credincioși mărturisirii lor de credință. Dacă va eșua în credință, sângele său se va găsi cu siguranță pe veșmintele tinerilor care-L mărturisesc pe Hristos, dar care, prin cuvintele, faptele și comportamentul lor, declară fără echivoc faptul că nu aparțin lui Hristos, ci lumii. Această stare deplorabilă de neglijență, indiferență și necredincioșie trebuie să înceteze; la editură trebuie să aibă loc o schimbare profundă și definitivă; în caz contrar, cei care au avut atât de multă lumină și privilegii atât de mari ar trebui să fie concediați și alții să le ia locul, chiar dacă aceștia din urmă vor fi necredincioși. Este un lucru îngrozitor să te minți singur. Îngerul a spus, privind către cei de la editură: „Dacă neprihănirea voastră n-o întrece pe cea a învățaților și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” Simpla mărturisire nu este de ajuns. Trebuie să existe o lucrare în suflet, o lucrare care să se dea pe față în viață.

Iubirea lui Hristos răzbate până în profunzimea mizeriei și nenorocirii pământești, căci altminteri nu ar putea veni în întâmpinarea fiecărui om, chiar și a celui mai păcătos. Ea ajunge totodată și la tronul Celui veșnic, căci altfel omul nu ar putea fi ridicat din starea lui de degradare, iar necesitățile și dorințele noastre nu ar putea fi satisfăcute. Hristos a deschis calea de la pământ la cer. El constituie veriga de legătură dintre cele două lumi; aduce omului iubirea și bunăvoința lui Dumnezeu și, prin meritele Sale, îl înalță pe om în locul în care acesta poate beneficia de împăcarea cu

Dumnezeu. Hristos este calea, adevărul și viața. Este o lucrare grea aceea de a merge pas cu pas, încet și cu suferință, înainte și în sus pe cărarea purității și sfințeniei. Însă Hristos a luat toate măsurile pentru a oferi puteri noi și tărie divină la fiecare pas înainte în viața divină. Aceasta este cunoașterea și experiența de care duc lipsă, și pe care trebuie să o aibă, toți lucrătorii de la editură, căci altfel vor aduce zilnic rușine cauzei lui Hristos.

Fratele G. face o greșeală în viața sa. Pune un preț prea mare pe sine însuși. Nu a început să zidească în direcția care trebuie pentru a-și încununa viața cu succes. El zidește de la vârf, însă temelia nu este pusă corect. Temelia trebuie pusă sub pământ și după aceea se poate înălța construcția. El are nevoie de o disciplină și de o experiență în îndatoririle de fiecare zi pe care nu i le pot da științele; toată educația sa nu-i va da tăria fizică necesară pentru a se deprinde cu greutatea vieții.

Din ceea ce mi s-a arătat, ar trebui să se facă o selecție atentă a ajutoarelor de la editură. Cei tineri, neîncercați și neconsacrați nu ar trebui aduși acolo; căci sunt expuși la ispite și nu au niște caractere solide. Cei care și-au format caracterele, care și-au fixat principiile și care au în inimă adevărul lui Dumnezeu nu vor constitui o permanentă sursă de griji și neliniște, ci mai degrabă ajutoare și binecuvântări. Instituția editurii este perfect capabilă de a face aranjamentele necesare pentru a asigura ajutoare bune, pe aceia care au pricepere și principii. Iar biserica, la rândul ei, ar trebui să nu caute să profite nici cu un bănuț pe seama celor care vin la editură pentru a munci și a învăța meserie. Există locuri în care unii pot câștiga salarii mai bune decât la editură, însă ei nu pot găsi niciodată un loc de muncă mai important, mai onorabil sau mai înălțat decât în lucrarea lui Dumnezeu de la editură. Cei care lucrează cu credincioșie și fără egoism vor fi răsplătiți. Pentru ei este pregătită o cunună de slavă, față de care toate onorurile și plăcerile pământești nu pot fi asemănați decât cu praful cel neînsemnat de pe talerul cântarului. Vor fi îndeosebi binecuvântați cei care au fost credincioși lui Dumnezeu, veghind asupra bunăstării spirituale a celor de la editură. Interesele bănești și vremelnice devin cu totul ne semnificative în comparație cu acest lucru. Într-o parte a cântarului se află praf de aur; în cealaltă, un suflet de om de o asemenea valoare, încât Fiul lui Dumnezeu a jertfit onoruri, bogății și slavă pentru a-l răscumpăra din robia păcatului și a totalei disperări. Un suflet are o valoare infinită și reclamă cea mai mare atenție. Orice om care se teme de Dumnezeu la această editură ar trebui să lase deoparte lucrurile copilărești și deșarte și, cu o adevărată îndrăzneală morală, să stea drept în toată demnitatea bărbăției sale, disprețuind intimitatea josnică, unind cu toate acestea o

inimă de alta cu legăturile interesului și iubirii creștine. Inimile tânjesc după compasiune și iubire și sunt înprospătate și întărite de către acestea precum florile prin ploii bogate și soare.

Biblia ar trebui citită în fiecare zi. O viață religioasă, de consacrare față de Dumnezeu reprezintă cel mai bun scut pentru tinerii care sunt expuși ispitelor în timpul în care își fac o educație. Cuvântul lui Dumnezeu va furniza standardul corect în ce privește binele și răul și principiile morale. Statornicia principiului adevărului este singura apărare pentru tineri. Hotărârile puternice și dârzenia vor închide multe uși în fața ispitei și influențelor nefavorabile menținerii caracterului creștin. Un spirit slab și nehotărât care a fost îngăduit în copilărie și în tinerețe va marca viața printr-o necurmată luptă și trudă, pentru motivul că lipsesc hotărârea și principiul solid. Asemenea persoane vor fi mereu împiedicate să obțină succesul în această viață și se vor afla în primejdia de a-și pierde viața cealaltă. Te vei afla în siguranță atunci când vei fi sincer în privința a ceea ce este drept. Primul lucru care ar trebui luat în considerație ar trebui să fie de a-L onora pe Dumnezeu, iar cel de-al doilea, de a fi credincios în ce-i privește pe oameni, împlinind îndatoririle pe care le aduce fiecare zi, înfruntând încercările și purtând poverile ei cu statornicie și cu o inimă hotărâtă. Un efort serios și neobosit, unit cu o voință puternică și cu o încredere deplină în Dumnezeu vor fi de ajutor în orice situație de urgență, vor pregăti pentru o viață folositoare în această lume și desăvârși pentru viața veșnică.

Capitolul 20

Dragoste și datorie

Iubirea are o soră geamănă, care este datoria. Iubirea și datoria stau umăr lângă umăr. Manifestarea iubirii în timp ce datoria este neglijată îi va face pe copii încăpățânați, neascultători, capricioși și îndărătnici. Dacă datoria neînduplecată nu este susținută de iubire, care să îmblânzească și să câștige sufletul, se va obține un rezultat asemănător. Datoria și iubirea trebuie să se întrepătrundă pentru o bună disciplinare a copiilor.

În vechime, preoții au primit îndrumări: „Vor învăța pe poporul Meu să deosebească ce este sfânt de ce nu este sfânt și vor arăta deosebirea dintre ce este necurat și ce este curat. Vor judeca în neînțelegeri și vor hotărî după legile Mele”. „Când voi zice celui rău: «Vei muri negreșit!», dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea lui cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul!”

Aici avem clar expusă datoria servitorilor lui Dumnezeu. Ei nu pot fi scutiți de împlinirea cu credincioșie a datoriei lor de a muștra păcatele și nedreptățile din poporul lui Dumnezeu, deși acest lucru poate fi o însărcinare neplăcută, muștrarea putând fi chiar și respinsă de către cel greșit. Însă, în majoritatea cazurilor, cel muștrat va primi avertizarea și va ține seama de observația făcută, dacă nu vor exista alte persoane care să stea în calea acestui lucru. Ele vin ca unii plini de compasiune și îl compătimesc pe cel muștrat, având sentimentul că trebuie să-i ia apărarea. Aceștia nu văd că Domnul este nemulțumit de cel păcătos, întrucât cauza lui Dumnezeu a avut de suferit și Numele Său a fost prejudiciat. Suflete au fost întoarse de la adevăr și au căzut de la credință ca urmare a căii celei rele pe care a urmat-o cel greșit; însă servitorul lui Dumnezeu al cărui discernământ este întunecat și a cărui judecată se află sub semnul influențelor rele va lua mai degrabă poziție alături de cel greșit, a cărui înrâurire a făcut mult rău, iar nu alături de cel ce muștră păcatul și nedreptatea și, făcând așa, el spune de fapt celui păcătos: „Nu fi tulburat, nu te descuraja; tu ai dreptate până la urmă.” Aceștia spun celui păcătos: „O să fie bine cu tine.”

Dumnezeu cere de la servii Săi să umble în lumină și să nu-și acopere ochii ca să nu vadă lucrarea lui Satana. Ei ar trebui să fie pregătiți să-i avertizeze și să-i mustre pe aceia care se află în pericolul de a fi înșelați prin șiretenia acestuia. Satana se află la lucru și la stânga, și la dreapta pentru a obține un teren avantajos. El nu se odihnește. Este perseverent. Este atent și priceput pentru a profita de orice împrejurare și de a o folosi în scopurile lui în războiul pe care îl duce împotriva adevărului și intereselor Împărăției lui Dumnezeu. Este un lucru vrednic de plâns faptul că slujitorii lui Dumnezeu nu veghează nici măcar pe jumătate cât ar trebui împotriva ticăloșiilor lui Satana. Și, în loc să se împotrivescă diavolului pentru ca acesta să fugă de la ei, mulți sunt înclinați să facă compromis cu puterile întunericului.

Capitolul 21

Comunitatea din Battle Creek

Există obiecțiuni serioase împotriva faptului de a avea școala noastră la Battle Creek. Dacă influența pe care o are un membru asupra altuia într-o comunitate atât de mare avea un caracter înălțat, ducând la puritate și consacrare față de Dumnezeu, atunci tinerii care vin la Battle Creek ar avea avantaje mai mari decât în cazul în care școala s-ar afla în altă parte. Dacă însă influența de la Battle Creek va fi în viitor tot așa cum a fost și în ultimii ani, îi voi avertiza pe părinți să-și țină copiii departe de Battle Creek. Nu sunt decât câțiva în această comunitate mare care își manifestă influența de a atrage cu consecvență suflete la Hristos; aceasta în timp ce există mulți care, prin exemplul lor, îi va îndepărta pe tineri de Dumnezeu, atrăgându-i către iubirea de lume.

Mulți membri din comunitatea din Battle Creek nu au sentimentul responsabilității personale. Cei care practică religia își vor menține trăsăturile de caracter în orice împrejurări. Ei nu vor fi asemenea unei trestii care tremură în bătaia vântului. Cei care se află ceva mai departe au sentimentul că ar fi mult favorizați dacă ar putea avea privilegiul de a locui în Battle Creek, în mijlocul unei comunități puternice, în care copiii lor ar putea beneficia de școala de Sabat și de adunări. Unii dintre frații și surorile noastre au făcut sacrificii înainte de vreme pentru ca fiii și fiicele lor să locuiască aici. Au fost însă dezamăgiți în aproape toate cazurile. Nu erau decât puțini în comunitate care arătau un interes lipsit de egoism pentru acești tineri. Membrii comunității au luat în general poziția unor străini fariseici, izolați de cei ce aveau cel mai mult nevoie de ajutorul lor. Unii dintre tinerii din comunitate care, după propria lor mărturisire, îi slujeau lui Dumnezeu, dar iubeau mai mult lumea și plăcerile, erau gata de a face cunoștință cu tineri veniți din alte părți în mijlocul lor și de a exercita o influență puternică asupra lor pentru a-i conduce mai degrabă către lume decât către Dumnezeu. Când aceștia se întorc acasă, sunt mai departe de adevăr decât erau când au venit la Battle Creek.

În inima lucrării este nevoie de bărbați și femei care să fie mame și tați plini de grijă în Israel, care să aibă inimi mari, în care să încapă și alții, nu doar „eu” și „al meu”. Ei ar trebui să aibă inimi care să strălucească de iubire pentru tinerii cei dragi, fie că aceștia sunt membri ai propriei lor familii, fie că sunt copiii vecinilor lor. Ei sunt

membri ai marii familii a lui Dumnezeu, pentru care Hristos a dovedit un interes atât de mare, încât a făcut orice sacrificiu posibil pentru a-i salva. El și-a părăsit slava, mărirea, tronul împărătesc și veșmintele împărătești și a devenit sărac, pentru ca, prin sărăcia Sa, copiii oamenilor să poată deveni bogați. În cele din urmă, și-a dat sufletul la moarte pentru a putea salva neamul omenesc dintr-o nenorocire lipsită de speranță. Acesta este exemplul bunăvoinței dezinteresate, pe care Hristos dorește să-l urmăm.

În deosebita providență a lui Dumnezeu, mulți tineri și oameni maturi deopotrivă au fost aruncați în brațele celor din comunitatea de la Battle Creek, pentru a fi binecuvântați cu marea lumină pe care le-a dat-o Dumnezeu acestora din urmă și pentru ca, prin eforturile lor dezinteresate, să poată avea privilegiul prețios de a-i aduce la Hristos și la adevăr. Hristos Își însărcinează îngerii care să slujească celor ce sunt aduși sub influența adevărului, să le înmoaie inimile și să-i facă deschiși față de influențele adevărului Său. În timp ce Dumnezeu și îngerii își fac lucrarea, cei ce mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos par să fie stăpâniți de o indiferență rece. Ei nu lucrează la unison cu Hristos și îngerii sfinți. Deși mărturisesc că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, ei slujesc propriului lor interes și își iubesc propriile plăceri, iar sufletele pier în jurul lor. Aceste suflete pot spune cu îndreptățire: „Nici unui om nu-i pasă de sufletul meu.” Comunitatea a neglijat folosirea privilegiilor și binecuvântărilor pe care le-au avut la îndemână, iar prin neglijarea datoriei lor au pierdut ocaziile de aur de a câștiga suflete la Hristos.

Cei necredincioși au trăit printre ei luni de zile, iar ei n-au făcut nici un efort deosebit pentru a-i salva. Cum poate privi Stăpânul astfel de servi? Necredincioșii ar fi reacționat la eforturile depuse pentru ei, dacă frații și surorile ar fi trăit în conformitate cu înalta lor mărturisire. Dacă ar fi căutat ocazii de a lucra în interesul Stăpânului lor, pentru înaintarea cauzei Sale, ar fi manifestat bunătate și iubire față de aceștia, ar fi căutat ocazii de a se ruga cu și pentru ei și ar fi simțit că asupra lor apasă răspunderea de a-și arăta credința prin fapte, prin precepte și exemplu. Prin mijlocirea lor, aceste suflete ar fi putut fi salvate, pentru a fi niște stele în cununa bucuriei lor. În multe cazuri însă, ocazia de aur a trecut fără să se mai întoarcă vreodată. Sufletele care au trecut prin valea deciziei lor au luat poziție în rândurile vrăjmașului și au devenit inamici ai lui Dumnezeu și ai adevărului. Iar raportul necredincioșiei celor ce au declarat că sunt urmași ai lui Hristos a mers sus, în cer.

Mi s-a arătat că, dacă tinerii din Battle Creek ar fi credincioși mărturisirii lor de

credință, ar putea exercita o puternică influență înspre bine asupra semenilor lor tineri ca și ei. Însă o mare parte dintre tinerii de la Battle Creek au nevoie de o experiență creștină. Ei nu-L cunosc pe Dumnezeu prin punerea în practică a cunoștințelor teoretice. Nu au în mod individual o experiență personală în viața de creștin și sunt condamnați să piară alături de cei necredincioși, dacă nu obțin această experiență. Tinerii din această categorie își urmează mai degrabă propriile înclinații decât datoria. Unii nu caută să se lase stăpâniți de principii. Nu își dau și sufletul din ei pentru a intra pe poarta cea strâmtă, tremurând de teamă că n-o vor putea face. Ei sunt încrezători în ei înșiși, lăudăroși, mândri, nesupuși, nemulțumitori și nesfinți. Tocmai persoane ca acestea conduc sufletele pe calea cea largă, la ruină. Din moment ce Hristos nu locuiește în ei, nu-L pot da pe față prin viețile și caracterele lor.

Membrii comunității din Battle Creek au avut o mare lumină. Ca popor, ei au fost favorizați într-un mod deosebit de către Dumnezeu. Nu au fost lăsați neștiutori în ceea ce privește voia lui Dumnezeu pentru ei. Ar fi putut fi mult mai înaintați decât sunt acum, dacă ar fi umblat în lumină. Ei nu sunt tocmai acel popor distinct, deosebit și sfânt pe care îl presupune credința lor, pe care Dumnezeu să-i recunoască și să-i considere drept copii ai luminii. Ei nu sunt atât de supuși și consacrați după cum o cere poziția lor înălțată, de copii care umblă în lumină. Cea mai solemnă solie de har dată vreodată lumii le-a fost încredințată lor. Domnul a făcut din membrii acelei comunități depozitarii poruncilor Sale într-o manieră deosebită de oricare altă biserică. Dumnezeu nu și-a arătat favoarea specială față de ei, încredințându-le adevărul Său sacru pentru ca numai ei să fie binecuvântați de lumina dată, ci pentru ca lumina să fie reflectată asupra lor, să strălucească mai departe și asupra altora și să fie reflectată înapoi către Dumnezeu de către cei ce primesc adevărul, slăvind-L. Mulți din Battle Creek vor avea de dat o socoteală înfricoșătoare în ziua lui Dumnezeu pentru această păcătoasă neglijare a datoriei.

Mulți dintre cei de la Battle Creek care mărturisesc credință în adevăr își contrazic credința prin faptele lor. Ei sunt tot atât de necredincioși, tot atât de departe de a îndeplini cerințele lui Dumnezeu și de a onora mărturisirea lor de credință cum era biserica iudaică în timpul primei veniri a lui Hristos. Dacă Hristos S-ar arăta în mijlocul lor, muștrând și condamnând egoismul, mândria și iubirea prieteniei cu lumea, așa cum a făcut la prima Sa venire, numai câțiva L-ar recunoaște ca Domn al slavei. Ei nu ar primi tabloul datoriei neglijate pe care El l-ar pune înaintea lor, ci i-ar spune în față: „Te înșeli total; am făcut cutare și cutare lucru bun și măreț, am făcut cutare și cutare lucrare

minunată și avem dreptul să fim mult înălțați pentru faptele noastre bune.”

Iudeii nu au intrat în întuneric dintr-o dată. Aceasta a fost o lucrare treptată, până când n-au mai putut să vadă darul lui Dumnezeu, care și-a trimis propriul Fiu. Comunitatea de la Battle Creek a avut avantaje deosebite și va fi judecată după lumina și privilegiile pe care le-a avut. Defectele, necredința, împietrirea inimii lor și neglijarea de a cultiva și de a urma lumina, toate acestea nu sunt mai mici decât ale evreilor favorizați, care au refuzat binecuvântările pe care le-ar fi putut primi și L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Evreii reprezintă acum o uimire și o rușine pentru lume.

Comunitatea din Battle Creek este asemenea Capernaumului, pe care Hristos îl reprezintă ca fiind înălțat până la ceruri prin lumina și privilegiile ce i-au fost date. Dacă lumina și privilegiile cu care au fost binecuvântați ar fi fost oferite Sodomei și Gomorei, acestea ar fi putut supraviețui până în ziua de azi. Dacă lumina și cunoștința pe care le-a primit biserica din Battle Creek ar fi fost date neamurilor care stau în întuneric, acestea ar fi putut fi mult mai înaintate față de acea comunitate.

Biserica laodiceană credea cu adevărat și se bucura de binecuvântările Evangheliei, crezând că era bogată în favoruri venite de la Dumnezeu, când Martorul Credincios îi numea săraci, orbi, goi și vrednici de plâns. Așa stau lucrurile și cu biserica din Battle Creek și cu o mare parte dintre cei ce mărturisesc că sunt poporul lui Dumnezeu, păzitori ai poruncilor Sale. Domnul nu vede lucrurile tot așa cum le vede omul. Gândurile și căile Sale nu sunt asemenea căilor noastre.

Cuvintele și Legea lui Dumnezeu, scrise în suflet și date pe față printr-o viață consacrată și sfântă, au o puternică influență de a convinge lumea. Lăcomia, care este idolatrie, invidia și iubirea de lume vor fi deștrădăcinate din inimile acelor care-I sunt supuși lui Hristos și va fi plăcerea lor de a se purta cu dreptate, de a iubi îndurarea și de a umbla cu umilință înaintea lui Dumnezeu. Dacă este scrisă în inimă, Legea lui Dumnezeu va aduce mintea și voința la ascultare față de Hristos.

Credința noastră este deosebită. Mulți care mărturisesc că viețuiesc în sunetul de trâmbiță al ultimei solii de har nu și-au dezlipit afecțiunea de lume. Ei se înclină înaintea prieteniei lumii și jefuiesc lumina și principiul pentru a-și asigura favoarea ei. Apostolul descrie poporul favorizat al lui Dumnezeu prin aceste cuvinte: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-

a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”.

Capitolul 22

Lucrarea misionară

La 10 decembrie 1871, mi s-a arătat că Dumnezeu dorește să facă o mare lucrare prin adevăr, dacă bărbați devotați, caracterizați de principiul jertfirii de sine, s-ar preda fără rezerve în lucrarea de a-l prezenta celor aflați în întuneric. Cei care cunosc adevărul cel prețios și care sunt consacrați lui Dumnezeu ar trebui să se folosească de fiecare ocazie, acolo unde se arată o deschidere prin care poate fi răspândit adevărul. Îngeri ai lui Dumnezeu lucrează la inimile și conștiințele oamenilor din alte națiuni și suflete cinstite sunt tulburate când văd semnele timpurilor împlinite în starea de agitație a națiunilor. În inimile lor se ridică întrebarea: „Care va fi sfârșitul tuturor acestor lucruri?” În timp ce Dumnezeu și îngerii sunt la lucru pentru a impresiona inimile, slujitorii lui Hristos par să fie adormiți. Numai puțini lucrează cot la cot cu trimișii cerești. Toți bărbații și femeile care sunt creștini în orice sens al cuvântului, ar trebui să fie lucrători în via Domnului. Ei ar trebui să fie treji de-a binelea, lucrând zeloși pentru salvarea semenilor lor, și să imite exemplul pe care li l-a dat Mântuitorul lumii prin viața Sa de tăgăduire de sine, sacrificiu și lucrare plină de seriozitate și credincioșie.

Între adventiștii păzitori ai Sabatului a domnit în mică măsură spiritul misionar. Dacă pastorii și poporul ar fi îndeajuns de conștienți de acest lucru, ei nu ar mai sta atât de indiferenți în timp ce Dumnezeu i-a onorat, făcându-i depozitarii Legii Sale, întipărint-o în mintea și scriind-o în inima lor. Aceste adevăruri de importanță vitală au menirea de a pune lumea la probă; și cu toate acestea, există chiar în țara noastră orașe mari, orașe mici și sate care nu au auzit niciodată solia de avertizare. Tineri care au fost mișcați de apelurile pentru ajutor care au fost făcute, ajutor pentru această mare lucrare de înaintare a cauzei lui Dumnezeu, au făcut niște pași înainte, însă nu iau într-adevăr povara asupra lor, încât să împlinească tot ce ar putea cu adevărat. Ei sunt dispuși să facă o mică lucrare, o lucrare care să nu reclame un efort deosebit. Prin urmare, ei nu învață să devină complet dependenți de Dumnezeu și, printr-o credință vie, să bea apă de la marele Izvor și Sursă de lumină și tărie pentru ca eforturile lor să poată fi pe deplin încununate de succes.

Cei care cred că au de făcut o lucrare pentru Stăpân nu ar trebui să-și înceapă eforturile printre comunități; ei ar trebui să iasă în câmpuri noi și să-și pună la încercare

darurile. În acest fel, ei se pot pune singuri la probă și pot vedea, spre propria lor satisfacție, dacă Dumnezeu i-a ales cu adevărat pentru această lucrare. Ei vor simți necesitatea de a studia Cuvântul lui Dumnezeu și a se ruga cu seriozitate, pentru a primi înțelepciune și ajutor divin. Confruntându-se cu împotriviți care aduc obiecțiuni față de punctele importante ale credinței noastre, ei vor ajunge în punctul în care vor căpăta o experiență extrem de prețioasă. Își vor simți slăbiciunea și vor fi aduși la Cuvântul lui Dumnezeu și la rugăciune. Exercițându-și astfel darurile, ei vor învăța, vor progresa, vor câștiga încredere, curaj și credință, iar în cele din urmă vor dobândi o experiență valoroasă.

Frații H. au început bine această lucrare. În eforturile lor, ei nu au mers prin comunități, ci au ieșit în câmpuri noi. Au început cu umilință. Erau neînsemnați în propriii lor ochi și au simțit necesitatea de a-și pune întreaga încredere în Dumnezeu. Acești frați, mai cu seamă A. H., se află acum în mare primejdie de a deveni independenți. Când a discutat cu împotriviți, adevărul a câștigat victoria, iar el a început să se simtă puternic prin el însuși. Când se înalță deasupra simplității lucrării, munca lui nu va ajuta prețioasei cauze a lui Dumnezeu. El nu ar trebui să nutrească iubirea față de discuții contradictorii, ci să le evite ori de câte ori poate. Aceste întreceri cu puterile întunericului se soldează rareori cu rezultatele cele mai bune pentru înaintarea adevărului prezent.

Dacă tinerii care încep să lucreze pentru această cauză ar avea spiritul misionar, ei ar dovedi că Dumnezeu i-a chemat cu adevărat în lucrare. Însă când ei nu ies în teritorii noi, ci sunt mulțumiți să meargă din comunitate în comunitate, dau dovadă că povara lucrării nu este asupra lor. Ideile tinerilor noștri predicatori nu sunt suficient de largi. Zelul lor este prea firav. Dacă tinerii ar fi treji și devotați Domnului, ei ar fi sânguincioși în orice clipă și ar căuta să se califice pentru a deveni lucrători în câmpul misionar mai degrabă decât să devină apărători înfocați în discuții contradictorii.

Tinerii ar trebui să capete o pregătire, devenind cunoscători ai altor limbi, pentru ca Dumnezeu să-i poată folosi ca unelte prin mijlocirea cărora să comunice adevărul Său mântuitor și celor din alte națiuni. Acești tineri pot obține o cunoaștere a altor limbi chiar și în timpul în care sunt angajați în lucrarea pentru cei păcătoși. Dacă își folosesc timpul cu economie, își pot cultiva mintea și se pot pregăti pentru a fi încă și mai utili. Dacă tinerele care nu au purtat decât răspunderi mărunte s-ar consacra lui Dumnezeu, ele s-ar putea califica pentru o mai mare utilitate, studiind și deprinzând alte limbi. S-ar

putea dăruii lucrării de traducere.

Publicațiile noastre ar trebui tipărite și în alte limbi, pentru a putea fi atinse și alte națiuni. Multe se pot realiza prin intermediul presei, însă chiar mai mult se poate împlini dacă influenței lucrării predicatorului înzestrat i s-ar alătura publicațiile noastre. Este nevoie ca misionarii să meargă la alte națiuni pentru a predica adevărul într-un mod foarte atent, prevăzător. Cauza adevărului prezent poate fi mult extinsă prin eforturi personale. Contactul dintre o minte și alta în mod nemijlocit va face mai mult pentru înlăturarea prejudecăților, dacă lucrarea este discretă, decât ar putea-o face doar publicațiile. Cei ce se angajează în această lucrare nu ar trebui să ia în considerație comoditatea sau înclinația lor; și nici să aibă o iubire pentru popularitate sau etalare.

Când comunitățile vor vedea cum tinerii sunt împinși de zelul de a se pregăti pentru a-și extinde lucrarea în orașe, orășele sau sate care n-au fost niciodată mișcate de adevăr și cum misionarii se oferă să meargă la alte națiuni pentru a le duce adevărul, aceste biserici vor fi încurajate și întărite cu mult mai mult decât dacă ar beneficia doar ele de lucrarea primită din partea unor tineri neexperimentați. Când văd că inimile pastorilor lor luminează de atâta zel și dragoste de adevăr și de dorința de a salva suflete, comunitățile se vor trezi. Acestea au în general în ele însele darurile și puterea de a se întări singure și de a se binecuvânta, de a strânge în turmă oile și miei. Ele au nevoie să fie puse în situația de a depinde de propriile resurse, pentru ca toate darurile care stau în latență să poată fi astfel trezite pentru slujire activă.

Când se formează comunități, trebuie pus înainte faptul că din mijlocul lor chiar trebuie luați bărbați care să ducă altora adevărul și să înalțe noi comunități; din acest motiv, ei trebuie să lucreze cu toții, să cultive la maximum talanții pe care i i-a încredințat Dumnezeu și să-și educe mintea pentru a intra în slujba Stăpânului lor. Dacă acești mesageri au o inimă și o viață curată, dacă exemplul lor este ceea ce ar trebui să fie, lucrarea lor va avea un mare succes; căci ei au un adevăr extrem de puternic, unul care este lămurit și coerent, care are argumente convingătoare în favoarea sa. Ei Îl au pe Dumnezeu de partea lor și pe îngerii lui Dumnezeu care să li se alătore în eforturile lor.

Motivul pentru care cei ce predică adevărul au atât de puține realizări nu se datorează în întregime faptului că adevărul pe care îl susțin este nepopular, ci pentru că bărbații care duc această solie nu sunt sfințiți prin adevărul pe care îl predică. Mântuitorul Își retrage aprobarea, iar inspirația Duhului Său nu se află asupra lor.

Prezența și puterea lui Dumnezeu de a-l convinge pe păcătos și de a-l curăța de orice nelegiuire nu se fac simțite. Asupra poporului plutește nimicirea iminentă, dar, cu toate acestea, nu sunt alarmați peste măsură. Pastori neconsacrați fac așa încât lucrarea să fie foarte grea pentru cei ce vin după ei și care au asupra lor povara și spiritul lucrării.

Domnul a mișcat oameni de alte limbi și i-a adus sub influența adevărului, pentru ca aceștia să fie pregătiți să lucreze pentru cauza Sa. El i-a adus în raza de acțiune a instituției editurii, pentru ca managerii acestora să se poată folosi de serviciile lor în cazul că erau conștienți de nevoile cauzei. Este nevoie de publicații în alte limbi pentru a trezi interesul și un spirit de cercetare printre alte națiuni.

Într-o manieră cu totul remarcabilă a lucrat Domnul asupra inimii lui Marcus Lichtenstein și a făcut ca pașii acestui tânăr să-l poarte către Battle Creek, pentru a putea fi adus acolo sub influența adevărului, iar apoi să fie convertit, pentru a putea obține o experiență și a intra în slujba editurii. Educația pe care a primit-o în religia iudaică l-ar fi calificat să pregătească publicații. Cunoștințele sale de ebraică ar fi fost de folos la editură pentru pregătirea publicațiilor prin care se putea accede la o categorie de oameni, care altfel nu ar fi putut fi atinsă. Prin Marcus, Dumnezeu nu a oferit nicidecum editurii un dar inferior. Comportamentul și conștiinciozitatea sa erau conforme cu principiile minunatelor adevăruri pe care începea să le înțeleagă și să le aprecieze.

Însă atitudinea unora de la editură l-a mâhnit și descurajat pe Marcus. Acei tineri care nu l-au prețuit așa cum merita și a căror viețuire creștină le contrazicea mărturisirea de credință au fost mijloacele pe care le-a folosit Satana pentru a îndepărta de la editură darul pe care i-l oferise Dumnezeu. El a plecat tulburat, îndurerat, descurajat. Cei care avuseseră parte de ani de experiență și care ar fi trebuit să aibă în inimile lor iubirea lui Hristos erau în așa măsură despărțiți de Dumnezeu prin egoism, mândrie și prin propria lor nebunie, încât nu au putut să vadă lucrarea deosebită a lui Dumnezeu când l-a adus pe Marcus la editură.

Dacă lucrătorii de la editură ar fi fost treji, și nu paralizați ca spiritualitate, fratele I. ar fi lucrat de mult pentru editură și ar fi putut fi de acum pregătit pentru a înfăptui o lucrare bună, o lucrare de care este atât de multă nevoie. El ar fi trebuit să fie angajat în instruirea tinerilor și tinerelor care ar fi fost de acum gata să devină lucrători în câmpurile misionare.

Cei angajați în lucrare au fost morți în proporție de două treimi, pentru că au cedat influențelor rele. Ei s-au aflat în locul în care Dumnezeu nu putea să-i impresioneze prin Duhul Sfânt. Ah, și cum mă doare inima când văd că a trecut atât de mult timp și că marea lucrarea ce ar fi putut fi înfăptuită a rămas nefăcută pentru că persoanele aflate în poziții importante nu au umblat în lumină! Satana a stat gata să-i compătimizească pe cei ce ocupau o slujbă sfântă și să le spună că Dumnezeu nu pretinde de la ei atât de mult zel și un interes lipsit de egoism și plin de devotament, așa cum așteaptă fratele White; și ei se lasă pe spate cu nepăsare în fotoliul confortabil al lui Satana, iar vrăjmașul perseverent și veșnic treaz îi leagă cu lanțurile întunericului, în timp ce ei consideră că totul este în regulă. Satana lucrează și în dreapta, și în stânga, și peste tot în jurul lor; iar ei nu știu aceasta. Ei numesc lumina întuneric și întunericul lumină.

Dacă cei de la editură sunt cu adevărat angajați în lucrarea sacră de a da lumii ultima solie solemnă de avertizare, câtă grijă ar trebui ei să aibă pentru a împlini în viețile lor principiile adevărului de care se ocupă. Ei ar trebui să aibă inimi curate și mâini neîntinate.

Cei din poporul nostru care lucrează la editură nu au vegheat pentru a se folosi de privilegiile pe care le-au avut la îndemână și pentru a nu pierde nici un talant sau influență pe care li le-a dat Dumnezeu. Aproape toți cei de la editură n-au reușit nici pe departe să înțeleagă importanța și sfînțenia lucrării. Mândria și egoismul sunt prezente într-o foarte mare măsură, iar îngerii lui Dumnezeu nu sunt atrași de editură, cum ar fi dacă inimile celor de acolo ar fi curate și în părtășie cu Dumnezeu. Cei care lucrează la editură nu au avut sentimentul clar că adevărurile de care se ocupau sunt de obârșie cerească, menite să împlinească o anumită lucrare specială, asemenea predicării lui Noe înainte de potop. Așa cum propovăduirea lui Noe i-a avertizat, i-a pus la probă și i-a verificat pe cei ce populau lumea înainte ca revărsarea de ape să-i nimicească de pe fața pământului, în același fel adevărul lui Dumnezeu pentru aceste ultime zile înfăptuiește o lucrare similară de avertizare, punere la probă și verificare a lumii. Publicațiile care ies de la editură poartă sigiliul Celui veșnic. Ele sunt răspândite pretutindeni în țară și hotărăsc destinul sufletelor. Este o mare nevoie acum de bărbați care să traducă și să pregătească publicațiile noastre în alte limbi, astfel încât solia de avertizare să poată merge la toate națiunile și să le încerce prin lumina adevărului, pentru ca bărbații și femeile, văzând lumina, să se poată întoarce de la nelegiuire la supunerea față de Legea lui Dumnezeu.

Ar trebui folosită fiecare ocazie pentru a duce adevărul și altor națiuni. Acest lucru va fi însoțit de cheltuieli considerabile, însă cheltuiala nu ar trebui în nici un caz să împiedice împlinirea acestei lucrări. Mijloacele materiale sunt valoroase numai în cazul în care sunt folosite pentru înaintarea intereselor Împărăției lui Dumnezeu. Domnul le-a împrumutat oamenilor mijloace materiale tocmai în acest scop, ca să le folosească pentru a trimite adevărul către semenii lor. Există un surplus apreciabil de mijloace în rândurile adventiștilor de ziua a șaptea. Iar oprirea lor egoistă de la slujirea cauzei lui Dumnezeu face ca ochii lor să devină orbi față de importanța lucrării lui Dumnezeu, aducându-i în imposibilitatea de a-și da seama de solemnitatea timpurilor în care trăim sau de valoarea bogățiilor veșnice. Ei nu privesc Calvarul într-o lumină corectă și, prin urmare, nu pot aprecia valoarea sufletului pentru care Hristos a plătit un preț atât de mare.

Oamenii vor investi mijloacele lor în ceea ce prețuiesc cel mai mult, despre care cred că le va aduce cele mai mari profituri. Când oamenii își asumă riscuri mari și investesc mult în proiecte lumești, dar nu sunt dispuși să se aventureze sau să investească mult în cauza lui Dumnezeu, trimițând adevărul către semenii lor, ei dovedesc că prețuiesc comoara lor pământească cu atât mai mult decât cea din ceruri, cu cât o arată faptele lor.

Dacă oamenii ar vrea să-și așeze comoara pământească pe altarul lui Dumnezeu și să lucreze la fel de zeloși pentru a-și pune deoparte comori cerești, după cum au făcut-o pentru a le câștiga pe cele pământești, ei ar investi mijloace materiale cu voioșie și de bunăvoie oriunde ar putea vedea o ocazie de a face bine și de a ajuta cauza Stăpânului lor. Hristos le-a dăruit dovezi de netăgăduit ale iubirii și atașamentului Său față de ei și le-a încredințat mijloace pentru a-i pune la probă și a le dovedi fidelitatea față de El. El a părăsit cerul, bogățiile și slava Sa și a devenit sărac de dragul lor, pentru ca prin sărăcia Sa ei să devină bogați. După dovada bunăvoinței Sale de a mântui pe om, Hristos nu cere mai puține de la acesta, decât tăgăduirea de sine și folosirea mijloacelor, pe care i le-a împrumutat, pentru salvarea semenilor săi și, procedând astfel, să dea dovadă de iubire față de Răscumpărătorul său și să arate că pune preț pe mântuirea ce i-a fost adusă prin acea jertfă infinită.

Acum este timpul de a folosi mijloace materiale pentru Dumnezeu. Acum este timpul să fim bogați în fapte bune, strângând pentru noi ceea ce va fi o bună temelie

pentru vremurile potrivnice care vor veni, pentru a ne putea prinde de viața veșnică. Un singur suflet mântuit în Împărăția lui Dumnezeu este mai prețios decât toate bogățiile pământești. Suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele celor cu care suntem aduși în contact și cu cât sunt mai strânse legăturile cu semenii noștri, cu atât este mai mare răspunderea pe care o avem. Facem parte dintr-o frăție și bunăstarea semenilor noștri ar trebui să constituie cel mai mare interes al nostru. Nu avem nici o clipă de pierdut. Dacă am fost neglijenți în această privință, acum este momentul să răscumpărăm timpul pierdut, pentru ca sângele sufletelor să nu fie găsit pe veșmintele noastre. Fiind copii ai lui Dumnezeu, nici unul dintre noi nu este scutit de a lua parte la marea lucrare a lui Hristos de mântuire a semenilor noștri.

Va fi o lucrare dificilă aceea de a învinge prejudecățile și de a convinge pe cei necredincioși că eforturile noastre de a-i ajuta sunt dezinteresate. Însă acest lucru nu ar trebui să împiedice lucrarea noastră. Nu există nici un precept în Cuvântul lui Dumnezeu care să ne spună să facem bine numai celor care apreciază și răspund pozitiv la eforturile noastre și să-i binecuvântăm numai pe aceia care ne vor mulțumi pentru aceasta. Dumnezeu ne-a trimis să lucrăm în via Sa. Este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere. „Dimineața seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să și se odihnească, fiindcă nu știi ce va reuși, aceasta sau aceea sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune.” Avem prea puțină credință. Îl silim să lucreze puțin pe Sfântul lui Israel. Ar trebui să fim recunoscători că Dumnezeu este binevoitor să folosească pe fiecare dintre noi ca unealtă a Sa. Pentru fiecare rugăciune fierbinte înălțată cu credință vor fi înapoiate răspunsuri. S-ar putea ca acestea să nu vină așa cum ne așteptam noi; însă vor veni, poate nu după cum am plănuit noi, însă cu siguranță chiar în momentul în care avem cea mai mare nevoie de ele. Însă, vai, cât de păcătoasă este necredința noastră! „Dacă rămâneți în Mine și rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da”.

Tinerii care sunt angajați în această lucrare nu ar trebui să se încreadă prea mult în propriile lor calități. Ei sunt neexperimentați și ar trebui să caute să deprindă înțelepciunea de la cei care au avut o experiență îndelungată în lucrare și care au avut ocazii să studieze caracterul.

În loc ca frații noștri predicatori să lucreze printre comunități, Dumnezeu intenționează să ne răspândim în lumea întreagă, iar lucrarea noastră misionară să se extindă în oricât de multe teritorii am putea ocupa în mod avantajos, mergând în toate

direcțiile, pentru a înălța noi adunări. Ar trebui să imprimăm mereu în mintea noilor discipoli importanța misiunii noastre. Când oameni capabili sunt convertiți la adevăr, nu ar trebui să pretindă lucrători care să le țină în viață credința ofilită, ci ar trebui ca acestor bărbați să li se imprime necesitatea de a lucra în vie. Atâta vreme cât comunitățile se bazuie pe lucrători din alte părți să le întărească și să le încurajeze în credință, ele nu vor deveni puternice în sine. Ar trebui să fie instruite că tăria lor va crește direct proporțional cu eforturile lor personale. Cu cât este urmat mai îndeaproape planul nou-testamentar în lucrarea misionară, cu atât vor avea un succes mai mare eforturile depuse. Ar trebui să lucrăm așa cum a făcut-o Învățătorul nostru divin, semănând semințele adevărului cu grijă, frământare și tăgăduire de sine. Ar trebui să avem gândul care era în Hristos, dacă nu vrem să obosim în facerea de bine. Viața Sa a fost o jertfă necurmată pentru binele altora. Trebuie să urmăm exemplul Său. Trebuie să semănăm sămânța adevărului și să ne punem încrederea în Dumnezeu pentru aducerea acesteia la viață. Sămânța prețioasă ar putea rămâne în adormire câțva timp, până când harul lui Dumnezeu va putea convinge inima, apoi sămânța să fie trezită la viață, să se înalțe și să aducă roadă pentru slava lui Dumnezeu. În această mare lucrare este nevoie de misionari care să lucreze fără egoism, cu devotament și perseverență, ca împreună lucrători cu Hristos și îngerii noștri cerești, pentru salvarea semenilor lor.

Mai ales predicatorii noștri ar trebui să se ferească de indolență și mândrie, defecte care au tendința să se dezvolte din impresia că noi avem un adevăr și argumente puternice cărora împotrivorii noștri nu le pot face față; și, în vreme ce este real faptul că adevărurile pe care le folosim sunt suficient de puternice pentru a rupe legăturile puterilor întunericului, există primejdia neglijării evlaviei personale, curățeniei inimii și consacrării depline față de Dumnezeu. Există pericolul să creadă că s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, în timp ce le lipsesc virtuțile creștine esențiale. Ei pot fi ticăloși, vrednici de plâns, săraci, orbi și goi. Aceștia nu simt necesitatea de a trăi în supunere față de Dumnezeu zi de zi și ceas de ceas. Mândria spirituală nimicește esența religiei. Pentru a ne păstra umilința, ar fi bine să ne reamintim cum arătăm în fața unui Dumnezeu sfânt, care citește fiecare secret al sufletului, și cum ar fi să apărem înaintea semenilor noștri, dacă ne-ar cunoaște cu toții la fel de bine ca Dumnezeu. Din acest motiv, pentru a ne smeri, suntem îndemnați să ne mărturisim greșelile și să ne folosim de acest prilej pentru a ne reprima mândria.

Pastorii nu ar trebui să neglijeze exercițiul fizic. Ei ar trebui să caute să se facă de folos și să fie de ajutor acolo unde depind de ospitalitatea altora. N-ar trebui să îngăduie

altora să-i servească, ci să ușureze mai degrabă poverile acelor care, având un respect atât de mare pentru lucrarea de evanghelizare, s-ar deranja să facă pentru ei ceea ce ar trebui să facă ei înșiși. Sănătatea proastă a unora dintre predicatorii noștri se datorează neglijenței lor de a face exercițiu fizic prin muncă folositoare.

În urma situației care a survenit, mi s-a arătat că ar fi fost mai bine dacă frații J. ar fi făcut totul pentru a pregăti broșuri care să circule printre francezi. Dacă nu au existat lucrări pregătite în mod desăvârșit, ar fi mai bine să circule broșurile, pentru ca poporul francez să poată avea ocazia să cerceteze argumentele credinței noastre. Întârzierea comportă riscuri mari. Francezii ar fi trebuit să aibă cărți care să prezinte motivele credinței noastre. Frații J. nu au fost pregătiți să „facă dreptate” acestor lucrări; ci aveau nevoie să fie mai întâi luminați și spiritualizați ei înșiși, căci altfel cărțile pregătite aveau să poarte amprenta minții lor. Ei aveau nevoie să fie îndreptați, pentru ca scrierile și predicarea lor să nu fie anoste. Aveau nevoie să se autoeduce să treacă imediat la subiect și să pună cu claritate în evidență înaintea poporului trăsăturile esențiale ale credinței noastre. Lucrarea a fost împiedicată de către Satana și s-a pierdut mult din cauză că aceste lucrări nu au fost gata atunci când a trebuit. Acești frați pot face mult bine dacă sunt pe deplin devotați lucrării și dacă vor umbla în lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu.

Capitolul 23

Efectul polemicilor

La 10 decembrie 1871, mi s-au arătat primejdiile de care este amenințat fratele K. Influența pe care o are în lucrarea lui Dumnezeu nu este ceea ce ar trebui să fie sau ceea ce ar fi putut să fie. El pare să fie orb în ce privește rezultatele purtării sale; nu își dă seama ce efecte lasă în urma sa. El nu lucrează într-un mod pe care Dumnezeu să-l poată accepta. Am văzut că se află în aceeași mare primejdie în care era și Moses Hull înainte de a părăsi adevărul. S-a încrezut în sine. Și-a închipuit că era atât de prețios pentru cauza adevărului, încât sistemul nu se putea lipsi de el. Fratele K. a avut simțăminte foarte asemănătoare. El se bizuie prea mult pe propria sa tărie și înțelepciune. Dacă și-ar putea vedea slăbiciunea la fel cum o vede Dumnezeu, nu s-ar mai amăgi niciodată singur și nici n-ar mai simți cumva că este triumfător. Iar dacă nu va face din Dumnezeu tăria lui și nu va depinde total de El, va cădea de la credință la fel de sigur cum a căzut și Moses Hull.

În lucrările sale, el nu își ia tăria de la Dumnezeu. Pentru a-și trezi ambiția, el depinde de o stare de euforie. Când lucrează cu puține persoane, caz în care nu are acea stare euforică, își pierde curajul. Când lucrarea devine grea și el nu este purtat pe aripile acestei euforii, nu se prinde atunci și mai tare de Dumnezeu, devenind mai dornic să răzbată prin întuneric și să obțină biruința. Frate K., tu devii adesea copilăros, slab și ineficient, și aceasta tocmai când ar trebui să fii mai puternic. Aceasta ar trebui să-ți spună că zelul și entuziasmul tău nu se alimentează din sursa cuvenită.

Mi s-a arătat în ce constă primejdia tinerilor predicatori care se angajează în dezbateri. Ei își întorc mintea către studiul Cuvântului pentru a culege lucrurile tăioase, devin sarcastici și, în eforturile lor de a face față unuia care li se opune, îl lasă prea adesea pe Dumnezeu în afara chestiunii. Agitația polemicilor le diminuează interesul pentru adunările din care acest tip de stimulare lipsește. Cei care se angajează în polemici nu sunt lucrătorii cei mai eficienți și cei mai bine pregătiți pentru zidirea cauzei. Unii râvnesc ciocnirile de opinii și preferă acest tip de lucrare oricărei alteia. Ei nu studiază Biblia cu o umilință a minții, pentru a putea ști cum să obțină iubirea lui Dumnezeu; după cum spune Pavel: „așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre, prin credință, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să puteți înțelege pe deplin,

împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu”.

Tinerii predicatori ar trebui să evite discuțiile în contradictoriu; căci acestea nu sporesc spiritualitatea sau smerenia minții. S-ar putea ca în unele cazuri să fie necesară înfruntarea în polemică deschisă a unui lăudăros mândru, care se opune adevărului lui Dumnezeu; în general însă, aceste discuții, fie în scris, fie prin viu grai, aduc mai mult rău decât bine. După o asemenea discuție, cea mai mare responsabilitate care apasă asupra predicatorului este de a păstra ridicat interesul. Ar trebui să fie pregătit pentru reacția care este posibil să aibă loc la sfârșitul unei înflăcărări religioase și să nu se lase, la rândul lui, cuprins de descurajare.

Oamenii care nu vor să admită cerințele Legii lui Dumnezeu, care sunt atât de simple, vor apuca de obicei pe calea fărădelegii; căci ei au stat de atâta timp de partea marelui rebel, luptându-se împotriva Legii lui Dumnezeu, care este fundamentul guvernării Sale în cer și pe pământ, încât sunt versați în această lucrare. În războiul pe care îl duc, ei nu vor dori să își deschidă ochii sau conștiința pentru a primi lumina. Ei își închid ochii pentru a nu fi luminați. Cazul lor este la fel de lipsit de speranță ca și al iudeilor care n-au vrut să vadă lumina pe care le-o adusesse Hristos. Mărturiile minunate despre mesianitatea Sa pe care li le-a adus, miracolele pe care le-a făcut, vindecarea celor bolnavi, învierea morților și toate acele lucrări pe care nici un alt om nu le mai făcuse și nici nu ar fi putut să le facă, în loc să le înmoaie și să le înduplece inimile, biruind prejudecățile lor păcătoase, i-a umplut cu aceeași ură și furie demonică pe care a avut-o Satana când a fost aruncat din cer. Cu cât au avut mărturii și lumină mai mare, cu atât a fost mai mare ura lor. Erau hotărâți să stingă lumina, dându-L pe Hristos la moarte.

Cei ce urăsc Legea lui Dumnezeu, care este fundamentul guvernării Sale în ceruri și pe pământ, repetă aceeași istorie a iudeilor necredincioși. Puterea lor sfidătoare îi va urmări pe cei ce țin poruncile lui Dumnezeu și vor respinge orice rază de lumină. Conștiințele lor au fost atâta timp violate și inimile lor s-au împietrit într-o asemenea măsură, din cauză că au ales mai degrabă întunericul decât lumina, încât simt că este o virtute, pentru a-și atinge scopul, de a da mărturie mincinoasă sau de a recurge la aproape orice fel de eschivare sau amăgire, cum au făcut și iudeii când L-au respins pe Hristos. Ei consideră că scopul scuză mijloacele. Ei ținutesc practic Legea Tatălui așa

cum iudeii L-au țintuit pe Hristos.

Lucrarea noastră ar trebui să folosească orice ocazie de a prezenta adevărul în puritatea și simplitatea sa, oriunde există vreo dorință sau interes de a auzi rațiunile pe care se întemeiază credința noastră. Cei care s-au ocupat îndeosebi cu profețiile și cu punctele teoretice ale credinței noastre ar trebui să devină fără amânare studenți ai Bibliei privind subiectele practice. Ei ar trebui să soarbă și mai profund din izvorul adevărului divin. Ar trebui să studieze cu grijă viața lui Hristos și lecțiile Sale de evlavie practică, date pentru binecuvântarea tuturor și concepute să fie regula de viațuire corectă pentru toți cei ce vor crede în Numele Său. Ei ar trebui să fie plini de spiritul marelui lor Exemplu și să aibă o înțelegere înaltă a ceea ce înseamnă viața sfântă pentru un urmaș al lui Hristos.

Hristos a întâmpinat nevoile fiecărei categorii de oameni prin subiectele și maniera Sa de a predica. A cinat și a locuit și cu săracii, și cu bogații și S-a interesat de grijile și ocupațiile oamenilor pentru a putea câștiga o cale către inimile lor. Cei învățați și cei mai străluciți erau satisfăcuți și încântați de discursurile Sale, care erau totuși atât de lămurite și simple, încât puteau fi înțelese chiar și de cea mai umilă minte. Hristos S-a folosit de orice ocazie pentru a instrui poporul în privința acelor învățături și precepte cerești care trebuia înglobate în viața lor și care i-ar fi deosebit de orice habotnici, tocmai din pricina caracterului sfânt și înălțător al acestora. Aceste lecții care cuprind învățături divine nu sunt scoase în evidență așa cum ar trebui pentru a influența conștiințele oamenilor. Aceste predici ale lui Hristos le oferă pastorilor, care cred în adevărul prezent, cuvântări care se vor dovedi potrivite în aproape orice ocazie. În acestea există un material de învățatură pentru cel ce studiază Biblia, de care nu poate fi interesat fără să aibă spiritul Învățătorului ceresc în propria sa inimă. Sunt aici subiecte pe care Hristos le-a prezentat tuturor claselor. Mii de oameni, de orice tip de caracter și orice poziție socială, au fost atrași și fermecați de chestiunile care au fost puse înaintea lor.

Unii pastori care se află de mult timp în lucrarea de predicare a adevărului prezent au suferit mari eșecuri în eforturile lor. Ei și-au format o educație de războinici. Au studiat temeinic subiecte prin care să aducă argumente pentru obiectul discuției și găsesc o mare plăcere în folosirea subiectelor pe care le-au pregătit. Adevărul lui Dumnezeu este simplu, clar și convingător. Este armonios și, pus alături de eroare, strălucește în toată splendoarea și puterea sa. Consecvența lui îl recomandă judecății

oricărei inimi în care nu există prejudecată. Predicatorii noștri prezintă argumente în favoarea adevărului, pe care le-au exersat, și, dacă nu există piedici, adevărul repurtează victoria. Însă mi-a fost arătat că în multe cazuri biata unealtă își însușește laurii pentru biruința câștigată, iar oamenii, care sunt mai degrabă pământești decât spirituali, laudă și onorează victoria pe care a câștigat-o.

Cei cărora le place să se angajeze în polemici își pierd de obicei spiritualitatea. Ei nu se încred în Dumnezeu așa cum ar trebui s-o facă. Au teoria adevărului pregătită pentru a-și biciui cu ea adversarul. Sentimente ieșite din propriile lor inimi nesfințite au pregătit numeroase lucruri usturătoare, dure, pe care să le folosească în textura biciului lor pentru a-și irita și provoca adversarul. Spiritul lui Hristos nu are nimic de-a face cu acest lucru. Bine pregătit cu argumente convingătoare, participantul la discuții se crede curând suficient de puternic pentru a triumfa în lupta cu adversarul și Dumnezeu este lăsat în afara problemei. Unii dintre pastorii noștri au făcut din polemică principala lor ocupație. Când se află în culmea agitației stârnite de polemică, ei par plini de energie, se simt puternici și vorbesc ca atare; și în vârtoarea acestei agitații, multe lucruri sunt recepționate de oameni ca fiind în regulă, când, de fapt, sunt fără nici o îndoială rele în sine și o rușine pentru cel care s-a făcut vinovat de rostirea unor cuvinte atât de nepotrivite pentru un slujitor creștin.

Aceste lucruri au o influență rea asupra predicatorilor care se folosesc de adevăruri sacre, înalte — adevăruri care se vor dovedi fie ca o mireasmă de viață spre viață, fie ca un miros de moarte spre moarte pentru cei ce le ascultă. În general, influența pe care o au discuțiile contradictorii asupra predicatorilor noștri este de a-i face îngâmfați și înălțați după propria lor evaluare. Aceasta nu este tot. Cei ce iubesc polemicile nu sunt potriviți să fie păstori ai turmei. Ei și-au antrenat mintea pentru înfruntarea adversarilor și pentru rostirea de sarcasme și nu se pot coborî pentru a veni în ajutorul inimilor care suferă întristate și au nevoie de mângâiere. De asemenea, ei s-au ocupat atât de mult cu argumentațiile, încât au neglijat subiectele practice de care are nevoie turma lui Dumnezeu. Ei nu cunosc decât prea puțin predicile lui Hristos, care se leagă de viața de zi cu zi a creștinului, și nu sunt decât într-o mică măsură dispuși să le studieze. S-au ridicat deasupra simplității lucrării. Când erau mici în propriii lor ochi, Dumnezeu i-a ajutat; îngeri ai lui Dumnezeu le-au slujit și au făcut ca lucrările lor să aibă un mare succes, convingându-i pe bărbați și femei de adevăr. Educându-și însă mintea pentru discuții, ei au devenit adesea aspri și nesimțitori. Ei pierd interesul și compasiunea delicată care ar trebui să însoțească întotdeauna eforturile unui pastor al lui

Hristos.

Pastorii cărora le plac dezbaterile sunt în general nepotriiviți pentru a da ajutor turmei acolo unde este cea mai mare nevoie de ajutor. Pentru că au neglijat religia practică în propriile lor inimi și vieți, ei nu-și pot învăța turma despre acest lucru. Dacă nu există agitație, ei nu știu cum să lucreze; par storși de puteri. Dacă încearcă să vorbească, par să nu știe cum să prezinte un subiect care este potrivit pentru respectiva ocazie. Când ar trebui să prezinte un subiect care să hrănească turma lui Dumnezeu și care să atingă inimile și să le topească, ei se întorc la unele din vechile subiecte stereotipe și parcurg aceleași argumente fixe, care sunt aride și neinteresante. Astfel, în loc de lumină și viață, ei aduc întuneric turmei și, de asemenea, propriilor lor suflete.

Unii pastori de-ai noștri nu cultivă spiritualitatea, ci încurajează un spectacol al „zelului” și o anumită activitate, care se întemeiază pe un fundament nesigur. În acest veac, este nevoie de pastori care judecă lucrurile cu calm și profunzime, care să unească devotamentul, conștiințiozitatea și credința lor cu activitatea și zelul. Cele două grupe de calități, gândirea și devotamentul pe de o parte, activitatea și zelul pe de altă parte, ar trebui să meargă mână în mână.

Pastorii cărora le plac polemicile sunt cei mai puțin vrednici de încredere dintre noi, pentru că nu se poate conta pe ei când lucrarea devine dificilă. Aduceți-i numai într-un loc în care nu este decât un slab interes și vor da pe față o lipsă de curaj, de zel și de preocupare reală. Ei depind tot atât de mult de înviorarea și înprospătarea prin agitația produsă de discuții sau împotriviri, cum depinde bețivul de paharul său. Acești pastori au nevoie de o nouă convertire. Au nevoie să soarbă din apele ce curg neîncetat din Stânca veșnică.

Bunăstarea veșnică a păcătoșilor a fost motivația comportamentului lui Isus. El a umblat peste tot, făcând bine. Bunăvoința era viața sufletului Său. Nu numai că a făcut bine tuturor celor care au venit la El, apelând la mila Sa, ci i-a căutat El Însuși cu perseverență. Nu a fost niciodată încântat de aplauze sau deprimat din pricina criticilor sau dezamăgirilor. Când Se confrunta cu cea mai puternică împotrivire și cu tratamentul cel mai crud, El era plin de curaj. Cea mai importantă cuvântare pe care ne-a oferit-o Inspirația a fost rostită de Hristos unei singure ascultătoare. Pe când se așeza lângă fântână ca să Se odihnească, pentru că era obosit, a venit o femeie samariteancă să scoată apă; El a văzut o ocazie de a-i atinge mintea și, prin ea, de a ajunge la mintea

samaritenilor, care se aflau în mare întuneric și rătăcire. Deși obosit, El a prezentat adevărurile Împărăției Sale spirituale, care au încântat-o pe femeia păgână și au umplut-o de admirație pentru Hristos. Ea s-a dus și le-a spus tuturor: „Veniți să vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva Acesta este Hristos?” Mărturia acestei femei i-a adus pe mulți să creadă în Hristos, convertindu-se. Prin declarația ei, mulți au venit să audă cu urechile lor și au crezut din pricina cuvântului auzit de la El.

Oricât de mic ar fi numărul ascultătorilor interesați, dacă inima este atinsă și înțelegerea lor deschisă, ei pot face, asemenea samaritencei, o declarație care va stârni interesul a sute de persoane dornice să cerceteze pe cont propriu. Când se lucrează în unele locuri pentru a stârni interesul, vor fi multe descurajări. Însă, dacă la început pare să existe o prea mică preocupare, acest lucru nu reprezintă dovada că te-ai înșelat în privința datoriei și locului de desfășurare a lucrării. Dacă interesul crește treptat, iar oamenii acționează în deplină cunoștință, nu din impuls, ci din principiu, preocuparea lor este mult mai sănătoasă și mai durabilă decât atunci când se creează dintr-o dată o mare agitație și interes, iar simțămintele sunt provocate prin audierea unei dezbateri, a unei polemici virulente între susținătorii ambelor păreri, pro și contra adevărului. Se creează astfel o împotrivire aprigă, se iau poziții și hotărâri rapide. Rezultatul constă într-o stare de lucruri pătimasă. Este nevoie de o deliberare și o judecată plină de calm. Faceți ca această stare de agitație să se stingă sau lăsați să se producă un șoc printr-o conducere nehibzuită a lucrării — și interesul nu va mai putea fi stârnit niciodată. Sentimentele și reacțiile de solidaritate ale oamenilor au fost provocate, însă conștiințele lor nu au fost mișcate și inimile lor nu au fost zdrobite și smerite înaintea lui Dumnezeu.

Când prezintă adevărul nepopular, lucru care presupune o cruce grea, predicatorii ar trebui să fie atenți ca fiecare cuvânt să fie așa cum l-ar vrea Dumnezeu. Aceste cuvinte ale lor ar trebui să nu fie niciodată tăioase. Ei ar trebui să prezinte adevărul în umilință, cu cea mai adâncă iubire pentru suflete și cu o dorință profundă pentru salvarea lor și să lase ca însuși adevărul să taie. Nu ar trebui să-i sfideze pe slujitorii altor denominațiuni și nici să caute să-i provoace la o polemică. Ei nu ar trebui să ia o poziție asemănătoare cu aceea a lui Goliat, când a sfidat oștile lui Israel. Israel nu l-a sfidat pe Goliat, ci Goliat s-a lăudat cu mândrie împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Sfidările, lăudăroșenia și invectivele trebuie să vină din partea împotrivorilor adevărului care iau poziția lui Goliat. Însă nimic din acest spirit nu ar trebui să se vadă la aceia care au fost trimiși de Dumnezeu să vestească ultima solie de avertizare unei lumi pierdute.

Goliat se încredea în armura sa. Îngrozea oștile lui Israel prin lăudăroșenia lui sfidătoare, sălbatică, în timp ce își expunea extraordinara sa armură, care era tăria lui. David, în umilința și zelul lui pentru Dumnezeu și poporul Său, s-a oferit să-l înfrunte pe acest lăudăros. Saul a consimțit și i-a oferit lui David propria lui armură împărătească. Acesta n-a vrut s-o poarte. A lăsat deoparte armura împăratului, căci nu era deprins cu ea. El era deprins cu Dumnezeu și, încrezându-se în El, câștigase victorii deosebite. Dacă și-ar fi pus armura lui Saul, ar fi dat impresia că este un războinic, când nu era decât micul David care păștea oile. El a avut grijă ca nu cumva biruința să-i fie pusă în seama armurii lui Saul; căci încrederea lui era în Domnul lui Israel. El și-a ales câteva pietre de la pârâu și, cu praștia și toiagul său, singurele lui arme, s-a dus în Numele Dumnezeului lui Israel pentru a-l înfrunța pe războinicul înarmat.

Goliat l-a disprețuit pe David; căci înfățișarea lui era aceea a unui simplu tinerel neînvățat în ale războiului. Goliat proferă înjurături la adresa lui David și îl blestemă în numele dumnezeilor lui. Simțea că era un afront la adresa demnității lui să vină în întâmpinarea sa un adolescent, fără să poarte măcar o armură. Se lăudă cu ceea ce avea să-i facă. David nu s-a supărat pentru că era privit ca fiind atât de neînsemnat și nici n-a tremurat la auzul îngrozitoarelor lui amenințări, ci a răspuns: „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavază, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, Dumnezeul oștirii lui Israel, pe care ai sfidat-o”. David îi spune lui Goliat că, în Numele Domnului, îi va face chiar lucrurile cu care el însuși a fost amenințat. „Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul mântuiește nu prin sabie, nici prin sulită; ci lupta este a Domnului și El vă dă în mâinile noastre.”

Predicatorii noștri nu ar trebui să fie sfidători și să provoace discuții. Sfidarea să vină din partea celor ce se împotrivesc adevărului lui Dumnezeu. Mi s-a arătat că fratele K. și alți pastori s-au comportat prea mult ca Goliat. Și apoi, după ce au îndrăznit și au provocat discuții, s-au încrezut în argumentările lor pregătite dinainte, așa cum a vrut Saul ca David să aibă încredere în armura sa. Ei nu s-au încrezut, ca umilul David, în Dumnezeul lui Israel, făcând din El tăria lor, ci au înaintat încrezători și lăudăroși ca Goliat, preamărindu-se pe ei înșiși și neascunzându-se în spatele lui Isus. Ei știau că adevărul este puternic și, prin urmare, nu și-au umilit inimile și nu s-au lăsat cu credință în mâinile lui Dumnezeu, pentru ca El să dea adevărului biruința. Ei s-au lăsat pradă euforiei și și-au pierdut echilibrul; discuțiile au fost adesea lipsite de succes, iar rezultatul a fost un rău provocat propriilor lor suflete și sufletelor altora.

Mi s-a arătat că unii dintre pastorii noștri tineri capătă o pasiune pentru polemică și că, dacă nu vor vedea primejdia, acest lucru se va dovedi o capcană pentru ei. Mi s-a arătat că fratele L. este în mare primejdie. El își educă mintea într-o direcție greșită. Se află în pericol de a se ridica deasupra simplității lucrării. Dacă, atunci când îmbracă armura lui Saul, are înțelepciunea lui David de a o lăsa totuși deoparte din pricină că nu este învățat cu ea, își poate reveni înainte de a merge prea departe. Acești tineri predicatori ar trebui să studieze atât învățăturile practice ale lui Hristos, cât și cele teoretice și să învețe de la Isus că pot dobândi harul, blândețea, umilința și duhul Său smerit. Dacă ei, asemenea lui David, sunt aduși într-o situație în care cauza lui Dumnezeu le cere cu adevărat să înfrunte pe unul care sfidează pe Israel și dacă înaintea în puterea lui Dumnezeu, încrezându-se cu totul în El, El îi va purta prin încercare și va face ca adevărul Său să triumfe într-un mod slăvit. Hristos ne-a dat un exemplu. „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolul și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»”

De îndată ce un predicator părăsește poziția pe care ar trebui s-o ocupe întotdeauna un slujbaș creștin și se coboară la atitudinea comică de a stârni râsul și a-l îndrepta împotriva adversarului său sau când este sarcastic și tăios și îl insultă el face ceea ce Mântuitorul lumii nu a îndrăznit să facă; căci el intră pe terenul inamicului. Predicatorii care se luptă cu împotrivorii adevărului lui Dumnezeu nu au de dat piept numai cu oamenii, ci și cu Satana și cu legiunea lui de îngeri răi. Satana caută orice prilej de a se folosi spre avantajul propriu de predicatorii care susțin adevărul, iar când aceștia nu își mai pun toată încrederea în Dumnezeu și cuvintele nu sunt în spiritul și iubirea lui Hristos, îngerii lui Dumnezeu nu-i pot întări și lumina. Atunci îi lasă în puterea lor proprie, iar îngerii răi îi învăluie în întuneric; din acest motiv, împotrivorii adevărului par să fie în avantaj, iar discuția face mai mult rău decât bine.

Servii lui Dumnezeu ar trebui să se apropie mai mult de El. Frații K., L., M. și N. ar trebui să cultive mai degrabă evlavie personală decât să încurajeze iubirea pentru polemică. Ei ar trebui să caute să devină păstori ai turmei decât să se educe în direcția creării unei stări de agitație, manipulând sentimentele poporului. Acești frați sunt în pericolul de a deveni dependenți mai mult de popularitatea lor și de succesul de care se bucură în rândurile poporului ca oratori inteligenți decât de faptul că sunt lucrători umili și credincioși și urmași blânzi și devotați ai lui Hristos, împreună lucrători cu El.

Primejdii și îndatoriri ale tinerilor

Mărturie către doi tineri

În decembrie trecut mi s-au arătat primejdiile și ispitele tinerilor. Cei doi fii mai tineri ai tatălui O. au nevoie de convertire. Au nevoie să moară zilnic față de eu. Pavel spune: „Eu mor în fiecare zi.” Aceasta este exact experiența de care au nevoie acești tineri. Se află în primejdia de a trece cu vederea îndatoririle prezente și de a neglija educația esențială pentru viața practică. Ei privesc educația luată din cărți ca fiind chestiunea cea mai importantă de care trebuie să se ocupe pentru a avea succes în viață.

Acești tineri au acasă îndatoriri pe care le trec cu vederea. Ei nu au învățat să se ocupe de datorii și să-și asume răspunderile din cămin, răspunderi pe care nimeni altcineva nu trebuie să le poarte. Ei au o mamă credincioasă, practică, mamă care a purtat multe poveri pe care fiii săi nu ar fi trebuit s-o lase să le poarte. Făcând acest lucru, ei nu și-au onorat mama. Nu au împărțit poverile cu tatăl, după cum era de datoria lor, și au neglijat să-l cinstească așa cum ar fi trebuit s-o facă. Ei își urmează înclinațiile mai degrabă decât datoria. Au mers pe calea egoismului în viețile lor, evitând poverile și truda, și n-au reușit să obțină o experiență valoroasă, de care nu-și pot permite să se lipsească dacă vor să aibă succes în viață. N-au simțit importanța faptului de a fi credincioși în lucrurile mici și nici nu s-au simțit obligați față de părinții lor să fie onești, conștiincioși și credincioși în datoriile umile, neînsemnate ale vieții, datorii care stau chiar înaintea lor pe cărarea pe care merg. Ei privesc deasupra ramurilor comune ale cunoașterii, atât de necesare pentru viața practică.

Dacă acești tineri doresc să fie o binecuvântare în vreun loc anume, atunci acesta ar trebui să fie chiar în căminul lor. Dacă ei se lasă purtați de înclinațiile lor în loc să se lase călăuziți de hotărârile prevăzătoare ale unei rațiuni treze, ale unei judecăți sănătoase și conștiințe luminate, nu pot fi o binecuvântare nici pentru societate, nici pentru familia tatălui lor, iar speranțele pe care și le fac pentru lumea aceasta și pentru cealaltă, mai bună, pot fi periclitate. Mulți tineri își fac impresia că prima parte a vieții lor nu este menită purtării unor griji, ci irosirii în distracții frivole, glume, ranchiune și îngăduințe nesăbuite. În timp ce sunt în mijlocul nebuniei și răsfațului simțurilor, unii nu se mai

gândesc la nimic altceva decât la mulțumirea de moment care decurge din acestea. Dorința pe care o au pentru amuzament și iubirea lor pentru compania altora, pentru flecăreală și râsete cresc dacă sunt îngăduite și tinerii își pierd orice plăcere pentru realitățile responsabile ale vieții, iar îndatoririle familiale li se par neinteresante. Nici un fel de schimbare nu le satisface mintea pe deplin și devin agitați, capricioși și iritabili. Acești tineri ar trebui să simtă că este o datorie să-și facă familia fericită și voioasă. Ar trebui să aducă în locuința lor raze de soare, iar nu o umbră prin inutilele bombăneli și nemulțumirea lor întunecată.

Acești tineri ar trebui să-și amintească faptul că sunt răspunzători pentru toate privilegiile de care s-au bucurat; că vor da socoteală pentru modul în care au folosit timpul și că vor răspunde foarte exact de felul în care și-au pus în practică înzestrările. Ei pot întreba: „N-avem voie să ne bucurăm în vreun fel de amuzament sau recreare? Doar să muncim, să muncim, să muncim, fără nimic altceva?” Orice tip de amuzament în care se pot angaja, cerând în credință binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lui, nu va fi periculos. Însă orice amuzament care îi face incapabili de rugăciunea tainică, de închinare la altarul rugăciunii sau de participarea la adunările de rugăciune nu este sigur, ci, dimpotrivă, primejdios. O schimbare care să survină în urma unei munci fizice care a pus greu la încercare puterile trupului poate fi foarte utilă pentru un timp, pentru ca apoi să se poată iarăși angaja în muncă, prestând cu mai mult succes efortul. Însă odihna totală se poate dovedi inutilă, ba chiar este posibil să nu fie urmată de cele mai bune rezultate, când este vorba de tăria fizică. Ei nu trebuie să-și risipească prețioasele lor momente nici chiar atunci când sunt epuizați de un singur fel de muncă. Atunci pot să caute să facă ceva care să nu fie atât de obositor, dar care se va dovedi o binecuvântare pentru mama și surorile lor. Ușurând grijile acestora, luând asupra lor poverile cele mai grele pe care sunt nevoite să le poarte, ei pot descoperi acel tip de amuzament care izvorăște din principiu și care le va oferi o fericire adevărată, iar timpul lor nu va mai fi petrecut cu nimicuri sau cu îngăduințe egoiste. Timpul poate fi întotdeauna folosit spre avantajul lor, iar ei pot fi în mod constant îmbogățiți prin ceva variat și în același timp răscumpărând timpul, astfel încât fiecare moment va da o bună mărturie oricui.

Voi v-ați gândit că cel mai important lucru era să obțineți o educație în științe. Nu este o virtute să fii neștiutor, iar cunoașterea nu va opri neapărat creșterea creștină; însă, dacă o căutați din principiu, având înaintea voastră obiectivul potrivit și simțindu-vă obligați față de Dumnezeu să vă folosiți talentele pentru a face bine altora și a răspândi slava Sa, cunoașterea vă va ajuta să atingeți acest scop; vă va ajuta să puneți la lucru

puterile pe care vi le-a dat Dumnezeu și să le folosiți în slujba Sa.

Dar, tinerilor, dacă dobândiți cunoștințe atât de multe și totuși nu le folosiți într-un scop practic, obiectivul vostru nu este atins. Dacă, în timp ce obțineți o educație, deveniți atât de absorbiți de studiile voastre, încât neglijați rugăciunea și privilegiile religioase, devenind neatenți și indiferenți față de bunăstarea sufletelor voastre, dacă încetați să mai învățați la școala lui Hristos, vă vindeți dreptul de întâi născuți pentru un blid de linte. Nu trebuie pierdut din ochi nici o clipă scopul pentru care vă faceți o educație. Ar urma de aici ca voi să vă dezvoltați și să vă dirijați în așa fel înzestrările, încât să fiți și mai mult de folos și să-i binecuvântați pe alții în măsura în care vă permite destoinicia voastră. Dacă, prin obținerea cunoștințelor, vă sporiti iubirea de sine și înclinația de a vă eschiva să purtați răspunderi, vă este mai bine fără o educație. Dacă iubiți și idolatrizați cărțile, îngăduind ca acestea să se pună între voi și datoriile voastre, astfel încât simțiți o reținere când trebuie să lăsați studiul și cititul pentru a face o muncă de primă importanță, o muncă pe care cineva trebuie să o facă, ar trebui să vă înfrângeți dorința de a studia și să cultivați dragostea de a face acele lucruri pentru care acum nu simțiți nici un interes. Cel ce este credincios în lucrurile mici va fi credincios și în lucrurile mari.

Trebuie să cultivați iubirea și afecțiunea față de părinții, frații și surorile voastre. „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sânge, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necaz. Stăruți în rugăciune. Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitivi de oaspeți.” Tinerilor, nu vă puteți permite să sacrificați interesele voastre veșnice pentru studii. Poate că profesorii voștri vă stimulează prin aplauze și se poate să fiți amăgiți de sofismele lui Satana. S-ar putea să fiți conduși pas cu pas să căutați perfecțiunea și să obțineți aprobarea profesorilor voștri, însă cunoștințele voastre despre viața divină și religia practică, din experiență, vor fi din ce în ce mai sărace. În fața îngerilor înălțați, în fața Creatorului universului, în fața lui Hristos, Maiestatea cerului, numele voastre menționate în rapoarte vor sta într-o lumină foarte proastă. Împotriva lor vor fi înregistrate păcate, greșeli, eșecuri, neglijențe și o asemenea ignoranță în ce privește cunoașterea spirituală, încât Tatăl, Fiul Său Isus, Apărătorul nostru și îngerii slujitori ar fi rușinați să vă primească în chip de copii ai lui Dumnezeu.

Participând la cursuri, sunteți expuși la o varietate de ispite, care nu v-ar amenința în familie, în casa tatălui vostru, sub supravegherea unor părinți cu frică de Dumnezeu.

Dacă acasă vă rugați de două sau trei ori pe zi pentru har, ca să scăpați de stricăciunea care există în lume prin poftă, trebuie să vă rugați cu atât mai mult, mai serios și constant când vă aflați la studii, expuși ispitelor și influențelor rele care umplu școlile în acest veac degenerat, întrucât mediul în care vă aflați este mult mai nefavorabil formării caracterului creștin.

Acești tineri nu au suficientă tărie creștină de caracter; așa stau lucrurile în special cu A.O. El nu este așezat, înrădăcinat și statornicit în adevăr. S-a prins atât de slab de Dumnezeu, încât nu a primit tărie și lumină de sus, ci a tot strâns întuneric în sufletul său. A auzit atât de mult vorbindu-se cu necredință și a manifestat atât de puțin interes practic pentru adevăr, încât nu este pregătit să dea socoteală de nădejdea care este în el. Este instabil, ca o trestie care tremură în vânt. Are o inimă bună, dar iubește totuși distracțiile, lenevia și tovărășia tinerilor săi prieteni. și-a îngăduit această înclinație, sacrificând interesul propriului său suflet. Frate al meu, este important să eviți să intri prea mult în societatea tinerilor nereligioși. Cultivarea minții și inimii tale, împreună cu datoriile practice ale vieții reclamă ca o mare parte din timpul tău să fie petrecut în societatea celor care, prin conversație și credință, îți sporesc propria ta credință și iubirea de adevăr.

Ai încercat să te eliberezi de restricțiile pe care le presupune credința în adevăr, însă nu ai îndrăznit să mergi prea departe în necredința ta. Prea adesea ai ales ușurătatea lumii și societatea persoanelor în viața cărora nu există obiceiul de a medita, religia fiind exclusă, iar tu ai fost asociat și în scopuri, și în intenții cu acea clasă de oameni care fac de rușine adevărul. Nu ești suficient de puternic în credință și în scopurile propuse pentru a te afla într-o asemenea companie. Pentru a-ți omorî timpul, te-ai complăcut într-un spirit de frivolitate, care ți-a provocat un mare rău, slăbindu-ți conștiința. Cauți aprobarea altora. Dacă o dobândești într-un mod onorabil, nu este un păcat atât de mare; însă te afli în pericolul de a-i amăgi pe unii și pe tine însuși; ai nevoie să te controlezi în acest punct și să ai grijă să meriți toate încuviințările pe care le primești. Dacă ești aprobat pentru principiile tale solide și valoare morală, atunci e câștigul tău. Dacă însă ești lingușit, curtat și flatat pentru că poți ține discursuri strălucite și poți face remarci potrivite, pentru că ești plin de viață, și nu pentru valoarea ta intelectuală și morală, vei fi considerat de către cei evlavioși și înțelepți drept un obiect al milei mai degrabă decât al invidiei. Ar trebui să te păzești de lingușeală. Oricine este îndeajuns de nesăbuit să te laude nu-ți poate fi un adevărat prieten. Prietenii tăi adevărați te vor avertiza, îndemna fierbinte, atenționa și îți vor muștra greșelile.

Ți-ai expus mintea unei necredințe întunecate. Închide-ți mintea acum în teama de Dumnezeu. Caută dovezile, stâlpii credinței noastre, și prinde-te de ele cu putere. Ai nevoie de această încredere în adevărul prezent, căci acesta se va dovedi o ancoră pentru tine. Va da caracterului tău energia, eficiența și acea nobilă demnitate care va impune respect. Încurajează obiceiurile sârguinței. Ai mari lacune aici. Atât tu, cât și fratele tău aveți idei strălucite de obținere a succesului, dar amintiți-vă că singura voastră nădejde este în Dumnezeu. S-ar putea ca uneori perspectivele să vi se pară ademenitoare, dar anticipările care vă ridică deasupra datoriilor familiale simple și umile și deasupra îndatoririlor religioase se vor dovedi o catastrofă. Voi, dragii mei prieteni mai tineri, trebuie să vă smeriți inimile înaintea lui Dumnezeu și să obțineți o bogată și valoroasă experiență în viața de creștin, continuând pe calea cunoașterii Domnului și binecuvântându-i pe alții printr-o viață zilnică de o curățenie desăvârșită, de integritate nobilă și de perfecțiune în îndeplinirea datoriei de creștin și a celei legate de viața practică. Ai datorii de împlinit în cămin; ai de dus responsabilități de care încă nu te-ai atins.

Veți culege ceea ce veți semăna. Acești tineri seamănă acum sămânța. Fiecare faptă din viețile lor, fiecare cuvânt rostit reprezintă o sămânță pentru bine sau rău. Recolta va fi după tipul seminței folosite. Dacă își vor îngădui pasiuni nehibzuite, lascive, stricate sau vor ceda satisfacerii apetitului sau înclinației inimilor lor nesfințite, dacă vor nutri mândria sau principiile greșite și vor îndrăgi obiceiurile necredincioșiei sau desfrânării, vor culege o recoltă îndestulătoare de remușcări, rușine și disperare.

Îngeri ai lui Dumnezeu caută să-i aducă pe acești tineri acolo unde să strige cu sinceritate către Domnul: „Tu să fii călăuza tinereții mele.” Îngerii îi invită și caută să-i păzească de capcanele lui Satana. Cerul poate fi al lor, dacă vor căuta să-l obțină. O cunună de slavă nemuritoare va fi a lor, dacă vor da totul pentru cer.

Capitolul 25

Pastori care se îngrijesc doar de ei înșiși

Frate F., influența ta nu a fost de natură să onoreze cauza adevărului prezent. Dacă ai fi fost sfințit de adevărul pe care-l predici altora, ai fi fost de zece ori mai folositor cauzei lui Dumnezeu decât ai fost până acum. Te-ai bizuit atât de mult pe stârnirea senzației, încât fără acest lucru nu ai decât puțin curaj. Aceste stări de mare agitație și provocare a interesului prin senzațional constituie tăria, slava și succesul tău ca lucrător; acestea însă nu sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu. Străduințele tale în această direcție sunt rareori ceea ce te amăgești singur că sunt.

O cercetare atentă descoperă faptul că nu sunt de adunat decât câțiva snopi în urma acestor întâlniri extrem de palpitate. Și cu toate acestea, din experiența întregă a trecutului nu ai învățat că trebuie să-ți schimbi modul de lucru. Ai fost încet când a fost vorba să înveți cum să-ți organizezi viitoarele lucrări în așa fel, încât să eviți greșelile din trecut. Motivul acestui lucru a fost că, asemenea alcoolicii, iubești stimulentele acestor întâlniri de senzație; tânjești după ele tot așa cum tânjește bețivul după un pahar de tărie, care să-i sporească puterile secătuite. Aceste dezbateri care stârnesc agitație sunt luate drept zel pentru Dumnezeu și iubire de adevăr. Aproape că n-ai avut deloc parte de Duhul lui Dumnezeu care să sprijine eforturile tale. Dacă L-ai avea pe Dumnezeu cu tine în toate mișcărilor pe care le faci și dacă ai simți o povară pentru suflete, dacă ai avea înțelepciunea să folosești cu iscusință aceste ocazii incitante pentru a îndrepta cu hotărâre suflete către Împărăția lui Hristos, ai putea vedea roadele muncii tale, iar Dumnezeu ar fi slăvit. Sufletul tău ar trebui să strălucească de spiritul adevărului pe care-l prezinți altora. După ce ai lucrat pentru a convinge sufletele de cerințele pe care le are Legea lui Dumnezeu față de ele, învățându-le pocăința față de Dumnezeu și credința în Hristos, lucrarea ta este abia la început. Prea adesea te sustragi de la desăvârșirea lucrării și lași ca alții să ridice o povară grea, aceea de a termina lucrarea pe care tu ar fi trebuit s-o termini. Spui că nu ești apt să finalizezi lucrarea. Atunci, cu cât mai repede devii apt să porți poverile unui păstor, sau pastor, al turmei, cu atât mai bine.

Ca păstor adevărat, ar trebui să te disciplinezi să lucrezi cu mintea oamenilor și să dai porția de hrană la timpul convenit fiecărui membru al turmei lui Dumnezeu. Ar trebui

să ai grijă și să studiezi, pentru a avea o rezervă de subiecte practice, pe care le-ai cercetat și pe care le poți aborda și prezenta poporului în spiritul unei maniere simple și însoțite de putere, la timpul și în locul potrivit, după cum este nevoie. N-ai fost bine pregătit cu subiecte din cuvântul inspirat în ce privește toate faptele bune. Când turma a avut nevoie de hrană spirituală, ai prezentat în mod frecvent vreunul din subiectele de dispută, care era la fel de potrivit pentru ocazia respectivă ca și un discurs privitor la politica de stat. Dacă ți-ai propune și ți-ai educa mintea să cunoști subiectele pe care ți le-a furnizat din belșug Cuvântul lui Dumnezeu, ai putea zidi cauza lui Dumnezeu hrănind turma cu alimente potrivite și care i-ar da sănătate și tărie spirituală.

Mai ai încă de deprins lucrarea unui adevărat păstor. Când vei înțelege aceasta, cauza și lucrarea lui Dumnezeu vor apăsa asupra ta cu o asemenea greutate, încât nu vei mai avea chef să râzi și să glumești și să te prinzi în discuții ușuratic. Un pastor al lui Hristos care duce o povară corespunzătoare a lucrării și este pătruns de un simțământ înalt al caracterului nobil și al sfințeniei misiunii sale nu va fi înclinat să fie ușuratic și neatent cu mieii turmei.

Un păstor adevărat va fi interesat de tot ceea ce se leagă de bunăstarea turmei, de hrănirea, călăuzirea și apărarea ei. Se va comporta cu multă înțelepciune și va manifesta o considerație duioasă față de toți, fiind amabil și dovedind simpatie pentru fiecare, mai ales pentru cei ispitiți, năpăstuiți și sperați. În loc să tratezi aceste categorii cu compasiunea cerută de fiecare dintre aceste cazuri deosebite și de neputințele lor, tu, fratele meu, ai nesocotit această clasă, în timp ce, în general, i-ai împins pe alții să îi mângâie. „După cum nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” „Adevărat, adevărat vă spun, robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis.” „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu și-a plăcut Lui Însuși; ci, după cum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine.»”

Nu este lucrarea unui slujitor al Evangheliei aceea de a domni peste moștenirea lui Dumnezeu, ci, cu smerenie a minții, cu blândețe și îndelungă răbdare, să roage fierbinte, să mustre și să dojenească, cu toată îngăduința și învățătura. Ce relație va fi între versetele de mai sus și viața ta de până acum? Ai cultivat o dispoziție egoistă

aproape toată viața. Te-ai căsătorit cu o femeie care are o voință neclintită, încăpățanată. Dispoziția ei firească era profund egoistă. Erați amândoi iubitori de sine și faptul că v-ați unit interesele nu a ajutat în cazul nici unuia dintre voi, ci a mărit primejdia pentru amândoi. Nici unul dintre voi nu era caracterizat prin conștiinciozitate și nici unul nu avea înaintea sa teama de Dumnezeu într-o înaltă măsură. Iubirea și îngăduința de sine, acestea au fost principiile care v-au stăpânit. Amândoi ați fost atât de puțin consacrați lui Dumnezeu, încât nu ați putut fi de folos unul altuia. Ați vrut fiecare să vă faceți poftele; amândoi ați vrut să fiți lingușiți, ridicați în slăvi și sluiți.

Domnul a văzut primejdiile în care vă aflați și v-a trimis iarăși și iarăși avertizări prin Mărturii, pentru a ști că interesele voastre veșnice sunt în pericol, dacă nu biruiți iubirea de sine și nu faceți ca voința voastră să fie una cu voința lui Dumnezeu. Dacă ai fi luat aminte la muștrările și avertizările venite de la Domnul, dacă te-ai fi întors cu totul din calea ta, făcând o schimbare totală, soția ta nu s-ar afla acum în capcana vrăjmașului, lăsată de Dumnezeu să creadă puternicele amăgiri ale lui Satana. Dacă ai fi urmat lumina pe care a dat-o Dumnezeu, ai fi acum un lucrător puternic și eficient în cauza lui Dumnezeu, apt să împlinești de zece ori mai mult decât ai acum competența să faci. Ai devenit slab pentru că nu ai îndrăgit lumina. N-ai fost capabil să deosebești glasul adevăratului Păstor de cel al unui străin decât în puține ocazii. Neglijența ta de a umbla în lumină a adus întuneric asupra ta, iar conștiința, adesea încălcată, este amorțită.

Soția ta nu a vrut și nu a urmat lumina pe care Domnul, în îndurarea Sa, i-a trimis-o. Ea a disprețuit muștrarea și a închis ea însăși ușa prin care vocea Domnului se făcea auzită, dându-i sfaturi și avertizând-o. Satana a fost mulțumit și nimic nu l-a oprit de la a-i câștiga încrederea și, prin amăgirile lui plăcute, măgulitoare, de a o duce în robie după placul lui.

Domnul ți-a trimis o mărturie că soția ta ți-a fost o piedică în toate lucrările tale și că nu ar trebui s-o lași să te însoțească, dacă nu ai dovada cea mai clară că este o femeie convertită, transformată prin înnoirea minții ei. Apoi ai simțit că aveai un motiv să ceri o casă; ai folosit această mărturie ca scuză și ai lucrat în consecință, deși nu aveai nevoie de propria ta casă. Soția ta avea de împlinit îndatoriri față de părinții ei, îndatoriri pe care le-a neglijat toată viața. Dacă ar fi acceptat să se achite cu bucurie de aceste îndatoriri îndelung neglijate, n-ar fi acum lăsată în robia lui Satana, pentru a-i împlini voia și a-și corupe inima și sufletul în slujba lui.

Nevoia de a avea un cămin era închipuită, ca multe alte presupuse nevoi ale tale. Ai obținut casa pe care egoismul tău a dorit-o și ți-ai putut lăsa soția într-un loc confortabil. Însă Dumnezeu pregătea o ultimă probă pentru ea. Suferința mamei sale era de așa natură, încât să-i stârnească mila în inimă, dacă n-ar fi fost atât de uscată și împietrită de egoism. Însă această providență a lui Dumnezeu n-a reușit să trezească iubirea filială pentru mama ei suferindă. Nu avea deloc griji gospodărești care să-i stea în cale, nici copii care să aibă nevoie de iubirea și atenția sa, care era îndreptată către ea însăși, sărmana.

Povara de griji pe care trebuia s-o ducă tatăl ei era prea mare pentru vârsta și puterile sale, fiind secătuit de suferințe acute. Și atunci, sigur că, dacă fiica avea o umbră de compasiune în inima ei, n-ar fi putut să nu simtă, să nu i se trezească sentimentul datoriei de a prelua din poverile surorii sale și ale cumnatului său. Însă ea a arătat cum nici n-ar fi putut mai bine, prin indiferența și evitarea tuturor grijilor și poverilor, că inima ei era aproape tot atât de nesimțitoare ca o stâncă.

Să stea însă în apropiere de părinții săi și, cu toate acestea, să fie atât de indiferentă, aceasta ar fi dat-o de gol. I-a spus soțului ei cum stau lucrurile. Fratele R. a fost la fel de egoist ca soția sa și a trimis urgent vorbă ca ea să vină la el. Cum au privit îngerii lui Dumnezeu această faptă, îngeri sensibili, milostivi, iubitori, îngeri slujitori? Fiica a lăsat ca străinii să se ocupe de acele lucrări delicate pe care ar fi trebuit să le împartă voioasă cu sora ei împovărată. Îngerii au privit cu uluire și durere această scenă și au plecat de la femeia aceea egoistă. Îngerii cei răi le-au luat locul și ea a devenit prizoniera lui Satana, pentru a asculta de voia lui. Ea a fost un mediu al lui Satana și s-a dovedit astfel o mare piedică pentru soțul ei; eforturile lui au fost ne semnificative.

Cauza lui Dumnezeu ar fi fost mai prosperă în _____, dacă nu ar fi existat acel ultim efort; căci lucrarea nu a fost terminată. S-a stimulat un interes, dar a fost lăsat să se stingă în așa fel, încât nu va mai putea fi vreodată suscitată. Fratele R., te rog să compari versetele citate mai înainte referitoare la lucrarea și slujirea lui Hristos cu linia de conduită pe care ai arătat-o prin lucrările tale, ca slujitor al Evangheliei, însă în special în privința exemplului pe care l-am menționat, în care datoria era prea evidentă pentru a mai lăsa loc vreunei greșeli, afară doar dacă afecțiunea și conștiința nu au rămas paralizate, printr-o lungă și neîncetată idolatrizare a eului.

Pentru că ți-ai părăsit părinții în suferință atunci când aveau nevoie de ajutor, biserica a fost obligată să preia această povară și să vegheze asupra mădulelor suferinde ale trupului lui Hristos. Prin această neglijare lipsită de inimă, ați provocat încruntarea lui Dumnezeu în ce vă privește. Dumnezeu nu trece cu ușurință peste astfel de lucruri. Ele sunt înregistrate de către îngeri. Dumnezeu nu poate binecuvânta pe cei ce merg complet împotriva datoriei care a fost așa de clar specificată în Cuvântul Său, datoria copiilor față de părinții lor. Copiii care nu se simt mai obligați față de părinții lor pământești decât ai dovedit-o tu, ci pot evita cu atâta ușurință responsabilitatea pe care o au, nu vor manifesta respectul cuvenit față de Tatăl lor ceresc; nu vor arăta apreciere sau respect față de pretențiile pe care le are Dumnezeu de la ei. Dacă nu-și respectă, ci își dezonorează părinții pământești, nu-și vor respecta și iubi Creatorul. Neglijându-și părinții, soția ta a încălcat cel de-al cincilea precept al Decalogului: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o va da Domnul, Dumnezeul tău”. Aceasta este prima poruncă însoțită de o făgăduință. Cei care nu-și respectă părinții, ci îi dezonorează, să nu se aștepte că vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Părinții noștri au cerințe în ce ne privește la care nu putem renunța și nici privi cu ușurință. Însă copiii care nu au fost educați și supravegheați în copilărie și cărora li s-a îngăduit să devină persoane preocupate doar de ele însele, căutându-și cu egoism propriul bine și evitând poverile, devin lipsiți de inimă și nu respectă cerințele părinților, care au vegheat asupra lor în copilărie.

Frate R., și tu ai fost egoist în privința acestor lucruri și cu mari lipsuri la capitolul datorie. Ai pretins atenție și grijă, dar nu le-ai oferit la rândul tău. Ai fost egoist și pretențios și adesea neînțelegător, dând ocazia ca soția ta să fie încercată. Amândoi ați fost neconsacrați și uluitor de egoiști. Abia ai făcut ceva sacrificii de dragul adevărului. Și tu, și soția ta ați evitat poverile și v-ați plasat într-o poziție în care să vi se slujească, mai degrabă decât să încercați să fiți o cât mai mică povară cu putință.

Pastorii lui Hristos ar trebui să simtă că au o datorie care îi obligă, dacă primesc ospitalitatea fraților sau prietenilor lor, de a lăsa o binecuvântare asupra acelei familii, căutând să-i încurajeze și să-i întărească membrii. Ei nu ar trebui să neglijeze îndatoririle de pastor atunci când vizitează din casă în casă. Ar trebui să se împrietenească cu fiecare membru al familiei, ca să poată înțelege starea spirituală a tuturor și să diversifice maniera lor de lucru pentru a fi de ajutor în cazul fiecăruia. Când un pastor care duce lumii mesajul solemn de avertizare se bucură de bunăvoința ospitalieră a prietenilor și fraților și neglijează îndatoririle de păstor al turmei, fiind

neatent în exemplul și comportamentul său, antrenându-se în conversații frivole cu cei tineri, râzând și glumind și spunând anecdote pentru a stârni râsul, este nevrednic de poziția de slujitor al Evangheliei și are nevoie să fie convertit înainte să i se dea în grijă oile și mieii. Servii care sunt neglijenți în ce privește îndatoririle ce îi revin unui pastor credincios dau dovadă că nu sunt sfințiți prin adevărurile pe care le prezintă altora și nu ar trebui admiși ca lucrători în via Domnului, până când nu au simțământul înalt al sfințeniei lucrării unui pastor al lui Hristos.

Când nu au decât de participat la întâlniri de seară, există suficient timp care poate fi întrebuințat cu mult folos, făcând vizite din casă în casă și întâlnindu-se cu oamenii pe terenul lor. Iar dacă pastorii lui Hristos dețin virtuțile Duhului, dacă imită marele Model, vor găsi acces la inimi și vor câștiga suflete la Hristos. Unii pastori care duc ultima solie de har sunt prea distanți. Ei nu se folosesc de ocaziile pe care le au pentru a câștiga încrederea celor necredincioși printr-un comportament exemplar, prin interesul lor lipsit de egoism pentru binele altora, prin bunătatea, îndelunga răbdare, umilința minții și politețea lor respectuoasă. Aceste roade ale Duhului vor exercita o mult mai mare influență decât predicarea de la amvon fără eforturi individuale în familie. Dar predicarea către popor a adevărurilor pregnante și verificate, precum și străduințele individuale corespunzătoare din casă în casă, pentru sprijinirea eforturilor făcute la amvon, vor mări mult influența spre bine, iar sufletele vor fi convertite la adevăr.

Unii dintre pastorii noștri privesc responsabilitățile cu prea multă ușurință, evitând grijile și poverile individuale; din acest motiv, ei nu simt acea nevoie de ajutor din partea lui Dumnezeu, pe care ar simți-o dacă ar ridica poverile pe care lucrarea lui Dumnezeu și credința noastră pretind ca ei să le ridice. Când în lucrarea Sa trebuie purtate greutăți și când cei ce le poartă sunt aduși în strâmțorări, vor simți nevoia de a trăi aproape de Dumnezeu, pentru a putea avea siguranța de a-i încredința Lui căile lor și a pretinde cu credință acel ajutor pe care numai El poate să-l dea. Vor obține atunci zilnic o experiență în credință și încredere, experiență de cea mai mare valoare pentru slujitorii Evangheliei. Lucrarea lor este mai solemnă și mai sfântă decât își dau seama în general pastorii. Ei ar trebui să poarte cu sine o influență sfințitoare. Dumnezeu pretinde ca aceia care se ocupă de lucruri sacre să fie bărbați care să aibă sentimente pline de zel pentru cauza Sa. Povara lucrării lor ar trebui să fie salvarea sufletelor. Frate R., tu nu ai simțit ceea ce descrie profetul Ioel: „Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: «Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta»”.

„Cei ce seamăna cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând, când aruncă sământa, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii.”

Frate R., mi s-a arătat în ce contrast mare față de cerințele din Cuvântul lui Dumnezeu s-a prezentat modul tău de lucru. Ai fost neatent în privința cuvintelor și comportamentului. Oile au avut sarcina de a îngriji de păstor, de a-l face atent, de a-l muștra, de a-i da sfaturi și de a deplânge calea cutezătoare a păstorului lor, care, acceptând slujba, mărturisește că este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, el se îngrijește cu mult mai mult de propria-i persoană decât de bietele oi. Nu ai simțit o povară pentru ca păcătoșii să poată fi convertiți. Dacă ai fi făcut aceasta, ai fi semănat sământa care s-ar fi înălțat după multe zile și ar fi adus roadă spre slava lui Dumnezeu. Când nu mai ai de lucru lângă gura sobei, conversând și rugându-te împreună cu familiile, ar trebui să dai atunci dovadă de sârguință, să faci economie de timp și să te autoeduci să porți răspunderi printr-o muncă folositoare.

V-ați fi putut scuti, tu și soția ta, de multe neplăceri și ați fi fost mai fericiți, mai voioși dacă ați fi căutat mai puțin confortul personal și ați fi combinat studiul cu munca fizică. Mușchii voștri au fost făcuți pentru a fi folosiți, nu pentru a sta inactivi. Dumnezeu le-a dat lui Adam și Evei tot ce era necesar pentru acoperirea nevoilor acestora; Tatăl lor cerească știa că ei aveau nevoie de lucru pentru a-și păstra fericirea. Dacă tu, frate R., ți-ai pune la lucru mușchii, muncind cu mâinile în fiecare zi un timp anume, combinând studiul cu munca, mintea ți-ar fi mai echilibrată, gândurile tale ar fi mai curate și mai înalte, iar somnul ți-ar fi mai liniștit și mai sănătos. Mintea ți-ar fi mai puțin confuză și amortită din pricina unui creier congestionat. Gândurile tale despre adevărul sacru ar fi mai limpezi, iar tăria ta morală, mai viguroasă. Ție nu-ți place munca; dar este spre binele tău să faci zilnic mai mult exercițiu fizic; căci acesta va face ca sângele leneș să fie stimulat la o activitate sănătoasă și te va ajuta să treci peste nemulțumiri și nedesăvârșiri.

Nu ar trebui să neglijezi studiul plin de sârguință, dar ar trebui să te rogi ca Dumnezeu să-ți dea lumină, să deschidă priceperii tale comorile Cuvântului Său, ca să fii bine pregătit pentru orice lucrare bună. Nu te vei afla niciodată într-o situație în care să nu fie nevoie continuu să te rogi cu seriozitate pentru a birui nedesăvârșiri vechi. Vei avea nevoie continuu să fii păzit de a avea înaintea ochilor propria persoană. Ți-ai făcut un obicei din a te scoate mult în evidență, vorbind despre dificultățile familiale și sănătatea ta precară. Pe scurt, persoana ta a fost tema discuțiilor tale, punându-se între

tine și Mântuitorul tău. Ar trebui să uiți eul și să te ascunzi în spatele lui Isus. Lasă ca scumpul Mântuitor să fie preamărit și pierde din priviri eul. Când îți vezi și îți simți slăbiciunea, observi că nu există nimic în tine vrednic de a fi luat în considerație. Oamenii nu numai că au fost obosiți, ci chiar dezgustați de introducerile pe care le faci înainte de a-ți prezenta subiectul. De fiecare dată când vorbești poporului și menționezi încercările familiei tale, scazi în ochii lor și provoci suspiciuni că nu ai fi în regulă.

Ai exemplul pastorilor care și-au înălțat propria persoană și au râvnit laudele din partea poporului. Au fost adulați și răsfățați, până când au devenit înfumurați și independenți și, încrezându-se în propria lor înțelepciune, au căzut de la credință. Ei gândeau că sunt atât de populari, încât să-și poată permite aproape orice cale, păstrându-și popularitatea chiar și în acest caz. În aceasta a constat și încumetarea ta. Când comportamentul unui slujitor al lui Hristos dă limbilor clevetitoare fapte reale ca subiecte de discuție și moralitatea lui se află sub un mare semn de întrebare, el nu ar trebui să numească aceasta invidie sau calomnie. Ar trebui să fii prudent, să nu încurajezi, din obișnuință, o linie de gândire prin care îți formezi alte obiceiuri, care se vor dovedi propria-ți ruină. Ia aminte la cei de a căror cale ar trebui să fii dezgustat și apoi abține-te să faci primul pas în direcția în care au mers ei.

Ai fost independent și atât de orbit și înșelat de Satana, încât nu ai putut să-ți dai seama de slăbiciunile și multele tale greșeli. „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, stăpânirea de sine. Împotriva unor astfel de lucruri nu este lege. Dar cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă cu patimile și cu poftetele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, provocându-ne unii pe alții, invidiindu-ne unii pe alții”.

Mi s-au înfățișat câmpurile de lucru. Orașele, mari și mici, și satele de pretutindeni ar trebui să audă solia de avertizare; căci toți vor fi încercați și verificați prin solia adevărului prezent. O mare lucrare trebuie făcută, însă lucrătorii care intră în aceste câmpuri trebuie să fie bărbați cu judecată sănătoasă, care știu cum să se poarte cu mintea oamenilor. Ei ar trebui să fie bărbați cu răbdare, blândețe, politețe, care au înaintea ochilor teama de Dumnezeu.

Câștigi adesea încrederea poporului; dacă însă, printr-un comportament sau o acțiune nesăbuită, prin severitate sau printr-un spirit tiranic, pierzi încrederea, va rezulta

mai mult rău pentru cauza lui Dumnezeu decât dacă nu s-ar fi făcut nici un efort. Cauza lui Dumnezeu a fost mult prejudiciată de către pastorii care au acționat din impuls. Unii sunt ușor de stârnit și adesea se enervează; dacă sunt jigniți, se răzbună. Acesta este chiar lucrul pentru care Satana exaltă când îi amăgește să-l facă. Vrajmașii adevărului triumfă văzând această slăbiciune la un slujitor al lui Hristos; căci lucrul acesta este o rușine pentru cauza adevărului prezent. Cei care dau pe față această slăbiciune de caracter nu reprezintă corect adevărul sau persoana unui adevărat slujitor al credinței noastre. Compromiterea unui slujitor aruncă un val de neîncredere asupra tuturor celorlalți și face ca lucrările celor ce-l urmează să fie extrem de dificile.

Frate R., când pornești pentru a te angaja în lucru într-un câmp nou, îți place nespun să te ocupi de aspectul polemic, pentru că ți-ai educat mintea pentru acest tip de lucrare. Însă eforturile tale n-au constituit nici a zecea parte din valoarea pe care ar fi avut-o dacă te-ai fi calificat printr-o experiență practică să ții înaintea poporului cuvântări referitoare la subiecte practice. Ai nevoie să devii învățăcel în școala lui Hristos, pentru a putea experimenta evlavie practică. Când ai puterea mântuitoare a adevărului în propriul tău suflet, nu poți să nu hrănești turma lui Dumnezeu cu aceleași adevăruri practice care ți-au umplut inima de bucurie în Dumnezeu. Ceea ce este doctrinar și ceea ce este practic trebuie combinat, pentru ca inima să fie impresionată de importanța faptului de a ceda la cerințele adevărului, după ce a survenit înțelegerea prin greutatea evidenței faptelor. Servii lui Hristos ar trebui să imite exemplul Stăpânului lor prin maniera lor de lucru. Ei ar trebui să țină neîncetat înaintea poporului, în modul în care să fie cel mai bine înțeleși, necesitatea evlaviei practice; și ar trebui să-i facă să vadă, așa cum a procedat și Mântuitorul în învățăturile Sale, necesitatea principiului religios și a neprihăririi în viața de fiecare zi. Poporul nu este hrănit de către pastorii din bisericile populare, iar sufletele flămânzesc din lipsă de hrană, care să dea și să întrețină viața spirituală.

Viața ta nu s-a aflat sub semnul smereniei minții și purtării cu blândețe. Îl iubești pe Dumnezeu cu vorba, nu în faptă și în adevăr. Prea ușor te consideri jignit. Pastorii ar trebui să simtă influența adevărului mai întâi asupra propriilor inimi și în viețile lor, și abia apoi eforturile lor de la amvon vor fi întărite prin exemplul pe care-l dau în afara acestuia. Pastorii au nevoie ei înșiși să fie transformați și sfințiți înainte ca Dumnezeu să poată ajuta într-un mod deosebit eforturile lor.

Ai lăsat să-ți scape ocazia de aur de a strânge o recoltă de suflete, pentru că lui

Dumnezeu I-a fost cu neputință să Se alătore eforturilor tale; căci inima ta nu a fost corectă cu El. Spiritul tău nu a fost curat înaintea Aceluia care este întruparea curăteniei și sfințeniei. Dacă păstrezi nelegiuirea în inima ta, Domnul nu-ți va asculta rugăciunea. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos. El cunoaște gândurile, imaginația și planurile inimii. Tu te-ai luat după propria-ți judecată și ai eșuat deplorabil atunci când ai fi putut avea succes. Este prea mult în joc în privința acestor eforturi pentru a înfăptui lucrarea cu neglijență sau cu nepăsare. Sufletele sunt puse la probă în ce privește adevărul important și veșnic, iar ceea ce ai putea spune sau face va influența hotărârea pe care o vor lua, fie pentru adevăr, fie împotriva lui. Când ar fi trebuit să vii cu umilință înaintea lui Dumnezeu, rugându-L fierbinte să Se alătore eforturilor tale, simțind greutatea cauzei și valoarea sufletelor, tu ai ales societatea domnișoarelor, fără a ține cont de lucrarea sacră a lui Dumnezeu și de slujba ta de serv al Evangheliei lui Hristos. Stăteai între cei vii și cei morți; cu toate acestea, te-ai angajat în discuții ușurate, în glume și râs.

Cum ar putea îngerii slujitori să fie împrejurul tău, răspândind lumină asupra ta și întărindu-te? Când ar trebui să cauți căi și mijloace pentru a lumina mintea celor greșiți și aflați în întuneric, te ocupi de plăcerile tale și ești prea egoist ca să te angajezi într-o lucrare pentru care nu ai nici înclinație, nici iubire. Dacă poziția noastră este criticată de aceia care fac cercetări, tu nu ai aproape deloc răbdare cu ei. Le dai adesea un răspuns scurt, sever, de parcă n-ar fi deloc treaba lor să cerceteze totul îndeaproape, ci ar trebui să primească tot ceea ce se prezintă ca adevăr, fără să mai cerceteze și ei. În lucrările pe care le-ai făcut ca pastor, ai întors multe suflete de la adevăr prin maniera în care le-ai tratat. Nu ești întotdeauna nerăbdător și inabordabil; când ai chef, îți iei răgazul de a răspunde la întrebări cu seninătate; adeseori ești însă nepolitic, sever, supărăcios și iritabil ca un copil.

O placă de aur și o manta babiloniană ascunse au adus tulburare întregii tabere a lui Israel. Încruntarea lui Dumnezeu a fost adusă asupra întregului popor din pricina păcatului unui singur om. Mii de oameni au pierit pe câmpul de bătălie pentru că Dumnezeu nu a vrut să binecuvânteze și să păzească un popor în mijlocul căruia se afla doar și un singur păcătos, unul care încălcase cuvântul Său. Acest păcătos nu se afla într-o slujbă sfântă; cu toate acestea, un Dumnezeu gelos nu Se putea alătura în luptă oștirii lui Israel în timp ce aceste păcate ascunse se aflau în tabără.

Cu toate că înaintea noastră se află avertizarea apostolului de a ne „feri de orice

se pare rău”, unele persoane se încapățânează să urmeze o cale nedemnă de niște creștini. Dumnezeu pretinde celor ce fac parte din poporul Lui să fie sfinți, să stea departe de lucrările întunericului, să aibă o inimă și o viață curate și să fie neîntinați de lume. Copiii lui Dumnezeu, prin credința în Hristos, sunt poporul Său ales; și când stau pe tărâmul sfânt al adevărului biblic, ei vor fi despărțiți de tovarășia cu lucrările neroditoare ale întunericului.

Frate R., ai stat chiar în calea lucrării lui Dumnezeu și ai adus mare întuneric și dezonoare asupra cauzei Sale. Ai fost orbit de către Satana; ai lucrat pentru a căpăta compasiunea și ai obținut-o. Dacă ai fi stat în lumină, ai fi realizat că puterea lui Satana este la lucru pentru a te amăgi și distruge. Copiii lui Dumnezeu nu mănâncă și nu beau pentru a-și satisface pofta, ci pentru a-și întreține viața și a-și păstra tăria, ca să facă voia Stăpânului lor. Ei se îmbracă pentru a fi sănătoși, nu pentru etalare ostentativă sau pentru a ține pasul cu moda cea schimbătoare. Ceea ce pofteste ochiul și ceea ce este orgoliu în viață este alungat din principiu din garderobe și casele lor. Ei acționează dintr-o sinceritate izvorâtă de la Dumnezeu, iar conversația lor este înălțată și cerească.

Dumnezeu este foarte milostiv, căci El înțelege slăbiciunile și ispitele noastre; iar când venim la El cu inimile zdrobite și sufletele cuprinse de pocăință, El acceptă penitența noastră și făgăduiește că, dacă ne vom prinde de tăria Sa pentru a face pace cu El, vom face cu adevărat pace cu El. Ah, ce recunoștință, ce bucurie ar trebui să simțim pentru faptul că Dumnezeu este milostiv!

Nu te-ai încrezut în tăria lui Dumnezeu. Te-ai ocupat de propria-ți persoană și tot așa ai făcut din tine însuși tema de meditație și conversație. Încercările tale au fost exagerate în ochii tăi și ai altora, iar mintea ta a fost întoarsă de la adevăr, de la Modelul pe care ni se cere să-L copiem, la neputinciosul frate R.

Ar fi trebuit să simți valoarea sufletelor când nu ești la amvon și să cauți ocazii de a prezenta fiecărui om adevărul; dar nu ai simțit responsabilitatea care îi revine unui slujitor al Evangheliei. Isus și neprihănirea Sa nu au fost temele pe care le-ai prezentat și au fost pierdute multe ocazii care, dacă ar fi fost folosite, ar fi făcut ca mai mult de douăzeci de suflete să se hotărască să predea totul pentru Hristos și adevăr. Însă această povară nu ai vrut s-o ridici. Lucrarea pastorală presupune o cruce, iar tu n-ai vrut să te angajezi în așa ceva.

Am văzut îngerii ai lui Dumnezeu privind impresiile pe care le lași și roadele pe care le aduci în afara întâlnirilor, influența generală pe care o ai asupra credincioșilor și necredincioșilor. I-am văzut pe acești îngerii acoperindu-și fețele cu tristețe și părăsindu-te cu mare părere de rău. Adesea te angajai în chestiuni minore, iar când trebuia să faci eforturi care reclamau întreaga ta energie, o gândire limpede și rugăciune fierbinte, îți urmau propriile plăceri și înclinații, încrezându-te în tăria și înțelepciunea ta pentru a-i înfrunta nu numai pe oameni, ci și puterile și stăpânirile, pe Satana și îngerii lui. Aceasta a însemnat că ai făcut cu neglijență lucrarea lui Dumnezeu, punând în pericol cauza Lui, a adevărului și mântuirea sufletelor.

Înainte de a-ți se încredința lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să aibă loc o schimbare totală în tine. Trebuie să-ți privești viața ca pe o realitate solemnă, nu ca pe un vis în care huzurești. Asemenea unui străjer pe zidurile Sionului, ești răspunzător pentru sufletele poporului. Ar trebui să te statornicești în Dumnezeu. Acționezi fără o cuvenită deliberare, din impuls, mai degrabă decât din principiu. Nu ai simțit necesitatea imperioasă de a-ți educa mintea și nici de a răstigni în tine însuși omul cel vechi, o dată cu afecțiunile și poftele lui. Ai nevoie să fii echilibrat prin greutatea Duhului Sfânt și ca toate mișcările tale să fie conduse de El. Acum ești nesigur în tot ce întreprinzi. Faci și desfaci, zidești și apoi surpi; stârnești un anumit interes, iar apoi, din lipsă de consacrare și înțelepciune divină, îl sufoci. Nu ai fost întărit, format și statornicit. Nu ai avut decât puțină credință; nu ai dus o viață de rugăciune. Ai nevoie atât de mult să-ți legi viața de Dumnezeu, căci atunci nu vei mai semăna în firea pământească pentru a culege stricăciunea la sfârșit.

Renghiurile, glumele și conversația lumească aparțin lumii. Creștinii care au pacea lui Dumnezeu în inimi vor fi voioși și fericiți fără a-și îngădui o purtare frivolă. În timp ce veghează în rugăciune, ei vor avea o seninătate și o pace care îi va înălța deasupra a tot ceea ce nu este de trebuință. Taina evlaviei, deschisă înaintea minții servului lui Hristos, îl va înălța pe acesta deasupra tuturor distracțiilor pământești și senzuale. El va fi părtaș la natura divină, eliberat de stricăciunea care există în lume prin poftă. Calea de comunicare deschisă între Dumnezeu și sufletul său îl va face roditor în ce privește cunoașterea voinței lui Dumnezeu și va deschide înaintea lui comorile subiectelor practice pe care le poate prezenta poporului, subiecte care nu vor stârni manifestări ușuratec și nu vor schița nici măcar un zâmbet, ci vor aduce solemnitate în minte, vor atinge inima și vor înălța sensibilitatea morală până la nivelul cerințelor sacre pe care le are Dumnezeu asupra sentimentelor și vieții. Cei care lucrează în cuvânt și

învățătură ar trebui să fie bărbați ai lui Dumnezeu, cu o inimă și o viață curate.

Te afli în primejdia cea mai mare de a aduce rușine asupra cauzei lui Dumnezeu. Satana îți cunoaște slăbiciunea. Îngerii lui îi înștiințează de punctele tale slabe pe cei care sunt amăgiți de minunile sale mincinoase și el te pune deja în numărul acestora. Satana tresaltă când te face să mergi pe o cale neînțeleaptă, pentru că intri pe terenul lui și îi dai un avantaj asupra ta. El știe prea bine că indiscreția bărbaților care sunt adepți ai Legii lui Dumnezeu va întoarce suflete de la adevăr. Nu ai luat asupra sufletului tău povara lucrării, muncind cu grijă și dăruire în particular pentru a influența în mod favorabil oamenii în ce privește adevărul. Prea adesea devii nerăbdător, iritabil, copilăros și îți faci dușmani prin felul tău de-a fi repezit. Dacă nu te stăpânești, vei face ca unele suflete să capete prejudecăți împotriva adevărului. Dacă nu vei fi un bărbat preschimbat și nu vei aplica în viața ta principiile adevărilor sacre pe care le prezinți de la amvon, eforturile tale nu vor aduce decât rezultate slabe.

Asupra ta apasă o mare responsabilitate. Este de datoria străjerului să fie mereu la postul său, veghind asupra sufletelor ca unul care trebuie să dea socoteală. Dacă mintea ta se abate de la marea lucrare și se umple cu gânduri nefinite; dacă planurile și proiectele egoiste îți răpesc somnul și, în consecință, îți slăbesc puterile mintale și fizice, păcătuiești împotriva propriului tău suflet și împotriva lui Dumnezeu. Discernământul îți este bolnav, iar lucrurile sacre sunt puse pe același plan cu cele profane. Dumnezeu este dezonorat, cauza Lui batjocorită și buna lucrare pe care ai fi putut-o împlini, dacă ți-ai fi pus toată încrederea în Dumnezeu, este stricată. Dacă ți-ai fi păstrat vigoarea pentru a-ți pune tăria creierului și a întregii tale ființe, fără rezerve, în importanta lucrare a lui Dumnezeu, ai fi împlinit o lucrare mult mai mare și ar fi fost mult mai bine făcută.

Eforturile depuse în munca ta au fost defectuoase. Un șef de echipă își pune oamenii să-i facă o lucrare foarte frumoasă și valoroasă, care reclamă studiu și multă gândire atentă. Acceptând să facă lucrarea, ei știu că pentru a duce sarcina la bun sfârșit este nevoie ca toate facultățile lor să fie aduse în cea mai bună condiție, pentru a veni în sprijinul celor mai susținute străduințe ale lor. Însă un membru din echipă este robul unui apetit stricat. Îi place băutura alcoolică tare. Zi după zi, el își satisface pofta pe care o are pentru acest stimulent; sub influența stimulentului, creierul lui este întunecat, nervii sunt slăbiți, iar mâinile sale nesigure. El își continuă munca zi după zi și aproape că distruge lucrarea ce i-a fost încredințată. Acel om plătește penalizări cu propriul salariu și provoacă celui ce l-a angajat daune aproape ireparabile. Prin necredincioșia sa,

pierde încrederea maestrului său și a colegilor de lucru. I s-a încredințat o mare responsabilitate; și, acceptând această încredere, el a recunoscut că are competența de a face lucrarea după instrucțiunile date de patronul său. Însă, din pricina iubirii de sine, el și-a îngăduit pofta și a riscat consecințele.

Cazul tău, frate R., este asemănător cu acesta. Însă răspunderea pe care o are un slujitor al lui Hristos, aceea de a avertiza lumea cu privire la o judecată viitoare, are o importanță cu atât mai mare față de cea a simplului muncitor de care am vorbit, cu cât sunt mai importante lucrurile veșnice față de cele vremelnice. Dacă slujitorul Evangheliei cedează mai degrabă înclinațiilor sale decât să se lase călăuzit de spiritul datoriei, dacă manifestă îngăduință față de propriile slăbiciuni cu prețul tăriei spirituale și, ca rezultat, acționează cu nesăbuință, suflete se vor ridica la judecată ca să-l condamne pentru necredincioșia sa. Sângele sufletelor se va găsi pe veșmintele lui. Poate că pastorului neconsacrat i se pare un lucru minor acela de a fi capricios, impulsiv și chiar neconsacrat; de a zidi și apoi de a surpa; de a deprima și descuraja chiar sufletele care au fost convertite prin adevărul pe care l-a prezentat. Este un lucru trist acela de a pierde tocmai încrederea acelor pe care s-a străduit să-i salveze. Însă rezultatul unei căi neînțelepte pe care a urmat-o pastorul nu va fi pe deplin înțeles, până când pastorul nu va vedea așa cum vede Dumnezeu.

Capitolul 26

Iubire exagerată de câștig

Frate S., Pe 10 decembrie 1871, mi s-a arătat că ai defecte serioase în caracterul tău, defecte care, dacă nu vor fi cunoscute și biruite, vor lucra spre ruina ta; și nu numai că vei fi cântărit cu etalonul Sanctuarului și vei fi găsit tu însuși prea ușor, dar influența ta va hotărî și destinul altora. Ori aduni cu Hristos, ori risipești în toate cele patru vânturi.

Mi s-a arătat că ai adânc înrădăcinată o dragoste pentru lume. Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Te măgulești singur că ai în general dreptate, când de fapt nu ai. Dumnezeu nu vede așa cum vede omul. El privește în inimă. Căile Sale nu sunt căile noastre și nici gândurile Sale nu sunt gândurile noastre. Marea ta grijă și frământare este de a dobândi mijloace materiale. Această pasiune acaparatoare s-a dezvoltat în tine, până când a depășit iubirea pe care o ai pentru adevăr. Sufletul tău se strică prin iubirea de bani. Dragostea ta pentru adevăr și pentru înaintarea lui este foarte slabă. Comorile tale pământești îți pretind și dețin afecțiunea.

Tu cunoști adevărul; nu ești străin de cerințele Scripturii; cunoști voința Stăpânului, căci El a dezvăluit-o cu claritate. Dar inima ta nu este înclinată să urmeze lumina care strălucește pe cărarea ta. Ai o mare doză de trufie. Iubirea pe care o ai în propria ta persoană este mai mare decât iubirea față de cauza adevărului prezent. Încrederea pe care o ai în tine și independența ta te vor îndrepta negreșit către ruină, dacă nu îți vei vedea slăbiciunile și greșelile și nu te vei schimba. Ești arbitrar. Ai o voință îndărătnică, prin care îți impui punctul de vedere și, chiar dacă părerile altora pot fi corecte și judecata ta greșită, nu ești totuși omul care să cedeze. Ții neclintit de părerea pe care ai enunțat-o, indiferent de judecata altora. Aș vrea să poți vedea primejdia care te paște dacă vei continua pe calea pe care ai apucat. Dacă ochii tăi ar putea fi luminați de Duhul lui Dumnezeu, ai putea vedea clar aceste lucruri.

Soția ta iubește adevărul și este o femeie practică, o femeie cu principii. Dar tu nu apreciezi valoarea ei. A muncit din greu pentru binele întregii familii, însă nu i-ai acordat încrederea ta. Nu te-ai sfătuit cu ea, după cum este de datoria ta s-o faci. Ții chestiunile tale mai mult pentru tine; nu-ți face deloc plăcere să-ți deschizi inima

Înainte de soția ta și să-i spui ce gândești, care sunt adevăratele tale simțăminte și credință. Ai o fire ascunsă. Soția ta nu deține în familie locul onorat pe care îl merită și este capabilă să-l ocupe.

Ai impresia că ea nu ar trebui să aibă de-a face cu planurile și aranjamentele tale și iei adesea hotărâri și faci planuri de acțiune contrare celor pe care le are ea. Te porți ca și cum identitatea ei ar trebui să se disipeze în a ta. Nu ești mulțumit s-o vezi acționând ca și cum ar avea o individualitate, o identitate proprie. Dumnezeu o consideră responsabilă pentru că are propria sa personalitate. Ea nu te poate mântui pe tine și tu nu o poți mântui pe ea. Are o conștiință proprie după care trebuie să se călăuzească. Ai o dorință prea mare de a fi tu însuși conștiință pentru ea și uneori pentru copiii tăi. Dumnezeu are pretenții mai mari de la soția ta decât poți avea tu. Ea trebuie să își formeze singură un caracter și răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru caracterul pe care și-l dezvoltă.

Și tu trebuie să-ți formezi un caracter, și tu ești responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru caracterul pe care și-l modelezi. Ai o influență autoritară și un spirit dictatorial, care nu sunt în acord cu voința lui Dumnezeu. Trebuie să încetezi să mai fii atât de sever. Te-ai mândrit cu spiritul tău de organizare și bunul tău gust. Ai idei frumoase, însă nu ai extins această percepție până la nivelul caracterului și comportamentului tău. N-ai reușit să-ți desăvârșești un caracter simetric. Ai idei în ce privește ordinea și aranjamentele, dar toate aceste frumoase calități ale minții s-au deteriorat prin pervertirea lor. Nu te-ai conformat condițiilor pe care le pune Cuvântul lui Dumnezeu pentru a deveni un copil al lui Dumnezeu. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt însoțite de condiții. „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei», zice Domnul; «nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice», zice Domnul Cel Atotputernic. Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubitorilor, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. Încă ai de obținut această experiență. Și dorești mult să intri în compania celor necredincioși, să-i auzi vorbind și să vorbești la rândul tău. Isus nu poate fi preamărit prin conversația pe care o duci; și, dacă ai fi avut spiritul lui Isus, nu te-ai fi putut afla atât de mult în societatea celor ce nu au nici un pic de iubire pentru adevărul lui Dumnezeu.

Ai avut sentimentul că fiii tăi întâmpină neajunsuri care îi împiedică să devină creștini și ai mai crezut că alții sunt de vină. Dar să nu te amăgești în privința acestei

chestiuni. Influența ta de părinte a fost suficientă, chiar dacă n-ar mai fi existat nici un alt neajuns, pentru a-i opri din drum. Conversația și exemplul tău au fost de așa natură, încât copiii tăi n-au putut crede că mărturisirea ta a fost compatibilă cu calea pe care ai urmat-o. Conversația pe care ai dus-o cu cei necredincioși a fost inferioară și atât de frivolă, presărată într-atât de glume și ușurătăți, încât influența ta n-ar fi putut niciodată să-i înalțe. Modul în care te-ai purtat cu alții nu a fost întotdeauna cât se poate de onest. Nu L-ai iubit pe Dumnezeu cu toată inima, mintea și puterea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Dacă ți-ar fi stat în putere, ai fi profitat de aproapele tău chiar spre dezavantajul lui. Fiecare dolar care îți parvine în acest fel va aduce cu el un blestem pe care îl vei simți, mai devreme sau mai târziu. Dumnezeu notează fiecare act de nedreptate, fie că vine din partea unui credincios, fie că vine din partea unui necredincios, și nu-l va trece cu vederea. Fiecare ta hrăpăreață este o cursă pentru tine. Modul în care te porți cu semenii tăi nu poate trece de proba judecății.

Caracterul tău creștin este mânjit de avariție. Dacă nu vei îndepărta aceste pete, vei pierde viața veșnică. Avem fiecare de făcut o lucrare pentru Stăpân; fiecare avem de folosit talanți. Cel mai umil și mai sărac dintre discipolii lui Isus poate fi o binecuvântare pentru alții. S-ar putea ca aceștia să nu își dea seama că fac vreun bine deosebit, însă, prin influența pe care o exercită fără a fi conștienți de aceasta, ei pot stârni valuri de binecuvântări din ce în ce mai cuprinzătoare, iar rezultatul benefic al cuvintelor și comportamentului lor consecvent poate nu îl vor ști până în clipa răsplătirii finale. Ei nu simt și nu își imaginează că fac ceva nemaipomenit. Nu au crezut că trebuie să se preocupe cu neliniștile legate de succes. Nu au decît să meargă înainte, fără multe cuvinte, fără să-și acorde o slavă deșartă și fără să se laude, ci în liniște, împlinind cu credincioșie lucrarea pe care le-a stabilit-o providența lui Dumnezeu, și nu își vor pierde răsplata. Așa va fi, dacă vrei, și în cazul tău. Istoria vieții tale va fi scrisă în cartea în care se păstrează rapoartele; iar dacă, în cele din urmă, vei fi biruitor, vor exista suflete mântuite prin eforturile tale, prin lepădarea de sine de care ai dat dovadă, prin armonia dintre cuvintele bune și viața de creștin. Iar când, la sfârșit, va fi dată fiecăruia o răsplată potrivit faptelor, sufletele răscumpărate te vor numi binecuvântat și Stăpânul va spune: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău.”

Lumea este într-adevăr foarte grăbită, plină de mândrie, egoism, avariție și violență și ni s-ar putea părea o pierdere de timp și energie să fim gata la timp și ne la timp, pregătiți în orice ocazie de a rosti cuvinte pline de blândețe, curate, înălțătoare, cuvinte potrivite, venite de pe buze și din inimi sfințite și sprijinite printr-o purtare pe

măsură, creștină și evlavioasă, care vor fi asemenea unor mere de aur într-un coșuleț de argint. Te-ai asemănat cu un flecar și ai arătat ca un om din lume. Ai fost uneori neglijent cu cuvintele tale, nesocotit în conversația purtată și te-ai înjosit în calitate de creștin în ochii necredincioșilor. Ai vorbit uneori despre adevăr; însă cuvintele tale nu au provocat acel interes viu, serios, care să atingă inima. Au fost însoțite de remarci triviale, ușuratece, care îi determinau pe cei cu care conversai să conchidă că nu aveai o credință reală și că nu crezi adevărurile pe care le mărturisești. Cuvintele spuse în favoarea adevărului cu stăpânirea de sine pe care o presupune un țel nobil și care vin dintr-o inimă curată vor face mult pentru a stinge împotrivirea și a câștiga suflete. Însă un spirit aspru, egoist și acuzator nu va avea ca efect decât o și mai mare îndepărtare de adevăr și trezirea unui spirit de împotrivire.

Nu trebuie să aștepti ocazii mari sau dobândirea unor calități extraordinare înainte de a lucra cu devotament pentru Dumnezeu. Nu trebuie să te preocupe nici un gând privitor la ceea ce va crede lumea despre tine. Dacă legăturile pe care le ai cu ei și conversația evlavioasă pe care o întreții constituie pentru aceștia o mărturie vie despre puritatea și sinceritatea credinței tale și dacă sunt convinși că dorești să-i binecuvântezi, cuvintele tale nu vor fi pe de-a-ntregul pierdute cu ei, ci vor fi aducătoare de bine.

Un rob al lui Hristos, în orice ramură de slujire creștină s-ar afla, va avea asupra altora, prin învățatură și exemplu, o influență mântuitoare. Se poate ca sămânța cea bună să stea pentru un timp într-o inimă rece, lumească, egoistă, fără să dea semne că ar fi încolțit; însă adesea Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra acelei inimi și o udă cu roua cerului, iar îndelung ascunsă sămânța se înalță și aduce în cele din urmă roadă spre slava lui Dumnezeu. Nu știm, în lucrarea vieții noastre, ce va izbuti aceasta sau aceea. Acestea nu sunt întrebări pe care să le punem noi, muritorii. Noi trebuie să ne îndeplinim lucrarea, lăsând rezultatul în seama lui Dumnezeu. Dacă te-ai afla în neștiință și în întuneric, nu ai fi tot atât de vinovat. Însă ai avut multă lumină, ai auzit o mare parte din adevăr; însă nu ești un împlinitor al Cuvântului.

Viața lui Hristos este modelul pentru noi toți. Exemplul Său de tăgăduire de sine și jertfire de sine, de bunăvoință dezinteresată există pentru ca noi să-l urmăm. Întreaga Sa viață este o demonstrație totală a mării Sale iubiri și bunăvoințe de a salva pe omul păcătos. „Iubiți-vă unul pe altul așa cum v-am iubit Eu”, spune Hristos. Cum va suporta o comparație viața noastră de tăgăduire de sine, de sacrificiu și bunăvoință cu viața lui Hristos? „Voi sunteți”, spune Hristos, adresându-Se ucenicilor Săi, „lumina lumii”.

„Voi sunteți sarea pământului”. Dacă acesta este privilegiul și totodată datoria noastră, iar noi suntem oameni ai întunericului și necredinței, ce responsabilitate înfricoșătoare ne asumăm? Putem fi canale de lumină sau de întuneric. Dacă am neglijat să folosim lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu și n-am reușit să înaintăm în cunoaștere și adevărată sfințenie, în timp ce lumina ne arăta calea, suntem vinovați și ne aflăm în întuneric în aceeași măsură în care am neglijat să profităm de lumină și adevăr. În aceste zile ale nelegiurii și primejdiei, caracterele și lucrările creștinilor declarați nu vor trece, în general, proba și nici nu vor suporta să fie dezvăluite, dacă ar fi cercetate prin lumina care strălucește acum asupra lor. Nu există nici o înțelegere între Hristos și Belial; nu există nici o unire între lumină și întuneric. Cum s-ar putea, dar, armoniza spiritul lui Hristos și spiritul lumii? Domnul Dumnezeu nostru este un Dumnezeu gelos. El pretinde afecțiunea sinceră și încrederea neîngrădită a celor ce mărturisesc că Îl iubesc. Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul”.

Ai stat chiar în calea mântuirii copiilor tăi. Pui indiferența lor față de lucrurile religioase pe seama altor cauze decât cele adevărate. Exemplul tău este o piatră de poticnire pentru ei. Ei știu după roadele pe care le aduci, după cuvintele și lucrările tale că tu nu crezi în apropiata revenire a lui Hristos. Unii dintre ei nici nu ezită să ia în răs idea apropiatei reveniri a lui Hristos și a timpului scurt. Ei au o mare satisfacție când închei un târg prin înșelătorie. Gândesc că tatăl lor este foarte priceput când e vorba de tras foloase și că nimeni n-ar putea să-l întrecă, iar ei calcă pe urmele tale. Numai credința, fără fapte, este moartă. Banii ți-au dat putere, iar tu ai folosit acea putere pentru a profita de pe urma nevoilor altora. Speculațiile pe care le-ai făcut în viața de afaceri nu au fost cinstite, nu ai fost corect cu semenii tăi. Prin negocierile tale ți-ai jertfit reputația de creștin și de om cinstit. Prin negoț corect, mijloacele materiale nu intrau în posesia ta suficient de repede pentru a-ți satisface setea de câștig și ai făcut adesea mai grele poverile omului sărac, profitând de necazul lui pentru a-ți spori averea. Privește cu atenție, frate S. Pierzi înfricoșător de mult de dragul unui câștig pământesc. În ceasul ispitei, tu îți pierzi integritatea bărbătească și bunătatea cerească. Este acest lucru un câștig sau o pierdere? Ești mai bogat sau mai sărac de pe urma unui asemenea profit? Pentru tine este o pierdere teribilă, căci el îți răpește tot atât de mult din comoara pe care ai fi putut-o strânge în cer.

Fiecare ocazie de a ajuta un frate aflat în nevoie sau de a sprijini cauza lui Dumnezeu de răspândire a adevărului reprezintă o perlă pe care o poți trimite dinainte și

depozita în banca cerului, pentru a fi păstrată în siguranță. Dumnezeu te pune la probă și te verifică. El ți-a dat binecuvântările Sale cu mână largă, iar acum așteaptă să vadă cum le vei folosi, să vadă dacă îi vei ajuta pe aceia care au nevoie de ajutor, dacă vei simți valoarea sufletelor și vei face tot ce poți cu mijloacele pe care ți le-a încredințat. Folosirea fiecărei astfel de ocazii va însemna un plus la comoara cerească.

Însă iubirea de sine te-a făcut să preferi averile pământești chiar cu prețul sacrificării celor cerești. Tu alegi comorile pe care le mănâncă moliile și rugina în locul acelor care țin în veac. Este privilegiul tău de a manifesta o compasiune duioasă și de a-i binecuvânta pe alții; însă ochii tăi sunt atât de orbiți de dumnezeul acestei lumi, încât nu poți să vezi această nestemată — binecuvântarea ce urmează să fie primită prin facerea de bine, prin faptul de a fi bogat în fapte bune, gata de a oferi, dispus de a comunica, punându-ți o temelie solidă pentru vremurile ce vor veni, ca să te poți prinde de viața veșnică. Îți pui în primejdie sufletul, neglijând să te folosești de prețioasele ocazii de a-ți asigura comoara cerească. Ești tu cu adevărat mai bogat datorită faptului că ești strâns la pungă, datorită stricteții tale în afaceri? Dumnezeu te pune la încercare și rămâne să hotărăști tu însuși dacă vei ieși aur curat sau zgură lipsită de valoare. Dacă punerea ta la încercare s-ar încheia la noapte, cum s-ar prezenta raportul vieții tale? N-ai putea să iei cu tine nici un dolar din ceea ce ai câștigat. Blestemul fiecărei fapte de nedreptate ar sta lipit de tine. Când vei privi șiretenia ta în tranzacții prin mijlocirea oglinzii pe care ți-o va pune Dumnezeu înainte, nu vei găsi nimic pentru care să te poți felicita. Lăcomia este idolatrie.

Singura ta speranță este aceea de a-ți smeri inima înaintea lui Dumnezeu. „Căci ce i-ar folosi unui om să câștige lumea întreagă dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” Te rog stăruitor, nu-ți închide ochii la primejdia care te paște. Nu fi orb față de interesele cele mai înalte ale sufletului, față de perspectiva slăvită și binecuvântată a vieții celeilalte. Neliniștii și împovărații căutători de câștiguri lumești sunt orbi și nebuni. Ei se întorc de la comoara veșnică, nepieritoare, către această lume. Strălucirea și sclipirile amăgitoare ale acestei lumi pun stăpânire pe simțurile lor și lucrurile veșnice nu mai sunt prețuite. Ei se trudesesc pentru ceea ce nu aduce mulțumire și își cheltuiesc banii pentru ceea ce nu este pâine, când Isus le oferă pace, nădejde și infinite binecuvântări în schimbul unei vieți de supunere. Toate comorile pământului nu vor fi îndeajuns de valoroase pentru a cumpăra aceste daruri prețioase. Cu toate acestea, mulți sunt nebuni și se întorc de la atrăgătoarele perspective cerești.

Hristos va reține numele tuturor celor ce consideră că nici un sacrificiu nu este prea costisitor pentru a-I fi oferit Lui pe altarul credinței și iubirii. El a sacrificat totul pentru omenirea căzută. Numele celor ascultători, jertfitori de sine și credincioși vor fi săpate pe palmele Sale; ele nu vor fi vărsate din gura Sa, ci vor fi luate pe buzele Lui și El va pleda într-un mod deosebit pentru ele înaintea Tatălui. Pe când cei egoiști și mândri sunt uitați, cei credincioși vor fi amintiți; numele lor vor fi immortalizate. Trebuie să trăim cu scopul de a-i face pe alții fericiți dacă vrem să fim noi înșine fericiți. Este bine pentru noi să oferim bunurile, talentele și afecțiunea noastră cu devotament recunoscător lui Hristos și să ne găsim astfel fericirea aici și slava nemuritoare în lumea cealaltă.

Lunga noapte de veghere, trudă și greutate aproape a trecut. Hristos trebuie să vină în curând. Pregătește-te! Îngerii lui Dumnezeu caută să-ți întoarcă atenția de la tine însuși și de la lucrurile pământești. Să nu-i lași să lucreze în van. De credință ai nevoie, de credință vie; credința care lucrează prin iubire și curățește sufletul. Adu-ți aminte de Calvar și de jertfa sfâșietoare, infinită, care a fost adusă acolo pentru om. Isus te invită să vii la El așa cum ești și să-ți faci din El tăria și Prietenul tău veșnic.

Capitolul 27

Biserica laodiceană

Solia către biserica laodiceenilor este o acuzație înspăimântătoare și se aplică poporului lui Dumnezeu din timpul de acum. „Îngerul Bisericii din Laodicea scrie-i: știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”

Domnul ne arată că solia care trebuie dusă poporului Său prin servii pe care i-a chemat pentru a-i avertiza urmașii nu este o solie de pace și siguranță. Nu este un mesaj pur teoretic, ci practic în orice aspect. Cei din poporul lui Dumnezeu sunt reprezentați în solia către laodiceeni ca aflându-se într-o poziție de siguranță firească. Ei sunt liniștiți, crezându-se într-o stare înălțată de mari realizări spirituale. „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”

Ce amăgire mai mare poate veni asupra minții oamenilor decât încrederea că sunt în regulă, când ei sunt total greșiți! Solia Martorului Credincios îi găsește pe cei din poporul lui Dumnezeu într-o jalnică amăgire, și, cu toate acestea, sinceri în amăgirea lor. Ei nu știu că starea lor este deplorabilă în ochii lui Dumnezeu. În timp ce laodiceenii se înșală singuri că se află într-o stare spirituală înălțată, solia Martorului Credincios le spulberă siguranța prin denunțare înfricoșătoare a adevăratei lor condiții de orbire spirituală, sărăcie și nevrednicie. Mărturia, așa severă și usturătoare cum este, nu poate fi o greșală, căci Martorul Credincios este Acela care vorbește, iar mărturia Sa trebuie să fie corectă.

Este greu pentru cei ce stau liniștiți la umbra calităților lor, și care se consideră bogați în ce privește cunoașterea spirituală, să primească solia care declară că sunt înșelați și au nevoie de toate înzestrările duhovnicești. Inima nesfințită este „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea”. Mi s-a arătat că mulți se amăgesc că sunt buni creștini, dar n-au făcut de fapt nici o lucrare profundă și serioasă de smerire a eului înaintea lui Dumnezeu, înainte de a putea simți necesitatea reală de a dobândi virtuțile

prețioase ale Duhului.

Dumnezeu Își conduce poporul pas cu pas. Viața creștină este un marș și o bătălie continuă. Nu există nici un răgaz în afara acestui război. Nu rămânem biruitori asupra ispitelor lui Satana decât printr-un efort constant, neîncetat. Ca popor, noi triumfăm în tăria și limpezimea adevărului. Suntem pe deplin sprijiniți pe pozițiile noastre printr-un volum copleșitor de mărturii clare ale Scripturii. Lăsăm însă mult de dorit din punctul de vedere al umilinței biblice, răbdării, credinței, iubirii, tăgăduirii de sine, spiritului de veghere și de sacrificiu. Avem nevoie să cultivăm sfințenia biblică. Păcatul este larg răspândit în poporul lui Dumnezeu. Mesajul clar de muștrare către laodiceeni nu este acceptat. Mulți rămân lipiți de îndoielile și de păcatele lor dragi în timp ce se află într-o amăgire atât de mare, încât să vorbească și să aibă sentimentul că nu duc lipsă de nimic. Ei cred că mărturia usturătoare a Duhului lui Dumnezeu este inoportună sau că nu îi vizează pe ei. Asemenea persoane au cea mai mare nevoie de harul lui Dumnezeu și de discernământ spiritual pentru a-și putea descoperi lacunele în ce privește cunoașterea spirituală. Le lipsește aproape orice destoinicie de a-și desăvârși un caracter creștin. Ei nu au o cunoaștere practică a adevărului biblic, cunoașterea care duce la o viață umilă și la conformarea voinței lor cu voința lui Hristos. Ei nu trăiesc în supunere față de toate cerințele lui Dumnezeu.

Nu este suficient doar să mărturisești credința în adevăr. Toți salvații crucii lui Hristos se obligă practic să se angajeze în cruciada împotriva vrăjmașului sufletelor, să condamne răul și să susțină dreptatea. Însă mesajul Martorului Credincios scoate la iveală faptul că poporul nostru se află într-o îngrozitoare amăgire, care Îl silește să vină la ei cu avertizări pentru a le întrerupe somnul spiritual și a-i face să treacă la acțiune hotărâtă.

În ultima mea viziune, mi s-a arătat că nici această solie fermă a Martorului Credincios nu împlinise lucrarea lui Dumnezeu. Poporul doarme mai departe în păcatele sale. Ei continuă să se declare bogați și că nu duc lipsă de nimic. Mulți întreabă: „De ce sunt date aceste muștrări? De ce ne acuză neîncetat Mărturiile de apostazie și păcate îngrozitoare? Noi iubim adevărul; ne îmbogățim; nu avem nevoie de aceste mărturii pline de muștrări și avertizări.” Acești cărtitori să-și cerceteze însă inimile și să-și compare viețile cu învățăturile practice ale Bibliei, să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu să lumineze în întuneric, iar solzii vor cădea de pe ochii lor și își vor da seama de adevărata lor sărăcie spirituală și nevrednicie. Vor simți nevoia

de a cumpăra aur, care este credința curată și iubirea; haine albe, care reprezintă un caracter fără pată, curățit în sângele dragului lor Răscumpărător; și alifie pentru ochi, care este harul lui Dumnezeu, dătător al discernământului clar în lucrurile spirituale și dezvăluitor al păcatului. Aceste calități sunt mai prețioase decât aurul din Ofir.

Mi s-a arătat că motivul de căpetenie pentru care cei din poporul lui Dumnezeu se află acum în această stare de orbire spirituală este că nu vor să accepte reproșurile. Mulți au disprețuit muștrările și avertizările ce le-au fost aduse. Martorul Credincios condamnă starea de încropeală a poporului lui Dumnezeu, postura lor dându-i lui Satana o mare putere asupra lor în acest timp de așteptare, de veghere. Cei egoiști, cei mândri și cei ce iubesc păcatul sunt mereu asaltați de îndoieli. Satana are capacitatea de a sugera îndoieli și de a inventa obiecțiuni la adresa mărturiei critice pe care o trimite Dumnezeu, iar mulți cred că este o calitate, un semn al inteligenței faptul că sunt necredincioși, combat și despică firul în patru. Cei ce doresc să se îndoiască vor avea din plin posibilitatea s-o facă. Dumnezeu nu Se oferă să îndeparteze toate ocaziile care ar putea aduce necredința. El aduce dovezi, care trebuie cercetate cu grijă, cu o minte smerită și cu dispoziția de a ne lăsa învățați și toți ar trebui să hotărască conform ponderii acestor dovezi.

Viața veșnică are o valoare infinită și ne va costa tot ce avem. Mi s-a arătat că nu punem prețul care se cuvine pe lucrurile veșnice. Tot ceea ce merită să ai, chiar și în lumea aceasta, trebuie căpătat prin efort și uneori prin cele mai dureroase sacrificii. Și aceasta numai pentru a obține o comoară pieritoare. Să fim mai puțin dispuși să îndurăm truda și stările de conflict, mai puțin doritori să facem eforturi serioase și mari sacrificii pentru a obține o comoară de o valoare infinită și o viață care se măsoară cu zilele Celui Nesfârșit? Ne poate costa Cerul prea mult?

Credința și iubirea sunt comori de aur, elemente care lipsesc într-o mare măsură în poporul lui Dumnezeu. Mi s-a arătat că necredința în mărturiile de avertizare, încurajare și muștrare îndepartează lumina de la poporul lui Dumnezeu. Neîncrederea le închide ochii, astfel încât ei nu cunosc starea reală în care se află. Martorul Credincios descrie astfel orbirea lor: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.”

Credința în apropiata revenire a lui Hristos se ofilește. „Domnul meu întârzie să vină” nu este spus doar în inimă, ci exprimat și în cuvinte, și încă mai hotărât prin fapte. În acest timp de veghere, stupiditatea amorțește simțurile celor din poporul lui

Dumnezeu în ce privește semnele timpurilor. Nelegiuirea îngrozitoare care abundă reclamă cea mai mare sânguință și o mărturie vie pentru a ține păcatul în afara bisericii. Credința a scăzut într-o măsură înfricoșătoare și nu va putea crește decât prin exercițiu.

La începutul vestirii soliei celui de-al treilea înger, cei care s-au angajat în lucrarea lui Dumnezeu au avut ceva de riscat; au avut sacrificii de făcut. Au început această lucrare în sărăcie și au suferit cele mai mari lipsuri și critici. Au întâmpinat o împotrivire hotărâtă, care i-a împins către Dumnezeu în nevoia lor și le-a ținut trează credința. Planul nostru actual de dăruire sistematică îi sprijină cu prisosință pe pastorii noștri și nu există nici o lipsă și nici un motiv de exersare a credinței în ce privește întreținerea materială. Cei care încep acum să predice adevărul nu au în ce să se aventureze. Nu au de întâmpinat nici un risc, nici sacrificii de făcut. Sistemul adevărului este pus de-a gata în mâna lor, iar publicațiile le stau la dispoziție, sprijinind adevărurile pe care le susțin ei.

Unii tineri încep fără să-și dea cu adevărat seama de caracterul înălțat al lucrării. Ei nu au de întâmpinat privațiuni, greutăți sau conflicte serioase care ar duce la exercitarea credinței. Ei nu cultivă tăgăduirea de sine activă și nu întrețin un spirit de sacrificiu. Unii devin mândri și sunt plini de sine și nu simt povara reală a lucrării care apasă asupra lor. Martorul le spune acestor slujitori: „Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te.” Unii dintre ei sunt atât de înfumurați în mândria lor, încât reprezintă cu adevărat o piedică și un blestem pentru cauza prețioasă a lui Dumnezeu. Ei nu exercită o influență mântuitoare asupra altora. Acești bărbați au ei înșiși nevoie să fie total convertiți la Dumnezeu și sfințiți prin adevărurile pe care le prezintă.

Mărturii directe în biserică

Foarte mulți sunt refractari și se simt jigniți pentru faptul că sunt adesea tulburați cu atenționări și muștrări care țin înaintea lor păcatele pe care le fac. Martorul Credincios spune: „știu faptele tale”. Motivațiile, scopurile, necredința, suspiciunile și invidia pot fi ascunse față de oameni, dar nu față de Hristos. Martorul Credincios vine ca sfetnic: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc; deci fii plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce va birui îi

voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie.”

Cei care sunt muștrați de Duhul lui Dumnezeu ar trebui să nu se ridice împotriva uneltei umile. Nu un muritor supus greșelii, ci Dumnezeu este Cel care a vorbit pentru a-i salva de la ruină. Cei ce disprețuiesc avertizarea vor fi lăsați în orbire, pentru a se amăgi singuri. Cei care iau însă aminte la ea și se țin de lucrarea de despărțire de păcatele lor, pentru a căpăta calitățile de care au nevoie, își vor deschide ușa inimii pentru ca dragul lor Mântuitor să poată intra și locui cu ei. Pe cei din această categorie îi veți afla întotdeauna într-o perfectă armonie cu mărturia Spiritului lui Dumnezeu.

Pastorii care propovăduiesc adevărul prezent nu ar trebui să neglijeze mesajul solemn către laodiceeni. Mărturia Martorului Credincios nu este o solie liniștitoare. Domnul nu le spune: Sunteți destul de corecți; ați suportat pedepse și reproșuri pe care nu le-ați meritat niciodată; ați fost descurajați în mod inutil prin severitate; nu sunteți vinovați de relele și păcatele pentru care ați fost muștrați.

Martorul Credincios declară că, atunci când crezi că te afli cu adevărat într-o stare de prosperitate, nu ai nici de unele. Nu este de ajuns ca pastorii să prezinte subiecte teoretice; ei ar trebui să prezinte și subiectele practice. Ei au nevoie să studieze lecțiile practice pe care le-a dat Hristos ucenicilor Săi și să le transforme în aplicații concrete pentru propriile lor suflete și pentru popor. Să presupunem că Hristos nu are o iubire plină de gingășie pentru poporul Său din cauză că dă această mărturie muștrătoare? O, nu! El, care a murit pentru a răscumpăra pe om de la moarte, iubește cu o iubire divină; și pe aceia pe care îi iubește îi muștră. „Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc.” Însă mulți nu vor primi solia pe care Cerul, în îndurarea Sa, le-o trimite. Ei nu pot suporta să li se spună despre faptul că își neglijează datoria, despre nedreptățile, egoismul, mândria și dragostea lor de lume.

Mi s-a arătat că Dumnezeu a pus asupra mea și a soțului meu o lucrare deosebită, de a da o mărturie fără ocol poporului Său și de a striga cu voce tare și de a nu cruța, de a arăta poporului fărădelegile lui și casei lui Israel păcatele Sale. Există însă o categorie de oameni care nu va primi solia de muștrare; ei își ridică mâinile pentru a-i feri pe cei pe care Dumnezeu vrea să-i muștre și să-i îndrepte. Aceștia sunt mereu văzuți luând partea celor pe care Dumnezeu vrea să-i facă să-și simtă adevărata sărăcie.

Cuvântul lui Dumnezeu, venit prin servii Săi, este primit de către mulți cu întrebări și temeri. Și mulți alții își vor amâna supunerea față de avertizările și muștrările date, așteptând ca orice umbră de nesiguranță să fie îndepărtată din mintea lor. Necredința care pretinde cunoașterea desăvârșită nu se va pleca niciodată în fața dovezilor pe care Dumnezeu binevoiește să le dea. El cere poporului Său credința care se întemeiază pe greutatea dovezilor, nu pe o cunoaștere totală. Acești urmași ai lui Hristos, dacă acceptă lumina pe care le-o oferă Dumnezeu, trebuie să se supună vocii lui Dumnezeu care li se adresează în timp ce există multe alte voci care strigă împotriva ei. Este nevoie de discernământ pentru a distinge vocea lui Dumnezeu.

Cei care nu acționează când îi cheamă Domnul, ci așteaptă dovezi mult mai sigure și ocazii mult mai favorabile, vor umbla în întuneric, căci lumina va fi retrasă. Este posibil ca, o dată respinse dovezile date, într-o zi să nu mai fie repetate niciodată.

Mulți sunt ispitiți în ce privește lucrarea noastră și o pun sub semnul întrebării. Unii, în starea de amăgire în care sunt, pun dificultățile și încurcăturile poporului lui Dumnezeu pe seama mărturiilor muștrătoare pe care li le-am dat. Ei gândesc că problema este a celor care poartă solia de avertizare, care scot la iveală păcatele poporului și le îndreaptă greșelile. Mulți sunt înșelați de vrăjmașul sufletelor. Ei cred că lucrările fratelui și sorei White ar fi de acceptat dacă n-ar condamna neîncetat răul și n-ar muștra păcatul. Mi s-a arătat că Dumnezeu a pus această lucrare asupra noastră și că, atunci când suntem împiedicați să ne întâlnim cu poporul Său, ca să ne dăm mărturia pentru a zădărnici prejudecățile și invidia celor neconsacrați, Satana își impune ispitele cu o foarte mare putere. Cei care au fost întotdeauna înclinați către împotrivire și îndoială nu au rețineri să-și exprime îndoielile și să-și strecoare cu dibăcie necredința. Unii au îndoieli fățarnice, aparent izvorâte din conștiință și foarte evlavioase, pe care le aduc cu prevedere, ca din întâmplare, în discuție, îndoieli care au însă o putere de zece ori mai mare de a-i întări în păcat pe cei greșiți, de a ne restrânge influența și a slăbi încrederea poporului lui Dumnezeu în lucrarea noastră decât dacă s-ar împotrivi mai deschis. Am văzut că aceste biete suflete erau amăgite de Satana. Se măgulesc că sunt în regulă, că sunt aprobați de Dumnezeu și că sunt bogați ca discernământ spiritual, când ei sunt vrednici de plâns, săraci și orbi. Ei fac lucrarea lui Satana, dar gândesc că sunt plini de râvnă pentru Dumnezeu.

Unii nu vor primi mărturia pe care le-a încredințat-o Dumnezeu, amăgindu-se că s-ar putea ca noi să fim cei înșelați, iar ei să aibă dreptate. Ei cred că poporul lui

Dumnezeu nu are nevoie de muștrări și de declarații fățișe, de bună-credință, ci că Dumnezeu este cu ei. Acești oameni amăgiți, ale căror suflete s-au aflat întotdeauna în război cu credincioasa muștrare a păcatului, strigă: Vorbiți-ne lucruri plăcute! Cum vor interpreta ei solia Martorului Credincios către Laodicea? Aici nu poate fi nici o neînțelegere. Această solie trebuie dusă de servii lui Dumnezeu unei biserici încropite. Ea trebuie să-i scoată pe cei din poporul Său din siguranța și amăgirea periculoasă cu privire la modul real în care se înfățișează înaintea lui Dumnezeu. Dacă ar fi primită, această mărturie i-ar împinge pe oameni la acțiune și i-ar conduce la umilință și mărturisirea păcatelor. Martorul Credincios spune: „Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot.” Și iarăși: „Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc; fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te.” Apoi vine făgăduința: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie.”

Poporul lui Dumnezeu trebuie să-și vadă păcatele și să fie plini de râvnă pentru pocăință, îndepărtând acele păcate care i-au adus într-o asemenea stare deplorabilă de sărăcie, orbire, nevrednicie și cruntă amăgire. Mi s-a arătat că mărturia directă trebuie să trăiască în biserică. Numai aceasta va constitui un răspuns pentru solia către laodiceeni. Fărădelegile trebuie muștrate, păcatului trebuie să i se spună păcat, iar încumetarea să fie înfruntată prompt și hotărât și îndepărtată din mijlocul nostru ca popor.

A lupta împotriva Duhului lui Dumnezeu

Aceia care au un spirit de împotrivire față de lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu ne-a determinat s-o facem de douăzeci și șase de ani și care au vrut să ne stingă mărturia nu luptă împotriva noastră, ci împotriva lui Dumnezeu, care a pus asupra noastră povara unei lucrări pe care nu a încredințat-o altcuiva. Cei care combat și despică firul în patru, care cred că este o calitate să te îndoiești și care se descurajează; cei care au fost uneltele prin care ni s-a îngreunat lucrul și prin care ni s-a slăbit credința, nădejdea și curajul au fost cei care au făcut supoziții despre un rău imaginar, care au răspândit acuzații de neîncredere și care au așteptat cu invidie o ocazie pe care s-o folosească împotriva noastră. Ei consideră un lucru de la sine înțeles că, din moment ce avem slăbiciuni omenești, au prin aceasta dovada clară că noi suntem cei greșiți și ei sunt cei ce au dreptate. Dacă pot găsi o aparență oarecare de care se pot sluji pentru a ne face rău, ei fac acest lucru cu un spirit de triumf și sunt gata să combată lucrarea noastră

de muștrare a răului și de condamnare a păcatului ca fiind un spirit aspru, dictatorial.

Însă, deși nu le acceptăm versiunea, și anume că starea în care ne aflăm este motivul suferințelor noastre; deși susținem că Dumnezeu ne-a încredințat o lucrare mult mai dificilă decât le-a încredințat altora, recunoaștem cu sufletul smerit și cu pocăință că ne-au fost puse la grea încercare credința și curajul și că nu am reușit uneori să ne încredem pe deplin în Acela care ne-a dat de împlinit această lucrare. Când prindem din nou curaj, după încercări și dezamăgiri amare, regretăm profund că ne-am îndoit vreodată de Dumnezeu, că am cedat slăbiciunilor omenești și am lăsat ca descurajarea să arunce o umbră peste credința noastră și să ne slăbească încrederea în Dumnezeu. Mi s-a arătat că slujitorii lui Dumnezeu din vechime au suferit dezamăgiri și descurajări la fel ca și noi, bieți muritori. Am fost pe mâini bune; totuși, acest lucru nu este o scuză pentru noi.

Când soțul meu a stat lângă mine pentru a mă susține în lucrarea mea și a dat o mărturie lămurită, în perfect acord cu lucrarea Duhului lui Dumnezeu, mulți au avut simțământul că el personal le făcea rău, când de fapt Domnul a fost Acela care a pus asupra lui povara și care, prin slujitorul Său, i-a muștrat și a căutat să-i aducă acolo unde aveau să se pocăiască de relele lor și să intre în grația lui Dumnezeu.

Cei pe care Dumnezeu i-a ales pentru o lucrare importantă au fost întotdeauna priviți cu neîncredere și suspiciune. În vremurile străvechi, când Ilie a fost trimis de Dumnezeu cu o solie către popor, ei nu au luat în seamă avertismentul. L-au considerat nepotrivit de sever. Au gândit chiar că poate își pierde mințile, pentru că îi declarase pe ei, poporul lui Dumnezeu, ca fiind păcătoși și de asemenea că păcatele lor ajunseseră atât de grave, încât judecățile lui Dumnezeu aveau să se abată asupra lor. Satana și oștile sale au fost dintotdeauna în război cu cei care duc solia de avertizare și care muștră păcatele. Cei neconsacrați vor fi de asemenea aliați cu vrăjmașul sufletelor, pentru a face ca lucrarea slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu să fie cât mai grea posibil.

Dacă soțul meu a fost împins dincolo de limită și a ajuns descurajat și disperat; dacă amândoi am ajuns uneori să nu mai vedem nimic îmbietor în viață care să ne facă s-o dorim, nu este nimic ciudat sau nou. Ilie, unul dintre marii și puternicii profeți ai lui Dumnezeu, alergând să-și scape viața de mânia Izabelei, fugar, obosit și zdrobit de atâta mers, și-a dorit mai degrabă moartea decât viața. Dezamăgirea sa cruntă, provocată de necredințioșia lui Israel, îi spulberase moralul și simțea că nu mai putea să-și pună

încrederea în om. În ziua nenorocirii și întunecimii, Iov rostește aceste cuvinte: „Să piară ziua în care m-am născut”.

Cei care nu sunt obișnuiți să simtă în toată profunzimea, care n-au fost sub poveri asemenea unui car apăsător de greutatea snopilor și care nu și-au unit interesul atât de intim cu cauza și lucrarea lui Dumnezeu, încât să le pară o parte din propria ființă și mai scumpă decât viața, aceștia nu pot înțelege simțămintele soțului meu, tot așa cum Israel nu putea înțelege simțămintele lui Ilie. Regretăm că ne-am descurajat, oricare vor fi fost împrejurările.

Cazul lui Ahab ca avertisment

Sub conducerea nelegiuită a lui Ahab, Israel s-a despărțit de Dumnezeu și și-a stricat căile înaintea Lui. „Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți cei care fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru el să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de soție și pe Izabela, fiica lui Etbaal, împăratul sidoniților, și a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal, pe care l-a construit la Samaria, și a făcut un idol Astarteei. Ahab a făcut mai multe rele decât toți împărații lui Israel care fuseseră înaintea lui, ca să provoace la mânie pe Domnul Dumnezeu lui Israel.”

Ahab era slab în ce privește tăria morală. Nu avea un simț înalt al lucrurilor sacre; era egoist și lipsit de principii. Unirea sa prin căsătorie cu o femeie care avea o fire hotărâtă și un temperament nervos și care era devotată idolatriei i-a făcut pe amândoi unelte speciale ale lui Satana, pentru a duce poporul lui Dumnezeu în idolatrie și apostazie îngrozitoare. Spiritul hotărât al Izabelei a modelat caracterul lui Ahab. Firea lui egoistă era incapabilă să aprecieze îndurările lui Dumnezeu față de poporul Său și obligația lui față de Dumnezeu, aceea de păzitor și conducător al lui Israel. Frica de Dumnezeu slăbea zilnic în Israel. Dovezile de blasfemie ale idolatriei lor oarbe se putea zări în mijlocul Israelului lui Dumnezeu. Nu exista nimeni care să îndrăznească să-și dea pe față viețile, stând în mod deschis în opoziție cu idolatria blasfemitoare generală. Altarele lui Baal și preoții lui, care jertfeau soarelui, lunii și stelelor, erau la vedere pretutindeni. Ei consacraseră temple și dumbrăvi, în care lucrarea mâinilor omului era așezată spre închinare. Bindecuvântările pe care Dumnezeu le dăduse poporului Său nu treziseră nici o urmă de recunoștință față de Dătător. Toate darurile Cerului — râurile șerpuitoare, șuvoaiele de ape vii, roua delicată, aversele de ploaie, care înviorau

pământul și făceau ca pășunile lor să rodească din belșug, toate acestea erau atribuite bunăvoienței dumnezeilor lor.

Sufletul credincios al lui Ilie era îndurerat. Indignarea lui fusese stârnită și era gelos pentru slava lui Dumnezeu. El a văzut că Israel se aruncase într-o apostazie înfricoșătoare. Iar când și-a readus în minte lucrurile mari pe care Dumnezeu le făcuse pentru ei, a fost copleșit de durere și uimire. Însă toate acestea fuseseră uitate de majoritatea poporului. A mers înaintea Domnului și, cu sufletul sfâșiat de suferință, a intervenit pentru salvarea poporului, dacă era necesar, chiar prin judecăți. S-a rugat lui Dumnezeu să nu dea rouă și ploaie poporului Său nerecunoscător, comorile cerului, pentru ca Israelul apostaziat să poată privi către dumnezeii lui, către idoli de aur, de lemn și de piatră, către soare, lună și stele, așteptând în zadar ca acestea să ude și să îmbogățească pământul, făcându-l să rodească din belșug. Domnul i-a spus lui Ilie că i-a auzit rugăciunea și că va opri ploaia și roua de la poporul Său până când aveau să se întoarcă la El cu pocăință.

Păcatul și pedeapsa lui Acan

Dumnezeu Își păzise în mod deosebit poporul de amestecul cu națiunile idolatre din jurul lor, pentru ca inimile să nu le fie amăgite de chipurile cioplite și capelele atrăgătoare, de templele și altarele care erau dispuse cu multă cheltuială și în modul cel mai ademenitor pentru a perverti simțurile și pentru ca Dumnezeu să fie înlocuit din mintea oamenilor.

Cetatea Ierihonului era consacrată idolatriei celei mai extravagante. Locuitorii ei erau foarte bogați; însă ei socoteau că toate bogățiile pe care li le dăduse Dumnezeu erau daruri venite din partea dumnezeilor lor. Aveau din plin aur și argint; însă, asemenea oamenilor dinainte de potop, erau stricați și hulitori și Îl insultaseră și provocaseră pe Dumnezeul cerurilor prin faptele lor nelegiuite. Judecățile lui Dumnezeu au fost stârnite împotriva Ierihonului. Aceasta era o fortăreață. Însă chiar Căpetenia Domnului oștirilor a venit din cer pentru a conduce armatele cerului într-un atac împotriva cetății. Îngeri ai lui Dumnezeu s-au prins de zidurile masive și le-au prăbușit la pământ. Dumnezeu hotărâse ca cetatea Ierihonului să fie blestemată și că toți trebuia să piară, în afară de Rahav și cei din casa ei. Aceștia trebuia să fie salvați din pricina atitudinii binevoitoare pe care o avusese Rahav față de trimișii Domnului. Cuvântul Domnului pentru popor a fost: „Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire; căci

dacă veți lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veți face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire și o veți nenoroci.” „Atunci Iosua a jurat și a zis: «Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâiului născut îi va pune temelie și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile!»”

Dumnezeu a fost foarte strict în privința Ierihonului, pentru ca poporul să nu fie fermecat de lucrurile la care se închinaseră locuitorii lui, iar inimile lor să nu se întoarcă de la Dumnezeu. El și-a păzit poporul prin poruncile cele mai categorice; totuși, în ciuda poruncii solemne a lui Dumnezeu, rostite prin gura lui Iosua, Acan a îndrăznit s-o calce. Lăcomia l-a făcut să ia din comorile pe care Dumnezeu îi interzisesese să le atingă, deoarece blestemul Lui se afla asupra lor. Și, din pricina păcatului acestui om, Israelul lui Dumnezeu a fost neputincios ca apa înaintea vrăjmașilor săi.

Iosua și bătrânii lui Israel se aflau în mare suferință. Ei s-au așezat înaintea chivotului lui Dumnezeu într-o umilință vrednică de plâns, pentru că Domnul era mânios pe poporul Său. Ei s-au rugat și au plâns înaintea lui Dumnezeu. Domnul i-a vorbit lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu care li l-am poruncit, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor. De aceea fiii lui Israel nu pot să reziste vrăjmașilor lor, ci au devenit blestemați; Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciti lucrurile blestemate din mijlocul vostru”.

Datoria de a muștra păcatul

Mi s-a arătat că Dumnezeu ilustrează aici cum privește El păcatul aflat printre cei care mărturisesc că sunt poporul Său, păzitor al poruncilor. Cei pe care i-a onorat într-un mod deosebit prin faptul că au fost martori ai unor extraordinare etalări ale puterii Sale, și care chiar și atunci se aventuraseră să nesocotească îndrumările Sale lămurite, vor constitui obiectul mâniei Lui. Dumnezeu dorește să-și învețe poporul că neascultarea și păcatul sunt peste măsură de jignitoare pentru El și că nu trebuie privite cu ușurătate. El ne arată că, atunci când cei din poporul Său sunt găsiți în păcat, ar trebui să ia de îndată măsuri hotărâte pentru a scoate din mijlocul lor acel păcat, pentru ca mânia Sa să nu fie îndreptată asupra tuturor. Dacă însă păcatele poporului sunt trecute cu vederea de către aceia aflați în poziții de răspundere, dezaprobarea Sa se va afla asupra lor, iar poporul lui Dumnezeu, ca întreg, va fi considerat răspunzător pentru acele păcate. Prin metodele

folosite cu poporul Său din trecut, Domnul arată necesitatea curățirii de rele a bisericii. Un singur păcătos poate răspândi atât întuneric, încât să alunge lumina lui Dumnezeu din întreaga adunare. Când poporul își dă seama că întunericul se așterne asupra lor și nu știu cauza, ar trebui să-L caute cu sinceritate pe Dumnezeu, cu multă umilință și văzându-și propria nevrednicie, până când relele care Îl întristează pe Duhul lui Dumnezeu sunt descoperite și îndepărtate.

Prejudecățile care s-au ridicat împotriva noastră pentru că am muștrătat nedreptățile a căror existență mi-a fost arătată de Dumnezeu și strigătul care s-a ridicat, condamnându-ne că am fost aspri și severi, nu sunt corecte. Dumnezeu ne poruncește să vorbim, iar noi nu vom tăcea. Dacă nelegiuirile sunt evidente în mijlocul poporului Său și dacă servii lui Dumnezeu trec mai departe indiferenți față de acestea, ei îl susțin și îl îndreptătesc practic pe păcătos, fiind tot atât de vinovați, și vor primi tot atât de sigur neplăcerea lui Dumnezeu; căci vor fi făcuți răspunzători pentru păcatele celor vinovați. În viziune, mi-au fost arătate multe situații în care neplăcerea lui Dumnezeu a fost provocată de neglijența servilor Săi de a se ocupa de relele și păcatele care existau în mijlocul lor. Poporul a considerat că aceia care au scuzat aceste rele sunt foarte buni la suflet și cu o fire cuceritoare, pur și simplu pentru că au evitat să se achite de o clară datorie scripturistică. Sarcina nu era plăcută pentru simțămintele lor; prin urmare, s-au ferit de ea.

Spiritul de ură pe care l-au avut unii din pricina muștrării relelor din poporul lui Dumnezeu a adus orbire și o amăgire înfricoșătoare asupra propriilor lor suflete, aducându-i în imposibilitatea de a putea discerne între bine și rău. Și-au stins propria percepție spirituală. Ei pot fi martori la nelegiuiri, dar fără să simtă cum a simțit Iosua și fără să se umilească pentru că simt primejdia în care se află sufletele.

Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care are pe inimă spiritul lucrării Domnului și mântuirea sufletelor, va privi întotdeauna păcatul în lumina caracterului său adevărat, păcătos. Ei vor fi întotdeauna pentru înfruntarea credincioasă și fără ocol a păcatelor care mânjesc atât de ușor poporul lui Dumnezeu. Vor simți cu cea mai mare profunzime nelegiuirile celor care mărturisesc că fac parte din poporul lui Dumnezeu, mai ales către închiderea lucrării pentru biserică, în timpul de sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii care urmează să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest lucru este pus în evidență cu putere de către profet prin ilustrația ultimei lucrări, reprezentate prin imaginea care îi înfățișa pe bărbații ce purtau fiecare în mână o unealtă de nimicire.

Unul, aflat în mijlocul lor, era îmbrăcat într-o haină de in și purta la brâu o călimară. „Domnul i-a zis: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se înfăptuiesc acolo».”

Cine sunt cei ce stau în sfatul lui Dumnezeu în acest timp? Să fie oare aceia care scuză efectiv relele din mijlocul poporului declarat al lui Dumnezeu și care cârtesc în inimile lor, dacă nu chiar pe față, împotriva celor ce mustră păcatul? Să fie oare aceia care iau poziție împotriva lor și simpatizează cu cei ce comit nelegiuirea? Cu siguranță, nu! Dacă nu se pocăiesc și nu părăsesc lucrarea lui Satana, aceea de a oprima pe cei ce au povara lucrării și de a sprijini mâinile ridicate ale păcătoșilor din Sion, ei nu vor primi niciodată semnul sigiliului aprobării lui Dumnezeu. Se vor prăbuși în distrugerea generală a celor răi, reprezentată de lucrarea celor cinci bărbați care poartă unelte de nimicire. Observați punctul acesta cu atenție: cei care primesc semnul curat al adevărului lucrat în ei prin puterea Duhului Sfânt, reprezentat printr-un însemn făcut de bărbatul îmbrăcat în haina de in, sunt cei „care suspină și gem din cauza tuturor urâciunilor care se înfăptuiesc” în biserică. Dragostea lor pentru puritate, pentru onoarea și slava lui Dumnezeu este atât de mare și au, în ce privește păcatul, o percepție așa de clară despre caracterul său peste măsură de păcătos, încât sunt reprezentați ca fiind în agonie, suspinând și plângând chiar. Citiți capitolul 9 din Ezechiel.

Însă nimicirea generală a celor care nu văd în același fel contrastul cel mare dintre păcat și neprihănire și nu simt același lucru cu cei care stau în sfatul lui Dumnezeu și primesc semnul este arătată în ordinul dat celor cinci oameni care poartă uneltele de nimicire: „Treceți după el în cetate și loviți; ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurerați! Ucideți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul dintre cei care au semnul pe frunte. Începeți însă cu locașul Meu cel sfânt.”

În cazul păcatului lui Acan, Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți lucrurile blestemate din mijlocul vostru.” Cum se compară exemplul acesta cu calea urmată de aceia care nu vor să-și ridice glasul împotriva păcatului și nedreptății, dar a căror simpatie se îndreaptă întotdeauna înspre aceia care tulbură tabăra lui Israel cu păcatele lor? Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Nu vei putea să rezști vrăjmașilor tăi până nu veți scoate lucrul blestemat din mijlocul vostru.” El a rostit pedeapsa care avea să urmeze călcării legământului Său.

Iosua a început atunci să caute cu stăruință pentru a-l afla pe cel vinovat. El a luat pe Israel după semințiile lui, apoi după familii și după aceea individual; și Acan a fost găsit vinovat. Însă ca problema să fie clară pentru întregul Israel, și anume că nu ar trebui să li se dea nici o ocazie de a murmura și de a spune că au fost făcuți să sufere cei nevinovați, Iosua a folosit o tactică. El știa că Acan era cel ce călcase porunca și că își ascunsese păcatul, întorcându-L pe Dumnezeu împotriva poporului Său. Iosua l-a convins cu mult tact pe Acan să-și mărturisească păcatul, pentru ca onoarea și dreptatea lui Dumnezeu să poată fi apărate înaintea lui Israel. „Și Iosua a zis lui Acan: «Fiul meu, te rog, dă slavă Domnului, Dumnezeului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce-ai făcut, nu-mi ascunde nimic».”

„Acan a răspuns lui Iosua și a zis: «Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel, și iată ce am făcut: am văzut în pradă o manta frumoasă de șinear, două sute de sicli de argint și o bară de argint și o bară de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ, în mijlocul cortului meu, iar argintul este sub ele». Iosua a trimis soli, care au alergat la cort; și iată, lucrurile erau ascunse în cortul lui Acan și argintul era sub ele. Le-au luat din mijlocul cortului, le-au adus lui Iosua și tuturor fiilor lui Israel și le-au pus înaintea Domnului. Iosua și tot Israelul împreună cu el au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, mantaua, bara de aur, pe fiii și fiicele lui Acan, boii lui, măgarii, oile, cortul lui și tot ce era al lui; și i-au suit în valea Acor. Iosua a zis: «Pentru ce ne-ai nenorocit? Și pe tine te va nenoroci Domnul azi». Și tot Israelul i-a ucis cu pietre și i-au dat foc după ce i-au ucis cu pietre.”

Domnul i-a spus lui Iosua că Acan nu numai că luase lucrurile pe care El interzisese categoric să și le însușească pentru a nu fi blestemați, dar furase, ba încă și ascunsese. Domnul a poruncit ca Ierihonul și toate prăzile luate din el să fie arse, cu excepția aurului și argintului, care urmau să fie păstrate pentru vistieria Domnului. Biruința cuceririi Ierihonului nu a fost obținută prin război sau prin punerea în pericol a poporului. Căpetenia oștirii Domnului condusesse armatele cerului. Bătălia a fost a Domnului; El a fost Acela care a dus lupta. Copiii lui Israel n-au lovit nici măcar o singură dată. Victoria și slava erau ale Domnului și de asemenea prăzile. El a dispus să fie ars totul, în afară de aur și argint, pe care le păstrase pentru vistieria Sa. Acan a înțeles bine dispozițiile date și faptul că bogățiile de aur și argint pe care le poftise erau ale Domnului. El a furat din vistieria lui Dumnezeu pentru propriul lui folos.

Lăcomia în poporul lui Dumnezeu

Am văzut că mulți dintre cei ce mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu își însușesc spre propria lor folosință mijloacele pe care li le-a încredințat Domnul și care ar trebui să intre în vistieria Sa. Ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu de zecimi și daruri. Ei ascund și rețin mijloace spre răul lor. Aduc slăbiciunea și sărăcia asupra propriilor persoane și întunericul asupra bisericii, din cauza lăcomiei lor, prefăcătoriei și faptului că Îl jefuiesc pe Dumnezeu de zecimi și daruri.

Am văzut că multe suflete se vor cufunda în întuneric din pricina lăcomiei lor. Mărturia clară și fără ocolișuri trebuie să lucreze în biserică sau blestemul lui Dumnezeu va rămâne asupra poporului tot atât de sigur cum a rămas asupra vechiului Israel din cauza păcatelor sale. Dumnezeu Își trage la răspundere poporul, ca întreg, pentru păcatele care există în indivizii din mijlocul lui. Dacă aceia care conduc biserica neglijează să caute cu stăruință păcatele care aduc neplăcerea lui Dumnezeu asupra acesteia, ei devin răspunzători pentru aceste păcate. Însă a ne ocupa de mintea oamenilor este lucrarea cea mai frumoasă în care s-a angajat vreodată cineva. Nu toți sunt potriviți să-i corecteze pe cei greșiți. Nu au toți înțelepciunea de a lucra cu dreptate și de a iubi îndurarea în același timp. Nu au dispoziția să vadă necesitatea de a împleni iubirea și compasiunea gingașă cu muștrările pline de credincioșie. Unii au tot timpul o severitate inutilă și nu simt necesitatea respectării poruncii apostolului: „Aveți milă de cei care nu sunt de acord; iar pe alții scăpați-i cu frică, smulgându-i din foc”.

Sunt mulți care nu au înțelepciunea lui Iosua și nici vreo datorie specială de a scoate la iveală relele și de a lua imediat măsuri cu privire la păcatele existente în mijlocul poporului. Astfel de persoane să nu-i împiedice pe aceia care au asupra lor povara acestei lucrări; să nu stea în calea celor care au de împlinit această îndatorire. Unii își fac obiceiul de a ridica semne de întrebare, de a se îndoii și de a căuta vină pentru că alții fac lucrarea pe care Domnul nu le-a dat-o lor. Aceștia stau chiar în cale, pentru a-i împiedica pe cei asupra cărora Dumnezeu a pus povara muștrării și îndreptării păcatelor nebiruite, pentru ca dezaprobarea Lui să poată fi îndepărtată de la poporul Său. Dacă ar exista printre noi un caz asemănător cu al lui Acan, s-ar găsi mulți care să-i acuze pe cei care ar juca rolul lui Iosua, acela de a-l descoperi pe cel greșit, că au un spirit răutăcios și defăimător. Cu Dumnezeu nu te poți juca, iar avertismentele Sale nu pot fi nesocotite cu nerușinare de către un popor stricat.

Mi s-a arătat că modul de mărturisire folosit de Acan este similar cu mărturisirile pe care le fac și le vor face unii dintre noi. Ei își ascund nelegiuirile și refuză să facă de bunăvoie o mărturisire, până când îi descoperă Dumnezeu; abia atunci își recunosc păcatele. Câțiva continuă să meargă pe o cale greșită până când se împietresc. S-ar putea chiar ca ei să știe că biserica este împovărată, așa cum Acan știa că Israel era slăbit în fața dușmanilor săi din pricina vinovăției lui. Cu toate acestea, nu-i mustră conștiința. Ei nu vor dori să ușureze biserica, smerindu-și inimile mândre și răzvrătite înaintea lui Dumnezeu și îndepărtând de la ei nelegiuirile. Neplăcerea Lui este asupra poporului Său, iar El nu-și face simțită puterea în mijlocul lor atâta vreme cât există păcate între ei și sunt apărate de cei aflați în poziții de răspundere.

Cei care lucrează în teama de Dumnezeu pentru a scăpa biserica de piedici și pentru a repara nedreptăți mari, în scopul ca poporul lui Dumnezeu să vadă necesitatea de a se scârbi de păcat și să poată propăși în curăție și, de asemenea, ca Numele lui Dumnezeu să fie slăvit, aceștia vor întâmpina mereu un curent de împotrivire din partea celor neconsacrați. Țefania descrie astfel starea adevărată a acestei categorii și judecățile îngrozitoare care vor veni asupra lor:

„În timpul acela, voi scormoni Ierusalimul cu felinare și voi pedepsi pe toți oamenii care stau liniștiți pe drojdiile lor și zic în inima lor: «Domnul nu va face nici bine, nici rău!» Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de suferință, o zi de ruină și de nimicire, o zi de întuneric și negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care va răsuna trâmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și a turnurilor înalte. Atunci voi pune pe oameni la strâmtorare și vor bâjbâi ca niște orbi pentru că au păcătuit împotriva Domnului; de aceea le voi vărsa sângele ca praful și carnea ca gunoiul! Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i scape în ziua mâniei Domnului, ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării.”

Mărturisiri făcute prea târziu

Când va veni în cele din urmă o criză, căci este sigur că așa va fi, și Dumnezeu va vorbi pentru poporul Său, cei care au păcătuit, cei care au fost un nor de întuneric și au stat direct în calea lui Dumnezeu, care lucra pentru poporul Său, s-ar putea să se

alarmeze văzând cât de mult timp au continuat să cârtească și să pună piedici cauzei; și, asemenea lui Acan, îngrozindu-se, s-ar putea să recunoască faptul că au păcătuit. Însă mărturisirile lor sunt tardive și nu sunt din cele care le pot aduce vreun folos, chiar dacă acestea pot veni în favoarea cauzei lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu fac mărturisiri pentru că au înțeles adevărata lor stare și își dau seama cât de neplăcută a fost calea lor înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ar putea să-i pună pe cei din această categorie la o nouă încercare și să-i lase să arate că nu sunt nicidecum mai bine pregătiți să nu se lase influențați de răzvrătire și păcat, în comparație cu timpul anterior mărturisirii. Ei au înclinația de a fi întotdeauna de partea răului. Iar când aceia care vor să fie de partea Domnului sunt chemați să ia în mod hotărât atitudine pentru apărarea a ceea ce este drept, ei își vor arăta adevărata poziție. Aceia care s-au aflat aproape toată viața lor sub stăpânirea unui spirit tot atât de străin de Spiritul lui Dumnezeu ca și acela care l-a controlat pe Acan vor fi total pasivi când vine timpul ca toți să treacă hotărât la acțiune. Ei nu vor pretinde că se află de o parte sau de alta. Puterea lui Satana i-a stăpânit atât de mult timp, încât par orbiți și nu au dispoziția de a sta în apărarea dreptății. Dacă nu iau o poziție hotărâtă de partea răului, aceasta nu este din cauză că au o înțelegere clară a ceea ce este drept, ci pentru că nu îndrăznesc.

Cu Dumnezeu nu se poate glumi. Numai în timp de conflict se vor arăta adevăratele însemne de pe drapelul care flutură în vânt. Atunci este nevoie ca stegarii să fie neclintiți și să facă publică adevărata lor poziție. Atunci este testată destoinicia fiecărui soldat adevărat care se află în slujba binelui. Cei ce stau deoparte nu pot purta niciodată laurii victoriei. Cei ce sunt sinceri și loiali nu vor ascunde acest fapt, ci se vor angaja trup și suflet în lucrare și vor risca în bătălie tot ceea ce au, indiferent care ar fi rezultatul luptei. Dumnezeu este un Dumnezeu care urăște păcatul. Și pe aceia care îl încurajează pe păcătos, spunând „Ești în regulă”, Dumnezeu îl va blestema.

Mărturisirea la timp a păcatelor, pentru a despovăra poporul lui Dumnezeu, va fi acceptată de El. Însă există printre noi și unii care, asemenea lui Acan, vor face mărturisiri prea târziu pentru a se mai putea salva. Dumnezeu i-ar putea proba, trecându-i printr-o altă încercare, doar pentru a arăta poporului că aceștia nu vor rezista nici unui test, nici unei probe venite de la Dumnezeu. Ei nu sunt în armonie cu dreptatea. Resping mărturia care vine fără ocolișuri, atingând inima, și s-ar bucura să-i vadă reduși la tăcere pe toți cei ce fac muștrări.

Ilie muștră pe Ahab

Poporul Israel își pierduse treptat frica și respectul față de Dumnezeu, până acolo încât cuvântul Său venit prin Iosua nu mai avea nici o greutate pentru ei. „În zilele lui Ahab, Hiel din Betel a zidit iarăși Ierihonul; i-a pus temeliiile cu prețul lui Abiram, întâiul lui născut, și i-a pus porțile cu prețul lui Segug, cel mai tânăr fiu al lui, după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin Iosua, fiul lui Nun.”

În timp ce Israel aluneca în apostazie, Ilie a rămas profetul lui Dumnezeu, sincer și devotat Lui. Sufletul lui credincios era nespus de întristat când vedea că necredința și lipsa de loialitate îi despărțeau cu repeziciune de Dumnezeu pe copiii lui Israel și s-a rugat ca Dumnezeu să-și salveze poporul. El a mijlocit fierbinte ca Domnul să nu-și lepede de tot poporul păcătos, ci să-i aducă la pocăință, chiar și prin judecăți, dacă era necesar, și să nu-i lase să meargă încă și mai departe în păcat, forțându-L astfel să-i lichideze ca națiune.

Solia Domnului a venit la Ilie cu îndemnul ca acesta să meargă la Ahab pentru a vesti judecățile Sale, provocate de păcatele lui Israel. Ilie a călătorit zi și noapte până a ajuns la palatul lui Ahab. El nu a cerut permisiunea de a intra și nu a așteptat să fie anunțat după protocol. Fără ca Ahab să se aștepte la aceasta, Ilie se arată înaintea împăratului uimit al Samariei, în veșmintele aspre purtate îndeobște de către profeți. El nu se scuză deloc pentru apariția sa neașteptată, fără invitație, ci, ridicându-și mâinile spre cer, anunță, în Numele viului Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul, judecățile ce vor veni asupra lui Israel: „În anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie decât la cuvântul meu”.

Acest anunț tulburător privind judecățile lui Dumnezeu provocate de păcatele lui Israel a căzut ca un trăsnet asupra împăratului apostat. El părea paralizat de uimire și groază; și, înainte să-și revină din uluirea sa, Ilie, fără să aștepte să vadă efectul soliei lui, a dispărut la fel de brusc cum venise. Lucrarea lui era de a vesti cuvântul de nenorocire de la Dumnezeu, după care s-a retras imediat. Cuvântul lui zăvorâse comorile cerului, și cuvântul lui era singura cheie care le putea deschide iarăși.

Domnul știa că servul Său nu era în siguranță printre copiii lui Israel. El nu avea încredere să-l lase în Israelul apostaziat, ci l-a trimis să-și găsească adăpost într-o națiune păgână. L-a îndreptat către o femeie care era văduvă și într-o asemenea stare de sărăcie, încât abia își putea ține zilele cu puțină mâncare pe care o avea. O femeie

păgână, trăind în puțina lumină pe care o avusese, se afla într-o stare mult mai bună înaintea lui Dumnezeu decât văduvele lui Israel, care fuseseră binecuvântate cu privilegiile deosebite și o mare lumină și cu toate acestea nu trăiau după lumina pe care le-o dăduse Dumnezeu. Cum iudeii respinseseră lumina, fuseseră lăsați în întuneric, iar Dumnezeu nu avea încredere să-și lase slujitorul în mijlocul poporului Său, care Îi stârnise mânia divină.

Iată acum o bună ocazie pentru Ahab și Izabela cea păgână să pună la încercare puterea zeilor lor și să dovedească neadevărat cuvântul lui Ilie. Profetii Izabelei erau în număr de sute. Împotriva tuturor acestora Ilie stă singur. Cuvântul lui a zăvorât cerul. Dacă Baal poate da rouă și ploaie și poate face ca vegetația să crească, dacă poate face ca izvoarele și pâraiele să curgă mai departe, ca de obicei, independent de comorile cerului, ploile cele bogate, atunci împăratul Israelului să i se închine și poporul să spună că el este Dumnezeu.

Ilie era un om supus aceluiași pasiuni pe care le avem și noi. Misiunea cu care s-a dus înaintea lui Ahab și declarația lui îngrozitoare privind judecățile lui Dumnezeu cereau curaj și credință. În drumul său către Samaria, izvoarele ce curgeau neîncetat, dealurile acoperite de vegetație, pădurile pline de copaci falnici, înfloritori, tot ceea ce se oferea privirilor sale, strălucind de frumusețe și slavă, hrăneau, în mod firesc, necredința. Cum ar putea să sece aceste șuvoaie care udă țara și despre care nimeni nu știe să se fi oprit vreodată? Însă Ilie nu cultiva necredința. El a mers în misiune cu prețul vieții sale. Credea fără rezerve că Dumnezeu avea să-și smerească poporul apostaziat și că, prin căderea acestor judecăți, avea să-i aducă la umilință și pocăință. El a riscat totul în misiunea care stătea înaintea lui.

Când Ahab își revine întrucâtva din uimirea provocată de cuvintele lui Ilie, profetul nu mai este. Întreabă stăruitor de el, dar nimeni nu l-a văzut și nimeni nu-i poate da vreo informație despre el. Ahab îi spune Izabelei despre cuvântul prevestitor de nenorocire rostit de Ilie în prezența lui și ea își varsă ura pe care o are față de profet înaintea preoților lui Baal. Aceștia se unesc cu ea pentru a-l osândi și blestema pe proorocul lui Iehova. Știrea declarațiilor făcute de profet se răspândi în toată țara, stârnind frica unora și mânia multor altora.

După câteva luni, pământul, neîmprospătat de rouă sau ploaie, se usucă, iar vegetația se veștejește. Râurile, ale căror unde nimeni nu știe să se fi oprit vreodată,

scad și pâraiele se sting. Profeții Izabelei aduc jertfe zeilor și îi cheamă zi și noapte să împrăspăteze pământul cu rouă și ploaie. Dar incantațiile și păcălelile practicate de ei înainte, pentru a amăgi poporul, nu-i mai ajută acum să-și atingă scopul. Preoții au făcut totul pentru a potoli mânia zeilor lor; cu o perseverență și un zel vrednice de o cauză mai bună, ei au stat și-au tot stat pe lângă altarele lor păgâne, în timp ce flăcările jertfelor se ridică pe toate locurile înalte, iar strigătele înfricoșătoare și implorările preoților lui Baal se aud noapte de noapte prin Samaria cea osândită. Dar nu se ivesc pe cer norii care să oprească razele arzătoare ale soarelui. Cuvântul lui Ilie rămâne neclintit și nimic din ceea ce pot face preoții lui Baal nu-l vor schimba.

Trece un an întreg și începe un altul, și tot nu e ploaie. Pământul este ars de parcă a trecut un foc peste el. Câmpiile înfloritoare sunt asemenea unui deșert învăpăiat. Aerul devine uscat și sufocant, iar furtuna cu praf te orbește și aproape că îți oprește respirația. Dumbrăvile lui Baal nu mai au frunze și copacii pădurii nu aruncă nici o umbră, arătând ca niște schelete. Foametea și setea provoacă și omului, și dobitoacelor o moarte înfricoșătoare.

Toate aceste dovezi ale dreptății și judecății lui Dumnezeu nu îl trezesc pe Israel la pocăință. Izabela este plină de o furie nebună. Ea nu vrea să se apropie sau să cedeze înaintea Dumnezeului Cerului. Profeții lui Baal, Ahab, Izabela și aproape tot Israelul pun nenorocirea lor pe seama lui Ilie. Ahab a trimis soli la fiecare împărăție și popor în căutarea acestui prooroc ciudat și a cerut fiecărui regat și seminție a lui Israel să jure că nu știu nimic în legătură cu el. Ilie încuiase cerul cu cuvântul său, luase cheia cu el și nu putea fi găsit.

Izabela decide apoi că, din moment ce nu-l poate face pe Ilie să simtă puterea ei criminală, va fi răzbunată dacă-i va nimici pe profeții lui Dumnezeu în Israel. Nici unul dintre cei ce au mărturisit că sunt profeți ai lui Dumnezeu nu ar trebui să trăiască. Această femeie hotărâtă, furioasă, își împlinește lucrarea nebunească, ucigându-i pe profeții lui Dumnezeu. Preoții lui Baal și aproape întregul Israel sunt amăgiți într-o atît de mare măsură, încât gîndesc că, dacă ar fi uciși profeții lui Dumnezeu, catastrofa care le provoacă suferința ar fi îndepărtată.

Însă trece și al doilea an și cerurile nemiloase nu dau nici o picătură de ploaie. Setea și foametea își împlinesc trista lor lucrare și, cu toate acestea, israeliții apostaziați nu-și smeresc inimile mândre și păcătoase înaintea lui Dumnezeu, ci murmură și se

plâng împotriva profetului lui Dumnezeu care a adus asupra lor această stare îngrozitoare de lucruri. Tați și mame își văd copiii pierind, fără a putea să le vină în ajutor. Și totuși, oamenii se află într-un întuneric atât de teribil, încât nu pot vedea că dreptatea lui Dumnezeu s-a abătut împotriva lor din pricina păcatelor lor și că această îngrozitoare calamitate este trimisă din milă asupra lor pentru a-i salva, oprindu-i să-L tăgăduiască și să-L părăsească total pe Dumnezeul părinților lor.

Multă durere și suferință l-au costat pe Israel pentru a fi adus la acea pocăință necesară pentru redobândirea credinței pierdute și a unui simțământ clar al responsabilității față de Dumnezeu. Apostazia lor era mai îngrozitoare decât seceta sau foametea. Ilie a așteptat și în anii lungi de secetă și foamete s-a rugat cu credință ca, prin nenorocirea lor, inima israeliților să poată fi întoarsă de la idolatrie la loialitate față de Dumnezeu. Însă, în ciuda tuturor suferințelor lor, ei stăteau neclintiți în idolatrie și priveau la profetul lui Dumnezeu ca fiind cauza dezastrului lor. Iar dacă l-ar fi putut vedea pe Ilie în puterea lor, l-ar fi predat Izabelei, pentru ca aceasta să-și poată satisface setea de răzbunare, luându-i viața. Pentru că Ilie a îndrăznit să rostească cuvântul care prevestea nenorocirea, el s-a făcut obiectul urii lor. Din cauza păcatelor nu puteau vedea mâna lui Dumnezeu în judecățile pe care le sufereau, ei punându-le pe socoteala omului Ilie. Nu urau păcatele care îi aduseseră sub nuiuaa certării, ci pe profetul cel credincios, unealta folosită de Dumnezeu pentru a denunța păcatele și nenorocirea lor.

„Au trecut multe zile și cuvântul Domnului a venit la Ilie în al treilea an, spunând: «Du-te și arată-te înaintea lui Ahab; și voi da ploaie pe fața pământului.»” Ilie nu ezită să pornească în această călătorie primejdioasă. Timp de trei ani a fost urât și vânat dintr-o cetate într-alta din porunca împăratului și întreaga națiune jurase că nu este de găsit. Iar acum, după cuvântul lui Dumnezeu, avea să se prezinte înaintea lui Ahab.

În timpul apostaziei întregului Israel și în timp ce stăpânul său era un închinător al lui Baal, mai marele casei lui Ahab s-a arătat credincios lui Dumnezeu. Cu riscul propriei vieți, el i-a salvat pe profeții lui Dumnezeu, ascunzându-i câte cincizeci într-o peșteră și hrănindu-i. În vreme ce slujitorul lui Ahab caută prin împărăție izvoare de apă și pâraie, i se arată înaintea Ilie. Obadia avea respect pentru profetul lui Dumnezeu, dar când Ilie îl trimite cu o solie către împărat, este de-a dreptul îngrozit. El vedea primejdie și moarte atât pentru sine, cât și pentru Ilie. Se roagă stăruitor să nu-i fie sacrificată viața; însă Ilie îl asigură prin jurământ că îl va vedea pe Ahab în ziua aceea. Profetul nu vrea să se ducă la Ahab altfel decât ca un sol al lui Dumnezeu, pentru a impune respect,

și trimite un mesaj prin Obadia: „Iată, a venit Ilie!” Dacă Ahab dorește să-l vadă pe Ilie, are acum ocazia să vină la el. Ilie nu se va duce la Ahab.

Cu uimire amestecată cu groază, împăratul aude solia că Ilie, de care se teme și pe care îl urăște, vine pentru a se întâlni cu el. L-a căutat mult timp pe profet pentru a-l nimici și știe că Ilie nu și-ar fi periclitat viața venind la el dacă n-ar fi păzit sau nu ar aduce vreo prevestire îngrozitoare. El își amintește de brațul uscat al lui Ieroboam și decide că nu este un lucru cuminte să-și ridice mâna împotriva trimisului lui Dumnezeu. Și, înfricoșat și tremurând, cu o mare suită și o etalare impozantă de armate, se grăbește să-l întâmpine pe Ilie. Iar când se întâlnește față în față cu omul pe care l-a căutat atât de mult, nu îndrăznește să-i facă rău. Împăratul atât de pătimaș și plin de ură împotriva lui Ilie pare să fie neputincios și lipsit de curaj în prezența lui. Când îl întâlnește pe profet, nu se poate abține să nu se exprime în limbajul inimii sale: „Tu ești acela care tulburi pe Israel?” Ilie, indignat și gelos pentru slava și onoarea lui Dumnezeu, răspunde cu îndrăzneală la atacul lui Ahab: „Nu eu am tulburat pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului.”

Profetul, ca mesager al lui Dumnezeu, condamnase păcatele poporului, vestind asupra lor judecățile lui Dumnezeu, venite din pricina răutății lor. Iar acum, stând singur, conștient de nevinovăția sa, cu aceeași integritate neclintită, înconjurat de suita de oameni înarmați, el nu se arată deloc intimidat și nici nu manifestă o curtoazie cât de mică față de împărat. Omul căruia Dumnezeu i-a vorbit și care înțelege clar modul în care Dumnezeu îl privește pe om în decăderea lui păcătoasă nu are ce scuze să-i prezinte lui Ahab și nici onoruri. Ca trimis al lui Dumnezeu, Ilie poruncește acum, iar Ahab se supune îndată, ca și cum Ilie ar fi monarhul, iar el vasalul.

Jertfa de pe muntele Carmel

Ilie cere ca tot Israelul să fie strâns la Carmel și, de asemenea, toți profeții lui Baal. Solemnitatea impunătoare a înfățișării profetului îi dă acestuia ținuta unuia care stă în prezența Domnului Dumnezeuului lui Israel. Starea de apostazie în care se află Israel cere un comportament ferm, o vorbire severă și o autoritate poruncitoare. Dumnezeu pregătește solia potrivită pentru timpul și situația potrivită. Uneori, El Își pune Duhul asupra trimișilor Săi pentru ca aceștia să sune alarma zi și noapte, așa cum a făcut solul său Ioan: „Pregătiți calea Domnului”. Apoi, iarăși, este nevoie de bărbați activi, care nu se vor lăsa întorși de la datoria lor, ci a căror energie să electrizeze și să

întrebe: „Cine este de partea Domnului? Să vină cu noi!” Dumnezeu va avea un mesaj potrivit care să vină în întâmpinarea poporului Său, pentru diferitele stări în care s-ar putea afla.

Soli rapizi sunt trimiși în toată împărăția cu mesajul de la Ilie. Sunt trimiși reprezentanți ai orașelor, orașelelor, satelor și familiilor. Toți par grăbiți să răspundă chemării, ca și cum se așteaptă împlinirea unei minuni nemaivăzute. Conform poruncii lui Ilie, Ahab îi strânge pe proorocii lui Baal la Carmel. Inima conducătorului apostat al lui Israel este copleșită de spaimă, iar el, tremurător, urmează dispoziția teribilului profet al lui Dumnezeu.

Poporul se strângea la muntele Carmel, un loc al frumuseții, pe când ploaia și roua cădeau asupra lui, făcându-l înfloritor. Acum însă, frumusețea lui se stinge sub blestemul lui Dumnezeu. Pe acest munte, pe care se aflau cele mai minunate flori și dumbrăvi, profeții lui Baal ridicaseră altare pentru închinarea lor păgână. Acest munte se vedea de departe; de la înălțimea sa puteai privi țările aflate în jurul său și era vizibil pentru o mare parte din împărăție. Întrucât Dumnezeu fusese dezonorat în mod învederat prin închinarea idolatră înfăptuită aici, Ilie a ales muntele acesta ca fiind locul cel mai deschis privirilor pentru etalarea puterii lui Dumnezeu și apărarea onoarei Sale.

Profeții Izabelei, opt sute cincizeci la număr, asemenea unui regiment pregătit pentru luptă, mășăluiesc în formație, însoțiți de muzică instrumentală și cu mare pompă. Însă inimile lor tremură când se gândesc că, la cuvântul acestui profet al lui Iehova, ținutul Israelului a fost lipsit timp de trei ani de ploaie și rouă. Ei simt că au înaintea o criză înfricoșătoare. Se încrezuseră în zeii lor, dar nu puteau să șteargă cuvintele lui Ilie și să le dovedească neadevărate. Dumnezeii lor erau nepăsători față de strigătele lor înnebunite, față de rugăciunile și jertfele lor.

Dis-de-dimineată, Ilie stă pe muntele Carmel, înconjurat de Israelul apostaziat și de profeții lui Baal. Singur în acea mare mulțime, el este neînfricat. Omul asupra căruia întreaga împărăție și-a pus povara nenorocirii ei este înaintea lor neînspăimântat și neînsoțit de oștiri vizibile și etalare ostentativă. Stă neclintit, îmbrăcat în veșmintele sale aspre, cu acea înfățișare solemnă înfricoșătoare, deplin conștient de însărcinarea lui sfântă, ca serv al lui Dumnezeu, pentru a împlini poruncile Sale. Ilie își oprește privirile asupra crestei celei mai înalte, unde se înălțase altarul lui Iehova pe când muntele era acoperit cu flori și copaci plini de sevă. Blestemul lui Dumnezeu stă acum asupra lui;

toată nenorocirea lui Israel se regăsește în priveliștea altarului neglijat, dărâmat al lui Iehova; în zare se mai văd și altarele lui Baal. Ahab stă în fruntea preoților lui Baal și cu toții așteaptă înfricoșați cuvintele lui Ilie.

În plin soare arzător, înconjurat de mii de oameni — bărbați de război, profeți ai lui Baal și monarhul Israelului — stă Ilie, bărbatul lipsit de apărare, aparent singur, și totuși nefiind singur. Cea mai puternică oștire cerească îl înconjoară. Îngeri care excelează în putere au venit din cer pentru a-l ocroti pe proorocul cel credincios și neprihănit. Cu o voce puternică și impunătoare, Ilie strigă: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele. Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal! Poporul nu i-a răspuns nimic.” Nici unul din acea adunare enormă nu a îndrăznit să scoată o vorbă pentru Dumnezeu și să-și arate loialitatea față de Iehova.

Ce amăgire uimitoare și ce orbire înfricoșătoare acoperiseră Israelul, asemenea unui nor întunecat! Orbirea aceasta și apostazia nu au căzut asupra lor dintr-o dată; s-au așezat peste ei treptat, pe măsură ce refuzaseră să ia aminte la cuvântul de mustrare și avertizare pe care li-l trimisese Domnul, din pricina mândriei și păcatelor lor. Iar acum, în această criză înfricoșătoare, în prezența preoților idolatri și a împăratului apostat, ei au rămas neutri. Dacă Domnul este scârbit de un păcat mai mult decât de altele de care se fac vinovați cei din poporul Său, atunci acela este păcatul de a nu face nimic într-un caz de urgență. Indiferența și neutralitatea într-o criză religioasă este privită de Dumnezeu ca fiind o crimă îngrozitoare și echivalentă cu gradul cel mai înalt de ostilitate față de Dumnezeu.

Tot Israelul este cufundat în tăcere. Din nou se face auzită vocea lui Ilie, care li se adresează: „Eu, numai eu am rămas prooroc al Domnului, pe când proorocii lui Baal sunt patru sute cincizeci. Să ni se dea doi boi. Ei să își aleagă un bou pe care să-l taie în bucăți și să-l pună pe lemne, fără să pună foc. Și eu voi pregăti celălalt bou și-l voi pune pe lemne, fără să pun foc. Apoi voi să chemați numele dumnezeului vostru, și eu voi chema Numele Domnului. Dumnezeu care va răspunde prin foc, acela să fie adevăratul Dumnezeu. Și tot poporul a răspuns și a zis: «Cuvântul acesta este bun». Și Ilie a zis proorocilor lui Baal: «Alegeți-vă un bou dintre cei doi, pregătiți-l voi întâi, căci sunteți mai mulți, și chemați numele dumnezeului nostru; dar să nu puneți foc». Ei au luat boul pe care li l-au dat și l-au pregătit. Și au chemat numele lui Baal, de dimineață până la amiază, zicând: «Baale, răspunde-ne!» dar nu s-a auzit nici glas, nici răspuns. Și săreau

împrejurul altarului pe care-l făcuseră”.

Propunerea lui Ilie este rezonabilă. Poporul nu îndrăznește să o evite și își găsește curaj să răspundă: „Cuvântul acesta este bun”. Profeții lui Baal nu îndrăznesc să nu fie de acord sau să ocolească această chestiune. Dumnezeu a aranjat această încercare, aducând panică printre autorii idolatri și un triumf răsunător pentru Numele Său. Preoții lui Baal nu cutează să facă altceva decât să accepte condițiile. Cu groază și vinovăție în inimile lor, iar pe dinafară cutezători și sfidători, ei își ridică altarul, pun lemnele și victima și își încep incantațiile, descântecul și zbirerile, caracteristice închinării păgâne. Țipetele lor stridente își regăsesc ecoul în munți și păduri: „Baale, răspunde-ne”. Preoții se adună într-o oștire împrejurul altarului lor și, sărind și chircindu-se, țipând și tropăind, gesticulând nefiresc și smulgându-și părul din cap, își manifestă aparenta lor sinceritate.

Dimineața trece, este miezul zilei și totuși nu se face simțită nici o mișcare din partea dumnezeilor lor în semn de îndurare față de preoții lui Baal, amăgiții închinători la idoli. Nici o voce nu se aude ca răspuns la strigătele lor înnebunite. Preoții se tot gândesc cum ar putea ca, prin înșelăciune, să aprindă un foc pe altarul lor și să dea slava lui Baal. Însă ochiul neobosit al lui Ilie este atent la fiecare mișcare. Cele opt sute de voci ajung răgușite. Veșmintele lor sunt acoperite cu sânge și cu toate acestea agitația lor frenetică nu contenește. Rugămintele lor sunt amestecate cu blesteme adresate zeului-soare al lor, pentru că acesta nu trimite foc pentru altarul lor. Ilie stă deoparte, așteptând, veghind cu ochi de vultur, pentru ca nici o înșelăciune să nu își găsească împlinirea, căci el știe că, dacă, prin vreun mijloc oarecare, ei ar putea să aprindă focul de pe altarul lor, ar fi sfâșiat pe loc în bucăți. El dorește să arate poporului nebunia lor de a se îndoii și de a ezita între două păreri, când au în sprijinul lor lucrările minunate ale puterii înălțătoare a lui Dumnezeu și dovezile nenumărate ale infinitei Sale îndurări și bunătăți pline de iubire față de ei.

„La amiază, Ilie și-a bătut joc de ei și a zis: «Strigați tare, fiindcă este Dumnezeu; se gândește la ceva sau are treabă; sau este în călătorie; sau poate că doarme și se va trezi». Ei au strigat tare și, după obiceiul lor, și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulitele până ce a curs sânge pe ei. Când a trecut amiaza, au aiurat până în clipa când se aducea jertfa de seară. Dar nu s-a auzit nici glas, nici răspuns, nici semn de luare aminte.”

Cât de bucuros ar veni Satana, care a căzut ca un fulger din cer, în ajutorul celor

pe care i-a amăgit, ale căror minți le-a stăpânit și care sunt pe deplin devotați în slujba lui. Bucuros ar trimite el fulgerul și le-ar aprinde jertfele; însă Iehova i-a hotărât limitele lui Satana. El i-a restrâns puterea și toate tertipurile lui nu pot aduce o scânteie pe altarele lui Baal. Seara se apropie. Proorocii lui Baal sunt obosiți, leșinați și amețiți. Unul sugerează ceva, altul altceva, până când își încetează eforturile. țipetele și blestemele lor nu mai răsună pe muntele Carmel. Cuprinși de slăbiciune și disperare, se retrag din dispută.

Poporul a fost martor la demonstrațiile teribile ale preoților iraționali și deliranți. Toți priviseră cum săreau pe altar ca și cum voiau să prindă razele arzătoare din soare pentru a sluji altarului lor. Ei obosiseră de reprezentațiile de demonism, de idolatrie păgână; iar în acest moment, vor sinceri și nerăbdători să audă ce va spune Ilie.

A venit acum rândul lui Ilie. „Ilie a zis atunci întregului popor: «Apropiați-vă de mine!» Tot poporul s-a apropiat de el. Și el a reparat altarul Domnului, care fusese sfărâmat. Și Ilie a luat douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, căruia Domnul îi zisese: «Israel îți va fi numele», și a zidit cu pietrele acestea un altar în Numele Domnului. A făcut împrejurul altarului un șanț în care încăpeau două măsuri de sămânță. A așezat apoi lemnele, a tăiat boul în bucăți și l-a pus pe lemne. Apoi a zis: «Umpleți patru vedre cu apă și vărsați-le pe arderea de tot și pe lemne». Apoi a zis: «Mai faceți lucrul acesta a doua oară». Și l-au făcut încă o dată. Apoi a zis: «Mai faceți-l și a treia oară». Și l-au făcut și a treia oară. Apa curgea în jurul altarului și au umplut cu apă și șanțul. În clipa când se aducea jertfa de seară, proorocul Ilie s-a apropiat și a zis: «Doamne, Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut la cuvântul Tău. Răspunde-mi, Doamne, răspunde-mi, ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești Dumnezeu și să le întorci astfel inima spre bine!» Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul și a supt și apa care era în șanț. Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ și au zis: «Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul, este adevăratul Dumnezeu!»”

În ceasul jertfei de seară, Ilie repară altarul lui Dumnezeu, pe care preoții lui Baal l-au năruit prin îngăduința venită din apostazia lui Israel. El nu cheamă pe nimeni din popor ca să-l ajute în lucrarea sa obositoare. Altarele lui Baal sunt toate pregătite; însă el se întoarce către altarul sfărâmat al lui Dumnezeu, care, pentru el, este mai sfânt și mai prețios decât altarele magnifice ale lui Baal, chiar și în starea de ruină deplorabilă în

care se găsește acum.

Ilie respectă legământul făcut de Domnul cu poporul Său, deși aceștia au apostaziat. Cu calm și solemnitate, el repară altarul distrus, folosind douăsprezece pietre, după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Preoții dezamăgiți ai lui Baal, oboșiți de eforturile lor frenetice și deșarte, stau în picioare sau întinși, nemișcați pe pământ, așteptând să vadă ce va face Ilie. Ei sunt plini de frică și ură față de profet pentru că a propus un test care a dezvăluit slăbiciunea lor și ineficiența dumnezeilor lor.

Cei din poporul lui Israel stau ca vrăjiți, palizi, tulburați și aproape lipsiți de suflare din cauza unei frici pline de respect, când Ilie face apel la Iehova, Creatorul cerurilor și al pământului. Poporul a fost martor la frenezia fanatică și irațională a profeților lui Baal. În contrast cu aceasta, ei au acum privilegiul să observe comportamentul calm, care inspiră o teamă sfântă, al lui Ilie. El le reamintește israeliților decăderea lor, care a trezit mânia lui Dumnezeu împotriva lor, și apoi le cere să-și smerească inimile și să se întoarcă la Dumnezeul părinților lor, pentru ca blestemul Său să poată fi îndepărtat de la ei. Ahab și preoții lui idolatri se uită cu uimire, amestecată cu spaimă. Ei așteaptă rezultatul într-o liniște solemnă.

După ce victima este așezată pe altar, el poruncește poporului să toarne din belșug apă asupra jertfei și altarului și să umple și șanțul care înconjoară altarul. Apoi se pleacă într-o atitudine de profund respect înaintea Dumnezeului celui nevăzut, își ridică mâinile către cer și înalță cu calm o rugăciune simplă, care nu este însoțită de gesturi violente sau de contorsiuni ale corpului. Nici un strigăt nu răsună de pe înălțimile Carmelului. O tăcere solemnă, care este îngrozitoare pentru preoții lui Baal, se așterne asupra tuturor. În rugăciunile lui, Ilie nu se folosește de expresii extravagante. El se roagă lui Iehova ca și cum El este aproape, martor la întreaga scenă, auzind rugăciunea lui sinceră, fierbinte și cu toate acestea simplă. Preoții lui Baal au țipat, au spumegat, au sărit și s-au rugat foarte mult timp, de dimineața până aproape seara. Rugăciunea lui Ilie este foarte scurtă, serioasă, respectuoasă și sinceră. De îndată ce este rostită acea rugăciune, limbi de foc coboară din cer într-un mod aparte, asemenea unui fulger strălucitor, aprinzând lemnul pentru jertfă și mistuind victima, făcând să dispară apa din șanț și arzând chiar și pietrele altarului. Strălucirea acestei străfulgerări luminează muntele și este dureroasă pentru ochii mulțimii. Oamenii din împărăția lui Israel care nu se află în adunarea de pe munte îi privesc cu interes pe cei strânși acolo. Când focul coboară, ei sunt martori la acest lucru și sunt uimiți de această priveliște. Pare a fi

stâlpul de foc de la Marea Roșie, stâlp care i-a despărțit noaptea pe copiii lui Israel de oștirea egipteană.

Poporul de pe munte se prosternează cu groază și respect profund înaintea Dumnezeului celui nevăzut. Ei nu pot privi focul mistuitor și strălucitor trimis din cer. Se tem că, în apostazia și păcatele lor, vor fi mistuiți și strigă toți într-un glas, care răsună peste munți și ajunge, în ecou, peste câmpiile de mai jos cu o teribilă claritate: „Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!” Israelul este în sfârșit trezit și neamăgit. Ei își văd păcatul și cât de mult L-au dezonorat pe Dumnezeu. Mânia lor se aprinde împotriva profeților lui Baal. Îngroziți, Ahab și preoții lui Baal sunt martorii minunatei desfășurări a puterii lui Iehova. Se aude din nou vocea lui Ilie, poruncind poporului un lucru înspăimântător: „Puneți mâna pe proorocii lui Baal; nici unul să nu scape”. Poporul este gata să se supună cuvântului său. Ei îi prind pe profeții falși care i-au amăgit și îi aduc la pâ râul Chișonului, iar acolo, cu propria lui mână, Ilie îi înjunghie pe acești preoți idolatri.

O dată împlinite judecățile lui Dumnezeu asupra preoților falși, o dată ce poporul și-a mărturisit păcatele și L-a recunoscut pe Dumnezeul părinților lui, urmează acum ca blestemul pustiitor al lui Dumnezeu să fie retras, iar El să-și reînnoiască binecuvântările pentru poporul Său și să reîmprospăteze pământul cu rouă și ploaie.

Ilie i se adresează lui Ahab: „Suie-te de mănâncă și bea; căci se aude vuiet de ploaie.” În timp ce Ahab s-a dus să se ospăteze, Ilie a urcat de la locul jertfei celei înfricoșătoare pe vârful muntelui Carmel, pentru a se ruga. Lucrarea sa de a-i înjunghia pe preoții păgâni nu-l descalficase pentru înălțarea solemnă a rugăciunii. El împlinise voia lui Dumnezeu. După ce făcuse, ca unealtă a lui Dumnezeu, tot ceea ce fusese în stare pentru a îndepărta cauza apostaziei lui Israel, înjunghiindu-i pe preoții idolatri, nu mai putea face nimic. Atunci el mijlocește pentru Israelul păcătos, apostaziat. În poziția cea mai dureroasă, cu fața plecată între genunchi, Îl imploră cu cea mai mare stăruință pe Dumnezeu ca să trimită ploaie. De șase ori la rând își trimite slujitorul pentru a vedea dacă există vreun semn că Dumnezeu a auzit rugăciunea sa. El nu devine nerăbdător și credința nu îl părăsește pentru că Domnul nu-i dă imediat dovada că rugăciunea i-a fost ascultată. Continuă în rugăciune serioasă, trimițându-și slujitorul de șapte ori ca să vadă dacă Dumnezeu a binevoit să-i dea un semn. Slujitorul se întoarce a șasea oară, după ce a scrutat marea, aducând înștiințarea descurajantă că nu există nici urmă de nor care să se formeze pe cerul arămiu. A șaptea oară, el îi spune lui Ilie că se poate vedea un

norișor, cam cât o palmă de om. Acest lucru este de ajuns pentru a nutri credința lui Ilie. El nu așteaptă ca cerul să se întunece ca să fie sigur. În acest norișor care se înfiripă, credința sa aude sunetul ploii abundente. Faptele lui sunt după credința sa. El îi trimite o solie lui Ahab, prin slujitorul său: „Înhamă și coboară-te, ca să nu te oprească ploaia.”

Umilința lui Ilie

În acest punct, Ilie a acționat după credința sa. Nu a așteptat să vadă. „Peste câteva clipe, cerul s-a înnegrit de nori, a început vântul și a venit o ploaie mare. Ahab s-a suit în car și a plecat la Izreel. și mâna Domnului era peste Ilie, care și-a încins mijlocul și a alergat înaintea lui Ahab, până la intrarea în Izreel.”

Ilie trecuse în ziua aceea printr-o surescitare și o muncă grea; însă Duhul Domnului a venit asupra lui pentru că fusese ascultător și împlinise voia Sa, executându-i pe preoții idolatri. Unii se vor grăbi să spună: Ce om dur și crud trebuie să fi fost Ilie! Oricine apără onoarea lui Dumnezeu cu orice risc își va aduce critica și condamnarea asupra lui din partea multora.

Ploaia începu să cadă. Era noapte și ploaia orbitoare îl împiedica pe Ahab să vadă pe unde merge. Ilie, întărit de Duhul și puterea lui Dumnezeu, și-a strâns veșmântul aspru în jurul corpului și a alergat înaintea carului lui Ahab, călăuzindu-l până la intrarea în cetate. Profetul lui Dumnezeu îl umilise pe Ahab, înaintea poporului său. Îi înjunghiase preoții idolatri, iar acum dorea să-i arate lui Israel că îl recunoaște pe Ahab ca împărat al său. Ca act de cinste deosebită, el i-a călăuzit carul, alergând înaintea acestuia până la poarta cetății.

Aici este o lecție pentru tinerii care mărturisesc că sunt servi ai lui Dumnezeu, că duc solia Sa, dar care, după părerea lor, se cred înălțați. Ei nu pot găsi în experiența lor nimic vrednic de remarcat, așa cum putea găsi Ilie, și se simt, cu toate acestea, deasupra împlinirii îndatoririlor care par pentru ei înjositoare. Ei nu se pot coborî de la demnitatea lor pastorală pentru o slujire folositoare, temându-se că vor face lucrarea unui rob. Toți aceștia ar trebui să învețe din exemplul lui Ilie. Cuvântul său a zăvorât comorile cerului, roua și ploaia, pământul fiind lipsit de ele timp de trei ani. Numai cuvântul lui era cheia care putea descuia cerul și aduce căderile de ploaie. El a fost onorat de Dumnezeu când și-a înălțat rugăciunea simplă în prezența împăratului și a miilor lui Israel, răspunzând la aceasta prin flăcările care au străfulgerat din cer și au aprins focul de pe altarul de jertfă.

Mâna sa a împlinit judecata lui Dumnezeu, înjunghiind opt sute cincizeci de preoți ai lui Baal; și totuși, după munca istovitoare și triumful răsunător al zilei, el, care putea aduce norii și coborî ploaia și focul din cer, era dispus să îplinească slujba unui simplu serv și să alerge înaintea carului lui Ahab, în întuneric, pe ploaie și vânt, pentru a-i sluji suveranului pe care nu se temuse să-l mustre în față pentru păcatele și crimele lui. Împăratul trecu de porți. Ilie se înfășură în mantia sa și se așază pe pământul gol.

Ilie cuprins de disperare

După ce Ilie arătase un curaj neștirbit într-o controversă pe viață și pe moarte, după ce triumfase împotriva împăratului, preoților și poporului, am fi înclinați în mod firesc să presupunem că nu s-ar fi lăsat nicicând pradă deznădejzii sau intimidării.

După prima lui înfățișare înaintea lui Ahab, când i-a proorocit despre judecățile lui Dumnezeu din pricina apostaziei sale și a lui Israel, Dumnezeu i-a purtat pașii departe de puterea Izabelei, într-un loc sigur, în munți, lângă pârâul Cherit. Acolo, El l-a onorat pe Ilie, trimițându-i hrană dimineața și seara printr-un înger din cer. Apoi, când pârâul a secat, l-a trimis la văduva din Sarepta și a făcut câte o minune în fiecare zi, pentru ca familia văduvei și Ilie să aibă ce mânca. După ce fusese binecuvântat cu dovezile unei asemenea iubiri și griji din partea lui Dumnezeu, am fi înclinați să presupunem că Ilie nu avea să mai arate vreodată lipsă de încredere în El. Însă apostolul ne spune că el era un om cu pasiuni ca ale noastre și supus ispitei ca și noi.

Ahab i-a relatat soției sale evenimentele minunate ale zilei și descoperirile extraordinare ale puterii lui Dumnezeu, arătând că Iehova, Creatorul cerului și al pământului, era Dumnezeu; și de asemenea că Ilie îi înjunghiase pe profeții lui Baal. La aceasta, Izabela, care era împietrită în păcat, s-a înfuriat. Cutezătoare, sfidătoare și hotărâtă în idolatria ei, i-a declarat lui Ahab că Ilie nu trebuie să trăiască.

În noaptea aceea, un sol l-a trezit pe profetul obosit și i-a transmis cuvântul Izabelei, dat în numele zeilor ei păgâni, că, în prezența Israelului, îi va face lui Ilie ce le făcuse el preoților lui Baal. Ilie ar fi trebuit să înfrunte această amenințare și acest jurământ al Izabelei, făcând un apel pentru protecție la Dumnezeul cerului, care îl însărcinase să îplinească lucrarea pe care o săvârșise. Ar fi trebuit să-i spună solului că Dumnezeul în care se încrezuse va fi protectorul său împotriva urii și amenințărilor Izabelei. Însă credința și curajul lui Ilie par să-l părăsească. Se trezește din somn uluit.

Ploaia cade din ceruri și întunericul îl înconjoară din toate părțile. Îl pierde din vedere pe Dumnezeu și fuge să-și scape viața, ca și cum răzbunătoarea sângelui vărsat ar fi chiar în spatele lui. Îl lasă pe slujitorul său în urmă, pe drum, iar în zori se află singur, departe de locuințele oamenilor, într-un pustiu dezolant.

„Când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața. A ajuns la Beer-șeba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo. El însuși s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr și dorea să moară, zicând: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei. „S-a culcat și a adormit sub acel ienupăr. Și iată, un înger l-a atins și i-a zis: «Scoală-te, și mănâncă». El s-a uitat, și la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă. A mâncat și a băut, apoi s-a culcat din nou. Îngerul Domnului a venit a doua oară, l-a atins și i-a zis: «Scoală-te, și mănâncă; fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine». El s-a sculat, a mâncat și a băut: și, cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți, până la muntele lui Dumnezeu, Horeb. Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și iată, cuvântul Domnului a venit și i-a zis: «Ce faci tu aici, Ilie?»»

Ilie ar fi trebuit să se încreadă în Dumnezeu, care îl avertizase când să fugă și unde să găsească adăpost împotriva urii Izabelei, în siguranță față de Ahab, care îl căuta neobosit. Domnul nu-l avertizase de data aceasta să fugă. Nu așteptase ca Domnul să-i vorbească. A acționat pripit. Dacă ar fi așteptat cu credință și răbdare, Dumnezeu și-ar fi protejat slujitorul și i-ar fi dat o altă biruință răsunătoare în Israel, abătând judecățile Sale asupra Izabelei.

Obosit și zdrobit, Ilie se întinde pe jos, pentru a se odihni. Este descurajat și înclinat să murmure. El spune: „Acum, Doamne, ia-mi sufletul căci nu sunt mai bun decât părinții mei.” El simte că viața nu mai este vrednică de dorit. El se aștepta ca, după nemaivăzuta descoperire a puterii lui Dumnezeu în prezența israeliților, aceștia să-I fie credincioși și supuși lui Dumnezeu. El se aștepta ca Izabela să nu mai aibă influență asupra minții lui Ahab, și în întreaga împărăție a Israelului să fie o revoluție generală. Iar când i-a fost adus mesajul amenințător din partea Izabelei, a uitat că Dumnezeu era același Dumnezeu atotputernic și milostiv ca atunci când I s-a rugat pentru foc din cer, care a venit, și pentru ploaie, care de asemenea a venit. Dumnezeu ascultase fiecare cerere; cu toate acestea, Ilie este un fugar, departe de locuințele oamenilor, și își dorește să nu mai dea ochi cu oamenii vreodată.

Cum a privit Dumnezeu asupra slujitorului Său îndurerat? L-a părăsit din pricina descurajării și disperării care îl cuprinseseră? O, nu! Ilie era zdrobit din pricina descurajării. Se trudise toată ziua fără hrană. Când a călăuzit carul lui Ahab, alergând înaintea lui până la poarta cetății, era plin de curaj. Avea mari speranțe că israeliții, ca națiune, se vor reîntoarce la supunerea lor față de Dumnezeu și vor intra din nou în favoarea Sa. Însă reacția care urmează adesea înălțării credinței și succesului glorios, răsunător, apăsa asupra lui Ilie. El a fost înălțat pe vârful muntelui Pisga, pentru a fi smerit până în cea mai adâncă vale a credinței și simțirii. Însă ochiul lui Dumnezeu era încă asupra slujitorului Său. El nu-l iubea mai puțin acum, când se simțea cu inima sfâșiată și părăsit de Dumnezeu și de oameni, ca atunci când, ca răspuns la rugăciunea sa, focul străfulgerase din cer, luminând Carmelul.

Cei care nu au purtat responsabilități grele sau care nu au fost obișnuiți să aibă simțăminte profunde nu pot înțelege sentimentele lui Ilie și nu sunt pregătiți să-i acorde compasiunea plină de gingășie pe care o merită. Dumnezeu cunoaște și poate citi suferința adâncă a inimii aflate sub ispită și conflict sfâșietor.

În timp ce Ilie doarme sub ienupăr, o atingere delicată și o voce plăcută îl trezește. El tresare numaidecât cu groază, gata să o ia la fugă, ca și cum vrăjmașul care îl urmărea ca să-i ia viața îl găsisse într-adevăr. Însă, în chipul plin de iubire care este aplecat asupra sa, el nu întrezărește fața unui vrăjmaș, ci a unui prieten. Un înger a fost trimis cu hrană din cer pentru a-l susține pe credinciosul slujitor al lui Dumnezeu. Glasul acestuia i se adresează lui Ilie: „Scoală-te și mănâncă.” După ce Ilie a luat din alimentele întăritoare ce au fost pregătite pentru el, a adormit din nou. Îngerul lui Dumnezeu slujește a doua oară nevoilor lui Ilie. El îl atinge pe bărbatul cel obosit până la epuizare și, cu o duioșie plină de milă, îi spune: „Scoală-te și mănâncă; fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine.” Ilie a fost întărit și și-a continuat călătoria către Horeb. Se afla într-un ținut pustiu. Noaptea se instalează într-o peșteră, pentru a se feri de animalele sălbatice.

Aici, Dumnezeu, printr-unul dintre îngerii Săi, îl întâmpină pe Ilie și îl întreabă: „Ce faci tu aici, Ilie? Te-am trimis la pârlul Cherit, te-am trimis la văduva din Sarepta, te-am trimis în Samaria cu o solie pentru Ahab, însă cine te-a trimis în această călătorie lungă în pustie? și ce mesaj ai de adus aici?” Ilie își vărsă amărăciunea sufletului său înaintea Domnului: „El a răspuns: «Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul

oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!» Domnul a zis: «Ieși și stai pe munte înaintea Domnului!» Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și, după foc, a venit un susur blând și subțire. Când l-a auzit, Ilie și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii: și un glas i-a vorbit, zicând: «Ce faci tu aici, Ilie?» El a răspuns: «Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața.»

Apoi Domnul i Se adresează lui Ilie, arătându-i că încrederea liniștită și fermă în Dumnezeu îi va asigura întotdeauna un ajutor oportun în timp de nevoie.

Mi s-a arătat că soțul meu a greșit, lăsându-se cuprins de deznădejde și lipsă de încredere în Dumnezeu. Iarăși și iarăși i S-a descoperit Dumnezeu prin dovezi minunate ale grijii, iubirii și puterii Sale. Însă, când a văzut că gelozia și interesul său pentru Dumnezeu și cauza Sa nu au fost nici înțelese, nici apreciate, el s-a lăsat uneori pradă descurajării și disperării. Dumnezeu ne-a dat însă, soțului meu și mie, o lucrare deosebită și importantă de împlinit în cauza Sa, aceea de a-i muștra și de a-i sfătui pe cei din poporul Său. Când vedem că reproșurile noastre sunt disprețuite și răsplătite cu rău în loc de simpatie, scăpăm adesea din strânsoare credința și încrederea noastră în Dumnezeul lui Israel; și, asemenea lui Ilie, am cedat în fața disperării. Aici a fost marea eroare în viața soțului meu — faptul că s-a descurajat din cauză că frații săi au adus încercări asupra lui în loc să-l ajute. Iar când frații săi văd în tristețea și disperarea soțului meu efectul necredinței și lipsei lor de înțelegere, există unii care sunt gata să triumfe în privința lui, să profite de starea sa de descurajare și să simtă că, până la urmă, Dumnezeu nu poate fi cu fratele White, căci altfel el nu ar da dovadă de slăbiciune în această direcție. Îi îndemn pe aceștia să privească spre lucrarea lui Ilie, către descurajările și disperarea sa. Ilie, deși profet al lui Dumnezeu, a fost un om supus acelorași pasiuni cărora suntem noi înșine supuși. Avem de luptat cu slăbiciunile sentimentelor celor muritori. Însă, dacă avem încredere în Dumnezeu, El niciodată nu ne va lăsa, nici nu ne va părăsi. În orice împrejurări ne-am afla, putem avea o încredere nestrămutată în Dumnezeu că nu ne va părăsi și nici nu ne va uita vreodată, atâta vreme

cât ne păstrăm integritatea.

Soțul meu poate căpăta curaj în suferințele sale prin aceea că are un Tată ceresc milostiv care citește motivațiile și înțelege intențiile sufletului. Cei care stau în prima linie de luptă și sunt conduși de Spiritul lui Dumnezeu să împlinească o lucrare deosebită pentru El vor simți adesea un șoc când presiunea este îndepărtată, iar disperarea îi poate uneori apăsa greu, putând zdruncina credința cea mai curajoasă și slăbi cele mai statornice minți. Dumnezeu înțelege toate slăbiciunile noastre. El poate avea milă și iubi când inimile oamenilor pot fi asemenea cremenei. Să aștepte cu răbdare și încredere în Dumnezeu atunci când totul pare întunecos, aceasta este lecția pe care soțul meu trebuie să o învețe pe deplin. Dumnezeu nu-l va abandona datorită integrității sale.

Capitolul 28

Moise și Aaron

Aaron a murit pe muntele Hor și a fost îngropat. Moise, fratele lui Aaron, și Eleazar, fiul său, l-au însoțit pe munte. Sarcina dureroasă de a-l dezbrăca pe fratele său Aaron de veșmintele preoțești și de a-l îmbrăca pe Eleazar cu ele i-a revenit lui Moise, căci Dumnezeu spusese că Eleazar avea să-l urmeze pe Aaron în slujba preoțească. Moise și Eleazar au fost martori la moartea lui Aaron; iar Moise l-a îngropat pe munte. Această scenă de pe muntele Hor face ca mintea noastră să fie purtată în urmă, la unele dintre cele mai frapante evenimente din viața lui Aaron.

Aaron era un om cu un suflet bun, Dumnezeu alegându-l să stea alături de Moise și să vorbească pentru el; pe scurt, să fie gura lui Moise. Dumnezeu l-ar fi putut alege pe Aaron drept conducător, dar Acela care cunoaște inimile și înțelege caracterul știa că Aaron era șovăitor și îi lipsea curajul moral de a sta în apărarea dreptății în toate împrejurările, indiferent de consecințe. Dorința lui Aaron de a se bucura de bunăvoința poporului l-a dus uneori să comită mari păcate. El cedase adesea înaintea rugămintelor lor și, făcând aceasta, îl dezonorase pe Dumnezeu. Aceași lipsă de hotărâre de a lua poziție pentru ceea ce este drept care s-a manifestat în familia lui a avut ca efect moartea celor doi fii ai săi. Aaron era remarcabil în privința pioșeniei și calității de a fi folositor, însă neglijase să-și disciplineze familia. În loc să se achite de sarcina de a pretinde respect și evlavie din partea fiilor săi, el le-a îngăduit să-și urmeze propriile înclinații. El nu i-a disciplinat în spiritul tăgăduirii de sine, ci a cedat în fața dorințelor lor. Ei nu au fost învățați să respecte și să se încline în fața autorității părintești. Tatăl era adevăratul conducător al familiei sale atâta timp cât trăia. Autoritatea sa nu avea să înceteze nici chiar când copiii lui erau maturi și aveau la rândul lor familii proprii. Însuși Dumnezeu era monarhul națiunii, iar El cerea supunere și cinste din partea poporului.

Ordinea și prosperitatea împărăției depindea de buna orânduială a bisericii. Iar prosperitatea, armonia și ordinea bisericii depindeau de buna rânduială și disciplina desăvârșită a familiilor. Dumnezeu pedepsește necredințioșia părinților cărora le-a încredințat datoria menținerii principiilor conducerii părintești, care stau la baza disciplinei din biserică și a prosperității națiunii. Un singur copil nedisciplinat a stricat adesea pacea și armonia unei biserici și a incitat o națiune la murmur și răzvrătire. În

modul cel mai solemn, Domnul a pretins de la copiii Săi datoria de a-i respecta și a-i onora pe părinții lor într-un mod plin de afecțiune. Și, pe de altă parte, El le cere părinților să-și educe copiii și să-i învețe cu sârguință neobosită în privința cerințelor Legii Sale, instruindu-i în cunoașterea și frica de Dumnezeu. Aceste porunci pe care Dumnezeu le-a dat evreilor cu atât de multă solemnitate apasă cu tot atâta greutate asupra părinților creștini. Cei care neglijează lumina și prevederile pe care le-a dat Dumnezeu în Cuvântul Său în ceea ce privește educarea copiilor lor și conducerea familiilor lor după acestea vor avea de dat o socoteală înfricoșătoare. Neglijența criminală a lui Aaron de a pretinde respectul și evlavie de la fiii lui a avut ca urmare moartea acestora.

Dumnezeu l-a pus deoparte pe Aaron, alegându-l pe el și descendenții săi de același sex, pentru slujba preoției. Fiii lui au slujit în rânduielile sfinte. Nadab și Abihu nu au respectat porunca lui Dumnezeu de a aduce foc sacru în cădelnițele lor cu tămâia dinaintea Sa. Dumnezeu le interzisesse sub amenințarea pedepsei cu moartea să ofere foc obișnuit înaintea Sa, împreună cu tămâia.

Însă aici se vede rezultatul disciplinei inconsecvente. Întrucât acești fii ai lui Aaron nu fuseseră educați să respecte și să se plece înaintea poruncilor tatălui lor, căci ei nesocoteau autoritatea părintească, nu și-au dat seama de necesitatea de a respecta literal cerințele formulate de Dumnezeu. Când și-au satisfăcut pofta de vin și când se aflau sub înrâurirea amețitoare a acestuia, gândirea le-a fost întunecată și n-au putut face diferența dintre sacru și profan. Împotriva rânduielii exprese a lui Dumnezeu, ei l-au dezonorat închinând foc profan în locul focului sacru. Dumnezeu și-a revărsat mânia asupra lor; a ieșit foc de la fața Sa și i-a nimicit.

Aaron a suportat crâncena nenorocire cu răbdare și cu umilă supunere. Întristarea și agonia sfâșietoare i-au frânt sufletul. Era convins de faptul că își neglijase datoria. Era preot al Dumnezeului Prea Înalt, având însărcinarea de a face ispășire pentru păcatele poporului. Era preot al familiei sale; cu toate acestea, fusese înclinat să treacă cu vederea nesăbuinta copiilor săi. Își neglijase datoria de a-i învăța și a-i educa întru supunere, tăgăduire de sine și respect față de autoritatea părintească. Prin sentimente de îngăduință deplasată, el nu a reușit să le modeleze caracterele pentru un înalt respect față de lucrurile veșnice. Aaron nu a văzut, tot așa cum nu văd mulți părinți creștini astăzi, că iubirea sa rău înțeleasă și faptul că le-a îngăduit copiilor săi să păcătuiască îi pregăteau pe aceștia pentru întâmpinarea sigură a neplăcerii lui Dumnezeu și pentru

mânia care avea să se reverse asupra-le, nimicindu-i. În timp ce Aaron a neglijat să-și exercite autoritatea, dreptatea lui Dumnezeu s-a abătut asupra lor. Aaron a trebuit să învețe că dojana sa blândă, neînsoțită de exercitarea hotărâtă a restricțiilor părintești, și iubirea nesocotită față de fiii săi însemnau de fapt cea mai mare cruzime. Dumnezeu a luat lucrarea de înfăptuire a dreptății în propriile Sale mâini și i-a nimicit pe fiii lui Aaron.

Când Dumnezeu l-a chemat pe Moise să vină pe munte, mai erau șase zile până să fie primit în nor, în imediata prezență a lui Dumnezeu. Vârful muntelui era plin de strălucirea slavei lui Dumnezeu. Și totuși, chiar și când copiii lui Israel aveau slava Sa înaintea propriilor lor ochi, necredința constituia pentru ei un lucru atât de firesc, încât au început să cârtească plini de nemulțumire, din pricina absenței lui Moise. În timp ce slava lui Dumnezeu semnala sfânta Sa prezență, ei ar fi trebuit să se sfințească, cercetându-și îndeaproape inima, să se sfințească prin umilință și frică de Dumnezeu. Dumnezeu îi lăsase pe Aron și pe Hur să ia locul lui Moise. În absența lui, poporul trebuia să-i asculte și să se sfătuiască cu acești bărbați hotărâți de Dumnezeu.

Aici se vede deficiența sa ca fruntaș sau conducător al lui Israel. Poporul l-a împins să le facă dumnezei care să meargă înaintea lor pe drumul către Egipt. Aici a avut Aaron o ocazie de a-și dovedi credincioșia și încrederea neclintită în Dumnezeu și de a înfrunța cu hotărâre propunerea poporului. Însă dorința lui firească de a fi pe placul poporului și de a ceda înaintea lui l-a adus în situația de a sacrifica onoarea lui Dumnezeu. El le-a cerut să-și aducă podoabele și le-a făcut un vițel de aur, spunând înaintea poporului: „Aceștia să fie dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.” Și el a făcut un altar acestui dumnezeu nesimțitor și a vestit o sărbătoare pentru Domnul, ce urma să aibă loc în ziua următoare. Orice rețineră părea să fie îndepărtată de la popor. Ei au oferit arderi de tot vițelului de aur și peste ei a pus stăpânire un spirit de ușurățate. Și-au permis excese și beții rușinoase; au mâncat, au băut și s-au sculat să joace.

Trecuseră numai câteva săptămâni de când încheiaseră cu Dumnezeu un legământ solemn de a asculta de glasul Său. Ascultaseră la cuvintele Legii lui Dumnezeu, rostite cu o măreție înfricoșătoare de pe muntele Sinai, în mijlocul tunetelor, fulgerelor și cutremurelor de pământ. Ei auziseră declarația chiar de pe buzele lui Dumnezeu. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor

care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.”

Aaron și, de asemenea, fiii lui fuseseră înălțați prin faptul că au fost chemați pe munte pentru a fi martori acolo ai slavei lui Dumnezeu. „Ei au văzut pe Dumnezeuul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui.”

Dumnezeu îi rânduse pe Nadab și Abihu pentru cea mai sfântă lucrare, de aceea i-a onorat într-un mod minunat. Le-a pus înaintea ochilor priveliștea slavei Sale neasemuite, pentru ca scenele la care aveau să fie martori pe munte să le rămână întipărite în minte, să-i facă mult mai capabili să lucreze în slujba Sa și să-I dea înaintea poporului acea cinstire și respect pios care să-i ducă la o înțelegere mai clară a caracterului Său și să trezească în ei supunerea și considerația cuvenite pentru toate cerințele Sale.

Înainte ca Moise să urce pe munte, lăsându-și în urmă poporul, el le-a citit cuvintele legământului pe care Dumnezeu îl făcuse cu ei, și ei au răspuns într-un glas: „Vom face tot ce a zis Domnul!” Cât de mare trebuie să fi fost păcatul lui Aaron, cât de grav înaintea lui Dumnezeu!

În timp ce Moise primea Legea lui Dumnezeu pe munte, Domnul l-a anunțat cu privire la păcatul Israelului celui răzvrătit și i-a cerut să-i lase pentru ca El să-i poată nimici. Însă Moise s-a rugat înaintea lui Dumnezeu pentru popor. Deși Moise era cel mai blând om care a trăit vreodată, totuși, când au fost în joc interesele poporului peste care Dumnezeu îl rânduse conducător, el și-a pierdut timiditatea firească și, cu o străduință neobișnuită și o îndrăzneală admirabilă, a intervenit pe lângă Dumnezeu pentru Israel. El nu voia să consimtă ca Dumnezeu să-și nimicească poporul, deși Dumnezeu i-a promis lui Moise că, prin distrugerea lor, îl va înălța și va ridica un popor mai bun decât Israel.

Moise a câștigat. Dumnezeu i-a satisfăcut rugăminta fierbinte de a nu-și nimici poporul. Moise a luat tablele legământului, Legea Celor Zece Porunci, și a coborât de pe

munte. Orgia zgomotoasă a copiilor lui Israel, aflată sub semnul beției, a ajuns la urechile lui cu mult înainte să ajungă la tabără. Când a văzut idolatria lor și faptul că încălcase fără putință de tăgadă cuvintele legământului, a fost copleșit de durere și indignare față de josnica lor idolatrie. Sentimentele de confuzie și rușine pentru ei puseseră stăpânire pe el și aruncă acolo tablele, spărgându-le. Așa cum ei rupseseră legământul lor cu Dumnezeu, Moise, spărgând tablele, le arătase că și Dumnezeu rupseseră legământul pe care-l făcuse cu ei. Tablele pe care era scrisă Legea lui Dumnezeu erau sparte.

Aaron, cu firea sa amabilă, atât de blândă și atrăgătoare, a căutat să-l împace pe Moise, ca și cum poporul nu făcuse cine știe ce mare păcat, pentru care să fie atât de pornit. Moise a întrebat cu mânie: „Ce ți-a făcut poporul acesta de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?” Și Aaron a spus: „Să nu se aprindă de mânie domnul meu! Tu singur știi că poporul acesta este pornit la rău. Ei mi-au zis. «Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut». Eu le-am zis: «Cine are aur, să-l scoată!» Și mi l-au dat; l-am aruncat în foc și din el a ieșit vițelul acesta.” Aaron voia ca Moise să creadă că un miracol transformase podoabele lor de aur într-un vițel. Nu i-a spus lui Moise că el, împreună cu alți meșteșugari, realizase acest chip.

Aaron gândea că Moise fusese prea neîngăduitor față de dorințele poporului. El credea că, dacă Moise ar fi fost mai puțin hotărât și, în răstimpuri, mai ușor de înduplecat, și dacă ar fi făcut un compromis cu poporul și le-ar fi satisfăcut dorințele, ar fi avut mai puține necazuri și ar fi fost mai multă pace și armonie în tabăra lui Israel. De aceea încercase el această nouă politică. S-a lăsat în voia dispoziției sale firești, cedând la dorințele poporului, pentru a evita neplăcerile și a nu pierde bunăvoința lor, ca să prevină astfel o răzvrătire care, gândea el, avea să vină cu siguranță, dacă nu ceda dorințelor lor. Dacă însă Aaron ar fi luat poziție fără să șovăie alături de Dumnezeu; dacă, la cererea poporului de a le face dumnezei care să meargă înaintea lor spre Egipt, s-ar fi opus cu indignarea și oroarea pe care le presupunea propunerea lor; dacă le-ar fi amintit de spaima pe care o încercaseră înaintea Sinaiului, unde Dumnezeu rostise Legea Sa cu atâta slavă și splendoare; dacă le-ar fi reamintit de legământul solemn pe care-l făcuseră cu Dumnezeu, de a se supune oricărui lucru pe care îl va porunci; dacă le-ar fi spus că nu va ceda, cu prețul vieții sale, rugămintilor lor, ar fi avut asupra poporului influența necesară prevenirii unei apostazii îngrozitoare. Însă când, în absența lui Moise, a fost necesară influența sa pentru a fi folosită în direcția cea bună, când ar fi

trebuit să stea tot atât de neînduplecat și hotărât ca și Moise, pentru a opri poporul să meargă pe calea păcatului, influența lui a fost exercitată într-o direcție greșită. El era neputincios să-și facă simțită influența în apărarea onoarei lui Dumnezeu în ce privește păzirea Legii Sale sfinte. În schimb, a avut o înrâurire puternică spre rău. El a poruncit, iar poporul s-a supus.

Când Aaron a făcut primul pas în direcția greșită, spiritul care influențase poporul a pus stăpânire asupra lui și el a preluat conducerea, comandând ca un general, iar poporul s-a supus întocmai. Aici Aaron a aprobat fără crâcnire cele mai grave păcate, pentru că era mai puțin dificil decât să apere ceea ce este drept. Când s-a abătut de la integritatea sa morală, îndreptățind poporul în păcatele lui, el a apărut inspirat cu o hotărâre, sinceritate și un zel noi pentru el. Păru că timiditatea îl părăsește brusc. Cu o râvnă pe care nu o manifestase niciodată, apărând onoarea lui Dumnezeu pentru dreptate, el luă uneltele pentru a lucra aurul în forma unui vițel. Porunci să se zidească un altar și, cu o siguranță vrednică de o cauză bună, anunță poporul că în ziua următoare avea să fie o sărbătoare pentru Domnul. Trâmbițașii au preluat cuvântul din gura lui Aaron și au sunat vestea, de la o ceată la alta, în toată oștirea lui Israel.

Siguranța liniștită pe care o avea Aaron pe calea greșită urmată de el a influențat poporul mai mult decât ar fi făcut-o Moise, conducându-i pe calea cea bună și reprimându-le răzvrătirea. Ce orbire spirituală îngrozitoare venise asupra lui Aaron, dacă a pus lumina în locul întunericului și întunericul în locul luminii! Ce încumetare, ca el să vestească o sărbătoare pentru Domnul cu ocazia închinării lor idolatre înaintea unui chip de aur! Aici se vede puterea pe care o are Satana asupra minților care nu sunt pe deplin controlate de Duhul lui Dumnezeu. Satana își ridicase stindardul în mijlocul lui Israel, și acesta era înălțat ca stindard al lui Dumnezeu.

„Aceștia”, a zis Aaron fără ezitare sau rușine, „să fie dumnezeii tăi care te-au scos din țara Egiptului, o, Israele.” Aaron i-a influențat pe copiii lui Israel să meargă mai departe cu idolatria decât avuseseră ei în minte. Ei nu mai erau neliniștiți de teama ca, pe munte, slava arzătoare asemenea unui foc dezlănțuit să nu-l fi mistuit pe conducătorul lor. Ei gândeau că aveau un general potrivit pentru ei și erau gata să facă orice le-ar fi sugerat. Au adus jertfe dumnezeului lor de aur; au adus jertfe de mulțumire și s-au dat la plăceri, dezmăț și beție. Erau atunci convinși în mintea lor că avuseseră parte de atâtea necazuri în pustie nu pentru că greșiseră; problema, în definitiv, era cu conducătorul lor. Nu era omul potrivit. Era prea neînduplecat și le puneă neîncetat

înainte păcatele, avertizându-i, muștrându-i și amenințându-i că aveau să-și atragă asupra-le neplăcerea lui Dumnezeu. Venise o nouă stare de lucruri, fiind mulțumiți de Aaron și mulțumiți de ei înșiși. Gândeau așa: Dacă ar fi fost și Moise plăcut și blând ca Aaron, ce pace și armonie s-ar fi așternut în tabăra lui Israel! Nu le păsa dacă Moise avea să mai coboare sau nu de pe munte.

Când Moise a văzut idolatria lui Israel, iar indignarea lui a crescut într-atât, văzând modul rușinos în care uitaseră de Dumnezeu, încât aruncase tablele de piatră și le spărsese, Aaron a stat cu umilință deoparte, suportând acuzarea din partea lui Moise cu o răbdare laudabilă. Oamenii erau încântați de spiritul atrăgător al lui Aaron și erau dezgustați de asprimea lui Moise. Însă Dumnezeu nu vede lucrurile așa cum le vede omul. El nu a condamnat ardoarea și indignarea lui Moise față de josnica apostazie a lui Israel.

Atunci, adevăratul general ia atitudine în favoarea lui Dumnezeu. El a venit chiar din prezența Domnului, unde s-a rugat fierbinte ca El să-și întoarcă mânia de la poporul Său nelegiuit. Acum el are de făcut o altă lucrare, ca slujitor al lui Dumnezeu, aceea de a-I apăra onoarea înaintea poporului și de a-i face pe oameni să vadă că păcatul este păcat și dreptatea este dreptate. El are de făcut o lucrare pentru a risipi îngrozitoarea influență a lui Aaron. „Și Moise s-a așezat la ușa taberei și a zis: «Cine este pentru Domnul, să vină la mine!» Și toți fiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Fiecare dintre voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta, și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa.» Și fiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. Moise a zis: «Predați-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului și fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi!»”

Aici Moise definește consacrarea veritabilă ca fiind ascultarea de Dumnezeu; a sta în apărarea a ceea ce este drept și a arăta zel în împlinirea scopului lui Dumnezeu în cele mai neplăcute îndatoriri, arătând că cerințele lui Dumnezeu sunt mai presus de pretențiile prietenilor sau decât viețile celor mai apropiate rude. Fiii lui Levi se consacraseră lui Dumnezeu pentru a împlini dreptatea Sa împotriva crimei și păcatului.

Aaron și Moise păcătuiseră amândoi când nu au dat slavă și cinstire lui Dumnezeu la apele de la Meriba. Erau amândoi obosiți și provocați de plângerile neîncetate ale lui Israel și într-un moment în care Dumnezeu, milostiv, avea să-și arate

slava înaintea poporului, pentru a le înmuia și supune inimile și a-i conduce la pocăință, Moise și Aaron au pretins că puterea de a deschide stânca le aparține. „Ascultați, răzvrătiților, vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Atunci a fost o ocazie de aur de a-L sfîți pe Domnul în mijlocul lor, de a le arăta îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și mila Sa duioasă față de ei. Evreii murmurau împotriva lui Moise și Aaron pentru că nu au putut găsi apă. Moise și Aaron luaseră aceste vociferări ca pe o mare încercare și dezonoare pentru ei înșiși, uitând că Dumnezeu era Acela pe care Îl jignea poporul. Dumnezeu era Acela împotriva căruia păcătuiau și pe care Îl dezonorau, nu aceia care erau rânduși de Dumnezeu să-I împlinescă scopurile. Ei Îl insultau pe cel mai bun Prieten al lor, punându-și nenorocirile pe seama lui Moise și Aaron; ei vociferau la adresa providenței lui Dumnezeu.

Păcatul acestor nobili conducători era mare. Viețile lor ar fi putut avea un sfârșit strălucit. Ei fuseseră mult înălțați și onorați; cu toate acestea, Dumnezeu nu scuză păcatul în cei aflați în poziții înalte, așa cum nu-l scuză în cei ce ocupă poziții mai umile. Mulți creștini declarați îi privesc pe oamenii care nu mustră și nu condamnă răul ca fiind bărbați evlavioși și creștini adevărați, în timp ce despre cei ce stau cu curaj în apărarea dreptății și nu vor să-și jefuiască integritatea morală, lăsându-se pradă influențelor nesfinte, cred că le lipsesc pietatea și spiritul creștinesc.

Cei care stau în apărarea onoarei lui Dumnezeu și păstrează cu orice preț puritatea adevărului vor avea tot felul de încercări, așa cum a avut Mântuitorul nostru în pustia ispitei. Câtă vreme aceia care au dispoziția de a ceda, care nu au curajul de a condamna răul, ci păstrează tăcerea atunci când este nevoie de influența lor pentru a sta sub orice presiuni în apărarea a ceea ce este drept, câtă vreme se comportă astfel, ei pot evita multe neazuri și scăpa de multe încurcături, dar vor pierde și o răsplată foarte bogată, dacă nu chiar propriile suflete. Cei care sunt în armonie cu Dumnezeu și care, prin credința în El, primesc tăria de a se împotrivi răului și de a sta în apărarea a ceea ce este drept vor avea întotdeauna conflicte severe și vor fi nevoiți adesea să rămână aproape singuri. Însă, în timp ce fac din Dumnezeu singurul lor sprijin, vor avea parte de biruințe prețioase. Harul Său va fi tăria lor. Simțul lor moral va fi clar și pătrunzător, iar puterile lor morale vor putea face față influențelor rele. Integritatea lor, ca și a lui Moise, se va arăta într-un caracter de cea mai desăvârșită puritate.

Spiritul blând al lui Aaron și dorința sa de a fi pe placul poporului l-au făcut orb față de păcatele lor și monstruoziitatea crimei pe care o aproba. Calea pe care o urmase,

încurajând răul și păcatul în Israel, i-a costat viața pe trei mii de oameni. În ce contrast se află calea lui Moise! După ce le arătase israeliților că nu pot glumi cu Dumnezeu și scăpa nepedepsiți; după ce le arătase neplăcerea îndreptățită a lui Dumnezeu din cauza păcatelor lor, dând teribila poruncă a înjunghierii prietenilor sau rudelor care au rămas în apostazia lor; după lucrarea de împlinire a dreptății care să abată mânia lui Dumnezeu, indiferent de simțămintele de milă pe care le încercau față de prietenii și rudele care s-au încăpățânat să rămână mai departe în răzvrătirea lor, după toate acestea, Moise era gata pentru o altă lucrare. El a dovedit cine era adevăratul prieten al lui Dumnezeu și al poporului.

„A doua zi, Moise a zis poporului: «Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul; poate că voi face ispășire pentru păcatul vostru.» Și Moise s-a întors la Domnul și a zis: «Ah! poporul acesta a făcut un păcat mare, și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum, dacă vrei, păcatul! Dacă nu, atunci, te rog, șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!» Și Domnul a zis lui Moise: «Pe cel care a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea. Du-te acum și condu poporul unde ți-am spus. Iată, Îngerul Meu va merge înaintea ta, dar, în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor.» Și Domnul a lovit poporul pentru că făcuse vițelul făurit de Aaron.”

Moise l-a implorat pe Dumnezeu, mijlocind pentru Israelul care păcătuisese. El nu a încercat să micșoreze păcatul lor înaintea lui Dumnezeu; nu i-a scuzat în starea de păcat. A recunoscut direct că făcuseră un mare păcat și își făuriseră un dumnezeu de aur. Apoi el își pierde timiditatea, iar interesul Israelului se întrepătrunde atât de intim cu viața lui, încât vine cu îndrăzneală la Dumnezeu și se roagă să-i ierte poporul. Dacă păcatul lor, imploră el, este atât de mare, încât Dumnezeu nu-i poate ierta, dacă numele lor trebuie șterse din cartea Sa, atunci Domnul să-i șteargă și lui numele. Când Domnul și-a înnuit făgăduința făcută lui Moise, că Îngerul Său va merge înaintea lui, călăuzind poporul către țara făgăduită, Moise a știut că cererea lui a fost ascultată. Însă Domnul l-a asigurat pe Moise că, dacă era provocat să pedepsească poporul pentru fărădelegile lor, cu siguranță avea să-i pedepsească și pentru acest păcat îngrozitor. Dacă ar fi fost însă ascultători de atunci înainte, le-ar fi șters din cartea Sa acest mare păcat.

Capitolul 29

Către un tânăr pastor și soția sa

Dragă frate și soră A., Timp de câteva luni, am simțit că era momentul să vă scriu despre unele lucruri pe care Domnul a avut bunăvoința să mi le arate despre voi acum mai mulți ani în urmă. Mi-au fost arătate cazurile voastre alături de situațiile altora, dintre cei care aveau de făcut o lucrare pentru ei înșiși, pentru a fi pregătiți în lucrarea de prezentare a adevărului. Mi s-a arătat că vă lipseau amândurora calități esențiale și că, dacă nu le veți dobândi, calitatea de a fi folositor și mântuirea propriilor voastre suflete vor fi primejduite. Aveți unele defecte în caracter, pe care este foarte important să le corecți. Dacă neglijați să vă apucați cu seriozitate și hotărâre de această lucrare, relele respective vor crește, vă vor slăbi mult influența pe care o aveți în cauza și lucrarea lui Dumnezeu și, în final, vă vor despărți de lucrarea de predicare a adevărului, pe care o iubiți atât de mult.

În viziunea ce mi-a fost dată în legătură cu B., mi s-a arătat că are un gen de caracter foarte nefericit. El nu a fost disciplinat, copil fiind, iar firea sa nervoasă nu a fost îngrădită. I s-a permis să acționeze de capul lui și să facă foarte mult după cum a avut plăcere. I-a lipsit, într-o foarte mare măsură, respectul față de Dumnezeu și față de om. A avut un spirit încăpățânat, nesupus și numai o vagă idee despre recunoștința cuvenită celor care au făcut pentru el tot ce le-a stat în putință. A fost extrem de egoist.

Mi s-a arătat că independența, o voință încăpățânată, irațională, nemaleabilă, lipsa respectului și considerației cuvenite pentru alții, egoismul și prea marea încredere în sine evidențiază caracterul sorei A. Dacă nu veghează cu multă atenție și nu biruie aceste defecte din caracterul ei, cu siguranță că nu va ajunge să stea cu Hristos pe tronul Său.

În legătură cu fratele A., mi s-a arătat că multe dintre lucrurile menționate în mărturia pentru B. ți se aplică și ție. Mi-a fost atrasă atenția asupra vieții tale din trecut. Am văzut că, de când erai copil, ai fost încrezător în tine însuși, încăpățânat și cu o voință de neînfrânt, făcând după cum te ducea capul. Ai un spirit independent și ți-a fost foarte dificil să cedezi în fața cuiva. Când era de datoria ta să renunți la căile și dorințele tale în favoarea altora, împingea lucrurile mai departe în felul tău, pripit. Ai avut

simțământul că erai pe deplin competent să gândești și să acționezi singur, independent. Ai acceptat adevărul lui Dumnezeu și acesta a făcut mult pentru tine; însă nu a adus acea transformare necesară desăvârșirii caracterului creștin. Când ai început prima dată să lucrezi pentru cauza lui Dumnezeu, te-ai simțit mult mai umil și erai dispus să fii sfătuit și călăuzit. Însă când, într-o anumită măsură, ai început să ai succes, ți s-a mărit încrederea în tine, ai fost mai puțin umil și ai devenit mai independent.

Privind la lucrarea fratelui și serei White, ai gândit că ai putea să vezi unde te-ai fi descurcat mai bine decât ei. Ai nutrit în inima ta sentimente îndreptate împotriva lor. Simțămintele pe care le aveai îți erau din fire marcate de scepticism și necredincioșie. Văzându-le lucrarea și auzind muștrările adresate celor greșiți, te-ai întrebat cum ai putea suporta o asemenea mărturie directă. Te-ai hotărât să n-o primești și ai început să-ți faci curaj ca să ataci modul lor de lucru, deschizând astfel în inima ta o ușă pentru suspiciune, îndoială și invidie față de ei și lucrarea lor.

Ai căpătat prejudecăți în simțăminte îndreptate împotriva lucrării lor. Ai privit, ai ascultat, ai adunat toate informațiile pe care le-ai putut avea și ai făcut multe presupuneri neîntemeiate. Întrucât Dumnezeu îți dăduse succesul într-o anumită măsură, ai început să-ți plasezi scurta experiență și lucrare la același nivel cu lucrările fratelui White. Te-ai amăgit singur că, dacă ai fi în locul său, ai putea înfăptui cu mult mai multe lucruri bune decât el. Ai început să crești în propriii tăi ochi. Ți-ai socotit cunoștințele mult mai extinse și mai valoroase decât erau în realitate. Dacă ai avea a suta parte din experiența fratelui White, experiență în ce privește lucrarea reală, grija, încurcăturile și purtarea de poveri în cauza aceasta, ai putea să înțelegi mai bine lucrarea lui și ai fi mai dornic să arăți compasiune față de el în munca sa decât să murmuri, să-l suspectezi și să fii invidios pe el.

În ce privește locul pe care îl ocupi în lucrare, ar trebui să fii foarte neîncrezător în tine, pentru ca nu cumva să ajungi să nu-ți îndeplinești lucrarea după placul lui Dumnezeu și să nu faci cinste cauzei adevărului în eforturile tale. Cu sufletul smerit, ar trebui să simți astfel: „Cine este destoinic pentru aceste lucruri?” Motivul pentru care sunteți amândoi gata să puneți la îndoială și să vă lăsați pradă bănuielilor în privința lucrării fratelui White este acela că știți atât de puțin despre ea. Atât de puține poveri reale au apăsât până în prezent asupra sufletelor voastre, inimile voastre au fost atinse de atât de puțin chin sufletesc real pentru cauza lui Dumnezeu, ați purtat atât de puțină suferință și neazuri reale pentru alții, încât nu sunteți mai pregătiți să-i apreciați

lucrarea decât este pregătit un băiețel de zece ani să înțeleagă grijile, neliniștile și munca istovitoare ale tatălui său împovărat. Băiatul poate trece mai departe cu sufletul plin de bucurie, pentru că el nu are experiența tatălui încovoiat și măcinat de griji. El se poate uita mirat la temerile și îngrijorările tatălui, care îi par fără rost; însă, când viața sa se va îmbogăți cu ani de experiență, când va lua în mâinile sale adevăratele ei poveri și le va duce apoi în spate, atunci poate privi în urmă la viața tatălui său și va înțelege ceea ce în copilărie era pentru el un mister, căci experiența amară l-a ajutat să cunoască.

Mi s-a arătat că te afli în primejdia de a te înălța deasupra simplității lucrării și de a te ridica pe tine însuți în slăvi. Simți că nu ai nevoie de nici o muștrare sau de vreun sfat; iar limbajul inimii tale este: „Sunt în stare să judec, să fac deosebire și să hotărâsc ce este bine și ce este rău. N-am să permit ca drepturile să-mi fie călcate în picioare. Nimeni nu o să-mi dicteze mie. Sunt capabil să-mi fac propriile planuri de acțiune. Sunt tot atât de bun ca oricare altul. Dumnezeu este cu mine și îmi dă succes în eforturile mele. Cine are autoritatea să mă împiedice?” Acestea sunt cuvintele pe care le-am auzit de la tine, când cazul tău se derula înaintea mea, în viziune, nu adresate vreunei persoane, ci ca și cum vorbeai cu tine însuți. Îngerul care era alături de mine a repetat aceste cuvinte în timp ce arăta către voi amândoi: „Dacă nu vă veți converti și nu vă veți face ca niște copilași, nu veți intra în Împărăția cerurilor. Oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.”

Am văzut că tăria copiilor lui Dumnezeu stă în umilința lor. Când ei sunt mici în propriii lor ochi, Isus va fi tăria și neprihănirea lor, iar Dumnezeu le va binecuvânta eforturile. Mi s-a arătat că Dumnezeu îl va pune la probă pe fratele A. Îi va da prosperitate într-o anumită măsură, și dacă va trece cu bine proba, dacă va folosi cum se cuvine binecuvântările lui Dumnezeu, neatribuindu-și lui cinstea și nedevenind trufaș, egoist și încrezător doar în sine însuși, Domnul va continua să-și reverse binecuvântările pentru cauza Sa și propria Lui slavă.

Am văzut, frate A., că te aflai în cel mai mare pericol de a deveni mândru, fățarnic, independent și având sentimentul că ești bogat și nu duci lipsă de nimic. Dacă nu te păzești în aceste puncte, Domnul îți va îngădui să continui, până când vei face tu însuși ca slăbiciunea ta să devină evidentă în ochii tuturor. Vei fi adus în situații în care vei fi crunt ispitit, dacă alții nu te privesc în aceeași lumină înălțătoare în care socoți că te afli tu și destoinicia ta. Mi s-a arătat că ești slab pregătit să suporti multă bogăție și un mare succes. Numai o convertire totală va face lucrarea ce trebuie înfăptuită în cazul

tău.

Mi-a fost arătat că amândoi sunteți din fire egoiști. Dacă nu vă controlați, vă aflați în primejdia permanentă de a vă gândi numai la voi înșivă și a acționa în același fel. Vă faceți planurile așa încât voi să fiți avantajați, fără să țineți cont cât de mult i-ați dezonorat pe alții. Sunteți înclinați să vă duceți la împlinire propriile voastre idei și planuri, fără să luați în considerație planurile altora și să respectați punctele de vedere sau simțămintele lor.

Frate A., ai considerat că lucrarea ta este de o importanță prea mare pentru a te coborî într-atât, încât să te implici în îndatoriri gospodărești. Nu ai iubire pentru cerințele acestea. Le-ai neglijat pe când erai foarte tânăr. Însă aceste mici sarcini pe care le neglijezi sunt esențiale pentru formarea unui caracter bine dezvoltat.

Mi-a fost arătat că pastorii noștri au în general această deficiență, de a nu se face utili în familiile ai căror oaspeți sunt. Unii își consacră mintea studiului, pentru că îndrăgesc mult această ocupație. Ei nu simt că este o datorie pe care Dumnezeu o pune în seama pastorilor, aceea de a deveni o binecuvântare în familiile pe care le vizitează; dar mulți își preocupă mintea cu cărți și se izolează de familie, nepurtând cu membrii acesteia discuții despre subiectele adevărului. Interesele religioase sunt abia amintite în familie. Acest lucru este cu totul greșit. Pastorii care nu au asupra lor povara și grija lucrării editoriale și de asemenea grijile și încurcăturile numeroase ale comunităților nu ar trebui să aibă sentimentul că munca lor este excesiv de grea. Ar trebui să manifeste cel mai profund interes pentru familiile pe care le vizitează; nu ar trebui să simtă că trebuie să fie ținuti în palme și să li se slujească, în timp ce ei nu oferă nimic în schimb. Există o obligație care le revine familiilor creștine, aceea de a-și ține casele deschise pentru primirea slujitorilor lui Hristos, și există, de asemenea, o datorie a acelor slujbași care primesc ospitalitatea prietenilor lor creștini, de a-și purta singuri, pe cât este posibil, propriile poveri și să nu fie o greutate ei înșiși pentru prietenii lor. Mulți pastori își întrețin ideea că ei trebuie să aibă parte de favoruri deosebite și să li se slujească, iar prin faptul că sunt tratați ca niște animăluțe de casă răsfățate, ajung adesea să sufere și capacitatea lor de a fi folositori este prejudiciată.

Frate și soră A., când vă aflați printre frații voștri, v-ați făcut deja un obicei să aranjați în așa fel, încât totul să fie plăcut pentru voi și să urmați o cale prin care să atrageți atenția asupra voastră, fără să țineți seama dacă avantajați sau incomodați pe

alții. Sunteți în primejdia de a deveni voi înșivă centrul atenției. V-ați bucurat de trecerea și considerația altora, când, atât pentru binele propriilor voastre suflete, cât și pentru binecuvântarea altora, ar fi trebuit să acordați mai multă atenție celor pe care i-ați vizitat. O asemenea comportare v-ar fi adus o mult mai mare influență și ați fi fost o binecuvântare prin aceea că ați fi câștigat mai multe suflete la adevăr.

Frate A., te pricepi să prezinți altora adevărul. Ai o minte cercetătoare, însă în caracterul tău există defecte serioase, pe care le-am amintit și care trebuie biruite. Neglijezi multe din micile acte de amabilitate ale vieții, pentru că ai o părere atât de bună despre tine, încât nu îți dai seama că aceste mărunte atenții se cer de la tine. Dumnezeu nu dorește să-i împovărezi pe alții în timp ce neglijezi să observi și să faci lucrurile pe care trebuie să le facă cineva. Nu se pierde nimic din demnitatea unui slujitor al Evangheliei dacă acesta aduce lemne de foc și apă când este nevoie sau dacă face exercițiu fizic prin munca necesară în familia în care este găzduit. Dacă nu vede aceste mărunte datorii importante și nu folosește ocazia de a le împlini, el se lipsește de binecuvântări adevărate și îi lipsește de asemenea și pe alții de binele pe care este privilegiul lor să-l primească din partea lui.

Unii dintre pastorii noștri nu depun un exercițiu fizic proporțional cu efortul la care își supun mintea. Ca rezultat, ei suferă de pe urma slăbiciunii. Nu există nici un motiv întemeiat pentru care să nu se bucure de sănătate pastorii care au de împlinit numai îndatoririle obișnuite, care îi revin pastorului. Mintea lor nu este neîncetat împovărată cu griji apăsătoare și responsabilități grele legate de instituțiile noastre importante. Am văzut că nu există nici un motiv bine întemeiat pentru care să eșueze în această etapă importantă a lucrării dacă vor acorda atenția cuvenită luminii pe care le-a dat-o Dumnezeu în ce privește modul în care să lucreze și să facă exercițiu fizic și dacă vor ține seama de alimentația lor.

Unii pastori de-ai noștri mănâncă foarte mult și apoi nu fac suficient exercițiu fizic pentru a elimina surplusul care se acumulează în organism. Ei mănâncă și apoi își petrec majoritatea timpului șezând, citind, studiind sau scriind, când o parte din timpul lor ar trebui acordat muncii fizice sistematice. Predicatorii noștri își vor pierde cu siguranță sănătatea dacă nu sunt mai prevăzători să nu-și suprasolicite stomacul printr-o cantitate prea mare de hrană, fie ea și din cea sănătoasă. Am văzut că în această privință, frate și soră A., vă aflați amândoi în primejdie. Alimentația în exces influențează negativ cursivitatea gândurilor și a cuvintelor și acea intensitate a simțămintelor, care

este atât de necesară pentru a întâmpina adevărul în inima ascultătorului. Îngăduința în ce privește apetitul întunecă și încătușează mintea și răcește emoțiile sfinte ale sufletului. Puterile mintale și morale ale unora dintre predicatorii noștri sunt slăbite prin alimentația necorespunzătoare și lipsa exercițiului fizic. Cei care poftesc cantități mari de mâncare nu ar trebui să-și lase în voie apetitul, ci să practice tăgăduire de sine și să se bucure de binecuvântările unor mușchi activi și ale unui creier de care nu s-a abuzat. Alimentația în exces blochează întreaga ființă prin faptul că deturneză energia celorlalte organe pentru a împlini lucrarea stomacului.

Eșecul pastorilor noștri de a-și folosi în mod proporțional toate organele corpului face ca unele dintre acestea să se uzeze prea mult, în timp ce altele sunt slăbite din lipsă de activitate. Dacă se permite ca solicitarea să apese aproape exclusiv asupra unui singur organ sau categorie de mușchi, cel folosit în exces va ajunge obosit peste măsură și extrem de slăbit. Fiecare facultate a minții și fiecare mușchi are lucrarea sa distinctă și este necesar ca toate să fie folosite în mod egal, ca să se dezvolte armonios și să păstreze o vigoare sănătoasă. Fiecare organ își are de făcut lucrarea sa în organismul viu. Fiecare rotiță din mașinărie trebuie să fie o parte vie, activă, funcțională. Toate funcțiunile au o înrâurire reciprocă și toate trebuie exercitate pentru a se dezvolta cum se cuvine.

Frate și soră A., nici unuia dintre voi nu-i face plăcere munca fizică în gospodărie. Amândoi trebuie să cultivați dragostea pentru îndatoririle practice ale vieții. Această educație este necesară pentru sănătatea voastră și, totodată, vă va face mai folositori. Vă gândiți prea mult la ceea ce mâncați. Ar trebui să nu vă atingeți de ceea ce produce un sânge de calitate proastă, amândoi având scrofuloză.

Frate A., dragostea ta pentru lectură și neplăcerea pe care o ai față de efortul fizic, aceasta în condițiile în care vorbești și îți pui la lucru gâtul, te predispun la o îmbolnăvire a gâtului și plămânilor. Ar trebui să te păzești și să nu vorbești cu grabă, turuind ceea ce ai de spus ca și când ai de repetat o lecție. Nu ar trebui să permiți ca solicitarea să cadă asupra părții de sus a organelor vocale, căci aceasta le va uza și irita neîncetat și va crea premisele instalării bolii. Lucrarea trebuie făcută de mușchii abdominali. Plămâni și gâtul ar trebui să fie canalul, dar nu să înfăptuiască toată munca.

Mi s-a arătat că modul în care mănânci, tu și soția ta, va provoca boala, care, o dată ce te va fi prins, nu va fi ușor de biruit. S-ar putea să rezistați așa ani în șir și să nu manifestați semne clare de colaps; însă cauza va fi urmată de rezultate sigure.

Dumnezeu nu va face o minune pentru nici unul dintre voi ca să vă păstreze sănătatea și viața. Trebuie să mâncați, să studiați și să lucrați cu pricepere, urmând îndemnurile unei conștiințe luminate. Predicatorii noștri ar trebui să fie cu toții niște reformatori sinceri și adevărați, nu doar ca unii care îmbrățișează reformele pentru că și alții o fac, ci din principiu, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat multă lumină asupra reformei sănătății, pe care dorește s-o respectăm cu toții. El nu trimite lumina pentru a fi respinsă sau nesocotită de către cei din poporul Său, fără ca aceștia să sufere consecințele.

Pionieri ai cauzei

Mi s-a arătat că nici unul dintre voi nu se cunoaște pe sine cu adevărat. Dacă Dumnezeu îl va lăsa slobod pe Satana asupra voastră, după cum a făcut-o cu servul Său Iov, nu va descoperi în voi acel spirit de integritate neclintită pe care l-a găsit în Iov, ci unul de murmurare și necredință. Dacă v-ați fi aflat la Battle Creek, în timpul bolii soțului meu, când erau încercați frații și surorile noastre de acolo și când Satana avea o putere deosebită asupra lor, ați fi sorbit amândoi adânc din spiritul lor de invidie și defăimare. V-ați fi aflat în numărul lor, tot atât de zeloși ca toți ceilalți, pentru a-l scoate drept o rușine pentru Cuvânt, pe el, un om bolnav, măcinat de griji, un paralytic.

Aveți obiceiul de a vă scuza lipsurile, umblând și ocupându-vă cu relele a căror existență o presupuneți la fratele și sora White; iar dacă ați avea ocazia, cum au avut cei din Battle Creek, v-ați aventura mai departe decât au făcut-o unii dintre aceia în cruciada lor nelegiuită împotriva noastră; căci voi aveți mai puțină credință și mai puțin respect decât au avut unii dintre ei și ați fi mai puțin înclinați să respectați lucrarea și chemarea noastră.

Mi s-a arătat că, în ciuda faptului că aveți înaintea ochilor experiența tristă și exemplul altora care și-au pierdut dragostea față de noi, au cârtit, ne-au defăimat și au fost invidioși pe noi, nu veți fi mișcați de exemplul lor, iar Dumnezeu vă va pune la probă fidelitatea și va scoate la iveală tainele inimilor voastre. Neîncrederea, invidia și suspiciunile voastre vor fi descoperite și slăbiciunile voastre scoase la lumină pentru ca voi să le puteți vedea și, dacă veți voi, să vă înțelegeți pe voi înșivă.

V-am văzut ascultând conversația bărbaților și femeilor și cât de mulțumiți erați să adunați părerile și impresiile lor care nu erau în favoarea lucrărilor noastre. Unii

găseau o vină pentru un anumit lucru, alții pentru un altul, așa cum făceau cârtitorii printre copiii lui Israel, când Moise era conducătorul lor. Unii ne criticau umblarea, spunând că nu eram atât de conservatori pe cât ar fi trebuit să fim; că n-am căutat să fim pe placul poporului, lucru pe care l-am fi putut face; că am vorbit prea pe față; că am mustrat prea aspru. Unii discutau despre îmbrăcămintea soriei White, căutând nod în papură. Unii își exprimau neplăcerea legată de calea urmată de fratele White și remarcile erau aruncate când de unul, când de altul, punând sub semnul întrebării umblarea lor și scoțându-le greșeli de nimic. Un înger stătea înaintea acestor persoane, nevăzut de ei, scriind repede cuvintele lor într-o carte, care va fi odată deschisă în fața lui Dumnezeu și a îngerilor.

Unii caută cu nesaț câte ceva de condamnat la fratele și sora White, care au albit în slujba pe care o au în cauza lui Dumnezeu. Unii își exprimă punctul de vedere că mărturia soriei White nu este demnă de încredere. Acest lucru este dorit de multe persoane neconsacrate. Mărturiile de mustrare le-au scos la lumină ușurătatea și mândria; dacă nu i-ar opri însă teama, ar merge aproape oricât de departe cu moda și mândria. Tuturor persoanelor de acest tip, Dumnezeu le va da ocazia să fie puși la probă și să-și formeze adevăratul caracter.

Cu câțiva ani în urmă, am văzut că vom avea încă de întâmpinat același spirit care s-a ridicat în Paris, Maine, și care nu s-a vindecat niciodată pe deplin. A fost doar adormit, nu este însă mort. Din timp în timp, acest spirit de cârtire și răzvrătire hotărâtă a ieșit la suprafață în diferiți indivizi, care au fost contaminați într-un anumit moment cu acest spirit rău, care ne-a urmărit ani de-a rândul. Soră A., ai îndrăgit acest spirit și într-o anumită măsură a avut puterea de a-ți modela punctele de vedere și sentimentele. În mintea soriei C. a crescut treptat o necredincioșie ascunsă de masca prefăcătoriei și nu este ușor acum, nici chiar pentru ea, să scape de aceasta. Același spirit hotărât care i-a ținut într-o amăgire fanatică atâta vreme pe D. și pe alții în Maine, departe de orice influență care i-ar fi condus la adevăr, a avut o înrăurire puternică, insidioasă asupra minții lui E. din _____, și aceeași influență te-a afectat și pe tine. Tu ai avut acel gen de temperament calm, hotărât, al unuia care nu cedează, pe care vrăjmașul îl poate afecta, și aceleași rezultate, numai că într-o măsură mai mare, vor fi de așteptat în urma influenței tale, dacă este spre rău, ca și în cazul soriei E.

Simțăminte de suspiciune, invidie și necredință au câștigat putere ani de-a rândul asupra minții tale. Tu urăști mustrarea. Ești foarte sensibilă și compasiunea ta se naște

de îndată pentru oricine este muștrat. Acesta nu este un sentiment sfințit și nu este insuflat de Duhul lui Dumnezeu. Frate și soră A., mi s-a arătat că, atunci când acest spirit de defăimare și murmur se va dezvolta în voi, când se va da pe față, iar aluatul nemulțumirii, al invidiei și necredinței care a blestemat viața soriei E. și a soțului ei va apărea, vom avea de făcut o lucrare, aceea de a-l înfrunța hotărât și de a nu cruța deloc acel spirit; și că va trebui să tac până se va dezvolta, căci a fost un timp pentru a vorbi și un timp pentru a tăcea. Am văzut că, dacă succesul aparent va însoți lucrarea fratelui A., în condițiile în care nu va fi un om convertit pe deplin, se va afla în primejdia de a-și pierde sufletul. El nu are respectul cuvenit pentru poziția și lucrările altora, considerând că nu e nimeni deasupra lui.

Mi s-a arătat că ispitele vor continua să se înmulțească în ceea ce privește lucrările fratelui și soriei White. Lucrarea noastră este deosebită, are un caracter diferit de cel al oricărui alt lucrător din câmpul misionar. Dumnezeu nu cheamă slujbași care au de lucrat numai în cuvânt și învățătură pentru a face lucrarea noastră și nu ne cheamă pe noi pentru a face numai lucrarea lor. Fiecare avem, în unele privințe, o lucrare distinctă. Dumnezeu a avut plăcere să deschidă înaintea mea tainele vieții interioare și păcatele ascunse ale poporului Său. Asupra mea a fost pusă datoria neplăcută de a muștra relele și de a scoate la iveală păcatele ascunse. Când am fost constrânsă de Duhul lui Dumnezeu să muștru păcate despre care alții nu știau că există, aceasta a stârnit simțăminte firi pământești în inimile celor nesfințiți. În timp ce unii și-au umilit inimile înaintea lui Dumnezeu și, cu pocăință și mărturisire, și-au părăsit păcatele, alții au simțit că în inimile lor se naște un spirit de ură. Orgoliul lor a fost rănit atunci când au fost muștrați. Ei nutresc ideea că sora White este cea care îi rănește, în loc să simtă recunoștință față de Dumnezeu pentru că, în mila Sa, le-a vorbit prin unealta Lui umilă pentru a le arăta păcatele și primejdiile în care se află, ca să le îndepărteze de la ei înainte să fie prea târziu ca relele să fie îndepărtate.

Unii se grăbesc să întrebe: Cine i-a spus soriei White aceste lucruri? Chiar mi-au pus personal această întrebare: ți-a spus cineva aceste lucruri? Le-am putut răspunde: Da, îngerul lui Dumnezeu mi-a vorbit. Dar ceea ce vor ei să spună este aceasta: Mi-au spus frații și surorile despre greșelile lor? În viitor, nu voi deprecia mărturiile pe care mi le-a dat Dumnezeu, oferind explicații în încercarea de a mulțumi mințile înguste, ci voi trata orice astfel de întrebare ca o insultă la adresa Spiritului lui Dumnezeu. Dumnezeu a considerat potrivit să mă împingă în poziții în care nu a mai plasat pe nimeni dintre cei din rândurile noastre. El a pus asupra mea mărturie de muștrare, pe care nu le-a mai

încredințat nimănui. Soțul meu a stat alături de mine pentru a susține mărturiile și pentru a-și uni glasul cu mărturia de mustrare. El a fost constrâns să ia o poziție hotărâtă pentru a împinge înapoi necredința și răzvrătirea care au fost cutezătoare și sfidătoare și care intenționau să spulbere orice mărturie aș fi putut da, din pricină că aceia care fuseseră muștrați au fost atinși și foarte tulburați de reproșul primit. Aceasta și intenționa Dumnezeu. El dorea ca ei să simtă. Era necesar ca ei să simtă înainte ca inimile lor mândre să renunțe la păcatele lor, înainte să-și curețe inimile și viețile de orice nelegiuire.

În fiecare mișcare de înaintare pe care ne-a condus Dumnezeu s-o facem, în fiecare pas câștigat de poporul lui Dumnezeu, au existat printre noi unelte ale lui Satana, gata să manifeste rezervă și să răspândească îndoiala și neîncrederea, să arunce obstacole în calea noastră și să ne slăbească credința și curajul. Am fost nevoiți să stăm ca niște războinici, gata să înaintăm și să ne croim calea prin luptă în împotrivirea care s-a ridicat. Acest lucru a făcut ca lucrarea noastră să fie de zece ori mai grea decât ar fi fost în alte condiții. A trebuit să stăm la fel de fermi și nemișcați ca o stâncă. Această fermitate a fost interpretată ca fiind împietrire a inimii și încăpățănare. Dumnezeu n-a intenționat niciodată să oscilăm mai întâi în dreapta și apoi în stânga, pentru a mulțumi mintea fraților neconsacrați. El a intenționat ca umblarea noastră să fie dreaptă. Au venit la noi când unul, când altul, mărturisind că au o mare povară în privința noastră, aceea de a ne determina să urmăm o cale sau alta, contrară luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Ce-ar fi fost dacă am fi urmat aceste lumini false și impresii fanatice? Atunci, în mod sigur, cei din poporul nostru nu și-ar mai fi pus încrederea în noi. A trebuit să ne facem fețele asemenea cremenei pentru ceea ce este drept și apoi să mergem mai departe în calea lucrării și a datoriei.

Unii dintre voi au fost mereu predispuși să ducă lucrurile în extremă, pentru a atinge scopul prin mijloace neloiale. Aceștia par să nu aibă o ancoră. Astfel de persoane au prejudiciat mult cauza adevărului. Există și alții care par să nu aibă niciodată o poziție în care să poată sta siguri, neclintiți, gata să se lupte dacă trebuie neapărat, când Dumnezeu cere ca la postul datoriei să se afle soldați credincioși. Sunt și aceia care nu adoptă nici o poziție față de inamic, când Dumnezeu le cere să o facă. Ei nu vor face nimic până când nu au terminat alții lupta și nu au câștigat victoria pentru ei, atunci fiind și ei gata să vină la împărțirea prăzii. Cât de mult poate conta Dumnezeu pe asemenea ostași? Ei sunt considerați lași în cauza Sa.

Am văzut că această categorie de oameni nu au câștigat o experiență proprie în ce privește bătălia împotriva păcatului și a lui Satana. Ei erau mai dispuși să lupte împotriva soldaților credincioși ai lui Hristos decât împotriva lui Satana și a oștirii lui. Dacă și-ar fi pus armătura și s-ar fi aruncat în luptă, ar fi câștigat o experiență valoroasă, pe care era privilegiul lor să o aibă. Însă ei nu au avut deloc curaj să lupte pentru ceea ce este drept, să riște ceva în război și să învețe cum să îl atace pe Satana și să-i cucerească fortărețele. Unii nu-și fac nici o idee despre asumarea vreunui risc sau despre vreun lucru în care să se aventureze pe cont propriu. Dar cineva trebuie să se aventureze; cineva trebuie să-și asume riscuri în această cauză. Cei care nu vor să încerce ceva și să se expună criticilor vor sta cu toții pregătiți să-i pândească pe cei care poartă responsabilități și vor fi gata, dacă se va arăta și o umbră de șansă, să le găsească vină și să le facă rău dacă pot. Aceasta a fost experiența fratelui și soriei White în lucrările lor. Satana și oștirea lui s-au dispus în linie de bătaie împotriva lor, însă acestea nu au fost toate ostilitățile; când aceia care ar fi trebuit să stea alături de ei în luptă i-au văzut împovărați și apăsați peste măsură, au fost pregătiți să i se alătore lui Satana în lucrarea lui de a-i descuraja și a-i slăbi și, dacă ar fi cu putință, să-i îndepărteze din câmpul misionar.

Frate și soră A., mi s-a arătat că, pe unde ați călătorit, ați fost respectați, stimați foarte mult și tratați cu o deferență mai mare decât era spre propriul vostru bine. Nu stă în firea voastră să-i tratați cu același respect pe cei care au purtat poverile pe care Dumnezeu le-a pus asupra lor în cauza și lucrarea Sa. Amândoi iubiți propria comoditate. Nu sunteți dispuși să fiți întorși de pe calea pe care mergeți sau să acceptați vreo neplăcere. Doriți să întoarceți lucrurile spre satisfacția voastră. Aveți o mare prețuire de sine și păreri înalte despre realizările voastre. Nu ați avut de purtat poveri și griji supărătoare și de luat hotărâri importante care implicau interesele cauzei lui Dumnezeu, care au căzut în seama soțului meu. Dumnezeu l-a făcut sftenic pentru poporul Său, pentru a-i îndruma pe tineri asemenea ție, pentru a-i sfătui ca pe niște copii în adevăr. Iar când vei lua acea poziție smerită pe care simțământul adevărat al stării reale în care te afli te va determina s-o iei, vei fi dispus să primești sfaturi. Din pricina prea puținelor răspunderi pe care le-ai avut, nu înțelegi de ce fratele White poate să fie mai profund decât tine. Tocmai în aceasta constă diferența dintre tine și el. A investit treizeci dintre cei mai buni ani din viața sa în lucrarea lui Dumnezeu, pe când tu ai doar câțiva și nu ai avut de întâmpinat nici un fel de greutate în comparație cu cele pe care le-a avut el.

După ce aceia care au deschis drumul în această lucrare au muncit din greu să pregătească adevărul și să aducă lucrarea desăvârșită în mâna ta, tu ai îmbrățișat-o și ai ieșit la lucru, prezentând prețioasele argumente pe care alții le-au căutat pentru tine. În timp ce tu ai din belșug mijloace materiale, având salariul asigurat, acest lucru nelăsându-ți vreun motiv de grijă sau neliniște în această privință, pionierii cauzei pe care i-am amintit au suferit privațiuni de tot felul. Nu au avut nici un fel de asigurări. Ei depindeau de Dumnezeu și de cei puțini cu inima sinceră care primeau lucrările lor. În timp ce voi aveți frați care să vă înțeleagă, să vă susțină și să aprecieze total eforturile voastre, primii truditori în această lucrare nu au avut decât prea puțin care să-i sprijine. Totul poate fi expus în câteva minute. Știm că lucrarea înseamnă să mergi flămând din lipsa hranei și să suferi de frig din pricina lipsei îmbrăcăminte corespunzătoare. Am călătorit noaptea întregă cu mijloace de transport particulare, ca apoi să fim găzduiți de frații noștri, pentru că nu aveam posibilități materiale ca să plătim o cameră de hotel. Am mers pe jos mile întregi, iarăși și iarăși, pentru că nu aveam nici un ban pentru a tocni o trăsură. O, cât de scump ne era adevărul! Cât de prețioase sunt sufletele răscumpărate cu sângele lui Hristos!

Nu ne plângem de suferințele din acele zile de încurcături și lipsuri crunte, care făceau necesară exercitarea credinței. Acelea au fost cele mai fericite zile din viața noastră. Atunci am învățat simplitatea credinței. Atunci, când eram strâmtorați, L-am pus pe Domnul la încercare și ne-am convins. El era consolarea noastră. El a fost pentru noi ca umbra unei stânci într-un ținut pustiu. Este un lucru nefericit pentru tine, fratele meu, și în general pentru tinerii noștri pastori că atât tu, cât și ei nu ați avut o experiență similară în privațiuni, încercări și nevoi; căci o experiență ca aceasta ar fi valorat pentru tine mai mult decât case sau pământuri, aur sau argint.

Când ne referim la experiența noastră din trecut, plină de trudă și lipsuri, când am muncit cu mâinile noastre pentru a ne întreține și a publica adevărul chiar la începutul lucrării, unii dintre predicatorii noștri tineri, care nu aveau decât experiența câtorva ani în lucrare, par să fie iritați și ne acuză că ne lăudăm cu propriile noastre fapte. Motivul pentru care se întâmplă aceasta este că viețile lor au fost atât de lipsite de compasiune față de noi și că acest contrast nu este plăcut simțămintelor pe care le au. Faptul că înaintea lor a fost prezentată experiența altora, într-un contrast atât de mare cu propria lor cale, face ca eforturile lor să nu apară în acea lumină favorabilă în care ar dori ei.

Când am început lucrarea, aveam amândoi o sănătate precară. Soțul meu era

dispeptic; cu toate acestea, cu credință, Îl rugam de trei ori pe zi pe Dumnezeu să îi dea putere. Soțul meu mergea cu coasa la câmp și, în tăria pe care i-o dăduse Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile noastre fierbinți, cosind, câștiga atât cât să ne cumpărăm îmbrăcăminte simplă, decentă, și să plătim drumul până în vreun stat îndepărtat, pentru a prezenta adevărul înaintea fraților noștri.

Avem dreptul să amintim trecutul, așa cum a făcut-o și apostolul Pavel. „Si când eram la voi și m-am găsit în nevoie, n-am fost sarcina nimănui; căci de nevoile mele au îngrijit frații care au venit din Macedonia. În toate m-am ferit și mă voi feri să vă fiu o povară. Întrucât adevărul lui Hristos este în mine, nimeni nu-mi va opri această laudă în ținuturile Ahaiei”. În legătură cu experiența noastră din trecut, noi aducem îndemnul apostolului către Evrei: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul insultelor și necazurilor, iar pe de alta, v-ați făcut una cu aceia care treceau prin aceleași suferințe”.

Viețile noastre sunt întrețesute cu cauza lui Dumnezeu. Nu avem nici un alt interes pe lângă această lucrare. Iar când vedem ce pași a făcut cauza pornind de la un foarte neînsemnat început, întărindu-se și prosperând încet, dar sigur, când vedem succesul cauzei în slujba căreia am trudit, suferit și aproape că ne-am jertfit viețile, cine ne va opri sau interzice să ne lăudăm în Dumnezeu? Experiența pe care am căpătat-o în această cauză este prețioasă pentru noi. Am investit totul în ea.

Moise a fost cel mai blând om care a trăit vreodată; cu toate acestea, din pricina cârtirilor copiilor lui Israel, a fost silit în mod repetat să le reamintească modul păcătos în care s-au purtat după ce au părăsit Egiptul și să-și apere linia de conduită în calitate de conducător al lor. Chiar înainte de a-și părăsi poporul, când era gata să moară, el a repetat înaintea lor calea de murmur și răzvrătire pe care au urmat-o de când părăsiseră Egiptul și cum interesul și iubirea pe care le avea pentru ei îl împinseseră să pledeze în favoarea lor în fața lui Dumnezeu. El le-a povestit cum Îl rugase fierbinte pe Domnul să-l lase să treacă Iordanul în țara făgăduită; „însă Domnul S-a mâniat pe mine din cauza voastră și n-a vrut să mă asculte”. Moise le-a pus înaintea păcatele și le-a zis: „V-ați tot răzvrătit împotriva Domnului de când vă cunosc”. Le-a spus de câte ori se rugase lui Dumnezeu și își smerise sufletul în chinuri din pricina păcatelor lor.

Era intenția lui Dumnezeu ca Moise să le reamintească frecvent copiilor lui Israel

fărădelegile și răzvrătirile lor, pentru ca ei, văzându-și păcatele, să-și poată smeri inimile înaintea lui Dumnezeu. Domnul nu voia ca ei să uite greșelile și păcatele care Îi stârniseră mânia împotriva lor. Reamintirea fărădelegilor lor și a îndurărilor și bunătății lui Dumnezeu față de ei, pe care nu le apreciau, nu era pe placul simțămintelor pe care le aveau. Totuși, Dumnezeu a poruncit ca acest lucru să fie făcut.

Mi s-a arătat că tinerii asemenea ție, care nu au avut decât câțiva ani de experiență imperfectă în cauza adevărului prezent, nu sunt cei în care Dumnezeu va avea încredere să le încredințeze responsabilități apăsătoare și să-i călăuzească în această lucrare. Asemenea persoane ar trebui să manifeste diplomație în ce privește luarea unor poziții care vor intra în conflict cu judecata și opiniile celor cu o experiență mai avansată, ale căror vieți s-au întretesut cu cauza lui Dumnezeu aproape tot atâția ani câți ai trăit tu și care au avut un rol activ în această lucrare de la neînsemnatul ei început. Dumnezeu nu va alege bărbați care au doar puțină experiență și o considerabilă încredere în sine pentru a conduce această lucrare importantă, sacră. Este prea mult în joc aici. Bărbații care nu au avut decât o mică experiență în suferințele, încercările, împotrivirea și privațiunile ce au fost îndurate pentru a aduce lucrarea în starea actuală de înflorire ar trebui să fie neîncrezători în ei înșiși.

Tinerii care se angajează acum în lucrarea de predicare a adevărului ar trebui să cultive modestia și umilința. Ei ar trebui să aibă grijă în ce privește înălțarea de sine, ca să nu fie prăbușiți. Vor avea de dat socoteală pentru lumina clară a adevărului care strălucește acum asupra lor. Am văzut că Dumnezeu este nemulțumit de dispoziția pe care o au unii de a cârți împotriva celor care au dus cele mai grele bătălii pentru ei și care au suferit atât de mult la începutul vestirii soliei, când lucrarea mergea greu.

Dumnezeu privește asupra lucrătorilor experimentați, care au trudit sub apăsarea greutăților și a poverilor chinuitoare în vremea în care nu existau decât puțini care să-i ajute să le poarte; și El are o grijă plină de gelozie față de cei care s-au dovedit credincioși. El era nemulțumit de aceia care stau gata să batjocorească și să găsească vină la acei servi ai lui Dumnezeu care au încărunit lucrând la zidirea cauzei adevărului prezent. Imputările și cârtirile voastre, tinerilor, vor sta cu siguranță împotriva voastră în ziua lui Dumnezeu. Atâta vreme cât Dumnezeu nu a pus responsabilități grele asupra voastră, nu vă părăsiți locul și nu vă bazați pe propria voastră judecată independentă, asumându-vă răspunderi pentru care nu sunteți pregătiți.

Dragă frate și soră, aveți nevoie să cultivați vigilența și umilința și să fiți sânguincioși în privința rugăciunii. Cu cât mai adânc trăiți în Dumnezeu, cu atât mai clar vă veți vedea slăbiciunile și primejdiile care vă amenință. O perspectivă practică asupra Legii lui Dumnezeu și o înțelegere clară a ispășirii lui Hristos vă vor da o cunoaștere a propriilor voastre persoane și vă vor indica unde nu ați reușit să desăvârșiți caracterul creștin. Pe scurt, aveți amândoi nevoie de o experiență în ce privește voința lui Dumnezeu pentru voi. Când vă veți vedea marea lipsă spirituală, vă veți da seama de faptul că stricăciunea omenească amintită în Cuvântul lui Dumnezeu este un fapt adevărat în experiența voastră. Sunteți amândoi fariseici și în pericol de a rămâne într-un mod înfricoșător și de bunăvoie în întuneric în ceea ce privește primejdiile care vă pândesc și starea reală în care vă aflați înaintea lui Dumnezeu.

Aveți nevoie amândoi să deprindeți datoriile care vă revin în diferitele împrejurări și legături ale vieții. V-ați neglijat îndatoririle atât față de Dumnezeu, cât și față de om. Aveți atât de multă nevoie de cunoaștere de sine! Neștiința propriilor voastre inimi vă face să treceți cu vederea necesitatea unei experiențe vii, zilnice în viața divină. Într-un anumit grad, nesocotiți oportunitatea de a avea în mod constant asupra voastră o înrăurire divină. Aceasta este absolut necesară pentru înfăptuirea lucrării lui Dumnezeu. Dacă o neglijați și treceți mai departe cu un spirit de independență și încredere în noi înșivă, veți fi lăsați să faceți greșeli foarte mari. Trebuie să întrețineți în mod constant o smerenie a minții și un spirit de dependență. Cel care își simte propria slăbiciune va privi mai sus de propria persoană și va simți nevoia de a primi în mod constant putere de sus. Harul lui Dumnezeu îl va conduce să practice și să întrețină un spirit de continuă recunoștință. Cel care își cunoaște cel mai bine propriile slăbiciuni va ști că numai harul fără pereche al lui Dumnezeu este acela care va triumfa asupra răzvrătirii inimii.

Aveți nevoie să vă familiarizați atât cu punctele slabe, cât și cu cele tari din caracterele voastre pentru a fi întotdeauna păziți de a vă angaja în încercări și de a vă asuma responsabilități pentru care Dumnezeu nu v-a avut niciodată în vedere. Nu ar trebui să vă comparați acțiunile și să vă cântăriți viețile, folosind vreun standard omenesc, ci prin regula datoriei, care este descoperită în Biblie. Frate și soră A., aveți de făcut pentru voi înșivă o lucrare despre care nici nu ați visat că este necesar să o faceți. Ani în șir ați nutrit ispite și invidie față de noi și lucrarea noastră. Acest lucru nu este plăcut lui Dumnezeu. S-ar putea să gândiți că aveți încredere în mărturiile pe care le-a dat Dumnezeu, însă neîncrederea că acestea sunt de la Dumnezeu câștigă teren în voi.

Lucrările tale, frate A., ar avea mai mult succes în convertirea sufletelor la adevăr, dacă te-ai ocupa atât de partea practică, cât și de cea teoretică, având în inima ta elementele practice, vii, pe care să le împlinești apoi în propria ta viață. Trebuie să ai un sprijin mai solid acolo sus. Ești mult prea dependent de ceea ce te înconjoară. Dacă ai un auditoriu mare, ești mobilizat și ai dorința de a le ține o cuvântare. Însă uneori numărul ascultătorilor tăi scade, moralul tău se prăbușește și nu ai decât puțin curaj să lucrezi. Cu siguranță, ceva lipsește. Nu te-ai prins cu putere de Dumnezeu. Unele dintre cele mai importante adevăruri din învățăturile lui Hristos au fost propovăduite de El doar unei femei samaritence care a venit să scoată apă, în timp ce El, fiind ostenit, era așezat lângă fântână ca să Se odihnească. Izvorul de apă vie era în El. Izvorul de apă vie trebuie să fie în noi, țâșnind spre a-i înviora pe cei care sunt aduși sub influența noastră.

Hristos căuta oameni în orice loc — pe străzile publice, în case particulare, în sinagogi, pe țărmul mării. Trudea toată ziua, predicând mulțimii și vindecând bolnavii care-i erau aduși; și adesea, după ce dădea drumul oamenilor ca să se poată întoarce la casele lor, pentru a se odihni și dormi, Își petrecea toată noaptea în rugăciune, pentru ca dimineața să revină și să-și reînnoiască eforturile. O, frate și soră, în realitate, nu știți nimic despre tăgăduire și jertfire de sine pentru Hristos și pentru adevăr. Trebuie să depindeți cu mult mai mult de Dumnezeu și mai puțin de propria voastră destoinicie. Aveți nevoie să vă ascundeți în Dumnezeu.

Frate A., ai înclinația de a fi sever în muștrare și de a-ți forma păreri personale despre indivizi, mai cu seamă dacă ți-au trecut calea; și, luându-te după modul în care vezi cazul respectiv, te porți uneori cu ei fără cruțare. Nu ai fost un bărbat cu inimă bună, milostiv și politicos, ca Acela care îți este Exemplu. Trebuie să-ți îmblânzești spiritul, să fii mai blând și mai politicos și să ai mai multă bunăvoință dezinteresată. Trebuie să-ți aduci sufletul într-o comuniune mai strânsă cu Dumnezeu, prin rugăciune serioasă amestecată cu credință vie. Fiecare rugăciune făcută cu credință îi înalță pe cei ce se roagă deasupra îndoielilor descurajante și pasiunilor omenești. Rugăciunea dă tăria de a relua lupta cu puterile întunericului, de a purta încercările cu răbdare și de a îndura necazurile ca niște buni soldați ai lui Hristos.

În timp ce sfetnici îți sunt îndoielile și temerile proprii sau câtă vreme încerci să rezolvi tot ceea ce nu poți vedea clar înainte să ai credință, nedumeririle tale nu vor face altceva decât să crească și să se adâncească. Dacă vii la Dumnezeu, simțind că ești lipsit de ajutor și dependent de El, așa cum ești în realitate, și dacă, în rugă umilă și plină de

încredere, faci cunoscute nevoile tale înaintea Lui, a cărui cunoaștere este infinită, care vede totul în creația Sa și care cârmuiește totul prin voința și cuvântul Său, El poate face ceva pentru strigătul tău și va face, lăsând ca lumina să strălucească în inima ta și pretutindeni în jurul tău; căci sufletul tău, prin rugăciune sinceră, este adus în legătură cu mintea Celui Nesfârșit. S-ar putea ca în acel moment să nu ai nici o dovadă deosebită că fața Răscumpărătorului tău se apleacă asupra ta cu iubire și compasiune; dar este întocmai ceea ce se întâmplă. Se poate să nu simți atingerea Sa reală, dar mâna Lui Se află deasupra ta cu iubire și duioșie plină de milă.

Dumnezeu vă iubește pe amândoi și vrea să vă salveze, oferindu-vă o mântuire bogată. Dar aceasta nu trebuie să se facă așa cum vreți voi, ci în felul stabilit de Dumnezeu Însuși. Trebuie să vă conformați condițiilor menționate în Scripturile adevărului, iar Dumnezeu Își va face partea tot atât de sigur pe cât tronul Său este sigur. Pentru că admonestările pe care Dumnezeu le trimite poporului Său sunt umilitoare pentru firea omenească, tu nu trebuie, fratele meu, să te ridici împotriva acestor muștrări și avertizări. Trebuie să mori zilnic, să ai experiența răstignirii zilnice a eului.

Conform luminii pe care mi-a dat-o Dumnezeu în viziune, răutatea și amăgirea cresc printre cei din poporul lui Dumnezeu care mărturisesc că păzesc poruncile Sale. Discernământul spiritual de a vedea păcatul așa cum este el și apoi a-l înlătura din tabără scade în poporul lui Dumnezeu; și orbirea spirituală îi cuprinde cu repeziciune. Mărturia directă trebuie reînviată, căci aceasta îi va despărți de Israel pe cei care au fost dintotdeauna în război cu mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a păstra ceea ce este stricat în afara bisericii. Relelor trebuie să li se spună rele. Păcatelor grave trebuie să li se spună pe numele lor adevărat. Toți cei din poporul lui Dumnezeu ar trebui să vină mai aproape de El și să-și spele veșmintele caracterului în sângele Mielului. Atunci vor vedea păcatul în adevărata lui lumină și își vor da seama cât de jignitor este el în ochii lui Dumnezeu.

Primilor noștri părinți, când au fost ispitiți, li s-a părut un lucru mărunț faptul de a încălca porunca lui Dumnezeu printr-o faptă neînsemnată și de a mânca dintr-un pom plăcut la vedere și bun la gust. Pentru cei ce au încălcat porunca, aceasta nu era decât o faptă mărunță; ea însă a nimicit loialitatea lor față de Dumnezeu și a deschis ușa unui potop de nenorocire și vină, care a umplut pământul. Cine poate ști, în clipa ispitei, care va fi consecința îngrozitoare a unui singur pas grăbit, greșit! Singura noastră siguranță este de a fi sub pavăza harului lui Dumnezeu în fiecare clipă și de a nu ne închide ochiul

spiritual, astfel încât să ajungem să spunem răului bine și binelui rău. Fără ezitare sau discuții, trebuie să închidem și să păzim ușile sufletului împotriva răului.

Va trebui să facem un efort pentru a ne asigura viața veșnică. Nu vom fi biruitori decât printr-un efort îndelungat și stăruitor, printr-o disciplină strictă și printr-un conflict crâncen. Dacă însă, cu răbdare și hotărâre, în numele Biruitorului care a învins pentru noi în pustia ispitei, vom birui așa cum a biruit și El, vom avea răsplata veșnică. Eforturile noastre, tăgăduirea de sine, perseverența noastră trebuie să fie proporționale cu valoarea infinită a obiectivului pe care îl urmărim.

Nu trebuie să îngăduiți ca înțelegerea pe care o aveți pentru voi înșivă să ascundă relele voastre și ale altora doar pentru faptul că nu vedeți nimic de condamnat în aparențele exterioare. Dumnezeu vede; El poate citi motivațiile și scopurile sufletului. Vă implor, în Numele Stăpânului nostru care ne-a chemat și ne-a încredințat lucrarea pe care o facem, țineți-vă mâinile deoparte și lăsați-ne să facem lucrarea pusă asupra noastră de Dumnezeu. Păstrați-vă cuvintele de compasiune și milă pentru cei care le merită cu adevărat, pentru cei care sunt împinși de Duhul lui Dumnezeu să arate poporului Său fărădelegile lui și casei lui Israel păcatele sale. Greșeala și păcatul sunt îmbrățișate în aceste zile din urmă mai degrabă decât adevărul și neprihănirea. Soldaților crucii lui Hristos li se cere acum să-și pună armătura creștină și să respingă întunecimea morală care a umplut lumea.

Dumnezeu va da biruințe prețioase fiecăruia dintre voi, dacă vă predați Lui cu totul și lăsați ca harul Său să vă înmoaie inimile mândre. Neprihănirea voastră proprie nu va folosi la nimic înaintea lui Dumnezeu. Nimic nu ar trebui făcut pe apucate sau într-un spirit de moment, în pripă. Relele nu pot fi îndepărtate și nici reformele în caracter înfăptuite prin câteva eforturi slabe, când și când. Sfințirea nu este o lucrare de o zi sau de un an, ci de o viață întreagă. Fără eforturi continue și o activitate neîntreruptă nu poate exista nici o înaintare în viața divină și cununa biruinței nu poate fi obținută. Noi facem o lucrare în vederea judecății și nu este un lucru sigur să lucrăm în propria noastră înțelepciune și încrezându-ne în judecata proprie. Cu spiritul de încredere în sine pe care îl aveți acum, nici unul dintre voi nu ar putea fi fericit în cer; căci acolo toți, chiar și îngerii înălțați, sunt supuși. Aveți încă de învățat despre subordonare și supunere. Amândoi trebuie să fiți transformați de către harul lui Dumnezeu.

Soră A., am văzut că ar trebui să fii atentă ca nu cumva să deschizi o ușă ispitei

pentru soțul tău, pe care să n-o poți închide când poftesti. Este mai ușor să invitați vrăjmașul în inima voastră decât să-l alungați după ce a ocupat terenul. Orgoliul vostru este rănit cu ușurință și trebuie să veniți mai aproape de Dumnezeu și să căutați cu seriozitate harul, harul divin, pentru a suporta greutățile ca un bun soldat al lui Hristos Isus. Dumnezeu va fi ajutorul vostru dacă alegeți ca tăria voastră să fie El. Amândoi ar trebui să nutriți mai mult devotament față de Dumnezeu. Singura cale de a veghea în umilință este aceea de a veghea cu rugăciune. Să nu gândiți nici pentru un moment că puteți sta jos ca să vă puteți bucura și căuta propria plăcere și comoditate. Viața lui Hristos este exemplul nostru. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința; a fost rănit, a fost zdrobit. Sunteți prea satisfăcuți de poziția voastră. Aveți nevoie să vegheați neîncetat, pentru ca Satana să nu vă înșele prin tertipurile lui, să vă corupă mintea și să vă aducă pe tărâmul rătăcirilor și întunericii profund. Vegherea voastră ar trebui să fie caracterizată printr-un spirit de umilă dependență de Dumnezeu. Nu ar trebui dusă mai departe într-un spirit mândru, de independență, ci cu un simțământ acut al slăbiciunii proprii și cu încrederea unui copil în făgăduințele lui Dumnezeu.

Acum este o sarcină ușoară și plăcută să predici adevărul soliei celui de-al treilea înger în comparație cu ceea ce a fost când vestirea soliei abia începuse, când erau puțini credincioși și eram considerați fanatici. Cei care au purtat responsabilitățile lucrării la începutul și înaintarea timpurie a soliei știau ce este acela conflict, suferință și chin sufletesc. Povara apăsa cu putere asupra lor zi și noapte. Ei nu se gândeau la odihnă și comoditate nici când se aflau sub presiunea suferinței și a bolii. Timpul scurt reclama acțiune, iar lucrătorii erau puțini.

Adesea, când eram în strâmtorări, petreceam noaptea întreagă în rugăciune fierbinte, agonizantă în lacrimi, pentru a primi ajutor de la Dumnezeu și pentru ca lumina Sa să strălucească asupra Cuvântului Său. Când lumina venea, iar norii erau respinși, ce bucurie și ce fericire plină de recunoștință se așterneau asupra cercetătorilor sinceri, frământați! Gratitudinea noastră față de Dumnezeu era la fel de deplină cum fusese strigătul nostru sincer, însetat de lumină. Unele nopți nu puteam dormi, pentru că inimile noastre își revărsau preaplinul de iubire și recunoștință față de Dumnezeu.

Bărbații care merg acum pentru a predica adevărul au lucrurile puse de-a gata în mână. Ei nu pot avea acum experiența unor privațiuni asemănătoare celor îndurate înaintea lor de lucrătorii adevărului prezent. Adevărul a fost scos la iveală, verigă după verigă, până când a format un lanț întreg, desăvârșit. Pentru a descoperi adevărul cu o

asemenea claritate și atât de armonios, a fost nevoie de o cercetare atentă. Împotrivirea cea mai amară și mai hotărâtă i-a adus pe servii lui Dumnezeu la Domnul și la Bibliile lor. Lumina care venea de la Dumnezeu le era cu adevărat scumpă.

Mi s-a arătat că motivul pentru care unii nu pot vedea ceea ce este bine este acela că au îndrăgît atât de multă vreme pe vrăjmaș, care a lucrat umăr la umăr cu ei, în timp ce ei nu și-au dat seama de puterea lui. Pare uneori greu să așteptăm cu răbdare până când va veni timpul stabilit de Dumnezeu pentru a lua apărarea adevărului. Mi s-a arătat însă că pierdem o răsplată bogată dacă devenim nerăbdători. Ca agricultori credincioși în marele câmp al lui Dumnezeu, trebuie să semănăm cu lacrimi și să fim răbdători și încrezători. Trebuie să înfruntăm necazuri și întristări. Ispitele și truda istovitoare vor îndurera sufletul, însă să așteptăm cu răbdare în credință pentru a secera cu bucurie. În victoria finală, Dumnezeu nu va avea ce face cu acele persoane care nu sunt de găsit în vreme de primejdie, când este nevoie de puterea, curajul și influența tuturor pentru a efectua un asalt asupra inamicului. Cei care stau ca niște soldați credincioși pentru a lupta împotriva răului și a apăra binele, războindu-se cu domniile, puterile și conducătorii întunericului din această lume, cu răutatea spirituală din locurile înalte, vor primi fiecare lauda din partea Stăpânului: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău”.

Nu a fost niciodată mai multă nevoie de avertizări și muștrări pline de credincioșie și de un tratament direct, fără menajamente ca în vremea aceasta. Satana a coborât cu mare putere, știind că are puțină vreme. El umple pământul cu povești plăcute, iar cei din poporul lui Dumnezeu doresc să li se spună lucruri care să nu deranjeze.

Păcatul și încumetarea nu stârnesc groaza. Mi s-a arătat că poporul lui Dumnezeu trebuie să facă eforturi mai hotărâte pentru a respinge întunecimea care se strânge în jurul nostru. Lucrarea tăietoare a Duhului lui Dumnezeu este necesară acum mai mult ca niciodată. Trebuie risipită starea de somnolență. Trebuie să ieșim din letargia care ne va nimici dacă nu i ne împotrivim. Satana are o influență puternică asupra minții, pe care o și stăpânește în acest mod. Predicatorii și poporul se găsesc în primejdia de a fi găsiți de partea puterilor întunericului. Nu există acum poziția de neutralitate. Suntem cu toții în mod hotărât pentru ceea ce este drept sau alături de cei greșiți. Hristos a spus: „Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea; iar cel ce nu strânge cu Mine, acela risipește.”

Se vor găsi mereu persoane care vor simpatiza cu cei ce sunt greșiți. Satana a avut simpatizanți în cer și a luat cu el un mare număr de îngerii. Dumnezeu și Hristos și îngerii sfinți erau de o parte, iar Satana de cealaltă parte. În ciuda puterii fără margini și a maiestății lui Dumnezeu și a lui Hristos, îngerii au devenit nemulțumiți. Insinuările lui Satana și-au făcut efectul și ei au ajuns să creadă cu adevărat că Tatăl și Fiul le erau dușmani și că Satana era binefăcătorul lor. Satana are acum aceeași putere și aceeași stăpânire asupra minții, cu diferența că aceasta a crescut de o sută de ori prin exercițiu și experiență. Bărbații și femeile de astăzi sunt amăgiți și orbiți de insinuările și metodele lui și nu știu acest lucru. Făcând loc îndoielilor și necredinței în ce privește lucrarea lui Dumnezeu și nutrirind sentimente de neîncredere și invidie plină de cruzime, ei se pregătesc să fie înșelați cu desăvârșire. Ei se ridică având simțăminte amarnice îndreptate împotriva celor care îndrăznesc să vorbească despre greșelile lor și să le mustre păcatele.

Cei care, în frică de Dumnezeu, s-au aventurat să înfrunte cu credincioșie rătăcirea și păcatul, spunând păcatului pe nume, s-au achitat de o datorie dezagreabilă, aducându-și multă suferință sufletească; însă nu primesc decât simpatia câtorva și răceala multora. Simpatizanții celor muștrați se află de partea greșită a baricadei și împlinesc scopurile lui Satana pentru a zădărnici planul lui Dumnezeu.

Mustrările rănesc întotdeauna firea omenească. Multe sunt sufletele care au fost nimicite de compasiunea neînțeleaptă a fraților lor; căci pentru că frații le-au arătat compasiune, au crezut că au fost cu adevărat jigniți și că acela care i-a muștrat a fost totalmente greșit și a avut un spirit rău. Singura nădejde pe care o au păcătoșii din Sion este aceea de a-și vedea și mărturisi pe deplin păcatele și de a le îndepărta de la ei. Cei care iau atitudine pentru a strica tăișul muștrării ascuțite pe care o trimite Dumnezeu, spunând că cel care muștră este în parte greșit și că cel muștrat nu avea dreptate pe deplin, aceștia îi fac pe plac vrăjmașului. Orice cale va găsi Satana pentru a face fără efect muștrările îi va împlini scopul. Unii vor arunca vina asupra celui pe care l-a trimis Dumnezeu cu o solie de avertizare, spunând: E prea sever; făcând așa, ei devin răspunzători pentru sufletul aceluia păcătos pe care Dumnezeu a dorit să-l avertizeze și căruia i-a trimis un mijloc de corecție pentru că l-a iubit, ca să-și poată smeri sufletul înaintea lui Dumnezeu și să îndepărteze păcatele de la el. Acești falși apărători vor avea odată și odată de dat socoteală Stăpânului pentru lucrarea morții pe care au înfăptuit-o.

Există mulți care își mărturisesc credința în adevăr, dar sunt orbi față de primejdia

în care se află. Ei îndrăgesc nelegiuirea în inimile lor și o practică în viețile lor. Prietenii lor nu le pot citi inimile și cred adesea că astfel de oameni sunt în ordine. Black Hawk, Colorado, 12 august 1873.

Capitolul 30

A visa cu ochii deschiși

Dragă soră E., Mi s-a arătat că ai nevoie de o convertire totală. Ai acceptat adevărul, dar nu ai primit binecuvântările pe care le aduce acesta pentru că nu ai experimentat puterea lui transformatoare. Te afli în primejdia de a pierde ambele lumi, dacă nu faci o lucrare deplină a harului în inima ta și dacă voința ta nu este adusă în conformitate cu mintea și voința lui Hristos.

Acum nu te afli pe drumul cel bun pentru a putea căpăta acea pace și acea fericire pe care credinciosul sincer, smerit, purtător al crucii le va obține negreșit. Porți pecetea caracterului tatălui tău. Ai o dispoziție egoistă; nu îți dai seama de aceasta, dar este adevărat. Gândurile tale de căpetenie se îndreaptă către tine însăși, către plăcerea ta, către înfăptuirea acelor lucruri care-ți plac cel mai mult, neavând nici o legătură cu fericirea celor din jurul tău. Faci o greșeală căutând fericirea. Dacă o vei găsi, va fi numai prin împlinirea datoriei și lepădare de sine. Atâta vreme cât gândurile tale sunt concentrate atât de mult asupra propriei tale persoane, nu poți fi fericită.

Tu neglijezi angajarea cu voioșie în lucrarea pe care Dumnezeu ți-a lăsat-o de făcut. Treci cu vederea îndatoririle obișnuite, simple, care stau chiar în calea ta, iar mintea îți rătăcește către o lucrare mai mare, despre care îți imaginezi că ar fi mai pe gustul tău și va umple golul din viața ta, pustiul din sufletul tău. Vei fi cu siguranță dezamăgită în acest punct. Lucrarea pe care ți-a lăsat-o Dumnezeu de făcut este de a te dedica îndatoririlor obișnuite de fiecare zi, care te înconjoară, și de a împlini cu bucurie sarcinile simple, gospodărești, nu în mod mecanic, ci punând inimă în ceea ce faci, împlinind simplele datorii care îți stau înaintea atâta cu inima, cât și cu mâinile.

Tu nu studiezi pentru a-i face pe alții fericiți; ochii nu îți sunt deschiși pentru a încerca să vezi lucrurile mărunte pe care le poți înfăptui, mici atenții pe care le-ai putea arăta părinților și membrilor familiei tale în viața zilnică. Ai crezut prea mult că este o virtute să te izolezi de familie și să te ocupi cu gândurile și experiența ta nefericită, adunând spini și găsimd satisfacție în a te înțepa cu ei. Îți îngădui obiceiul reveriei, care trebuie să înceteze. Îți lași îndatoririle nefăcute. Pentru plăcerea de a-ți îngădui visările despre nefericirea ta, neglijezi munca pe care ar trebui s-o înfăptuiești pentru a-i ușura

pe alții. Nu te cunoști. Sus, la datorie! Ridică-te și apucă-te de îndatoririle neglijate. Răscumpără trecutul printr-o credincioșie viitoare. Începe munca pe care o ai înainte; și, făcându-ți cu credincioșie datoria, vei uita de tine însăși, nu vei avea timp să visezi și să devii posomorâtă, să te simți prost dispusă și nefericită.

Ai de învățat aproape totul în experiența creștină. Nu înaintezi atât de repede cât ai putea și cât trebuie, pentru a obține vreodată viața veșnică. Tu îți formezi acum un caracter pentru cer sau un caracter care te va exclude din cer. Ți-ai centrat gândurile și mintea atât de mult asupra propriei tale persoane, încât nu ți-ai dat seama ce trebuie să faci pentru a deveni un adevărat urmaș al lui Isus cel blând și umil. Ți-ai neglijat îndatoririle gospodărești. Ai fost un nor și o umbră în familie, când era de fapt privilegiul tău să răspândești lumina și să fii o binecuvântare pentru cei dragi din jurul tău. Ai fost supărăcioasă, capricioasă și nefericită, când nu exista în realitate nimic care să te facă să fii așa. Nu ai fost atentă să vezi ce-ai putea face pentru a ridica poverile care apăsau asupra mamei tale și pentru a fi o binecuvântare pentru părinții tăi. Te-ai îndreptat către părinții și surorile tale pentru a te ajuta să fii fericită și să te servească, să facă lucruri în locul tău, în timp ce gândurile tale s-au centrat asupra propriei tale persoane. Nu ai avut încă harul lui Dumnezeu în inima ta, în timp ce te-ai amăgit singură, gândind că într-adevăr cunoșteai voința divină.

Ai fost gata să te angajezi în discuții cu cei care nu sunt de aceeași credință cu noi, aceasta în timp ce îți era cu neputință să le prezinți un motiv rațional legat de credința noastră. Prin aceasta, tu nu reprezinți adevărul așa cum se cuvine și faci mai mult rău decât bine cauzei adevărului. Dacă vei vorbi mai puțin în apărarea credinței noastre și vei studia mai mult Biblia, făcând așa încât comportamentul tău să dea mărturie că influența adevărului asupra inimii și vieții tale a fost bună, vei face cu mult mai mult bine decât doar prin discuții, în condițiile în care îți lipsește credincioșia în atât de multe lucruri.

Dacă ești atentă să urmezi exemplul Răscumpărătorului nostru plin de tăgăduire și jertfire de sine, care a căutat întotdeauna să facă bine altora și să-i binecuvânteze, nu să-și afle confortul, plăcerea și desfătarea proprie, vei binecuvânta atunci pe alții prin influența ta. În legăturile pe care le stabilim în societate, în familii sau în orice alte contacte de viață pe care ajungem să le avem, fie limitate, fie mai extinse, există multe căi prin care Îl putem recunoaște pe Domnul nostru și multe căi prin care Îl putem tăgădui. Îl putem tăgădui prin cuvintele noastre, vorbindu-i de rău pe alții, printr-o

vorbire nesăbuită, glume și batjocuri, prin cuvinte ușuratece sau lipsite de bunătate sau ocolind adevărul, vorbind împotriva adevărului. Prin cuvintele noastre, putem mărturisi că Hristos nu este în noi. În caracterul nostru Îl putem tăgădui dacă ținem la propria noastră comoditate, evitând îndatoririle și poverile vieții, pe care trebuie să le poarte altcineva dacă noi nu o facem, și iubind plăcerea păcătoasă. De asemenea, Îl putem tăgădui pe Hristos prin orgoliul ostentației în îmbrăcăminte și prin conformare cu lumea sau printr-un comportament nepolitic. Îl putem tăgădui prin iubirea propriilor noastre păreri și prin căutarea de a întreține și îndreptăți eul. Îl mai putem tăgădui îngăduind minții să alerge pe fâgașul unui sentimentalism al iubirii bolnave și meditând melancolic asupra unor presupuse încercări și sorți crude.

Nimeni nu poate mărturisi cu adevărat pe Hristos lumii dacă gândul și spiritul lui Hristos nu trăiesc în el. Ne este imposibil să comunicăm ceea ce nu avem. Conversația și comportamentul trebuie să fie o expresie reală și vizibilă a harului și adevărului din interior. Dacă inima este sfințită, supusă și umilă, roadele se vor vedea în afară și vor constitui o deosebit de eficientă mărturie a lui Hristos. Cuvintele și mărturisirea nu sunt de ajuns. Tu, sora mea, trebuie să ai ceva mai mult decât acestea. Te amăgești singură. Duhul, caracterul și acțiunile tale nu arată un spirit de blândețe, tăgăduire de sine și iubire. Cuvintele și mărturisirea pot exprima multă umilință și iubire; dacă însă comportamentul nu este reglat zilnic prin harul lui Dumnezeu, nu ești părtașă la darul ceresc, nu ai părăsit totul pentru Hristos, nu ți-ai predat propria voință și plăcere pentru a deveni discipolul Său.

Comiți păcat și Îl tăgăduiești pe Mântuitorul, ocupându-te cu lucruri întunecate, atrăgând încercări asupra ta și împrumutând necazuri. Tu aduci necazurile de mâine în ziua de azi și îți amărăști inima aducând poveri și un nor asupra celor din jurul tău prin faptul că plăsmuiești încercări. Timpul prețios de probă pe care ți l-a dat Dumnezeu pentru a face bine și a te îmbogăți în fapte bune îl folosești foarte neînțelept, cu gânduri despre nefericire și construind castele de nisip. Tu lași ca imaginația ta să se ocupe de subiecte care nu-ți vor aduce nici ușurare, nici fericire. Visarea ta cu ochii deschiși stă direct în calea obținerii unei experiențe solide, sănătoase și raționale în lucrurile lui Dumnezeu și a unui profil moral pentru viața cealaltă, mai bună.

Adevărul lui Dumnezeu primit în inimă este în stare să te înțeleptească pentru mântuire. Crezând în el și supunându-te lui, vei primi har suficient pentru îndatoririle și încercările de azi. Nu ai nevoie de har pentru mâine. Ar trebui să simți că ai de-a face

numai cu ziua de astăzi. Obține biruința astăzi; învinge eul astăzi; veghează și roagă-te pentru astăzi; capătă biruințe în Dumnezeu pentru astăzi. Împrejurările și locurile înconjurătoare, schimbările care au loc zilnic în jurul nostru și Cuvântul lui Dumnezeu, care indică și dovedește toate lucrurile, toate acestea sunt suficiente pentru a ne învăța datoria și că ar trebui să o împlinim, zi de zi. În loc să îngădui ca mintea și gândurile să îți alunece pe un fâgaș din care nu vei avea nimic de câștigat, ar trebui să studiezi zilnic Scripturile și să te achiți de acele datorii ale vieții zilnice, care pot fi plictisitoare acum pentru tine, dar pe care cineva tot trebuie să le facă.

Frumusețile naturii au un glas care se adresează neîncetat simțurilor noastre. O inimă deschisă poate fi mișcată de iubirea și slava lui Dumnezeu, așa cum se pot vedea ele în lucrările mâinii Sale. Urechea atentă poate auzi și înțelege mesajele lui Dumnezeu prin intermediul lucrărilor naturale. Există o lecție în raza de soare și în diferitele obiecte din natură pe care ni le-a pus Dumnezeu înaintea ochilor. Câmpurile verzi, copacii semeți, mugurii și florile, norul care trece pe cer, ploaia care cade, pârâul care susură, soarele, luna și stelele de pe cer, toate ne atrag atenția și ne invită la meditație, îndemnându-ne să-L cunoaștem pe Dumnezeu, care le-a creat pe toate. Lecțiile care trebuie învățate din feluritele lucruri din lumea naturii sunt acestea: ele ascultă de voința Creatorului lor; nu-L tăgăduiesc nicicând pe Dumnezeu și nu refuză niciodată să se supună vreunei hotărâri a voinței Sale. Numai ființele căzute refuză supunerea deplină față de Făcătorul lor. Cuvintele și faptele lor sunt în dezacord cu Dumnezeu și opuse principiilor guvernării Sale.

Gândurile tale nu sunt elevate. Sunt destule lucruri în lumea naturii care să te facă să-ți iubești și să-ți adori Creatorul. Există subiecte de meditație și fără să te închizi între patru pereți pentru a te hrăni cu speranțe înșelătoare și închipuiri deformate. Nu fi gata să vorbești cu necredincioșii și să te lansezi în polemici cu cei care se împotrivesc adevărului; căci nu cunoști bine Scripturile pentru a face acest lucru. Ai neglijat studiul Bibliei. Cel mai bine poți recomanda adevărul prin blândețea din viața ta și prin împlinirea cu credincioșie a îndatoririlor zilnice. Dacă ești riguroasă, achitându-te cu conștiințiozitate de partea care îți revine, și dacă ești credincioasă și hotărâtă să vezi ce anume poți face și trebuie să faci pentru cei cărora le slujești, atunci vei reprezenta mai bine adevărul. Cel mai bun mod în care poți recomanda adevărul nu este nici prin polemică, nici prin discuții, ci trăindu-l zilnic, ducând o viață consecventă, modestă, smerită, ca ucenic al lui Hristos.

Este un lucru regretabil să fim nemulțumiți de mediul sau împrejurările care ne-au adus acolo unde îndatoririle noastre par umile și neînsemnate. Îndatoririle personale și umile îți sunt dezagreabile: ești agitată, nemulțumită și nu te simți în largul tău. Toate acestea își au izvorul în egoism. Te crezi mai importantă decât te văd ceilalți. Te iubești pe tine însăși mai mult decât îți iubești părinții, surorile și fratele și mai mult decât Îl iubești pe Dumnezeu. Tu îți dorești o lucrare mai potrivită, pentru care crezi că vei fi mai destoinică. Nu ești dispusă să lucrezi și să aștepti în sfera de acțiune umilă în care te-a pus Dumnezeu până când te va pune la probă și îți vei demonstra capacitatea și destoinicia pentru o poziție mai înaltă. „Ferice de cei blânzi; căci ei vor moșteni pământul.” Spiritul de blândețe nu este un spirit de nemulțumire, este chiar opusul lui.

Acei creștini care se plâng fără încetare și care par să gândească despre fericire și o înfățișare voioasă ca fiind un păcat sunt lipsiți de esența adevărată a religiei. Cei care se uită la priveliștile superbe ale naturii așa cum s-ar uita la un tablou neînsuflețit, care preferă să privească frunzele moarte mai degrabă decât să culeagă minunatele flori vii, care găsesc o plăcere macabră în tot ceea ce este melancolic în limbajul în care le vorbește lumea naturii, care nu văd frumusețea în văile îmbrăcate în verde viu și în grandioasele înălțimi ale munților înveșmântați în vegetație, care își adorm simțurile la vocea voioasă care le vorbește în natură, dulce și melancolică pentru urechea noastră atentă, aceștia nu sunt în Hristos. Ei nu umblă în lumină, ci strâng întuneric și amărăciune, când ar putea la fel de bine să aibă strălucirea și binecuvântarea Soarelui Neprihănirii, care să răsară în inimile lor cu vindecare în razele Sale.

Tânăra mea soră, tu trăiești o viață imaginară. Nu poți descoperi sau sesiza vreo binecuvântare în ceva anume. Îți imaginezi încercări și neazuri care nu există; transformi micile supărări în ceea ce crezi drept încercări crunte. Aceasta nu este blândețea despre care Hristos a zis: „ferice”. Este o nemulțumire nesfântă, răzvrătită, nedemnă de o fiică. Blândețea este o calitate prețioasă, fiind dispusă să sufere în tăcere, să îndure încercări. Blândețea este întotdeauna mulțumitoare și își face singură cântări de fericire, o muzică în inimă pentru Dumnezeu. Blândețea va răbda dezamăgirea și nedreptatea și nu se va răzbuna. Blândețea nu trebuie să fie tăcută și morocănoasă. O fire posacă este opusul blândeții; căci aceasta nu face decât să rănească și să îndurereze pe alții și ea însăși nu-și găsește plăcerea în nimic.

Abia ai pășit pragul școlii lui Hristos. Încă ai aproape totul de învățat. Acum nu te îmbraci în mod extravagant, dar ai orgoliul înfățișării. Tu dorești să te îmbraci cu mai

puțină simplitate. Te gândești la îmbrăcăminte mult mai mult decât ar trebui. Hristos te invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre; căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” Lasă-ți gâtul în jugul pe care-l impune Hristos și vei găsi în această supunere chiar fericirea pe care ai încercat să ți-o asiguri după cum ai crezut tu însăși de cuviință, urmând propria ta cale.

Vei putea fi voioasă dacă vei aduce până și gândurile tale în supunere față de voința lui Hristos. Nu trebuie să întârzi deloc, ci să-ți cercetezi îndeaproape inima și să mori în fiecare zi față de eu. Ai putea să întrebi cum să-ți stăpânești propriile acțiuni și să îți controlezi emoțiile lăuntrice. Mulți care nu mărturisesc iubirea lui Dumnezeu își controlează spiritul într-o măsură apreciabilă, fără ajutorul harului special al lui Dumnezeu. Ei cultivă stăpânirea de sine. Acest lucru este într-adevăr o muștrare la adresa celor care știu că pot obține de la Dumnezeu putere și har, dar cu toate acestea nu dau pe față virtuțile Duhului. Hristos este modelul nostru. El a fost blând și smerit. Învăță de la El și urmează exemplul Lui. Fiul lui Dumnezeu a fost infailibil. Trebuie să țintim la această desăvârșire și să biruim așa cum a biruit El, dacă vrem să avem un loc la dreapta Lui.

Ai anumite particularități ale caracterului care trebuie disciplinate cu severitate și stăpânite cu hotărâre înainte să poți intra cu o oarecare siguranță în legătura căsătoriei. Din acest motiv, trebuie să-ți îndepărtezi din minte căsătoria până când vei birui defectele din caracterul tău, căci nu ai să fii o soție fericită. Ai neglijat să te educi pentru muncă sistematică în gospodărie. Nu ai văzut necesitatea dobândirii obiceiului de a fi sânguincioasă. Obiceiul de a te bucura de munca folositoare, o dată format, nu va fi pierdut niciodată. Atunci ești pregătită să fii adusă în orice împrejurare în viață și vei fi gata să ocupi poziția respectivă. Vei învăța să iubești activitatea. Dacă te bucuri de munca folositoare, mintea ta va fi ocupată cu ceea ce faci și nu vei găsi timp să-ți îngădui fantezii visătoare.

Cunoașterea muncii folositoare va da minții tale neliniștite și nemulțumite energie, eficiență și o demnitate modestă, care îți va sta bine și va impune respect. Nu știi decât puține lucruri despre tine însăși, nu cunoști amăgirea din inima ta. Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cercetează-ți inima cu atenție și fă-ți timp pentru meditație și rugăciune. Dacă nu vezi defectele din caracterul tău și nu îți

corectezi greșelile cu sinceritate deplină, nu poți fi un ucenic al lui Hristos.

Îți place enorm să te gândești și să vorbești despre tineri. Interpretezi cuvintele lor de politețe ca fiind o atenție deosebită pe care ți-o acordă. Îți place să crezi că ești mai prețuită decât în realitate. Conversația ta ar trebui să cuprindă subiecte din care se poate câștiga, care vor înălța și vor aduce rafinament. Draga mea copilă, tu nu cultivi obiceiul de a fi deschisă și smerită. Inima ta nu este corectă. Influența ta nu este bună asupra tinerilor, căci tu nu ai gândul care era în Hristos; cu toate acestea, îți place să crezi că ai făcut mari progrese în viața de creștin.

În familia tatălui tău trebuie să înceapă o reformă. Tu porți și amprenta caracterului tatălui tău. Ar trebui să te străduiești să eviți greșelile și extremele lui. Dacă ești cu adevărat un ucenic al lui Hristos, vei vedea că în familia ta poate fi făcută o lucrare importantă. Fiecare familie poate fi o neîntreruptă școală. Surorile mai mari pot exercita o influență puternică asupra membrilor mai tineri ai familiei. Cei mai tineri, văzând exemplul celor mai mari, vor fi călăuziți mai mult de principiul imitației decât de repetarea continuă a preceptelor. Sora mai mare ar trebui să simtă că este o datorie creștină pentru ea de a-și ajuta mama să ducă multele ei poveri obositoare. Sunt mai mult decât pierdute ceasurile petrecute în pat, dormind sau visând cu ochii deschiși la lucruri întunecate, în timp ce umerii unora din familie sunt aplecați pentru a duce sarcina grea și obositoare.

Fiicele mai mari pot participa la educația membrilor mai tineri ai familiei. În această privință ai o ocazie excelentă, având înaintea ta frica de Domnul, bunătate și sânguință pentru a-i învăța pe cei mai puțin avansați decât tine. Poți câștiga afecțiunea celor pe care încerci să-i ajuți. Poți avea aici una dintre cele mai bune școli în care să-ți manifesti virtuțile creștine. Tu nu iubești copiii. De fapt, tu nu iubești nimic din ceea ce reclamă un efort constant, serios și perseverent. Nu iubești activitatea constantă. Iubești schimbarea și varietatea și cauți fără încetare să găsești ceva care îți va aduce fericirea. Ai nevoie de autoeducație și o poți obține mult mai bine acum decât oricând în viitor. În viața ta ai de făcut foarte multe schimbări și Dumnezeu să te ajute să te apuci de această lucrare fără întârziere. Numai cei curați, cei buni și cei sfinți vor rămâne cu Hristos când va veni în Împărăția Sa.

Nu poți căpăta cerul fără un efort serios, perseverent. Văzută în lumina cerului, viața ta de până acum a fost lipsită de scop și aproape nefolositoare. Ai acum ocazia să

răscumperi timpul și să-ți speli veșmântul caracterului în sângele Mielului. Dumnezeu te va ajuta dacă simți nevoia ajutorului Său. Neprihănirea ta proprie nu are nici o valoare pentru Dumnezeu. Numai prin meritele lui Hristos vei fi biruitoare la sfârșit. Iar dacă vei putea fi printre cei care vor fi mântuiți cu o mântuire veșnică, vei vedea cât de ieftin a costat cerul.

Capitolul 31

Marea răzvrătire

Core, Datan și Abiram s-au răzvrătit împotriva lui Moise și Aaron și, făcând aceasta, împotriva Domnului. Domnul pusese responsabilități deosebite asupra lui Moise și Aaron, alegându-i pentru preoție și conferindu-le demnitatea și autoritatea de a conduce adunarea lui Israel. Moise era îndurerat de răzvrătirea continuă a evreilor. Fiind conducătorul vizibil, rânduit de Dumnezeu, el fusese legat de israeliți prin momentele de primejdie prin care trecuseră; și le suportase nemulțumirea, invidia și cărtirea fără să se răzbune și fără să caute să fie eliberat din poziția sa dificilă.

Când erau aduși în împrejurări periculoase sau când pofteli lor i se puneau limite, în loc să se încreadă în Dumnezeu, care făcuse lucruri extraordinare pentru ei, israeliții murmurau împotriva lui Moise. Fiul lui Dumnezeu, deși nevăzut pentru popor, era conducătorul lor. El era prezent, mergând înaintea lor și călăuzindu-i în toate călătoriile lor, în timp ce Moise era conducătorul lor vizibil, primind îndrumările de la Înger, care era Hristos.

Idolatrie josnică

În absența lui Moise, adunarea i-a cerut lui Aaron să le facă dumnezei care să meargă înaintea lor și să-i conducă înapoi în Egipt. Aceasta era o insultă la adresa marelui lor Conducător, Fiul Dumnezeului celui Veșnic. Cu numai câteva săptămâni în urmă, stătuseră înaintea muntelui, tremurând, terorizați și cuprinși de un adânc respect, ascultând cuvintele Domnului: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.” Slava care a sfințit muntele când s-a auzit glasul care l-a zguduit din temelii încă plutea deasupra lui sub privirile adunării, însă evreii și-au întors ochii și au cerut alți dumnezei. Moise, conducătorul lor vizibil, vorbea cu Dumnezeu pe munte. Ei au uitat făgăduința și avertizarea lui Dumnezeu: „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El”.

Evreii au fost cumplit de necredincioși și josnic de nerecunoscători prin cererea

lor nerușinată: „Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră”. Moise era absent, dar prezența Domnului rămânea; ei nu au fost părăsiți. Mana a continuat să cadă; iar ei erau hrăniți dimineața și seara de o mână divină. Stâlpul de nor ziua și stâlpul de foc noaptea semnificau prezența lui Dumnezeu, aceasta fiind o vie aducere aminte înaintea lor. Prezența divină nu depindea de prezența lui Moise. Dar chiar în vremea în care el se ruga pe munte Domnului pentru ei, se grăbeau să facă greșeli rușinoase, să încalce Legea dată într-un mod grandios cu atât de puțin timp în urmă.

Aici vedem slăbiciunea lui Aaron. Dacă ar fi arătat curaj moral și i-ar fi muștrat cu îndrăzneală pe conducătorii care făcuseră această cerere rușinoasă, cuvintele sale rostite la timp i-ar fi salvat de la acea teribilă apostazie. Însă dorința lui de a-și păstra popularitatea în adunare și teama de a nu le stârni neplăcerea l-au făcut să sacrifice cu lașitate loialitatea evreilor în acel moment decisiv. El a ridicat un altar, a făcut un chip cioplit și a vestit o zi în care să consacre acel chip ca obiect de închinare și să anunțe înaintea întregului Israel: „Aceștia sunt dumnezeii care te-au condus afară din Egipt”. În timp ce vârful muntelui este încă luminat de slava lui Dumnezeu, Aaron privește calm veselia și dansul în cinstea acestui chip fără viață; iar Dumnezeu îl trimite pe Moise de pe munte ca să certe poporul. Însă Moise n-a vrut să părăsească muntele până când n-au fost ascultate rugămintele lui fierbinți în favoarea lui Israel, până când cererea lui de iertare n-a fost acceptată.

Tablele Legii, sparte

Moise a coborât de pe munte ținând în mâini prețiosul document: legământul lui Dumnezeu cu omul, condiționat de supunere. Moise era cel mai blând om de pe pământ; când a văzut însă apostazia lui Israel, s-a mâniat și a devenit gelos pentru slava lui Dumnezeu. În indignarea lui, a aruncat la pământ prețiosul legământ al lui Dumnezeu, care îi era mai scump decât viața. El a văzut Legea încălcată de către evrei și, în zelul lui pentru Dumnezeu, pentru a strica idolul căruia i se închinau, a sacrificat tablele de piatră. Aaron stătea alături, calm, suportând cu răbdare muștrarea severă a lui Moise. Toate acestea ar fi putut fi oprite printr-un cuvânt din partea lui Aaron, rostit la momentul potrivit. Într-adevăr, hotărârea nobilă de a trece de partea dreptății în ceasul primejdiei în care se afla Israel ar fi întors mintea lor în direcția corectă.

Îl învinuiește Dumnezeu pe Moise? Nu, nu; marea bunătate a lui Dumnezeu iartă graba și zelul lui Moise, pentru că toate acestea se datorau loialității, dezamăgirii și

durerii lui când privirea sa a descoperit apostazia lui Israel. Omul care i-ar fi putut salva pe evrei în ceasul de primejdie este calm. El nu arată indignare din cauza păcatelor poporului, nu-și reproșează nimic și nici nu dă dovadă de remușcări, având simțământul răului pe care l-a făcut; în schimb, el încearcă să-și justifice faptele care au avut ca urmare un păcat îngrozitor. El face poporul răspunzător pentru slăbiciunea lui când a cedat în fața presiunii protestelor lor zgomotoase și dorințelor lor iraționale, așa cum făcuse Moise. El s-a lăsat cuprins de spiritul și simțămintele poporului fără să protesteze, iar apoi a căutat să-i facă pe ei răspunzători.

Adunarea lui Israel l-a considerat pe Aaron un conducător mult mai plăcut decât Moise. El nu era atât de neînduplecat. Ei credeau că Moise arăta un spirit rău; iar simpatia lor se îndrepta către Aaron, pe care Moise îl muștrase așa de sever. Însă Dumnezeu a iertat aprinderea zelului sincer al lui Moise, în vreme ce pe Aaron l-a considerat răspunzător pentru slăbiciunea lui păcătoasă și lipsa integrității morale sub presiunea împrejurărilor. Pentru a se salva pe sine însuși, Aaron a sacrificat mii de israeliți. Evreii au simțit pedeapsa lui Dumnezeu pentru acest act de apostazie; după puțin timp însă, s-au umplut iarăși de nemulțumire și răzvrătire.

Poporul murmură

Când oștile lui Israel triumfau, luau toată slava pentru ei înșiși; când erau însă puși la probă și încercați prin foamete sau război, îl acuzau pe Moise de toate greutățile lor. Puterea lui Dumnezeu, manifestată într-un mod ieșit din comun la eliberarea lor din Egipt și văzută din timp în timp în toate peregrinările lor, ar fi trebuit să le inspire credință și să le închidă pentru totdeauna gura, spre a nu mai rosti nici măcar o expresie de nerecunoștință. Însă cel mai mic semn de lipsă, cel mai mic fior de teamă în fața primejdiei generate de vreun motiv oarecare ajungea să cântărească pentru ei mai mult decât binele de care avuseseră parte și îi făcea să uite de binecuvântările primite în momentele cele mai primejdioase. Experiența prin care trecuseră când se închinaseră înaintea vițelului de aur ar fi trebuit să facă o impresie atât de adâncă asupra minții lor, încât să nu se șteargă niciodată. Însă, cu toate că semnele neplăcerii lui Dumnezeu erau încă proaspete înaintea lor prin rândurile rărite de lipsa multora din cauza repetatelor jigniri împotriva Îngerului care îi călăuzea, ei nu și-au însușit aceste lecții și nu și-au răscumpărat eșecul din trecut printr-o supunere plină de credincioșie, fiind din nou biruiți de ispitele lui Satana.

Cele mai mari eforturi ale celui mai blând om de pe pământ n-au putut stinge nesupunerea lor. Interesul altruist al lui Moise a fost răsplătit cu invidie, suspiciune și calomnie. Viața umilă de păstor fusese mult mai pașnică și fericită decât poziția sa de acum, ca pastor al acelei uriașe adunări de spirite turbulente. Invidiile lor nebunești erau mai greu de stăpânit decât lupii feroce din pustie. Însă Moise nu îndrăznea să aleagă să-și urmeze propriul drum și să facă după bunul său plac. Lăsase toiagul de păstor la porunca lui Dumnezeu și primise în locul acestuia un toiag al puterii. Nu îndrăznea să-și pună jos sceptrul și să renunțe la poziția sa, până când nu avea să-l elibereze Dumnezeu.

Este lucrarea lui Satana aceea de a ispiti mintea. El își va introduce sugestiile viclene și va stârni îndoială, întrebări, neîncredere, necredință în cuvintele și faptele celui apăsător de responsabilități, care caută să împlinească gândul lui Dumnezeu în lucrările lui. Este scopul deosebit al lui Satana acela de a turna asupra și în jurul servilor aleși de Dumnezeu necazuri, încurcături și împotrivire, pentru ca aceștia să fie împiedicați și bănuielile nefondate să anuleze într-o mare măsură eforturile cele mai susținute de care sunt în stare servii lui Dumnezeu rânduiți pentru o lucrare specială.

Planul lui Satana este de a-i înlătura din postul datoriei, lucrând prin agenții săi. Pe toți aceia în care poate stârni neîncrederea și suspiciunea îi va folosi ca unelte ale lui. Poziția lui Moise, de a duce poverile pentru Israelul lui Dumnezeu, nu era respectată. Este în firea omului, când nu se află sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, să aibă o predispoziție pentru invidie, gelozie și neîncredere plină de cruzime, care, dacă nu sunt reprimare, vor duce la dorința de a-i submina și prăbuși pe alții, în timp ce spiritele egoiste vor căuta să se zidească pe ele însele deasupra ruinelor lor.

Core, Datan și Abiram

Prin hotărârea lui Dumnezeu, acestor bărbați li se acordaseră onoruri deosebite. Ei fuseseră din numărul celor șaptezeci de bătrâni care au urcat pe munte împreună cu Moise și au privit slava lui Dumnezeu. Ei au văzut lumina strălucitoare care acoperea forma divină a lui Hristos. Partea de jos a acestui nor arăta ca „un fel de culoare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui”. Acești bărbați s-au aflat în prezența slavei Domnului și au mâncat și au băut fără să fie nimiciți de curăția și slava de neegalat care se răsfrângeau asupra lor. Dar o schimbare se produsese. O ispită, ușoară la început, fusese primită; și, pentru că a fost încurajată, s-a întărit până când imaginația a trecut sub stăpânirea puterii lui Satana. Sub masca celei mai ușuratice prefăcătorii, acești

bărbați s-au aventurat în lucrarea lor de nemulțumire. La început, ei au lansat aluzii în treacăt și au exprimat îndoieli care și-au găsit atât de ușor loc în mintea multora, încât s-au aventurat și mai departe. Și, primind din ce în ce mai mult confirmarea suspiciunilor lor prin câte un cuvânt venit ba de la unul, ba de la altul, fiecare dintre aceștia spunând ce credea despre anumite lucruri pe care le observase, aceste suflete amăgite au ajuns să creadă cu adevărat că sunt plini de zel pentru Domnul în această chestiune și că nu vor avea nici o scuză dacă nu-și împlineau până la capăt scopul de a-l face pe Moise să vadă și să simtă ce poziție dezastruoasă ocupă el față de Israel. Puțin aluat de neîncredere, de disensiune, invidie și gelozie dospea tabăra lui Israel.

Core, Datan și Abiram și-au început lucrarea plină de cruzime asupra bărbaților cărora Dumnezeu le încredințase răspunderi sacre. Ei au reușit să înstrăineze două sute cincizeci de căpetenii, bărbați cu renume, vestiți în adunare. Cu acești bărbați puternici și influenți de partea lor, ei au fost siguri că vor reuși să aducă o schimbare radicală în starea de lucruri existentă. Credeau că pot transforma modul de conducere a lui Israel și că îl pot îmbunătăți mult față de actuala guvernare.

Core nu era satisfăcut de poziția sa. Era legat de serviciul de la cortul întâlnirii; cu toate acestea, dorea să fie înălțat la rangul de preot. Dumnezeu stabilise ca Moise să fie guvernator principal, iar preoția le fusese dată lui Aaron și fiilor lui. Core hotărî să-l silească pe Moise să schimbe ordinea lucrurilor, pentru ca el să poată fi înălțat la demnitatea preoției. Ca să fie mai sigur de împlinirea scopului său, îi atrase în această răzvrătire pe Datan și Abiram, descendenți ai lui Ruben. Raționamentul lor era că, fiind descendenți ai celui mai mare fiu al lui Iacov, autoritatea de conducător, pe care o uzurpase Moise, le aparținea; și, alături de Core, erau hotărâți să obțină slujba preoției. Aceștia trei au devenit foarte zeloși într-o lucrare a răului și au influențat două sute cincizeci de bărbați cu renume, care erau de asemenea bărbați hotărâți să li se alăture pentru a participa și ei la preoție și la guvernare.

Dumnezeu îi onorase pe leviți prin aceea că îi numise să slujească în cort, pentru că nu luaseră parte la confecționarea și închinarea la vițelul de aur și pentru credințioșia lor arătată prin executarea poruncii lui Dumnezeu asupra celor idolatri. Leviților li se încredințase și slujba de ridicare a cortului și a taberei lor în jurul acestuia, în timp ce triburile lui Israel își înălțau corturile la o anumită distanță de el, iar când călătoreau, leviții desfăceau cortul și îl purtau, împreună cu chivotul și cu toate piesele sacre de mobilier. Pentru că Dumnezeu îi onorase astfel pe leviți, ei deveniseră ambițioși,

căutând o slujbă și mai înaltă, pentru a putea obține o mai mare influență asupra adunării. „Ei s-au adunat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron și le-au zis: «Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?»”

Lingușeala și compasiunea prefăcută

Nimic nu le va face oamenilor o plăcere mai mare decât să fie lăudați, lingușiți când sunt greșiți și în întuneric și merită să fie muștrați. Core a câștigat atenția israeliților și apoi simpatia lor, reprezentându-l pe Moise ca pe un conducător despot. El a spus că acesta era prea aspru, prea poruncitor, prea dictatorial și că muștra poporul ca și cum ar fi fost păcătoși, când ei erau de fapt un popor sfânt, sfințiți pentru Domnul și că Domnul era în mijlocul lor. Core le-a reamintit incidentele din experiența călătoriilor lor prin pustie, când fuseseră aduși în strâmătorări și când mulți dintre ei muriseră din pricina cărtirilor și neascultării, iar ei, din pricina simțămintelor pervertite, au crezut că înțeleg foarte clar că toate necazurile lor ar fi putut fi evitate, dacă Moise s-ar fi comportat altfel. El era prea neînduplecat, prea poruncitor și au hotărât că toate nenorocirile lor din pustie i se datorau lui.

Core, spiritul conducător, mărturisea că are o mare înțelepciune, prin care deosebea adevăratul motiv al încercărilor și suferințelor lor.

În această lucrare a nemulțumirii a fost o armonie și o convergență de păreri și simțăminte printre aceste elemente turbulente mai mare decât fusese vreodată mai înainte. Succesul lui Core de a câștiga de partea sa cea mai mare parte din adunarea lui Israel l-a făcut să se simtă încrezător că era înțelept și corect în judecată și că Moise era într-adevăr autoritatea uzurpatoare care amenința prosperitatea și mântuirea lui Israel. El pretindea că Dumnezeu îi descoperise acest lucru și pusese asupra lui povara de a schimba conducerea lui Israel chiar înainte de a fi prea târziu. El a declarat că adunarea nu era vinovată; ei erau neprihăniți. Toată această agitație despre faptul că împotrivirea adunării a adus asupra lor mânia lui Dumnezeu era o greșeală. Oamenii nu voiau decât drepturile lor, voiau independență individuală.

În timp ce un vag sentiment legat de răbdarea plină de jertfire de sine a lui Moise lupta cu disperare să facă apel la amintirile lor și în timp ce înaintea ochilor li se perindau eforturile lui dezinteresate în favoarea lor, pe când erau în lanțurile sclaviei,

conștiința lor era oarecum tulburată. Unii nu erau cu totul de acord cu Core în privința părerilor lui despre Moise și au căutat să vorbească în apărarea sa. Core, Datan și Abiram trebuia să aducă înaintea poporului vreun motiv anume pentru care Moise arătase de la început un interes atât de mare pentru adunarea lui Israel. Minte lor egoistă, care a fost degradată prin activitatea lor ca unelte ale lui Satana, sugerează că a descoperit în sfârșit obiectul aparentului interes al lui Moise. El plănuise ca ei să tot rătăcească prin pustie, până când toți sau aproape toți aveau să piară, iar el să ajungă în posesia averilor lor.

Core, Datan și Abiram și cele două sute cincizeci de căpetenii care li se alăturaseră deveniseră la început geloși, apoi invidioși și, în cele din urmă, răzvrățiți. Ei discutaseră despre poziția de conducător al poporului, pe care o deținea Moise, până când și-au imaginat că aceasta este o funcție vrednică de invidiat, pe care oricare dintre ei o putea ocupa la fel de bine ca el. Și s-au lăsat cuprinși de nemulțumire, până când au ajuns să se amăgească deplin și au gândit că Moise și Aaron se plasaseră cu de la ei putere în pozițiile pe care le ocupau în Israel. Au spus că Moise și Aaron se înălțaseră mai presus de adunarea Domnului când și-au arogat funcția doar familiei lor. Au mai zis că le ajungea dacă erau la același nivel cu frații lor; căci ei nu erau mai sfinți decât poporul, care se bucura în aceeași măsură de prezența și protecția deosebită a lui Dumnezeu.

Caracterul pus la probă

Când a auzit cuvintele lui Core, Moise s-a umplut de durere și a căzut cu fața la pământ înaintea poporului: „A vorbit lui Core și la toată ceata lui, și a zis: «Mâine, Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt și-l va lăsa să se apropie de El; va lăsa să se apropie de El pe acela pe care-l va alege. Iată ce să faceți. Luați cădelnițe, Core și toată ceata lui. Mâine, puneți foc în ele și puneți tămâie pe el înaintea Domnului. Acela pe care-l va alege Domnul, va fi sfânt. Destul, copiii ai lui Levi!» Moise a zis lui Core: «Ascultați, dar copiii lui Levi! Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsându-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuințați la slujba cortului Domnului și să vă înfățișați înaintea adunării ca să-I slujiți? V-a lăsat să vă apropiați de El, pe tine și pe toți frații tăi, pe copiii lui Levi, și acum mai voiți și preoția! De aceea te aduni tu și ceata ta împotriva Domnului! Căci cine este Aaron, ca să cârțiți împotriva lui?»” Moise le-a spus că Aaron nu și-a luat nici o slujbă cu de la sine putere; că Dumnezeu îl pusese în această slujbă sacră.

Datan și Abiram au spus: „N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară unde curge lapte și miere ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpânești peste noi? Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere și ce bine ne-ai mai dat în stăpânire ogoare și vii! Crezi că poți să iei ochii oamenilor? Nu ne suim!”

Ei l-au acuzat pe Moise ca fiind cauza pentru care nu intraseră în țara făgăduită. Au spus că Dumnezeu nu S-a purtat cu ei așa. El nu a spus că vor muri în pustie și ei nu vor crede niciodată că El a spus așa ceva; Moise a spus aceasta, nu Domnul; și că era totul pus la cale de către Moise, ca să nu-i ducă în țara Canaanului. Au amintit cum i-a scos el dintr-o țară în care curgea lapte și miere. În răzvrătirea lor oarbă, ei au uitat suferințele din Egipt și plăgile devastatoare care fuseseră aduse asupra țării. Iar acum îl acuzau pe Moise că i-a scos dintr-o țară bună pentru a-i ucide în pustie, ca să se îmbogățească el cu averile lor. Într-un mod insolent, l-au întrebat pe Moise dacă este de părere că nu există nimeni suficient de înțelept în toată suflarea lui Israel care să-și dea seama de adevăratele lui intenții și care să-i descopere impostura; sau dacă își imaginează că îl vor lăsa cu toții să-i ducă înapoi și încolo ca pe niște orbi, după placul lui, când spre Canaan, când iarăși înapoi spre Marea Roșie și Egipt. Ei au rostit aceste cuvinte înaintea adunării și au refuzat cu vehemență să mai recunoască autoritatea lui Moise și a lui Aaron.

Moise a fost extrem de tulburat de aceste acuzații nedrepte. El s-a adresat lui Dumnezeu înaintea poporului, pentru a primi un răspuns dacă acționase vreodată în mod arbitrar și L-a implorat să-i fie judecător. Poporul era, în general, lipsit de afecțiune față de el și se afla sub influența faptelor expuse greșit de către Core. „Moise a zis lui Core: «Tu și toată ceata ta, mâine să fiți înaintea Domnului, tu și ei împreună cu tine și Aaron. Luați-vă fiecare cădelnița lui, puneți tămâie în ea și aduceți fiecare înaintea Domnului cădelnița lui: două sute cincizeci de cădelnițe; tu și Aaron, să vă luați și voi fiecare cădelnița lui». Și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, au pus tămâie în foc și au stat la ușa cortului întâlnirii, împreună cu Moise și Aaron.”

Core și ceata lui, care, în încrederea pe care o aveau în ei înșiși, aspirau la preoție, chiar au luat cădelnițele și au stat împreună cu Moise la ușa cortului. Core își alimentase invidia și răzvrătirea până când se amăgise singur; și el chiar credea că adunarea forma un popor desăvârșit în neprihănire; că Moise era un conducător tiranic, insistând continuu asupra necesității ca adunarea să fie sfântă, când de fapt nu era nevoie de acest

lucru, întrucât ei erau sfinți.

Acești răzvrățiți îi amăgiseră prin lingușire pe cei mai mulți din popor să creadă că ei erau drești și că toate necazurile lor veneau din partea lui Moise, conducătorul lor, care le aducea neîncetat aminte de păcatele lor. Poporul gândea că dacă ar fi condus Core și i-ar fi încurajat, ocupându-se de faptele lor în neprihănire, în loc să le reamintească eșecurile, ei ar fi avut o călătorie foarte liniștită și plăcută, iar el i-ar fi condus, fără nici o îndoială, nu înainte și înapoi, prin pustie, ci către țara făgăduită. Ei au zis că Moise, nu Domnul, a fost cel care le-a spus că nu vor putea intra în țară.

Răzvrățiții pier

Core, în prea marea sa încrederea în sine, a strâns toată adunarea lui Israel împotriva lui Moise și Aaron „la ușa cortului întâlnirii. Atunci slava Domnului s-a arătat întregii adunări. Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, și a zis: «Depărtați-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă.» Ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: «Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit și să Te mânie împotriva întregii adunări?»

Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: «Vorbește adunării și spune-i: »Dați-vă la o parte din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram!»» Și Moise s-a sculat și s-a dus la Datan și Abiram; și bătrânii lui Israel au mers după el. A vorbit adunării, și a zis: «Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți o dată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor.» Ei s-au depărtat din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram. Datan și Abiram au ieșit afară și au stat la ușa corturilor lor, cu nevestele, copiii și pruncii lor. Moise a zis: «Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri și că nu lucrez din capul meu. Dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii și dacă vor avea aceeași soartă ca toți oamenii, nu m-a trimis Domnul; dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încât se vor pogorî de vii în locuința morților, atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.» Când Moise a terminat de vorbit, pământul s-a deschis și corturile lor împreună cu tot ceea ce le aparținea au fost înghițite. Ei au căzut de vii în crăpătură, pământul s-a închis deasupra lor și au pierit din mijlocul adunării.

Când copiii lui Israel au auzit strigătul celor care piereau, au fugit la o mare

depărtare de ei. Știau că într-o măsură erau vinovați; căci ei fuseseră de acord cu acuzațiile împotriva lui Moise și Aaron și se temeau că vor pieri alături de cei vinovați. Însă judecata lui Dumnezeu nu se terminase încă. Un foc ieși din norul de slavă și mistui pe cei două sute cincizeci de bărbați care arseseră tămâie. Aceștia erau căpetenii; ceea ce înseamnă, în general, oameni cu o bună judecată și cu influență în adunare, bărbați cu renume. Ei erau foarte prețuiți, iar judecata lor fusese adesea căutată în chestiuni dificile. Ei erau însă atinși de o influență rea și au devenit invidioși, geloși și răzvrățiți. Ei nu au pierit împreună cu Core, Datan și Abiram pentru că ei au fost primii în răzvrătire. Ei au fost primii care au văzut sfârșitul conducătorilor răzvrățiți și au avut ocazia să se pocăiască de crima lor. Nu se împăcau însă cu nimicirea acelor oameni răi, iar mânia lui Dumnezeu a venit asupra lor, nimicindu-i și pe ei.

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: «Spune lui Eleazar, fiul preotului Aaron, să scoată cădelnițele din foc și să lepede focul din ele, căci sunt sfințite. Cu cădelnițele acestor oameni care au păcătuit și au ispășit păcatul cu viața lor, să se facă niște plăci întinse, cu care să se acopere altarul. Fiindcă au fost aduse înaintea Domnului și sunt sfințite, să slujească de aducere aminte copiilor lui Israel.»”

Răzvrătirea nu a fost vindecată

După ce a fost arătată această îngrozitoare judecată a lui Dumnezeu, oamenii s-au întors la corturile lor. Erau înfricoșați, dar nu smeriți. Fuseseră profund influențați de spiritul de răzvrătire și fuseseră amăgiți prin lingușire de către Core și ceata lui să creadă că erau un popor foarte bun și că fuseseră nedreptățiți și oprimați de către Moise. Minte lor era impregnată în asemenea măsură cu spiritul celor care pieriseră, încât le era foarte greu să se elibereze de prejudecata lor oarbă. Dacă admiteau că atât Core, cât și ceata lui erau nelegiuiți, iar Moise neprihănit, atunci erau constrânși să primească drept cuvânt al lui Dumnezeu ceea ce nu erau dispuși să creadă — că vor muri sigur cu toții în pustie. Nu erau dispuși să accepte acest lucru și încercau să creadă că totul se datora imposturii, că Moise îi înșelase. Bărbații care pieriseră le adresaseră cuvinte plăcute și manifestaseră un interes deosebit și iubire față de ei; și credeau că Moise este un intrigant. Ei au hotărât că nu puteau fi greșiți și, în definitiv, bărbații care pieriseră au fost oameni buni și că Moise, prin cine știe ce mijloc, fusese motivul nimicirii lor.

Satana poate conduce sufletele amăgite mult mai departe. Le poate altera judecata, văzul și auzul. Așa a fost și în cazul israeliților: „A doua zi, toată adunarea

copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: «Voi ați omorât pe poporul Domnului!» Poporul era dezamăgit că lucrurile se desfășuraseră în favoarea lui Moise și Aaron. Înfățișarea lui Core și a celor din ceata lui, toți exercitând cu nerușinare slujba preotească, folosindu-și cădelnițele, a umplut poporul de admirație. Ei nu vedeau că acești bărbați se încumetau să aducă un afront Maiestății divine. Când aceștia au fost nimiciți, poporul a fost îngrozit; după un scurt timp însă, veni ră cu toții la Moise și la Aaron, puși pe răzmeriță, și îi acuzară de sângele celor care pieriseră de mâna lui Dumnezeu.

„Pe când se strângea adunarea împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron și pe când își îndreptau privirile spre cortul întâlnirii, iată că l-a acoperit norul și s-a arătat slava Domnului. Atunci Moise și Aaron au venit înaintea cortului întâlnirii. Și Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: «Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă!» Ei au căzut cu fețele la pământ.” În ciuda răzvrătirii lui Israel și a comportamentului lor plin de cruzime față de Moise, el încă manifesta pentru ei același interes ca înainte. Căzând cu fața la pământ înaintea Domnului, L-a implorat să cruțe poporul. În timp ce se ruga astfel Domnului să ierte păcatele poporului, Moise i-a cerut lui Aaron să facă ispășire pentru păcatul lor, în timp ce el a rămas înaintea Domnului, pentru ca rugăciunile sale să se poată înălța o dată cu fumul de tămâie, fiind astfel primite de Dumnezeu, iar adunarea să nu piară în răzvrătirea ei.

„Și Moise a zis lui Aaron: «Ia cădelnița, pune foc în ea de pe altar, pune tămâie în ea, du-te repede la adunare și fă ispășire pentru ei; căci a izbucnit mânia Domnului și a început urgia». Aaron a luat cădelnița, cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării; și iată că începuse urgia printre popor. El a tămâiat și a făcut ispășire pentru norod. S-a așezat între cei morți și între cei vii, și urgia a încetat. Paisprezece mii șapte sute de inși au murit de urgia aceasta, afară de cei ce muriseră din pricina lui Core. Și Aaron s-a întors la Moise, la ușa cortului întâlnirii. Urgia încetase.”

O lecție pentru timpul nostru

În cazul lui Core, Datan și Abiram, avem o lecție de avertizare, ca să nu urmăm exemplul lor. „Să nu ispitim pe Domnul cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârțiți cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care a venit sfârșitul veacurilor”.

Avem dovezi în Cuvântul lui Dumnezeu despre dispoziția poporului Său de a fi îngrozitor de amăgit. Există multe cazuri în care ceea ce poate părea un zel sincer pentru onoarea lui Dumnezeu își are izvorul în faptul de a fi lăsat sufletul neapărat, pentru ca vrăjmașul să-l ispitească și să impresioneze mintea cu o înțelegere pervertită a stării reale de lucruri. Și ne putem aștepta exact la astfel de lucruri în aceste zile din urmă; căci Satana este tot atât de activ acum, pe cât a fost în adunarea lui Israel. Cruzimea și puterea prejudecății nu sunt înțelese. După ce adunarea a avut înaintea ochilor dovada nimicirii acestor conducători ai răzvrătirii, puterea suspiciunii și neîncrederii care fusese lăsată în sufletul lor nu era îndepărtată încă. Ei au văzut pământul căscându-se și pe conducătorii răzvrătiți dispărând în măruntaiele adâncului. Această demonstrație înfricoșătoare ar fi trebuit să-i vindece și să-i aducă la cea mai adâncă pocăință pentru suferințele pe care i le provocaseră lui Moise.

În acest punct, Dumnezeu a dat întregului Israel ocazia de a vedea și de a simți păcătoșenia căii lor, lucru care ar fi trebuit să-i ducă la pocăință și mărturisire. El a dat celor amăgiți dovezi copleșitoare că erau păcătoși și că servul Său, Moise, era drept. Au avut ocazia să petreacă o noapte reflectând asupra pedepsei înfricoșătoare trimise de cer, la care fuseseră martori. Dar rațiunea le era pervertită. Core instigase la răzvrătire și două sute cincizeci de conducători îl ajutaseră la răspândirea nemulțumirii. Toți membrii adunării erau, într-o măsură mai mare sau mai mică, afectați de prea marea gelozie, de îndoielile și ura împotriva lui Moise, care aduseseră neplăcere lui Dumnezeu într-o manieră înfricoșătoare, greu de trecut cu vederea. Cu toate acestea, milostivul nostru Dumnezeu Se arată a fi un Dumnezeu al dreptății și îndurării. El a făcut distincție între instigatori — conducătorii răzvrătirii — și cei care fuseseră amăgiți sau conduși de ei. El a deplâns ignoranța și nebunia celor care fuseseră amăgiți.

Dumnezeu i-a vorbit lui Moise pentru a îndemna adunarea să plece de lângă corturile bărbaților pe care ei îi aleseră în locul lui Moise. Înșiși bărbații a căror nimicire o premeditaseră au fost în mâinile lui Dumnezeu unelte de salvare a vieților lor în acea ocazie. Moise a spus: „Dați-vă la o parte din preajma cortului lui Core.” și ei erau într-o mare primejdie de a fi nimicțiți în păcatele lor, de către mânia lui Dumnezeu; căci erau părtași la crimele bărbaților cărora le acordaseră simpatia și cu care se însoțiseră.

Dacă, în timp ce Moise pune această probă înaintea adunării lui Israel, cei care

începuseră răzvrătirea s-ar fi pocăit și ar fi căutat să obțină iertarea lui Dumnezeu și a servului Său nedreptățit, răzbunarea lui Dumnezeu s-ar fi oprit chiar atunci. Însă chiar acolo, lângă corturile lor, stăteau cutezători Core, instigatorul la răzvrătire, și simpatizanții lui, ca și cum sfidau mânia lui Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu nu lucraseră niciodată prin robul Său, Moise. Și încă și mai puțin se comportă acești răzvrătiți ca unii care au fost atât de curând onorați de Dumnezeu prin faptul că au fost aduși cu Moise aproape direct în prezența Sa și au privit slava Lui neîntrecută. Acești bărbați l-au văzut pe Moise coborând de pe munte după ce primise celelalte table de piatră, în timp ce fața lui era atât de strălucitoare de slava lui Dumnezeu, încât israeliții nu au vrut să se apropie, ci au fugit. El i-a strigat, însă ei păreau îngroziți. Le-a arătat tablele de piatră și a zis: M-am rugat pentru voi și am întors de la voi mânia lui Dumnezeu. Am insistat ca, dacă Dumnezeu trebuie să părăsească și să distrugă adunarea, și numele meu să fie șters din cartea Sa. Iată că mi-a răspuns și aceste table de piatră pe care le țin în mână sunt legământul care mi-a fost dat, al împăcării Sale cu poporul Lui.

Poporul înțelege că este vocea lui Moise; că, deși transformat și glorificat, tot Moise este. Îi spun că nu-i pot privi fața, deoarece lumina strălucitoare a înfățișării lui este extrem de dureroasă pentru ei. Fața lui este ca soarele; nu poate fi privită. Când Moise descoperă dificultatea, își acoperă fața cu un văl. El nu susține că lumina și slava de pe fața lui reflectă slava lui Dumnezeu, pe care El a pus-o asupra lui, și că poporul trebuie s-o suporte; în schimb, își acoperă slava. Păcătoșenia poporului face ca privirea feței sale glorioase să fie dureroasă. Așa va fi și când sfinții lui Dumnezeu vor fi slăviți, chiar înainte de cea de-a doua apariție a Domnului nostru. Cei răi se vor retrage, se vor feri de această priveliște, căci slava de pe înfățișările sfinților le va produce durere. Însă toată această slavă care vine de la Moise, această pecete divină care se observă pe umilul rob al lui Dumnezeu, este uitată.

Desconsiderarea îndurării

Evreii au avut ocazia să reflecteze asupra scenei la care fuseseră martori când se revărsase mânia lui Dumnezeu asupra celor mai importanți agenți în această mare răzvrătire. Bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu s-au arătat prin faptul că nu a exterminat acest popor nerecunoscător, când mânia Lui s-a aprins împotriva celor mai vinovați dintre ei. El a lăsat loc de pocăință adunării care se lăsase amăgită. Faptul că Domnul, Conducătorul lor nevăzut, a arătat atât de multă îndelungă răbdare și milă în această împrejurare este raportat cu claritate, ca dovadă că este dispus să-i ierte și pe cei

mai mari păcătoși, atunci când își dau seama de păcatul lor și se întorc la El cu pocăință și umilință. Prin descoperirea răzbunării Domnului, adunarea fusese oprită din calea pe care se încumetau să meargă; însă nu erau convinși că păcătuiseră mult împotriva Sa, meritând mânia Lui din cauza căii lor răzvrătite.

E cu neputință ca oamenii să-I aducă lui Dumnezeu o jignire mai mare decât aceea de a disprețui și respinge uneltele omenești, pe care le-a rânduit spre călăuzirea lor. Ei nu numai că au făcut aceasta, dar și-au propus să-i sortească morții atât pe Moise, cât și pe Aaron. Acești oameni au fugit din preajma corturilor lui Core, Datan și Abiram de frica nimicirii; răzvrătirea lor însă nu era vindecată. Ei nu simțeau durere și disperare din cauza vinovăției lor. Nu simțeau acel efect al unei conștiințe trezite, mustrate pentru faptul că abuzează de cele mai prețioase privilegii ale lor și că păcătuiseră împotriva luminii și a cunoașterii. Putem învăța de aici lecții valoroase despre îndelunga răbdare a lui Isus, Îngerul care a mers înaintea evreilor în pustie.

Conducătorul lor nevăzut voia să-i salveze de la o nimicire rușinoasă. Iertarea îi așteaptă încă. Le este cu putință să capete iertare dacă se vor pocăi, chiar și acum. Răzbunarea lui Dumnezeu s-a apropiat acum de ei și i-a îndemnat să se pocăiască. O mediere deosebită și irezistibilă din cer le-a oprit răzvrătirea nerușinată. Dacă vor răspunde acum mijlocirii providenței lui Dumnezeu, pot fi salvați. Însă pocăința și umilința adunării trebuie să fie pe măsura fărădelegii lor. Descoperirea puterii fără echivoc a lui Dumnezeu i-a plasat dincolo de nesiguranță. Ei pot avea cunoștința despre adevărata poziție și sfânta chemare a lui Moise și a lui Aaron dacă vor voi acest lucru. Însă neglijarea de a privi dovezile pe care li le dăduse Dumnezeu le-a fost fatală. Ei nu și-au dat seama de importanța faptului de a acționa imediat pentru a căuta iertarea din partea lui Dumnezeu pentru păcatele lor grave.

Această noapte de probă pentru evrei nu a fost petrecută de către aceștia în mărturisire și pocăință pentru păcatele lor, ci inventând vreun mod de a se împotrivi dovezilor care îi arătau drept cei mai mari păcătoși. Ei strâng încă la piept ura lor plină de gelozie față de bărbații rânduiți de Dumnezeu și se întăresc în calea lor nebunească, de împotrivire față de autoritatea lui Moise și a lui Aaron. Satana era prezent, gata de a le strica judecata și de a-i duce la nimicire legați la ochi. Minteă lor fusese otrăvită peste măsură cu nemulțumire și aveau în cap ideea fixă, cu neputință de zdruncinat, că Moise și Aaron erau oameni răi și că erau răspunzători de moartea lui Core, Datan și Abiram, despre care credeau că ar fi putut fi salvatorii evreilor prin instaurarea unei mai bune

stări de lucruri, în care lauda să ia locul muștrării și pacea locul neliniștii și conflictului.

Cu o zi în urmă, întregul Israel fugise alarmat de strigătul păcătoșilor condamnați care coborau în adânc; căci ziceau: „Să nu ne înghită pământul și pe noi.” „Dar a doua zi toată adunarea fiilor lui Israel a murmurat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: «Voi ați omorât pe poporul Domnului!»” În indignarea lor, erau gata să-și pună cu violență mâinile asupra bărbaților rânduiți de Dumnezeu, despre care credeau că făcuseră un mare rău, ucigându-i pe cei ce erau buni și sfinți.

Însă prezența Domnului se face simțită în slava Sa, deasupra cortului, iar Israelul răzvrătit este oprit din calea nebunească a încumetării. Din înfricoșătoarea Lui slavă, Domnul Își îndreaptă glasul către Moise și Aaron, cu aceleași cuvinte pe care poruncise acestora cu o zi înainte să le adreseze adunării lui Israel. „Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări și-i voi nimici într-o clipă!”

Aici vedem un exemplu uimitor al orbirii care va cuprinde mintea oamenilor care se întorc de la lumină și dovezi. Aici vedem puterea răzvrătirii hotărâte și cât de dificil este să fie oprită. Lucru sigur, evreii avuseseră cele mai convingătoare dovezi prin nimicirea bărbaților care îi amăgiseră; dar ei rezistau încă sfidători și cutezători și îl acuzau pe Moise și pe Aaron de uciderea unor bărbați buni și sfinți. „Căci răzvrătirea este asemenea păcatului vrăjitoriei, iar încăpățânarea este ca fărădelegea și idolatria.”

Moise nu a simțit vina păcatului și nu s-a grăbit să se îndepărteze, la cuvântul Domnului, și să lase adunarea să piară, așa cum fugiseră evreii cu o zi înainte de lângă corturile lui Core, Datan și Abiram. Moise a zăbovit; căci el nu putea să accepte să lase să moară acea mare mulțime, deși știa că pentru răzvrătirea lor continuă ei meritau răzbunarea lui Dumnezeu. El s-a aruncat cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu, căci poporul nu simțea nevoia să se umilească; a mijlocit pentru ei pentru că nu simțeau nevoia să medieze pentru ei înșiși.

Moise este tipul, reprezentarea lui Hristos. În acest moment critic, Moise a manifestat interesul Adevăratului Păstor pentru turma pe care o are în grijă. El s-a rugat ca mânia unui Dumnezeu jignit să nu nimicească cu desăvârșire poporul pe care l-a ales. Iar prin mijlocirea lui a oprit brațul răzbunării pentru ca Israelul răzvrătit și neascultător să nu ajungă la capătul existenței lui. El i-a spus lui Aaron ce cale să urmeze în acea criză teribilă, când izbucnise mânia lui Dumnezeu și plaga începuse. Aaron a rămas cu

cădelnița lui, legănând-o înaintea Domnului, în timp ce rugăciunile de mijlocire ale lui Moise se înălțau o dată cu fumul de tămâie. Moise nu a îndrăznit să-și înceteze rugăciunile fierbinți. El s-a prins de puterea Îngerului, cum a făcut și Iacov când se lupta cu El, și, asemenea lui Iacov, a biruit. Aaron stătea între cei vii și cei morți când a venit răspunsul plin de îndurare: Am auzit rugăciunea ta, nu-i voi nimici cu desăvârșire. Chiar bărbații pe care adunarea îi disprețuia și voia să îi sortească morții, chiar aceștia s-au rugat în favoarea lor, pentru ca sabia răzbunării lui Dumnezeu să intre din nou în teacă, iar Israelul păcătos să fie cruțat.

Cei care disprețuiesc muștrarea

Apostolul Pavel declară în mod lămurit că experiențele israeliților în peregrinările lor au fost raportate pentru câștigul celor care trăiesc în acest veac al istoriei pământului, celor asupra cărora a venit sfârșitul lumii. Noi nu suntem de părere că primejdiile noastre sunt cu ceva mai mici decât ale evreilor, ci mai mari. Vor exista ispite care să împingă la invidii și cărtiri și vor fi răzvrătiri declarate, așa cum sunt raportate despre Israelul din vechime. Va exista întotdeauna un spirit care să se ridice împotriva muștrării păcatelor și greșelilor. Dar va fi redusă la tăcere vocea muștrării din această pricină? Dacă va fi așa, nu ne vom afla într-o situație mai bună decât diferitele denominațiuni din țara noastră, care se tem să pună degetul pe greșelile și păcatele predominante ale poporului.

Cei pe care Dumnezeu i-a pus deoparte ca slujitori ai neprihănirii au asupra lor răspunderi solemne, de a muștra păcatele poporului. Pavel i-a poruncit lui Tit: „Spune lucrurile acestea, sfătuiește și muștra cu toate autoritatea. Nimeni să nu te disprețuiască.” Există mereu dintre aceia care vor disprețui pe cel care îndrăznește să muștre păcatul; există însă momente în care muștrarea trebuie dată. Pavel îl îndrumă pe Tit să muștre cu severitate o anumită categorie de oameni, pentru ca aceștia să poată fi tari în credință. Bărbații și femeile care, prin diferite alegeri, sunt aduși să își coreleze eforturile în activități pentru comunitate au fiecare trăsături distincte și greșeli. Când acestea se amplifică, vor avea nevoie de muștrare. Dacă cei plasați în poziții importante nu sunt niciodată atenționați, muștrați, se va instala curând o stare de lucruri imorală, care Îl va dezonoara într-o mare măsură pe Dumnezeu. Dar cum să fie dată muștrarea? Să-l lăsăm pe apostol să răspundă: „Cu toată blândețea și învățătura.” Ar trebui ca principiul să fie adus pentru a apăsa asupra celui care are nevoie de muștrare; însă nu trebuie niciodată ca relele poporului să fie ignorate cu indiferență.

Vor exista bărbați și femei care disprețuiesc mustrarea și ale căror simțăminte se vor aprinde mereu împotriva ei. Nu ne face plăcere să ni se spună despre relele noastre. În aproape fiecare caz în care este nevoie de mustrare, vor fi unii care vor nesocoti total faptul că Duhul Domnului a fost rănit și cauza Sa batjocorită. Aceștia îi vor compătimi pe cei care au meritat mustrarea, pentru că au fost răniți în amorul propriu. Toată această compasiune nesfârșită îi aduce pe compătimitori în situația de a fi părtași la vina celui muștrat. În nouă cazuri din zece, dacă cel muștrat ar fi fost sub apăsarea înțelegerii relilor pe care le-a făcut, ar fi putut fi ajutat să le vadă și, prin aceasta, să facă o schimbare. Însă compătimitorii nesfârșiți, care se vâra în toate, dau o interpretare totalmente greșită motivațiilor celui care a dat mustrarea și naturii acelei muștrări și, compătimindu-l pe cel certat, îl fac să simtă că a fost cu adevărat maltratat; iar sentimentele sale se revarsă în răzvrătire împotriva celui care nu și-a făcut decât datoria. Cei care se achită cu credincioșie de datoriile lor neplăcute, având simțământul răspunderii față de Dumnezeu, vor primi binecuvântarea Sa. Dumnezeu cere de la servii Săi să fie întotdeauna hotărâți să facă voia Lui. În însărcinarea pe care i-a dat-o lui Timotei, apostolul îl roagă fierbinte: „Vestește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.”

Evreii nu erau dispuși să se supună îndrumărilor și restricțiilor Domnului. Ei nu voiau decât să fie liberi, să facă după capul lor și să se supună propriei lor judecăți. De-ar fi putut fi lăsați liberi să facă așa, nu ar fi venit cu nici o plângere la Moise, dar ei nu se simțeau în largul lor sub restricții.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie disciplinat și adus la o acțiune concertată, pentru a vedea cu aceiași ochi și a avea același gând, aceeași judecată. Pentru a înfăptui această stare de lucruri, sunt multe de făcut. Inima firească trebuie supusă și preschimbată. Dumnezeu intenționează ca în biserică să existe necurmat o mărturie vie. Va fi necesară mustrarea și povățuirea și va trebui ca unii să fie certați cu asprime, după cum reclamă fiecare caz. Auzim această apărare: „Ah, sunt atât de sensibil, că nu suport nici cea mai mică dezaprobare!” Dacă aceste persoane ar descrie în mod corect cum stau lucrurile, ar spune: „Sunt atât de încăpățânat, atât de plin de mine însumi, cu un spirit atât de orgolios, încât n-am să admit să mi se dicteze; n-am să accept să fiu muștrat. Reclam dreptul la judecata individuală; am dreptul să cred și să vorbesc cum îmi place.” Domnul nu dorește să renunțăm la individualitatea noastră. Însă care este omul care judecă în mod corect cât de departe ar trebui dusă această

chestiune a independenței individuale?

Petru își sfătuiește frații: „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, unii față de alții, să fiți împodobiți cu smerenie, pentru că «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har».” Apostolul Pavel îi îndeamnă și el pe frații lui filipeni la unitate și umilință: „Deci, dacă este vreo încurajare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând! Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.” Din nou Pavel își îndeamnă frații: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia”. Scriindu-le efesenilor, el spune: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos”.

Istoria israeliților ne pune înaintea marelui pericol al amăgirii. Mulți nu înțeleg păcătoșenia propriilor lor firi și nici harul iertător. Ei se află în întunecimea firii omenești, supuși ispitelor și mării amăgiri. Ei sunt departe de Dumnezeu; cu toate acestea, sunt foarte satisfăcuți de viețile lor, în timp ce comportamentul lor Îl scârbește pe Dumnezeu. Acești oameni se vor lupta întotdeauna împotriva înrâuririi Duhului lui Dumnezeu, mai ales când este vorba despre muștrări. Ei nu doresc să fie tulburați. Ocazional, au temeri egoiste și intenții bune, iar alteori sunt neliniștiți și au anumite convingeri; ei nu au însă o profunzime a experienței, pentru că nu sunt fixați bine pe Stânca veșnică. Această categorie nu vede niciodată necesitatea mărturiei directe. Păcatul nu le pare peste măsură de păcătos, pentru motivul simplu că nu umblă în lumină, după cum Hristos este în lumină.

Mai există și o categorie a celor care au avut o mare lumină, o convingere deosebită și o experiență adevărată în lucrurile Spiritului lui Dumnezeu; însă diversele ispite ale lui Satana i-au biruit. Ei nu apreciază lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu. Nu iau aminte la avertizările și muștrările din partea Duhului lui Dumnezeu. Sunt condamnați. Aceștia vor fi întotdeauna împotriva mărturiei directe, pentru că aceasta îi osândește.

Dumnezeu intenționează ca poporul Său să fie una; să vadă totul cu aceiași ochi,

să aibă același gând și aceeași judecată. Lucrul acesta nu poate fi realizat fără ca în biserică să existe o mărturie clară, directă, vie. Rugăciunea lui Hristos a fost ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El Însuși era una cu Tatăl. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.”

Capitolul 32

Apel către cei tineri

Dragi tineri, Din când în când, Domnul mi-a dat mărturii de avertizare pentru voi. V-a dat încurajare pentru cazul în care veți îndrepta către El tot ce aveți mai bun în inimă și cele mai sfinte simțăminte. Acum, când aceste avertizări îmi revin cu claritate în minte, sunt mișcată de înțelegerea primejdiei pe care știu că nu o simțiți. Școala stabilită în Battle Creek aduce laolaltă mai mulți tineri, cu moduri de gândire diferite. Dacă acești tineri nu sunt consacrați lui Dumnezeu și supuși voinței Sale și dacă nu umblă cu smerenie pe calea poruncilor Lui, existența unei școli în Battle Creek se va dovedi o sursă de mare descurajare pentru comunitate. Această școală poate fi făcută o binecuvântare sau un blestem. Vă îndemn fierbinte pe toți cei care v-ați luat ca nume Numele lui Hristos, să vă despărțiți de orice nelegiuire și să vă desăvârșiți caractere pe care Dumnezeu le poate aproba.

Întreb: credeți că mărturiile de muștrare care v-au fost date sunt de la Dumnezeu? Dacă într-adevăr credeți că vocea lui Dumnezeu vi s-a adresat, arătându-vă primejdiile, atunci veți lua aminte la sfaturile ce v-au fost date? Păstrați vii în minte aceste mărturii de avertizare, citindu-le des și cu inimile pline de rugăciune? Domnul v-a vorbit, copiii și tineri, din nou și din nou; însă voi nu v-ați grăbit să luați aminte la avertizările care v-au fost date. Dacă n-ați încurajat răzvrătirea în inimile voastre împotriva descoperirilor pe care vi le-a făcut Dumnezeu despre caracterele voastre și primejdiile care vă amenință și împotriva căii stabilite pe care să mergeți, totuși unii dintre voi au fost neatenți în ce privește lucrurile care vi se cer pentru a putea dobândi tărie spirituală și a fi o binecuvântare în școală, în comunitate și pentru toți cei cu care vă însoțiți.

Tineri și tinere, sunteți răspunzători față de Dumnezeu pentru lumina ce v-a fost dată. Dacă nu sunt luate în seamă, această lumină și aceste avertizări se vor ridica împotriva voastră la judecată. Vi s-a spus clar despre primejdiile care vă amenință; vi s-a atras atenția și ați fost păziți din toate părțile, ați fost îngrădiți cu avertismente. În casa lui Dumnezeu ați ascultat cele mai solemne și mai mișcătoare adevăruri prezentate de servii lui Dumnezeu în puterea Duhului. Ce greutate au aceste apeluri solemne asupra inimilor voastre? Ce influență au asupra caracterelor voastre? Veți fi chemați să dați socoteală pentru toate aceste apeluri și avertizări. Ele se vor ridica la judecată pentru a-i

acuza pe cei care duc o viață de frivolitate și mândrie.

Dragi prieteni tineri, ceea ce semănați, aceea veți și culege. Acum este timpul de semănat pentru voi. În ce va consta recolta? Ce anume semănați? Fiecare cuvânt pe care-l roștiți, fiecare faptă pe care o faceți reprezintă o sămânță care va aduce roade bune sau rele, bucurie sau întristare pentru semănător. Cum este sămânța aruncată, așa va fi și recolta. Dumnezeu v-a dat o mare lumină și multe privilegii. După ce a fost dată această lumină, după ce v-au fost puse cu claritate înaintea pericolele de care să vă feriți, răspunderea vă aparține. Modul în care tratați lumina pe care v-o dă Dumnezeu va întoarce cântarul pentru fericire sau nenorocire. Voi înșivă dați formă destinului vostru.

Voi toți aveți o înrâurire pentru bine sau pentru rău asupra minții sau caracterelor altora, iar în cartea de aducere aminte din ceruri este notată tocmai influența pe care o exercitați. Un înger vă însoțește și notează cuvintele și faptele voastre. Când vă treziți dimineața, simțiți neajutorarea voastră și nevoia de a primi putere de la Dumnezeu? Și, cu umilință, din toată inima, faceți cunoscute nevoile voastre Tatălui din ceruri? Dacă faceți așa, îngerii notează rugăciunile voastre, iar dacă aceste rugăciuni nu au ieșit de pe buze prefăcute, când vă aflați în pericol de a face fără voia voastră ceva rău și de a exercita o influență care îi va determina pe alții să greșescă, îngerul vostru păzitor va fi lângă voi, sugerându-vă o cale mai bună, alegând cuvintele pentru voi și înrâurind acțiunile voastre.

Dacă nu vă simțiți sub amenințarea vreunei primejdii și dacă nu înălțați vreo rugăciune pentru ajutor și putere de a rezista ispitelor, cu siguranță că vă veți pierde busola; faptul de a vă fi neglijat datoria va fi însemnat în cartea din ceruri a lui Dumnezeu și veți fi găsiți cu lipsuri în ziua încercării. Există în jurul vostru unii care au avut o instruire religioasă și unii care au fost îngăduiți, cocoloșiți și lăudați până când au fost literalmente pierduți pentru viața practică. Când vorbesc, mă gândesc la persoane pe care le cunosc. Caracterele lor sunt atât de sucite prin îngăduință, măguliri și lenevie, încât sunt complet nefolositoare pentru viața aceasta, iar dacă sunt inutile, în ce privește această viață, ce am putea spera pentru acea viață în care totul este curăție și sfințenie și în care toți au caractere formate în mod armonios? M-am rugat pentru aceste persoane; m-am adresat lor personal. Am putut vedea influența pe care ar exercita-o asupra altor minți, conducându-le la deșertăciune, iubire de etalare vestimentară și nepăsare în ce privește interesele lor veșnice. Singura speranță a celor din această categorie este să fie cu luare aminte la căile lor, să-și umilească inimile mândre și ușuratice înaintea lui

Dumnezeu, să-și mărturisească păcatele și să se convertească.

Deșertăciunea în îmbrăcăminte și de asemenea iubirea distracțiilor reprezintă o mare ispită pentru tineret. Dumnezeu are pretenții sacre de la noi toți. El cere toată inima, tot sufletul, întreaga afecțiune. Răspunsul care este dat uneori acestei declarații este: „O, eu nu mărturisesc că sunt creștin!” Și dacă nu mărturisești, ce? Nu cere Dumnezeu de la tine aceleași lucruri pe care le pretinde de la cineva care mărturisește că este copilul Său? Pentru că ești îndrăzneț în nesocotirea lucrurilor sacre, va fi păcatul tău de neglijență și răzvrătire trecut cu vederea de către Domnul? Fiecare zi în care disprețuiești cerințele lui Dumnezeu, fiecare ocazie în care refuzi îndurarea ce ți se oferă, ți se pune la socoteală și va îngroșa lista păcatelor care vor sta împotriva ta în ziua în care vor fi cercetate rapoartele tuturor sufletelor. Mă adresez vouă, tineri și tinere, mărturisitori sau nu. Dumnezeu vă cere afecțiunea, supunerea voioasă și devotamentul față de El. Aveți acum un scurt timp de probă și vă puteți folosi de această ocazie pentru a vă preda, fără condiții, lui Dumnezeu.

Ascultarea și supunerea față de cerințele lui Dumnezeu sunt condițiile date de apostolul inspirat, condiții prin care devenim copii ai lui Dumnezeu, membri ai familiei regale. Prin propriul Său sânge, Isus a salvat pe fiecare copil și pe fiecare tânăr, bărbat și femeie din genunea ruinei spre care îi silea Satana să meargă. Pentru că păcătoșii nu vor dori să accepte mântuirea care le-a fost oferită fără plată, sunt ei dezlegați de obligațiile lor? Faptul că aleg să rămână în păcătoși nelegiuire cutezătoare nu le micșorează vina. Isus a plătit un preț pentru ei și Îi aparțin. Sunt proprietatea Lui; iar dacă ei nu-I dau ascultare Celui care și-a dat viața pentru ei, ci își consacră timpul, energia și talentul în slujba lui Satana, își vor lua răsplata, care este moartea. Slava nemuritoare și viața veșnică sunt răsplata pe care Răscumpărătorul nostru o oferă celor care vor dori să-I dea ascultare. El a făcut cu putință ca ei să-și desăvârșească un caracter creștin prin Numele Său și să obțină biruința pentru ei înșiși așa cum a biruit El pentru ei. Apostolul le-a dat un exemplu prin propria lui viață, arătându-le cum pot birui. „Plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Pretențiile lui Dumnezeu se răsfrâng în mod egal asupra tuturor. Cei care aleg să ia în seamă mântuirea cea mare ce le-a fost dată fără plată, care aleg să slujească propriilor persoane și rămân dușmani ai lui Dumnezeu, dușmani ai Răscumpărătorului care S-a jertfit pe Sine, își iau sigur răsplata. Ei seamănă în firea pământească și din

firea pământească vor culege stricăciune.

Cei care s-au îmbrăcat în Hristos prin botez, arătând prin acest act despărțirea lor de lume și că au făcut legământ să umble prin înnoirea vieții, nu trebuie să-și aducă idoli în inimi. Cei care s-au bucurat odată de dovada iertării păcatelor, care au gustat din iubirea Mântuitorului și care apoi se alătură iarăși dușmanilor lui Hristos, respingând neprihănirea desăvârșită pe care le-o oferă Isus și alegând căile pe care El le-a osândit, vor fi judecați cu mai mare severitate decât păgânii care n-au avut niciodată lumina și care nu L-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu sau Legea Sa. Cei care refuză să urmeze lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu, alegând distracțiile, deșertăciunile și nebuniile lumii și refuzând să-și modeleze comportamentul după cerințele drepte și sfinte ale Legii lui Dumnezeu, sunt vinovați de cele mai grave păcate în fața lui Dumnezeu. Vina și răsplata lor va fi proporțională cu lumina și privilegiile pe care le-au avut.

Vedem lumea absorbită de propriile ei distracții. Primele și cele mai înalte griji pe care le au cei mai mulți, îndeosebi femeile, sunt cele legate de etalarea ostentativă. Dragostea de îmbrăcăminte și plăceri spulberă fericirea a mii de oameni. Iar unii dintre cei care mărturisesc că iubesc și păzesc poruncile lui Dumnezeu imită ca niște maimuțe, cât de fidel sunt ei în stare, pe cei din această categorie, păstrându-și însă numele de creștini. Unii tineri sunt atât de dornici să iasă în evidență prin etalare, încât sunt dispuși să renunțe și la numele de creștin, numai să poată să-și urmeze dorințele după îmbrăcăminte, de dragul orgoliului și spre satisfacerea plăcerii. Tăgăduirea eului în îmbrăcăminte este o parte a datoriei noastre creștine. A ne îmbrăca simplu și a ne abține de la etalarea bijuteriilor și podoabelor de orice fel, aceasta este în armonie cu credința noastră. Ne numărăm noi printre aceia care văd nesăbuința celor lumești care își îngăduie extravaganța în îmbrăcăminte și de asemenea iubirea de distracții? Dacă este așa, ar trebui să aparținem categoriei acelor care se feresc de tot ceea ce aprobă acest spirit care pune stăpânire pe mintea și inima celor ce trăiesc numai pentru această lume și care nu se gândesc niciodată și nu-și fac o grijă pentru cea viitoare.

Tineri creștini, am văzut în unii dintre voi o dragoste pentru îmbrăcăminte și etalare ostentativă care mi-a provocat suferință. La unii care au fost bine educați, care au avut din pruncie privilegiile religioase și care s-au îmbrăcat în Hristos prin botez, mărturisind astfel că sunt morți față de lume, am văzut o deșertăciune a îmbrăcăminte și o frivolitate în comportare care L-au rănit pe scumpul Mântuitor și au adus rușine asupra cauzei lui Dumnezeu. Am remarcat cu durere starea de declin religios și

dispoziția voastră de a vă ornamenta și împodobi vestimentația. Unii au avut marea nenorocire de a intra în posesia unor lăntișoare sau ace de cravată confecționate din aur sau a ambelor articole și au dat dovadă de prost gust, etalându-le, scoțându-le în evidență pentru a atrage atenția. Nu pot decât să-i compar pe acești indivizi cu păunul cel orgolios, care își expune penele superbe pentru a stârni admirația. Este tot ceea ce are această pasăre pentru a atrage admirația; căci vocea și forma sa numai atrăgătoare nu sunt.

Cei tineri se pot strădui să caute asiduu podoaba unui duh blând și liniștit, o bijuterie neprețuită care poate fi purtată cu o grație cerească. Această podoabă îi va atrage pe mulți din această lume și va fi considerată foarte valoroasă de către îngerii cerești și, mai presus de toți, de către Tatăl nostru ceresc și îi va pregăti pe cei ce o poartă să fie oaspeți bineveniți în curțile cerești.

Tinerii au înzestrări care, cultivate cum se cuvine, îi vor face demni de aproape orice poziție de încredere. Dacă și-ar propune ca obiectiv obținerea unei educații pentru a-și exercita și dezvolta în așa fel puterile pe care li le-a dat Dumnezeu, încât să poată fi folositori și să se dovedească o binecuvântare pentru alții, mintea lor nu ar ajunge să coboare la un standard inferior. Ei ar arăta profunzime a cugetării și statornicie a principiilor, și-ar face simțită influența și ar impune respect. Ar putea avea o influență înălțătoare asupra altora, care ar călăuzi sufletele să vadă și să recunoască puterea pe care o are o viață creștină rațională. Cei care se îngrijesc mai mult de împodobirea propriilor lor persoane pentru etalare decât de educarea minții și folosirea puterilor lor ca să obțină cel mai înalt folos, pentru a-L putea slăvi pe Dumnezeu, nu-și dau seama de răspunderea pe care o au față de El. Ei vor avea tendința de a fi superficiali în tot ceea ce întreprind, își vor îngusta capacitatea de a fi folositori și își vor pipernici intelectul.

Inima îmi este profund îndurerată pentru tații și mamele acestor tineri, cât și pentru copiii lor. A existat o lipsă în educarea acestor copii, lucru care aduce o grea răspundere asupra cuiva. Părinții care și-au cocoloșit și răsfățat copiii, în loc să le pună cu înțelepciune restricții din principiu, pot vedea caracterele pe care le-au format. Așa cum a fost educația, așa vor fi și tendințele caracterului.

Credinciosul Avraam

Mintea mea se întoarce la credinciosul Avraam, care, în supunere față de porunca

divină ce i-a fost dată într-o viziune de noapte la Beer-șeba, pornește la drum însoțit de Isaac. Vede în fața sa muntele pe care Dumnezeu îi spusese că i-l va indica drept locul hotărât unde trebuia să aducă jertfa. Ia lemnele de pe umerii slujitorului său și le pune asupra lui Isaac, cel care urma să fie jertfit. Își încinge sufletul cu hotărâre și asprime agonizantă, gata pentru lucrarea pe care Dumnezeu i-a cerut s-o înfăptuiască. Cu inima sfâșiată și cu mâna tremurând ia foc, în timp ce Isaac întreabă: „Tată, iată focul și lemnele, dar unde este jertfa?” Însă, ah, Avraam nu-i poate spune acum! Tatăl și fiul zideau altarul și vine momentul îngrozitor ca Avraam să-i spună lui Isaac ceea ce i-a chinuit sufletul toată călătoria, cât a fost de lungă, că Isaac însuși este victima. Isaac nu este un băiețel; este un tânăr în toată puterea cuvântului. Putea să refuze să se supună intenției pe care o avea tatăl său, dacă ar fi vrut. Nu-și acuză tatăl de nebunie și nici măcar nu caută să-l facă să se răzgândească. Se supune. El crede în dragostea tatălui său și că acesta nu ar aduce jertfa îngrozitoare a singurului său fiu dacă nu i-ar fi spus Dumnezeu s-o facă. Isaac este legat de mâinile tremurătoare și iubitoare ale tatălui său, plin de compătimire, pentru că Dumnezeu a spus așa. Fiul se supune jertfirii, căci el crede în integritatea tatălui său. Însă când totul este gata, când credința tatălui și supunerea fiului sunt pe deplin probate, îngerul lui Dumnezeu oprește mâna ridicată a lui Avraam, care este pe punctul să-și înjunghie fiul, și îi spune că este de ajuns. „Știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”.

Această faptă de credință a lui Avraam este raportată pentru folosul nostru. Ea ne învață marea lecție a încrederii în cerințele lui Dumnezeu, oricât de aprige și dureroase ar putea fi; și îi învață pe copii supunerea desăvârșită față de părinții lor și față de Dumnezeu. Prin ascultarea lui Avraam, suntem învățați că nu avem nimic prea scump pentru a-l da lui Dumnezeu.

Isaac a fost o reprezentare a Fiului lui Dumnezeu, care a fost adus ca jertfă pentru păcatele lumii. Dumnezeu a vrut să-i întipărească lui Avraam Evanghelia mântuirii pentru om. Pentru a realiza acest lucru și a face ca adevărul să devină ceva real pentru el și de asemenea pentru a-i testa credința, El i-a cerut să-l înjunghie pe scumpul său Isaac. Toată suferința și agonia pe care le-a îndurat Avraam în acea întunecată și înfricoșătoare încercare au avut drept scop ca înțelegerea lui să fie profund impresionată de planul de răscumpărare pentru omul căzut. El a fost determinat să înțeleagă prin propria lui experiență cât de mare era tăgăduirea de sine a Veșnicului Dumnezeu prin actul de a-și da propriul Fiul la moarte pentru salvarea omului de la ruină sigură. Pentru Avraam, nici

o tortură psihică nu o putea egala pe aceea pe care a îndurat-o, supunându-se poruncii divine de a-și sacrifica fiul.

Dumnezeu și-a sortit Fiul la o viață de umilință, tăgăduire de sine, sărăcie, trudă, rușine și moarte agonizantă prin răstignire. Însă atunci nu a fost nici un înger care să poarte fericita solie: „De-ajuns; nu este nevoie să mori, preaiubitul Meu Fiu.” Legiuni de îngeri așteptau întristați, sperând că, așa cum a fost și în cazul lui Isaac, în ultimul moment Dumnezeu va împiedica moartea Sa rușinoasă. Însă îngerilor nu li s-a îngăduit să ducă un asemenea mesaj Fiului drag al lui Dumnezeu. Umilirea din sala de judecată și pe drumul Calvarului a continuat. A fost batjocorit, luat în răs și scuipat. El a îndurat batjocura, insultele și sarcasmul celor care-L urau, până când, pe cruce, și-a plecat capul și a murit.

Ne putea Dumnezeu da vreo dovadă mai mare a iubirii Sale decât lăsând astfel ca Fiul Său să treacă prin această scenă a suferinței? Și, după cum darul lui Dumnezeu către om a fost fără plată, dragostea Sa infinită, tot astfel pretențiile Sale asupra încrederii și supunerii noastre, asupra întregii inimi și a tezaurului afecțiunii noastre sunt infinite. El cere tot ceea ce omului îi este cu putință să dea. Supunerea noastră trebuie să fie proporțională cu darul lui Dumnezeu; trebuie să fie deplină și să nu lase de dorit în nimic. Îi suntem cu toții datori lui Dumnezeu. El are pretenții asupra noastră, pe care nu le putem satisface fără a ne da pe noi înșine ca jertfă deplină și de bună voie. Pretinde supunere promptă și fără rezerve și nu va accepta nimic mai puțin decât acest lucru. Avem acum ocazia de a dobândi dragostea și bunăvoința lui Dumnezeu. Acest an poate fi ultimul din viața unora care citesc aceste rânduri. Există cineva dintre tinerii care citesc acest apel care ar alege mai degrabă plăcerile lumii decât acea pace pe care o dă Hristos cercetătorului sincer și împlinitorului voios al voinței Lui?

Dumnezeu cântărește caracterele, comportamentul și motivațiile noastre cu cumpăna Sanctuarului. Va fi un lucru înfricoșător să fii declarat prea ușor în iubire și supunere de către Răscumpărătorul nostru, care a murit pe cruce pentru a atrage inima noastră la El. Dumnezeu a revărsat asupra noastră daruri mari și prețioase. El ne-a dat lumină și cunoașterea voinței Sale, astfel încât să nu fim nevoiți să greșim sau să umblăm în întuneric. Faptul de a fi cântărit în cumpănă și a fi găsit ușor în ziua răsplătirii finale va fi un lucru înfricoșător, în urma unei greșeli îngrozitoare care nu va putea fi îndreptată niciodată. Tineri prieteni, vor fi căutate în van numele voastre în cartea lui Dumnezeu?

Dumnezeu v-a dat de făcut o lucrare pentru El care vă va transforma în împreună lucrători cu El. Pretutindeni în jurul vostru există suflete de salvat. Sunt cei pe care îi puteți încuraja și binecuvânta prin eforturile voastre susținute. Puteți întoarce suflete de la păcat la neprihănire. Când vă dați seama de faptul că aveți de dat socoteală lui Dumnezeu, veți simți nevoia credincioșiei în rugăciune și în vegherea împotriva ispitelor lui Satana. Dacă sunteți cu adevărat creștini, veți simți mai degrabă nevoia de a deplânge întunecimea morală din lume decât de a vă complăce în frivolitate și orgoliu pentru îmbrăcăminte. Veți fi printre cei care suspină și plâng din pricina urâciunilor care se înfăptuiesc în țară. Veți ține piept ispitelor lui Satana, acelea de a vă îngădui deșertăciunea, gătelile și podoabele în scopul etalării. Minte care poate fi satisfăcută cu aceste lucruri frivole cu prețul neglijării înaltelor responsabilități este îngustată, iar intelectul se pipernicește.

Tinerii din zilele noastre pot fi împreună lucrători cu Hristos dacă vor și, lucrând, credința li se va întări, iar cunoștința în ce privește voința divină va spori. Fiecare țel nobil și fiecare faptă bună va fi înregistrată în cartea vieții. Îmi doresc să pot trezi tineretul pentru a putea vedea și simți păcătoșenia faptului de a trăi pentru satisfacerea poftelor lor și de a-și micșora intelectul cu lucrurile ieftine, deșarte ale acestei vieți. Dacă vor binevoi să-și înalțe gândurile și cuvintele deasupra atracțiilor frivole ale acestor lumi și să-și propună ca țel slăvirea lui Dumnezeu, atunci pacea Sa, care întrece orice pricepere, va fi a lor.

Umilința lui Hristos

Nu a umblat Exemplul nostru pentru noi pe cărarea grea a tăgăduirii și jertfirii de sine și a umilinței pentru a ne salva? El a întâmpinat dificultăți, a trecut prin dezamăgiri și a răbdat batjocura și suferința în lucrarea Sa de a ne mântui. Și noi să refuzăm să mergem pe cărarea deschisă de Împăratul slavei? Să ne plângem de greutate și încercări întâmpinate în lucrarea de a birui fiecare pentru propria persoană, când ne amintim de suferințele pe care le-a avut Răscumpărătorul nostru în pustia ispitei, în grădina Ghetsemani și pe Calvar? A suferit toate acestea pentru a ne arăta calea și pentru a ne aduce ajutorul divin, pe care trebuie să-l primim sau să pierim. Dacă tinerii doresc să dobândească viața veșnică, să nu se aștepte că își pot urma propriile înclinații. Premiul îi va costa ceva, chiar totul. Îl pot avea acum pe Isus sau lumea. Dragi tineri, cât de mulți sunt aceia care acceptă să suporte privațiunile, oboseala, truda și neliniștile pentru a se

sluji pe ei înșiși și a câștiga un anumit lucru în această viață! Ei nici nu se gândesc să se plângă de greutățile și dificultățile pe care le întâlnesc pentru a-și sluji propriului interes. Și atunci de ce să refuze conflictul, tăgăduirea de sine sau orice sacrificiu pentru a obține viața veșnică?

Hristos a venit din curțile slavei în această lume poluată de păcat și S-a umilit, luând asupra-I natura omenească. El S-a identificat cu slăbiciunile noastre și a fost ispitit în toate lucrurile asemenea nouă. Hristos și-a desăvârșit un caracter drept aici pe pământ, nu pentru Sine Însuși, căci caracterul Său era curat și fără pată, ci pentru omul căzut. El oferă omului caracterul Său, dacă acesta îl acceptă. Păcătosului, prin pocăință de păcatele lui, credința în Hristos și supunerea față de Legea desăvârșită a lui Dumnezeu, i se atribuie neprihănirea lui Hristos; aceasta devine neprihănirea lui, iar numele său este înregistrat în cartea vieții Mielului. El devine un copil al lui Dumnezeu, un membru al familiei regale.

Isus a plătit un preț infinit pentru răscumpărarea lumii, iar neamul omenesc a fost dat în mâinile Sale; a devenit proprietatea Sa. El și-a jertfit onoarea, bogățiile și căminul slăvit din curțile regale și a devenit fiul lui Iosif și al Mariei. Iosif era unul dintre cei mai umili lucrători cu ziua. Isus, de asemenea, muncea; El a dus o viață de trudă și greutate. Când și-a început lucrarea, după botezul Său, El a îndurat un post agonizant de aproape șase săptămâni. Nu doar durerile sfâșietoare ale foamei Îi făceau suferințele nespuse de mari, ci și vina păcatelor lumii, care apăsau atât de tare asupra Lui. El, care nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat pentru noi. Având această oribilă greutate a vinei asupra Sa, datorată păcatelor noastre, El a trecut cu bine îngrozitorul test al înfrânării poftelor, al iubirii de lume și al gloriei obținute ușor, precum și cel al orgoliului etalării ostentative, care duce la încumetare. Hristos a îndurat aceste trei mari ispite de căpetenie și a biruit în contul omului, împlinind pentru acesta un caracter neprihănit, pentru că știa că omul nu putea face aceasta singur. El știa că în aceste trei puncte avea să asalteze Satana neamul omenesc. Diavolul îl biruise pe Adam și intenționa să-și continue lucrarea până la ruina completă a omului. Hristos a intrat în locul omului pe teritoriul lui Satana pentru a-l birui, întrucât a văzut că omul nu poate birui pentru el însuși. Hristos a pregătit calea pentru răscumpărarea omului prin propria Sa viață de suferință, de tăgăduire și sacrificiu de sine, prin umilința și, în final, moartea Sa. Hristos a adus omului ajutor, pentru ca acesta, urmând exemplul Lui, să poată birui pentru el însuși, așa cum Hristos a biruit pentru el.

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți și voi”. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei», zice Domnul; «nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic».”

Cu câtă îndurare și blândețe se poartă Tatăl nostru ceresc cu copiii Săi! El îi păzește de o mie de pericole nevăzute pentru ei și îi apără de șireteniile ingenioase ale lui Satana, pentru a nu fi nimiciți. Pentru că nu putem observa grija protectoare a lui Dumnezeu prin îngerii Săi cu vederea noastră slabă, noi nu încercăm să contemplăm și să apreciem interesul arătat prin atenția necurmată pe care o are milostivul și binevoitorul Creator față de lucrarea mâinilor Sale și nu suntem recunoscători pentru mulțimea îndurărilor pe care le revarsă zilnic asupra noastră.

Cei tineri nu realizează la cât de multe primejdii sunt expuși zilnic. Nu le vor putea cunoaște niciodată deplin pe toate; dacă însă vor fi atenți și se vor ruga, Dumnezeu va menține sensibilitatea conștiințelor lor și ne va ține simțurile treze, pentru a putea sesiza lucrările vrăjmașului și a fi întăriți împotriva atacurilor lui. Însă mulți tineri și-au urmat atâta timp propriile înclinații, încât „datorie” este pentru ei un cuvânt fără sens. Ei nu-și dau seama de datoriile înalte și sfinte pe care le-ar putea avea de împlinit pentru folosul altora și pentru slava lui Dumnezeu; și neglijează total îndeplinirea lor.

Dacă ar putea tinerii să se trezească și să simtă că într-adevăr au nevoie de tărie de la Dumnezeu pentru a rezista ispitelor lui Satana, atunci ar câștiga biruințe prețioase și ar obține o experiență valoroasă în lupta creștină. Cât de puțini tineri se gândesc la îndemnul inspiratului apostol Petru: „Fiți treji și vegheați. Pentru că potrivnicul vostru,

diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință!” În viziunea care i-a fost dată, Ioan a văzut puterea lui Satana asupra oamenilor și a exclamat: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.”

Vegherea neîntreruptă și rugăciunea umilă reprezintă unica siguranță pentru cei tineri. Să nu-și facă iluzii că pot fi creștini fără acestea. Satana își ascunde ispitele și tertipurile sub un veșmânt de lumină, ca atunci când s-a apropiat de Hristos în pustie. Avea atunci înfățișarea îngerilor cerești. Vrajmașul sufletelor se va apropia de noi în chip de oaspete ceresc; iar apostolul ne recomandă să fim treji și să veghem, căci numai așa putem fi în siguranță. Tinerii care își îngăduie nepăsarea și frivolitatea și care neglijează îndatoririle creștine cad mereu în ispitele vrăjmașului, în loc să biruie așa cum a biruit Hristos.

Pentru sufletul consacrat pe deplin, a-I sluji lui Hristos nu este o corvoadă. Supunerea față de Mântuitorul nostru nu ne răpește din fericirea și adevărata plăcere a acestei vieți, ci are o putere de a ne înălța și rafina caracterele. Studiul zilnic al prețioaselor cuvinte ale vieții, pe care le găsim în Biblie întărește intelectul și oferă o cunoaștere a marilor și slăvitelor lucrări ale lui Dumnezeu în natură. Prin studiul Scripturilor, obținem o cunoaștere corectă a modului în care să trăim pentru a ne bucura în cea mai mare măsură de o fericire desăvârșită. Cel ce studiază Biblia este de asemenea înarmat cu argumente din Scriptură, încât să poată veni în întâmpinarea îndoielilor necredincioșilor și să le îndepărteze prin lumina clară a adevărului. Cei care au cercetat Scripturile pot fi întotdeauna întăriți împotriva ispitelor lui Satana: ei pot fi pregătiți pe deplin pentru orice faptă bună fiind gata să răspundă oricui le cere socoteală de nădejdea care este în ei.

Prea adesea se lasă asupra minții impresia că religia degradează și că este un act de bunăvoință din partea păcătoșilor dacă acceptă standardul biblic ca regulă de viață. Ei cred că cerințele ei sunt grosolane, că, acceptându-le, trebuie să renunțe la toate gusturile lor — și la bucuria pe care le-o dă — pentru ceea ce este frumos și că trebuie să primească în schimb umilința și degradarea. Satana nu încâtușează niciodată mintea cu o amăgire mai mare decât aceasta. Religia curată a lui Isus cere de la cei care o îmbrățișează simplitatea frumuseții naturale și strălucirea rafinamentului natural și a purității elevate mai degrabă decât artificialul și falsul.

În timp ce religia curată este considerată exigentă datorită cerințelor ei mai cu seamă de către cei tineri, ea este comparată nefavorabil cu strălucirea falsă și amăgitoare a lumii, iar exigențele Bibliei sunt privite ca niște teste umilitoare de tăgăduire de sine, care le răpesc bucuria vieții. Însă, dacă urmașii declarați ai lui Hristos ar fi împlinit în viețile lor principiile religiei curate, religia lui Hristos ar fi primită de mai multe minți rafinate. Religia biblică nu are în ea nimic care să deranjeze simțămintele cele mai delicate. Ea este, prin toate preceptele și cerințele ei, la fel de curată ca și caracterul lui Dumnezeu și la fel de înălțată ca tronul Său.

Răscumpărătorul lumii ne-a avertizat împotriva mândriei vieții, nu împotriva grației și frumuseții ei natale. El a îndreptat atenția asupra frumuseții strălucitoare a florilor câmpului și asupra nufărului, care se odihnește în puritatea lui desăvârșită în sânul iazului, și a spus: „Uitați-vă cu atenție cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.” Aici El arată că, deși unele persoane pot manifesta multă grijă și pot trudi din greu pentru a se transforma în obiect de admirație prin podoabe exterioare, toate ornamentele lor artificiale, pe care pun un preț atât de mare, nu se pot compara cu frumusețea naturală a florilor simple de pe câmp. Chiar aceste flori simple, purtând podoaba dată de Dumnezeu, vor întrece în frumusețe veșmintele splendide ale lui Solomon. „Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.”

Iată o lecție importantă pentru fiecare urmaș al lui Hristos. Răscumpărătorul lumii vorbește tineretului. Vreți voi să dați ascultare cuvintelor Sale care cuprind învățături cerești? El pune înaintea voastră teme pentru meditație care vor înălța, înnobila, curăți și rafina, dar care niciodată nu vor degrada sau pipernici intelectul. Vocea Sa vi se adresează: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.” „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Dacă lumina lui Dumnezeu este în voi, va lumina și pe alții. Ea nu poate fi ascunsă vreodată.

Dragi tineri, dispoziția pe care o aveți de a vă îmbrăca după modă și de a purta dantelă, aur și podoabe pentru a vă etala nu va recomanda altora religia voastră sau adevărul pe care-l mărturișiți. Oamenii cu percepție fină vor privi încercările voastre de a vă înfrumuseța exteriorul ca o dovadă a unor minți slabe și inimi vanitoase. Recomandarea pentru surorile mele tinere este aceasta: rochii simple, nesofisticate și

nepretențioase. Nu există nici un mod mai bun de a face ca lumina voastră să-i lumineze pe alții, decât acela al simplității cu care vă îmbrăcați și vă purtați. Puteți arăta tuturor că, prin comparație cu lucrurile veșnice, estimați corect valoarea lucrurilor din viața aceasta.

Acum aveți ocazia de aur pentru a vă forma caractere curate și sfinte pentru cer. Nu vă puteți permite să petreceți aceste momente prețioase gătindu-vă, ondulându-vă părul și înfrumusețându-vă exteriorul în defavoarea împodobirii interioare. „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.”

Dumnezeu, care a creat frumoase și încântătoare toate lucrurile asupra cărora ne oprim privirile, este un iubitor de frumos și vă arată ce înseamnă pentru El adevărata frumusețe. Podoaba unui duh blând și liniștit este pentru El de mare preț. Deci, să nu căutăm cu stăruință să dobândim ceea ce Dumnezeu consideră ca fiind mai valoros decât îmbrăcămintea costisitoare, decât perlele sau aurul? Împodobirea lăuntrică, blândețea, un duh în perfectă armonie cu îngerii cerești, acestea nu vor lua din adevărata demnitate a caracterului și nu ne vor face mai puțin plăcuți aici, în această lume.

Religia curată îl înnobilează pe cel ce a îmbrățișat-o. La creștinul adevărat veți descoperi întotdeauna un marcant spirit de voieșie, o încredere sfântă, fericită în Dumnezeu, o supunere față de providența Sa, lucruri care înviorează sufletul. Pentru creștin, iubirea și bunăvoința lui Dumnezeu pot fi văzute în fiecare cadou mărinimos pe care-l primește. Frumusețile din natură constituie o temă de meditație. Studiind minunăția naturală care ne înconjoară, mintea este purtată prin mijlocirea naturii către Autorul a tot ceea ce este încântător. Toate lucrările lui Dumnezeu vorbesc simțurilor noastre, preamărindu-I puterea, înălțându-I înțelepciunea. Fiecare lucru creat are în sine un farmec care stârnește interesul copilului lui Dumnezeu și îi cultivă gustul de a privi aceste dovezi prețioase ale iubirii lui Dumnezeu ca fiind deasupra lucrării ieșite prin îndemânarea omului.

Prin cuvinte de entuziasm fervent, profetul Îl preamărește pe Dumnezeu în lucrurile Sale create: „Când privesc cerurile — lucrarea mâinilor Tale — luna și stelele pe care le-ai făcut Tu, îmi zic: «Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?»... Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe

tot pământul! Voi lăuda pe Dumnezeu din toată inima mea, voi istorisi toate minunile Lui”.

Absența religiei este cea care face ca drumul atât de multor mărturisitori ai religiei să fie întunecat. Există oameni care pot trece drept creștini, dar care sunt nevrednici de acest nume. Ei nu au caractere creștine. Când calitatea lor de creștini este pusă la probă, falsitatea ei este mai mult decât evidentă. Adevărata religie se vede în comportamentul de zi cu zi. Viața creștinului este caracterizată prin lucrarea sinceră, altruistă de a face bine celorlalți și de a-L slăvi pe Dumnezeu. Cărarea ei nu este întunecată și posomorâtă. Un scriitor inspirat a spus: „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei. Calea celor răi este ca întunericul gros: ei nu văd de ce se vor poticni”.

Și să ducă cei tineri o viață deșartă și nepăsătoare, ocupându-se cu moda și frivolitatea, înjosindu-și intelectul cu grija de a fi bine îmbrăcați și risipindu-și timpul în plăceri senzuale? Când toți sunt nepregătiți, Dumnezeu le-ar putea spune: „În noaptea aceasta, nebunia voastră va înceta”. El poate îngădui ca asupra celor care nu au adus deloc roade spre slava Sa să vină o boală mortală. Față în față cu realitățile veșniciei, s-ar putea să își dea seama de valoarea timpului și vieții pe care le-au pierdut. Atunci s-ar putea să-și dea seama de valoarea sufletului. Ei văd că nu L-au slăvit pe Dumnezeu, luminând calea către cer pentru alții. Ei au viețuit pentru a glorifica eul. Și, torturați de dureri și chin sufletesc, nu pot înțelege clar lucrurile veșnice. S-ar putea să-și revadă viața și, în remușcarea care-i cuprinde, să strige: „N-am făcut nimic pentru Isus, care a făcut totul pentru mine. Viața mea a fost un eșec îngrozitor”.

Dragi tineri, când vă rugați să nu fiți duși în ispită, amintiți-vă că lucrarea voastră nu se sfârșește o dată cu rugăciunea. Apoi trebuie să răspundeți cât mai mult cu putință propriei voastre rugăciuni, rezistând și lăsându-L pe Isus să facă pentru voi ceea ce nu puteți face singuri. Nu puteți fi atât de bine stăpâniți în vorbire și comportament încât să nu-l provocați pe vrăjmaș să vă ispitească. Mulți dintre tinerii noștri, prin nesocotirea din neglijență a mustrărilor și avertizărilor ce le-au fost date, deschid larg ușa înaintea lui Satana. Având Cuvântul lui Dumnezeu drept călăuză și pe Isus ca Învățător ceresc, nu trebuie să rămânem neștiutori în ce privește cerințele Sale sau vicleniile lui Satana și să fim biruiți de ispitele lui. Nu va fi deloc o sarcină neplăcută să ne supunem voinței lui Dumnezeu, când acceptăm fără rezerve să fim conduși de Duhul Său.

Acum este timpul să lucrăm. Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, atâta vreme cât vom trăi în această lume, ne va da o lucrare de făcut. Nu putem spune niciodată că nu avem nimic de făcut, atâta vreme cât rămâne o lucrare neterminată. Îmi doresc ca toți tinerii să vadă, așa cum am văzut eu, lucrarea pe care o pot face și că Dumnezeu îi va considera răspunzători pentru neglijarea ei. Cea mai mare lucrare realizată vreodată în lume a fost înfăptuită de Acela care a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. O persoană cu o minte ușuratică nu va împlini niciodată binele.

Slăbiciunea spirituală a multor tineri și tinere din acest veac este deplorabilă, pentru că ei ar putea fi puternici agenți ai binelui dacă ar fi consacrați lui Dumnezeu. Deplâng mult lipsa de statornicie a acelor tineri. Este un lucru pe care toți ar trebui să-l privim ca fiind jalnic. Pare să fie o lipsă a puterii de a face bine, o lipsă a efortului sincer de a asculta chemările datoriei, nu pe cele ale înclinațiilor. Unii par să nu aibă decât puțină tărie de a se împotrivi ispitei. Motivul pentru care ei sunt ca niște pitici în lucrurile spirituale este că nu se întăresc spiritual prin exercițiu. Stau nemișcați, când ar trebui să meargă înainte. Fiecare pas în viața de credință și datorie este un pas către cer. Îmi doresc mult să aud despre o reformă, în multe privințe, așa cum tinerii n-au mai făcut niciodată până acum. Fiecare perspectivă atrăgătoare pe care o poate inventa Satana este împinsă spre ei, pentru a-i face indiferenți și nepăsători în ce privește lucrurile veșnice. Sfatul meu este ca tinerii să facă eforturi deosebite pentru a se ajuta unul pe altul să trăiască în credincioșie față de legămintele pe care le-au făcut prin botez și să se angajeze solemn înaintea lui Dumnezeu că își vor retrage dragostea pe care o au față de îmbrăcăminte și ostentație.

Aș vrea să le reamintesc tinerilor care își împodobesc propriile persoane și poartă pene la pălărie că, din cauza păcatelor lor, capul Mântuitorului a purtat rușinoasa coroană de spini. Când petreceți timp prețios aranjându-vă îmbrăcăminte, amintiți-vă că Împăratul slavei a purtat o cămașă simplă, care n-avea nici o cusătură. Voi, care vă osteniți să vă împodobiți, vă rog să țineți minte că Isus era adesea obosit din cauza muncii neîncetate, a tăgăduirii și jertfirii de sine pentru a-i binecuvânta pe cei aflați în suferință și în nevoie. El a petrecut în rugăciune nopți întregi pe munții singuratici nu din pricina slăbiciunilor și nevoilor Sale, ci pentru că a văzut și a simțit slăbiciunea firilor voastre de a se împotrivi ispitelor vrăjmașului chiar în acele puncte în care sunteți acum biruiți. El a știut că veți fi indiferenți față de primejdii și că nu veți simți nevoia rugăciunii. În contul nostru, și-a revărsat rugăciunile către Tatăl Său, cu strigăte puternice și lacrimi. Acele lacrimi au fost vărsate și chipul Mântuitorului a fost umbrat

de tristețe și suferință mai mult decât oricare dintre fiii oamenilor, pentru a ne salva pe noi chiar de mândria și iubirea de plăceri și deșertăciunea în care trăim acum și care alungă din suflet iubirea lui Isus.

Tineri prieteni, vă veți ridica și vă veți scutura de această înfricoșătoare indiferență și adormire care v-au făcut asemenea lumii? Veți lua voi aminte la glasul avertizării, care vă spune că nimicirea stă în calea celor care sunt relaxați în acest ceas de primejdie? Biete suflete frivole, răbdarea lui Dumnezeu nu vă va aștepta la nesfârșit. Cel care ține în mâini destinele noastre nu Se va lăsa tratat mereu cu ușurătate. Isus ne declară că acesta este un păcat mai mare decât acela care a adus nimicirea Sodomei și a Gomorei. Este păcatul acelor care au marea lumină a adevărului în aceste zile și care nu sunt mișcați spre pocăință. Este păcatul de a respinge lumina celei mai solemne solii de milă date lumii. Este păcatul celor care Îl văd pe Isus în pustia ispitei, aplecat și apăsător de agonia morții din pricina păcatelor lumii, și care totuși nu sunt mișcați spre pocăință deplină. A postit aproape șase săptămâni pentru a birui, în contul oamenilor, îngăduința poftelor și deșertăciunii și dorința de etalare și cinstire lumească. El le-a arătat cum pot birui singuri după modelul biruinței Sale; însă nu este plăcut pentru firile lor să suporte conflictul și batjocura, luarea în răs și rușinea, toate de dragul Lui. Nu le este pe plac tăgăduirea de sine și nici să caute mereu să facă bine altora. Nu este plăcut să biruie cum a biruit Hristos, așa că întorc spatele modelului ce le-a fost dat spre copiere și refuză să imite exemplul pe care Mântuitorul a venit din curțile cerești să li-l lase.

Va fi mai ușor pentru Sodoma și Gomora în ziua judecății decât pentru aceia care au avut privilegiile și marea lumină care strălucește în zilele noastre, dar care au neglijat să urmeze lumina și să-și predea pe deplin inimile lui Dumnezeu.

Capitolul 33

Zecimi și daruri

Misiunea bisericii lui Hristos este aceea de a-i salva pe păcătoșii care sunt gata să piară. Este de a face cunoscută dragostea lui Dumnezeu față de oameni și de a-i câștiga la Hristos prin eficiența acelei iubiri. Adevărul pentru acest timp trebuie dus în colțurile întunecate ale pământului, iar această lucrare poate începe în cămin. Urmașii lui Hristos nu ar trebui să ducă o viață egoistă; ci, plini de Duhul lui Hristos, ar trebui să lucreze în armonie cu El.

Există anumite cauze pentru răceala și necredința de acum. Iubirea de lume și grijile vieții despart sufletul de Dumnezeu. Apa vieții trebuie să fie în noi și să izvorască, țâșnind în viață veșnică. Trebuie să facem în exterior lucrarea pe care Dumnezeu o face înăuntru. Dacă acela care este creștin s-ar bucura de lumina vieții, el ar trebui să-și sporească eforturile de a-i face și pe alții să cunoască adevărul. Viața lui trebuie să fie caracterizată prin străduințele și sacrificiile de a face bine altora; și atunci nu se va mai plânge nimeni că nu se bucură de viață.

Îngerii sunt angajați continuu în lucrarea desfășurată pentru fericirea altora. Aceasta este fericirea lor. Ceea ce inimile egoiste ar considera drept slujbă umiltoare, slujirea acelor persoane care sunt inferioare în toate privințele, în caracter și rang, este lucrarea îngerilor curați, fără păcat, din curțile împărătești ale cerului. Spiritul iubirii jertfitoare de sine a lui Hristos este spiritul care domnește pretutindeni în cer și chiar motivul fericirii de acolo.

Cei care nu simt vreo plăcere deosebită în faptul de a căuta să fie o binecuvântare pentru alții, lucrând, chiar cu prețul sacrificiului pentru a le face bine, nu pot avea spiritul lui Hristos sau al cerului; căci ei nu au nici o legătură cu lucrarea îngerilor cerești și nu pot participa la fericirea acestora. Hristos a spus: „Va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni dreți care n-au nevoie de pocăință”. Dacă bucuria îngerilor este de a-i vedea pe cei păcătoși pocăindu-se, nu va fi și bucuria păcătoșilor salvați prin sângele lui Hristos de a-i vedea pe alții pocăindu-se și întorcându-se la Hristos prin mijlocirea lor? Lucrând în armonie cu Hristos și cu îngerii sfinți, vom avea experiența unei bucurii care nu poate

fi dobândită în afara acestei lucrări.

Principiul crucii lui Hristos îi aduce pe toți cei care cred sub obligația puternică a tăgăduirii de sine, de a da și altora lumina și de a-și oferi mijloacele materiale pentru răspândirea luminii. Dacă ei sunt în legătură cu cerul, vor fi angajați în lucrare în armonie cu îngerii.

Principiul celor lumești este de a obține tot ce sunt în stare din lucrurile pieritoare ale acestei vieți. Dragostea egoistă de câștig este principiul călăuzitor în viețile lor. Însă bucuria cea mai curată nu se găsește în bogății și nici acolo unde lăcomia pofteste neîntrerupt, ci acolo unde domnește mulțumirea și unde iubirea jertfitoare de sine este principiul dominant. Sunt mii de oameni care își petrec viețile în îngăduință față de propriile slăbiciuni și ale căror inimi sunt pline de insatisfacție. Ei sunt victimele egoismului și nemulțumirii în efortul inutil de a-și satisface mintea cu plăceri. Însă nefericirea este întipărită chiar pe fețele lor, iar în spatele lor este un deșert, pentru că umblarea nu le este roditoare în fapte bune.

În măsura în care iubirea lui Hristos ne umple inima și ne controlează viața, lăcomia, egoismul și iubirea comodității vor fi înfrânte și plăcerea noastră va fi de a face voia lui Hristos, ai cărui slujitori pretindem că suntem. Fericirea noastră va fi atunci proporțională cu lucrările noastre altruiste, înrâurite de iubirea lui Hristos.

Înțelepciunea divină a prevăzut în planul de mântuire legea interacțiunii, făcând ca lucrarea de binefacere să fie de două ori binecuvântată, în toate ramurile ei. Cel care dă celor în nevoie îi binecuvântează pe alții și este el însuși binecuvântat într-o măsură încă și mai mare. Dumnezeu și-ar fi putut atinge obiectivul de a-i salva pe cei păcătoși fără ajutorul omului; dar El știa că omul nu putea fi fericit fără a juca un rol în marea lucrare în care și-ar fi putut cultiva tăgăduirea de sine și generozitatea.

Pentru ca omul să nu piardă rezultatele binecuvântate ale facerii de bine, Răscumpărătorul nostru a făcut planul de a-l numi pe acesta împreună lucrător cu El. Printr-un șir de împrejurări care să reclame mărinimia lui, El revarsă asupra omului cele mai bune mijloace de a cultiva generozitatea și îi formează obiceiul de a dăru pentru ajutorarea celor săraci și pentru înaintarea cauzei Sale. El îi trimite pe cei săraci ca reprezentanți ai Săi. Prin nevoia lor, o lume ruinată scoate de la noi talanții influenței și ai mijloacelor materiale pentru a le prezenta adevărul, fără de care sunt în primejdie de

moarte. Și, când luăm aminte la aceste chemări prin lucrare și prin fapte de milostenie, ne transformăm după chipul Aceluia care a devenit sărac de dragul nostru. Dăruind, îi binecuvântăm pe alții și astfel strângem adevăratele bogății.

În biserică s-a făcut simțită o mare lipsă a generozității. Cei care au fost cei mai capabili să ajute la înaintarea cauzei lui Dumnezeu nu au făcut decât puțin. Îndurător, Dumnezeu a adus această clasă socială la cunoașterea adevărului, pentru ca să poată aprecia valoarea lui inestimabilă în comparație cu comorile pământești. Isus le-a spus acestora: „Urmați-Mă”. El îi pune la probă printr-o invitație la cina pe care a pregătit-o. El privește pentru a vedea ce caractere vor dobândi, dacă propriile lor interese egoiste vor fi considerate ca având o valoare mai mare decât bogățiile veșnice. Mulți dintre acești dragi frați aduc acum prin faptele lor scuzele menționate în pilda următoare:

„Și Isus i-a spus: «Un om a dat o cină mare și a poftit pe mulți. La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: Veniți, căci, iată toate sunt gata. Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți. Un altul a zis: Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc, iartă-mă te rog. Un altul a zis: Tocmai acum m-am însurat, și de aceea nu pot veni. Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat, și a zis robului său: Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății, și adu aici pe săraci, ciungi, orbi și șchiopi.»”

Această pildă reprezintă în mod corect starea multora care mărturisesc credința în adevărul prezent. Domnul le-a trimis invitația de a veni la cina pe care le-a pregătit-o cu mare cheltuială; însă interesele lumești li se par acestora de o importanță mai mare decât comoara cerească. Sunt invitați să ia parte la lucruri de o valoare eternă; dar fermele, vitele și interesele lor personale li se par atât de importante comparativ cu supunerea la invitația cerească, încât întrec orice atracție divină, iar aceste lucruri pământești sunt aduse ca scuză pentru nesocotirea poruncii cerești: „Veniți, căci iată toate sunt gata!” Acești frați urmează orbește exemplul celor prezentați în pildă. Ei se uită la averile lor lumești și spun: „Nu, Doamne, nu Te pot urma, Te rog să mă scuzi”.

Chiar binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dat acestor oameni pentru a-i pune la încercare, ca să vadă dacă vor da „lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu”, ei le folosesc drept scuză pentru faptul că nu se pot supune cerințelor adevărului. Ei și-au strâns în brațe comoara pământească și spun: „Trebuie să am grijă de aceste lucruri; nu

trebuie să neglijez lucrurile acestei vieți; aceste lucruri sunt ale mele.” Astfel, inimile acestor oameni au devenit la fel de nesimțitoare ca drumul bătut. Închid ușile inimilor lor înaintea mesajului ceresc, care spune: „Veniți, căci, iată toate sunt gata”, și o deschid pentru a lăsa înăuntru povara lumii și grija pentru afaceri, Isus bătând în zadar pentru a I se deschide.

Inimile lor sunt atât de pline de spini și de grijile acestei vieți, încât lucrurile cerești nu-și mai pot găsi vreun loc în ele. Isus îi invită pe cei oboșiți și împovărați, făgăduindu-le odihnă dacă vor vrea să vină la El. Îi pofteste să schimbe jugul egoismului și lăcomiei, jug care le provoacă răni și îi face robi ai Mamonei, cu jugul Său, despre care declară că este bun, și cu povara Sa, care este ușoară. El spune: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” El dorește ca ei să lase deoparte poverile grele ale grijilor și încurcăturilor lumești și să ia jugul Său, care este tăgăduirea de sine și jertfirea pentru alții. Această povară se va dovedi ușoară. Cei care refuză să accepte ușurarea pe care le-o oferă Hristos și continuă să poarte jugul incomod al egoismului, împingându-și sufletele la maximum în planuri pentru a acumula bani pentru satisfacții egoiste, nu au cunoscut pacea și odihna aflate în purtarea jugului lui Hristos și în ridicarea poverilor tăgăduirii de sine și ale generozității dezinteresate pe care le-a purtat Hristos pentru ei.

Când iubirea de lume pune stăpânire pe inimă și devine o pasiune dominantă, nu mai rămâne loc pentru adorarea lui Dumnezeu; căci puterile superioare ale minții se supun robiei lui Mamona și nu pot reține gânduri legate de Dumnezeu și cer. Mintea nu-și mai amintește de Dumnezeu și este îngustată și redusă la scopul de a acumula bani.

Din pricina egoismului și a iubirii de lume, acești oameni au manifestat din ce în ce mai puțină sensibilitate pentru înțelegerea importanței lucrării în aceste zile din urmă. Ei nu și-au educat mintea în preocuparea de a-I sluji lui Dumnezeu. Nu au o experiență în această direcție. Averea lor le-a absorbit toată afecțiunea și a eclipsat însemnătatea planului de mântuire. În timp ce își îmbunătățesc și își extind planurile lumești, ei nu văd deloc necesitatea răspândirii și extinderii lucrării lui Dumnezeu. Își investesc mijloacele materiale în lucrurile vremelnice, nu în cele veșnice. Inimile le sunt cuprinse de ambiția de a dobândi mai multe bunuri. Dumnezeu i-a făcut depozitarii Legii Sale, pentru ca ei să poată face ca lumina ce le-a fost dată cu atâta mărinimie să strălucească mai departe și pentru alții. Dar ei și-au sporit într-atât grijile și neliniștile, încât nu au deloc timp să-i binecuvânteze pe alții prin influența lor, să converseze cu vecinii lor, să

se roage cu și pentru ei și să caute să-i aducă la cunoașterea adevărului.

Acești oameni sunt răspunzători pentru binele pe care l-ar putea face, dar de la care se eschivează, scuzându-se din cauza grijilor și poverilor lumești care le acaparează mintea și le absorb afecțiunea. Sufletele pentru care a murit Hristos ar putea fi salvate prin efortul lor personal și exemplul plin de evlavie. Sufletele prețioase pier din lipsa luminii pe care a dat-o Dumnezeu oamenilor pentru ca aceștia să o reflecte asupra cărării altora. Dar lumina scumpă este ascunsă sub obroc și nu oferă nici o rază pentru cei din casă.

Fiecare om este un administrator al lui Dumnezeu. El și-a încredințat bunurile fiecăruia dintre noi; dar omul pretinde aceste bunuri ca fiind doar ale sale. Hristos spune: „Puneți-i la schimbător până Mă voi întoarce.” Vine un timp în care Hristos va cere ceea ce îi aparține, cu dobândă. El va spune fiecărui administrator al Său: „Dă-ți socoteala de isprăvnicia ta”. Cei care au ascuns banii Domnului lor într-un ștergar în pământ, în loc să-i dea la schimbător, și aceia care au risipit banii Domnului lor, cheltuindu-i pe lucruri nefolositoare, în loc să-i depună pentru dobândă, investindu-i în cauza Sa, nu vor fi aprobați de Stăpânul lor, ci vor fi osândiți negreșit. Robul nefolositor din parabolă l-a adus lui Dumnezeu talantul și a spus: „Doamne, am știut că ești un om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, și strângi de unde n-ai vânturat; mi-a fost teamă și am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău.” Domnul îi reia cuvintele: „Rob rău și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am vânturat; deci ar fi trebuit să-mi pui banii la zarafi, pentru ca, la întoarcerea mea să-mi fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu.”

Acest slujitor nefolositor nu era în necunoaștință în ceea ce privea planurile lui Dumnezeu, dar a luat poziție fermă împotriva scopului urmărit de Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate pentru că cerea înmulțirea talanților încredințați. Chiar această plângere, această nemulțumire, este adusă de un mare număr de oameni bogați care mărturisesc credința în adevăr. Asemenea robului necredincios, ei se tem că profitul obținut la talantul pe care li l-a împrumutat Dumnezeu va fi cerut pentru înaintarea lucrării de răspândire a adevărului; de aceea, ei îl blochează, investindu-l în comori pământești și îngropându-l în lume, făcându-l astfel atât de inaccesibil, încât nu mai au nimic sau aproape nimic pentru a investi în cauza lui Dumnezeu. L-au îngropat, temându-se că Dumnezeu le-ar putea cere o parte din capital sau din profit. Când, la cererea Domnului, aduc exact ceea ce le-a fost dat, vin cu scuze ingrate pentru că nu au

pus la schimbător mijloacele materiale care le-au fost împrumutate de Dumnezeu, investindu-le în cauza Sa pentru înaintarea lucrării Lui.

Cel care își însușește bunurile Domnului său nu numai că pierde talantul pe care i l-a împrumutat Dumnezeu, dar pierde și viața veșnică. Cu referire la acesta se spune: „Pe robul acela nefolositor aruncați-l în întunericul de afară.” Robul credincios care își investește banii în lucrarea lui Dumnezeu de salvare a sufletelor își folosește mijloacele spre slava lui Dumnezeu și va primi lauda Stăpânului. „Bine, rob bun și credincios; intră în bucuria Domnului tău.” Ce va însemna această bucurie a Domnului nostru? „Care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Ideea isprăvniciei ar trebui să aibă o semnificație practică asupra tuturor membrilor poporului lui Dumnezeu. Pilda talanților, corect înțeleasă, va alunga lăcomia pe care Dumnezeu o numește idolatrie. Generozitatea practică va da viață spirituală miilor de mărturisitori cu numele ai adevărului, care se bocesc acum din pricina întunericului în care sunt cufundați. Îi va transforma din egoiști și lacomi, închinători ai lui Mamona, în sinceri și credincioși împreună lucrători cu Hristos pentru salvarea păcătoșilor.

Temelia planului de mântuire a fost așezată pe sacrificiu. Isus a părăsit curțile cerești și a devenit sărac, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să devenim bogați. Toți cei ce se împărtășesc din această mântuire, cumpărată pentru ei de către Fiul lui Dumnezeu printr-o jertfă infinită, vor urma exemplul Adevăratului Model. Hristos a fost piatra unghiulară și noi trebuie să zidim pe această temelie. Fiecare dintre noi trebuie să aibă un spirit de tăgăduire și jertfire de sine. Viața pe care a dus-o Hristos pe pământ nu a fost egoistă; a fost marcată de umilință și sacrificiu. Și atunci, cei părtași la o așa de mare mântuire, pe care Isus a coborât din cer pentru a le-o aduce, să refuze să-și urmeze Domnul și să fie părtași în același fel la tăgăduirea și jertfirea de sine pe care a arătat-o El? Hristos spune: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele.” „Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă și mai multă roadă.” Însuși principiul vital, seva care curge prin viță, hrănește mlădițele, pentru ca acestea să poată prospera și aduce roadă.

Este robul mai mare decât Domnul său? Răscumpărătorul lumii să practice tăgăduirea de sine și sacrificiul în contul nostru și mădularele trupului lui Hristos să

practice îngăduință de sine? Tăgăduirea de sine este o condiție esențială a uceniciei.

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze».” Eu sunt Acela care conduce pe cărarea tăgăduirii de sine. Urmașii Mei nu cer nimic altceva de la voi, în afară de ceea ce Eu, Domnul vostru, vă dau ca exemplu în propria Mea viață.

Mântuitorul lumii l-a biruit pe Satana în pustia ispitirii. El a biruit pentru a-i arăta omului cum poate birui el însuși. El a anunțat în sinagoga din Nazaret: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc captivilor eliberarea și robilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Marea lucrare pe care Isus a anunțat că a venit să o facă a fost încredințată urmașilor Săi de pe pământ. Hristos, Capul nostru, conduce marea lucrare de mântuire și ne îndeamnă să-I urmăm exemplul. El ne-a dat o solie care trebuie vestită întregii lumi. Acest adevăr trebuie să fie dat tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor. Puterea lui Satana avea să fie disputată și acesta avea să fie biruit de către Hristos și, de asemenea, de către urmașii Săi. Trebuia continuat un război total împotriva puterilor întunericului. Iar pentru ca această lucrare să fie încununată de succes, era nevoie de mijloace materiale. Dumnezeu nu Se oferă să trimită mijloace direct din cer, ci pune în mâinile urmașilor Săi talanții mijloacelor pentru a fi folosiți tocmai în scopul de a alimenta acest război.

El a dat poporului Său un plan în vederea obținerii unor sume suficiente pentru a face ca această inițiativă să se autofinanțeze. Planul lui Dumnezeu în sistemul zecimilor este minunat în simplitatea și echitatea lui. Toți oamenii îl pot îmbrățișa cu credință și curaj, căci originea lui este divină. În el, simplitatea și utilitatea se întrepătrund și nu se cere o educație profundă pentru a-l înțelege și aplica. Toți pot avea simțământul că stă în puterea lor să joace un rol în înaintarea prețioasei lucrări de mântuire. Fiecare bărbat, femeie și tânăr poate deveni un casier pentru Domnul și un agent care să satisfacă cerințele care vin la trezorerie. Apostolul spune: „Fiecare dintre voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui.”

Mari obiective sunt atinse prin acest sistem. Dacă l-ar accepta cu toții, până la

unul, fiecare ar fi făcut un administrator vigilent și credincios al lui Dumnezeu și nu s-ar face simțită nici o lipsă a mijloacelor prin care să se ducă mai departe marea lucrare de vestire a ultimei solii de avertizare a lumii. Vistieria va fi plină, dacă toți vor îmbrățișa acest sistem, iar cei care subscriu nu vor fi aduși la sărăcie. Prin fiecare investiție pe care o fac, ei vor ajunge mai strâns legați de cauza adevărului prezent. Ei își vor strânge „pentru viitor drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață”.

Pe măsură ce lucrătorii perseverenți, sistematici văd că tendința eforturilor lor generoase este de a nutri dragostea față de Dumnezeu și semenii lor și că străduințele lor personale le extind sfera în care pot fi de folos, ei își vor da seama că este o mare binecuvântare să fie împreună lucrători cu Hristos. Biserica creștină, luată ca întreg, nu vrea să aibă de-a face cu pretențiile pe care le are Dumnezeu de la membrii ei, de a dărui din lucrurile pe care le au pentru a sprijini războiul dus împotriva întunecimii morale care cuprinde lumea. Niciodată nu va putea înainta lucrarea lui Dumnezeu așa cum ar trebui, până când urmașii lui Hristos nu vor deveni niște lucrători activi, plini de zel. Fiecare suflet din biserică ar trebui să simtă că adevărul pe care-l mărturisește este o realitate și toți ar trebui să fie lucrători dezinteresați. Unii oameni bogăți sunt înclinați să murmure, pentru că lucrarea lui Dumnezeu se extinde și se cer bani. Ei spun că nu se mai termină odată apelurile pentru colecte. Se ridică neîncetat noi și noi obiective, cerând ajutor. Acestor persoane am vrea să le spunem că nădăjduim ca lucrarea lui Dumnezeu să se extindă în așa fel, încât să existe ocazii și mai mari și apeluri mai frecvente și mai urgente pentru rezervele din trezorerie care să împlinescă lucrarea.

Dacă planul de dăruire sistematică ar fi adoptat de fiecare membru și împlinit în totalitate, ar exista rezerve suficiente în vistierie. Venitul ar curge ca un șuvoi constant, alimentat în mod consecvent de pâraie de generozitate care au debitul mult crescut. Darurile reprezintă o parte a religiei Evangheliei. Luarea în considerație a prețului infinit plătit pentru răscumpărarea noastră nu trezește în noi simțământul că avem solemne obligații pecuniare la fel de bine cum ne pretinde consacrarea tuturor puterilor în lucrarea Stăpânului?

Vom avea în curând de pus lucrurile în ordine cu Stăpânul, când va spune: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta.” Dacă oamenii preferă să lase deoparte pretențiile lui Dumnezeu și să apuce să-și însușească tot ceea ce le dă, El va păstra tăcerea pe moment și va continua în mod frecvent să-i pună la probă, sporindu-și darurile mărinimoase, revărsându-și în continuare binecuvântările, iar aceștia ar putea trece mai departe

primind cinstirea oamenilor și fără a fi muștrați în comunitate; însă, în curând, El le va spune: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta.” Hristos spune: „Ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” „Voi nu sunteți ai voștri; căci ați fost cumpărați cu un preț” și aveți obligația de a-L slăvi pe Dumnezeu și cu mijloacele voastre, și în trupul și duhul vostru, care sunt ale Lui. „Ați fost cumpărați cu un preț, nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ci cu sângele scump al lui Hristos.” El ne cere ceva în schimbul darurilor pe care ni le-a încredințat, pentru a ajuta la salvarea sufletelor. El și-a dat sângele, dar ne cere argintul pe care-l avem. Prin sărăcia Lui am devenit noi bogați, și noi să refuzăm să-I dăm înapoi propriile daruri?

Dumnezeu nu depinde de om pentru sprijinirea cauzei Sale. El ar fi putut trimite mijloace direct din cer pentru vistieria Lui, dacă providența Sa ar fi văzut că lucrul acesta este cel mai bun pentru om. Ar fi găsit modalități prin care îngerii să fie trimiși să facă lumii cunoscut adevărul, fără a-i folosi pe oameni. Ar fi putut scrie adevărul pe bolta cerului și să lase ca acest lucru să mărturisească lumii, cu litere vii, despre cerințele Sale. Dumnezeu nu este dependent de aurul sau argintul omului. El spune: „Căci ale Mele sunt toate fiarele pădurii, toate animalele de pe o mie de dealuri.” „Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea, și tot ce cuprinde ea.” Oricare ar fi necesitatea care, pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, ar reclama mijlocirea noastră, El a rânduit-o în mod deliberat pentru binele nostru. El ne-a onorat, făcându-ne împreună lucrători cu El. A rânduit această necesitate a cooperării oamenilor pentru ca aceștia să-și poată menține activă generozitatea.

În înțeleapta Sa providență, Dumnezeu i-a pus întotdeauna alături de noi pe cei săraci, pentru ca, în timp ce observăm diferitele tipuri de lipsuri și suferință din lume, să fim puși la probă și testați, fiind aduși în împrejurări în care să ne dezvoltăm un caracter creștin. El i-a pus pe cei săraci printre noi, pentru a învia în noi compasiunea și iubirea creștină.

Păcătoșii care pier din lipsă de cunoștință trebuie lăsați în ignoranță și întuneric, dacă oamenii nu le aduc lumina adevărului. Dumnezeu nu va trimite îngeri din cer pentru a face lucrarea pe care i-a încredințat-o omului. El a dat tuturor câte o lucrare de înfăptuit, pentru a-i putea, pur și simplu, pune la probă și pentru ca aceștia să-și dezvăluie adevăratul caracter. Hristos îi pune printre noi pe cei săraci ca reprezentanți ai Săi. „Am fost flămând”, spune El, „și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-

ați dat să beau.” Hristos Se identifică pe Sine cu omenirea suferindă în persoana copiilor năpăstuiți ai oamenilor. El Își atribuie necesitățile lor și Își pune la inimă nenorocirile acestora.

Întunecimea morală a unei lumi ruinate cere ca femeile și bărbații creștini să depună eforturi individuale, să-și ofere mijloacele și influența pentru a putea ajunge după chipul Aceluia care, deși era posesorul unor bogății infinite, a devenit totuși sărac de dragul nostru. Duhul lui Dumnezeu nu poate rămâne cu aceia cărora le-a trimis solia adevărului Său, dar care au nevoie să fie îndemnați înainte să încerce cât de cât simțământul datoriei de a fi împreună lucrători cu Hristos. Apostolul subliniază cu putere datoria de a dăruia din motive mai înalte decât simpla compasiune omenească, din cauza unei porniri sentimentale. El scoate în evidență principiul că ar trebui să lucrăm fără egoism, având un ochi ațintit numai la slava lui Dumnezeu.

Scripturile le cer creștinilor să pună în practică un plan de dărnicie activă, care va menține un interes viu pentru mântuirea semenilor lor. Legea morală a prescris păzirea Sabatului, care nu a devenit o povară decât atunci când acea Lege a fost călcată, iar ei erau încorsetați de pedepsele pe care le presupunea călcarea ei. Sistemul zecimii nu a fost o povară pentru aceia care nu se îndepărtau de plan. Sistemul dat evreilor nu a fost anulat sau modificat de către Acela care l-a creat. În loc să ajungă acum fără nici o putere, el trebuia împlinit și mai strict și extins mai mult, așa cum și mântuirea numai prin Hristos ar trebui scoasă deplin în evidență în era creștină.

Isus i-a făcut cunoscut învățătorului Legii că, pentru a avea viața veșnică, condiția era de a împlini în viața lui cerințele deosebite ale Legii, care constau în a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea lui și pe aproapele lui ca pe sine însuși. Când jertfele simbolice au încetat la moartea lui Hristos, legea originară, gravată pe tablele de piatră, a rămas neschimbată, având asupra omului aceleași cerințe în toate veacurile. Iar în era creștină, datoria omului nu a fost limitată, ci mai bine definită, mai simplu exprimată.

Evangelhia, extinzându-se tot mai mult, a reclamat, după moartea lui Hristos, mijloace mai numeroase pentru sprijinirea războiului, și acest lucru a făcut ca legea dăruirii să devină o necesitate mai urgentă ca aceea din timpul dispensațiunii iudaice. Acum Dumnezeu nu cere mai puține, ci mai multe daruri decât în orice altă perioadă a istoriei lumii. Principiul rânduit de Hristos este ca darurile și jertfele să fie direct

proporționale cu lumina și binecuvântările de care ne bucurăm. El a spus: „Căci oricui i s-a dat mult, i se va cere mult.”

La binecuvântările erei creștine, primii ucenici au reacționat prin lucrări de milostenie și dăruire. După ce Hristos și-a lăsat ucenicii și S-a înălțat la cer, revărsarea Duhului lui Dumnezeu a dus la tăgăduire și jertfire de sine pentru salvarea altora. Când sărmanii sfinți din Ierusalim erau strâmtorați, Pavel le-a scris celor creștinați dintre neamuri în legătură cu lucrările de dărnicie și a zis: „După cum creșteți în toate, în credință, în cuvânt, în cunoaștere, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, să creșteți și în acest har”. Aici dărnicia este pusă alături de credință, iubire și râvnă creștină. Cei care cred că pot fi buni creștini și își închid urechile și inimile la apelurile făcute de Dumnezeu pentru darurile lor se află într-o amăgire cruntă. Există unii care nu conținesc mărturisind cât de mult iubesc ei adevărul și, cât privește cuvintele, sunt interesați să vadă înaintând adevărul, dar nu fac nimic pentru înaintarea lui. Credința acestora este moartă, nefiind desăvârșită prin fapte. Domnul nu a făcut niciodată o asemenea greșală de a converti un suflet și a-l lăsa sub puterea lăcomiei.

Sistemul zecimii își are obârșia înainte de zilele lui Moise. Oamenilor li s-a cerut să ofere lui Dumnezeu daruri în scopuri religioase înainte să-i fie dat lui Moise sistemul detaliat, chiar încă din zilele lui Adam. Supunându-se cerințelor lui Dumnezeu, ei trebuia să-și manifeste prin daruri recunoștința pentru îndurările și binecuvântările Sale față de ei. Acest lucru s-a petrecut de-a lungul generațiilor care s-au succedat și a fost respectat de către Avraam, care a dat zecimi lui Melhisedec, preotul Prea-Înaltului Dumnezeu. Același principiu a existat și în zilele lui Iov. Pe când era în Betel, Iacov, un fugar în exil, sărac lipit, s-a așezat jos noaptea, având ca pernă o piatră, și I-a făgăduit chiar acolo Domnului: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.” Dumnezeu nu-i silește pe oameni să dea. Tot ceea ce dau ei trebuie să fie de bunăvoie. El nu dorește ca vistieria Sa să fie alimentată cu daruri care nu sunt oferite din toată inima.

Domnul a intenționat să-l aducă pe om într-o legătură mai strânsă cu Sine și într-o relație de compasiune și iubire cu semenii lui, punând asupra-i responsabilitățile unor fapte care să anihileze egoismul și să-i întărească iubirea față de Dumnezeu și om. Planul conceput prin sistemul de dăruire a urmărit binele omului, care este înclinat să fie egoist și să-și împietrească inima față de faptele generoase. Domnul cere ca darurile să fie oferite la perioade regulate, fiind astfel stabilit, încât dăruirea să devină obicei, iar generozitatea înțeleasă ca fiind o datorie creștină. Inima, o dată deschisă printr-un dar,

nu trebuie să aibă timp să se răcească prin egoism și să se închidă înainte ca următorul să fie oferit. Izvorul trebuie să curgă neîncetat, păstrând astfel deschis canalul prin acte de generozitate.

Cât privește suma, Dumnezeu a precizat o zecime din profit. Aceasta este lăsată la aprecierea conștiinței și generozității oamenilor, a căror judecată în acest sistem al zecimii trebuie să fie neîngrădită. Și, cu toate că se lasă libertatea conștiinței, planul este suficient de clar pentru oricine. Nu este nevoie de vreo constrângere.

Dumnezeu a cerut oamenilor din dispensațiunea mozaică să-și dea a zecea parte din câștig. El le-a încredințat lucrurile acestei vieți, talanți care să fie înmulțiți și înapoiți Lui. A cerut o zecime, iar aceasta reprezintă pretenția Sa minimă de la om. El spune: îți dau nouă zecimi, iar Eu cer o zecime; aceea este a Mea. Când oamenii rețin pentru ei a zecea parte, Îl jefuiesc pe Dumnezeu. În plus, o dată cu zecimea din câștig erau, de asemenea, cerute jertfe pentru păcat și jertfe de mulțumire.

Tot ceea ce se reține din zecimea pe venit pretinsă de Dumnezeu este înregistrat în rapoartele cerului ca jaf împotriva Lui. Astfel de persoane Îl înșeală pe Creatorul lor; iar când acest păcat al neglijenței este dus înaintea lor, nu este de ajuns pentru ca ei să-și schimbe calea și să înceapă din acel moment să lucreze conform principiului corect. Acesta nu va modifica cifrele notate în raportul ceresc pentru însușirea frauduloasă a valorilor încredințate lor, care urmează să fie returnate Celui care li le-a împrumutat. Este necesară pocăința pentru comportamentul necredincios față de Dumnezeu și pentru nerecunoștința crasă.

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul, în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei, toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerului și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” Aici este făcută o făgăduință, că, dacă toate zecimile sunt aduse în vistierie, o binecuvântare de la Dumnezeu va fi revărsată asupra celui ascultător.

„Și voi muștra pentru voi pe cel care devorează (lăcusta) și nu vă voi nimici roadele pământului, și vița nu își va lepăda roadele înainte de timp în câmpiile voastre,

zice Domnul oștirilor. Și toate popoarele vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor.” Dacă toți cei ce mărturisesc adevărul vor respecta cerințele lui Dumnezeu în ce privește dăruirea zecimii, despre care Dumnezeu spune că este a Sa, vistieria va fi alimentată din plin cu mijloace pentru înaintarea mării lucrări de salvare a omului.

Dumnezeu îi dă omului nouă zecimi, în timp ce pretinde o zecime pentru scopuri sacre, tot așa cum a oferit omului șase zile pentru lucrul său și și-a pus deoparte pe cea de-a șaptea. Căci, asemenea Sabatului, a zecea parte din venit este sfântă. Dumnezeu a reținut-o pentru Sine. El Își va continua lucrarea pe pământ cu sporul venitului pe care l-a încredințat omului.

Dumnezeu a cerut poporului Său din vechime să se întâlnească de trei ori pe an. „De trei ori pe an, toți bărbații să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care îl va alege El: la sărbătoarea Azimilor, la sărbătoarea Săptămânilor și la sărbătoarea Corturilor. Să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului. Fiecare să dea ce va putea, după binecuvântarea pe care Domnul Dumnezeuul tău și-o va da”. Nu mai puțin de o treime din venitul lor era consacrat scopurilor sfinte, religioase.

Ori de câte ori poporul lui Dumnezeu, în orice perioadă a istoriei lumii, a împlinit de bunăvoie și cu inima voioasă planul Său de dăruire sistematică, oferind daruri și jertfe, au văzut împlinirea făgăduinței neschimbate că prosperitatea va fi efectul tuturor lucrărilor lor, exact în măsura în care se supuneau cerințelor acestui plan. Când recunoșteau pretențiile lui Dumnezeu și se conformau cerințelor Sale, cinstindu-L cu averile lor, hambarele lor erau îmbelșugate. Când însă Îl jefuiau pe Dumnezeu în zecimi și daruri, erau determinați să-și dea seama că nu-L jefuiau numai pe El, ci pe ei înșiși deopotrivă; căci El Își restrângea binecuvântările față de ei într-o măsură egală cu restrângerea darurilor lor față de El.

Unii vor declara că aceasta era una dintre legile severe care îi apăsau pe evrei. Însă ea nu era o povară pentru inima binevoitoare care Îl iubea pe Dumnezeu. Numai atunci când firea lor egoistă era întărită prin oprirea darurilor, oamenii pierdeau din vedere rațiunile veșnice și prețuiau comorile lor pământești mai mult decât sufletele. Asupra Israelului lui Dumnezeu din aceste ultime zile, apasă nevoi chiar mai urgente decât cele ale Israelului antic. Într-un timp foarte scurt trebuie înfăptuită o lucrare mare și importantă. Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca legea sistemului zecimilor să

ajungă fără nici o putere în poporul Său; dimpotrivă, a avut în plan ca spiritul de sacrificiu să se adâncească și să se lărgască înspre sfârșitul lucrării.

Dăruirea sistematică nu trebuie să devină constrângere sistematică. Jertfele de bunăvoie sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu. Adevărata generozitate creștină își are izvorul în principiul iubirii recunoscătoare. Dragostea față de Hristos nu poate exista fără dragostea corespunzătoare față de cei pentru care a venit în lume să-i răscumpere. Dragostea față de Hristos trebuie să fie principiul dominant al ființei, stăpânind toate emoțiile și dirijând toate energiile. Dragostea răscumpărătoare ar trebui să trezească toată afecțiunea delicată și devotamentul jertfirii de sine care pot exista în inima omului. Când așa stau lucrurile, nu va fi nevoie de apeluri mișcătoare care să răzbată prin egoismul lor și să le trezească compasiunea adormită, să-i determine să aducă daruri generoase pentru cauza prețioasă a adevărului.

Isus ne-a cumpărat cu prețul unui sacrificiu infinit. Toate calitățile și toată influența noastră aparțin într-adevăr Mântuitorului nostru și ar trebui consacrate în slujba Sa. Făcând acest lucru, ne arătăm recunoștința pentru faptul că am fost răscumparați din robia păcatului prin sângele prețios al lui Hristos. Mântuitorul nostru lucrează neîncetat pentru noi. El a urcat în înalt și mijlocește pentru cei cumpărați cu sângele Său. El mijlocește înaintea Tatălui Său în virtutea agoniei suferite la cruce. Își ridică mâinile rănite și face mijlocire pentru biserica Sa, pentru ca membrii ei să fie păziți de a cădea în ispită.

Dacă înțelegerea noastră ar putea fi înviorată să primească această minunată lucrare a Mântuitorului pentru salvarea noastră, ni s-ar aprinde în inimi o dragoste arzătoare, adâncă. Atunci ne-ar alarma apatia și indiferența noastră rece. Devotamentul total și generozitatea, alimentate de o iubire plină de recunoștință, vor aduce și celui mai mărunț dar, jertfei de bunăvoie, un miros plăcut, divin, făcând ca acest obol să capete o valoare inestimabilă. Însă, după ce vom fi dat de bunăvoie Răscumpărătorului nostru tot ceea ce suntem capabili să oferim, oricât de valoros ar fi pentru noi, dacă privim obligația noastră de recunoștință față de Dumnezeu așa cum este ea în realitate, tot ceea ce vom fi dăruit ni se va părea sărac și insuficient. Dar îngerii iau aceste daruri, care nouă ni se par sărace, și le prezintă înaintea tronului ca pe o jertfă de un miros plăcut și fiind astfel primite.

Ca urmași ai lui Hristos, noi nu ne dăm seama de adevărata noastră poziție. Nu

înțelegem corect răspunderile pe care le avem ca slujitori angajați ai lui Hristos. El ne-a întins plata în forma vieții Sale pline de suferință și a sângelui vărsat, pentru a ne lega de El printr-un spirit de slujire de bunăvoie. Toate lucrurile bune pe care le avem sunt un împrumut de la Mântuitorul nostru. El ne-a făcut administratori. Dacă sunt oferite cu credință și iubire, jertfele noastre cele mai mărunte, serviciile cele mai umile pot fi daruri consacrate pentru a câștiga suflete în slujba Stăpânului și a vesti slava Sa. Interesul și prosperitatea Împărăției lui Hristos ar trebui să fie situate mai presus de orice alte considerente. Cei care fac din plăcerea și interesul lor egoist obiectivele principale ale vieții lor nu sunt administratori credincioși.

Cei care își tăgăduiesc eul pentru a face bine altora și care se consacră împreună cu tot ce au în slujba lui Hristos vor găsi fericirea pe care omul egoist o caută în zadar. Mântuitorul nostru a spus: „Oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” Dragostea „nu caută folosul său.” Aceasta este roada acelei iubiri și generozități dezinteresate care au caracterizat viața lui Hristos. Legea lui Dumnezeu în inimile noastre va aduce propriile noastre interese în supunere față de considerentele înalte, veșnice. Hristos ne-a poruncit să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa. Aceasta este cea dintâi și cea mai înaltă datorie a noastră. Stăpânul nostru și-a avertizat în mod lămurit robii să nu-și strângă comori pe pământ; căci, făcând așa, inimile lor ar îndrăgi mai degrabă lucrurile pământești decât pe cele cerești. În acest punct au eșuat în credință multe suflete nefericite. Ei au mers total împotriva poruncii clare a Domnului nostru și au îngăduit ca dragostea de bani să devină pasiunea dominantă a vieții lor. Ei sunt nestăpâniți în eforturile lor de a dobândi bunuri materiale. Ei sunt tot atât de îmbătați de dorința lor nesănătoasă de a avea bogății cum este bețivul de băutura lui.

Creștinii uită că sunt slujitori ai Stăpânului, că ei înșiși, timpul lor și tot ce au îi aparțin Lui. Mulți sunt ispitiți și majoritatea sunt biruiți de sugestiile amăgitoare pe care le aduce Satana, acelea de a-și investi banii acolo unde le vor aduce cel mai mare profit în dolari și cenți. Nu sunt decât puțini cei ce iau în considerare cerințele obligatorii pe care le are Dumnezeu asupra lor, făcând ca prima lor afacere să fie satisfacerea necesităților cauzei Sale și lăsând la urmă împlinirea propriilor lor dorințe. Nu sunt decât puțini cei care investesc în cauza lui Dumnezeu proporțional cu mijloacele lor materiale. Mulți și-au blocat banii în proprietăți pe care trebuie mai întâi să le vândă pentru a putea investi lichiditățile în cauza lui Dumnezeu, folosindu-le astfel în mod practic. Aceștia se folosesc de situația respectivă ca scuză pentru faptul că fac prea puțin

pentru cauza Răscumpărătorului lor. Ei și-au îngropat banii în pământ ca și omul din pildă. Ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu de zecime, pe care El o pretinde ca fiind a Sa, și, jefuindu-L pe El, își fură singuri comoara din cer.

Planul de dăruire sistematică nu apasă insuportabil asupra nici unui om. „Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit bisericilor Galatiei. În ziua întâi a săptămânii, fiecare dintre voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu.” Cei săraci nu sunt excluși de la privilegiul de a dăruia. Ei, ca și cei bogați, pot juca un rol în această lucrare. Lecția pe care a dat-o Hristos în privința celor doi bănuți ai văduvei ne arată că cele mai mărunte daruri de bunăvoie ale celor săraci, dacă sunt oferite cu o inimă plină de iubire, sunt tot atât de plăcute, ca și cele mai substanțiale donații ale celor bogați.

În cântarul din sanctuar, darurile celor săraci, făcute din iubire pentru Hristos, nu sunt evaluate în mod cantitativ, ci după iubirea care a stat la baza sacrificiului. Făgăduințele lui Isus se vor împlini tot atât de sigur pentru cel sărac și darnic, care nu are de oferit decât puțin, dar care oferă cu inimă voioasă acel puțin, cum se vor împlini și pentru cel bogat care dă din mulțimea bogățiilor lui. Cel sărac își jertfește puținul, iar acest sacrificiu este profund resimțit. El își refuză cu adevărat unele lucruri de care are nevoie pentru propriul său confort, în timp ce omul bogat oferă din prisosul său și nu duce lipsă de nimic, nu-și refuză nimic din ceea ce are nevoie cu adevărat. Din acest motiv, în jertfirea omului sărac există o sfințenie pe care nu o găsim în darul celui bogat; căci bogații dau din preaplinul lor. Providența lui Dumnezeu a rânduit întregul plan de dăruire sistematică pentru binele omului. Providența Sa nu se oprește niciodată. Dacă slujitorii lui Dumnezeu vor folosi ocaziile favorabile create prin providența Sa, toți vor fi lucrători activi.

Cei care se abțin să pună în vistieria lui Dumnezeu și își acumulează mijloacele materiale pentru copiii lor punând primejdie interesul spiritual al copiilor. Ei își pun averea, care este pentru ei înșiși o piatră de poticnire, în calea copiilor lor, pentru ca aceștia să se împiedice de ea și să ajungă la pierzare. Mulți fac o mare greșeală în privința lucrurilor acestei vieți. Ei economisesc, lipsindu-se pe ei înșiși și pe alții de binele de care ar putea beneficia dacă ar folosi corect mijloacele pe care li le-a împrumutat Dumnezeu, și devin egoiști și avari. Ei își neglijează interesele spirituale, devenind anemici în dezvoltarea religioasă, toate acestea de dragul acumulării unor bogății pe care nu le pot folosi. Ei își lasă averea copiilor și, în nouă cazuri din zece,

aceasta este o cursă chiar mai mare pentru moștenitorii lor decât a fost pentru ei înșiși. Copiii, bizuindu-se pe averea părinților lor, nu reușesc, de cele mai multe ori, să obțină succesul în viața aceasta și în general pierd complet ocazia de a-și asigura viața viitoare. Cea mai bună moștenire pe care o pot lăsa părinții copiilor este cunoașterea unei ocupații utile și exemplul unei vieți caracterizate prin generozitate dezinteresată. Printr-o asemenea viață, ei arată adevărata valoare a banilor, care trebuie să fie apreciată numai prin binele pe care îl vor realiza, ușurând propriile lor nevoi și necesitățile altora și făcând să înainteze cauza lui Dumnezeu.

Unii sunt de acord să dea corespunzător cu ceea ce au și simt că Dumnezeu nu mai are nici un alt fel de pretenții de la ei, pentru că nu au multe bunuri materiale. Ei nu au nici un venit care să depășească necesitățile familiilor lor. Însă există mulți din această categorie care și-ar putea foarte bine pune întrebarea: Dau eu corespunzător cu ceea ce aș fi putut avea? Dumnezeu a vrut ca puterile trupului și ale minții lor să fie puse la lucru. Unii nu și-au folosit în cea mai bună măsură destoinicia cu care i-a înzestrat Dumnezeu. Omului i-a fost dat să muncească. Munca s-a întrepătruns cu blestemul, aceasta devenind o necesitate prin păcat. Bunăstarea fizică, mintală și morală a omului depinde de desfășurarea unei munci folositoare. „În sânge, fiți fără preget”, este porunca inspiratului apostol Pavel.

Nici un om, fie el bogat sau sărac, nu-I poate da slavă lui Dumnezeu printr-o viață de indolență. Timpul și tăria fizică sunt tot capitalul pe care îl au mulți oameni săraci; iar acesta este în mod frecvent irosit prin iubirea comodității și în lenevie nepăsătoare, încât nu au nimic să-I aducă Domnului lor în zecimi și daruri. Dacă bărbaților creștini le lipsește înțelepciunea de a lucra cu cea mai mare eficiență și de a-și folosi corect puterile fizice și mintale, ar trebui să aibă blândețea și umilința minții, care să-i ajute să primească îndrumări și sfaturi de la frații lor, pentru ca judecata mai bună a acestora să suplinească propriile lor lipsuri. Mulți săraci care se mulțumesc acum să nu facă nimic pentru binele semenilor lor și pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu ar putea face mult, dacă ar vrea. Înaintea lui Dumnezeu, ei poartă aceeași răspundere pentru capitalul lor, care constă în putere fizică, precum bogatul pentru capitalul său bănesc.

Unii care ar putea să pună mijloace materiale în vistieria lui Dumnezeu beneficiază acum de pe urma ei. Există aceia care acum sunt săraci și care și-ar putea îmbunătăți situația printr-o folosire judicioasă a timpului lor, prin evitarea de a intra în conflict cu drepturile de autor și, printr-o înfrânare a înclinației lor, de a se angaja în

speculații pentru a obține câștiguri pe o cale mai ușoară decât prin muncă răbdătoare, perseverentă. Dacă aceia care nu au avut succes în viață ar fi dispuși să se lase învățați, s-ar putea deprinde cu obiceiuri ale tăgăduirii de sine și cu economia strictă și ar avea satisfacția de a da, nu de a primi pomană. Există mulți robi leneși. Dacă ar vrea să facă ceea ce le stă în putere, ei ar avea experiența binecuvântării extraordinare de a-i ajuta pe alții, încât și-ar da într-adevăr seama că „este mai fericit să dai decât să primești.”

Generozitatea bine canalizată înviorează puterile mintale și morale ale oamenilor și îi încurajează în acțiunea cea mai sănătoasă, de a-i binecuvânta pe cei aflați în nevoie și de a ajuta la înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Dacă cei care au bani și-ar da seama că sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare dolar pe care îl risipesc, nevoile lor presupuse ar fi mult mai mici. Dacă conștiința ar fi trează, ea ar descoperi cheltuielile inutile făcute pentru satisfacerea apetitului, mândriei, deșertăciunii și iubirii de distracții și ar raporta aruncarea pe fereastră a banilor Domnului, care ar fi trebuit puși în cauza Sa. Cei care irosesc bunurile Domnului lor va trebui să dea curând socoteală Stăpânului pentru calea lor.

Dacă cei care-și spun creștini ar folosi mai puțin din bogăția lor pentru a-și împodobi corpul și a-și înfrumuseța casele și dacă ar cheltui mai puțin pentru a pune pe mesele lor articole alimentare de lux, extravagante, care ruinează sănătatea, ei ar putea pune sume mult mai mari în trezoreria lui Dumnezeu. L-ar imita astfel pe Răscumpărătorul lor, care a părăsit cerul, bogățiile și slava Sa și a devenit sărac pentru noi, ca să putem avea bogății veșnice. Dacă suntem prea săraci pentru a-I încredința cu credincioșie lui Dumnezeu zecimile și darurile pe care le cere El, suntem, în mod categoric de asemenea, prea săraci pentru a ne îmbrăca scump și pentru a mânca preparate de lux; căci astfel irosim banii Domnului prin îngăduințe vătămătoare, pentru a ne slăvi și a ne face plăcere nouă înșine. Ar trebui să ne întrebăm cu îngrijorare: Ce comoară ne-am strâns noi în Împărăția lui Dumnezeu? Suntem noi bogați față de Dumnezeu?

Isus le-a dat ucenicilor o lecție despre lăcomie. „Și le-a spus pilda aceasta: «Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine și zicea: Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele. Iată, a zis el, ce voi face: Îmi voi strica hambarele și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunurile mele; și voi spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te! Dar Dumnezeu i-a zis: Nebunule! Chiar în

noaptea aceasta și se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi? Tot așa este cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu».”

Durata și fericirea vieții nu depind de mulțimea bogățiilor noastre pământești. În egoismul său extrem, acest bogat nesăbuit și-a strâns comori pe care nu le putea folosi. Trăise numai pentru el însuși. Se întinsese mult prea departe în negustorie, făcuse afaceri necinstite și nu arătase îndurare sau iubire de Dumnezeu. Jefuise pe orfani și pe văduve și își escrocase semenii pentru a-și spori și mai mult marile bogății pământești. El și-ar fi putut strânge comoara în cer, în pungi care nu se învechesc; dar, prin lăcomia lui, a pierdut ambele lumi. Cei care folosesc pentru slava lui Dumnezeu mijloacele pe care El li le-a încredințat își vor primi în curând comoara din mâna Stăpânului, o dată cu binecuvântarea: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău.”

Când contemplăm jertfa neprețuită, adusă pentru mântuirea oamenilor, suntem muți de uimire. Când egoismul răcnește în încercarea de a fi biruitor în inimile oamenilor și aceștia sunt ispitiți să nu își dea partea ce le revine în orice lucrare bună, ar trebui să-și întărească principiile dreptății cu gândul că El, care a avut bogăția comorii neprețuite a cerului, S-a întors cu spatele la toate acestea și a devenit sărac. Nu avea unde să-și pună capul. Și tot acest sacrificiu a fost pentru noi, ca să putem avea bogății veșnice.

Hristos și-a îndreptat pașii pe cărarea tăgăduirii și jertfirii de sine, pe care trebuie să meargă toți ucenicii Săi, dacă vor să fie înălțați cu El la sfârșit. A luat asupra inimii Sale suferințele pe care omul trebuie să le îndure. Minteia oamenilor lumești devine adesea greoaie. Ei nu pot vedea decât lucrurile pământești, care eclipsează slava și valoarea lucrurilor cerești. Oamenii vor străbate și pământ, și mare pentru un câștig pământesc și vor îndura privațiuni și suferință pentru a-și atinge scopul, însă, cu toate acestea, își vor întoarce ochii de la splendorile cerului și nu vor privi bogățiile veșnice. Oamenii care se află într-o relativă sărăcie sunt de obicei aceia care fac cel mai mult pentru a susține cauza lui Dumnezeu. Ei sunt generoși cu puținul lor. Și-au întărit pornirile de generozitate prin acte de caritate continue. Când cheltuielile pe care le-au avut au apăsătorit cu putere asupra venitului lor, pasiunea lor pentru bogății pământești nu a avut nici mediul, nici șansa de a se întări.

Însă mulți, când încep să strângă bogății pământești, încep să calculeze cât timp

va mai trece până vor putea intra în posesia unei anumite sume. În tulburarea lor de a îngrămădi bogății pentru ei înșiși, nu se îmbogățesc față de Dumnezeu. Dărnicia lor nu ține pasul cu prosperitatea lor. Pe măsură ce pasiunea lor pentru bogății crește, sentimentele lor sunt legate de comoară. Sporirea avuției lor întărește dorința aprigă de a avea și mai mult, până acolo încât unii consideră că a da Domnului o zecime este o povară severă și nedreaptă. Inspirația a spus: „Dacă bogățiile sporesc, nu-ți lega inima de ele.” Mulți au spus: „Dacă aș fi bogat cum este cutare, mi-aș înmulți darurile la vistieria lui Dumnezeu. N-aș face nimic altceva cu bogăția mea ci doar aș folosi-o pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu.” Dumnezeu i-a pus la probă pe unii dintre aceștia, dându-le bogății. Însă, o dată cu bogățiile, au venit ispite mai puternice, iar darurile lor au fost cu mult mai mici decât în zilele lor de sărăcie. O dorință acaparatoare pentru bogății mai mari le-a absorbit mintea și inima și au comis păcatul idolatriei.

Cel care oferă oamenilor bogății infinite și o viață veșnică de binecuvântare în Împărăția Sa, ca răsplată pentru ascultarea plină de credincioșie, nu va accepta o inimă împărțită. Trăim în mijlocul primejdiilor ultimelor zile, în care există tot felul de lucruri care să abată mintea și să întoarcă afecțiunea de la Dumnezeu. Datoria noastră nu va fi înțeleasă și apreciată decât în lumina care vine din viața lui Hristos. Așa cum soarele se ridică la răsărit și se îndreaptă către apus, umplând lumea cu lumină, tot așa va fi și adevăratul urmaș al lui Hristos o lumină pentru lume. El va ieși în lume ca o lumină strălucitoare, puternică, pentru ca cei aflați în întuneric să poată fi luminați și încălziți de razele care vin de la el. Hristos spune despre urmașii Săi: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate situată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.”

Marele nostru Exemplu a manifestat tăgăduire de sine; să fie atunci calea urmașilor Săi declarați în contrast cu a Lui? Mântuitorul a dat totul pentru o lume care piere, necruțându-Se nici chiar pe Sine. Biserica lui Dumnezeu doarme. Membrii ei sunt slăbiți din lipsă de activitate. Ajung la noi glasuri din toate părțile lumii: „Veniți aici și ajutați-ne”; nici o mișcare nu se face însă în replică. Există când și când un efort slab; câțiva arată că vor să fie împreună lucrători cu Stăpânul lor; însă asemenea persoane sunt adesea lăsate să lucreze aproape singure. Nu există decât un singur misionar din poporul nostru în tot câmpul uriaș din țările străine.

Adevărul este puternic, dar nu este adus în practică. Nu este de ajuns doar să punem bani pe altar. Dumnezeu cheamă bărbați voluntari care să ducă adevărul la alte

națiuni, limbi și popoare. Nu bogăția sau numărul nostru este ceea ce ne va aduce o biruință răsunătoare, ci devotamentul față de lucrare, curajul moral, iubirea arzătoare pentru suflete și un zel neobosit, necurmat.

Sunt mulți cei care au privit asupra națiunii iudaice ca fiind un popor vrednic de milă, însă Dumnezeu, care l-a creat pe om și i-a pus la dispoziție toate binecuvântările de care se bucură, a știut ce era cel mai bine pentru el. Și, prin binecuvântarea Sa, a făcut ca cele nouă zecimi să valoreze pentru ei mai mult decât toată suma fără binecuvântarea Lui. Dacă unii, din egoism, Îl jefuiau pe Dumnezeu sau Îi aduceau o jertfă care avea metehne, aveau parte, ca urmare sigură, de pierderi și dezastre. Dumnezeu citește motivațiile inimii. El cunoaște intențiile oamenilor și le va cântări, la timpul potrivit, după cum s-au învrednicit.

Sistemul special al zecimii s-a întemeiat pe un principiu care este la fel de imuabil ca și Legea lui Dumnezeu. Acest sistem al zecimii a fost o binecuvântare pentru evrei, căci altfel Dumnezeu nu li l-ar fi dat. El va fi în același fel o binecuvântare pentru cei care îl respectă până la sfârșitul timpului. Părintele nostru ceresc nu a conceput planul dăruirii sistematice pentru a Se îmbogăți, ci pentru ca acesta să fie o mare binecuvântare pentru om. El a văzut că sistemul binefacerii era exact lucrul de care avea nevoie omul.

Comunitățile care sunt cele mai generoase și mai consecvente în susținerea cauzei lui Dumnezeu sunt cele mai prospere din punct de vedere spiritual. Adevărata dărnicie la urmașul lui Hristos face ca interesul lui să se identifice cu acela al Stăpânului său. În cadrul planului stabilit pentru iudei și pentru poporul Său din timpul sfârșitului, Dumnezeu cere o dăruire sistematică, proporțională cu venitul lor. Planul de mântuire a fost întemeiat prin jertfa infinită a Fiului lui Dumnezeu. Lumina Evangheliei, care strălucește de la crucea lui Hristos, muștră egoismul și încurajează generozitatea. Nu trebuie văzut ca regretabil faptul că există o creștere a apelurilor de a dăruia. În providența Sa, Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său, din sfera lor limitată de acțiune, pentru a întreprinde lucruri și mai mari. Este nevoie de eforturi neobosite în acest timp, când întunecimea morală acoperă lumea. Lumescul și lăcomia storc de puteri poporul lui Dumnezeu. Ei ar trebui să înțeleagă faptul că mila Sa este cea care înmulțește apelurile pentru strângerea mijloacelor lor. Îngerul lui Dumnezeu plasează actele de generozitate aproape de rugăciune. El i-a spus lui Corneliu: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu.”

În învățăturile Sale, Domnul Hristos a spus: „Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?” Sănătatea spirituală și prosperitatea bisericii depind într-o mare măsură de dăruirea sistematică practică de ea. Aceasta este asemenea sângelui vital, care trebuie să curgă prin toată făptura, înviorând fiecare organ al corpului. Ea sporește dragostea față de sufletele semenilor noștri; căci prin tăgăduire și jertfire de sine suntem aduși într-o legătură mai strânsă cu Hristos, care a devenit sărac pentru noi. Cu cât investim mai mult în cauza lui Dumnezeu pentru a ajuta la salvarea de suflete, cu atât ele vor fi aduse mai aproape de inimile noastre. Dacă numărul nostru ar fi pe jumătate cât este acum și dacă toți aceștia ar fi lucrători devotați, am avea o putere care ar face lumea să se cutremure. Lucrătorilor Săi activi le-a adresat Domnul Hristos aceste cuvinte: „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Vom întâmpina împotrivire născută din motive egoiste, din bigotism și prejudecată; totuși, cu un curaj neștirbit și o credință vie, ar trebui să ne aruncăm sămânța lângă toate apele. Agenții lui Satana sunt formidabili; ne vom întâlni cu ei și trebuie să îi înfruntăm. Lucrările noastre nu ar trebui să fie restrânse la țara noastră. Câmpul este lumea; recolta este coaptă. Porunca dată de Hristos ucenicilor chiar înainte de a Se înălța la cer a fost: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”

Suntem mâhniți peste măsură să vedem cum unii dintre pastorii noștri se agită prin comunități, în mod aparent depunând ceva efort, dar neavând mai nimic de arătat ca rezultat al lucrării lor. Câmpul este lumea. Să iasă în lumea necredincioasă și să lucreze pentru a converti suflete la adevăr. Îi îndrumăm pe frații și surorile noastre să privească la exemplul lui Avraam, care a urcat pe muntele Moria pentru a-și jertfi singurul fiu, la porunca lui Dumnezeu. Aici a existat ascultare și sacrificiu. Moise s-a aflat la curtea împărătească și a avut înaintea lui perspectiva coroanei regale. El însă s-a întors de la mita ispititoare și „a ales mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului”.

Apostolii nu și-au socotit viețile ca fiind scumpe, bucurându-se că au fost considerați vrednici să sufere rușinea pentru Numele lui Hristos. Pavel și Sila au suferit pierderea tuturor lucrurilor. Au îndurat biciuirea și nu cu blândețe au fost aruncați pe

piatra rece a unei temnițe, fiind puși în poziția cea mai dureroasă, cu picioarele ridicate și fixate în butuci. Atunci, la urechea temnicerului ajungeau plângerile și bombănelile lor? O, nu! Dinăuntru temniței, glasurile sfâșiau tăcerea miezului nopții cu cântări de bucurie și laudă la adresa lui Dumnezeu. Acești ucenici erau însuflețiți de o dragoste adâncă și sinceră pentru cauza Răscumpărătorului lor, pentru care sufereau.

Când adevărul lui Dumnezeu ne umple inimile, ne câștigă atașamentul și ne stăpânește viețile, și noi, de asemenea, apreciem că este o fericire să suferim de dragul adevărului. Nici zidurile temniței, nici rugul martirului nu ne poate atunci speria sau împiedica în marea lucrare.

„Vino, o, suflete al meu, la Calvar.”

Luați aminte la viața umilă a Fiului lui Dumnezeu. El a fost un „om al durerii și obișnuit cu suferința”. Priviți rușinea la care a fost expus, agonia Sa din Ghetsemani și învățați ce este tăgăduirea de sine. Suferim din pricina lipsurilor? Și Hristos a suferit, El, maiestatea cerului. Dar sărăcia Sa a fost pentru binele nostru. Ne aflăm în rândurile celor bogăți? Și El S-a aflat. Dar a consimțit ca de dragul nostru să devină sărac, pentru ca, prin sărăcia Sa, noi să putem fi îmbogățiți. Avem în Hristos exemplificarea tăgăduirii de sine. Jertfa Sa nu a constat numai în faptul că a părăsit curțile împărătești ale cerului, că a fost judecat de oamenii răi ca un criminal și declarat vinovat și apoi predat să moară ca un răufăcător, ci în aceea că a purtat greutatea păcatelor lumii. Viața lui Hristos mustră indiferența și răceala noastră. Suntem aproape de încheierea timpului, când Satana a coborât cu mare mânie, știind că are puțină vreme. El lucrează cu toată amăgirea nelegiurii în cei care sunt pe calea pieirii. Desfășurarea ostilităților a fost lăsată în mâinile noastre de către marele nostru Conducător, pentru a le duce mai departe cu putere. Nu facem nici a douăzecea parte din ceea ce am putea face dacă am fi treji. Lucrarea este întârziată din cauza iubirii tihnei și a lipsei aceluși spirit de tăgăduire de sine pe care Mântuitorul nostru ni l-a dat ca exemplu viața Sa.

Este nevoie de împreună lucrători cu Hristos, oameni care simt nevoia unui efort mai mare. Lucrarea tipografiilor noastre nu trebuie micșorată, ci dublată. Ar trebui înființate școli în diferite locuri, școli care să-i educe pe tinerii noștri pentru viitoarea lor lucrare de înaintare a adevărului.

A fost deja irosită o mulțime de timp, iar îngerii duc în cer raportul neglijențelor

noastre. Starea în care ne aflăm, de adormire și neconsacrare, ne-a făcut să pierdem ocazii prețioase pe care ni le-a trimis Dumnezeu în persoana acelora care erau apti să ne ajute în nevoia noastră actuală. O, cât de mult avem nevoie de Hannah More a noastră, care să ne ajute în această vreme să ajungem la alte națiuni! Cunoștințele ei vaste legate de câmpurile misionare ne-ar ajuta să ajungem la aceia care vorbesc altă limbă și pe care acum nu-i putem aborda. Dumnezeu a adus acest dar printre noi pentru a ieși în întâmpinarea urgenței cu care ne confruntăm în prezent; dar noi nu am prețuit darul și El a luat-o de la noi. Ea se odihnește de lucrările ei, însă faptele ei de tăgăduire de sine o urmează. Este un lucru vrednic de plâns că lucrarea noastră misionară trebuie să rămână în urmă din lipsa de cunoștințe privitoare la modul în care putem ajunge la diferite popoare și localități din marele câmp misionar.

Spiritul nostru este cuprins de suferință pentru că unele daruri sunt pierdute, daruri pe care le-am fi putut avea acum, doar dacă am fi fost treji. Lucrătorii au fost reținuți prin aceasta să intre în câmpul albit de roadă. Este potrivit ca poporul lui Dumnezeu să-și smerească inimile înaintea Sa și, în cea mai adâncă umilință, să-L roage pe Domnul să ne ierte apatia și îngăduința de sine și să șteargă raportul rușinos al datoriilor neglijate și privilegiile nefolosite. Contemplând crucea Calvarului, adevăratul creștin va abandona gândul de a-și reduce darurile până acolo încât să nu-l mai coste nimic și va auzi în acorduri de trâmbiță:

„Du-te și lucrează-n via Mea; Curând odihna va urma.”

Când Isus era gata să Se înalțe la cer, a arătat către câmpurile ce trebuia secerate și a zis urmașilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia.” „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” Să nu tăgăduim noi eul, așa încât recolta care stă să se strice să poată fi strânsă?

Dumnezeu face apel la talanții influenței și banilor. Să refuzăm să ne supunem? Tatăl nostru cereșc oferă cu mărinimie daruri și solicită o parte înapoi, pentru a ne pune la probă, arătând dacă suntem vrednici de a primi darul vieții veșnice.

Capitolul 34

Dăruirea sistematică

Dacă toți cei pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu bogățiile pământului ar împlini planul Său de a da cu credincioșie a zecea parte din toate veniturile lor și dacă n-ar ține pentru ei jertfele pentru păcat și cele pentru mulțumire, vistieria ar fi în mod constant împrăștiată. Simplitatea planului de dăruire sistematică nu-i micșorează valoarea, ci preamărește înțelepciunea lui Dumnezeu prin modul în care a fost acesta conceput. Tot ceea ce poartă pecetea divină unește simplitatea cu utilul. Dacă dăruirea sistematică ar fi adoptată de către toți după planul lui Dumnezeu, iar sistemul zecimii respectat cu tot atâta credincioșie de către cei bogați, precum este onorat de categoriile sociale mai sărace, nu ar mai fi nevoie de apeluri urgente și repetate pentru mijloace la adunările noastre mari. În comunități a existat o neglijență în privința aplicării planului de dăruire sistematică, iar rezultatul a fost o vistierie sărăcită și o biserică apostaziată.

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Și voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuiele și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuiele, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerului și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel care mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului și vița nu își va lepăda roadele înainte de timp în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Și toate popoarele vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor.”

Dumnezeu a fost jefuit de zecimi și daruri. Este un lucru înfricoșător să fii vinovat de faptul că ai reținut ceea ce trebuia să pui în vistierie sau că L-ai jefuit pe Dumnezeu. Pastorii care predică Cuvântul la marile noastre adunări simt păcătoșenia neglijării de a da lui Dumnezeu ceea ce este al Lui. Ei știu că Dumnezeu nu-și va binecuvânta poporul atâta timp cât ei nesocotesc planul Său de dăruire. Ei încearcă să trezească poporul la conștiința datoriei lor prin cuvântări directe, practice, arătând primejdia și păcătoșenia egoismului și lăcomiei. Convingerea cuprinde mintea și gheața egoismului este spartă. Iar când se face apel la donații pentru cauza lui Dumnezeu, sub influența puternică a întâlnirilor, unii, care în alte împrejurări n-ar mișca un deget, sunt

acum dornici să dea. S-au obținut bune rezultate în ce privește această categorie.

Sub presiunea apelurilor însă, simțirea cea mai adâncă o au cei ale căror inimi nu au înghețat din pricina egoismului. Ei au lăsat cu conștiinciozitate ca mijloacele lor să curgă pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Întreaga lor făptură este mișcată de apelurile puternice care se fac și aceste persoane răspund, persoane care au dăruit tot ceea ce împrejurările vieții lor i-ar fi îndreptățit să păstreze pentru ei.

Însă acești credincioși cu inima neîmpărțită, îndemnați de o iubire aprinsă pentru cauza lui Dumnezeu și de dorința de a acționa prompt, se consideră în stare să facă mai mult decât le cere Dumnezeu, și astfel utilitatea lor este paralizată pentru alte direcții. Acești oameni deschiși se angajează să facă rost de bani când nu știu din ce sursă vor veni, și unii, pentru a-și ține promisiunile, sunt puși în împrejurări grele. Alții sunt obligați să-și vândă produsele în mod foarte dezavantajos, iar unii au suferit chiar din pricina lipsei confortului și a nesatisfacerii nevoilor vieții, pentru a-și împlini făgăduințele.

A existat un timp la începutul lucrării noastre când asemenea sacrificiu ar fi fost justificat, când Dumnezeu i-ar fi binecuvântat pe toți care s-ar fi aventurat astfel pentru cauza Sa. Prietenii adevărului erau puțini și mijloacele lor financiare foarte limitate. Însă lucrarea s-a răspândit și s-a întărit până când s-a ajuns să fie resurse suficiente în mâinile credincioșilor pentru a susține din plin lucrarea în toate departamentele ei, fără a pune pe nimeni într-o situație grea, dacă toți ar fi vrut să suporte în mod proporțional partea ce le revenea. Cauza lui Dumnezeu nu trebuie făcută să sufere nici în cea mai neînsemnată măsură. Adevărul prețios a fost expus cu atâta claritate, încât a fost îmbrățișat de mulți dintre aceia care au în mâini bunuri pe care li le-a încredințat Dumnezeu pentru a le folosi spre înaintarea intereselor adevărului. Dacă acești oameni cu dare de mână își fac datoria, nu trebuie adusă nici o povară asupra fraților mai săraci.

Ne aflăm într-o lume a belșugului. Dacă darurile și jertfele ar fi proporționale cu mijloacele pe care le-a primit fiecare de la Dumnezeu, nu ar fi nevoie de apeluri urgente pentru ajutoare materiale la întâlnirile noastre de tabără. Bărbați și femei care iubesc cauza lui Dumnezeu așa cum își iubesc propriile vieți își vor lua angajamente cu aceste ocazii, urmând ca familiile lor să sufere tocmai din lipsa mijloacelor pe care au promis să le dea pentru înaintarea cauzei. Dumnezeul nostru nu este un perceptor și nu pretinde celui sărac să dea pentru cauză mijloacele care aparțin familiei sale și care ar trebui

folosite pentru păstrarea membrilor în confort și deasupra lipsurilor strâmtorării.

Apelurile pentru mijloace la întrunirile noastre mari de tabără au fost însoțite până acum de evidente rezultate bune în ceea ce-i privește pe cei bogați. Însă ne temem de urmarea unui efort prelungit pentru a umple din nou vistieria. Ne temem că va avea loc o reacție. Ar trebui ca oamenii cu răspundere din diferitele comunități să depună un efort mai mare pentru a-i determina pe toți să urmeze planul conceput de Dumnezeu. Dacă se respectă dăruirea sistematică, apelurile urgente pentru mijloace care se fac la întâlnirile de tabără pentru diferite proiecte nu vor fi necesare.

Dumnezeu a făcut un plan după care fiecare poate da după cum a fost binecuvântat de El și care va face ca dăruirea să devină un obicei, fără a mai aștepta invitații speciale. Cei care pot face aceasta, dar n-o fac din cauza egoismului, Îl jefuiesc pe Creatorul lor, care a revărsat asupra lor mijloace pe care să le investească în cauza Sa, pentru a-i face cunoscute interesele. Până nu vor împlini toți planul dăruirii sistematice, va exista un eșec în ce privește satisfacerea regulii apostolice. Cei care lucrează în cuvânt și învățătură trebuie să fie persoane cu discernământ. În timp ce fac apeluri generale, ar trebui să cunoască puterile celor care răspund la apelurile lor și nu ar trebui să le îngăduie celor săraci să plătească sume mari, la care se angajează. După ce un om I-a consacrat Domnului o anumită sumă de bani, simte că aceasta este sfințită pentru un scop sacru. Acest lucru este adevărat și de aceea ar trebui ca frații noștri predicatori să fie bine informați de la cine acceptă sumele care urmează să fie date.

Fiecare membru al diferitelor familii din comunitățile noastre, dintre cei care cred adevărul, poate juca un rol în înaintarea lui, adoptând cu inima deschisă principiul dăruirii sistematice. „Fiecare din voi să pună deoparte [fiecare singur, acasă], ... ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu.” Povara de a-i îndemna și a-i stimula pe oameni să dea din mijloacele lor nu a fost lucrarea pe care Dumnezeu a avut-o în vedere pentru pastorii Săi. Responsabilitatea ar trebui să apese asupra fiecărui om care se bucură de credința în adevăr. „Fiecare din voi să pună deoparte ce va putea, după cum a prosperat.” Fiecare membru al familiei, de la cel mai vârstnic până la cel mai tânăr, poate lua parte la această lucrare de dăruire.

Jertfele copiilor mici pot fi primite de Dumnezeu și plăcute Lui. Valoarea jertfei este hotărâtă de spiritul în care sunt făcute darurile. Cei săraci, urmând regula apostolului și punând deoparte o mică sumă în fiecare săptămână, ajută la îmbogățirea

vistieriei, iar darurile lor sunt pe deplin acceptate de Dumnezeu; căci ei fac sacrificii la fel de mari, ba chiar mai mari decât frații lor mai bogați. Planul de dăruire sistematică se va dovedi un mijloc de apărare al fiecărei familii împotriva ispitelor de a cheltui bani pentru lucruri nefolositoare; și se va dovedi o binecuvântare mai ales pentru cei bogați, păzindu-i de a-și îngădui extravaganta.

În fiecare săptămână, pretențiile lui Dumnezeu de la fiecare familie sunt reamintite de fiecare membru al ei care împlinește în întregime planul; și, refuzându-și vreun lucru de prisos pentru a avea mijloace pe care să le pună în vistierie, asupra inimii se imprimă lecții valoroase despre tăgăduirea de sine pentru slava lui Dumnezeu. O dată pe săptămână, fiecare este adus față în față cu rezultatele din săptămâna care a trecut, venitul pe care l-ar fi putut avea dacă ar fi fost econom și mijloacele pe care nu le are din cauza îngăduinței față de propriile slăbiciuni. Conștiința lui este strunită, ca să spunem așa, înaintea lui Dumnezeu, și aceasta fie că-l va lăuda, fie că-l va acuza. El învață că, dacă se bucură în continuare de pace sufletească și de favoarea lui Dumnezeu, trebuie să mănânce, să bea și să se îmbrace spre slava Sa.

A da sistematic și cu generozitate conform planului este un lucru care ține deschisă ușa inimii. Ne punem în legătură cu Dumnezeu pentru ca El să ne poată folosi ca pe niște canale prin care darurile Lui să se poată revărsa către toți. Cei săraci nu se vor plânge de planul dăruirii sistematice, deoarece acesta nu-i va solicita prea tare. Ei nu sunt neglijați și trecuți cu vederea, ci favorizați prin aceea că joacă un rol, fiind împreună lucrători cu Hristos, și vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu la fel ca și cei bogați. În procesul de a pune deoparte puținul de care se pot lipsi, ei își tăgăduiesc eul și cultivă generozitatea inimii. Ei se educă pentru a face fapte bune și împlinesc cu tot atât de multă eficiență intenția lui Dumnezeu în planul de dăruire sistematică precum cei mai avuți, care dau din prisosul lor.

În zilele apostolilor, oamenii mergeau pretutindeni predicând adevărul. Erau ridicate noi comunități. Dragostea și zelul lor pentru Hristos i-au împins la fapte caracterizate de mari renunțări și sacrificii. Multe comunități ale celor veniți dintre neamuri erau foarte sărace; cu toate acestea, apostolul declară că sărăcia lor lucie a dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Darurile lor se revărsau dincolo de capacitatea lor de a dăruia. Oamenii și-au pus viețile în primejdie și au suferit pierderea tuturor lucrurilor de dragul adevărului.

Apostolul sugerează că prima zi a săptămânii ar fi momentul potrivit de a analiza căile providenței și prosperitatea căpătată și, în frică de Dumnezeu, cu adevărată recunoștință a inimii pentru binecuvântările revărsate de El, de a hotărî, conform planului conceput de El, cât Îi va fi dat înapoi.

Dumnezeu intenționează ca exercitarea generozității să se facă absolut voluntar, nefiind influențată nici măcar de apelurile elocvente menite să trezească compasiunea. „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.” El nu are plăcere să-și îmbroșteze trezoreria cu valori dăruite cu de-a sila. Inimile loiale ale poporului Său, bucurându-se în adevărul mântuitor pentru acest timp, prin iubirea și recunoștința față de El pentru această lumină prețioasă, vor fi deschise și nerăbdătoare să ajute cu mijloacele lor la trimiterea adevărului către alții. Cea mai potrivită cale de a ne arăta dragostea față de Răscumpărătorul nostru este de a oferi daruri pentru a aduce suflete la cunoștința adevărului. Planul de răscumpărare a fost aplicat absolut de bunăvoie de către Mântuitorul nostru, și scopul lui Hristos este ca întreaga noastră generozitate să se arate prin daruri de bunăvoie.

Capitolul 35

Individualismul

Dragă frate A., Mentea mea este tulburată în ce privește cazul tău. Ți-am scris despre unele lucruri care mi-au fost arătate în legătură cu umblarea ta din trecut, din prezent și viitor. Sunt neliniștită pentru tine, pentru că am văzut primejdiile care te pândesc. Experiența spirituală pe care ai avut-o te expune ispitelor și conflictelor severe. Când și-a lăsat o dată mintea sub controlul direct al vrăjmașului prin mijlocirea îngerilor răi, acea persoană ar trebui să fie foarte circumspectă față de impresii și simțăminte care l-ar duce pe un drum independent, departe de biserica lui Hristos. Primul pas independent de biserică pe care l-ar face un asemenea om ar trebui privit ca o stratagemă a vrăjmașului, de a amăgi și distruge. Dumnezeu a făcut biserica Sa un canal de lumină și prin ea își face cunoscute scopurile și voința. El nu dă nici unei persoane o experiență independentă de biserică. Nu dă unui om cunoașterea voinței Sale pentru întreaga biserică, în timp ce aceasta, ca trup al lui Hristos, este lăsată în întuneric.

Frate A., trebuie să veghezi cu cea mai mare grijă cum zidești. Se va dezlănțui o furtună care îți va testa nădejdea în modul cel mai sever. Ar trebui să sapi adânc și să-ți asiguri o temelie solidă. „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia pe stâncă.” Constructorul pune cu consecvență piatră pe piatră, până când structura începe să se înalțe. Constructorul evanghelic își continuă adesea lucrarea în lacrimi și în mijlocul încercărilor, furtunilor persecuției, amarnicei împotriviri și batjocurii nedrepte; însă el este neclintit în hotărârea lui, întrucât zidește pentru eternitate. Fii cu luare aminte, frate A., ca temelia ta să fie stâncă solidă și să fii bine fixat de ea, Hristos fiind acea stâncă.

Ai o voință puternică, încăpățânată și un spirit independent pe care crezi că trebuie să ți-l păstrezi cu orice risc. Și ai adus acest spirit în experiența și viața ta religioasă. Nu ai fost întotdeauna în armonie cu lucrarea lui Dumnezeu, așa cum a fost ea împlinită de frații tăi americani. Nu ai văzut lucrurile cum le-au văzut ei și nici nu te-ai potrivit cu modul în care procedează ei. Nu te-ai familiarizat decât prea puțin cu lucrarea din diferitele ei departamente. N-ai fost prea încântat să te familiarizezi cu

ramurile variate ale lucrării. Ai privit cu suspiciuni și neîncredere asupra lucrării și asupra conducătorilor aleși de Dumnezeu pentru a o duce mai departe. Ai fost înclinat mai degrabă să te îndoiești și să faci presupuneri neîntemeiate, să fii invidios pe aceia asupra cărora Dumnezeu a pus răspunderile mai mari ale lucrării Sale decât să cercetezi și să te pui astfel în legătură cu cauza lui Dumnezeu pentru a înțelege activitățile și înaintarea ei.

Dumnezeu a văzut că nu erai potrivit să fii păstor, un slujitor al neprihănirii care să vestească altora adevărul, până când nu aveai să fii un om complet transformat. El a îngăduit să treci prin încercări adevărate și să simți privațiunile, lipsurile, ca să știi cum să arăți milă, compasiune și dragoste duioasă față de cei nenorociți și oprimați și pentru cei aplecați sub povara lipsurilor și care trec prin încercări și strâmțorări.

Când, în suferința ta, te-ai rugat pentru pace în Hristos, un nor negru părea să-ți întunece mintea. Odihna și pacea nu au venit așa cum te așteptai tu. Uneori, se părea că îți este încercată credința la limita suportabilului. Când te-ai uitat la viața ta de până atunci, ai văzut tristețe și dezamăgire; când ai privit către viitor, totul era învăluit în nesiguranță. Mâna divină te-a călăuzit într-un mod minunat către cruce, ca să te învețe că Dumnezeu îi răsplătește într-adevăr pe aceia care Îl caută cu sârguință. Cei care cer așa cum trebuie vor primi. Cel care caută cu credință va găsi. Experiența câștigată în cuptorul arzător al încercărilor și nenorocirii reprezintă prețul acesteia.

Rugăciunilor pe care le-ai înălțat în singurătatea, oboseala și încercările tale, Dumnezeu a răspuns, nu întotdeauna așa cum au fost așteptările tale, însă pentru binele tău. Nu i-ai înțeles într-un mod corect și cu claritate pe frații tăi și nici pe tine însuși nu te-ai văzut în lumina care trebuia. Dar, în providența lui Dumnezeu, El a fost la lucru pentru a răspunde rugăciunilor pe care le-ai înălțat în nenorocirea ta și a făcut aceasta într-un mod prin care să te salveze și să-și proslăvească propriul Nume. Necunoscându-te pe tine însuși, ai cerut lucruri care nu erau cele mai bune pentru tine. Dumnezeu ți-a auzit rugăciunile sincere; dar binecuvântarea pe care ți-a acordat-o a fost ceva mult diferit de ceea ce așteptai tu. În providența Sa, Dumnezeu a intenționat să te aducă într-o legătură mult mai strânsă cu biserica Lui, pentru ca încrederea ta să fie mult mai mică în tine însuși și mai mare în alții, în cei pe care îi călăuzește pe calea înaintării lucrării Sale.

Dumnezeu ascultă fiecare rugăciune sinceră. El te va pune în legătură cu lucrarea Sa, ca să te poată aduce mai direct în lumină. Și, în afară de cazul în care îți vei întoarce

privirile de la evidența faptelor și de la lumină, te vei convinge că, dacă vei fi mai neîncrezător în tine însuși și mai puțin neîncrezător în frații tăi, vei fi mai câștigat în Dumnezeu. Dumnezeu este acela care te-a adus în strâmtorări. El a urmărit un scop prin aceasta, ca strâmtorarea să poată lucra în tine răbdare, răbdarea experiență, iar experiența nădejde. El a îngăduit ca încercările să vină asupra ta, pentru ca, prin ele, să poți avea experiența roadelor pline de pace ale neprihănirii.

Petru L-a tăgăduit pe Omul durerii, când acesta S-a întâlnit cu suferința, în ceasul umilirii Sale. După aceasta însă, s-a pocăit și s-a reconvertit. El a avut o căință sinceră și s-a dăruit iarăși Mântuitorului său. Cu ochii orbiți de lacrimi, își îndreaptă pașii către singurătatea oferită de grădina Ghetsemani și se prăbușește în locul în care a văzut silueta prosternată a Mântuitorului, când transpirația însângerată I-a țâșnit prin pori din pricina agoniei. Cuprins de remușcări, Petru își amintește că dormea când Isus Se ruga în acele ceasuri înfricoșătoare. Inima lui mândră se sfâșie și lacrimi de pocăință udă firele de iarbă pătate doar de curând de picăturile de sudoare însângerată a scumpului Fiu al lui Dumnezeu. El a părăsit acea grădină ca om convertit. În acel moment, era pregătit să arate milă față de cei ispitiți. El fusese smerit și putea arăta compasiune față de cei slabi și greșiți. Putea să-i atenționeze și să-i avertizeze pe cei îngâmfați și era apt să-i întărească pe frații săi.

Dumnezeu te-a condus prin nenorocire și încercări, ca să poți avea o încredere desăvârșită în El și să ai o părere rezervată față de propria ta judecată. Tu poți suporta vitregiile mai bine decât bunăstarea. Ochiul atoatevăzător al lui Iehova a descoperit în tine multe impurități, pe care tu le consideri aur și prea valoroase pentru a le arunca. Puterea vrăjmașului asupra ta a fost, în răstimpuri, directă și foarte puternică. Amăgirile spiritismului îți încurcaseră credința, îți stricaseră judecata și îți aduseseră experiența într-o stare de confuzie. În providența Sa, Dumnezeu dorea să te încerce, pentru a te curăți, ca și pe fiii lui Levi, ca să-I poți aduce o jertfă în neprihănire.

Eul tău este prea mult amestecat în toate lucrările tale. Voința ta trebuie să fie modelată de voința lui Dumnezeu, căci altfel vei cădea în ispite amarnice. Am văzut că atunci când vei lucra în Dumnezeu, alungând eul dinaintea ochilor, vei primi de la El o putere cu ajutorul căreia vei ajunge la inimile oamenilor. Îngeri ai lui Dumnezeu vor lucra sprijinindu-te în eforturile tale când ești smerit și mic în propriii tăi ochi. Dar când îți imaginezi că știi mai mult decât aceia pe care Dumnezeu i-a călăuzit ani de-a rândul, pe care i-a învățat adevărul și i-a pregătit pentru extinderea lucrării Sale, te înalți singur

și vei cădea în ispite.

Trebuie să cultivi bunătatea și blândețea. Trebuie să fii un om milostiv și politicos. Lucrările tale sunt pătrunse de prea multă severitate și de un spirit neînduplecat, dictatorial, tiranic. Nu iei întotdeauna în considerație cu blândețe sentimentele altora și dai naștere la nemulțumiri și încercări. Mai multă dragoste în lucrările tale și mai multă compasiune străbătută de bunătate ți-ar deschide o cale către inimi și ar câștiga suflete la Hristos și la adevăr.

Ești în mod constant înclinat către independență. Tu nu-ți dai seama că independența este un lucru jalnic atunci când te face să ai prea multă încredere în tine însuși și să te încrezi mai degrabă în propria ta judecată decât să respecti sfatul și să pui preț pe judecata fraților tăi, mai ales pe a acelor care au funcții de răspundere, pe care Dumnezeu i-a rânduit pentru mântuirea poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu o autoritate deosebită și cu o putere pe care nimeni nu are căderea să nu le ia în seamă și să le disprețuiască, pentru că, făcând așa, disprețuiește glasul lui Dumnezeu.

Nu ești în siguranță dacă te încrezi în impresii și sentimente. Aceasta a fost nenorocirea ta, că ai ajuns sub puterea acelei amăgiri satanice, spiritismul. Acest giulgiu al morții te-a acoperit, iar imaginația și puterile tale au fost sub controlul demonilor; iar când devii încrezător în tine însuși și nu te prinzi cu încredere neșovăitoare de Dumnezeu, te găsești într-un pericol sigur. Uneori, înlăturând obstacolele principiilor și o faci adesea, îl inviți înăuntru pe vrăjmaș, iar el îți controlează gândurile și acțiunile, timp în care tu ești amăgit cu adevărat și îți place să crezi că ești aprobat de Dumnezeu.

Satana a încercat să te împiedice să ai încredere în frații tăi americani. Le-ai privit cu suspiciune acțiunile și experiența, când ei sunt chiar aceia care te pot ajuta și care ar fi o binecuvântare pentru tine. Efortul bine gândit al lui Satana este acela prin care încearcă să te despartă de cei ce sunt asemenea unor canale de lumină, prin care Dumnezeu a transmis voia Sa și prin care a lucrat pentru zidirea și extinderea lucrării Lui. Concepțiile, sentimentele și experiența ta sunt foarte înguste, iar lucrările tale au aceeași caracteristică.

Ca să fii o binecuvântare pentru poporul tău, trebuie să te schimbi în multe privințe. Ar trebui să cultivi politețea și să nutrești pentru toți o compasiune plină de bunătate. Ar trebui să ai cununa harului lui Dumnezeu, care este dragostea. Critici prea

mult și nu ești atât de îngăduitor pe cât ar trebui să fii, dacă vrei să câștigi suflete. Ai putea avea mult mai multă influență dacă ai fi mai puțin formal și rigid și dacă ai fi însuflețit mai mult de Duhul Sfânt. Teama ta de a nu fi condus de oameni este prea mare. Dumnezeu îi folosește pe oameni ca unelte ale Sale și îi va folosi cât va exista lumea.

Îngerii care au căzut erau dornici să devină independenți față de Dumnezeu. Erau plini de frumusețe și de slavă, dar erau dependenți de Dumnezeu în privința fericirii lor, luminii și inteligenței de care se bucurau. Prin nesupunere, ei au căzut din starea lor înălțată. Hristos și biserica Sa sunt de nedespărțit. A-i neglija sau disprețui pe aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit să conducă și să poarte răspunderile legate de lucrarea Sa și de înaintarea și răspândirea adevărului înseamnă să respingi mijloacele pe care le-a hotărât Dumnezeu pentru ajutorul, încurajarea și întărirea poporului Său. Faptul de a-i trece pe aceștia cu vederea și a gândi că lumina ta trebuie să vină direct de la Dumnezeu, iar nu prin vreun alt canal, te aduce într-o poziție în care ești susceptibil de a fi amăgit și biruit.

Dumnezeu te-a pus în legătură cu ajutoarele hotărâte de El în biserica Sa, ca să te poată ajuta. Fosta legătură pe care ai avut-o cu spiritismul face ca primejdia în care te afli să fie mai mare decât ar fi în mod obișnuit, pentru că judecata, înțelepciunea și discernământul tău au fost pervertite. Nu poți spune întotdeauna, prin puterile tale, cu ce fel de duhuri ai de-a face și nici nu le poți deosebi; căci Satana este foarte viclan. Dumnezeu te-a pus în legătură cu biserica Sa pentru ca aceasta să te poată ajuta.

Ești uneori prea formal, prea rece și lipsit de compasiune. Trebuie să-i accepți pe oameni așa cum sunt, să nu te pui pe tine însuși prea mult deasupra lor și să ceri prea mult de la ei. Ai nevoie să fii îmblânzit și calmat de Duhul lui Dumnezeu în timp ce predici poporului. Ar trebui să te educi pentru a lucra în modul cel mai bun, ca să asiguri finalul dorit. Lucrarea ta trebuie să fie caracterizată de iubirea lui Isus, care să-ți umple inima, să dea căldură cuvintelor tale, să-ți modeleze temperamentul și să-ți înalțe sufletul.

Vorbești adesea prea mult, când nu ai influența însuflețitoare a Duhului Sfânt. Îi obosești pe cei care te ascultă. Mulți fac o greșală în predica pe care o țin, neoprindu-se când interesul este mare. Ei continuă să peroreze, până când interesul stârnit în mintea ascultătorilor se stinge și oamenii sunt realmente oboșiți prin cuvinte ce nu au vreo

greutate sau valoare deosebită. Să te oprești înainte de a ajunge în acest punct. Să te oprești când nu ai de spus ceva cu adevărat important. Să nu continui cu acele cuvinte seci care nu fac decât să stârnească prejudecata și nu înmoaie inima. Ai nevoie să fii într-o comuniune atât de intimă cu Hristos, încât cuvintele tale să topească și să ardă, făcându-și drum către suflet. Numai vorbe anoste nu sunt de-ajuns pentru acest timp. Sunt bune argumentele; dar s-ar putea să fie prea multă argumentație și prea puțin din spiritul și viața lui Dumnezeu.

Fără puterea deosebită a lui Dumnezeu, care să sprijine eforturile tale, fără un duh supus și smerit în Dumnezeu, fără o inimă împlântată, fără cuvinte care să izvorască dintr-o inimă plină de iubire, lucrările tale vor fi obositoare și nu vor aduce rezultate binecuvântate. Slujitorul lui Hristos ajunge la un punct dincolo de care cunoașterea și pricepera omenească sunt neputincioase. Ne luptăm cu rătăcirii catastrofale și cu rele pe care nu suntem în stare să le remediem sau să-i facem pe oameni să le vadă și să le înțeleagă; căci noi nu putem schimba inima. Nu putem da vigoare sufletului ca să înțeleagă păcătoșenia păcatului și să simtă nevoia unui Mântuitor. Dacă lucrările noastre poartă însă amprenta Duhului lui Dumnezeu, dacă o putere mai mare, divină, însoțește eforturile noastre de a semăna sămânța Evangheliei, vom vedea roadele muncii noastre spre slava lui Dumnezeu. Numai El poate uda sămânța semănată.

Așa este și cu tine, frate A. Nu trebuie să te lași cuprins de o grabă prea mare și să aștepti prea mult de la niște minți întunecate. Trebuie să nutrești nădejdea plină de umilință că Dumnezeu va împărtăși, în bunăvoința Sa, influența tainică, înviorătoare, a Duhului Său, singura prin care lucrările tale nu vor fi zadarnice în Domnul. Ai nevoie să te prinzi de Dumnezeu printr-o credință vie, dându-ți seama în orice clipă de slăbiciunea ta și de primejdiile care te pândesc și căutând necurmat acea putere și acea energie pe care numai Dumnezeu le poate da. Oricât te-ai strădui, singur nu poți face nimic.

Ai nevoie să te educi în așa fel, încât să poți avea înțelepciunea de a lucra cu mintea oamenilor. Ar trebui să arăți compasiune față de unii, tratându-i diferențiat, în vreme ce pe alții i-ai putea salva cu teamă, trăgându-i afară din foc. Tatăl nostru ceresc ne lasă adesea în incertitudine în ce privește eforturile noastre. Avem datoria de a ne arunca sămânța pe lângă toate apele, fără să știm ce va izbuti, aceasta sau aceea. Ne putem spori credința și puterile din Izvorul tăriei noastre și ne putem sprijini în totală dependență de El.

Frate A., ai nevoie să lucrezi cu cea mai mare sârguință pentru a controla eul și a dezvolta un caracter în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Ai nevoie să te educi și să te pregătești pentru a deveni un păstor eficient. Ai nevoie să cultivi o fire blândă — trăsături de caracter străbătute de bunătate, voioșie, optimism, generozitate, milă, politețe, compasiune. Ar trebui să învingi un spirit posomorât, intolerant, îngust, cicălitor și tiranic. Dacă ești legat de lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te lupți crâncen cu tine însuși și să-ți formezi caracterul după Modelul divin.

Fără un efort constant din partea ta, sub influența unei minți corupte, vor apărea unele situații care îți vor închide calea, neajunsuri pe care tu vei fi înclinat să le pui pe seama unei alte cauze decât celei adevărate. Ai nevoie de autodisciplină. Evlavia noastră nu trebuie să se înfățișeze ca fiind acră, rece și nesociabilă, ci atrăgătoare și dispusă să se lase învățată. Un spirit înclinat spre critică îți va îngradi calea și va închide inimile față de tine. Dacă nu vei depinde cu umilință de Dumnezeu, îți vei bloca adesea singurul drum cu obstacole, și pentru acest lucru vei da vina pe umblarea altora.

Trebuie să veghezi asupra propriei persoane, ca să nu predici adevărul sau să te achiți de îndatoriri într-un spirit intolerant, care va stârni prejudecata. Ai nevoie să studiezi cum te poți înfățișa astfel încât să fii aprobat de Dumnezeu, un lucrător de care nu trebuie să se rușineze. Întreabă-te singur care este dispoziția ta firească, ce caracter ți-ai format. Ar trebui să te studiezi pe tine însuși, așa cum ar trebui s-o facă fiecare slujitor al lui Hristos, pentru a veghea cu cea mai mare grijă să nu îndrăgești obiceiuri sau tendințe mintale și morale pe care nu ai dori să le vezi apărând printre cei pe care-i luminezi în ce privește adevărul.

Pastorii lui Hristos sunt îndemnați să fie exemple în turma lui Dumnezeu. Influența unui pastor poate face mult în direcția modelării caracterului poporului său. Dacă pastorul este indolent, dacă nu are o inimă și o viață curate, dacă este tăios, critic și cicălitor, egoist, independent și dacă îi lipsește stăpânirea de sine, va avea într-o mare măsură de întâmpinat și va trebui să facă față acelorași elemente neplăcute în poporul lui; și este o lucrare grea aceea de a pune lucrurile în ordine acolo unde influențele rele au provocat confuzie. Ceea ce se vede în pastorul lor va conta mult în ce privește desăvârșirea virtuții creștine în popor. Dacă viața lui este o combinație de calități, cei pe care îi aduce prin eforturile lui la cunoștința adevărului vor reflecta într-o mare măsură, dacă Îl iubesc într-adevăr pe Dumnezeu, exemplul și influența sa; căci el este un reprezentant al lui Hristos. Astfel, pastorul ar trebui să simtă răspunderea pe care o are

de a înfrumuseța în toate lucrurile învățătura Dumnezeului nostru, Mântuitorul.

Cele mai mari eforturi ale slujitorului Evangheliei ar trebui să fie de a-și consacra toate talentele în lucrarea de salvare a sufletelor; atunci va avea succes. Disciplina atentă și înțeleaptă îi este necesară oricui a luat asupra-i Numele lui Hristos; ea este însă într-un sens mult mai înalt importantă pentru un slujitor al Evangheliei, care este un reprezentant al lui Hristos. Mântuitorul nostru i-a umplut pe oameni de o teamă respectuoasă prin puritatea și moralitatea Sa înaltă, în timp ce iubirea și blândețea Sa gingașă îi entuziasma. Cei mai săraci și mai umili nu se temeau să se apropie de El; chiar și copilașii erau atrași de El. Le plăcea mult să urce în poala Sa și să sărute acea față gânditoare, radiind de iubire. De această gingășie iubitoare ai nevoie. Ar trebui să cultivi iubirea. Dovezile de simpatie și actele de politețe și respect față de alții nu-ți vor scădea nici un dram din demnitate, ci vor face să se deschidă multe inimi care acum sunt închise față de tine.

Hristos a fost exact ceea ce fiecare pastor ar trebui să se străduiască să fie. Ar trebui să învățăm să-I imităm caracterul și să combinăm dreptatea strictă cu puritatea, integritatea morală, dragostea și generozitatea nobilă. O față plăcută, care reflectă iubirea, împreună cu un comportament blând și amabil vor face mai mult, fără eforturile de la amvon, decât poate face predicarea lipsită de acestea. Se cuvine să cultivăm respectul față de judecata altora când, într-o măsură mai mare sau mai mică, depindem în mod categoric de ei. Ar trebui să cultivăm adevărata amabilitate creștină și o simpatie plină de gingășie, chiar și pentru ipostazele umane cele mai dificile, grosolane. Isus a venit din curțile curate ale Cerului pentru a salva tocmai asemenea persoane. Îți închizi inima prea repede față de mulți care în mod aparent nu manifestă nici un interes pentru solia pe care o porți, dar care sunt totuși sub oblăduirea harului și scumpi înaintea Domnului. „Cel care câștigă suflete este înțelept.” Pavel s-a făcut tuturor totul, pentru ca, dacă ar fi fost posibil în vreun fel, să salveze pe unii. Tu trebuie să fii într-o poziție asemănătoare. Trebuie să te rupi de independența ta. Îți lipsește o smerenie a minții. Ai nevoie de influența liniștitoare a harului lui Dumnezeu asupra inimii tale, ca să nu iriți, ci să-ți croiești drum către inimile oamenilor topind gheața, deși aceste inimi pot fi atinse de prejudecăți.

Cauza lui Dumnezeu are mare nevoie de oameni sinceri — oameni plini de zel, nădejde, credință și curaj. Nu oamenii încăpățânați pot satisface nevoile acestui timp, ci aceia care sunt devotați. Avem prea mulți pastori sensibili, care sunt firavi în experiență,

deficienți în ce privește calitățile creștine, cărora le lipsește consacrarea și se descurajează cu ușurință; care sunt plini de sânge în satisfacerea propriei lor voințe și perseverență în eforturile lor de a-și împlini propriile scopuri egoiste. Asemenea oameni nu se vor ridica la nivelul cerințelor acestui timp. În aceste ultime zile avem nevoie de bărbați care să vegheze neîncetat. Este nevoie de ostași gata să intre în acțiune, care sunt sinceri în dragostea lor de adevăr și dispuși să lucreze, sacrificându-se, dacă pot face să înainteze cauza lui Dumnezeu și să salveze suflete prețioase. În această lucrare este nevoie de bărbați care să nu murmure și să se plângă de greutăți sau încercări, știind că aceasta este o parte a moștenirii pe care le-a lăsat-o Hristos. Ei ar trebui să fie dispuși să iasă din tabără, să rabde batjocura și să poarte poverile ca niște buni soldați ai lui Hristos. Aceștia vor duce crucea lui Hristos fără să se plângă, fără cârtire sau irascibilitate, și vor fi răbdători în strâmtorare.

Adevărul solemn pentru aceste ultime zile, care îi pune la probă pe oameni, ne-a fost încredințat nouă, iar noi ar trebui să-l facem să devină realitate. Frate A., ar trebui să eviți să te faci pe tine însuși etalon. Te rog fierbinte, evită să recurgi la propriile sentimente. Tot ce putem îndura și tot ce s-ar putea să ni se ceară să îndurăm de dragul adevărului ni se va părea prea neînsemnat pentru a fi comparat cu ceea ce a suportat Mântuitorul nostru pentru noi, păcătoșii. Nu trebuie să te aștepți că vei fi întotdeauna judecat sau înfățișat în mod corect. Hristos spune că în lume vom avea strâmtorări, dar că în El vom avea pace.

Ai cultivat un spirit combativ. Când ți se taie calea, ocupi imediat pozițiile de apărare; și chiar dacă te-ai afla printre frații tăi, care iubesc adevărul și și-au oferit viețile pentru cauza lui Dumnezeu, te justifici în timp ce îi critici, devii neîncredător în cuvintele pe care le rostesc și bănuitor în ce privește motivațiile lor, pierzând astfel mari binecuvântări pe care este privilegiul tău să le câștigi prin experiența fraților tăi.

Discuții care trebuie evitate

Ți-a plăcut mult să susții polemici legate de adevăr și ai îndrăgit discuțiile; dar aceste întreceri nu ți-au favorizat formarea unui caracter creștin armonios; căci prin ele se creează o ocazie favorabilă chiar pentru dezvoltarea trăsăturilor de caracter pe care trebuie să le birui dacă vrei să intri odată în Cer. Discuțiile nu pot fi evitate întotdeauna. În unele cazuri, împrejurările sunt de așa natură, încât dintre două rele trebuie ales acela mai mic, care este discuția. Însă, ori de câte ori se poate, acestea ar trebui evitate; căci

rezultatul este rareori onorarea lui Dumnezeu.

Oameni cărora le place nespus să vadă adversari combătându-se pot pretinde cu putere discuțiile. Alții, care au dorința de a auzi dovezile aduse de ambele părți, pot cere discuția cu toată sinceritatea motivației pe care o au; însă, oricând este posibil, ele ar trebui evitate. Acestea întăresc în general spiritul de combativitate și slăbesc acea dragoste curată și compasiune sacră care ar trebui să existe întotdeauna în inimile creștinilor, chiar dacă aceștia ar putea avea opinii diferite.

Discuțiile în acest veac al istoriei lumii nu constituie dovezi reale ale unei dorințe sincere din partea oamenilor de a cerceta adevărul, ci se produc din cauza iubirii de inedit și a stării de surescitare care însoțește în general disputele. Rareori este Dumnezeu glorificat sau înainteză adevărul în aceste lupte. Adevărul este prea solemn, prea important în rezultatele sale pentru a considera că este un fleac dacă este primit sau respins. A discuta adevărul de dragul de a arăta împotrivorilor îndemânarea combatanților este întotdeauna o politică proastă; căci ea nu face decât foarte puțin pentru înaintarea adevărului.

Împotrivorii adevărului vor arăta îndemânare în reprezentarea greșită a spuselor oponentului lor. Ei vor face din cele mai solemne și sacre adevăruri un subiect de batjocură. În general, vor glumi și își vor bate joc de adevărurile prețioase, sfinte, și le vor înfățișa într-o lumină atât de falsă înaintea oamenilor, încât mințile întunecate de rătăcire și murdărite de păcat nu vor deosebi motivațiile și scopurile pe care le au acești oameni șireți când ascund și falsifică în acest fel adevărul prețios și important. Din cauza oamenilor care se angajează în ele, există numai puține discuții care este posibil să fie conduse după principii corecte. Împunsături acute vin prea des din ambele părți, se îngăduie ca disputa să capete un aspect personal și în mod frecvent ambele părți se coboară la sarcasm și glume. Iubirea de suflete este pierdută în dorința mai mare de a fi învingător. Prejudecata profundă și amară este adesea rezultatul discuțiilor.

Am văzut îngeri îndurerați că nestematele cele mai prețioase ale adevărului au fost aduse înaintea unor oameni cu totul incapabili să aprecieze dovezile în favoarea adevărului. Întreaga lor ființă era în război cu principiile adevărului; firile lor le urau. Obiectul urmărit de ei în discuție nu era acela de a putea să cuprindă ei înșiși dovezile adevărului sau ca oamenii să poată avea o bună înțelegere a adevăratei noastre poziții, ci de a întuneca priceperea, punând adevărul într-o lumină greșită înaintea oamenilor. Sunt

persoane care s-au autoeducat ca luptători. Este politica lor aceea de a reprezenta eronat declarațiile unui oponent și de a acoperi argumente clare cu subtilități necinstite. Ei și-au consacrat puterile lor date de Dumnezeu în această lucrare neonestă, căci nu există nimic în inimile lor care să fie în armonie cu principiile curate ale adevărului. Ei se prind de orice argument le este cu putință, cu care să-i zdrobească pe apărătorii adevărului, când nici ei înșiși nu cred în lucrurile pe care le aruncă asupra acestora. Se întăresc în poziția pe care au ales-o, indiferent de dreptate și de adevăr. Nu țin seama că înaintea lor este judecata și că atunci triumful lor, câștigat în mod necinstit, cu toate rezultatele lui dezastruoase, va apărea în adevărata sa lumină. Rătăcirea, cu toate tacticile ei amăgitoare, cu toate întoarcerile, răsucirile și ocolișurile ei pentru a schimba adevărul într-o minciună, va apărea atunci în toată diformitatea sa. Nici o biruință nu va conta în ziua lui Dumnezeu în afară de aceea pe care adevărul, curatul, înălțatul, sacrul adevăr, o va câștiga spre slava lui Dumnezeu.

Îngerii plâng atunci când văd adevărul ceresc prețios, aruncat înaintea porcilor pentru a fi apucat de aceștia și călcat în picioare în tină și murdărie. „... Să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă.” Acestea sunt cuvintele Răscumpărătorului lumii.

Slujitorii lui Dumnezeu să nu considere ocazia de a se angaja în discuții ca fiind un mare privilegiu. Nu toate punctele credinței noastre trebuie aduse în față și prezentate înaintea mulțimilor atinse de prejudecată. Isus a vorbit înaintea fariseilor și saducheilor în pilde, ascunzând claritatea adevărului sub simboluri și ilustrații, pentru că ei ar fi folosit în mod greșit adevărurile pe care le prezenta înaintea lor; ucenicilor Săi însă le vorbea lămurit. Ar trebui să învățăm din metoda de propovăduire a lui Hristos și să fim atenți să nu-i jignim pe oameni, prezentând adevăruri pe care, nefiind deplin explicate, nu sunt deloc pregătiți să le primească.

Trebuie să ne ocupăm mai întâi cu adevărurile pe care le susținem și unii, și alții și să câștigăm încrederea ascultătorilor; apoi, în măsura în care oamenii pot fi aduși mai aproape de miezul problemei, putem înainta încet cu chestiunea prezentată. Este nevoie de mare înțelepciune pentru a prezenta adevărul nepopular în modul cel mai prudent înaintea unor oameni dominați de prejudecăți, astfel încât să se poată câștiga accesul la inimile lor. Discuțiile pun înaintea oamenilor, care nu sunt luminați în privința poziției noastre și sunt ignoranți în ce privește adevărul biblic, o grupare de argumente ridicate cu măiestrie și dispuse atent pentru a acoperi punctele clare ale adevărului. Unii oameni

au socotit că este de datoria lor să ascundă declarații clare, fără echivoc, din Cuvântul lui Dumnezeu prin teoriile lor amăgitoare, pe care le fac să pară plauzibile celor care nu au cercetat personal.

Acești agenți ai lui Satana sunt greu de înfruntat și este dificil să-ți păstrezi răbdarea cu ei. Însă calmul, răbdarea și stăpânirea de sine sunt elemente pe care trebuie să le cultive orice slujitor al lui Hristos. Cei care combat adevărul s-au autoeducat pentru lupta intelectuală. Ei sunt pregătiți să prezinte la suprafață sofisme și afirmații neîntemeiate ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Ei seamănă confuzie în mintea nebănuitoare și plasează adevărul în întuneric, în timp ce oamenilor li se prezintă povești plăcute în locul adevărului biblic curat.

Mulți aleg întunericul mai degrabă decât lumina, pentru că faptele lor sunt rele. Dar sunt și dintre aceia căroră, dacă li s-ar fi putut prezenta adevărul într-un mod diferit, în împrejurări diferite, dându-li-se șansa convenită de a cântări cu mintea lor argumentele și de a compara verset cu verset, ar fi fost fermecați de claritatea lui și s-ar fi prins de acesta.

A fost un lucru foarte nechipzuit din partea pastorilor noștri de a publica pentru lume sofismele viclene ale rătăcirii, aduse de oameni șireți pentru a ascunde și a face fără putere adevărul solemn, sacru al lui Iehova. Acești oameni vicleni, care stau la pândă pentru a-i înșela pe cei neprevăzători, își dăruiesc puterea intelectului pentru a denatura Cuvântul lui Dumnezeu. Cei lipsiți de experiență și nebănuitori sunt amăgiți spre ruina lor. A fost o mare greșeală de a publica răspunsul la toate argumentele cu care împotrivorii luptă împotriva adevărului lui Dumnezeu; căci, făcând așa, mintea tuturor categoriilor de oameni se umple cu argumente la care nu se gândiseră niciodată. Cineva trebuie să dea socoteală pentru această conducere neînțeleaptă a ostilităților.

Argumentele împotriva adevărului sacru, subtile în influența lor, afectează mințile care nu sunt bine informate în ce privește tăria adevărului. În cea mai mare parte, percepția morală a membrilor comunității este tocită din pricina familiarității cu păcatul. Egoismul, necinstea și diferitele păcate care se găsesc pretutindeni în acest veac degenerat au amorțit calitatea de a sesiza lucrurile veșnice, astfel încât adevărul lui Dumnezeu nu este înțeles. Făcând publicitate argumentelor eronate ale adversarilor noștri, adevărul și rătăcirea sunt plasate la același nivel în mintea lor, când, dacă ar putea avea în fața ochilor adevărul în claritatea sa, suficient de mult timp încât să-i vadă

și să-i înțeleagă sfințenia și importanța, ar fi convinși de argumentele puternice care stau în favoarea sa și ar fi gata atunci să înfrunte argumentele aduse de adversari.

Cei care caută să cunoască adevărul și să înțeleagă voia lui Dumnezeu, care sunt credincioși luminii și sânguincioși în îndeplinirea îndatoririlor zilnice, vor deosebi fără îndoială învățătura curată; căci ei vor fi călăuziți în tot adevărul. Dumnezeu nu făgăduiește ca, prin lucrările meșteșugite ale providenței Sale, să-i aducă într-un mod irezistibil pe oameni la cunoștința adevărului Său, când ei nu caută adevărul și nu au nici cea mai mică dorință de a-l cunoaște. Oamenii au puterea de a stinge Duhul lui Dumnezeu; lor le este lăsată puterea alegerii. Li se îngăduie libertatea de acțiune. Ei pot fi ascultători prin Numele și harul Răscumpărătorului nostru sau pot fi neascultători, suportând consecințele. Omul este răspunzător pentru primirea sau respingerea adevărului sacru și veșnic. Duhul lui Dumnezeu provoacă neîncetat remușcări, iar sufletele hotărăsc dacă să fie pentru sau împotriva adevărului. Comportamentul, cuvintele și faptele slujitorului lui Hristos pot hotărî un suflet pentru sau împotriva adevărului. Cât de important este ca fiecare faptă din viață să fie de o așa natură, încât să nu fie nevoie de pocăință pentru ea. Lucrul acesta este important mai cu seamă pentru ambasadorii lui Hristos, care acționează în locul Său.

Autoritatea Bisericii

Răscumpărătorul lumii a investit biserica Sa cu mare putere. El stabilește regulile care trebuie aplicate în cazurile de judecare a membrilor ei. După ce a dat instrucțiuni explicite privind calea care trebuie urmată, El spune: „Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice (în limitele disciplinei bisericii, n.a.) veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.” Astfel, însăși autoritatea cerească validează disciplina bisericii în privința membrilor ei, atunci când a fost urmată regula biblică.

Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă ca un singur om să-și impună propria-i judecată în opoziție cu judecata bisericii și nici să forțeze acceptarea părerilor sale împotriva opiniilor bisericii. Dacă nu ar exista disciplină și conducere în biserică, aceasta s-ar fragmenta; nu s-ar putea menține unită ca un trup. Au fost mereu indivizi cu gândire independentă, care au pretins că au dreptate, că Dumnezeu i-a învățat, le-a impresionat mintea și i-a călăuzit într-un mod deosebit. Fiecare are o teorie a lui, perspective proprii deosebite și fiecare declară că vederile lui sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare are o credință și o teorie diferită și cu toate acestea

fiecare pretinde că are o lumină deosebită de la Dumnezeu. Aceștia se îndepărtează de corpul bisericii și sunt fiecare în sine o biserică separată. Nu pot avea toți dreptate, deși toți susțin că sunt conduși de Domnul. Cuvântul inspirației nu este da și nu, ci „da și amin” în Hristos Isus.

Mântuitorul nostru Își continuă lecțiile de instruire cu o făgăduință, anume că dacă doi sau trei se unesc pentru a cere un lucru oarecare de la Dumnezeu, le va fi dat. Hristos ne arată aici că trebuie să existe unitate cu alții, chiar și în dorințele noastre pentru un obiect dat. Se acordă o mare importanță rugăciunii în părtășie, unității de scop. Dumnezeu ascultă rugăciunile individuale; cu această ocazie însă, Isus oferea o lecție deosebită și importantă care urma să aibă un efect special asupra nou-createi Sale biserici de pe pământ. Trebuie să existe o înțelegere în privința lucrurilor pe care le doresc și pentru care se roagă. Nu sunt doar gândurile și aprecierile unei singure minți, pasibile de a fi amăgite; ci trebuia ca rugămintea să fie dorința sinceră a mai multor minți concentrate asupra aceluiași punct.

În convertirea minunată a lui Pavel, vedem puterea miraculoasă a lui Dumnezeu. O lumină mai presus de slava soarelui la amiază a strălucit în jurul său. Isus, al cărui Nume, din toate câte sunt, îl ura și disprețuia cel mai mult, S-a descoperit lui Pavel pentru a-i opri umblarea nebună, și totuși sinceră, pentru a putea face din această unealtă nespuse de nepromițătoare un vas ales care să ducă Evanghelia la neamuri. El făcuse cu conștiinciozitate multe lucruri împotriva numelui lui Isus din Nazaret. În zelul său, el era un prigonitor perseverent și sânghinos al bisericii lui Hristos. Convingerile pe care le avea despre datoria sa de a extermina această doctrină contaminantă care se găsea peste tot, și anume că Isus era Prințul Vieții, erau adânci și puternice.

Pavel credea într-adevăr că această credință în Isus lipsea de orice putere. Legea lui Dumnezeu, serviciul religios al jertfelor și ritualul circumciziei, care în toate veacurile trecute primiseră aprobarea deplină a lui Dumnezeu. Dar descoperirea miraculoasă a lui Hristos aduce lumină în ungherele întunecate ale minții lui. Isus din Nazaret, cu care se află în război, este într-adevăr Răscumpărătorul lumii.

Pavel își vede zelul greșit și strigă: „Ce să fac, Doamne?” Isus nu i-a spus atunci și acolo, după cum putea s-o facă, despre lucrarea pe care i-o rânduisese. Pavel trebuie să primească învățătură în credința creștină și să acționeze în cunoștință de cauză. Hristos îl trimite chiar la ucenicii pe care acesta îi persecutase atât de crâncen, pentru a învăța

de la ei. Lumina de sorginte cerească îi luase vederea lui Pavel, iar Isus, marele vindecător al celor orbi, nu i-o redă. El îi răspunde lui Pavel cu aceste cuvinte: „Scoală-te și du-te în cetate și acolo ți se va spune ce trebuie să faci.” Isus nu numai că ar fi putut să-l vindece pe Pavel de orbirea lui, dar ar fi putut și să-i ierte păcatele și să-i spună care este datoria lui, arătându-i noua cale pe care s-o urmeze. De la Hristos urma să se reverse toată puterea și îndurările; însă, în convertirea lui Pavel la adevăr, El nu i-a dat acestuia o experiență independentă de biserica Sa de curând organizată pe pământ.

Lumina minunată dată lui Pavel cu acea ocazie l-a uimit și l-a pus în încurcătură. El a fost cu totul smerit. Această parte a lucrării omul nu o putea face pentru Pavel; însă exista totuși o lucrare de înfăptuit pe care slujitorii lui Hristos o puteau face. Isus îl îndreaptă către uneltele Sale din biserică pentru cunoașterea datoriei lui viitoare. Astfel, El dă autoritate și aprobare bisericii Sale constituite. Hristos făcuse lucrarea de descoperire și convingere, Pavel aflându-se acum în condiția de a învăța de la aceia pe care Dumnezeu îi rânduisese să dea învățătură despre adevăr. Hristos îl îndreaptă pe Pavel către robii Săi aleși, punându-l astfel în legătură cu biserica Sa.

Chiar oamenii pe care Pavel avea de gând să-i nimicească aveau să fie instructorii săi în însăși religia pe care o disprețuise și persecutase. El a trăit trei zile fără hrană și vedere, făcându-și drum către oamenii pe care, în zelul său orb, intenționa să-i distrugă. Acolo, Isus îl pune pe Pavel în legătură cu reprezentanții Săi de pe pământ. Domnul îi dă lui Anania o viziune, în care îi spune să meargă într-o anumită casă din Damasc și să întrebe de Saul din Tars; „căci, iată, el se roagă”.

După ce Saul a fost îndrumat către Damasc, el a fost condus de oamenii care-l însoțeau în scopul de a-l ajuta să-i aducă legați pe ucenici la Ierusalim pentru a fi judecați și executați. Saul a zăbovit cu Iuda în Damasc, consacrand timp postului și rugăciunii. Aici, credința lui Saul a fost pusă la încercare. Timp de trei zile mintea sa a fost întunecată în privința a ceea ce se cerea de la el, trei zile a fost lipsit de vedere. Fusese îndrumat să meargă la Damasc, căci acolo trebuia să i se spună ce trebuie să facă. El se află în nesiguranță și strigă cu sinceritate către Dumnezeu. Un înger este trimis la Anania, îndrumându-l pe acesta să meargă la o anumită casă în care Saul se roagă să fie instruit ce trebuie să facă în continuare. Mândria lui Saul a dispărut. Puțin timp înainte era încrezător în sine, gândind că era angajat într-o lucrare bună, pentru care ar trebui să primească o răsplată; dar totul s-a schimbat acum. Este plecat și umilit în praf, în pocăință și rușine, iar rugămințile sale fierbinți urmăresc iertarea. Prin îngerul

Său, Domnul îi spune lui Anania: „Iată, el se roagă.” Îngerul l-a informat pe slujitorul lui Dumnezeu că îi descoperise lui Saul în viziune pe un om numit Anania, care venea și își punea mâna peste el, pentru a-și putea recăpăta vederea. Anania abia dacă poate da crezare cuvintelor îngerului și repetă ceea ce auzise despre amara prigoană condusă de Saul împotriva sfinților la Ierusalim. Însă porunca dată lui Anania este fermă: „Du-te, căci el este un vas pe care Mi l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel.”

Anania a ascultat de porunca îngerului. El și-a pus mâinile asupra omului care, cu atât de puțin timp în urmă, era stăpânit de spiritul cel mai profund de ură, proferând amenințări împotriva tuturor celor ce credeau în Numele lui Hristos. Anania i-a spus lui Saul: „Frate Saul, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să fii umplut de Duh Sfânt. Și îndată au căzut de pe ochii lui un fel de solzi și el și-a căpătat iarăși vederea și, sculându-se, a fost botezat.”

Isus ar fi putut înfăptui toată această lucrare pentru Pavel în mod direct, dar nu acesta era planul Său. Pavel avea ceva de făcut în privința mărturisirii față de oamenii a căror nimicire o premeditase, iar Dumnezeu avea pentru oamenii pe care îi rânduisese să acționeze în locul Său o lucrare plină de răspundere. Pavel trebuia să facă acei pași necesari în convertire. I s-a cerut să se unească tocmai cu aceia pe care îi persecutasese pentru religia lor. Aici Hristos dă tuturor celor din poporul Său un exemplu în ce privește modul în care lucrează El pentru mântuirea oamenilor. Fiul lui Dumnezeu Se identifică pe Sine cu slujba și autoritatea bisericii Sale organizate. Bindecuvântările Lui urmau să vină prin uneltele rânduite de El, unind astfel omul cu canalul prin care vin bindecuvântările Sale. Faptul că Pavel era conștiincios în lucrarea sa de persecutare a sfinților nu l-a scos drept nevinovat când Duhul Sfânt l-a impresionat, făcându-l să-și înțeleagă lucrarea plină de cruzime. El trebuie să devină un elev al ucenicilor.

El află că Isus, pe care, în orbirea lui, Îl considera un impostor, este într-adevăr autorul și temelia întregii religii a poporului ales al lui Dumnezeu încă din zilele lui Adam și desăvârșitorul credinței, lucru atât de clar acum în viziunea luminată pe care o are. L-a văzut pe Hristos ca apărător al adevărului, împlinitor al tuturor profețiilor. Hristos fusese privit ca lipsind de orice putere Legea lui Dumnezeu; când însă percepția sa spirituală a fost atinsă de degetul lui Dumnezeu, el a aflat de la ucenici că Hristos era creatorul și temelia întregului sistem evreiesc al jertfelor, că în moartea lui Hristos tipul a întâlnit antitipul și că Hristos a venit în lume tocmai cu scopul de a apăra Legea

Tatălui Său.

În lumina Legii, Pavel se vede pe sine ca păcătos. El descoperă că era călcător chiar al Legii pe care credea că o ține cu scrupulozitate. Se pocăiește și moare față de păcat, devine supus cerințelor Legii lui Dumnezeu și are credință în Hristos ca Mântuitor al său, este botezat și Îl propovăduiește pe Isus cu tot atâta sinceritate și zel cu cât Îl condamnă odată. În convertirea lui Pavel ni se dau principii importante pe care trebuie să ni le amintim întotdeauna. Răscumpărătorul lumii nu aprobă experiența și manifestarea în chestiuni religioase independent de biserica Sa organizată și recunoscută, acolo unde are o biserică.

Mulți au ideea că nu sunt răspunzători decât față de Hristos pentru lumina și experiența lor, independent de urmașii Săi recunoscuți din lume. Însă acest lucru este condamnat de Isus în învățăturile Sale, în exemplele și faptele pe care le-a dat pentru instruirea noastră. Aici se afla Pavel, unul pe care Hristos avea să-l pregătească pentru o lucrare extrem de importantă, unul care urma să-I fie un vas ales, adus direct în prezența lui Hristos; cu toate acestea, nu-l învață lecțiile adevărului. Îl oprește din calea pe care umbla și îl convinge de păcat; iar când acesta întreabă: „Ce să fac, Doamne?”, Mântuitorul nu-i spune direct, ci îl pune în legătură cu biserica Sa. „Ei îți vor spune ce trebuie să faci.” Isus este prietenul păcătosului, inima Sa este mereu deschisă, mereu sensibilă la suferința omenească; El are toată puterea, atât în Cer, cât și pe pământ; însă El respectă uneltele pe care le-a hotărât pentru luminarea și salvarea oamenilor. Îl îndrumă pe Saul către biserică, recunoscând astfel puterea cu care a investit-o, ca mijloc de transmitere a luminii către lume. Aceasta este trupul organizat al lui Hristos pe pământ și trebuie avut respect pentru cele rânduite de El. În cazul lui Saul, Anania Îl reprezintă pe Hristos și, de asemenea, pe slujitorii de pe pământ ai lui Hristos, care sunt hotărâți să acționeze în locul Său.

Saul era un învățător erudit în Israel; însă, în timp ce se află sub influența rătăcirii și prejudecății orbești, Hristos i Se descoperă și îl pune apoi în legătură cu cei ce formează biserica Sa, care sunt lumina lumii. Ei trebuie să-l instruiască în religia creștină pe acest orator educat și cunoscut. În locul lui Hristos, Anania îi atinge ochii, pentru ca aceștia să-și capete vederea; în locul lui Hristos, își pune mâinile peste el, se roagă în Numele lui Hristos și Saul primește Duhul Sfânt. Totul se face în Numele și autoritatea lui Hristos. Hristos este izvorul. Biserica este canalul de transmitere. Cei care se mândresc cu independența personală trebuie să fie aduși într-o relație mai strânsă cu

Hristos prin legătura cu biserica Sa de pe pământ.

Frate A., Dumnezeu te iubește și dorește să te mântuiască și să te aducă în poziția corectă. Dacă vei fi smerit și dispus să te lași învățat și dacă vei voi să fii modelat de Duhul, El va fi tăria, neprihănirea și nespus de marea ta răsplată. Poți realiza mult pentru frații tăi, dacă te vei ascunde în Dumnezeu și vei lăsa ca Spiritul Său să îmblânzească spiritul tău. Ai de întâmpinat o categorie dificilă de oameni. Ei sunt plini de prejudecăți amare; dar nu mai mult decât a fost Saul. Dumnezeu poate lucra cu putere pentru frații tăi, dacă nu îngădui să fii tu însuși o piedică și să-ți îngrădești propria cale. Lasă ca iubirea fierbinte, mila și duiosia să sălășluiască în inima ta în timp ce lucrezi. Poți nărui zidurile de fier ale prejudecății numai dacă te prinzi de Hristos și ești dispus să te lași sfătuit de frații tăi mai experimentați.

Ca slujitor al lui Dumnezeu, nu trebuie să te lași prea ușor descurajat de dificultăți sau de împotrivirea cea mai înverșunată. Mergi înainte nu în numele tău, ci în puterea Dumnezeului lui Israel. Îndură greutățile ca un bun soldat al crucii lui Hristos. Isus a răbdat opoziția păcătoșilor împotriva Sa. Ia în considerație viața lui Hristos, prinde curaj și mergi cu putere mai departe în credință, cu vitejie și nădejde.

Capitolul 36

Unitatea în biserică

În ultima viziune, mi s-a arătat prezentarea adevărului și înaintarea cauzei lui Dumnezeu pe coasta Pacificului. Am văzut că se înfăptuise o bună lucrare pentru mulți în California, dar mulți dintre cei ce mărturisesc adevărul nu erau gata să se apuce de lucrarea lui Dumnezeu la timpul potrivit și să acționeze când providența deschizătoare de ocazii a lui Dumnezeu le pune aceasta în sarcină. O mare lucrare poate fi făcută în acest loc pentru aducerea sufletelor la cunoștința adevărului, dacă există o acțiune unită.

Dacă toți cei ce au influență ar simți necesitatea cooperării și ar căuta să răspundă la rugăciunea lui Hristos, ca să poată fi toți una așa cum este El una cu Tatăl, cauza adevărului prezent ar fi o putere vie în această zonă. Dar cei din poporul lui Dumnezeu dorm și nu văd nevoile cauzei pentru acest timp. Ei nu simt importanța unei acțiuni energice. Satana caută neîntrerupt să dezbină credința și inimile. El știe prea bine că unirea dintre ei este tăria lor și dezbinarea, slăbiciunea lor. Este important, esențial, ca toți urmașii lui Hristos să înțeleagă mașinațiile lui Satana și, făcând front comun, să țină piept atacurilor lui și să-l biruie. Ei trebuie să facă eforturi continue pentru a înainta cu putere împreună, chiar dacă i-ar costa unele sacrificii.

Cei din poporul lui Dumnezeu care au temperamente și constituții diferite sunt aduși împreună în calitatea de membri ai bisericii. Adevărul lui Dumnezeu, primit în inimă, își va face lucrarea de curățire, înălțare și sfințire a vieții și va birui părerile deosebite și prejudecățile fiecăruia. Toți ar trebui să se străduiască să se apropie unul de altul cât mai mult posibil. Toți cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și țin într-adevăr poruncile Lui vor avea influență asupra necredincioșilor și vor câștiga suflete la Hristos, pentru a face să răsunе cântările bucuroase de triumf și biruință înaintea marelui tron alb. Egoismul va fi învins și dragostea nestăvilită pentru Hristos se va arăta prin povara pe care o simt de a salva sufletele pentru care a murit El.

Mi-au fost arătate multe familii care nu trăiesc așa cum dorește Isus; ei au de făcut o lucrare în cămin înainte de a putea înainta în viața divină. Mi-a fost înfățișat cazul fratelui B.; și atenția mi-a fost îndreptată înapoi în timp, către momentul în care a acceptat adevărul. Atunci a avut o influență transformatoare asupra vieții lui. Eul a fost

într-o anumită măsură pierdut în interesul pe care îl simțea pentru adevăr. El a căutat să-și arate credința prin fapte, iar interesele sale personale au fost puse pe planul al doilea. Iubea lucrarea Domnului și căuta cu bucurie să înainteze interesul cauzei Sale; Domnul a acceptat eforturile lui de a-I sluji și mâna Domnului i-a adus prosperitate.

Mi s-a arătat că fratele B. I-a provocat neplăcere lui Dumnezeu și a adus o mare întunecime asupra propriei persoane, când și-a statornicit judecata în opoziție cu cea a fraților săi în privința modului corect de a păzi Sabatul. Era în joc interesul fratelui B., și el a refuzat să vadă semnificația corectă a problemei în discuție. Dacă ar fi fost în lumină, n-ar fi urmat niciodată calea pe care a urmat-o când s-a întors din Est. Am fost atunci dusă într-un alt punct în istoria vieții lui și l-am văzut călătorind. Când se afla printre necredincioși, nu lăsa ca lumina lui să strălucească în așa fel înaintea oamenilor, încât aceștia, văzând faptele lui bune, să-I dea slavă Tatălui nostru care este în ceruri. El uita de Dumnezeu și de datoria sa de a-L reprezenta corect pe Mântuitorul său în orice loc și în orice împrejurare.

Fratele B. este slab mai cu seamă în anumite puncte; el adoră lauda și lingușeala; adoră plăcerea de a fi remarcat. S-a înălțat pe sine, a vorbit mult și s-a rugat puțin, iar Dumnezeu l-a lăsat în propria-i slăbiciune; căci el n-a adus roadă spre slava lui Dumnezeu. În acea călătorie a avut o ocazie să facă mult bine; dar el nu și-a dat seama că este răspunzător față de Dumnezeu pentru talanții săi și că va fi chemat, ca ispravnic al lui Dumnezeu, să dea socoteală dacă și-a folosit destoinicia pentru a-și face sieși plăcere sau pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Dacă fratele B. ar fi simțit puterea iubirii lui Hristos în propria sa inimă, ar fi simțit un interes pentru salvarea celor cu care a fost adus în contact, pentru a putea să le spună cuvinte care să-i facă să reflecteze asupra interesului lor veșnic.

El a avut o ocazie de a semăna sămânța adevărului, dar nu s-a folosit de ea cum ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-și ia religia cu el în timp ce se afla cu rudele lui. Mărturisirea sa sfântă și adevărul lui Dumnezeu ar fi trebuit să se îngemăneze cu toate gândurile, sentimentele, cuvintele și faptele sale. Hristos poruncește urmașilor Săi să umble în lumină. A umbla înseamnă să înaintăm, să ne dăm silința, să ne folosim calitățile, fiind angajați activ. Dacă nu ne implicăm în lucrarea cea bună la care ne-a chemat Mântuitorul nostru și nu simțim importanța efortului personal în această lucrare, vom avea o religie bolnăvicioasă, pipernicită. Câștigăm noi biruințe prin experiența pe care o dobândim în lucrare. Câștigăm tărie umblând în lumină, ca să putem avea energia de a

merge pe calea poruncilor lui Dumnezeu. Putem câștiga tărie mereu mai mare cu fiecare pas pe care îl facem către Cer. Dumnezeu Își va binecuvânta poporul numai când ei încearcă să fie o binecuvântare pentru alții. Virtuțile noastre se maturizează și se dezvoltă prin exercițiu.

Mi s-a arătat că, atunci când se afla la Battle Creek, fratele B. era deficitar în putere morală. El nu căutase să se prindă de Dumnezeu și să-și păstreze sufletul într-o curăție a gândului și faptei și a fost lăsat să facă așa cum avea în minte și să primească influențe dăunătoare interesului său spiritual. El i-a întâlnit pe cei care au pervertit adevărul și a fost condus de aceștia să creadă lucruri neadevărate; și, deschizând ușa ca vrăjmașul să intre și primindu-l ca înger de lumină, a fost ușor biruit de ispită.

A căpătat prejudecăți crunte și a devenit suspicios tocmai față de aceia în care Dumnezeu dorea ca el să aibă încredere. El a văzut lucrurile într-o lumină denaturată, iar întâlnirile, care ar fi trebuit să fie pentru el un izvor bogat în tărie, au fost vătămătoare. Aceasta era intenția lui Satana, ca fratele B. să-și piardă încrederea în oamenii pe care Dumnezeu îi hotărâse să conducă în această lucrare. A început să fie în dezacord cu ei și cu punctele cheie din inima lucrării. Era ca un vas pe mare, fără ancoră sau cârmă. Dacă nu putea avea încredere în cei de la conducerea lucrării, nu avea să aibă încredere în nimeni.

Fratele B. are prea puțină considerație sau respect pentru frații săi; el crede că judecata, cunoștințele sau calitățile sale sunt superioare celor ale fraților săi; prin urmare, nu vrea să primească nimic din partea lor și nici nu se încrede în judecata lor, nici nu caută să se sfătuiască cu ei, afară doar de cazul în care îi poate conduce și învăța el. Vrea să acționeze după propria-i judecată, indiferent de sentimentele fraților săi, de suferințele sau rugămințile lor fierbinți. Când el și-a desprins încrederea de inima lucrării, Satana a știut că era sigur în mâna lui, atâta timp cât nu-și putea recăpăta această încredere. Interesul veșnic al fratelui B. depinde de acceptarea și respectarea ajutorului și conducerii pe care Dumnezeu a avut plăcerea să o așeze în biserică. Dacă va urma o cale aleasă de el, va descoperi în cele din urmă că s-a aflat pe un drum complet greșit și că s-a amăgit spre ruina sa. Se va orienta la început într-o direcție, apoi într-alta, și cu toate acestea, va rata singura și adevărata cărare ce duce către Cer.

Sunt mii de oameni care călătoresc pe calea întunericului și a rătăcirii, calea cea largă ce duce la moarte, și care se măgulesc că se află pe calea către fericire și Cer; dar

n-o vor găsi niciodată pe prima, iar pe celălalt nu-l vor atinge. Fratele B. are nevoie de ajutoarele pe care Dumnezeu le-a pus în biserică; căci el nu poate constitui, de unul singur, o biserică, deși calea sa arată că ar fi satisfăcut ca el însuși să formeze o biserică nesupusă cuiva anume. Fratele B. și-a pierdut demult consacrarea față de Dumnezeu; el nu și-a păzit cărările sufletului împotriva sugestiilor lui Satana. Am văzut că îngerii lui Dumnezeu notau cuvintele și acțiunile sale. El mergea mai departe și mai departe de lumina cerului. Când harul lui Dumnezeu nu te controlează într-un mod deosebit, frate B., ești un om cu care este greu să te însoțești. Ai o mare hotărâre și încredere în tine însuși, care sunt resimțite în familia ta și în biserică. Ai prea puțină stimă și respect pentru oricine. Nu ai harul umilinței.

Fratele B. s-a întors pe coasta Pacificului, aflându-se în mare întunecime; își pierduse dragostea pentru adevăr și dragostea de Dumnezeu. Sentimentele lui firești îl stăpâneau și era mândru. Se iubea pe sine și iubea banii mai mult decât iubea adevărul și pe Răscumpărătorul lui. Mi s-a arătat calea pe care a urmat-o când a revenit pe coasta Pacificului, faptul că era o dezonoare pentru numele de creștin. L-am văzut unindu-și mâinile cu veselii iubitori de plăceri. El și-a îndurerat frații și L-a rănit pe Mântuitorul său, făcându-L de rușine în mod deschis, înaintea celor necredincioși. Am văzut că, din perioada aceasta începând, nu mai găsea plăcere în serviciul lui Dumnezeu sau în înaintarea adevărului. Părea să aibă zel pentru cercetarea Scripturilor și a diferiților autori nu pentru a se statornici în punctele principale ale adevărului prezent, pe care îl furnizase Dumnezeu prin oameni aleși de El, ci pentru a găsi o nouă poziție și pentru a înainta noile sale concepții, în opoziție cu credința întemeiată a trupului comunitar. Cercetările lui nu erau făcute spre slava lui Dumnezeu, ci pentru a scoate eul în evidență.

O dată ce fratele B. ia poziție de partea greșită, nu este în natura lui să-și vadă greșeala și să-și mărturisească vina, ci să lupte până la capăt, oricare ar putea fi consecințele. Acest spirit este dezastruos pentru biserică și pentru familia sa. Are nevoie să-și îmblânzească inima și să lase înăuntru gingășia, umilința și dragostea. Trebuie să aibă bunăvoință și generozitate nobilă. Pe scurt, are nevoie să fie pe deplin convertit, să fie un om nou în Hristos Isus. Atunci influența sa în biserică va fi în totul corectă, iar el va fi exact ajutorul de care au nevoie membrii acesteia. Va avea respectul și iubirea familiei sale și o va putea influența prin purtarea sa. Datoria și iubirea, ca niște surori gemene, vor fi ajutoarele lui în creșterea copiilor săi.

Am văzut că sora B. avea din plin pentru ce să fie mâhnită, ca urmare a purtării soțului față de ea; viața ei fusese foarte tristă, când el ar fi putut s-o facă fericită. Părea deprimată și că simte profund că este neglijată și neiubită de soțul ei. În lipsa lui, părea uneori în pragul nebuniei și a devenit geloasă și neîncrezătoare în el. Satana era prezent cu ispitele lui, iar ea privea anumite lucruri într-o lumină exagerată. Toate acestea ar fi putut lipsi dacă fratele B. și-ar fi păstrat consacrarea față de Dumnezeu. Am fost dusă încă și mai departe și am văzut că el umbla în necredință și întuneric, în timp ce îi plăcea să creadă că numai el avea lumina adevărată. Cu cât se îndepărta mai mult de Dumnezeu, cu atât avea mai puțină iubire pentru frații săi și pentru adevăr.

Mi-a fost arătat fratele B. punând sub semnul întrebării, unul după altul, punctele credinței noastre, care ne-au scos afară din lume și ne-au făcut un popor deosebit, distinct, aflat în căutarea fericitei nădejdi și a venirii în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Necredința și întunecimea lui nu au mișcat stâlpii de bază ai credinței noastre. El nu a anulat complet adevărul lui Dumnezeu. Rămâne totuși același adevăr; dar el a avut o oarecare influență asupra minții fraților săi. Declarațiile buzelor mincinoase despre mine și soțul meu, pe care el le-a adus din est, au creat suspiciuni și îndoieli în mintea altora. Cei care nu ne cunoșteau n-au putut să stea de partea noastră și să ne ia apărarea. Comunitatea din _____, după cum am văzut eu, ar fi putut avea de trei ori mai mulți membri decât numără acum și ar fi putut avea o tărie de zece ori mai mare, dacă fratele B. nu ar fi făcut jocul vrăjmașului. În necredința lui oarbă, a făcut tot ce a putut ca să-i descurajeze și să-i dezbine pe cei ce cred adevărul. În orbirea sa, nu și-a dat seama că drumul pe care îl apucase era grav înaintea lui Dumnezeu. Descurajarea și întunericul pe care le-a provocat au făcut lucrările fratelui C. de două ori mai grele; căci influența sa nu a fost resimțită numai de comunitatea din _____, ci și de alte comunități.

Fratele B. are o necredință întărită și o influență împotrivoare, cărora fratele C. a trebuit să le facă față. Am văzut că și noi aveam să ne confruntăm cu aceleași lucruri și că avea să dureze până la smulgerea vechii rădăcini a amărăciunii, prin care mulți au fost afectați; că este un timp pentru a vorbi și un timp pentru a tăcea; că atunci când Dumnezeu va pune asupra noastră povara de a vorbi, va trebui să nu ezităm, fie că poporul va asculta, fie că se va abține; și că va trebui să insistăm asupra chestiunii, chiar dacă aceasta ar aduce pe unii în afara bisericii și în afara adevărului. Dumnezeu are o lucrare de făcut în _____, și aceasta va fi împlinită la timpul cuvenit, iar adevărul va triumfa.

Aceia dintre frații noștri care nu au obținut o experiență personală în adevărul prezent n-au putut răspunde argumentelor fratelui B. și, chiar dacă n-au putut primi concepțiile susținute de acesta, au fost mai mult sau mai puțin afectați de vorbirea și raționamentele sale. Unii n-au simțit deloc spiritul de libertate când se întâlneau pentru închinare. În Sabat, le era frică să-și declare în mod deschis adevăratele lor simțăminte și credința, așteptându-se ca el să critice ceea ce aveau să spună. Un spirit morbid a fost prezent la adunări și a existat doar puțină libertate.

Fratele B. dorește ca alții să-l respecte ca fiind unul care poate explica Scripturile; dar mi s-a arătat că este amăgit și nu le înțelege. El a pornit pe o pistă greșită, căutând să ridice o nouă credință, o teorie originală a credinței. El ar vrea să dezrădăcineze și să plaseze greșit toți stâlpii indicatori care ne arată direcțiile corecte, că ne aflăm aproape de încheierea istoriei acestui pământ. El se poate măguli la gândul că este condus de Domnul, dar cu siguranță că acesta este un alt duh. Dacă nu își schimbă întru totul felul de a umbla și nu este dispus să fie călăuzit și să învețe, va fi lăsat să meargă pe căile alese de el și să eșueze total în credință.

Unii au fost atât de orbiți de necredința lui, încât n-au putut să-și dea seama de spiritul fratelui B. El ar fi putut să-i ajute, dacă ar fi rămas sub călăuzirea lui Dumnezeu. I-ar fi putut conduce către lumină, în loc să le sporească nedumeririle și confuzia în privința credinței. Însă el a fost o piatră de poticnire, o călăuză oarbă a celor orbi. Dacă ar fi făcut cărări drepte pentru picioarele sale, cei care șchiopătează nu ar fi fost îndepărtați de pe cale, ci ar fi fost vindecați. El a refuzat să umble în lumina adevărului pe care l-a dat Dumnezeu poporului Său, iar pe cei care voiau să umble în lumină i-a împiedicat.

El are simțământul că este o onoare să sugerezi îndoieli și neîncredere în ce privește credința întemeiată a poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Adevărul de care s-a bucurat odată este acum întuneric pentru el și, dacă nu își schimbă calea, va aluneca înapoi într-un amestec de concepții ale diferitelor denominațiuni, dar nu va fi total de acord cu nici una dintre ele; va fi o biserică distinctă, a lui însuși, dar nu sub controlul marelui Cap al bisericii. Aducându-și concepțiile în opoziție cu credința trupului, el demoralizează și descurajează biserica. Își dă seama că, dacă acești păzitori ai Sabatului au adevărul, el se află în întuneric, iar lucrul acesta nu-l poate admite. Adevărul îl condamnă, iar el, în loc să-și aducă sufletul în armonie cu acesta, plecându-

se înaintea cerințelor lui și murind față de eu, caută o poziție în care să nu se afle sub condamnare.

Mi s-a arătat că, dacă va continua să meargă pe aceeași cale, orb față de starea reală în care se află, după un timp va fi bucuros să găsească vreun pretext pentru a renunța la Sabat. Așa cum i-a condus pe mulți alții, Satana îl conduce sigur departe de corpul bisericii, pe o cale a amăgirii și rățăcirii. Cu cât mai sigur ar fi pentru fratele B. să-și aducă sufletul în armonie cu adevărul decât să interpreteze greșit Scripturile pentru a le aduce în armonie cu ideile și acțiunile sale! Dacă ar vrea să-și aducă acțiunile în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu, are în mâinile sale o însărcinare la care nici n-a visat. Inima firească este în vrăjmășie cu Dumnezeu. Ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.

Insinuările și discursurile deschise ale celor care ne sunt dușmani în Battle Creek au fost primite de fratele B. în timpul călătoriei sale în Est, întorcându-se cu simțăminte rele în inima sa împotriva celor din centrul lucrării, în special împotriva mea și a lucrării mele. Nu a avut nici un motiv întemeiat pentru simțămintele pe care le nutrea și pentru părerile pe care le-a exprimat în privința lucrărilor și mărturiilor mele. El a căutat să insufle în mintea altora neîncrederea și prejudecata care îi stricaseră propriul suflet. A făcut aceasta cu un efect apreciabil. La început, mulți au fost influențați de sofistica și întunericul său; căci el poate face presupuneri și trage concluzii ca și cum ar mânui fapte reale. Știe cum să pună problema și se exprimă cu ușurință. Cuvintele sale au avut influență asupra unora care nu erau consacrați și care își doreau să fie exact în lumina în care reprezentase el lucrarea și chemarea noastră. El a avut influență și a incitat prejudecata în mintea unora pe care ar fi putut să-i ajute dacă nu ne-ar fi închis calea, așa încât să nu avem trecere înaintea lor. Din această categorie făceau parte fratele și sora D.

În aceasta, fratele B. poate vedea roadele căii pe care a urmat-o; și au fost și alții influențați în același mod, cu aceleași rezultate în ce privește credința și încrederea lor în adevăr. Când fratele B. sau oricare alții hotărăsc că aceia care au avut cel mai mult de făcut pentru aducerea cauzei adevărului prezent în starea în care se află acum nu sunt conduși de Dumnezeu, ci sunt oameni ascunși și uneltitori, înșelând poporul, atunci calea pe care trebuie s-o urmeze pentru a fi consecvenți este de a renunța la întreaga lucrare ca fiind o amăgire, o înșelătorie. Pentru a fi consecvenți, trebuie să arunce totul peste bord. În ce-l privește, fratele B. a făcut acest lucru într-un mod abia perceptibil, și

au mai făcut-o și alții. Cândva în viitor, dacă nu chiar acum, își va privi lucrarea cu sentimente diferite de cele pe care le are acum. Își va vedea lucrarea pe care a făcut-o în ultimii ani așa cum o vede Dumnezeu și nu o va contempla cu satisfacția pe care o simte acum. Când va vedea lucrarea nenorocită în care a fost angajat de câțiva ani încoace, lăudăroșenia cu înțelepciunea și cunoștințele sale superioare se va sfârși și se va pocăi cu sufletul plin de amărăciune, căci sângele sufletelor se află pe veșmintele lui.

Dacă fratele B. ar fi dorit să privească lucrurile în mod corect și ar fi simțit că putea exista alternativa ca el să fie amăgit, ar fi venit la fratele și sora White cu acele relatări dăunătoare pentru reputația lor și le-ar fi dat ocazia să se apere. Zvonurile pe care le-a adus cu sine până pe coasta Pacificului sunt mărturii mincinoase, încălcând astfel Legea lui Dumnezeu. Se va întâlni într-o zi cu cuvintele grele care, asemenea sofismelor amăgitoare inspirate de Satana, au fost întipărite în mintea oamenilor ca să strice influența mea și a soțului meu. Această chestiune nu este între mine și el, ci între el și Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a încredințat lucrarea pe care o avem; iar dacă El ne-a dat o solie pe care s-o ducem poporului Său, cei ce ne vor împiedica în lucrare și vor slăbi credința poporului în faptul că este adevărată nu luptă împotriva instrumentului, ci împotriva lui Dumnezeu, și trebuie să-I dea socoteală pentru efectul pe care l-au avut cuvintele și faptele lor. Toți cei ce au discernământ spiritual pot judeca pomul după roadele sale. Fratele B. a luat poziția unuia care este luminat de Dumnezeu să atenționeze poporul să nu se lase amăgit în privința lucrării și misiunii noastre. Dacă vor, toți pot vedea roada pe care o aduce acest pom. Frate B., este aceasta pentru viață veșnică sau pentru moarte?

După ce fratele B. a primit din Battle Creek aceste informații deosebite care l-au făcut să apuce pe calea denigrării lucrării și misiunii noastre, el s-a simțit liber să se alăture celor necredincioși în viața de plăceri, iar prin această ușurătate a comportamentului a adus rușine asupra cauzei lui Hristos și mare suferință soției sale. Era el într-atât de orbit încât să nu-și dea câtuși de puțin seama că demola ceea ce Dumnezeu construia? Nu i-a trecut deloc prin cap că lupta, poate, împotriva lui Dumnezeu? Îngerii au consemnat în ceruri lucrarea pe care a făcut-o, iar el va trebui să răspundă pentru aceasta, când fiecare faptă va fi adusă la judecată pentru a fi cercetată de Dumnezeu cel nesfârșit. În orbirea lui, fratele B. și-a ridicat brațul bicisnic pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu, în timp ce își mângulea sufletul amăgit că Îi slujea lui

Dumnezeu. Lucrarea fiecărui om urmează să fie încercată în focul ultimei zile și numai aurul, argintul și pietrele prețioase vor trece testul.

Cu Dumnezeu nu te poți juca. Poate fi îndelung răbdător cu oamenii, dar va pedepsi nelegiuirile lor și va răsplăti pe fiecare om după cum au fost faptele lui. Chiar dacă oamenii pot vorbi cu lăudăroșenie și se pot mândri cu înțelepciunea lor, o singură răsufare de pe buzele lui Dumnezeu poate aduce în țărână toată cinstirea și slava de care se bucură aceștia. Mi s-a arătat că fratele B. va fi de neiertat în ziua lui Dumnezeu, când fiecare caz în parte este apreciat cu cântarul Sanctuarului. Cunoaște prea bine lucrurile ca să-și permită să facă ce a făcut. A avut dovezi suficiente pentru a hotărî ce caracter are lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Roadele acestei lucrări stau înaintea lui pentru a le putea vedea și înțelege, dacă voiește.

Cea mai grozavă este încrederea în sine a fratelui B., și aceasta este o cursă pentru el. Dacă nu o biruie, primejdioasa trăsătură din caracterul său îi va aduce ruina. El se simte în elementul lui natural când se luptă și combate punctele de doctrină; pune sub semnul întrebării, despică firul în patru și se contrazice cu frații, până când Satana îi stăpânește în așa măsură mintea, încât crede cu adevărat că el are adevărul, și frații lui sunt rătăciți. El nu stă în lumină și nu are binecuvântarea lui Dumnezeu; căci constituie o parte din religia sa faptul de a se opune punctelor de învățătură clare ale poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Să fie toți aceștia amăgiți? Și este fratele B. singurul om căruia Dumnezeu i-a dat adevărul corect? Nu este Dumnezeu dispus în aceeași măsură să dea slujitorilor Săi devotați, jertfitori de sine, o corectă înțelegere a Scripturilor asemenea fratelui B., pentru a fi nevoie ca acesta să le-o transmită?

Își pune fratele B. la probă calea pe care o urmează, folosind acest simplu test? „Mă trage mai aproape de Hristos această lumină și cunoaștere pe care le-am găsit și care mă aduc în discordie cu frații mei? Fac ele ca Mântuitorul să-mi fie mai scump, iar caracterul meu să semene tot mai mult cu al Său?” Există în caracterele noastre trăsătura firească, dar nu plăcută, de a fi observatori fini și de a ne aminti necurmat greșelile și lipsurile altora.

Fratele B. nu încearcă să fie în unitate cu frații săi; încrederea în sine l-a făcut să nu simtă o nevoie deosebită de a se afla în unitate. El are simțământul că mintea lor a fost concepută după o structură inferioară minții sale și că a primi părerile și sfatul lor ca fiind demne de atenție ar fi un act de mare bunăvoință. Această încredere în sine l-a

despărțit de iubirea și simpatia fraților lui și de unirea cu ei. El are sentimentul că este prea înțelept și experimentat pentru a avea nevoie de precauțiile care sunt indispensabile multora. Are păreri atât de înalte față de calitățile sale și o asemenea încredere în propriile lui realizări, încât se crede pregătit pentru orice stare de urgență. Arătând către fratele B., îngerii cerești au spus: „Cel care crede că stă în picioare să ia aminte să nu cadă.” Încrederea în sine duce la neglijarea vegherii și a rugăciunii umile, în pocăință. Există ispite exterioare ce trebuie evitate și vrăjmași dinăuntru și nedumeriri ce trebuie biruite; căci Satana își adaptează ispitele în funcție de caracterele și temperamentele indivizilor.

Biserica lui Hristos se află într-un pericol continuu. Satana caută să nimicească poporul lui Dumnezeu și mintea, judecata unui singur om nu este de ajuns pentru a avea încredere în ea. Hristos dorește ca urmașii Săi să fie aduși împreună în plenum bisericii, păzind ordinea, având reguli și disciplină și fiind supuși toți unii altora, prețuindu-i pe alții mai mult decât propriile persoane. Unitatea și încrederea sunt esențiale pentru prosperitatea bisericii. Dacă fiecare membru al bisericii se simte liber să acționeze independent de ceilalți, urmând calea sa proprie, deosebită, cum se poate afla biserica în siguranță în ceasul de primejdie? Prosperitatea și însăși existența unei biserici depind de acțiunea promptă, unită și de încrederea reciprocă a membrilor ei. Când, într-un moment critic, cineva dă alarma, anunțând primejdia, este nevoie de o lucrare promptă, activă, fără opriri pentru a pune întrebări și a pune pe tapet întregul subiect amănunțit, lăsând astfel ca, prin amânare, vrăjmașul să câștige toate avantajele, când acțiunea unită ar fi putut salva multe suflete de la pieire.

Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie unit în cele mai strânse legături de părtășie creștină; încrederea în frații noștri este esențială pentru prosperitatea bisericii; unitatea de acțiune este importantă într-o criză religioasă. Un singur pas imprudent, o singură acțiune neatentă pot arunca biserica în dificultăți și încercări din care se poate să nu iasă ani de-a rândul. Un singur membru al bisericii care este umplut de necredință poate da marelui vrăjmaș un avantaj care va afecta prosperitatea întregii biserici, iar ca rezultat, multe suflete pot fi pierdute. Isus dorește ca urmașii Săi să fie supuși unii altora; atunci Dumnezeu îi poate folosi ca instrumente pentru a-i salva pe unii cu ajutorul altora; căci se poate ca unul să nu vadă primejdiile pe care ochiul altuia le vede cu repeziciune; dacă însă cei ce nu au această percepție se vor supune cu încredere avertizării, pot scăpa de multe încurcături și încercări.

Când Isus era tocmai pe punctul de a-și părăsi ucenicii, S-a rugat pentru ei în modul cel mai mișcător și solemn, „ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, — Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine”. Apostolul Pavel, în prima sa epistolă către Corinteni, îi îndeamnă fierbinte la unitate: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să nu aveți dezbinări între voi, ci să fiți în chip desăvârșit uniți într-un gând și o simțire.”

Dumnezeu călăuzește un popor afară din lume, ducându-l pe platforma înaltă a adevărului etern, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El Își va disciplina și pregăti poporul. Ei nu vor fi dezbinați, unul crezând ceva, iar altul având o credință și păreri total opuse, fiecare acționând independent de trup. Prin diversitatea darurilor și posturilor de conducere pe care le-a așezat în biserica Sa, ei vor ajunge toți la unirea credinței. Dacă un om își stabilește păreri despre adevărul Bibliei fără să țină seama de opiniile fraților săi și își îndreptățește purtarea, pretinzând că are dreptul la propriile lui concepții deosebite, iar apoi și le impune și altora, cum poate împlini el rugăciunea lui Hristos? Iar dacă un altul se ridică și apoi încă unul, fiecare invocându-și dreptul de a crede și vorbi tot ceea ce pofteste, fără a reflecta credința trupului comunitar, unde va fi acea armonie existentă între Hristos și Tatăl Său și pentru care Hristos S-a rugat să existe între frații Săi?

Dumnezeu conduce un popor și îi statornicește, pe marea și unica platformă a credinței, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El a dat poporului Său o desfășurare corectă a adevărului biblic, care este clar și compact. Acest adevăr este de origine cerească și a fost căutat asemenea unei comori ascunse. A fost dezgropat printr-o cercetare atentă a Scripturilor și prin multă rugăciune.

Fratele B. pune la îndoială punctele credinței noastre, unul după altul. Dacă el are dreptate în noile lui teorii, corpul păzitorilor Sabatului se află în greșală. Să renunțăm, ca fiind eronată, la credința fundamentată în punctele puternice ale poziției noastre, care ne-a condus afară din lume și ne-a unit ca popor distinct, deosebit? Să primim credința acestui singur om, împreună cu dovezile pe care ni le dă despre roadele caracterului său religios? Sau va renunța fratele B. la judecata și opiniile sale și se va alătura bisericii? Dacă nu și-ar fi orbit sufletul, îmbrățișând prejudecata și nutrind o împotrivire rea față

de lucrarea lui Dumnezeu, nu ar fi fost lăsat în întuneric și amăgire.

El este un vorbitor priceput și își va susține cu perseverență părerile, fără să se încline înaintea greutății dovezilor ce-i stau împotriva. Este o cruzime din partea lui să stea în calea prosperității bisericii, după cum a făcut-o. Lumea este mare; are toate privilegiile pe care le poate pretinde pentru a ieși printre necredincioși și a-i converti la teoriile sale; iar când va putea înfățișa un corp bine organizat, al cărui mijloc de convertire de la păcat la neprihănire a fost el, atunci, și nu înainte, să insiste cu concepțiile sale deosebite asupra bisericii lui Dumnezeu, care este îndurerată și deprimată din pricina întunericului și rătăcirii sale. Nu are nici un drept să zidească pe temelia pusă de altul, folosind lemnul, fânul și paiele sale, pentru a fi mistuite de focul zilei din urmă.

Mi-a fost arătat că singura poziție sigură pentru fratele B. este să stea la picioarele lui Isus și să învețe cum să viețuiască în mod desăvârșit. Învățătura Lui va cădea ca ploaia, iar cuvintele Sale se vor condensa ca roua asupra celor umili și dispuși să fie învățați. Fratele B. trebuie să obțină dispoziția de a se lăsa învățat. El nu trebuie să stea ca judecător, ci ca învățăcel; nu ca să critice, ci ca să creadă; nu ca să pună sub semnul îndoielii, să găsească vină și să se împotrivescă, ci ca să asculte. Mândria trebuie să cedeze locul umilinței și prejudecata să fie schimbată cu imparțialitatea, căci altfel cuvintele pline de har ale lui Hristos vor fi în zadar pentru el. Fratele meu, poți raționa cu judecata ta oarbă și cu mintea ta nesfințită până în ziua lui Dumnezeu și să nu înaintezi nici un pas către cer; poți dezbate, studia și cerceta autori învățați și chiar Scripturile și să ajungi cu toate acestea tot mai amăgit de tine însuși, într-un întuneric tot mai mare, așa cum au ajuns evreii în ce-L privește pe Hristos. Care a fost vina lor? Au respins lumina pe care Dumnezeu le-o dăduse deja și căutau lumină nouă prin care să poată interpreta în așa fel Scripturile, încât să-și susțină faptele.

Tu faci același lucru: treci pe lângă lumina pe care Dumnezeu a considerat că este potrivit să ți-o dea în publicațiile despre adevărul prezent și în Cuvântul Său și cauți învățături proprii, teorii care nu pot fi susținute de Cuvântul lui Dumnezeu. Când vei deveni asemenea unui copilaș, dispus să fii călăuzit, și când priceperea ta va fi sfințită și îți vei preda voința și prejudecățile, o asemenea strălucire îți va umple inima, încât va lumina Scripturile și îți va arăta adevărul prezent în armonia sa minunată. Îți va apărea asemenea unui lanț de aur, verigile prinzându-se una de alta într-un tot desăvârșit. „Dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni asemenea unor copilași, cu nici un chip nu

veți intra în Împărăția Cerurilor.” „Învățați de la Mine”, spune Hristos, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Dacă ai intrat într-adevăr în școala lui Hristos, El așteaptă de la tine să arăți în caracterul și comportamentul tău smerenia exemplificată atât de frumos în caracterul Său. Hristos nu va întreprinde nimic pentru a-i învăța pe cei mulțumiți de ei înșiși, înfumurați și îndărătnici. Dacă astfel de persoane vin la El cu întrebarea „ce este adevărul?”, El nu le dă nici un răspuns. Numai celor blânzi le va călăuzi judecata; pe cei blânzi îi va învăța calea Sa. Solomon era înzestrat din fire cu o judecată bună, cu mare pricepere, însă el s-a recunoscut ca fiind un copilăș înaintea lui Dumnezeu. A căutat înțelepciune cu umilință la Dumnezeu, și nu a căutat-o în zadar. Dacă ești într-adevăr în căutarea adevărului, pornind de la motivația corectă, vei veni la trup, căci acolo este adevărul. Dacă cercetezi Scripturile și diferiții autori pentru a putea descoperi învățături care să coincidă cu propriile tale păreri preconcepute și dacă ți-ai format deja credința, atunci vei fi laudăros, încrezător în tine însuși și neînduplecat.

Încrederea în sine, o cursă

Frate B., cu spiritul pe care-l ai în prezent, de independență și încăpățănare, te vei îndepărta tot mai mult și mai mult de adevăr; și, dacă nu te convertești, te vei dovedi o mare piedică pentru cauza lui Dumnezeu în orice loc în care ai o influență oarecare. Ești tenace în susținerea părerilor tale. Trebuie să renunți la spiritul tău de independență înainte de a putea vedea totul clar. Ai făcut-o pe soția ta să creadă că ești un mai bun cunoscător al adevărului decât oricare pastor de-al nostru; ai luat cheile cunoașterii în propriile-ți mâini în ceea ce o privește pe soția ta și ai ținut-o în întuneric. Dumnezeu a dăruit bisericii Sale oameni cu judecată, experiență și credință. Ei cunosc calea adevărului și a mântuirii, căci au căutat-o cu un duh zdrobit din pricina împotrivirii pe care au fost siliți s-o întâmpine din partea acelor oameni care au preschimbat adevărul lui Dumnezeu într-o minciună; iar câștigul realizat de acești slujitori credincioși ai lui Dumnezeu este dat lumii.

Sunt foarte puțini cei care își dau seama de natura nobilă a lucrării lui Dumnezeu în comparație cu grijile afacerilor vremelnice ale vieții. Isus, Învățătorul ceresc, a dat prin ucenicii Săi lecții pentru educația noastră. Când i-a trimis pe cei doisprezece, i-a instruit ca în orice oraș sau orășel ar intra să întrebe cine era acolo vrednic de atenția și vizita lor; iar dacă ar găsi un loc potrivit, unde oamenii ar prețui binecuvântările ce le-au

fost trimise — privilegiul de a-i găzdui pe solii lui Hristos — acolo ar fi urmat să locuiască și să-și lase pacea până aveau să părăsească acel oraș. Nu au fost instruiți să viziteze orice casă și fiecare casă, fără să aleagă, impunând oamenilor prezența lor, fie că erau sau nu bineveniți; dacă nu erau însă bineveniți, dacă pacea lor nu putea rămâne în casa aceea, urma ca ei să o părăsească și să caute o casă ai cărei membri erau vrednici, o casă în care duhul lor se putea odihni.

Când mesagerii lui Hristos care merg să învețe și pe alții adevărul sunt respinși, iar cuvintele lor nu-și găsesc nici un loc în inimă, Hristos este respins și Cuvântul Său disprețuit în persoana solilor adevărului, pe care El i-a ales și trimis. Aceasta are o aplicație deplină în acest veac al lumii, întocmai cum a avut în vremea în care Hristos a dat această îndrumare solilor săi aleși.

Când Hristos era pe pământ, existau oameni care nu aveau nici urmă de respect sau considerație pentru solii lui Dumnezeu și nici nu prețuiau avertizarea acestora mai presus de propria lor judecată; tot așa și în acest veac al lumii, există oameni care nu respectă mărturia slujitorilor aleși ai lui Dumnezeu tot atât de mult ca opiniile proprii. Astfel de persoane nu pot beneficia de lucrările slujitorilor lui Dumnezeu și nu trebuie pierdut timpul dezonorând lucrarea lui Dumnezeu pentru a veni în întâmpinarea unor asemenea oameni. Hristos le-a spus servilor pe care i-a trimis: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”

Hristos dă putere glasului bisericii. „Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.” Nu este avut în vedere nimic de felul acesta — un om care să pornească pe propria-i răspundere și să apere orice fel de păreri, indiferent de judecata bisericii. Dumnezeu a investit biserica Sa cu cea mai mare putere sub cer. Prin poporul Său unit în plenum bisericii, vocea lui Dumnezeu este aceea care trebuie respectată.

Dumnezeu a dat bisericii Sale oameni cu experiență, care au postit, au plâns și s-au rugat chiar noaptea întreagă ca Dumnezeu să deschidă Scripturile pentru mintea lor. În umilință, acești oameni au oferit lumii câștigul provenit din experiența lor matură. Este aceasta lumina Cerului sau a oamenilor? Are vreo valoare sau nu face nici două parale? Fratele B. desfășoară o lucrare de răspândire a părerilor greșite despre adevărul biblic, pe care într-o zi va dori să le retracteze; va fi însă în zadar. Se poate pocăi, poate

fi chiar salvat ca din foc; dar, ah, cât de mult timp prețios va fi fost pierdut, timp care nu va mai putea fi răscumpărat niciodată! Cât de multă sămânță a aruncat, sămânță care n-a adus decât măcăciuni și spini! Cât de multe suflete au fost pierdute, suflete care ar fi putut fi salvate dacă ar fi încercat să răspândească lumina cea adevărată cu aceeași pasiune cu care și-a răspândit întunericul! Dar ce n-ar fi făcut, dacă ar fi fost consacrat, sfințit prin adevăr! Fratele B. se simte prea independent, prea bogat și neducând lipsă de nimic pentru a vedea că are nevoie de ceva. Martorul Credincios a arătat către el și a spus: „Dacă nu veți deveni asemenea unui copilaș, nu veți putea vedea Împărăția Cerurilor.” El nu respectă lumina adevărului, adusă cu atâta grijă în cărți și publicații, dar își înalță propria-i judecată mai presus de cea mai scumpă lumină, iar această lumină va străluci la judecată pentru a-l condamna.

Am văzut că el ridică semne de întrebare în ce-i privește pe bărbații asupra cărora Dumnezeu a pus responsabilitatea lucrării Sale. Își înalță propriile păreri și concepții deasupra luminii pe care Dumnezeu o dăduse prin ei și se lauda cu cunoștințele lui, fiind un acuzator al fraților lui, fără a-i ocoli pe ambasadorii lui Hristos. Dacă nu se va pocăi de toată această influență puternică folosită pentru a minimaliza judecata slujitorilor lui Dumnezeu și a-i acuza de slăbiciuni și greșeli, înălțându-și propriile păreri deasupra opiniilor lor, o va descoperi consemnată în cărțile scrise împotriva lui, pe care le va vedea cu rușine în ziua lui Dumnezeu.

Dumnezeu Își va susține slujitorii, îi va păstra pe cei plăcuți Lui; dar vai de cel care va lipsi de putere cuvintele ambasadorilor lui Hristos, care primesc cuvântul din gura lui Dumnezeu pentru a vorbi poporului și care le spun acestora că sabia vine și îi avertizează să se pregătească pentru marea zi a lui Dumnezeu. Fratele B. va descoperi că lucrarea în care a fost angajat nu este nici ușoară, nici comună; este o lucrare care se va întoarce asupra sufletului său cu o greutate zdrobitoare. El și-a adus duhul împotriva lui Dumnezeu. Are înaintea lui o lucrare grea. Hristos spune: „Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de acela prin care vin!”

Frate B., calea pe care ai urmat-o mi-a fost arătată cu trei ani în urmă. Am văzut că erai greșit în aproape orice acțiune, și cu toate acestea, încercai să potrivești adevărul după acțiunile tale, în loc să le potrivești pe acestea după adevăr. Nu erai o lumină pentru poporul lui Dumnezeu, ci o povară teribilă. Tu nu ridici când este nevoie de așa ceva și îi descurajezi și pe alții de a rămâne în unitate de acțiune. Ești veșnic pus pe critică și în dispoziția de a-i vorbi de rău pe frații tăi; și în timp ce erai ocupat cu

cenzurarea căii altora, o groază de buruieni otrăvitoare ți-au năpădit inima și au prins rădăcini adânci în ea. Aceste rădăcini ale amărăciunii care s-au ridicat au necurățit pe mulți și vor necurăți încă pe mulți alții, dacă nu le vezi și nu le smulgi.

Mi-a fost arătat că un spirit aspru, fariseic, avea să crească în fratele B. și să pună stăpânire pe el, în afară doar de cazul în care acesta își vede teribilele defecte de caracter și obține har pentru a îndrepta răul. Înainte de a îmbrățișa adevărul, părea că mâna lui este ridicată împotriva tuturor; spiritul său de combativitate se întărea la orice provocare și respectul de sine era vătămat; era un om dificil, care intra în neazuri și făcea neazuri. Adevărul lui Dumnezeu a făcut o schimbare în el. Dumnezeu l-a primit și mâna Lui l-a ajutat. Însă de când fratele B. și-a pierdut spiritul de consacrare, vechiul său spirit turbulent, de discordie cu ceilalți, s-a întărit continuu și a căutat să câștige supremația. Când va muri față de eu și își va umili inima mândră înaintea lui Dumnezeu, va descoperi cât de neînsemnată îi este tăria; va simți nevoia sprijinului divin și va striga: „Necurat, necurat sunt înaintea Ta, o, Dumnezeule!” Toată lauda sa de sine se va sfârși.

Viața în această lume furtunoasă, în care întunecimea morală triumfă asupra adevărului și virtuții, va fi pentru creștin un conflict neîncetat. Acesta va descoperi că trebuie să poarte armura; căci el va fi silit să lupte împotriva unor forțe care nu obosesc niciodată și a unor dușmani care nu dorm nicicând. Vom fi împresurați de ispite fără număr; și trebuie să găsim tărie în Hristos pentru a le birui sau vom fi biruiți noi de ele și ne vom pierde sufletele. Avem de făcut o lucrare mare și solemnă, iar dacă vom eșua, ce pierdere îngrozitoare vom avea! Dacă lucrarea pe care ne-a lăsat-o Stăpânul va fi găsită neînfăptuită, nu ni se poate oferi un al doilea test. Ea trebuie să rămână nefăcută pentru totdeauna.

Mi-a fost arătată viața fratelui B. în familia sa. Îngerii plâneau văzând calea urmată de el în cămin; plâneau când îi vedeau soția pe care n-o iubește și care nu primește nici un pic de respect din partea lui, a cărui datorie este de a o iubi și de a o îngriji ca pe propriul său trup, tot așa cum Hristos și-a iubit și și-a îngrijit biserica. El face eforturi ca să scoată în evidență defectele ei, să-și înalțe propria înțelepciune și judecată și s-o facă să-și simtă inferioritatea și când este singură, și în compania altora. În ciuda faptului că este neinstruită, spiritul ei este cu mult mai plăcut lui Dumnezeu decât acela al soțului ei. Dumnezeu privește asupra sorei B. cu cele mai adânci simțăminte de milă. Ea trăiește principiile adevărului, după lumina pe care o are, cu

mult mai bine decât soțul ei. Nu va fi răspunzătoare pentru lumina și cunoștința pe care le-a avut soțul ei, dar pe care ea nu le-a avut. El ar putea fi lumină, mângâiere și binecuvântare pentru ea, dar influența lui este folosită într-un mod greșit. Îi citește ceea ce vrea el, ceea ce va da putere concepțiilor și părerilor lui, în timp ce ascunde lumina esențială, pe care nu vrea ca ea s-o audă.

Nu-și respectă soția și le îngăduie copiilor săi să manifeste lipsă de respect față de ea. Acești copii sunt lăsați să crească asemenea copiilor lui Eli. Ei nu sunt înfrânați, iar această neglijență se va întoarce odată și odată împotriva lui. Fratele B. va culege în mod sigur ceea ce seamănă acum. În multe privințe, sora B. este mai aproape de Împărăția Cerurilor decât soțul ei. Acești copii nesupuși, neascultători, care nu sunt educați în spiritul stăpânirii de sine, vor înfige ghimpi în inimile părinților lor, iar aceștia nu-i vor putea opri; și apoi, la judecată, Dumnezeu îi va chema pe părinți să dea socoteală pentru faptul că au adus copii pe lume și i-au lăsat să crească needucați, neiubitori și neiubiți. Acești copii nu pot fi mântuiți în Împărăția Cerurilor fără o schimbare majoră în caracterele lor.

Fratele B. caută s-o facă pe soția sa să creadă în același fel în care crede el; și vrea s-o facă să creadă că tot ceea ce face el este corect, că știe mai multe decât oricare dintre predicatori și că este, ca înțelepciune, mai presus de toți oamenii. Mi-a fost arătat că, în înțelepciunea sa laudăroasă, se poartă cu trupurile copiilor lui tot așa cum se poartă cu sufletul soției. A urmat o cale, după înțelepciunea lui, care ruinează sănătatea fetei sale. Îi place să creadă că otrava pe care a introdus-o în organismul ei este cea care o ține în viață. Ce greșală! Ar trebui să înțeleagă că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi lăsat-o în pace și nu i-ar fi împovărat organismul. Această copilă nu poate avea niciodată o constituție sănătoasă, pentru că oasele și fluxul sangvin i-au fost otrăvite. Constituția zdruncinată a copiilor săi, suferințele și durerile lor îngrozitoare vor striga împotriva înțelepciunii sale laudăroase, care este nebunie.

Dar lucrul mai vrednic de plâns decât toate celelalte este că a lăsat ușa pierzării deschisă pentru copiii lui, ca să intre pe ea și să fie pierduți. Firea copiilor săi va trebui schimbată, caracterele lor transformate și refăcute ca noi, căci altfel nu poate exista nădejde pentru ei. Pot îngerii să se uite cu afecțiune la familia ta, frate B.? Pot fi ei încântați să stea în casa ta? Clădirea este bună, dar nu casa aduce fericirea dinăuntru. Cei ce locuiesc între pereții ei o fac să fie rai sau iad. Tu nu o respecti pe mama copiilor tăi. Îngădui în ei nesupunerea și lipsa de respect.

Ai putea spune: „De ce vine sora White la mine cu aceasta? Eu nu cred deloc în viziunile ei.” Am știut aceasta înainte de a mă apuca de scris, dar simt că a sosit timpul să pun aceste lucruri înaintea ta. Trebuie să-ți spun adevărul, căci mă aștept să întâlnesc la judecată ceea ce am scris imperfect aici. Am așteptat, sperând că voi putea spune ceva care să ajungă la inima ta și să ți-o îmblânzească tocmai ca să primești cuvintele pe care le-am scris aici. Dar am pierdut orice nădejde în această privință, căci tu ești întărit cu o armură impenetrabilă ca oțelul. Nu vrei să accepți nimic din ceea ce nu se potrivește cu mintea ta. Mi-a fost arătat că ar fi fost mai bine pentru cauza adevărului prezent dacă n-ai fi îmbrățișat niciodată Sabatul. Tu nu ai o conștiință foarte sensibilă; ești orbit de vrăjmaș.

Am renunțat la orice nădejde de a mai face ceva pentru comunitatea din _____, atâta vreme cât tu ești o piatră de poticnire pentru ei. Ai iubit odată adevărul, iar dacă ai fi continuat să mergi pe cărarea adevărului și sfințeniei, acum ai fi fost un ambasador al lui Hristos. În marea zi a lui Dumnezeu, vei avea de dat o socoteală înfricoșătoare pentru talanții tăi, care au rămas nefolosiți. Ai avut calități bune. Dumnezeu ți-a împrumutat talanții ca să-i folosești într-un scop bun, dar tu ai abuzat de aceste daruri. Dacă ți-ai fi folosit spre bine destoinicia pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu, ai fi făcut mult în direcția câștigării de suflete la Hristos; și ai vedea în Împărăția cerului suflete mântuite prin mijlocirea ta. Dar tu ai risipit în loc să aduni cu Hristos. Frații tăi au fost descurajați în încercarea de a se ridica și înainta; aceasta pentru că tu, asemenea unui adversar, contracarezi binele pe care l-ar face ei.

Inima lui Dumnezeu nu a fost niciodată mistuită ca acum de o dragoste mai adâncă și o compasiune plină de gingășie pentru copiii Săi de pe pământ. N-a fost niciodată o vreme în care Dumnezeu să fie gata și să aștepte să facă mai mult pentru poporul Său ca acum. Iar El va educa și va salva pe toți cei ce aleg să fie salvați în modul rânduit de El. Cei ce sunt spirituali pot deosebi lucrurile spirituale și pot vedea pretutindeni dovezi ale prezenței și lucrării lui Dumnezeu. Satana, prin strategia sa abilă și plină de răutate, i-a scos afară din Grădina Edenului pe primii noștri părinți — afară din inocența și puritatea lor, ducându-i în păcat și într-o nenorocire de nespus. El nu a încetat să nimicească; toate forțele pe care le poate comanda sunt folosite cu sârguință în aceste ultime zile, pentru a extinde ruina sufletelor. Se prinde de orice artificiu pe care-l poate folosi pentru a amăgi, zăpăci și încurca pe poporul lui Dumnezeu.

El te-a folosit ca agent al său pentru a împrăști întineric și confuzie și descoperă că lucrezi admirabil în mâinile lui. Ești tocmai instrumentul pe care-l poate folosi cu bune rezultate pentru a răni, descuraja și demola. Nu ești zelos să pui umărul la greu împreună cu poporul lui Dumnezeu; ci, atunci când ei se pun în mișcare, te arunci ca greutate suplimentară pentru a-i opri de la ceea ce ar putea înfăptui, înaintând în direcția cea bună. Satana se ocupă de cei care țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus. În el este cea mai amară ură împotriva celor ce-I sunt loiali lui Dumnezeu și păzesc poruncile Sale. El nu doarme; nu-și ostoiște vigilența nici o clipă. De-ar fi cei ce mărturisesc că sunt urmașii lui Dumnezeu înțelepți, sânguincioși și perseverenți în lucrarea lui Dumnezeu numai pe jumătate cât este Satana în lucrarea lui!

Frate B., dacă atunci când ai pus mâna prima dată pe coarnele plugului ai fi mers înainte și nu te-ai fi uitat înapoi, ai fi fost acum un mesager al luminii, care să ducă adevărul la cei aflați în întineric. Dar Dumnezeu nu te poate folosi spre slava Sa până nu înveți să te sfătuești cu frații tăi și să nu gândești că știi tot ceea ce merită să cunoști. Satana a reușit să te oprească să faci binele. O vreme chiar ai alergat bine, dar ispitele lui Satana te-au biruit. Ți-a făcut mare plăcere să fii primul și să fii lingușit. Ai iubit puterea pe care o dau banii. Satana înțelege slăbiciunea oamenilor. El are o cunoaștere pe care a acumulat-o veacuri de-a rândul și care îi servește cu iscusință în lucrare. Viclenia și tertipurile lui sunt deplin maturizate și încununare prea adesea de succes, pentru că cei din poporul lui Dumnezeu nu sunt tot atât de înțelepți ca șerpii.

Satana apare adesea ca un înger de lumină, acoperit în veșmântul Cerului; el își ia un aer prietenesc, arătând o mare sfințenie a caracterului și înaltă considerație pentru victimele lui, pentru sufletele pe care intenționează să le amăgească și să le nimicească. Primejdiile se aștern pe cărarea pe care invită sufletele să călătorească; dar el reușește să le ascundă și nu înfățișează decât atracțiile. Marele Comandant al mântuirii noastre a biruit în locul nostru, pentru ca, prin El, să biruim, dacă vrem, pentru noi înșine. Dar Hristos nu salvează pe nimeni împotriva alegerii lui; nu silește pe nimeni la ascultare. El a adus infinita jertfă pentru ca ei să poată birui în Numele Său și neprihănirea Sa să le fie atribuită.

Însă, pentru a fi salvat, trebuie să accepți jugul lui Hristos și să lași deoparte jugul pe care ți l-ai făcut tu însuși pentru gâtul tău. Biruința pe care a câștigat-o Isus în pustie este o garanție pentru tine în ce privește biruința pe care o poți câștiga prin Numele Său. Singura ta nădejde și mântuire este în a birui așa cum a biruit Hristos. Mânia lui

Dumnezeu stă acum asupra ta. Tu iubești atracțiile lumii mai presus de comoara cerească. Pofța ochiului și mândria vieții te-au despărțit de Dumnezeu. Încrederea pe care o ai în eul tău sărac, slab și supus greșelii trebuie să fie spulberată. Trebuie să-ți simți slăbiciunea înainte să cazi, cu povara ta, în mâinile lui Dumnezeu. Sufletul care se încrede cu totul, fără rezerve, în Dumnezeu nu va rămâne niciodată de rușine.

Dumnezeu nu vrea ca noi să ne supunem Lui, după cum ne convine mai bine. Hristos n-a căutat să-și placă Lui Însuși când a fost om printre oameni. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Maiestatea Cerului nu a avut unde să-și plece capul, nici un loc pe care să-l pretindă ca fiind al Său. El a devenit sărac de dragul nostru, pentru ca prin El să putem fi cu adevărat bogați. Haideti să nu vorbim despre jertfă; căci noi nu știm ce înseamnă să jertfești pentru adevăr. Până acum, abia dacă am ridicat puțin crucea de dragul scumpului Hristos. Să nu căutăm o cărare mai ușoară decât aceea pe care a mers Hristos înaintea noastră. Cât de lipsit de pricepere ești, cu toată înțelepciunea ta lăudăroasă, ca să te călăuzești singur! Cât de dispus ești să urmezi îndrumările unei conștiințe amăgite, să alergi pe calea rătăcirii și să-i tragi și pe alții după tine!

Temperamentul tău natural este de o așa natură, încât supunerea și ascultarea de cerințele lui Dumnezeu îți sunt foarte grele. Încrederea ta nețărnută în tine însuși, prejudecățile și sentimentele tale te fac să alegi cu ușurință o cale greșită. Hristos îți va fi o călăuză infailibilă dacă Îl vei alege pe El, preferându-L propriei tale judecăți oarbe. În afacerile tale, nu ai avut un ochi ațintit numai la slava lui Dumnezeu. Ai avut de întâlnit multe încurcături și dificultăți, iar dacă te-ai fi încrezut în Sfetnicul Credincios în loc să-ți pui încrederea în propria-ți judecată, ai fi fost întotdeauna scos din încurcăturile întâlnite în tranzacțiile tale de afaceri.

Ai înaintea ta o lucrare importantă, pe care n-o vei putea înfăptui niciodată fără ajutorul special al lui Dumnezeu. Ești capabil să-ți asiguri compania îngerilor și să fii un moștenitor al lui Dumnezeu, un împreună moștenitor cu Isus Hristos; dar să lucrezi pentru a continua să-ți plasezi nădejdea și dorința în sfera strâmtă a propriei tale comodități ar fi greșeala vieții tale. Este o greșeală îngrozitoare să trăiești numai pentru această lume. Te uiți în urmă, simți condamnarea propriei căi urmate și cauți să te îndreptățești, găsindu-le vină altora. Orice cale ar putea urma ceilalți sau oricât de greșiți ar putea fi, greșelile lor nu-ți vor putea acoperi nici măcar o singură greșeală; iar în ziua judecății finale, nu vei îndrăzni să aduci acest lucru înaintea lui Dumnezeu ca un

paleativ pentru neglijarea datoriei tale.

Dumnezeu Se oferă să te accepte ca fiind un copil al Său și să te facă membru al familiei regale, copil al Împăratului Ceresc, aceasta cu condiția să ieși din lume, să te separi de ce este al ei și să nu te atingi de lucrul necurat. Monarhul Cerului dorește să ai și să te bucuri de tot ceea ce-ți poate înnobila, extinde și înălța făptura și să te pregătească să locuiești cu El pentru vecie, existența ta măsurându-se cu viața lui Dumnezeu. Ce perspectivă reprezintă viața ce va veni! Ce încântări are ea! Cât de largă, adâncă, fără margini este iubirea lui Dumnezeu arătată omului! Nu există cuvinte care să descrie această iubire; ea depășește orice gând și imaginație, dar este o realitate pe care o poți deprinde experimentând; te poți bucura în ea printr-o fericire inexprimabilă și plină de slavă.

Cu o asemenea perspectivă înaintea ta, cum poți să-ți îngustezi mintea la sfera gândurilor lumești și la cadrul ocupațiilor lumești, căutând câștigul și renunțând la adevărul prezent, punct cu punct? Este de dorit ca tu să reții adevărul, principiul și conștiința. Favoarea lui Dumnezeu este mai bună decât casele din argint și din aur. Cea mai profundă bucurie a inimii vine din cea mai adâncă umilință. Încrederea în Dumnezeu și supunerea față de El dezvoltă tăria și noblețea caracterului. Lacrimile nu sunt în toate cazurile dovezi ale slăbiciunii. Pentru a-ți zidi un caracter care este simetric înaintea unui Dumnezeu curat și sfânt, trebuie să începi cu temelia. Inima trebuie să fie frântă înaintea lui Dumnezeu și trebuie totodată arătată adevărata pocăință pentru păcat înainte să vii în întâmpinarea cererilor adevărului și datoriei. Atunci vei avea adevăratul respect pentru tine însuși și adevărata încredere în Dumnezeu. Vei avea simțăminte tandre. Tot spiritul acela de fanfaron va dispărea. În locul asprimii va fi o mare delicatețe, îmbinată cu neclintirea în hotărârea de a sta de partea adevărului în toate împrejurările. Vei vedea atunci, în lume și în propria ta inimă, multe care să te facă să plângi.

Capitolul 37

Adevăratul rafinament în lucrarea de slujire

Frate E., Am intenționat să-ți scriu de câțva timp, dar n-am avut ocazia s-o fac până acum. Sabatul trecut, în timp ce mă adresam poporului, am fost impresionată într-un mod atât de clar în ce privește cazul tău, încât m-am abținut cu multă greutate să nu-ți pronunț numele în public. Îmi voi despovăra acum mintea, scriindu-ți. În ultima mea viziune, mi-au fost arătate neajunsurile celor ce mărturisesc că lucrează în cuvânt și învățătură. Am văzut că tu nu ți-ai folosit calitățile și ai devenit tot mai ineficient în propovăduirea adevărului. Ai o voință puternică, hotărâtă, ajungând chiar până la încăpățănare. Ai fi putut să fii pregătit până acum pentru lucrarea solemnă de a duce altora solia adevărului, dacă ai fi fost mai puțin încrezător în tine însuși și mai blând și smerit în duh.

Ție nu-ți este pe plac sârguința susținută și nici practica efortului continuu. Nu ai fost un student perseverent al Cuvântului lui Dumnezeu și nici un lucrător zelos în cauza lui Dumnezeu. Viața ta a fost departe de a o reprezenta pe aceea a lui Hristos. Nu ai discernământ. Nu ești un lucrător înțelept, prudent. Nu studiezi pentru a câștiga suflete la Hristos, așa cum ar trebui s-o facă orice predicator al lui Hristos. Tu ai o cale prestabilită, un standard personal în care vrei să-i aduci pe oameni; dar nu reușești să faci aceasta pentru că ei nu acceptă standardul tău. Ești atins de bigotism și duci adesea lucrurile în extremă și, făcând așa, aduci prejudicii serioase cauzei lui Dumnezeu, întorcând suflete de la adevăr, în loc să le câștigi la el.

Mi-a fost arătat că ai stricat mai multe ocazii favorabile prin modul tău nechibzuit de a lucra; și ce să-ți spun în privința acestei chestiuni? S-au pierdut suflete prin lipsa ta de înțelepciune în prezentarea adevărului și prin eșecul tău de a-ți înfrumuseța chemarea de slujitor al Evangheliei, prin politețe, blândețe și îndelungă răbdare. Adevărata politețe creștină ar trebui să caracterizeze toate acțiunile unui slujitor al lui Hristos. Ah, cât de slab L-ai reprezentat pe Răscumpărătorul nostru cel plin de îndurare, a cărui viață a fost întruparea bunătății și a adevăratei purități! Ai întors suflete de la adevăr printr-un spirit aspru, critic, tiranic. Cuvintele tale nu au fost rostite în blândețea lui Hristos, ci în spiritul tău. Fieea ta este grosolană, lipsită de rafinament; și, pentru că n-ai simțit niciodată necesitatea unui adevărat rafinament și a politeții creștine, viața ta nu a fost

atât de înălțată pe cât ar fi putut fi.

Ai rămas pe calea bătătorită a obișnuinței. Educația și pregătirea ta nu au fost corespunzătoare și, prin urmare, cu atât mai susținute ar fi trebuit să fie eforturile tale de a progresa, de a te reforma și de a face schimbări hotărâte și profunde. Dacă nu faci modificări hotărâte și depline în aproape toate privințele, ești cu totul inapt de a predica adevărul; și dacă nu poți avea o corectă și potrivită elevare a caracterului, purtării și vorbirii, vei face mai mult rău decât bine. Nu ai făcut mult în privința înaintării adevărului; căci ai zăbovit prea mult pe lângă comunități, când nu le puteai face nici un bine, ci numai pagubă. Căile și manierele tale necesită rafinament și sfințire. Nu ar trebui să mai strici lucrarea lui Dumnezeu prin nedesăvârșirile tale, atâta vreme cât nu ai arătat un progres hotărât în transformarea ta într-un lucrător în cauza lui Dumnezeu.

Îți este cu neputință să-i ridici pe alții la un standard mai înalt decât cel pe care îl atingi tu însuți. Dacă tu nu înaintezi, cum poți conduce biserica lui Dumnezeu către un standard de evlavie și sfințenie mai înalt? Toți predicatorii care se aseamănă cu ceea ce ai fost tu timp de mai mulți ani sunt mai mult un blestem decât o binecuvântare pentru cauza lui Dumnezeu și cu cât avem mai puțini din aceștia, cu atât va fi mai prosperă cauza adevărului prezent.

Nu ești elevat în ideile tale sau plin de aspirații în lucrările tale. Te mulțumești să fii banal și să faci lucrare ieftină. Tu nu aspiți la perfecțiunea caracterului creștin și la acea poziție în lucrare pe care Hristos o pretinde de la fiecare din predicatorii Săi aleși. Nici unul din cei ce declară că duc altora adevărul nu este pregătit pentru această lucrare plină de răspundere până nu înaintează în cunoștință și consacrare față de lucrare, până nu își ameliorează manierele și temperamentul și nu crește zi de zi în adevărata înțelepciune. Fiecărui om care dorește să călăuzească suflete la adevăr îi este necesară o părtășie strânsă cu Dumnezeu. Toți cei ce iau asupra-le povara de a conduce suflete afară din întunecimea firii pământești în lumina cea minunată ar trebui să-și amintească întotdeauna că trebuie ei înșiși să înainteze în acea lumină, căci altfel cum îi pot călăuzi pe alții? Dacă ei umblă în întuneric, pretenția de a-i învăța calea pe alții este una din cele mai înfricoșătoare responsabilități pe care și le pot asuma.

Te-ai angajat în muncă în locuri în care nu erai competent să faci corect lucrarea pe care ai întreprins-o. Nu ai lucrat cu chibzuință. Ai căutat să-ți acoperi lipsa adevăratei cunoștințe, cenzurând alte denominațiuni, călcându-i în picioare pe alții și făcând critici

grele și amare despre calea urmată și starea în care se află aceștia. Dacă inima ta ar fi strălucit toată de spiritul adevărului, dacă ai fi fost sfințit pentru Dumnezeu și ai fi umblat în lumină, așa cum Hristos este în lumină, ai fi înaintat în înțelepciune și ai fi avut la dispoziție căi și mijloace suficiente pentru a menține viu interesul fără să te îndepărtezi de calea ta și de la lucrarea ta specifică, pentru a arunca invective împotriva altora care declară că sunt creștini.

Cei necredincioși au fost dezgustați; ei cred că adventiștii de ziua a șaptea au fost corect reprezentați prin tine și hotărâsc că le este de-ajuns și că nu mai vor să audă astfel de doctrine. În cel mai bun caz, credința noastră este nepopulară și este în contrast mare cu credința și practicile altor denominațiuni. Pentru a ajunge la cei ce se află în întunericul rătăcirii și al teoriilor false, trebuie să-i abordăm cu cea mai mare precauție și înțelepciune, fiind de acord cu ei în orice punct am putea, fără să ne încălcăm conștiința.

Celor aflați în rătăcire ar trebui să li se arate toată considerația și să li se dea creditul cuvenit pentru sinceritatea lor. Ar trebui să ne apropiem cât se poate de mult de oameni, pentru că atunci pot avea de câștigat de pe urma luminii și adevărului. Însă fratele E., asemenea multor predicatori de-ai noștri, pornește de îndată război împotriva rătăcirilor îndrăgite de alții; el le stârnește astfel spiritul de combativitate și încăpățânarea, și aceasta îi ține închiși în spatele unei armuri a prejudecății egoiste pe care n-o pot înlătura, oricât de multe dovezi ar fi aduse.

Cine, dacă nu tu însuși, va fi vinovat pentru sufletele pe care le-ai întors de la adevăr prin eforturile tale nesfințite? Cine poate dărâma zidurile prejudecății ridicate de lucrarea ta nesăbuită? Eu nu cunosc un păcat mai mare împotriva lui Dumnezeu ca acela în care oamenii se angajează în slujire și lucrează prin puterea lor, nu prin Hristos. Sunt priviți cu respect ca fiind reprezentanții lui Hristos, când de fapt ei nu reprezintă spiritul Său în nici una din lucrările lor. Nu văd și nu își dau seama de primejdiile care însoțesc eforturile depuse de oameni neconsacrați, neconvertiți. Ei merg înainte ca niște orbi, cu lipsuri în aproape toate lucrurile, și cu toate acestea încrezători în ei, îngâmfați, ei înșiși umblând în întuneric și poticnindu-se la fiecare pas. Ei sunt unelte ale întunericii.

Frate E., tu ai idei înguste și lucrarea ta are tendința mai degrabă de a coborî decât de a înălța adevărul. Aceasta nu pentru că nu ai fi deloc înzestrat. Ai fi putut fi un bun lucrător, dar ești prea indolent pentru a face efortul necesar atingerii obiectivului. Ai

preferat să tratezi într-o manieră aspră, severă pe cei care te contrazic, în loc să-ți dai osteneala de a ridica nivelul lucrării tale. Susții anumite puncte, iar când acestea sunt puse sub semnul îndoielii, nu ești într-atât de smerit încât să renunți la părerile tale, chiar dacă ți se demonstrează că sunt eronate; te ridici în schimb în independența ta și îți susții cu fermitate ideile, când este esențial ca din partea ta să vină concesiile, care ți se cere chiar ca datorie. Ai ținut cu îndărătnicie, fără să cedezi, la propria ta judecată și la propriile tale păreri chiar cu prețul sacrificării sufletelor.

Frate E., pozițiile la care nu renunți și voința ta puternică, hotărâtă, de a-ți susține părerile, oricare ar fi consecințele, au fost resimțite și deplânse de soția ta, iar drept urmare, sănătatea ei a avut de suferit. Nu ai avut blândețe și gingășie pentru această firavă copilă a lui Dumnezeu; spiritul tău mai puternic a învins firea ei mai blândă. Ea a suferit pentru multe lucruri. I-ai fi putut face viața mai fericită dacă ai fi încercat; dar ai căutat s-o determini să vadă lucrurile așa cum le vedeai tu și, în loc să te lași asimilat de dispoziția ei mai rafinată, ai încercat s-o schimbi pe ea după firea ta mai grosolană și ideile tale radicale. Ea a fost perturbată în felul ei de-a fi și n-a putut să mai fie ea însăși. S-a ofilit ca o plantă care a fost răsădită într-un sol neprielnic.

Nu ar trebui să cauți să modelezi mintea și caracterele după modelul tău, ci ar trebui să lași ca propriul tău caracter să fie modelat după modelul divin. Dacă lumea aceasta ar fi formată din oameni asemenea ție în caracter și dispoziție, ar fi vai de ea. În situația în care oriîncotro te-ai întoarce ai da peste același fel de oameni, ai fi dezgustat de tovarășii tăi, copiii fidele a ceea ce ești tu, și ai dori să nu mai fii în lume.

Te lauzi și te mândrești cu propria-ți persoană. Dar, ah, cât de nepotrivit este acest lucru pentru orice om, chiar de-ar avea cele mai rafinate calități intelectuale și cea mai largă influență! Oamenii care au calități valoroase au cea mai mare înrâurire, pentru că nu își cunosc valoarea și nu știu exact cât bine înfăptuiesc în lume. Dar este cu totul deplasat pentru persoane ce au tipul tău de caracter să fie înălțate și lăudăroase cu propria lor persoană.

În lucrările tale, pornești adesea bine; stârnești interesul și asupra minții ascultătorilor se așterne convingerea că argumentele folosite nu pot fi combătute; dar chiar în momentul în care sufletele se înclină în favoarea adevărului, eul se arată atât de clar, iese atât de mult în evidență, încât tot ceea ce ar fi putut fi câștigat, dacă Isus ar fi strălucit în cuvintele și comportamentul tău, este pierdut.

Îți lipsesc tocmai virtuțile esențiale pentru a câștiga suflete la Hristos și adevăr. Poți pleda bine, dar nu ai o cunoaștere experimentală a voinței divine; și pentru că duci lipsă tu însuși de experiență religioasă, nu ești în stare să-i conduci pe alții la Izvorul de apă vie. Însuși sufletul tău nu se află în părtășie cu Dumnezeu, ci este în întuneric; și nimic, în afară de lumina adevărului, nu poate umple golul pe care își dau seama că-l au sufletele ce își caută drumul bătăind în întuneric. Dacă nu ești pe deplin convertit, ar fi mai bine ca eforturile tale de a-i converti pe alții să înceteze acum decât să lucrezi în continuare, mutilând și pervertind standardul religios prin ideile tale înguste și habotnice. Nu ai o cunoaștere experimentală a voinței divine; neprihănirea ta proprie îți pare prețioasă, când de fapt este lipsită de valoare. Ai nevoie să fii transformat înainte de a putea fi de folos în cauza lui Dumnezeu. Când ești convertit, atunci poți lucra astfel încât să fii acceptat.

Tu nu ai religia lui Hristos. Trebuie să-ți îmblânzești inima și să mori față de eu, iar Hristos trebuie să trăiască în tine; atunci vei umbla în lumină, după cum El este în lumină și, în drumul tău către Cer, vei lăsa o urmă strălucitoare care să lumineze cărarea altora. Te-ai simțit mult prea mulțumit de tine însuși. Ar trebui să te educi și să-ți învingi spiritul habotnic și defăimător. Trebuie să-ți menții întreaga ființă în supunere, pentru ca, după ce ai predicat altora, să nu fii tu însuși lepădat.

Privești problemele din unghiuri înguste, te legi de fleacuri, critici și contești calea altora, când ai face mult mai bine să birui defectele din propria ta viață și caracter, lucrând dintr-o perspectivă creștină, căutând lumină de la Dumnezeu și pregătindu-te să te alături îngerilor curați în Împărăția Cerurilor. Așa cum ești acum, ai murdărit tot cerul. Ești necultivat, nerafinat și nesfințit. Nu există nici un loc în cer pentru un caracter ca acela pe care-l ai acum.

Dacă te vei apuca în mod serios de lucrare și, fără să aduci vreo scuză pentru păcat, îl vei condamna și îți vei ridica mâna pentru a primi har divin și judecată limpede, poți birui acele nedesăvârșiri din caracterul tău care te descalifică pentru lucrarea în cauza lui Dumnezeu. N-ai avansat și nu te-ai perfecționat timp de mulți ani. Ești mai departe astăzi de standardul perfecțiunii creștine, de calitățile care ar trebui să fie prezente la lucrătorul evanghelic decât ai fost la câteva luni după ce primiseși adevărul.

Dumnezeu este nemulțumit de aceia care nu au pricepere în ceea ce privește

religia creștină și care totuși încearcă să-i conducă pe alții. Ești corect reprezentat de omul care încerca să scoată un pai din ochiul fratelui său, când el însuși avea în ochi o bârnă. Pune-ți mai întâi inima ta în rânduială și fă reformă în propriul caracter; obține o legătură cu Dumnezeu și câștigă o experiență creștină zilnică; după aceea poți purta o povară pentru suflete care sunt fără Hristos.

Puțini sunt frații care au dedicat mai mult timp decât tine lecturării diferiților autori; cu toate acestea, ai lipsuri foarte mari în privința competenței necesare unui predicator care propovăduiește adevărul. Nu poți cita și nici chiar citi corect Scripturile. Acest lucru nu ar trebui să existe. Nu ai făcut pași înainte în cultivarea minții și nu ți-ai asigurat o sporire a harului în suflet, care să strălucească în cuvintele și comportamentul tău. Nu ai simțit necesitatea de a te îndrepta spre realizări mai înalte, mai sfinte.

Vânturarea superficială a cărților îngreunează mintea și te aduce în situația de a fi un dispeptic mintal. Tu nu poți digera și folosi nici jumătate din ceea ce citești. Dacă ai lectura având în vedere unicul obiectiv de a-ți cultiva mintea, citind numai atât cât poate cuprinde și digera mintea, și ai persevera cu răbdare în acest fel de lectură, ai ajunge la rezultate bune. Tu, ca și alți predicatori, ai nevoie să mergi la școală și să deprinzi, asemenea unui copil, primele ramuri ale cunoștinței. Nu poți nici să citești, nici să scrii, nici să pronunți corect, și, cu toate acestea, sunt doar puțini cei care au avut de dus atâtea poveri ale răspunderii ca tine.

Poziția pe care o ocupă predicatorii noștri reclamă sănătate fizică și disciplină a minții. Un bun simț sănătos, nervi tari și o fire voioasă îl vor recomanda pretutindeni pe slujitorul Evangheliei. Aceste lucruri ar trebui căutate și cultivate cu perseverență.

Viața ta de până acum a fost nefolositoare. Ai niște idei foarte bune, însă Duhul lui Dumnezeu nu locuiește în inima ta. Nu ești înviorat de puterea Lui și nu ai o credință veritabilă, nădejde și iubire. Duhul lui Hristos care ar locui în tine te-ar face în stare să iei din lucrurile lui Dumnezeu și să le descoperi altora. Nu poți fi de vreun folos cauzei lui Dumnezeu până când, în mintea ta, nu va fi înălțată mai mult lucrarea unui slujitor credincios al lui Hristos. Din viața ta lipsește scopul de a face bine pe care l-a avut Isus. Tăgăduirea de sine și iubirea pe care o manifesti în această lucrare vor avea o înrâurire asupra vieților și caracterelor altora.

Ar trebui să te debarasezi cât mai curând posibil de formalismul tău rece ca

gheața. Ai nevoie să cultivi simțăminte de gingășie și prietenie în viața de fiecare zi. Ar trebui să dai pe față o deferență adevărată și politețe creștină. Inima care Îl iubește cu adevărat pe Isus îi iubește și pe aceia pentru care a murit El. Tot atât de consecvent ca acul busolei care caută nordul va căuta și adevăratul urmaș al lui Hristos, într-un spirit de muncă susținută, să salveze sufletele pentru care Hristos și-a dat viața. Lucrarea pentru salvarea păcătoșilor va menține iubirea lui Hristos caldă în inimă și va conferi acelei iubiri o creștere potrivită. Fără o cunoaștere corectă a voinței divine nu va exista o dezvoltare armonioasă a caracterului creștin.

Fratele meu, te conjur să faci cunoștință cu Dumnezeu. „Pașii unui om bun sunt rânduiți de Domnul.” Îngeri slujitori însemnează fiecare pas în înaintarea ta. Dar voința ta nu este predată lui Dumnezeu; gândurile tale nu sunt sfinte. Tu continui să mergi, bâjbâind în întuneric, fără a ști unde să pui piciorul. Domnul Își descoperă voia celor care sunt sinceri și dornici să fie călăuziți. Motivul ineficienței tale este că ai renunțat la ideea de a cunoaște și de a înfăptui voia lui Dumnezeu, de aceea nu cunoști nimic cu certitudine. Deși ești orb tu însuși, încerci să-i conduci pe cei orbi.

Ah, în ce poziție te afli, tu și mulți alți predicatori! Părăsindu-L pe Dumnezeu, Izvorul de apă vie, v-ați săpat singuri puțuri crăpate, care nu țin apă. Te îndemn fierbinte să te alarmezi și să te întorci la Domnul cu acea pocăință sinceră care îți va acorda siguranța iertării Sale și tăria de nebiruit a atotputerniciei Lui, ca să poți avea într-adevăr plinătatea lui Dumnezeu. El Se mânie văzând calea pe care o urmezi, căci tu ai fost asemenea unei pietre de poticnire pentru suflete. Ca să ai succes, ai depins de propriile tale lucrări, de propria-ți neprihănire, și nu cunoști voința divină.

Fie ca Domnul să-ți descopere adevăratul tău caracter și să te facă să-ți vezi nedesăvârșirile așa cum sunt ele. Când vei fi luminat de Duhul lui Dumnezeu ca să înțelegi aceasta, vei fi atât de pătruns de neglijența ta păcătoasă și de viața pe care nu ți-ai îmbunătățit-o, încât sufletul tău va fi cuprins de groază și vei avea o suferință care te va duce la o pocăință pentru care nu ai de ce să-ți pară rău.

Capitolul 38

Importanța lucrării

Pe 3 ianuarie 1875, mi-au fost arătate multe lucruri în legătură cu interesele mari și importante de la Battle Creek, în lucrarea Asociației Editoriale, a școlii și a Institutului de Sănătate. Dacă aceste instituții ar fi conduse cum se cuvine, ele ar înainta mult cauza lui Dumnezeu în răspândirea adevărului și salvarea de suflete. Trăim în mijlocul primejdiilor ultimelor zile. Numai consacrarea față de Dumnezeu îl poate pregăti pe oricare din noi să joace un rol în solemnă și importanta lucrare finală pentru acest timp. Nu există decât puțini oameni complet lipsiți de egoism care să ocupe poziții de răspundere, puțini care s-au predat fără rezerve lui Dumnezeu, pentru a-I auzi glasul și a-I cerceta slava. Sunt puțini aceia care, dacă li s-ar cere, și-ar da viețile pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. și întocmai un astfel de devotament pretinde Dumnezeu.

Oamenii sunt amăgiți, crezând că Îi slujesc lui Dumnezeu, când de fapt își slujesc lor înșiși și fac din interesul cauzei și lucrării lui Dumnezeu o chestiune secundară. Inimile lor nu sunt consacrate. Domnul nu găsește nici o plăcere în slujirea adusă de aceste persoane. Din timp în timp, pe măsură ce cauza avansa, El a desemnat, prin providența Sa, oameni care să ocupe poziții de răspundere la Battle Creek. Aceștia ar fi putut ocupa poziții importante dacă s-ar fi consacrat lui Dumnezeu și și-ar fi pus puterile în lucrarea Sa. Acești oameni aleși de Dumnezeu aveau nevoie chiar de disciplina pe care le-ar da-o devotamentul față de lucrarea Sa. El i-ar onora aducându-i în legătură cu Sine și dându-le Duhul Său Sfânt pentru a-i califica pentru responsabilitățile pe care au fost chemați să le poarte. Ei nu ar câștiga acea experiență largă și cunoaștere a voinței divine decât dacă s-ar afla în posturi în care să poarte poveri și responsabilități.

Să nu se amăgească nimeni la gândul că, alăturându-se lucrării pe care o are Dumnezeu la Battle Creek, va avea mai puține griji, mai puțină muncă grea și mai puține încercări. Satana este cel mai activ atunci când se face totul pentru înaintarea adevărului și salvarea de suflete. El înțelege natura umană și nu-i va lăsa în pace pe acești oameni dacă există o oarecare perspectivă ca ei să se asemene mai mult cu Hristos și să fie lucrători mai folositori în cauza lui Dumnezeu. Satana își alcătuieste planurile pentru a-și împinge ispitele chiar asupra oamenilor despre care Dumnezeu a

dat de înțeles că i-ar primi să joace un rol în lucrarea Sa. Obiectul de studiu al lui Satana este acela de a ști cum să ducă un război mai eficient împotriva obiectivelor urmărite de Dumnezeu și cum să le dejoace. El este familiarizat cu punctele slabe, dar și cu cele tari din caracterele oamenilor. Și el lucrează într-un mod subtil, cu toată amăgirea nelegiurii, pentru a zădărnici scopurile lui Dumnezeu, asaltând punctele slabe din caracterele lor; iar când lucrul acesta a fost împlinit, calea îi este pregătită pentru a ataca și învinge punctele tari. El câștigă controlul asupra minții și orbește înțelegerea. Pe oamenii zăpăciți și biruiți de stratagemele lui îi conduce la încredere de sine și independență chiar în timpul în care sunt mai slabi ca oricând în tărie morală. Ei ajung să se amăgească singuri și cred că sunt într-o condiție spirituală bună.

Vrăjmașul se va prinde de tot ceea ce va putea să folosească în favoarea lui și să nimicească suflete. Sunt date mărturii în favoarea unor persoane care ocupă poziții importante. Ei încep bine, ridicând poverile și făcându-și partea în lucrarea lui Dumnezeu. Dar Satana îi urmărește cu ispitele sale și, în cele din urmă, sunt biruiți. Când alții se uită la calea greșită pe care au urmat-o aceștia, Satana aduce în mințile lor sugestia că trebuie să fie o greșală în mărturiile date pentru ei, căci altfel aceștia nu s-ar fi dovedit nevrednici de a juca un rol în lucrarea lui Dumnezeu.

Aceasta este exact ce a intenționat Satan. El dorește să semene îndoială în ce privește lumina pe care a dat-o Dumnezeu. Acești oameni ar fi făcut față ispitelor lui Satana dacă ar fi vegheat și s-ar fi păzit, simțindu-și propria nedesăvârșire și încrezându-se în Numele și puterea lui Isus pentru a sta credincioși la datorie. Dar nu ar trebui să uităm nicicând că, o dată cu încurajările date acestor bărbați au fost puse și condiții, și anume că, în cazul în care își vor păstra un spirit altruist, își vor simți propria slăbiciune și se vor sprijini pe Dumnezeu, neîncrezându-se în propria lor înțelepciune și judecată, ci făcând din El tăria lor, vor putea fi o mare binecuvântare în cauza și lucrarea Sa. Dar Satana a venit cu ispitele lui și a triumfat aproape de fiecare dată. El a potrivit în așa fel împrejurările, încât să atace punctele slabe din caracterele acestor oameni, și ei au fost biruiți. În ce mod rușinos au prejudiciat cauza lui Dumnezeu! Ce ruptură totală au acceptat între ei și Dumnezeu, urmându-și propriile inimi corupte — sufletele lor pot răspunde! Însă ziua lui Dumnezeu va scoate la iveală adevărata cauză pentru toate dezamăgirile noastre legate de oameni. Dumnezeu nu are nici o vină. El le-a dat făgăduințe încurajatoare, însoțite de condiții; dar ei nu s-au conformat acestor condiții. Ei s-au încrezut în propria lor tărie și au căzut în ispită.

Ceea ce se poate spune despre oameni în anumite împrejurări nu se poate spune despre ei în alte circumstanțe. Oamenii sunt slabi în tărie morală și peste măsură de egoiști, sunt atât de independenți și se umflă atât de ușor în pene, animați de o trufie frivolă, încât Dumnezeu nu poate lucra împreună cu ei; și sunt lăsați să acționeze ca orbii și să dea la iveală o atât de mare nebunie și slăbiciune, încât mulți sunt uimiți că asemenea indivizi au fost primiți odată și recunoscuți ca vrednici de a avea vreo legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta era tocmai intenția lui Satana. Acesta a fost obiectivul lui din momentul în care i-a ispitit pentru prima dată, îndeosebi pentru a face de rușine cauza lui Dumnezeu și pentru a arunca umbre asupra Mărturiilor. Dacă ar fi rămas acolo unde influența lor nu s-ar fi făcut simțită cu putere asupra cauzei lui Dumnezeu, Satana nu i-ar fi atacat cu o așa îndârjire; căci nu și-ar fi împlinit scopul de a-i folosi ca unelte ale sale pentru a face o lucrare deosebită.

În înaintarea lucrării lui Dumnezeu, ceea ce poate fi spus cu îndreptățire despre unele persoane într-un moment oarecare nu poate fi afirmat în mod corect într-un alt moment. Motivul pentru acest lucru este că se poate ca timp de o lună să fi rămas într-o stare de nevinovăție, trăind după câtă lumină au avut, pentru ca în luna următoare să se constate că nu a fost deloc prea curând pentru a fi biruiți de tertipurile a lui Satana și, din cauza încrederii în ei înșiși, pentru a cădea în păcate grave, devenind inapți pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Miștile sunt într-o asemenea măsură susceptibile de a se schimba în urma ispitelor subtile ale Satanei, încât nu este cel mai bun demers acela de a ne asuma răspunderea, eu și soțul meu, ca măcar să ne spunem părerile despre calitățile persoanelor care să ocupe diferite posturi, pentru că suntem făcuți răspunzători pentru direcția pe care o urmează asemenea indivizi. Totuși, dacă și-ar fi păstrat umilința și încrederea fermă în Dumnezeu, pe care le aveau când au fost recomandați să primească răspunderi, ar fi putut fi chiar persoanele potrivite pentru acea poziție. Cei în cauză se schimbă și totuși nu-și dau seama de schimbarea din ei înșiși. Cad în ispită, sunt îndepărtați de la statornicia lor și își rup legătura pe care o au cu Dumnezeu. Sunt stăpâniți atunci de vrăjmaș și spun și fac lucruri care-L dezonoarează pe Dumnezeu și aduc rușine asupra cauzei Sale. Satana exultă în acel moment, văzând cum frații și surorile noastre ne privesc cu îndoială pentru faptul că am acordat acestor persoane încurajări și influență.

Capitolul 39

Starea în care se află lumea

Mi-a fost arătată starea lumii, care își umple cu repeziciune cupa nelegiurii. Crima și violențele de tot felul împânzesc lumea noastră; iar Satana folosește toate mijloacele pentru a face ca viciul înjositor și crima să fie populare. Tinerii care merg pe străzi înoată în știri și anunțuri referitoare la crime și păcate prezentate în vreun roman sau care urmează să fie puse în scenă la unul din teatre. Minte lor este educată să vadă păcatul ca fiind ceva obișnuit.

Calea urmată de cei josnici și mârșavi este ținută înaintea ochilor lor în publicațiile periodice ale zilei și le este pus înaintea tot ceea ce poate stârni curiozitatea și pasiunile animalice, prin povestiri senzaționale, incitante.

Literatura izvodită de inteligențe corupte otrăvește mintea a mii de persoane în lumea noastră. Păcatul nu se arată peste măsură de păcătos. Ei citesc și aud atât de multe despre crime josnice și ticăloșii, încât conștiințele lor care, delicate odinioară, le-ar fi evitat cu groază, devin atât de nesimțitoare, că se pot ocupa cu un interes lacom de degradantele și abjectele cuvinte și fapte ale oamenilor.

„Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului.” Dumnezeu dorește să aibă un popor plin de râvnă pentru fapte bune, care să stea neclintit în mijlocul imoralității acestui veac stricat. Va exista un popor de oameni care se vor ține cu atâta fermitate de tăria divină, încât vor fi feriți de orice ispită. Înștiințările păcătoase din foile scandaloase transmise din om în om ar putea căuta să se adreseze simțurilor lor și să le corupă mintea; totuși, ei vor fi atât de strâns uniți cu Dumnezeu și cu îngerii, încât vor fi asemenea celor care nu văd și nu aud. Ei au de făcut o lucrare pe care n-o poate face nimeni în locul lor, și anume aceea de a lupta lupta cea bună a credinței și de a pune mâna pe viața veșnică. Nu vor fi încrezători în ei înșiși și independenți. Cunoscându-și slăbiciunea, își vor uni neștiința cu înțelepciunea lui Hristos și slăbiciunea lor cu tăria Lui.

Tinerii pot avea principiile atât de ferme, încât cele mai puternice ispite ale lui Satana nu-i va îndepărta de loialitatea lor. Samuel a fost un copil înconjurat de

influențele cele mai vicioase. El a văzut și a auzit lucruri care i-au îndurerat sufletul. Fiii lui Eli, care oficiau slujba cea sfântă, erau controlați de către Satana. Acești bărbați murdăreau toată atmosfera din jurul lor. Bărbați și femei erau zilnic fascinați de păcat și nedreptate; cu toate acestea, Samuel umbla neîntinat. Veșmintele caracterului său erau fără pată. Nu avea părtașie și nici cea mai mică plăcere în păcatele care umpleau întregul Israel cu știri înfricoșătoare. Samuel Îl iubea pe Dumnezeu; el își păstra sufletul într-o legătură atât de strânsă cu Cerul, încât un înger a fost trimis să discute cu el despre păcatele fiilor lui Eli, care stricau pe Israel.

Pofta și pasiunea doboară mii din urmașii declarați ai lui Hristos. Simțurile lor ajung atât de tocite din pricina familiarității cu păcatul, încât nu se scârbesc de el, ci îl privesc ca fiind atrăgător. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Dumnezeu nu va mai suporta mult timp crimele și nelegiuirea degradantă a copiilor oamenilor. Crimele lor au ajuns într-adevăr până la ceruri și vor primi în curând răspuns prin plăgile înfricoșătoare trimise de Dumnezeu pe pământ. Ei vor bea cupa mâniei lui Dumnezeu, neamestecate cu milă.

Am văzut că există primejdia ca înșiși copiii declarați ai lui Dumnezeu să fie corupți. Destrăbălarea îi ține robi pe bărbați și femei. Ei par orbiți și lipsiți de orice putere pentru a ține piept și a birui pofta și pasiunea. În Dumnezeu este putere; în El este rezistență. Dacă se va prinde de această tărie, puterea dătătoare de viață a lui Isus va stimula pe oricine va chema Numele lui Hristos. Primejdiile ne înconjoară; și nu suntem în siguranță decât atunci când ne simțim slăbiciunea și ne prindem cu strânsoarea credinței de puternicul nostru Izbăvitor. Este înfricoșător timpul în care trăim. Nu ne putem înceta vegherea și rugăciunea nici pentru o clipă. Sufletele noastre neajutorate trebuie să se sprijine pe Isus, Răscumpărătorul nostru plin de compasiune.

Mi-a fost arătată măreția și importanța lucrării care ne stă înaintea. Puțini însă își dau seama de adevărata stare de lucruri. Toți cei care sunt adormiți și care nu pot vedea vreo utilitate în faptul de a veghea și a fi în stare de alarmă vor fi biruiți. Tineri se ridică pentru a se angaja în lucrarea lui Dumnezeu, dintre care unii abia dacă au habar de sfințenia lucrării și de responsabilitatea pe care o presupune aceasta. Ei nu au decât o experiență limitată în exercitarea credinței și în ceea ce înseamnă a flămânzi în mod sincer după Duhul lui Dumnezeu, care aduce întotdeauna răsplătiri. Unii oameni cu calități, care ar putea ocupa poziții importante, nu știu ce spirit îi conduce. Ei zburdă cu jovialitate, la fel de firesc cum curge apa la vale. Îndrugă verzi și uscate și flirtează cu

tinere, în timp ce aproape zilnic ascultă cele mai solemne și mai mișcătoare adevăruri. Acești bărbați au o religie a minții, dar inimile lor nu sunt sfințite de adevărurile pe care le aud. Asemenea persoane nu-i vor putea conduce nicicând pe alții la Izvorul de apă vie până nu vor fi băut ei înșiși din undele lui.

Timp nu mai este pentru frivolitate, deșertăciune și nimicuri. Scenele istoriei acestui pământ sunt pe punctul să se încheie curând. Mentea care a fost lăsată în voia gândurilor rătăcitoare trebuie să se schimbe. Apostolul Petru spune: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos. Ca niște copii ai ascultării, nu vă potriviți poftelor pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.»”

Gândurile rătăcite trebuie adunate și îndreptate către Dumnezeu. Și gândurile trebuie să fie aduse în supunere față de voia lui Dumnezeu. Nu trebuie dată sau așteptată lauda; căci acest lucru va avea mai degrabă tendința de a încuraja încrederea de sine decât de a spori umilința; de a corupe mai degrabă decât de a curăți. Oamenii care sunt cu adevărat pregătiți și care simt că au o datorie în lucrarea lui Dumnezeu vor simți apăsarea simțământului sfințeniei lucrării asemenea unui car aflat sub greutatea snopilor. Acum este momentul să facem cele mai serioase eforturi pentru a învinge sentimentele nefsante ale inimii firești.

Starea în care se află biserica

Se face simțită marea nevoie a unei reforme printre cei din poporul lui Dumnezeu. Starea actuală a bisericii naște întrebarea: Este aceasta o reprezentare corectă a Celui ce și-a dat viața pentru noi? Sunt aceștia urmașii lui Hristos și frații acelor care n-au ținut numai decît la viața lor ca și când le-ar fi fost scumpă? Cei care se ridică la cerințele standardului biblic vor fi într-adevăr greu de găsit. Părăsindu-L pe Dumnezeu, Izvorul de apă vie, ei și-au săpat puțuri, „puțuri crăpate, care nu țin apă.” Îngerul a spus: „Lipsa de credință și iubire sunt marile păcate de care se fac vinovați acum cei din poporul lui Dumnezeu.” Lipsa de credință duce la nepăsare, la iubirea de sine și de lume. Cei care se despart de Dumnezeu și cad în ispită își îngăduie vicii nerușinate; pentru că inima firească împinge la o mare nelegiuire. Și această stare de lucruri se găsește printre mulți membri declarați ai poporului lui Dumnezeu. În timp ce mărturisesc că Îi slujesc lui Dumnezeu, prin toate intențiile și scopurile urmărite, ei își strică umblarea înaintea Sa. Mulți își îngăduie pofta și pasiunea, cu toate că lumina clară a adevărului arată pericolul și ridică vocea cu avertizarea: Fii atent, înfrânează-te, tăgăduiește. „Plata păcatului este moartea.” Deși exemplul celor care au eșuat în credință stă asemenea unui far, pentru a-i avertiza pe alții să nu urmeze aceeași cale, totuși mulți se aruncă nebunește mai departe. Satana are în stăpânire mintea lor și pare să aibă putere și asupra trupurilor lor.

Ah, cât de mulți sunt încântați să creadă că au bunătate și neprihănire, când adevărata lumină a lui Dumnezeu descoperă că toată viața lor n-au trăit decît pentru plăcerea proprie! Comportamentul lor în întregime este respins cu scârbă de către Dumnezeu. Cât de mulți trăiesc fără Lege! În marea lor întunecime, privesc la ei înșiși cu plăcere; dar să fie Legea lui Dumnezeu descoperită conștiințelor lor, cum a fost lui Pavel, și vor vedea că au fost vânduți robi păcatului și că trebuie să moară față de mintea firească. Eul trebuie ucis.

Cât de triste și înfricoșătoare sunt greșelile pe care le fac mulți! Ei zidesc pe nisip, dar le place să creadă că sunt ținuiți pe Stânca cea veșnică. Mulți care mărturisesc evlavie se aruncă înainte nepăsători și nu-și dau seama de primejdia în care se află, ca și când nu ar exista o Judecată viitoare. Îi așteaptă o răsplată înfricoșătoare și totuși se află

sub stăpânirea pornirilor și pasiunilor josnice; ei completează pentru Judecată un raport întunecat al vieții lor. Îmi ridic glasul și îi avertizez pe toți cei ce poartă Numele lui Hristos să se despartă de orice nelegiuire. Curățiți-vă sufletele prin ascultare de adevăr. Curățiți-vă de orice întinăciune a cărnii și spiritului, ducându-vă până la capăt sfințirea în frica de Dumnezeu. Vouă, cărora vi se potrivește aceasta, vă spun și știți despre ce vorbesc. Și pe voi, care v-ați stricat căile înaintea Domnului, care v-ați făcut părtași la nelegiuirea care colcăie peste tot și v-ați întunecat sufletele cu păcat, pe voi vă invită încă Isus să vă întoarceți de la calea voastră, să vă prindeți de tărnia Lui și să găsiți în El acea pace, putere și har care vă vor face mai mult decât biruitori în Numele Său.

Stricăciunile acestui veac degenerat au întinat multe suflete care I-au slujit lui Dumnezeu prin mărturisire de credință. Dar nici chiar acum nu este prea târziu ca să fie îndreptate relele și ca sângele unui Mântuitor răstignit și înviat să facă ispășire pentru voi, dacă vă pocăiți și simțiți nevoia de a fi iertați. Avem nevoie să veghem și să ne rugăm acum ca niciodată înainte, ca să nu cădem sub puterea ispitei și să lăsăm în urmă exemplul unei vieți care este o jalnică epavă. Nu trebuie, ca popor, să devenim nepăsători și să privim cu indiferență asupra păcatului. Tabăra trebuie să fie curățită. Toți cei ce cheamă Numele lui Hristos au nevoie să vegheze, să se roage și să-și țină sub pază cărările sufletului; căci Satana este la lucru pentru a strica și nimici, dacă i se dă și cel mai mic avantaj.

Frații mei, ca urmași ai Săi, El vă cheamă să umblați în lumină. Trebuie să fiți în stare de alarmă. Păcatul este printre noi și nu este privit ca fiind peste măsură de păcătos. Simțurile multora sunt amorțite prin îngăduirea poftelor și familiaritatea cu păcatul. Avem nevoie să înaintăm mai aproape de Cer. Putem crește în har și în cunoașterea adevărului. A umbla în lumină, a alerga pe calea poruncilor lui Dumnezeu nu sugerează că putem sta pur și simplu, nefăcând nimic. Trebuie să înaintăm.

În iubirea de sine, înălțarea de sine și mândrie există o mare slăbiciune; este putere însă în umilință. Adevărata noastră demnitate nu se menține când ne gândim mai mult la noi înșine, ci atunci când Dumnezeu Se află în toate gândurile noastre și inimile ne sunt pline de strălucirea iubirii față de Răscumpărătorul nostru și față de semenii. Simplitatea caracterului și smerenia inimii vor aduce fericirea, câtă vreme înfumurarea va aduce nemulțumire, bombăneli și o continuă dezamăgire. Ceea ce ne va da tărnia divină este faptul de a învăța să ne gândim mai puțin la noi înșine și mai mult la a-i face pe alții fericiți.

Când ne despărțim de Dumnezeu, în mândria și întunericul în care ne aflăm, căutăm neîncetat să ne înălțăm pe noi înșine și uităm că puterea stă în umilința minții. Tăria Mântuitorului nostru nu a constatat într-o etalare puternică a cuvintelor aspre care să străpungă sufletul însuși; ceea ce L-a făcut să câștige inimile a fost blândețea Sa și comportamentul Său rezervat. Comparate cu modestia și umilința, mândria și înfumurarea sunt într-adevăr slăbiciune. Suntem invitați să învățăm de la Acela care este blând și smerit cu inima; atunci vom avea experiența acelei odihne și păci atât de mult dorite.

Capitolul 41

Iubirea de lume

Ispita care a fost adusă pe muntele cel mare de către Satana înaintea Mântuitorului nostru este una din ispitele principale cărora trebuie să le facă față neamul omenesc. Împărățiile lumii în strălucirea lor au fost oferite de Satan în dar lui Hristos, cu condiția ca Hristos să-i dea cinstea datorată unuia mai mare. Mântuitorul nostru a simțit puterea acestei ispite; însă a înfruntat-o în locul nostru și a biruit. El nu ar fi fost pus la probă în acest punct dacă omul nu avea să fie încercat cu aceeași ispită. Prin împotrivirea Lui, El ne-a dat un exemplu legat de calea pe care ar trebui s-o urmăm când Satana va veni la fiecare dintre noi, pentru a ne face să ne pierdem integritatea morală.

Nici un om nu poate fi un urmaș al lui Hristos și totuși să-și lege sentimentele de lucrurile lumii. Ioan, în prima lui epistolă, scrie: „Nu iubiți lumea și nici lucrurile care sunt în lume. Dacă vreun om iubește lumea, iubirea Tatălui nu este în el.” Răscumpărătorul nostru, care a înfruntat ispitele lui Satana în puterea lor deplină, cunoaște primejdia în care se află omul, aceea de a ceda ispitei de a iubi lumea.

Hristos S-a identificat cu neamul omenesc, suportând punerea la probă în acest punct și biruind în locul omului. El a fost înarmat cu avertizări chiar în acele puncte în care Satana avea să reușească cel mai bine în ispitele îndreptate împotriva omului. El a știut că Satana avea să câștige biruința asupra omului, dacă acesta nu era îndeosebi păzit în punctele apetitului și iubirii onorurilor și bogățiilor lumești. El spune: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură; căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci, sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”

Aici Hristos a adus înaintea noastră doi stăpâni, Dumnezeu și lumea, și a prezentat în mod lămurit faptul că ne este de-a dreptul imposibil să-i slujim pe amândoi. Dacă predomină interesul și iubirea noastră pentru această lume, nu vom aprecia lucrurile care, mai presus de oricare altele, sunt vrednice de atenția noastră. Iubirea de

lume va exclude dragostea de Dumnezeu și va subordona interesele noastre cele mai înalte unor considerente lumești. Astfel, Dumnezeu nu va deține un loc atât de înalt în afecțiunea și devotamentul nostru ca lucrurile lumii.

Faptele ne vor arăta exact în ce măsură se bucură comorile pământești de afecțiunea noastră. Interesele lumești au parte de străduințele, îngrijorările și grijile cele mai mari, în timp ce considerentele veșnice sunt puse pe planul al doilea. Prin aceasta, Satana primește de la om acea închinare pe care a cerut-o de la Hristos, dar nu a reușit s-o obțină. Dragostea egoistă de lume este ceea ce corupe credința urmașilor declarați ai lui Hristos și îi face să fie slabi în tărie morală. Cu cât își iubesc mai mult bogățiile pământești, cu atât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, cu atât sunt mai puțin părtași la natura Sa divină, care le-ar da o înțelegere a influențelor corupătoare din lume și a primejdiilor la care sunt expuși.

Scopul pe care îl urmărește Satana prin ispitele lui este de a face lumea foarte atrăgătoare. Prin iubirea de bogății și onoare lumească, el are o putere fermecătoare de a câștiga afecțiunea chiar și a lumii care mărturisește că este creștină. O mare parte a bărbaților ce declară că sunt creștini vor face orice sacrificiu pentru a câștiga bogății; și cu cât au un succes mai mare în scopul pe care l-au urmărit, cu atât mai puțină iubire au pentru adevărul prețios și încă mai puțin interes pentru înaintarea lui. Își pierd dragostea pentru Dumnezeu și se poartă ca niște oameni ieșiți din minți. Cu cât prosperă mai mult prin câștigul de averi, cu atât se simt mai săraci — pentru că nu au mai mult — și cu atât vor investi mai puțin în cauza lui Dumnezeu.

Faptele acelor bărbați care au o dragoste nesănătoasă de averi arată că nu le este cu putință să slujească la doi stăpâni, lui Dumnezeu și lui Mamona. Dumnezeul lor este banul. Ei se închină puterii lui. Slujesc lumii, în toate scopurile și intențiile lor. Cinstea, care este darul primit prin naștere, este sacrificată pentru câștig lumesc. Această putere stăpânitoare le controlează mintea și vor încălca Legea lui Dumnezeu pentru a-și sluji propriilor interese, pentru a-și spori comoara pământească.

Pot mărturisi religia lui Hristos mulți care nu iubesc și nu iau în seamă nici litera, nici principiile învățăturilor lui Hristos. Ei își folosesc cea mai bună parte a puterilor pentru atingerea scopurilor lumești și se pleacă înaintea lui Mamona. Este un fapt alarmant că atât de mulți sunt amăgiți de Satana și că imaginația lor este activată de strălucite perspective de câștig lumesc. Ei ajung să fie orbiți de orizontul unei fericiri

desăvârșite, dacă ar putea să-și câștige dezideratul dobândind cinste și bogăție în lume. Satan îi ispitește cu mita îmbietoare: „Toate aceste lucruri ți le voi da ție”, toată puterea aceasta, toată bogăția aceasta cu care ai putea face foarte mult bine. Când însă obiectivul pentru care au trudit este cucerit, ei nu mai au acea legătură cu Răscumpărătorul cel plin de dăruire de sine, care ar vrea să-i facă părtași la natura divină. Ei își strâng la piept comorile pământești și disprețuiesc tăgăduirea și jertfirea de sine cerute de Hristos. N-au nici un chef să se despartă de iubitele lor comori pământești, unde se află (și) inimile lor. Și-au schimbat stăpânii; l-au acceptat pe Mamona în locul lui Hristos. Mamona este dumnezeul lor și lui îi slujesc.

Satana s-a asigurat de închinarea acestor suflete amăgite prin iubirea lor de averi. Schimbarea a avut loc într-un mod atât de greu de sesizat și puterea lui Satana este atât de înșelătoare, atât de josnică, încât ei sunt aduși la unison cu lumea și nu percep că s-au despărțit de Hristos și că nu mai sunt slujitorii Săi decât cu numele.

Satana se ocupă de oameni, deghizându-se mai mult decât a făcut-o cu Hristos în pustia ispitei, căci este umilit pentru pierderea luptei de acolo. Este un dușman învins. El nu vine la om direct, pretinzându-i cinstire prin închinare exterioară. Le cere pur și simplu oamenilor să-și lege afecțiunea de lucrurile bune ale acestei lumi. Dacă reușește să le antreneze mintea și afectul, atracțiile cerești sunt eclipsate. Tot ce vrea de la om este ca acesta să cadă în puterea amăgitoare a ispitelor sale, să iubească lumea, să iubească rangul și poziția, să iubească banii și să-și lipească afecțiunea de comorile pământești.

Exemplul lui Hristos ne arată că singura speranță de victorie pe care o avem este de a ne împotrivi continuu atacurilor lui Satana. El, care a triumfat înaintea vrăjmașului sufletelor în lupta cu ispita, înțelege puterea pe care o are Satana asupra rasei umane și l-a biruit în locul nostru. Ca învingător, El ne-a oferit avantajul biruinței Sale, pentru ca în eforturile noastre de a rezista ispitelor lui Satana, să putem uni slăbiciunea noastră cu tăria Sa, nevrednicia noastră cu meritele Sale. Și, aflându-ne în mari ispite, sprijiniți de puterea Lui nesecată, putem rezista în atotputernicul Său Nume și birui după cum a biruit El.

Mântuitorul nostru ne-a pus la îndemână răscumpărarea, trecând prin suferințe de nespus. În această lume, El a fost neonorat și necunoscut, pentru ca, prin minunata Sa bunăvoință și umilință, să-l poată înălța pe om pentru a primi onoruri cerești și bucurii

nepieritoare în curțile Sale împărătești. Să cârtească omul căzut pentru că Cerul nu poate fi obținut decât prin luptă, înjosire de sine și trudă?

Întrebarea pusă de multe inimi mândre este: De ce trebuie să umblu în umilință și pocăință înainte de a putea avea asigurarea acceptării lui Dumnezeu și de a obține răsplata nemuririi? De ce nu este calea către Cer mai puțin dificilă, mai plăcută și atrăgătoare? Pe toți aceștia care se îndoiesc și murmură îi îndreptăm către marele nostru Exemplu, pe când suferea sub povara vinei omului sau îndura cele mai crâncene dureri din pricina foamei. El era fără păcat și, mai mult decât atât, era Prințul Cerului; în locul omului însă, El a devenit păcat pentru neamul omenesc. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

Hristos a jertfit totul pentru om, pentru a-i deschide acestuia posibilitatea de a câștiga Cerul. Acum este rândul omului să arate ce este dispus să jertfească de bunăvoie de dragul lui Hristos pentru a putea câștiga slava nemuritoare. Cei care înțeleg corect măreția mântuirii și a prețului ei nu vor murmura niciodată că trebuie să semene cu lacrimi și că lupta și tăgăduirea de sine sunt partea creștinului în această viață. Condițiile mântuirii pentru om sunt rânduite de Dumnezeu. Umilința și purtarea crucii sunt prevederile hotărâte prin care păcătosul pocăit urmează să găsească mângâiere și pace. Gândul că Isus a acceptat o umilință și un sacrificiu pe care omul nu va fi chemat niciodată să le îndure ar trebui să reducă la tăcere orice voce cârtitoare. Cea mai dulce bucurie îl cuprinde pe om prin pocăința lui sinceră față de Dumnezeu, din cauza încălcării Legii Sale, și prin credința în Hristos ca răscumpărător și apărător al celui păcătos.

Oamenii muncesc plătind un preț mare pentru a-și asigura comorile acestei vieți. Ei acceptă să trudească și îndură greutăți și privațiuni pentru a câștiga vreun avantaj lumesc. De ce ar fi păcătosul mai puțin dispus să rabde, să sufere și să sacrifice pentru a-și asigura o comoară ce nu piere, o viață care merge în paralel cu viața lui Dumnezeu, o cunună de slavă nemuritoare, care nu se ofilește? Inepuizabilele comori ale Cerului, moștenirea care întrece în valoare orice închipuire, care este o măsură veșnică de slavă, trebuie să fie obținute de noi cu orice preț. Nu ar trebui să cârtim când este vorba de tăgăduire de sine; căci Domnul vieții și al slavei a acceptat-o înaintea noastră. Nu ar trebui să evităm suferința și lipsurile; căci Maiestatea Cerului le-a primit în locul celor păcătoși. Sacrificarea comodității și lipsei de bătaie de cap nu ar trebui să nască nici

măcar un gând de nemulțumire, pentru că Răscumpărătorul lumii le-a acceptat pe toate acestea în numele nostru. Dacă facem o evaluare cât se poate de generoasă a tuturor dovezilor de tăgăduire de sine, a privațiunilor și sacrificiilor noastre, vom realiza că ne costă cu mult mai puțin în toate privințele decât l-a costat pe Prințul vieții. Orice sacrificiu pe care l-am putea face devine cu totul nesemnificativ când este comparat cu ceea ce a făcut Hristos pentru noi.

Capitolul 42

Încumetarea

Sunt unii care au un spirit nechibzuit, pe cari îl numesc curaj și hotărâre. Ei se plasează în mod inutil în situații extrem de primejdioase, expunându-se astfel unor ispite din care, ca să iasă nepătați și nevătămați, ar fi nevoie de o minune a lui Dumnezeu. Ispita pe care a îndreptat-o Satana către Mântuitorul lumii, ca Acesta să Se arunce de pe streșina templului, a fost înfruntată și trecută cu bine. Satana a citat o făgăduință a lui Dumnezeu pentru a-I da lui Hristos siguranța că poate face acest lucru fără teamă, în baza promisiunii respective. Hristos a întâmpinat această ispită cu textul biblic următor: „Stă scris: Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.” Singura cale sigură pentru creștini este de a-l respinge pe vrăjmaș cu Cuvântul lui Dumnezeu. Satana îi îndeamnă pe oameni în locuri în care Dumnezeu nu le cere să meargă și aduce citate din Scripturi pentru a-și justifica sugestiile.

Făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu nu sunt date pentru a-l întări pe om pe o cale a încumetării sau pentru a se încrede în ele când se aruncă în mod inutil în primejdie. Domnul ne cere să acționăm într-o umilă dependență de providența Sa. „Nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii către țintă.” În Dumnezeu este bunăstarea și viața noastră. Nimic nu poate fi adus în starea de prosperitate fără permisiunea și binecuvântarea lui Dumnezeu. El Își poate pune mâna pentru a spori și binecuvânta sau și-o poate întoarce împotriva noastră. „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra.” În calitate de copii ai lui Dumnezeu, ni se cere să ne păstrăm cu consecvență un caracter creștin. Ar trebui să manifestăm prudență, prevedere și umilință și să umblăm cu circumspecție către cei care sunt în afară. Și în nici un caz să nu renunțăm la principii.

Singura noastră siguranță este de a nu-i oferi nici un prilej diavolului; căci sugestiile și scopurile lui urmăresc întotdeauna să ne facă rău și să ne împiedice să ne sprijinim pe Dumnezeu. El se transformă într-un înger al curăției, pentru ca, prin ispitele lui ipocrite, să-și poată folosi în așa fel stratagemele încât să nu reușim să-i descoperim ticăloșiile. Cu cât cedăm mai mult, cu atât amăgirile lui vor avea o putere mai mare asupra noastră. Este un lucru nesigur să ne contrazicem sau să parlamentăm cu el. Pentru fiecare avantaj pe care îl cedăm vrăjmașului, el va pretinde mai multe. Singura

noastră siguranță este de a respinge cu fermitate primul îndemn la încumetare. Prin meritele lui Hristos, Dumnezeu ne-a dat suficient har ca să-l înfruntăm pe Satana și să fim mai mult decât biruitori. Împotrivirea înseamnă succes. „Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi.” Împotrivirea trebuie să fie fermă și neîncetată. Pierdem tot ce câștigăm dacă ne împotrivim astăzi numai ca să cedăm mâine.

Păcatul acestui veac este nesocotirea poruncilor fără echivoc ale lui Dumnezeu. Puterea influenței exercitate în direcția greșită este foarte mare. Eva avea tot ceea ce reclamau nevoile ei. Nu lipsea nimic din ce-i trebuia ca să fie fericită; dar apetitul neînfrânat a dorit fructul singurului pom pe care Dumnezeu îl oprise. N-avea deloc nevoie de fructul pomului cunoștinței, dar ea a îngăduit ca pofta și curiozitatea să-i controleze rațiunea. Era perfect fericită în căminul său edenic, alături de soțul ei; însă, asemenea neastâmpăratelor Eve moderne, s-a bucurat că exista o sferă mai înaltă decât cea pe care i-o hotărâse Dumnezeu. Dar, încercând să urce mai sus de poziția ei originară, a căzut cu mult mai jos decât fusese înainte. Hotărât lucru, aceasta le așteaptă și pe Evele generației actuale, dacă vor neglija să-și onoreze cu voioșie îndatoririle vieții de zi cu zi, în conformitate cu planul lui Dumnezeu.

Există o lucrare pentru femei care este mai importantă și mai înaltă chiar decât îndatoririle unui împărat pe tronul său. Ele pot modela mintea copiilor lor și forma caracterele acestora în așa fel încât să poată fi folositori în lumea de acum și să devină fii și fiice ale lui Dumnezeu. Timpul lor ar trebui considerat prea valoros pentru a fi petrecut în sălile de bal sau devotat unor îndeletniciri inutile. Este nevoie de prea multă muncă folositoare și importantă în această lume a lipsurilor și suferinței ca să mai irosim clipe prețioase pentru împodobire sau etalare ostentativă. Fiicele Împăratului ceresc, membre ale familiei regale, vor simți povara răspunderii de a dobândi o viață superioară, pentru a putea ajunge într-o legătură mai strânsă cu Cerul și a lucra la unison cu Răscumpărătorul lumii. Cele angajate în această lucrare nu vor fi mulțumite de modele și nebuniile care absorb mintea și afecțiunea femeilor din aceste ultime zile. Dacă sunt cu adevărat fiicele lui Dumnezeu, vor fi părtașe ale naturii divine. Când vor vedea influențele corupătoare din societate, vor fi mișcate de mila cea mai profundă, așa cum a fost și Răscumpărătorul lor. Vor simți împreună cu Hristos și, în sfera lor, după priceperea și ocaziile pe care le au, vor lucra pentru salvarea sufletelor care pier, tot așa cum a lucrat Hristos în sfera Sa înaltă pentru binele omului.

Neglijarea femeii de a urma planul pe care l-a avut Dumnezeu la crearea ei și

efortul acesteia de a dobândi poziții importante pentru ocuparea cărora nu a fost pregătită, lasă neocupată poziția pe care ea ar putea-o ocupa cu succes. Părăsindu-și sfera, ea își pierde adevărata demnitate și noblețe feminină. Când a creat-o pe Eva, Dumnezeu a intenționat ca aceasta să nu-i fie nici inferioară, nici superioară bărbatului, ci să-i fie egală în toate lucrurile. Perechea cea sfântă urma să nu aibă interese independente unul de celălalt; și cu toate acestea, fiecare avea individualitatea sa de gândire și acțiune. Dar, după păcatul Evei, întrucât a fost prima în nelegiuire, Domnul i-a spus că Adam va stăpâni peste ea. Ea urma să se afle într-o relație de supunere față de soțul ei, iar aceasta era o parte a blestemului. În multe cazuri, blestemul a făcut ca soarta femeii să fie foarte dureroasă și ca viața să-i fie o povară. Exercițând o putere arbitrară, bărbatul a abuzat în multe privințe de superioritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Înțelepciunea infinită a fost aceea care a conceput planul de răscumpărare, care pune neamul omenesc la o a doua probă, acordându-i o nouă încercare.

Satana îi folosește pe oameni ca agenți ai săi pentru a-i duce la încumetare pe cei care-L iubesc pe Dumnezeu; acesta este îndeosebi cazul celor ce sunt amăgiți de spiritism. De regulă, spiritiștii nu-L acceptă pe Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu și, prin necredința lor, conduc multe suflete la păcate de încumetare. Ei pretind chiar că-L sunt superiori lui Hristos, după cum a făcut și Satana când L-a contestat pe Prințul vieții. Spiritiștii, ale căror suflete sunt întinate cu păcate de un caracter revoltător și care au conștiințele însemnate cu fierul înroșit, îndrăznesc să ia Numele Fiului fără prihană al lui Dumnezeu pe buzele lor necurățite și să alătore preainaltul Său Nume ticăloșiei care le caracterizează propriile firi stricate.

Oamenii care prezintă aceste erezii blestemate îi vor provoca pe cei ce propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu să intre în polemici cu ei, iar unii din cei ce învață pe alții adevărul nu au avut curajul de a se opune provocării acestei categorii de oameni, care sunt indivizi ale căror caractere sunt înfierate în Cuvântul lui Dumnezeu. Unii predicatori de-ai noștri nu au avut curajul moral să le spună acestor oameni: Dumnezeu ne-a avertizat în Cuvântul Său cu privire la voi. Ne-a făcut o descriere exactă a caracterului vostru și a rătăcirilor pe care le susțineți. Unii predicatori, decât să le dea celor ce reprezintă această categorie ocazia de a triumfa sau de a-i acuza de lașitate, i-au înfruntat în discuție deschisă. Discutând însă cu spiritiștii, ei nu-l înfruntă numai pe om, ci și pe Satana și îngerii săi. Ei intră în comunicare cu puterile întunericului și îi invită pe îngerii răi în preajma lor.

Spiritiștii doresc să facă publicitate rătăcirilor lor; și predicatorii care apără adevărul biblic îi ajută să facă aceasta când consimt să se angajeze în discuții cu ei. Aceștia se folosesc de ocaziile pe care le au pentru a-și aduce ereziile înaintea poporului și în fiecare discuție cu ei unele persoane vor fi amăgite. Cea mai bună cale pentru noi este să-i evităm.

Capitolul 43

Puterea apetitului

Una dintre cele mai mari ispite căreia trebuia să-i facă față omul este cea legată de poftă. Între minte și trup există o minunată și misterioasă legătură. Ele se influențează reciproc. Păstrarea corpului într-o stare sănătoasă pentru a-i dezvolta tăria, așa încât fiecare parte a mecanismului viu să poată funcționa în mod armonios, acesta ar trebui să fie primul studiu din viața noastră. A neglija corpul înseamnă a neglija mintea. Nu poate fi un lucru spre slava lui Dumnezeu ca trupurile copiilor Săi să fie bolnave sau ca mințile lor să fie pipernicite. Îngăduirea gustului cu prețul sănătății este o păcătoasă vătămare a simțurilor. Cei care comit vreun act oarecare de necumpătate, fie mâncând, fie bând, își irosesc energiile fizice și își slăbesc puterea morală. Ei vor simți răsplata care urmează încălcării legilor ce guvernează trupul.

Răscumpărătorul lumii știa că îngăduirea apetitului avea să aducă debilitate fizică și să insensibilizeze în așa măsură organele simțurilor, încât lucrurile sfinte și veșnice nu aveau să mai fie deosebite. Hristos știa că lumea era robită lăcomiei și că această slăbiciune avea să slăbească puterile morale. Dacă îngăduirea apetitului avea o asemenea înrâurire asupra neamului omenesc încât, pentru a-i zdrobi puterea, a fost nevoie ca, în locul omului, Fiul lui Dumnezeu să postească aproape șase săptămâni, ce lucrare stă înaintea creștinului pentru a birui întocmai cum a biruit Hristos! Tăria ispitei de îngăduire a apetitului stricat nu poate fi măsurată decât prin chinurile de nespus ale lui Hristos în acel post lung în pustie.

Hristos știa că pentru a putea duce înainte cu succes planul de mântuire, trebuia să înceapă lucrarea de răscumpărare exact acolo unde a început ruina. Adam a căzut prin îngăduirea apetitului. Pentru a-i întipări omului obligațiile lui de a respecta Legea lui Dumnezeu, Hristos și-a început lucrarea de răscumpărare reformând obiceiurile fizice ale omului. Decăderea virtuții și degenerarea rasei umane se datorează în principal îngăduirii apetitului pervertit.

Există o responsabilitate solemnă asupra tuturor, mai cu seamă asupra predicatorilor care propovăduiesc adevărul, de a birui în privința apetitului. Folosul pe care l-ar putea aduce ar fi mult mai mare dacă aceștia ar avea stăpânire asupra poftelor

și pasiunilor lor; iar puterile lor mintale și morale ar fi mai mari dacă ar combina munca fizică cu efortul intelectual. Prin obiceiuri de cumpătare strictă și prin muncă intelectuală combinată cu cea fizică, ei ar putea presta mult mai multă muncă și păstra o minte limpede. Dacă ar urma o astfel de cale, gândurile și cuvintele lor ar curge cu mai multă libertate, exercițiul lor religios ar avea mai multă energie, iar impresiile pe care le-ar face asupra ascultătorilor lor ar fi mai însemnate.

Necumpătarea în mâncare, chiar și în ce privește alimentele de o calitate corespunzătoare, va avea o influență istovitoare asupra organismului și va toci simțămintele mai adânci și mai sfinte. Cumpătarea strictă în mâncare și consumul de lichide este esențială pentru păstrarea sănătoasă și exercitarea cu vigoare a tuturor funcțiilor corpului. Obiceiurile de strictă cumpătare, combinate cu exercițiul musculaturii și al minții deopotrivă, vor păstra atât vigoarea intelectuală, cât și cea fizică și vor da puterea de a rezista celor angajați în slujire, editorilor și tuturor celorlalți ale căror obiceiuri sunt sedentare. Ca popor, cu toată mărturisirea noastră că păzim reforma sănătății, mâncăm prea mult. Îngăduirea apetitului este cauza cea mai mare a debilității fizice și intelectuale și stă la temelia slăbiciunii care este evidentă pretutindeni.

Necumpătarea începe la mesele noastre, prin folosirea alimentelor nesănătoase. După o vreme, prin continua satisfacere a slăbiciunilor, organele digestive slăbesc și hrana consumată de obicei nu mai satisface apetitul. Sunt induse stări nesănătoase și apare o poftă pentru hrană mai stimulatorie. Ceaiul, cafeaua și alimentele din carne produc un efect imediat. Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat și, în anumite cazuri, pentru moment, intelectul pare revigorat și imaginația mai vie. Pentru că aceste stimulente aduc pentru acel moment rezultate atât de agreabile, mulți trag concluzia că au într-adevăr nevoie de ele și continuă să le folosească. Există însă întotdeauna o reacție. Sistemul nervos, fiind excitat așa cum n-ar fi trebuit, a împrumutat putere, care să fie folosită imediat, din resursele ce urmau să fie folosite în viitor. Toată această înviorare temporară a organismului este urmată de depresie. Slăbirea puterii organelor excitate, după ce stimulentele și-a pierdut forța, va fi direct proporțională cu măsura în care aceste stimulente au înviorat temporar sistemul. Apetitul este educat să râvnească ceva mai tare, care să aibă calitatea de a menține și spori starea agreabilă de excitație, până când îngăduirea slăbiciunii devine obicei — și există o dorință continuă pentru stimulente mai puternice, cum ar fi tutunul, vinul și țăriile. Cu cât este răsfățat mai mult apetitul, cu atât vor fi mai frecvente cererile lui și mai greu de controlat. Cu cât este mai slăbit organismul și cu cât este mai incapabil de a

renunța la stimulentele artificiale, cu atât crește mai mult pasiunea pentru aceste lucruri., până când voința este copleșită și pare că nu mai are nici o putere prin care să tăgăduiască pofta nefirească pentru slăbiciunile respective.

Singura cale sigură este de a nu lua, de a nu gusta, de a nu atinge ceaiurile cafeaua, vinurile, tutunul, opiumul și băuturile alcoolice. Necesitatea ca oamenii acestei generații să cheme în ajutorul lor puterea voinței, întărită de harul lui Dumnezeu, pentru a se împotrivi și celei mai mici îngăduințe a poftei stricate este de două ori mai mare decât a fost cu mai multe generații în urmă. Însă cei din generația prezentă au mai puțină putere de stăpânire de sine decât au avut cei care au trăit atunci. Cei ce și-au îngăduit apetitul pentru aceste stimulente și-au transmis poftele și pasiunile stricate copiilor lor și este nevoie de o mai mare putere morală pentru a rezista necumpătării, în toate formele ei. Singura cale absolut sigură pe care s-o urmăm este de a sta fermi de partea cumpătării și de a nu ne aventura pe cărarea primejdiei.

Mărețul țel pentru care Hristos a suportat acel post lung în pustie a fost de a ne învăța necesitatea tăgăduirii de sine și cumpătării. Această lucrare ar trebui să înceapă la mesele noastre și să fie împlinită cu strictețe în toate sectoarele vieții. Răscumpărătorul lumii a coborât din Cer pentru a-l ajuta pe om în slăbiciunea sa, pentru ca, în puterea pe care a venit să i-o aducă Isus, să poată deveni puternic, să biruie pofta și pasiunea și să fie învingător în orice privință.

Mulți părinți educă gusturile copiilor lor și le formează poftele. Ei le permit să mănânce alimente din carne și să bea ceai și cafea. Cărnurile foarte condimentate, ceaiul și cafeaua, pe care unele mame îi încurajează pe copiii lor să le consume, pregătesc pentru aceștia calea de a râvni stimulente mai tari, cum ar fi tutunul. Folosirea tutunului încurajează apetitul pentru băuturile alcoolice; iar folosirea tutunului și alcoolului slăbesc, în mod invariabil, puterea nervilor.

Dacă simțămintele morale ale creștinilor ar fi trezite asupra subiectului cumpătării în toate lucrurile, ei ar putea, prin exemplul lor, începând la propriile lor mese, să-i ajute pe cei care sunt slabi în privința stăpânirii de sine, care sunt aproape neputincioși să reziste îndemnurilor poftelor. Dacă am putea să realizăm că obiceiurile pe care ni le formăm în această viață ne vor afecta interesele veșnice, că soarta noastră veșnică depinde de obiceiuri de strictă cumpătare, am lucra până în punctul cumpătării stricte în mâncare și băutură. Prin exemplul și efortul nostru personal, am putea fi

mijloacele de salvare a multe suflete de la degradarea necumpătării, crimă și moarte. Surorile noastre pot face mult în marea lucrare de salvare a altora, așternând mesele lor numai cu alimente sănătoase, hrănitoare. Ele își pot întrebuința timpul prețios educând gusturile și poftele copiilor lor, formându-le obiceiuri de cumpătare în toate lucrurile și încurajând tăgăduirea de sine și bunăvoința pentru binele altora.

În ciuda exemplului pe care ni l-a dat Hristos în pustia ispitei, prin tăgăduirea apetitului și biruirea puterii lui, există multe mame creștine care, prin exemplul și educația pe care o dau copiilor lor, îi pregătesc pe aceștia să devină mâncâi și bețivani. Copiilor li se permite adesea să mănânce tot ce poftesc și când poftesc, fără a ține seama de sănătate. Există mulți copii care sunt educați ca gurmanzi încă din pruncie. Prin îngăduirea apetitului, ei sunt transformați în dispeptici de la o vârstă fragedă. Îngăduința de sine și necumpătarea în mâncare cresc pe măsură ce cresc și ei și se întăresc pe măsură ce se întăresc ei. Vigoarea mentală și fizică sunt sacrificate prin îngăduința părinților. Se formează un gust pentru anumite articole alimentare de la care nu pot primi nimic bun, ci numai vătămare; și, în timp ce organismul este împovărat, constituția lor este debilitată.

Pastorii, învățătorii și studenții nu ajung să-și dea seama așa cum ar trebui de necesitatea exercițiului fizic în aer liber. Ei neglijează această datorie care este esențială pentru păstrarea sănătății. Își solicită mult mințile cu cărți și mănâncă porția unui om care muncește fizic. Prin asemenea obiceiuri, unii devin corpolenți, pentru că organismul le este încărcat. Alții devin uscățivi, fragili și slabi, pentru că puterile lor vitale sunt epuizate prin degajarea excesului de alimente; ficatul este împovărat și neînstare să elimine impuritățile din sânge, iar rezultatul este boala. Dacă exercițiul fizic ar fi combinat cu efortul intelectual, sângele ar fi înviorat în circulația sa, activitatea inimii ar fi mai bună, impuritățile ar fi eliminate și o nouă viață și vigoare ar fi simțite de fiecare parte a corpului.

Când mințile pastorilor, învățătorilor și studenților sunt continuu excitate prin studiu și corpul este lăsat inactiv, nervii afectivi sunt suprasolicitați, câtă vreme nervii de mișcare sunt inactivi. Stresul fiind în întregime asupra organelor mentale, ele ajung epuizate de prea multă muncă și slăbite, în timp ce mușchii își pierd vigoarea din lipsă de întrebuințare. Nu există nici un chef de activare a mușchilor prin angajare în muncă fizică, pentru că oboseala pare a fi nesuferită.

Predicatorii lui Hristos, care mărturisesc că sunt reprezentanții Săi, ar trebui să urmeze exemplul Său și, mai presus de orice, să-și facă obiceiurile celei mai stricte cumpătări. Ei ar trebui să țină viața și exemplul lui Hristos înaintea poporului prin propriile lor vieți de tăgăduire și jertfire de sine și generozitate activă. Hristos a biruit pofta în locul omului; iar ei, în locul Său, au datoria să dea altora un exemplu vrednic de a fi imitat. Cei care nu simt necesitatea angajării în lucrarea de câștigare a biruinței în punctul apetitului, nu vor reuși să-și asigure victorii prețioase, pe care le-ar fi putut dobândi, și vor deveni robi ai poftei și patimii care umplu cupa nelegiurii celor ce locuiesc pe pământ.

Oamenii care sunt angajați în proclamarea ultimei solii de avertizare a lumii, o solie care urmează să hotărască destinul sufletelor, ar trebui să aplice în viețile lor adevărurile pe care le propovăduiesc altora. Ar trebui să fie un exemplu pentru popor prin felul în care mănâncă și beau și în conversația și comportamentul lor curat. Lăcomia în mâncare, îngăduirea pasiunilor josnice și păcate grozave sunt ascunse sub veșmântul sfințeniei de către mulți reprezentanți declarați ai lui Hristos, pretutindeni în lumea noastră. Există oameni de o destoinicie naturală excelentă ale căror străduințe nu ajung nici la jumătatea a ceea ce ar putea realiza dacă ar fi cumpătați în toate lucrurile. Îngăduirea apetitului și pasiunii întunecă mintea, micșorează puterea fizică și slăbește tăria morală. Gândurile nu le sunt limpezi. Cuvintele lor nu sunt rostite cu putere, nu sunt vitalizate de Duhul lui Dumnezeu, astfel încât să atingă inimile ascultătorilor.

Întrucât primii noștri părinți au pierdut Edenul prin îngăduirea apetitului, singura noastră speranță de a recâștiga Edenul este prin reprimarea hotărâtă a poftei și pasiunii. Abținerea în alimentație și stăpânirea tuturor pasiunilor vor păzi intelectul și vor aduce vigoare mentală și morală, făcându-i pe oameni în stare să-și pună toate înclinațiile sub controlul puterilor superioare și să discearnă răul și binele, sacral și profanul. Toți cei ce au o înțelegere adevărată a sacrificiului pe care l-a făcut Hristos părăsindu-și căminul din Cer pentru a veni în această lume ca să-i poată arăta omului, prin propria Sa viață, cum să reziste ispitei, își vor tăgădui cu voioșie eul și vor alege să fie părtași cu Hristos la suferințele Sale.

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Cei ce vor birui așa cum a biruit Hristos vor avea nevoie să se păzească neîncetat de ispitele Satanei. Pofta și pasiunile ar trebui înfrânate și aduse sub controlul unei conștiințe luminate, pentru ca intelectul să nu aibă de suferit, priceperea să fie limpede, astfel încât lucrăturile Satanei și capcanele lui

să nu fie văzute ca providență a lui Dumnezeu. Mulți își doresc răsplata finală și biruința ce urmează să fie date învingătorilor, dar nu sunt dispuși să suporte truda, privațiunile și tăgăduirea de sine, așa cum a făcut-o Răscumpărătorul nostru. Numai prin supunere și efort continuu vom birui așa cum a biruit Hristos.

Puterea stăpânitoare a apetitului va sta la baza ruinei a mii de persoane, când, dacă ar fi biruit în acest punct, ar fi avut puterea morală pentru a câștiga victoria asupra oricărei alte ispite de-a Satanei. Dar cei ce sunt robi ai poftei, nu vor reuși să-și desăvârșească un caracter creștin. Continua păcătuire a omului, timp de șase mii de ani, a adus ca roade boală, durere și moarte. Și pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, ispitele Satanei de a ne îngădui pofta vor fi mai puternice și mai greu de biruit.

Capitolul 44

Conducerea

Frate A, experiența în domeniul conducerii, pe care ai avut-o acum doi ani, a fost spre binele tău și esențială în ce te privește. Ai avut niște păreri bine conturate, hotărâte în privința independenței și dreptului la judecată personală. Aceste păreri sunt duse de către tine în extremă. Tu gândești că trebuie să primești personal lumină și dovezi despre datoria ta.

Mi-a fost arătat că judecata nici unui om nu ar trebui subordonată judecății vreunui alt om. Când este însă exercitată judecata Conferinței Generale, care este cea mai înaltă autoritate pe care o are Dumnezeu pe pământ, independența individuală și judecata personală nu trebuie menținute, ci predate. Greșeala ta a fost că ți-ai păstrat judecata în ce privește datoria ta, împotriva glasului autorității celei mai înalte pe care o are Domnul pe pământ. După ce nu te-ai grăbit deloc și după ce lucrarea a fost mult împiedicată prin întârzierea ta, ai venit la Battle Creek ca răspuns la apelurile urgente și repetate ale Conferinței Generale. Ai susținut sus și tare că ai făcut ceea ce trebuia urmând propriile-ți convingeri în ce privea datoria ta. Ai considerat că este o virtute la tine faptul de a-ți menține cu stăruință poziția de independență. Nu păreai să-ți dai seama cu adevărat de puterea pe care a dat-o Dumnezeu bisericii Sale prin glasul Conferinței Generale. Te-ai gândit că răspunzând apelului pe care ți l-a făcut Conferința Generală te supuneai judecății și minții unui singur om. În consecință, ai manifestat un spirit de independență hotărât, încăpățânat, lucru total greșit.

Dumnezeu ți-a dat o experiență prețioasă în acel timp, care ți-a fost de folos și care ți-a sporit mult succesul ca slujitor al lui Hristos. Voința ta mândră, nesupusă a fost îmblânzită. Ai trecut printr-o convertire adevărată. Aceasta te-a adus la reflecție și la poziția pe care o ai acum în ce privește conducerea. Principiile tale în privința conducerii sunt juste, dar nu le aplici în mod corect. Dacă ai permite ca puterea în biserică — vocea și judecata Conferinței Generale — să stea în locul pe care tu l-ai dat soțului meu, poziția ta nu ar fi umbrită de nici un neajuns. Dar tu greșești mult acordând minții și judecății unui singur om acea autoritate și influență pe care Dumnezeu a investit-o în biserica Sa, prin judecata și vocea Conferinței Generale.

Când această putere pe care Dumnezeu a pus-o în biserică este încredințată unui singur om și acesta este investit cu autoritatea de a fi judecată pentru alte minți, atunci adevărata ordine biblică este schimbată. Eforturile lui Satan asupra minții unui astfel de om vor fi extrem de subtile și uneori coplășitoare, pentru că gândește că prin mintea acestuia poate afecta pe mulți alții. Poziția pe care o ai referitoare la conducere este corectă dacă dai celei mai înalte autorități organizate din biserică ceea ce ai dat unui singur om. Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca lucrarea Sa să poarte amprenta minții unui singur om, a judecății unui singur om.

Motivul de căpetenie pentru care frații B și C au neajunsuri în acest moment în ce privește experiența pe care ar fi trebuit s-o aibă acum este că nu au avut încredere în ei înșiși. Ei au evitat răspunderile pentru că, acceptându-le, deficiențele lor ar fi ieșit la lumină. Ei au fost dispuși fără rezerve ca soțul meu să conducă și să poarte responsabilitățile și i-au îngăduit să fie minte și judecată pentru dânsii. Acești frați sunt slabi acolo unde ar trebui să fie tari. Ei nu au îndrăznit să-și urmeze propria judecată ca să nu facă greșeli și să fie învinovați pentru aceasta, în timp ce n-au ezitat să se lase ispitiți și să-l facă pe soțul meu răspunzător când credeau că pot vedea greșeli în calea urmată de el. Nu au ridicat poverile împreună cu dânsul. Au arătat continuu către soțul meu, făcându-l să poarte răspunderile pe care ar fi trebuit să le împartă cu el, și au continuat pe calea aceasta până au devenit slabi în ce privește acele calități în care ar fi trebuit să fie tari. Sunt piperniciți în tărie morală, când ar trebui să fie uriași, calificați pentru a sta ca stâlpi în cauza lui Dumnezeu.

Acești frați nu au încredere în ei înșiși și nici încrederea că Dumnezeu îi va conduce cu adevărat dacă vor urma lumina pe care le-a dat-o. Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca niște bărbați puternici, independenți, cu un intelect superior, să se agațe de alții pentru sprijin ca iedera de stejar. Toate dificultățile, neajunsurile, greutatea și dezamăgirile pe care le vor întâlni slujitorii lui Dumnezeu în lucrarea activă nu vor face decât să-i întărească în formarea unor caractere corecte. Dacă își vor pune la lucru propriile energii ale minții, obstacolele pe care le vor întâmpina se vor dovedi reale binecuvântări pentru ei. Ei vor dobândi o musculatură mentală și morală care să fie folosită în ocazii importante cu cele mai bune rezultate. Vor învăța să se bizuie pe ei înșiși și vor căpăta încredere în propria lor experiență că Dumnezeu îi conduce și îndrumă cu adevărat. Și, când dau de primejdie și au spiritul cu adevărat cuprins de neliniște, sunt obligați să mediteze și aduși să simtă necesitatea rugăciunii în efortul lor de a acționa în cunoștință de cauză și de a lucra în mod avantajos pentru cauza lui

Dumnezeu; ei vor găsi că lupta și încurcăturile reclamă exercitarea credinței și încrederii în Dumnezeu și acea fermitate care dezvoltă puterea. Apar neîncetat necesități pentru găsirea unor noi căi și mijloace materiale în scopul întâmpinării stărilor de urgență. Sunt chemate în acțiune facultăți care ar rămâne în adormire dacă n-ar fi aceste nevoi presante în lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta oferă o experiență variată, încât nu va fi deloc nevoie de oameni cu o singură idee și de aceia care sunt numai pe jumătate dezvoltați.

Oamenii cu mare putere în această cauză, pe care Dumnezeu îi va folosi spre slava Sa, sunt aceia care au primit replica împotrivirii, care au fost împiedicați și deconcertați în planurile lor. Frații B și C și-ar fi putut transforma eșecurile în victorii importante; în loc de aceasta însă, ei au evitat responsabilitățile care ar fi creat eventualitatea ca ei să greșească. Acești frați prețioși n-au reușit să dobândească acea educație care este întărită prin experiență și pe care cititul, studiul și toate avantajele câștigate în alte moduri nu le-ar fi putut-o oferi niciodată.

Dumneata, frate A, ai avut tărie pentru a purta unele răspunderi. Dumnezeu ți-a acceptat lucrările energice și ți-a binecuvântat eforturile. Ai făcut unele greșeli; însă nu ar trebui nicidecum ca din pricina unor eșecuri să-ți judeci în mod greșit calitățile și nici să-ți pierzi încrederea în tăria pe care o poți găsi în Dumnezeu. Nu ai fost pregătit și dispus să-ți asumi răspunderi. Ești din fire înclinat să le eviți și să alegi o poziție mai ușoară, să scrii și să-ți folosești mintea acolo unde nu sunt interese deosebite, vitale. Faci o greșeală contând pe soțul meu pentru a-ți spune ce să faci. Aceasta nu este lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Ar trebui să gândești ce trebuie făcut și să ridici tu însuși poverile neplăcute. Dumnezeu te va binecuvânta pe măsură ce faci acest lucru. Trebuie să porți poveri legate de lucrarea lui Dumnezeu, după cum te pricepi mai bine în judecata ta. Dar trebuie să te păzești ca nu cumva judecata să-ți fie influențată de opiniile altora. Dacă este evident că ai făcut greșeli, este privilegiul tău de a transforma aceste eșecuri în victorii, evitând să procedezi la fel în viitor. Dacă ți se va spune ce să faci, nu vei câștiga niciodată experiența necesară pentru o poziție importantă.

Același lucru se aplică tuturor celor ce ocupă diferite poziții de încredere în slujbele variate de la Battle Creek. Ei nu trebuie convinși prin lingușeli, cocoloșiți și ajutați la orice pas; căci aceasta nu va face oameni competenți pentru poziții importante. Obstacolele îi fac pe oameni puternici. Nu ajutoarele, ci dificultățile, conflictele, împotrivirile fac oameni cu tărie morală. Prea mult confort și evitarea răspunderii au

făcut stârpituri și neputincioși din cei ce ar fi trebuit să fie oameni responsabili, cu putere morală și o puternică musculatură spirituală.

Oameni care ar trebui să fie tot atât de credincioși în orice urgență ca acul busolei care indică Nordul au devenit ineficienți prin eforturile lor de a se feri de critică și de a scăpa de răspunderi de teama de a nu suferi un eșec. Oameni cu o capacitate intelectuală uriașă sunt prunci în disciplină, pentru că sunt lași în privința luării și purtării poverilor ce ar fi trebuit să le ducă. Ei neglijează să devină eficienți. Au avut prea mult timp încredere într-un singur om care să plănuiască pentru dânșii și care să gândească așa cum sunt ei înșiși foarte bine în stare s-o facă în interesul cauzei lui Dumnezeu. Suntem confrunțați la fiecare pas cu nedesăvârșiri mentale. Oamenii care se mulțumesc să-i lase pe alții să gândească și să facă planuri în locul lor nu sunt deplin dezvoltăți. Dacă ar fi lăsați să plănuiască în interesul propriu, ar fi găsiți oameni chibzuiți, cumpătați. Când sunt însă aduși în legătură cu cauza lui Dumnezeu, acesta este un cu totul alt lucru pentru ei; își pierd această destoinicie aproape total. Se mulțumesc să rămână atât de incompetenți și ineficienți, ca și cum alții trebuie să facă planurile și să gândească mai totul pentru ei. Unii oameni par total incapabili să-și croiască singuri o cale. Trebuie oare să se bizuie pe alții întotdeauna ca să facă planuri și să studieze în locul lor, să fie minte și judecată pentru ei? Lui Dumnezeu Îi este rușine cu așa soldați. Dânsul nu este onorat prin faptul că aceștia au vreo parte de făcut în lucrare atâta vreme cât sunt doar niște mașini.

Este nevoie de bărbați independenți, care se străduiesc sincer, nu de bărbați moi ca plastilina. Cei care doresc ca lucrarea să le fie pusă de-a gata în mână, care vor să facă ceva cu limite clare, să aibă un salariu fix și care vor să se dovedească perfect capabili fără bătaia de cap a adaptării sau calificării nu sunt oamenii pe care îi cheamă Dumnezeu să lucreze în cauza Sa. Omul care nu-și poate adapta destoinicia pentru aproape orice loc dacă este nevoie, nu este omul pentru acest timp. Bărbații pe care Dumnezeu îi va aduce în legătură cu lucrarea Sa nu sunt neputincioși, lipsiți de energie, fără musculatură sau forță morală a caracterului. Oamenii pot fi disciplinați să-și facă partea în lucrarea lui Dumnezeu numai printr-o muncă neîncetată și perseverentă. Aceștia nu ar trebui să se descurajeze dacă împrejurările și împrejurimile sunt dintre cele mai nefavorabile. Ei nu trebuie să-și abandoneze țelul ca fiind un eșec total până când nu sunt convinși dincolo de orice îndoială că nu pot face mult pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru binele sufletelor.

Există unii bărbați cărora le place să creadă că ar putea face ceva mare și bun, numai să fie puși într-o împrejurare diferită, iar în acest timp nu-și folosesc înzestrările pe care le au deja, lucrând în pozițiile în care i-a plasat providența. Omul își poate face ocazii, dar nu ar trebui niciodată ca ocaziile să-l facă pe om. Omul ar trebui să prindă ocaziile ca instrumente ale sale cu care să lucreze. Ar trebui să stăpânească împrejurările, dar să nu îngăduie niciodată să se lase stăpânit de împrejurări. Independența și puterea individuală sunt calitățile de care este nevoie acum. Caracterul independent nu trebuie sacrificat, ci ajustat, rafinat, înălțat.

Mi-a fost arătat că este de datoria soțului meu să lase deoparte responsabilitățile pe care alții ar fi bucuroși să le poarte el, pentru că aceasta îi scutește de multe dificultăți. Judecata rapidă și discernământul său limpede, care au fost câștigate prin antrenament și exercițiu, l-au făcut să preia multe poveri pe care alții ar fi trebuit să le poarte.

Frate A, ești prea încet. Ar trebui să cultivi tocmai calitățile opuse. Cauza lui Dumnezeu cere bărbați care pot vedea repede și acționa instantaneu, cu putere și la momentul potrivit. Dacă zăbovești pentru a măsura fiecare dificultate și pentru a cântări fiecare încurcătură de care te lovești, nu vei realiza decât puțin. Vei avea de întâmpinat dificultăți și obstacole la fiecare cotitură și trebuie să te hotărăști cu multă fermitate să le birui sau vei fi biruit de ele.

Uneori, căi și țeluri diferite, diverse moduri de operare legate de lucrarea lui Dumnezeu apasă cu aproape aceeași greutate în cântarul minții; dar tocmai în acest punct este necesară cea mai delicată deosebire. Și dacă este să fie realizat ceva în scopul propus, trebuie înfăptuit în momentul de aur. Cea mai vagă înclinare a greutateii în balanță ar trebui văzută și ar trebui să hotărască imediat acea chestiune. Amânările lungi îi obolesc pe îngeri. Uneori este chiar mai scuzabil să iei o hotărâre greșită decât să te afli continuu într-o poziție oscilantă; decât să eziți, când înclinat într-o direcție, când într-alta. Dintr-o astfel de nehotărâre și îndoială rezultă mai multă încurcătură și nefericire decât când, uneori, se acționează prea în grabă.

Mi-a fost arătat că biruințele cele mai răsunătoare și înfrângerile cele mai înfricoșătoare s-au hotărât într-un răgaz de câteva minute. Dumnezeu cere acțiune promptă. Amânările, îndoielile, ezitățile și nehotărârea oferă adesea vrăjmașului toate avantajele. Fratele meu, ai nevoie să faci o reformă. Împlinirea la timp a lucrurilor poate

atârna greu în favoarea adevărului. Victoriile sunt adesea pierdute prin amânări. Vor exista crize în această cauză. Acțiunea promptă și decisivă la momentul potrivit va câștiga triumfuri glorioase, în timp ce amânarea și neglijența vor avea ca efect eșecuri zdrobitoare și o mare dezonoare adusă lui Dumnezeu. Mișcările rapide într-un moment critic îl dezarmează adesea pe vrăjmaș, iar el este dezamăgit și învins, căci se aștepta să aibă destul timp pentru a-și face planuri și a lucra prin diferite stratageme.

Dumnezeu dorește în lucrarea Sa din Battle Creek bărbați a căror judecată este rapidă, ale căror minți să funcționeze ca fulgerul când este necesar. În ceasul de primejdie și amenințare este absolut nevoie de cea mai mare promptitudine. Este posibil ca fiecare plan să fie bine pus la punct pentru a aduce anumite rezultate, și totuși o amânare de foarte scurt timp poate lăsa lucrurile să ia o turnură cu totul diferită, iar marile obiective care ar fi putut fi atinse sunt pierdute prin lipsa unei previziuni rapide și unei mari expeditivități. Se poate face mult pentru educarea minții să biruie indolența. Sunt momente în care este nevoie de prevedere și o lungă deliberare; graba ar fi o nebunie. Dar chiar și în această situație, mult s-a pierdut printr-o ezitare prea mare. Prevederea, până la un anumit punct, este necesară; în anumite ocazii însă ezitarea și diplomația au fost mai dezastruoase decât ar fi fost un eșec datorat grabei.

Fratele meu, trebuie să cultivi promptitudinea. Scapă de felul tău ezitant de-a fi. Ești încet și neglijezi să te apuci de lucrare și s-o duci la bun sfârșit. Trebuie să te scuturi de această manieră îngustă de lucru; căci ea nu este în firea lucrurilor. Când neîncrederea îți cuprinde sufletul, lucrarea ta este așa de ezitantă, cu împleticiri și oscilații, încât nu reușești nici tu să realizezi ceva, și îi împiedici și pe alții să facă. Preocuparea ta se manifestă numai atât cât să vezi dificultăți și să dai glas îndoielilor, dar nu ai nici interesul, nici curajul să învingi dificultățile sau să risipești îndoielile. În asemenea momente, trebuie să te predai lui Dumnezeu. Ai nevoie de tărie de caracter și de mai puțină încăpățănare. Această încetineală, această tărăgănare a acțiunii este unul din cele mai mari defecte din caracterul tău și stă în calea folosului pe care l-ai putea aduce.

Încetineala cu care iei hotărâri în legătură cu cauza și lucrarea lui Dumnezeu este uneori dureroasă. Acest lucru nu este absolut deloc necesar. Acțiunea promptă și decisivă la momentul potrivit poate aduce rezultate mari. În general ești dispus să lucrezi când ai chef, gata să faci ceva când vezi clar ce este de făcut; dar nu reușești să aduci cauzei acel folos pe care l-ai putea aduce dacă ai fi prompt și hotărât în

momentele critice și ai birui obiceiul de a ezita și a amâna, care ți-a marcat caracterul și a întârziat mult lucrarea lui Dumnezeu. Acest defect, dacă nu este biruit, se va dovedi dezastruos pentru cauză, în situații de crize majore, și fatal pentru propriul tău suflet. Punctualitatea și acțiunea hotărâtă la momentul potrivit sunt lucruri care trebuie dobândite; căci tu nu ești în posesia acestor calități. În războaiele și luptele națiunilor, se câștigă adesea mai mult printr-o bună conducere în acțiune promptă decât printr-o înțeleștare puternică pe viață și pe moarte cu inamicul.

Capacitatea de a încheia afaceri cu expeditivitate și totuși ținând cont de toate amănuntele este un mare câștig. Fratele meu, tu ai avut cu adevărat simțământul că drumul prudent, ezitant pe care mergi era demn de încredere, mai degrabă o virtute decât un rău. Dar din ceea ce mi-a arătat Domnul în această chestiune, mișcările târăgănite din partea ta au împiedicat mult lucrarea lui Dumnezeu și au făcut ca multe lucruri să fie lăsate nefăcute, lucruri care în mod normal ar fi trebuit împlinite cu promptitudine. Îți va fi dificil acum să faci schimbările din caracterul tău pe care le pretinde Dumnezeu de la tine, pentru că ți-a fost greu să fii punctual și prompt în acțiuni în tinerețe. Când caracterul este format, obiceiurile fixate și facultățile mentale și morale au devenit stabile, este extrem de dificil să te dezveți de obiceiurile rele, să fii prompt în acțiune. Ar trebui să-ți dai seama de valoarea timpului. Nu ești scuzabil pentru părăsirea celei mai importante lucrări chiar dacă este neplăcută cu speranța de a scăpa complet de împlinirea ei sau gândindu-te că va deveni poate mai puțin dezagreabilă, în timp ce-ți ocupi timpul cu lucruri plăcute, care nu te solicită prea mult. Ar trebui să faci mai întâi lucrarea ce trebuie făcută și care implică interesele vitale ale cauzei și abia după ce au fost împlinite punctele esențiale să te ocupi de chestiunile mai puțin importante. Punctualitatea și hotărârea în lucrarea și cauza lui Dumnezeu sunt deosebit de importante. Întârzierile sunt practic înfrângeri. Minutele sunt de aur și ar trebui folosite pentru a obține cele mai bune rezultate. Legăturile pământești și interesele personale ar trebui să fie întotdeauna secundare. Cauza lui Dumnezeu nu ar trebui lăsată niciodată să sufere, în nici o privință, din cauza prietenilor noștri pământești sau a celor mai dragi rude.

„Altuia i-a zis: «Vino după Mine!» «Doamne», I-a răspuns el, «lasă-mă să mă duc întâi să îngrop pe tatăl meu.» Dar Isus i-a zis: «Lasă morții să-și îngroape morții, și tu du-te de vestește împărăția lui Dumnezeu.» Un altul a zis: «Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă mai întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la ai mei.» Isus i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru împărăția lui

Dumnezeu.»”

Nici o legătură pământească, nici un fel de considerente pământești nu ar trebui să cântărească un moment măcar mai greu decât datoria față de cauza și lucrarea lui Dumnezeu. Isus a rupt legăturile cu orice lucru pentru a salva o lume pierdută; și El ne cere o consacrare deplină. Trebuie făcute sacrificii pentru interesele cauzei lui Dumnezeu. Sacrificarea simțămintelor este cea mai dureroasă jertfă care ni se cere; și cu toate acestea este un sacrificiu mic. Ai o mulțime de prieteni și, dacă îți sunt sfințite sentimentele, nu trebuie să simți că faci un sacrificiu foarte mare. Nu-ți părăsești soția printre păgâni. Nu ești chemat să bați deșertul african arzător sau să înfrunți perspectiva închisorilor și să dai de încercări la fiecare pas. Fii atent cum îți controlezi emoțiile și în ce fel lași sentimentele omenești și considerentele personale să se amestece cu eforturile și lucrările tale pentru cauza lui Dumnezeu. Dânsul pretinde o slujire de bunăvoie și lipsită de egoism. Poți da acest lucru și împlini totodată îndatoririle față de familia ta; dar să privești aceasta ca o chestiune secundară.

Soțul meu și cu mine am făcut greșeli consimțind să ne asumăm răspunderile pe care ar trebui să le ducă alții. La începutul acestei lucrări, era nevoie de un om care să propună, să împlinească într-un mod hotărât și să conducă, luptându-se cu rătăcirea și obstacole ce puteau fi depășite. Soțul meu a purtat cea mai grea povară și a întâmpinat cea mai hotărâtă împotrivire. Când am devenit însă un corp perfect organizat și au fost aleși mai mulți bărbați să acționeze în poziții de răspundere, atunci a fost timpul potrivit pentru soțul meu să înceteze să mai fie presat de răspunderi de unul singur și să poarte poveri grele. Această muncă revenea mai multor persoane, nu unuia singur. Aici a fost făcută greșeala de către frații săi, că l-au îndemnat, și de către el, că a consimțit să rămână sub poverile și responsabilitățile pe care le purtase singur ani de zile. Ar fi trebuit să lase jos aceste poveri cu ani în urmă, și acestea să fie împărțite cu alți bărbați aleși să acționeze în numele poporului. Satan ar fi mulțumit ca mintea și judecata unui singur om să controleze mințile și judecățile celor ce cred adevărul prezent.

Soțul meu a fost lăsat în mod frecvent aproape singur să vadă, să resimtă nevoile cauzei lui Dumnezeu și să acționeze prompt. Frații săi care aveau de asemenea funcții de răspundere nu aveau un intelect redus, ci le lipsea dispoziția de a sta în poziția pe care a ocupat-o soțul meu. Ei au permis, cu ușurătate, ca un paralytic să poarte poverile și responsabilitățile acestei lucrări pe care n-o putea purta nici unul dintre ei de unul singur, fie și cu nervi tari și musculatură puternică, cum aveau ei. Uneori a folosit o

aparentă severitate și a rostit cuvinte parcă pentru a jigni. Când a văzut că aceia care ar fi putut lua din poverile lui evită responsabilitățile, a fost îndurerat până în adâncul inimii și a vorbit impulsiv. El nu a fost pus de către Domnul în această poziție exagerat de grea, ci de către frații săi. Viața sa a fost doar cu puțin mai bună decât un gen de sclavie. Încercările sale neîntrerupte, grijile hărțuitoare și munca intelectuală epuizantă nu au fost prețuite de frații lui. El a dus o viață lipsită de bucurii; și-a mărit apoi nefericirea plângându-se de frații săi slujbași care au neglijat să facă ceea ce ar fi putut. Firea omenească a fost stârnită iarăși și iarăși. În timp ce frații săi l-au găsit vinovat pentru faptul că făcea atât de mult, nu au venit să-și preia partea de responsabilitate, ci au fost mai degrabă dispuși să-l facă răspunzător pentru tot. Tu ai venit cu noblețe pentru a purta răspunderi când nu mai era nimeni care să vrea să le ridice. Dacă frații săi de slujbă ar fi cultivat dispoziția de a ridica poverile pe care ar fi trebuit să le poarte, soțul meu nu ar fi văzut și înfăptuit atât de multă muncă ce trebuia făcută și despre care a crezut că nu se cuvine să fie neglijată.

Dumnezeu nu a acceptat ca viața soțului meu să se sfârșească atât de penibil. Dânsul l-a susținut. Dar bărbatul care face o muncă dublă și concentrează lucrarea a doi ani într-unul singur își irosește forțele. Soțul meu mai are încă o lucrare de împlinit, pe care cu ani în urmă ar fi trebuit s-o înfăptuiască. El ar trebui acum să aibă parte mai puțin de zbuciumul, încurcăturile și responsabilitățile vieții și să lucreze pentru maturarea roadelor, pentru îmblânzirea și elevarea caracterului în vederea ultimei sale schimbări. Acum ar trebui să-și cruțe puterile. Să nu îngăduie ca răspunderile cauzei să apese cu atâta putere asupra sa, ci să stea liber, acolo unde prejudecățile și suspiciunile fraților săi nu-i vor tulbura pacea.

Dumnezeu a permis ca lumina prețioasă a adevărului să strălucească asupra Cuvântului Său și să lumineze mintea soțului meu. El poate reflecta razele de lumină din prezența lui Isus asupra altora prin predicile și scrierile sale. Dar în timp ce a slujit la mese, făcând treburile legate de cauză, a fost privat într-o mare măsură de a-și folosi tocul și de a predica poporului.

El a simțit că a fost chemat de Dumnezeu să stea în apărarea adevărului și să-i mustre, uneori sever, pe cei ce nu făceau cinste lucrării. Presiunea grijilor și suferința datorată bolii l-au aruncat adesea în brațele descurajării și a privit uneori lucrurile într-o lumină exagerată. Frații lui au profitat de cuvintele sale și de modul său rapid de a acționa, în contrast evident cu lucrarea lor apatică și planurile lor înguste de acțiune. Ei

i-au pus în seamă motivații și sentimente ce nu s-ar fi convenit să-i fie atribuite. Contrastul mare dintre ei și soțul meu părea asemenea unei prăpăstii; peste aceasta se putea însă întinde cu ușurință o punte dacă acești bărbați inteligenți și-ar fi dat tot interesul și inimile pentru lucrarea de zidire și înaintare a prețioasei cauze a lui Dumnezeu.

Am putea exercita o influență constantă în acest loc, la conducerea lucrării, care ar spori prosperitatea instituțiilor noastre. Dar felul de-a fi al altora, care nu fac ceea ce ar putea, care sunt supuși ispitei și care, dacă li s-ar tăia calea, ar afecta eforturile noastre cele mai susținute pentru prosperitatea cauzei lui Dumnezeu, ne silește să căutăm refugiu în altă parte, unde putem lucra cu mai mult folos, amenințați mai puțin de primejdia de a fi striviți sub poveri. Dumnezeu ne-a dat o mare putere și libertate în ce privește poporul său aflat în Battle Creek. Când am ajuns în acest loc în vara trecută, lucrarea noastră a început cu seriozitate și a continuat astfel. Încurcăturile și dificultățile se țineau lanț, aceasta reclamând o muncă istovitoare pentru a pune lucrurile la punct.

Când Domnul a arătat că fratele D ar putea fi omul potrivit pentru acel loc dacă rămânea umil și încrezător în tăria Sa, El nu a făcut o mare greșală, alegând persoana nepotrivită. O vreme, fratele D. a avut un interes real și s-a purtat ca un adevărat tată la Institutul Sanitar. Însă a devenit independent și înfumurat. A urmat o cale greșită. A cedat ispitei. Scuzele pe care le-au adus directorii pentru neglijarea datoriei lor sunt toate incorecte. Faptul că și-au transferat responsabilitățile asupra fratelui și sorei White este consemnat împotriva lor. Pur și simplu și-au neglijat datoria pentru că era neplăcută.

Am văzut că era nevoie de ajutor pe coasta Pacificului. Dar Dumnezeu nu dorește ca noi să ridicăm răspunderile sau să suportăm încurcăturile care aparțin altora. Putem sluji drept consilieri și ajuta cu influența și judecata noastră. Putem face mult dacă nu vom fi determinați să ajungem sub povară și să ducem greutatea pe care alții ar trebui s-o poarte, greutate pe care este chiar important s-o ducă pentru a câștiga o experiență necesară. Avem de scris despre subiecte importante, de care poporul are mare nevoie. Avem o lumină prețioasă asupra adevărului biblic, despre care trebuie să spunem poporului.

Mi-a fost arătat că nu era în planul lui Dumnezeu ca soțul meu să poarte poverile pe care le-a dus în ultimele cinci luni. Partea de lucrare ce trebuia efectiv săvârșită,

legată de cauză, a fost lăsată să cadă asupra lui. Acest lucru i-a provocat greutate, oboseală și o slăbiciune nervoasă, care au avut ca efect descurajarea și deprimarea sa. De la începutul lucrării a existat o lipsă de acțiune armonioasă din partea fraților săi. Frații săi de slujire au iubit libertatea. Nu au purtat responsabilitățile pe care le-ar fi putut împlini și nu au căpătat experiența pe care ar fi putut-o avea, care să-i facă în stare să ocupe pozițiile de cea mai înaltă răspundere în ce privește interesele cauzei lui Dumnezeu din timpul prezent. Ei s-au scuzat pentru neglijarea de a purta răspunderi prin motivul că se temeau să nu fie vorbiți de rău după aceea.

Religia pe care o mărturisim primește culoare prin temperamentul și dispoziția noastră firească; de aceea este de cea mai mare importanță ca punctele slabe din caracterele noastre să fie întărite prin exercițiu și ca punctele nefavorabile, puternice, să fie slăbite lucrând în direcția opusă și întărind calitățile contrare acestora. Dar unii frați nu au făcut ceea ce ar fi putut și ar fi trebuit să facă, caz în care ar fi dat soțului meu o încurajare suficient de mare și l-ar fi ajutat să continue să poarte răspunderi la conducerea lucrării. Colegii săi de lucrare nu au acționat în mod independent, căutând ei înșiși la Dumnezeu lumină și descoperirea datoriei lor; ei nu au pășit pe ușa deschisă de providența Sa, consultându-se reciproc în privința planurilor de acțiune și unindu-se în planurile și maniera de lucru.

De când a venit în Michigan, din vara trecută, Domnul a binecuvântat într-un mod deosebit eforturile soțului meu. El a fost sprijinit într-un mod cu totul remarcabil pentru a îndeplini lucrarea de care era atât de multă nevoie. Dacă cei ce îi erau apropiați ar fi fost treji pentru a vedea și înțelege nevoile cauzei lui Dumnezeu la ultima noastră întâlnire de tabără din Michigan, multe lucruri ce n-au fost îndeplinite ar fi fost împlinite. A fost un eșec total de a asigura nevoile aceluia moment. Dacă fratele A ar fi stat cu voioșie în Dumnezeu, umblând în lumină, gata de a vedea ce era de făcut și executând lucrarea cu promptitudine, am fi acum cu luni de zile înainte în lucrarea noastră și am fi putut cu mult timp în urmă să pornim lucrul pentru a înființa tipografia de pe coasta Pacificului. Dumnezeu nu poate fi slăvit când suntem cuprinși de o întristare bizară și apoi rămânem sub acel nor întunecat. Lumina strălucește chiar dacă nu ne dăm seama de binecuvântarea ei; dacă însă ne dăm toată silința să înaintăm către lumină și mergem înainte ca și cum am vedea că strălucește, vom ieși în curând din întuneric și vom descoperi lumina pretutindeni în jurul nostru.

La ultima noastră întâlnire de tabără, îngerii lui Dumnezeu au venit într-un fel

aparte cu puterea lor de a lumina, de a vindeca și de a binecuvânta atât pe soțul meu, cât și pe fratele Waggoner. Acolo a fost repurtată o victorie prețioasă, care nu ar trebui să-și piardă vreodată influența. Mi-a fost arătat că Dumnezeu i-a dat soțului meu într-un mod vădit dovezi ale iubirii și grijii Sale și de asemenea ale harului Său susținător. Dânsul a luat în considerație zelul lui și devotamentul pentru cauza și lucrarea Sa. Acest lucru ar trebui să-l conducă întotdeauna la umilință și recunoștință pe soțul meu.

Dumnezeu dorește soldați gata oricând să intre în luptă. Dânsul dorește bărbați care, atunci când trebuie să se ia hotărâri importante, sunt la fel de credincioși ca acul busolei, care indică Nordul; bărbați ale căror interese personale, deosebite, întocmai ca și cele ale Mântuitorului nostru, sunt înghițite de unicul mare interes general pentru salvarea de suflete. Satan se joacă cu mintea omenească ori de câte ori i s-a lăsat o ocazie pentru a face acest lucru; și se prinde de aceasta exact în momentul și locul în care își poate aduce lui însuși cel mai mare câștig și leza cauza lui Dumnezeu în cel mai înalt grad. Neglijarea de a înfăptui ceea ce am putea face și ceea ce ne cere Dumnezeu să facem în cauza Sa este un păcat căruia nu i se pot aduce circumstanțe atenuante prin scuze legate de împrejurări sau stări de fapt; căci Isus a luat măsuri pentru toți, pentru orice stare de urgență.

Fratele meu, înfăptuind lucrarea lui Dumnezeu, vei fi pus într-o diversitate de împrejurări, care vor necesita stăpânire de sine și calm, dar care te vor pregăti să te adaptezi la acele împrejurări și la particularitățile situației. Atunci vei putea să acționezi tu însuși, nestingherit. Nu ar trebui să pui un preț prea mic pe capacitatea ta de a-ți face partea în chemările diverse ale vieții practice. Unde știi că ai lipsuri, mergi de îndată pentru a lucra la repararea acelor defecte. Nu-ți pune încrederea în alții pentru remedierea deficiențelor tale, în timp ce mergi mai departe indiferent, ca și cum ar fi un lucru firesc ca felul tău particular de a fi să rămână veșnic neschimbat. Concentrează-te în mod serios asupra vindecării acestor defecte, pentru a putea să fii desăvârșit în Hristos Isus, fără a-ți lipsi nimic.

Dacă îți formezi o părere prea înaltă despre tine însuși, vei gândi că lucrările tale au o importanță mai mare decât cea reală și vei pleda pentru independența ta, care se învecinează cu trufia. Dacă vei merge în cealaltă extremă și îți vei forma o părere prea modestă despre tine însuși, te vei simți inferior și vei lăsa impresia că ești cu adevărat inferior, lucru care va limita într-o mare măsură influența pe care ai putea-o avea pentru bine. Ar trebui să eviți ambele extreme. Nu ar trebui să te lași dominat de sentimente;

împrejurările nu ar trebui să te afecteze. Îți poți forma o evaluare corectă a propriei tale persoane, și această justă apreciere se va dovedi un scut împotriva ambelor extreme. Poți avea demnitate fără o deșartă încredere de sine; poți fi binevoitor și lăsa de la tine fără a jertfi respectul de sine sau propria ta independență, iar viața ta va avea o mare influență atât asupra celor de condiție socială înaltă, cât și asupra celor de condiție mai umilă.

Frate A, pericolul în care te afli acum este acela de a te lăsa influențat de zvonuri. Este învederat că lucrările tale sunt practice, severe și tăioase. Tu supui poporul la probe și cerințe foarte aspre. Acest lucru este uneori necesar; dar lucrările tale încep foarte mult să poarte această amprentă și își vor pierde forța dacă nu sunt amestecate cu mai mult har de la Duhul lui Dumnezeu, care să împlânzească și să încurajeze. Tu îngădui ca vorbele rudelor și prietenilor tăi apropiați să-ți influențeze propunerile și să-ți afecteze hotărârile. Le dai prea multă crezare și asimilezi părerile lor propriilor tale idei, fiind prea adesea dus în rătăcire. Trebuie să te păzești. Familiile din _____, care sunt atât de apropiate ca rude, au avut o influență asupra ta. Judecata ta, simțămintele tale, părerile tale au influențat asupra lor și, la rândul-le, ei te influențează pe tine; și un curent puternic va fi pornit într-o direcție greșită dacă nu veți fi cu toții umili și pe deplin consacrați lui Dumnezeu. Toate elementele acestor legături între familii sunt din fire independente și conștiente și, dacă nu sunt echilibrate și supuse de Duhul lui Dumnezeu, sunt înclinate către extreme.

Niciodată, niciodată să nu te lași influențat de zvonuri. Să nu permiți niciodată ca felul tău de a te purta să fie influențat de rudele tale cele mai dragi. A venit vremea necesității exercitării celei mai mari înțelepciuni în ceea ce privește cauza și lucrarea lui Dumnezeu. Este nevoie de judecată, pentru a ști când să vorbim și când să tăcem. Dorința arzătoare de a primi mângâiere duce adesea la o imprudență de un caracter grav, prin dezvăluirea sentimentelor noastre față de alții. Înfațișarea ta pretinde adesea compătimire, când ar fi mai bine pentru tine dacă nu ai primi-o. Este o datorie importantă a tuturor să cunoască bine direcția comportamentului lor, de la o zi la alta, și motivele care stau la baza acțiunilor lor. Ei au nevoie să ajungă să cunoască întocmai mobilul care îndeamnă la anumite acțiuni. Fiecare acțiune din viața lor este judecată nu după cum se prezintă în aparență, ci după motivația care a dictat acțiunea.

Toți ar trebui să-și păzească simțurile, pentru ca Satan să nu capete biruința asupra lor; căci acestea sunt canalele către suflet. Când este vorba de autodisciplinare,

putem fi oricât de severi vrem, dar trebuie să fim foarte prevăzători să nu împingem sufletele la disperare. Unii simt că fratele White este pur și simplu prea sever când vorbește într-un mod hotărât în particular, muștrând ceea ce crede el că este rău în dânșii. El ar putea fi în primejdia de a fi atât de neprevăzător în modul său de a muștra, încât să nu dea nici o ocazie de reflecție; dar unii dintre aceia care se plâng de maniera sa de a muștra folosesc vorbele cele mai tăioase, muștratoare, de condamnare, într-un mod prea nestăpânit pentru a le adresa unei adunări și simt că și-au luat o greutate de pe suflet și au făcut o lucrare bună. Dar îngerii lui Dumnezeu nu aprobă întotdeauna o astfel de lucrare. Dacă fratele White face pe cineva să simtă că nu se poartă cum trebuie, dacă este prea sever față de acea persoană și dacă are nevoie să fie învățat să-și revizuiască comportamentul, să-și îmblânzească duhul, cu cât mai mult este necesar pentru frații tăi de slujbă să-și simtă inconsecvența când fac ca o mare adunare să sufere din pricina reproșurilor tăioase și acuzațiilor aspre, când cei cu adevărat nevinovați trebuie să sufere împreună cu cei vinovați.

Este mai rău, cu mult mai rău să-ți dai pe față sentimentele într-o adunare mare, lovind în oricine și în toată lumea, decât să mergi la persoane care se poate să fi greșit și să le dojenești personal. Înaintea lui Dumnezeu, caracterul ofensator al acestui fel de a vorbi într-o adunare mare, abuziv, denunțător, este cu atât mai grav decât muștrarea individuală, personală, cu cât numărul participanților este mai mare și blamul mai general. Este întotdeauna mai ușor să-ți exprimi sentimentele înaintea unei adunări, pentru că sunt mai mulți prezenți, decât să mergi la cei greșiți și, față în față cu dânșii, să declari deschis, cinstit, clar care este calea lor greșită. Dar a aduce în casa lui Dumnezeu sentimente aspre împotriva unora și făcându-i să sufere pe toți cei nevinovați, cât și pe cei vinovați este un mod de lucru pe care Dumnezeu nu-l aprobă și care face mai degrabă rău decât bine. S-a întâmplat mult prea adese să se țină cuvântări critice și denunțătoare înaintea unei adunări. Acestea nu încurajează un spirit de iubire în frați. Nu au tendința de a-i face să aibă o minte spirituală și să-i conducă către sfințire și Cer; în schimb, este trezit în inimi un spirit de amărăciune. Aceste predici foarte aspre care taie un om complet în bucăți sunt uneori necesare pentru a trezi, a alarma și a trezi remușcări. Dacă însă nu poartă semnele speciale că au fost dictate de Duhul lui Dumnezeu, ele fac mult mai mult rău decât pot face bine.

Mi-a fost arătat că umblarea soțului meu nu a fost desăvârșită. El a greșit uneori, murmurând și dând muștrări prea aspre, Însă, din ceea ce am văzut, el nu a fost chiar atât de vinovat în această privință pe cât au presupus mulți și cum eu însămi mă temeam

uneori. Iov nu a fost înțeles de prietenii săi. El le întoarce muștrările. Le arată că, dacă Îl apără pe Dumnezeu mărturisindu-și credința în El și conștiința lor de păcat, Dânsul are în această privință o cunoaștere vastă, mult mai profundă decât au avut-o ei vreodată. „Voi toți sunteți niște mângâietori supărăcioși” este răspunsul pe care-l dă el la criticile și acuzele lor. „Și eu aș putea vorbi așa cum vorbiți voi”, spune Iov; „dacă sufletul vostru ar fi în locul sufletului meu, aș putea să tot torn vorbe împotriva voastră și să dau din cap la voi.” Însă el declară că nu va face aceasta. „Eu”, spune el, „v-aș întări cu gura mea, iar mișcarea buzelor mele vă va ușura durerea.”

Frați și surori care sunt de bună credință, dar care au concepții înguste și privesc numai la ceea ce se vede la suprafață, ar putea încerca să ajute în chestiuni la care nu se pricep cu adevărat. Experiența lor limitată nu poate pătrunde simțămintele unui suflet care a fost mânat de Duhul lui Dumnezeu, care a simțit până în străfundurile ființei acea sinceră și inexprimabilă iubire și interes pentru cauza lui Dumnezeu și pentru suflete iubire pe care ei nu au cunoscut-o niciodată și care a purtat poveri în cauza lui Dumnezeu pe care ei nu le-au ridicat niciodată.

Câțiva prieteni miopi și limitați ca experiență nu pot cântări, prin viziunea lor îngustă, sentimentele unuia care s-a aflat în deplină armonie cu sufletul lui Hristos prin legătura avută cu Dânsul pentru salvarea altora. Motivațiile lui sunt înțelese greșit, iar acțiunile sale interpretate prost de către aceia care vor să fie văzuți ca fiindu-i prieteni, până când, asemenea lui Iov, își înalță rugăciunea fierbinte: Scapă-mă de prietenii mei. Dumnezeu ia cazul lui Iov în propriile Sale mâini. Răbdarea Sa a fost pusă la mare încercare; dar când Dumnezeu vorbește, toate sentimentele sale meschine sunt schimbate. Îndreptățirea de sine, pe care el a simțit-o necesară pentru a face față acuzațiilor prietenilor săi, nu este necesară față de Dumnezeu. El nu judecă greșit niciodată; El nu greșește niciodată. Domnul îi spune lui Iov: „Încinge-ți mijlocul, ca un viteaz;” iar Iov, de îndată ce aude glasul divin, își pleacă sufletul cu simțământul păcătoșeniei sale și spune înaintea lui Dumnezeu: „Mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.”

Când Dumnezeu a vorbit, soțul meu a luat aminte la vocea Sa; dar să suporte condamnarea și muștrările prietenilor săi care nu par să facă deosebire, a fost o mare încercare. Când frații săi vor fi trecut prin aceleași împrejurări și vor fi purtat răspunderile pe care le-a purtat el, cu tot atât de puțină încurajare și ajutor cum a avut el, atunci vor putea fi în stare să priceapă cum să-l sprijine, cum să-l mângâie, cum să-l

binecuvânteze fără să-i chinuie sentimentele prin critici și acuze pe care el nu le merită absolut deloc.

Capitolul 45

Apeluri pentru mijloace

Mi-a fost arătat că au existat rezultate nefericite în urma apelurilor urgente pentru mijloace la întâlnirile noastre de tabără. S-a pus prea mult accent pe această chestiune. Mulți cu dare de mână nu ar fi făcut nimic dacă inimile lor nu ar fi fost înmuiate și topite sub influența mărturiei ce li s-a dat. Dar cei săraci au fost profund afectați și, în sinceritatea sufletelor lor, ei au făgăduit mijloace materiale pe care aveau inima să le dea, dar pe care nu erau în stare să le achite. În cele mai multe cazuri, apelurile urgente pentru mijloace au lăsat o impresie rea asupra unor minți. Unii au gândit că banii reprezentau povara soliei noastre. Mulți au mers către casele lor binecuvântați, pentru că dăruiseră pentru cauza lui Dumnezeu. Dar există metode mai bune pentru a strânge mijloace materiale, prin daruri de bunăvoie, decât prin apeluri urgente în cadrul adunărilor noastre mari. Dacă toți respectă planul de dăruire sistematică și dacă lucrătorii noștri misionari și cei din colportaj sunt credincioși în ramura lor de lucru, vistieria va fi bine alimentată și fără aceste apeluri urgente din cadrul adunărilor noastre mari.

Însă a existat o mare neglijare a datoriei. Mulți au reținut mijloace pe care Dumnezeu le pretinde ca fiind ale Sale și, făcând astfel, s-au făcut vinovați de jaf față de Dumnezeu. Inimile lor egoiste nu au dat cea de-a zecea parte din tot venitul lor, pe care o pretinde Dumnezeu. Și nici la adunările anuale nu s-au înfățișat cu darurile lor de bunăvoie, cu darurile lor de mulțumire și cu jertfele lor pentru păcat. Mulți au venit înaintea Domnului cu mâinile goale. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să mă înșelați, tot poporul, în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.”

Păcatul va rămâne asupra noastră ca popor dacă nu vom face cele mai serioase eforturi de a-i feri pe cei care au dăruit pentru diferitele proiecte și care sunt prea săraci pentru a da ceva. Tot ceea ce, în generozitatea sufletelor lor, au dăruit, ar trebui să li se dea înapoi împreună cu un dar suplimentar care să le ușureze din nevoi. Strângerea

banilor a fost dusă în extreme. A lăsat o impresie proastă asupra multor minți. A face apeluri urgente nu este planul cel mai bun pentru a strânge mijloace. S-a manifestat indiferență pentru cercetarea cazurilor celor săraci și efectuarea de restituiri față de aceștia, pentru a nu suferi din lipsa celor necesare traiului. O neglijare a datoriei noastre în această privință, de a cunoaște care sunt necesitățile celor nevoiași și de a-i elibera de necesitățile cele mai presante înapoindu-le mijloace care au fost date pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, ar fi din partea noastră o neglijare a Mântuitorului nostru în persoana sfinților Săi.

Capitolul 46

Datoria față de cei nenorociți

Mi-au fost arătate unele lucruri în legătură cu obligația noastră față de cei nenorociți, despre care simt că este de datoria mea să scriu în acest timp.

Am văzut că prin providența lui Dumnezeu au fost aduși în strânsă legătură cu biserica Sa văduvele și orfanii, cei orbi, cei surzi, cei schilozi și cei afectați în diferite moduri; aceasta pentru a-i încerca pe cei din poporul Său și a-i face să-și dea în vileag adevăratul lor caracter. Îngerii lui Dumnezeu privesc pentru a vedea cum tratăm aceste persoane care au nevoie de compasiunea, iubirea și dărnicia noastră dezinteresată. Acesta este testul pe care-l are Dumnezeu pentru caracterele noastre. Dacă avem adevărata religie a Bibliei, vom simți că-i datorăm lui Hristos iubire, bunătate și interes, pe care să le manifestăm față de frații Săi; iar pentru a ne arăta recunoștința față de iubirea Sa de necuprins pe care o avea pentru noi pe când eram păcătoși nevrednici de harul Său, nu putem face nimic mai prejos decât să ne manifestăm interesul profund și iubirea altruistă față de aceia care ne sunt frați și care sunt mai puțin norocoși decât noi.

Cele două mari principii ale Legii lui Dumnezeu sunt dragostea supremă față de Dumnezeu și dragoste altruistă față de aproapele nostru. Primele patru porunci cât și ultimele șase depind de, sau descind din aceste două principii. Hristos a explicat învățătorului Legii cine era aproapele lui prin ilustrația omului care călătorea de la Ierusalim la Ierihon și care a nimerit între tâlhari, a fost jefuit, bătut și lăsat pe jumătate mort. Preotul și levitul l-au văzut pe acest om suferind, dar inimile lor nu au răspuns la nevoile lui. L-au evitat trecând pe partea cealaltă. A trecut și samariteanul pe acolo, și când a văzut nevoia de ajutor a străinului, el nu a întrebat dacă-i era rudă, dacă era din țara lui sau de aceeași credință cu el; ci a trecut la treabă, să-l ajute pe cel suferind, întrucât era o lucrare ce trebuia făcută. L-a îngrijit cum a putut mai bine, l-a pus în spatele propriului său animal, l-a dus la un han și a asigurat nevoile acestuia pe cheltuiala sa. Acest samaritean, a spus Hristos, era aproapele celor care căzuse între tâlhari. Levitul și preotul reprezintă în biserică o categorie care manifestă indiferență tocmai față de aceia care au nevoie de compasiunea și ajutorul lor. Cei din această clasă, în ciuda poziției lor, sunt călcători ai poruncilor. Samariteanul reprezintă categoria acelor care sunt cu adevărat ajutoare ale lui Hristos și care imită exemplul Său în

facerea de bine.

Pe aceia care au milă de cei nenorociți, de cei orbi, de ologi, de cei năpăstuiți, de văduve, de orfani și de cei nevoiași Hristos îi reprezintă ca fiind păzitori ai poruncilor, care vor avea viața veșnică. În _____ este o mare lipsă de religie personală și a unui simțământ de obligație individuală de a avea compasiune față de nefericirile altora și de a lucra cu o bunăvoință dezinteresată pentru bunăstarea celor nenorociți și năpăstuiți. Unii nu au nici o experiență în aceste datorii. Toată viața lor au fost asemenea levitului și preotului, care au trecut mai departe pe partea cealaltă. Biserica are de înfăptuit o lucrare care, dacă este lăsată nefăcută, va aduce întunecime asupra sa. Biserica în ansamblu și fiecare în mod individual ar trebui să-și aducă motivațiile sub o cercetare credincioasă și să-și compare viețile cu viața și învățăturile singurului Model corect. Hristos privește toate faptele de milă, bunăvoință și considerație față de cei nenorociți, cei orbi, ologi, bolnavi, față de văduvă și orfan ca fiind făcute pentru Sine; iar aceste fapte sunt păstrate în cărțile de aducere aminte ale cerului și vor fi răsplătite. Pe de altă parte, se va păstra în cărți un raport împotriva acelor care manifestă indiferența preotului și levitului față de cei nenorociți și împotriva acelor care profită în orice fel de nenorocirile altora și le sporesc suferințele spre avantajul lor egoist. Dumnezeu va răsplăti cu siguranță fiecare faptă de nedreptate și fiecare manifestare a unei indiferențe nepăsătoare față de cei năpăstuiți dintre noi și a neglijării acestora. Fiecare va fi răsplătit la final după cum au fost faptele sale.

Mi s-a arătat, în privința fratelui E, că frații lui nu s-au purtat corect cu el. Frații F, G și alții au avut o atitudine față de el care era neplăcută înaintea lui Dumnezeu. Fratele F nu a avut vreun interes deosebit în fratele E, în afară de avantajul pe care se gândea să și-l creeze prin el. Mi s-a arătat că unii îl priveau pe fratele E ca fiind zgârcit și necinstit. Dumnezeu este nemulțumit de această judecată. Fratele E nu ar fi avut nici o bătaie de cap și ar fi avut din belșug mijloace de trai dacă nu ar fi fost calea egoistă a fraților săi, care aveau vedere și avere și care au lucrat împotriva lui, căutând să se folosească de calitățile sale în propriul lor interes egoist. Cei care profită de studiul făcut cu sudoare de către un orb și caută să câștige ei înșiși prin invențiile sale comit jaf și sunt practic încălcători ai poruncilor.

În biserică sunt unii care mărturisesc că păzesc Legea lui Iehova, dar care sunt călcători ai acelei Legi. Sunt oameni care nu-și văd defectele. Ei au un duh egoist, de avariție, și își orbesc singuri ochii față de păcatul pe care îl au, acela al lăcomiei, pe care

Biblia îl numește idolatrie. Se poate ca oamenii de acest gen să fi fost prețuiți de frații lor ca fiind creștini exemplari; dar ochiul lui Dumnezeu citește inima și deosebește motivațiile. Dânsul vede ceea ce omul nu poate vedea în gânduri și caracter. În providența Sa, el aduce aceste persoane în poziții care vor descoperi în timp defectele din caracterul lor, pentru ca, dacă doresc să le vadă și să le corecteze, să o poată face. Sunt unii care toată viața lor nu au căutat decât propriul interes și au fost absorbiți de planurile lor egoiste; și care au fost nerăbdători să-și creeze avantaje proprii fără să se gândească prea mult dacă alții vor fi nenorociți sau încurcați de vreun plan sau acțiune de-a lor. Interesul egoist biruie mila și iubirea lui Dumnezeu. Uneori Domnul îngăduie oamenilor de acest tip să-și urmeze calea egoistă în orbire spirituală până când defectele lor sunt evidente pentru toți care au discernământ spiritual, până când dau mărturie prin faptele lor că nu sunt creștini autentici.

Oamenii care au avere și ceva sănătate și care se bucură de binecuvântarea inestimabilă a vederii au toate avantajele față de un orb. În cariera lor de afaceri le sunt deschise multe uși care sunt închise înaintea unuia care și-a pierdut vederea. Persoanele care se bucură de folosirea tuturor facultăților nu ar trebui să se uite la propriul lor interes egoist și să priveze pe un frate orb de chiar și cea mai mică ocazie de a-și câștiga mijloace de trai. Fratele E este un om sărac. Este un om firav; este și orb. A avut dorința sinceră de a se descurca singur; și chiar dacă a trăit sub povara unor infirmități descurajante, nenorocirea lui nu a secătuit pornirile generoase ale sufletului său. În împrejurările limitate în care s-a aflat a avut inima să facă și a făcut mai mult în fața lui Dumnezeu pentru cei care aveau nevoie de ajutor decât mulți frați de-ai săi care sunt binecuvântați cu darul vederii și care au o avere bună. Capitalul fratelui E constă în spiritul calculat în afaceri și în calitatea de a fi inventiv. El a lucrat cu seriozitate, având mari speranțe de a descoperi o afacere prin care să se întrețină și să nu depindă de frații săi.

Îmi doresc ca toți să putem vedea așa cum vede Dumnezeu. Îmi doresc ca toți să-și dea seama cum îi privește Dumnezeu pe acei oameni care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos, care au de partea lor binecuvântarea vederii și avantajul mijloacelor materiale și care invidiază totuși firava prosperitate de care se bucură un biet orb și ar profita ei înșiși, sporindu-și numărul de bunuri spre dezavantajul fratelui lor năpăstuit. Acest lucru este privit de Dumnezeu ca fiind egoismul și jaful cel mai criminal și un păcat agravant pe care-l va pedepsi cu siguranță. Dumnezeu nu uită niciodată. El nu privește asupra acestor lucruri cu ochi omenești și cu o judecată rece, nesimțitoare,

omenească. El privește lucrurile nu din punctul de vedere al celor lumești, ci din acela al milei, îndurării și iubirii nesfârșite.

Fratele H a încercat să-l ajute pe fratele E, dar nu din motive altruiste. La început, i-a fost stârnită mila. A văzut că fratele E avea nevoie de ajutor. Dar curând și-a pierdut interesul și simțăminte egoiste au căpătat putere, până când calea aleasă de frați a ajuns să fie mai degrabă în defavoarea fratelui E decât spre folosul său. Aceste lucruri l-au descurajat mult pe fratele E și au avut tendința să-i zdruncine încrederea în frații lui. Au ajuns să-l implice în datorii pe care nu le putea plăti. Când și-a dat seama de sentimentele egoiste manifestate față de el de către unii din frații săi, aceasta l-a îndurerat și l-a iritat uneori. Câteodată, simțămintele lui au fost aproape ieșite de sub orice control, când și-a dat seama de situația sa disperată — lipsit de vedere, lipsit de mijloace, de sănătate și cu unii din frații săi lucrând împotriva lui. Acest lucru a sporit mult nefericirea lui și s-a făcut simțit înfricoșător asupra sănătății sale.

Mi-a fost arătat că fratele E are unele calități ale minții care ar fi mai bine apreciate dacă ar avea o mai mare putere de stăpânire de sine și nu s-ar lăsa în voia emoției. Fiecare manifestare de nerăbdare și nervozitate se întoarce împotriva lui și este folosită la maximum de unii care se fac vinovați înaintea lui Dumnezeu de păcate mult mai mari. Principiile fratelui E sunt bune. El are integritate de caracter. Nu este un om necinstit. Nu ar escroca pe nimeni cu bună știință. Însă el are greșeli și păcate care trebuie biruite. Și el, asemenea multor alora, are de-a face cu firea omenească. Este prea adesea nerăbdător și uneori autoritar. Ar trebui să nutrească un spirit mai blând, mai politicos și să cultive recunoștința inimii față de aceia care au simțit un interes față de cazul său. Din fire are un temperament impulsiv când este stârnit brusc sau provocat într-un mod irațional. În ciuda acestor lucruri însă el are inima de a face ce este drept și simte o pocăință sinceră față de Dumnezeu când reflectează asupra greșelilor lui.

Dacă își vede frații înclinați să-i facă dreptate, este generos pentru a ierta și suficient de umil pentru a dori pacea, chiar dacă trebuie să facă mari sacrificii pentru a o obține. Dar el se emoționează ușor; are un temperament neliniștit. Are nevoie de influența calmantă a Duhului lui Dumnezeu. Dacă aceia care sunt gata să-l critice ar vrea să țină seama de propriile nedreptăți și ar trece cu vederea într-un spirit de blândețe greșelile lui, cu generozitate, după cum ar trebui s-o facă, ei ar manifesta spiritul lui Hristos. Fratele E are de făcut o lucrare pentru a birui. Comportamentul și cuvintele sale față de alții ar trebui să fie blânde, delicate și plăcute. Ar trebui să se păzească în mod

strict de orice ar aduce a spirit dictatorial sau a purtări sau cuvinte autoritare.

Deși Dumnezeu este prietenul celor orbi și celor nenorociți, El nu le scuză păcatele. Le cere să biruie și să-și desăvârșească un caracter creștin în Numele lui Isus, care a biruit în locul lor. Dar lui Isus îi este milă de slăbiciunea noastră și este gata să ne ofere tărie pentru a rezista în încercări și a ne împotrivi ispitelor Satanei, dacă vrem să aruncăm povara noastră asupra Lui. Îngeri sunt trimiși să slujească acelor copii ai lui Dumnezeu care sunt în mod fizic orbi. Îngerii le păzesc pașii și îi scapă din mii de primejdii care, necunoscute lor, le sunt presărate în cale. Dar Duhul Său nu-i va asista dacă nu vor nutri un spirit de bunătate, dacă nu vor căuta cu sinceritate să aibă stăpânire peste firile lor și să-și aducă pasiunile și orice putere a lor în supunere față de Dumnezeu. Ei trebuie să cultive un spirit de iubire și să-și controleze cuvintele și faptele.

Mi-a fost arătat că Dumnezeu cere poporului Său să fie cu mult mai milostivi și mai atenți decât sunt acum cu cei nenorociți. „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este: să cercetezi pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să te păzești pe tine însuși nepătat de lume.” Iacov 1, 27. Aici este definită religia veritabilă. Dumnezeu pretinde ca aceeași considerație care ar trebui acordată văduvei și orfanului să fie acordată celor orbi și celor ce suferă sub apăsarea altor infirmități fizice. Bunăvoința dezinteresată este foarte rară în acest veac al lumii.

Mi-a fost arătat, în cazul fratelui E, că aceia care s-ar purta, în orice fel, în mod nedrept cu el și l-ar descuraja în eforturile lui de a se ajuta singur sau care, râvnind la prosperitatea bietului om orb, și-ar crea avantaje spre dezavantajul acestuia, își vor aduce asupra-le blestemul lui Dumnezeu, care este prietenul omului orb. Copiilor lui Israel le-au fost date dispoziții deosebite în ce privește pe cei orbi: „Să nu asuprești pe fratele tău și să nu-l jefuiești. Să nu oprești până a doua zi plata celui tocmit. Să nu vorbești de rău pe un surd și să nu pui înaintea unui orb nimic care să-l poată face să cadă; ci să te temi de Dumnezeul tău: Eu sunt Domnul. Să nu faceți nedreptate la judecată: să nu cauți la fața săracului și să nu părtinești pe nimeni dintre cei mari, ci să judeci pe aproapele tău după dreptate.” (Leviticul 19, 13-15.) „«Blestemat să fie cel care va muta hotarele aproapelui său!» și tot poporul să răspundă: «Amin!» «Blestemat să fie cel care va face pe un orb să rătăcească pe drum!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!» «Blestemat să fie cel care se va atinge de dreptul străinului, orfanului și văduvei!» Și tot poporul să răspundă: «Amin!»” (Deuteronom 27, 17-19.)

Este straniu că bărbați care mărturisesc că sunt creștini nesocotesc învățăturile clare, categorice ale Cuvântului lui Dumnezeu și nu simt nici o mustrare de conștiință. Dumnezeu pune asupra lor răspunderea de a purta de grijă celor nenorociți, celor orbi, celor ologi, văduvelor și orfanilor, dar mulți nu fac nici un efort de a o lua în considerație. Pentru a salva asemenea persoane, Dumnezeu îi aduce în mod frecvent sub nuiua suferinței și îi plasează în poziții similare cu acelea ocupate de persoanele care aveau nevoie de ajutorul și compasiunea lor, dar care nu le-au primit din mâinile acestora.

Dumnezeu va considera comunitatea din _____ răspunzătoare, ca trup, pentru calea greșită a membrilor săi. Dacă, în oricare din membrii ei, este îngăduită existența unui spirit egoist și lipsit de compătimire față de cei nenorociți, față de văduvă, orfan, orbi, ologi sau cei care sunt bolnavi trupește sau mental, Își va ascunde fața de la poporul Său până când își vor face datoria și vor înlătura răul din mijlocul lor. Dacă vreunii din cei ce poartă Numele lui Hristos Îl reprezintă în mod greșit până acum pe Mântuitorul lor prin aceea că nu au luat seama la datoria pe care o au față de cei năpăstuiți sau dacă încearcă în vreun fel să-și creeze avantaje în detrimentul celor nenorociți și îi jefuiesc astfel de mijloace materiale, Domnul va considera comunitatea răspunzătoare pentru păcatul membrilor săi până când aceștia vor fi făcut tot ce pot pentru a îndrepta răul existent. El nu va pleca urechea la rugăciunea poporului Său în timp ce orfanii, cei șchiopi, cei orbi și cei bolnavi sunt neglijați printre ei.

Faptul de „a fi de partea Domnului” presupune mai mult decât a spune aceasta în adunare. Partea Domnului este întotdeauna partea îndurării, milei și compasiunii pentru cei ce suferă, după cum se va vedea în exemplul ce ni s-a dat în viața lui Isus. Ni se cere să imităm exemplul Său. Dar sunt unii care nu sunt de partea Domnului în ce privește aceste lucruri; ei sunt de partea vrăjmașului. Oferind ascultătorilor Săi o ilustrare a acestui subiect, Isus a zis:

„«Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut». Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine». Atunci Îi vor răspunde și ei: «Doamne,

când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu ți-am slujit?» Și El, drept răspuns, le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.» Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.” (Matei 25, 40-46.)

Aici, în această predică, Hristos Se identifică cu omenirea suferindă și ne întipărește cu claritate tuturor faptul că indiferența sau nedreptatea arătată celui mai neînsemnat dintre sfinți este arătată Lui. Aici este partea Domnului, și oricine va fi de partea Domnului să vină cu noi. Scumpul Mântuitor este rănit atunci când îl rănim pe unul dintre cei mai umili sfinți.

Neprihănitul Iov geme din pricina suferințelor sale și își apără propria-i cauză atunci când este acuzat pe nedrept de unul din mângâietorii lui. El spune: „Orbului îi eram ochi și șchiopului picior. Celor nevoiași le eram tată și celui necunoscut îi cercetam cauza. Rupeam falca celui nedrept și-i smulgeam prada dintre dinți.” Iov 29, 15-17.

Păcatul unui singur om a zdrobit întreaga oștire a lui Israel. O cale greșită, urmată de cineva față de fratele lui, va îndepărta lumina lui Dumnezeu de la poporul Său până când nedreptatea este cercetată și cauza celui oprimat apărată. Dumnezeu cere de la cei din poporul Său să aibă gingășie în sentimentele și judecata lor și, în timp ce inimile lor ar trebui să se lărgească, și simțămintele ar trebui să fie largi și profunde, nu înguste, egoiste și sărace. Este nevoie de simpatie nobilă, larghețe sufletească și dărnicie dezinteresată. Atunci poate triumfa biserica în Dumnezeu. Însă atâta vreme cât biserica îngăduie egoismului să sece compasiunea plină de bunătate și iubirea gingașă, atentă, față de frații lor, orice virtute va fi dezintegrată. Ar trebui studiat postul lui Isaia și efectuată o atentă cercetare de sine, în spiritul de a descoperi dacă există în dânșii principiile pe care trebuie să le aibă poporul lui Dumnezeu pentru a putea primi binecuvântările bogate făgăduite.

Dumnezeu pretinde ca poporul Său să nu îngăduie oprimarea celor săraci și celor năpăstuiți. Dacă vor rupe orice jug și vor da drumul celor apăsați și vor fi atenți cu altruism și bunătate față de cei nevoiași, atunci binecuvântările promise vor fi ale lor. Dacă în comunitate există din cei care îi fac pe orbi să se poticnească, ar trebui să fie aduși înaintea judecății; căci Dumnezeu ne-a pus veghetori peste cei orbi, cei năpăstuiți,

peste văduve și orfani. Piatra de poticnire la care se face referință în Cuvântul lui Dumnezeu nu înseamnă un butuc pus înaintea picioarelor celor orbi pentru a-i face să se poticnească; înseamnă mult mai mult decât aceasta. Înseamnă orice cale care ar putea fi urmată pentru a prejudicia influența fratelui lor orb, înseamnă a lucra împotriva interesului său ori a-i împiedica prosperitatea.

Un frate care este orb, sărac și bolnav și care face orice efort pentru a se ajuta singur, ca să nu fie dependent de nimeni, ar trebui încurajat de frații lui în orice mod posibil. Însă aceia care mărturisesc că-i sunt frați, care se bucură de toate facultățile fizice, care nu depind de nimeni, dar care au uitat până acum datoria față de cel orb, astfel încât l-au încurcat, l-au chinuit și i-au blocat drumul, fac o lucrare ce va necesita pocăință și reparații înainte ca Dumnezeu să accepte rugăciunile lor. Iar comunitatea lui Dumnezeu care a permis ca fratele lor nenorocit să fie nedreptățit va fi vinovată de păcat până când vor face tot ce le stă în putere pentru a îndrepta răul.

Fără nici o îndoială, toți cunosc cazul lui Acan. Acesta este înregistrat în istoria sacră pentru toate generațiile, dar mai cu seamă pentru cei pentru care a venit vremea sfârșitului lumii. Gemând, Iosua s-a culcat pe fața sa înaintea lui Dumnezeu, din pricină că poporul fusese obligat să execute o retragere dezonorantă din fața inamicilor lor. Domnul i-a poruncit lui Iosua să se ridice: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?” Am smerit Eu fără motiv prin faptul că Mi-am întors fața de la tine? Își părăsește Dumnezeu poporul fără pricină? Nu; Dânsul îi spune lui Iosua că are o lucrare de făcut înainte să-i poată răspunde la rugăciune. „Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am poruncit, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor.” El declară: „Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciti lucrurile blestemate din mijlocul vostru.” [Iosua 7, 10.11.12.]

Aici, în acest exemplu, ne facem o oarecare idee despre responsabilitatea care-i incumbă bisericii și despre lucrarea pe care i-o cere Dumnezeu pentru ca aceasta să aibă din nou prezența Sa. Este un păcat în orice biserică să nu se cerceteze cauza întunecimii și a nenorocirilor care au fost în mijlocul lor. Biserica din _____ nu poate fi o comunitate vie, prosperă, până când nu vor fi mai treji la nedreptățile din mijlocul lor, care împiedică binecuvântările lui Dumnezeu să vină asupra lor. Biserica nu ar trebui să îngăduie ca frații lor năpăstuiți să fie nedreptățiți. Ei sunt chiar aceia care ar trebui să trezească simpatia tuturor inimilor și să cheme la acțiune sentimente nobile, generoase din partea tuturor urmașilor lui Hristos. Adevărații ucenici ai lui Hristos vor lucra în

armonie cu Dânsul și, urmându-I exemplul, îi vor ajuta pe aceia care au nevoie de ajutor. Orbirea fratelui E este o boală îngrozitoare; și toți ar trebui să caute să fie ei înșiși ochi pentru fratele orb, făcându-l astfel să-și simtă pierderea cât mai mică posibil. Sunt unii care-și folosesc ochii pentru a pândi ocazii în care să lucreze în avantajul lor pentru a obține un câștig; însă Dumnezeu poate aduce încurcături asupra lor într-un mod la care ei nu se așteaptă.

Dacă în mila Sa Dumnezeu a dat celui orb înzestrări ale inventivității pe care acesta să le poată folosi pentru binele său, ferească Dumnezeu ca vreunul să-i invidieze acest privilegiu și să-l jefuiască de folosul pe care l-ar trage din darul lui Dumnezeu către el. Cel orb are de întâmpinat dezavantaje din toate părțile din pricina pierderii vederii. Acea inimă în care mila și compasiunea nu sunt provocate la vederea unui om orb care bâjbâie în calea sa, într-o lume înveșmântată în întuneric, acea inimă este cu adevărat împietrită și trebuie înmuiată prin harul lui Dumnezeu. Cel orb nu poate privi nici o față și citi pe ea compasiune și bunăvoință adevărată. Nu poate privi frumusețile naturii și descoperi urma degetului lui Dumnezeu în lucrările Sale create. Voioșia vie a creației nu-i vorbește acestuia pentru a-l mângâia și binecuvânta atunci când disperarea îl acoperă. Cât de degrabă ar schimba el orbirea și orice binecuvântare vremelnică pentru binecuvântarea vederii. Însă el este închis într-o lume a întunericului, iar drepturile date de Dumnezeu i-au fost călcate în picioare pentru ca alții să obțină câștiguri.

Datoria omului față de semenii săi

Mi-au fost arătate unele lucruri în legătură cu familia fratelui I., lucruri care, de când am fost în acest loc, au exercitat o presiune atât de mare asupra minții mele, încât îndrăznesc să le pun pe hârtie. Mi-a fost arătat, frate I., că există în familia dumitale un element de egoism care se ține de voi ca lepra. Acest egoism trebuie văzut și biruit, căci este un păcat grav înaintea lui Dumnezeu. Ca familie, ați ținut cont atât de mult timp numai de propriile voastre dorințe, de plăcerea și interesul vostru, încât nu simțiți că alții au pretenții de la voi.

Gândurile, planurile și eforturile voastre sunt pentru voi înșivă. Trăiți pentru eu; nu cultivați bunăvoința dezinteresată, care, dacă ar fi exercitată, ar crește și s-ar întări până când ar fi plăcerea voastră să trăiți pentru binele altora. Ați simți că aveți un obiectiv în viață, un scop care v-ar aduce un câștig mai valoros decât banii. Trebuie să aveți un interes deosebit pentru oameni și, făcând așa, vă veți aduce sufletele într-o legătură mai strânsă cu Hristos și veți fi atât de plini de Duhul Său și vă veți prinde de El cu o asemenea stăruință, încât nimic nu vă va putea despărți de iubirea Sa.

Hristos este vița cea vie; și dacă sunteți mlădițe ale acelei vițe, hrana vieții care curge prin ea vă va alimenta, așa încât să nu fiți goi sau neroditori, Ca familie și în mod individual, v-ați legat în mod deschis de slujba lui Hristos; și sunteți cu toate acestea evaluați în cântarul Sanctuarului și găsiți prea ușori. Aveți cu toții nevoie de o preschimbare totală înainte de a putea înfăptui acele lucruri pe care ar trebui să le facă niște creștini devotați, lipsiți de egoism. Nimic în afară de o convertire totală nu vă poate face să vă dați seama în mod corect de defectele voastre de caracter. Cu toții aveți într-o anumită măsură spiritul și iubirea de lume. Spune apostolul Ioan: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” Spiritul vostru egoist vă îngustează și micșorează mințile la nivelul propriilor voastre interese. Aveți nevoie de o religie pură și neîntinată. Simplitatea adevărului vă va face să simțiți compasiune pentru nenorocirile altora. Există persoane care au nevoie de compasiunea și iubirea voastră. A pune în acțiune aceste trăsături de caracter reprezintă o parte a lucrării de-o viață pe care Hristos ne-a încredințat-o tuturor spre înfăptuire.

Dumnezeu nu vă va scuza pentru faptul de a nu vă fi luat crucea și de a nu fi practicat tăgăduirea de sine în facerea de bine pentru alții, având motivații altruiste. Dacă vă veți da osteneala să arătați acea tăgăduire de sine cerută de la creștini, ați putea, prin harul lui Dumnezeu, să câștigați suflete la Hristos. Dumnezeu are pretenții de la voi la care nu ați răspuns niciodată. Există mulți pretutindeni în jurul nostru care flămânez după compasiune și iubire. Însă asemenea multor altora, ați fost aproape complet lipsiți de acea iubire umilă care se revarsă în mod natural cu milă și simpatie pentru cei săraci, cei suferinzi și cei aflați în nevoie. Însăși chipul omenesc este o oglindă a sufletului, citită de alții și având o influență însemnată asupra lor, fie spre bine, fie spre rău. Dumnezeu nu cere nici unuia dintre noi să privească la frații noștri și să se pocăiască de păcatele acestora. El ne-a lăsat de făcut o lucrare și ne cheamă să o înfăptuim cu hotărâre, în frica Sa și cu un ochi ațintit numai la slava Lui.

Fiecare, fie că este credincios sau nu, trebuie să dea socoteală pentru el însuși, nu pentru alții. Faptul de a vedea greșeli la alții care mărturisesc că sunt creștini și a le condamna calea nu va scuza sau compensa nici măcar o greșală de-a noastră. Nu ar trebui să facem din alții un criteriu și nici să scuzăm ceva din umblarea noastră pentru motivul că și alții au greșit. Dumnezeu ne-a dat conștiințe pentru noi înșine. În Cuvântul Său au fost expuse principii mărețe, care sunt suficiente pentru călăuzirea noastră în umblarea creștină și comportamentul general. Voi, dragii mei prieteni, ca familie, nu ați păzit principiile Legii lui Dumnezeu. Nu ați simțit niciodată povara datoriei ce-i revine omului față de semenii lui.

„Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Isus i-a zis: Ce este scris în Lege? Cum citești în ea? El a răspuns: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Bine ai răspuns, I-a zis Isus; fă așa și vei avea viața veșnică. Dar el, care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: Și cine este aproapele meu? Isus a luat din nou cuvântul și a zis:

Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Dar un samaritean care era în călătorie, a venit în locul în care era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănilor și a turnat peste

ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului și i-a zis: Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere. Care dintre acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui care căzuse între tâlhari? Cel ce și-a făcut milă cu el, a răspuns învățătorul Legii. Du-te de fă și tu la fel, i-a zis Isus.” Luca 10, 25-37.

Aici, condițiile moștenirii vieții veșnice sunt declarate lămurit de către Mântuitorul nostru, în modul cel mai simplu. Omul care a fost rănit și jefuit reprezintă pe aceia care sunt obiectul interesului, compasiunii și milei noastre. Dacă neglijăm cazurile celor nevoiași și nenorociți care sunt aduși în atenția noastră, indiferent cine ar putea fi, nu avem deloc siguranța vieții veșnice; căci nu răspundem cerințelor pe care le are Dumnezeu față de noi. Noi nu suntem plini de compasiune și îndurare față de oameni pentru că nu sunt cunoștințe și rude de-ale noastre. Ați fost găsiți călcători ai celei de-a doua mari porunci, de care depind ultimele șase. Oricine calcă o poruncă, se face vinovat de toate. Cei ce nu-și deschid inimile înaintea nevoilor și suferințelor oamenilor nu-și vor deschide inimile înaintea cerințelor lui Dumnezeu așa cum sunt ele declarate în primele patru precepte ale Decalogului. Idolii pretind inima și afecțiunea, iar Dumnezeu nu este onorat și nu domnește în mod absolut.

Ca familie, ați ajuns un jalnic eșec. Nu sunteți, în sensul cel mai strict al cuvântului, păzitori ai poruncilor. În unele lucruri puteți fi destul de riguroși, și cu toate acestea să neglijați problemele care au o greutate mai mare — judecata, mila și iubirea de Dumnezeu. Deși obiceiurile lumii nu sunt câtuși de puțin un criteriu pentru noi, mi s-a arătat totuși că, în multe cazuri, simpatia plină de milă și bunăvoința lumii pentru cei nenorociți fac de rușine pe cei ce mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos. Mulți manifestă indiferență față de cei pe care Dumnezeu i-a aruncat printre ei în scopul de a-i pune la probă, a-i dovedi și a scoate la iveală ceea ce este în inimile lor. Dumnezeu citește inima. El însemnează fiecare act de egoism, de indiferență față de cei năpăstuiți, față de văduve și orfani; și scrie în dreptul numelor acestora: „Vinovați, prea ușori, călcători de Lege.” Vom fi răsplătiți după cum au fost faptele noastre. Orice neglijare a datoriei față de cei nevoiași și cei năpăstuiți este o neglijare a datoriei față de Hristos în persoana sfinților Săi.

Când cazurile tuturor trec spre cercetare înaintea lui Dumnezeu, nu se va pune întrebarea „ce au mărturisit aceștia,” ci „ce au făcut?” Au fost ei împlinatori ai Cuvântului? Au trăit pentru ei înșiși ori s-au antrenat în lucrări de generozitate, în fapte

de bunătate și iubire, preferându-i pe alții înaintea propriilor lor persoane și tăgăduindu-se pe ei înșiși pentru a-i putea binecuvânta pe alții? Dacă raportul arată că aceasta a fost viața lor, că și-au imprimat în caractere bunătatea, tăgăduirea de sine și generozitatea, vor primi fericita asigurare și binecuvântare de la Hristos: „Bine.” „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția ce v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Hristos a fost întristat adânc și rănit de vădita voastră iubire egoistă și de indiferența față de nenorocirile și nevoile altora.

De multe ori, eforturile noastre pentru alții pot fi trecute cu vederea și în aparență pierdute. Însă aceasta nu ar trebui să fie nici o scuză pentru noi pentru a obosi în facerea de bine. Cât de ades a venit Isus pentru a găsi roade la plantele îngrijite de Dânsul și nu a găsit decât frunziș! Am putea fi dezamăgiți în ce privește rezultatul eforturilor noastre celor mai susținute; dar aceasta nu ar trebui să ne determine să fim indiferenți la nenorocirile altora și să nu facem nimic. „Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului, blestemați, blestemați pe locuitorii lui; căci n-au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului printre oamenii viteji.” [Judecători 5, 23.] Cât de ades este Hristos dezamăgit de către aceia care mărturisesc că sunt copiii Lui! El le-a dat dovezi de netăgăduit ale iubirii Sale. A devenit sărac pentru ca prin sărăcia Lui să putem deveni bogați. A murit pentru noi, ca să nu pierim, ci să avem viață veșnică. Ce-ar fi fost dacă Isus ar fi refuzat să poarte nelegiuirile noastre, pentru că a fost respins de mulți și pentru că atât de puțini au apreciat iubirea Sa și binecuvântările infinite pe care a venit să le aducă pentru ei? Trebuie să încurajăm eforturile răbdătoare, serioase. Este nevoie de curaj acum, nu de disperare leneșă și de cârtiri supărăcioase. Ne aflăm în această lume pentru a lucra pentru Maestru, nu pentru a ne îngriji de înclinațiile și plăcerile noastre, pentru a ne sluji și preamări pe noi înșine. Atunci de ce să fim inactivi și descurajați pentru că nu vedem rezultatele pe care le dorim?

Lucrarea noastră este de a trudi în via Domnului, nu doar pentru noi, ci pentru binele altora. Influența noastră este o binecuvântare sau un blestem pentru alții. Suntem aici pentru a ne forma caractere desăvârșite pentru Cer. Avem și altceva de făcut pe lângă faptul de a ne plânge și a cârti față de actele providențiale ale lui Dumnezeu și de a scrie lucruri amarnice împotriva noastră. Adversarul nostru nu ne va îngădui să ne odihnim. Dacă suntem cu adevărat copiii lui Dumnezeu, vom fi hărțuiți și asaltați îngrozitor și nu trebuie să ne așteptăm că Satan sau cei aflați sub influența lui ne vor trata bine. Dar există îngeri care excelează în putere și care vor fi cu noi în toate conflictele noastre, numai să fim credincioși. Hristos l-a biruit pe Satan în locul nostru

în pustia ispitei. Dânsul este mai puternic decât Satan și în curând îl va zdrobi sub picioarele noastre.

Ca familie și în mod individual, v-ați găsit scuze să nu slujiți serios, activ în cauza Stăpânului vostru. Ați fost prea indolenți și i-ați lăsat pe alții să ducă multe din poverile mai grele pe care puteați — și ar fi trebuit — să le purtați. Tăria voastră spirituală și binecuvântarea vor fi proporționale cu lucrarea iubirii și faptele bune pe care le faceți. Porunca apostolului Pavel este: „Purtați-vă unul altuia poverile și împliniți astfel Legea lui Hristos.” Păzirea poruncilor lui Dumnezeu pretinde din partea noastră fapte bune, tăgăduire de sine, abnegație și devotament pentru binele altora; nu că ne-ar salva doar faptele noastre bune, ci pentru că în mod sigur nu putem fi salvați fără fapte bune. După ce vom fi făcut tot ce suntem în stare trebuie să spunem: N-am făcut nimic mai mult afară de datoria noastră și în cel mai bun caz nu suntem decât niște robi netrebnici, nevrednici de cea mai mică favoare din partea lui Dumnezeu. Hristos trebuie să fie neprihănirea noastră și cununa bucuriei noastre.

Propria neprihănire și siguranța carnală v-au împrejmuit asemenea unui zid. Ca familie, aveți un spirit de independență și mândrie. Acest element vă desparte de Dumnezeu. Este o hibă, un defect care trebuie văzut și biruit. Vă este aproape imposibil să vă vedeți greșelile și nedreptățile. Aveți o părere prea bună despre voi înșivă și este dificil să vedeți și să îndepărtați prin mărturisire greșelile din viețile voastre. Aveți înclinația să vă justificați și să vă apărați calea aproape în orice, fie că este drept, fie că este greșit. Până nu este prea târziu ca relele să fie îndreptate, aduceți-vă inimile aproape de Isus prin umilință și rugăciune și căutați să vă cunoașteți pe voi înșivă. Soarta voastră este pierzarea, doar dacă nu vă treziți și lucrați cu Hristos. Vă acoperiți cu o armură rece, nesimțitoare, nepăsătoare. Nu există decât puțină viață și căldură în relațiile pe care le aveți cu alții. Voi trăiți pentru voi înșivă, nu pentru Hristos. Sunteți nepăsători și indiferenți față de nevoile și starea în care se află alții mai puțin norocoși decât voi. Peste tot în jurul vostru se găsesc dintre aceia care sunt înfometați sufletește și care tânjesc după o iubire exprimată în cuvinte și fapte. O simpatie prietenească și simțăminte reale de interes gingaș pentru alții vor oferi sufletelor voastre binecuvântări pe care nu le-ați încercat încă și vă vor aduce într-o legătură mai strânsă cu Răscumpărătorul nostru, a cărui venire în lume a fost cu scopul de a face bine și a cărui viață avem datoria s-o copiem. Ce faceți voi pentru Hristos? „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea.”

Dragostea și compasiunea în familie

Sunt mulți oameni în lumea noastră care flămânzesc după iubirea și compasiunea care ar trebui să li se ofere. Mulți bărbați își iubesc soțiile, dar sunt prea egoiști s-o manifeste. Au o falsă mândrie și demnitate și nu își vor arăta iubirea prin cuvinte și fapte. Există mulți bărbați care nu știu cât de flămândă este inima soției lor după cuvinte de apreciere gingașă și afecțiune. Își îngroapă pe cele dragi, pentru a nu le mai vedea vreodată, și cârtesc față de providența lui Dumnezeu, care i-a lipsit de tovarășele lor, când, dacă ar putea privi în viața interioară a acestor tovarășe de viață, ar vedea că propria lor cale a fost cauza morții lor premature. Religia lui Hristos ne va face să fim buni și curtenitori și nu atât de înverșunați în opiniile noastre. Ar trebui să murim față de eu și să-i prețuim pe alții mai mult decât pe noi înșine.

Cuvântul lui Dumnezeu este standardul nostru; dar cât de mult s-au îndepărtat de acesta cei ce mărturisesc că sunt poporul Său! Credința noastră religioasă nu trebuie să fie doar teoretică, ci practică. O religie curată și neîntinată nu ne va îngădui să călcăm în picioare drepturile nici celei mai neînsemnate făpturi ale lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin ale membrilor familiei noastre. Dumnezeu este iubire; și oricine rămâne în El, rămâne în iubire. Influența egoismului lumesc, care este dusă peste tot de către unii asemenea unui nor, înghețând chiar atmosfera pe care o respiră alții, provoacă o boală a sufletului și adesea moartea prin înghețare.

Va fi o cruce mare pentru tine să cultivi iubirea curată, lipsită de egoism și generozitatea dezinteresată. Să renunți la opiniile și considerentele tale, la judecata ta și să urmezi sfaturile altora va fi o cruce mare pentru tine. Diferenții membri ai familiei tale au acum ei înșiși familii. Însă același spirit care a existat într-o măsură mai mică sau mai mare în casa tatălui lor este dus în fața focului din căminurile lor și este simțit și de cei din afara cercului lor familial. Le lipsește acea dulce simplitate, gingășia lui Hristos și iubirea altruistă. Pentru a fi mlădițe roditoare ale adevăratei vițe, ei au de făcut o lucrare pentru a birui aceste trăsături egoiste de caracter. Hristos a spus: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta va fi proslăvit Tatăl Meu.” Ioan 15, 8. Trebuie să-L aduci pe Isus aproape de voi, ca să-L aveți în căminele și în inimile voastre. Nu trebuie să aveți doar o cunoaștere a ceea ce este drept, ci să înfăptuiți ceea ce este drept având motivații bune și un ochi ațintit numai la slava lui Dumnezeu. Puteți fi ajutați dacă vă conformați condițiilor date în Cuvântul lui Dumnezeu.

Religia lui Hristos este ceva mai mult decât vorbe. Neprihănirea lui Hristos constă în acțiuni corecte și fapte bune, rod al unor motivații curate, altruiste. O neprihănire exterioară, în timp ce împodobirea interioară lipsește, nu va fi de nici un folos. „Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o spunem este că Dumnezeu este lumină și că în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” [1 Ioan 1, 5-7.] Dacă nu avem lumina și iubirea lui Dumnezeu, nu suntem copiii Lui. Dacă nu strângem cu Hristos, risipim. Avem cu toții o influență, și acea influență se răsfrânge asupra destinului altora, pentru binele lor prezent și viitor sau pentru veșnica lor pierzare.

Lui J. și K. le lipsește compasiunea și dragostea pentru cei din afara familiilor lor. Se află în primejdia de a căuta să vadă defecte în alții, în timp ce rele mai mari, neștiute, există în ei. Dacă aceste suflete dragi vor să intre vreodată în Cer, atunci trebuie să moară față de eu și să obțină o experiență în facerea de bine. Au lecții de învățat în școala lui Hristos pentru a-și desăvârși caractere creștine și a fi una cu Hristos. Hristos a spus ucenicilor: „Dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni asemenea unor copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor.” Matei 18, 3. El le-a explicat ce a vrut să spună. El nu dorea ca ei să devină copii în ce privește capacitatea de a înțelege, ci în ce privește răutatea. Copilașii nu manifestă sentimente de superioritate și aristocratice. Ei sunt simpli și naturali în înfățișare. Hristos dorește ca urmașii Săi să cultive un comportament neafectat, pentru ca întreaga lor purtare să fie umilă și asemănătoare cu aceea a lui Hristos. El ne-a hotărât datoria de a trăi pentru binele altora. A venit din curțile Cerului în această lume pentru a arăta ce interes mare are pentru om; iar prețul infinit plătit pentru răscumpărarea omului arată că omul are o valoare atât de mare, încât Hristos a putut să-și jertfească bogățiile și onoarea din curțile împărătești pentru a-l ridica pe acesta din degradarea păcatului.

Dacă Maiestatea Cerului a putut face atât de mult pentru a-și arăta dragostea față de om, ce să nu fie dispuși să facă oamenii pentru a se ajuta unii pe alții să iasă din groapa întunericului și suferinței?! Hristos a spus: „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu;” nu cu o dragoste mai mare; căci „Nimeni nu are o iubire mai mare decât acela care își dă viața pentru prietenii săi.” Ioan 15, 13. Dragostea noastră este adesea egoistă; căci o îngrădim prin limite prestabilite. Când venim în unire și tovărășie apropiată cu Hristos, iubirea, compasiunea și faptele noastre de generozitate vor pătrunde mai adânc

și se vor lărgi și întări prin exercițiu. Iubirea și interesul urmașilor lui Hristos ar trebui să fie tot atât de largi cât să cuprindă lumea. Cei care trăiesc numai pentru „mine și al meu” vor pierde Cerul. Dumnezeu vă cheamă ca familie să cultivați iubirea, să deveniți mai puțin sensibili în ce vă privește și mai sensibili la durerile și încercările altora. Acest spirit egoist pe care l-ați nutrit toată viața voastră este în mod corect reprezentat de către preotul și levitul care au trecut pe partea cealaltă pe lângă cel nenorocit. Ei au văzut că avea nevoie de ajutor, dar l-au evitat dinadins.

Fiecare din voi are nevoie să se trezească și să facă stânga-mprejur, pentru a nu mai merge pe urma lăsată de egoism. Folosiți-vă de timpul scurt de probă ce v-a fost dat, lucrând din toate puterile pentru a răscumpăra eșecurile din viața voastră de până acum. Dumnezeu v-a pus într-o lume a suferinței pentru a vă testa, ca să se vadă dacă veți fi găsiți vrednici de darul vieții veșnice. Pretutindeni în jurul vostru se află din cei ce au nenorociri, care au nevoie de cuvinte de compasiune, de iubire, de tandrețe și de rugăciunile noastre umile și pline de milă. Unii suferă sub mâna de fier a sărăciei, alții de boală și alții de întristări sfâșietoare, de disperare și mâhnire adâncă. Asemenea lui Iov, ar trebui să fiți ochi pentru cei orbi și picioare pentru cei ologi și să cercetați cauza celui necunoscut, și să faceți aceasta cu sârguință, având în vedere scopul de a le ușura nevoile și de a-i ajuta acolo unde au cel mai mult nevoie.

L. are nevoie să cultive dragostea pentru soția sa, dragoste care-și va găsi împlinire în cuvinte și fapte. Ar trebui să cultive o afecțiune plină de tandrețe. Soția lui are o fire sensibilă, fidelă și are nevoie să i se dea atenție. Fiecare cuvânt de tandrețe, fiecare cuvânt de apreciere și încurajare plină de afecțiune vor rămâne în amintirea ei și se vor reflecta prin binecuvântări asupra soțului său. Firea lui indiferentă trebuie să fie adusă în contact direct cu Hristos, pentru ca acea înțepenire și rezervă rece să poată fi potolită și înmuiată de către iubirea divină. Nu va fi slăbiciune sau o sacrificare a bărbăției și demnității faptul de a-i da soției sale dovezi de tandrețe și simpatie în cuvinte și fapte; și să nu se oprească aceasta la cercul familial, ci să se extindă la cei dinafara familiei. L. are de făcut o lucrare pentru el însuși pe care nimeni n-o poate face în locul său. El poate deveni tare în Domnul purtând poveri în cauza Sa. Afecțiunea și iubirea lui ar trebui concentrate asupra lui Hristos și a lucrurilor cerești și ar trebui să-și formeze un caracter pentru viața veșnică.

Scumpa K. are idei extrem de limitate despre ceea ce înseamnă să fii creștin. Ea s-a eliberat de poveri pe care le-a purtat Hristos pentru dânsa. Nu este dispusă să poarte

crucea Sa și nu a folosit calitățile, talanții dați ei de către Dumnezeu pentru a obține cele mai bune rezultate. Ea nu a crescut în tărie morală și curaj și nici nu a simțit greutatea răspunderii individuale. Nu i-a plăcut să suporte ocară de dragul lui Hristos, având în minte făgăduința: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.” „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El.” 1 Petru 4, 14; 1 Petru 2, 1; 2 Timotei 2, 12. Stăpânul are pentru fiecare o lucrare. Nici unul nu poate fi leneș, nici unul nu poate fi nepăsător și egoist și să-și desăvârșească totuși un caracter creștin. Dânsul dorește ca întreaga ta familie să-și deschidă inimile la influența binefăcătoare a iubirii și harului Său, astfel încât compasiunea să poată să se reverse peste hotarele eului și ale pereților familiei, așa cum a făcut samariteanul față de bietul străin suferind, care a fost neglijat și lăsat să moară de către preot și levit. Mi-a fost arătat că sunt mulți care au nevoie de compasiunea și sfatul nostru; iar când ne gândim că nu putem trece prin această lume decât o dată, că nu ne putem întoarce nicicând să reparăm greșelile pe care le-am făcut, cât de important este să trecem prin ea cum ar trebui!

Ceva timp în urmă, mi-a fost arătat cazul lui J. Greșelile și nedreptățile ei au fost zugrăvite cu credincioșie înaintea ei; dar în ultima viziune care mi-a fost dată am văzut că relele încă existau, că era rece și lipsită de compasiune față de copiii soțului ei. Ea îi pedepsește și îi mustră nu numai pentru abateri grave, ci pentru chestiuni minore, ce ar trebui trecute cu vederea, neobservate. Cicălirea este un lucru rău, iar Duhul lui Hristos nu poate locui în inima în care se află aceasta. Ea este înclinată să treacă peste calitățile din copiii ei fără un cuvânt de aprobare, dar este întotdeauna gata să se repeadă asupra lor cu condamnări, dacă se vede vreun rău. Aceasta îi descurajează mereu pe copii și duce la obiceiul de a fi neatentă. Stârnește răul din inimă și îl face să împrăște cu noroi. În copiii care sunt în mod frecvent cicăliți va exista un spirit de nici că-mi pasă și se vor manifesta deseori ieșiri rele, indiferent de consecințe.

Ori de câte ori mama poate rosti un cuvânt de laudă pentru buna purtare a copiilor ei, ar trebui să facă aceasta. Ar trebui să-i încurajeze prin cuvinte de aprobare și priviri de iubire. Acestea vor fi asemenea razelor de soare pentru inima unui copil și vor duce la cultivarea respectului de sine și a mândriei sănătoase a caracterului. Sora J. ar trebui să cultive iubirea și compasiunea. Ea ar trebui să manifeste o afecțiune delicată față de copiii lipsiți de mamă aflați în grija ei. Pentru acești copii, aceasta ar fi o binecuvântare a iubirii lui Dumnezeu, care s-ar reflecta înapoi asupra ei prin afecțiune și dragoste.

Copiii au o fire sensibilă, iubitoare. Ei sunt ușor de mulțumit și pot fi făcuți fericiți cu ușurință. Printr-o disciplinare blândă în cuvinte și fapte, mamele pot să-i lege pe copii de inimile lor. Este o mare greșală să arăți severitate și să fii pretențios cu copiii. O fermitate constantă și stăpânirea de sine lipsită de patimă sunt necesare pentru disciplina oricărei familii. Spune ce ai de spus în mod calm, acționează după ce ai gândit în prealabil și împlinește neabătut ceea ce spui.

Va merita să arăți afecțiune în relațiile cu copiii tăi. Nu-i respinge prin lipsa de simpatie față de joaca, bucuriile și întristările lor. Nu lăsa niciodată să ți se strângă încruntarea pe frunte sau să-ți scape de pe buze un cuvânt aspru. Dumnezeu scrie toate aceste cuvinte în cărțile Sale de aducere aminte. Cuvintele aspre măresc iritabilitatea și rănesc inimile copiilor, iar în unele cazuri rănilor sunt dificil de vindecat. Copiii sunt sensibili chiar și față de cea mai mică nedreptate și unii se descurajează în urma acestui lucru și nu vor vrea să dea ascultare glasului mânios, răstit, de poruncă și nici nu le va păsa de amenințări și pedeapsă. Prea ades este înrădăcinată de către părinți răzvrătirea în inimile copiilor prin disciplină greșită, când, dacă s-ar fi urmat o cale corectă, copiii și-ar fi format caractere bune și armonioase. O mamă care nu are o desăvârșită stăpânire de sine nu este pregătită să se ocupe de copiii ei.

Fratele M. este modelat de spiritul categoric al soției sale. Într-o anumită măsură, el a devenit egoist ca ea. Mintea lui este aproape în întregime ocupată cu „mine și al meu”, până la excluderea celorlalte lucruri de o infinit mai mare importanță. În familia sa, nu-și ocupă poziția de păstor al turmei lui și nu urmează o cale uniformă cu copiii săi, neinfluențat și lipsit de prejudecăți. Soția sa nu este, și fără o transformare nu va putea fi niciodată, o mamă adevărată pentru copiii lui orfani de mamă. Fratele M., ca tată al copiilor săi, nu a stat niciodată în poziția în care a vrut Dumnezeu. Acești orfani sunt micuții lui Dumnezeu, scumpi înaintea Sa. Din fire, fratele M. este blând, rafinat, iubitor, generos și sensibil, în timp ce soția lui este exact opusul lui. În loc ca el să modeleze și să îndulcească firea soției lui, ea îl transformă pe el.

El crede că, pentru a avea pace, trebuie să lase deoparte lucrurile care-i tulbură mintea. A aflat că nu se poate aștepta din partea soției să fie supusă și să cedeze propriile păreri. Ea va conduce; își va pune în practică ideile cu orice preț. Dacă nu se vor strădui amândoi să facă o reformă, nu vor obține viața veșnică. Au avut lumină, dar au neglijat s-o urmeze. Iubirea egoistă de lume le-a întunecat înțelegerea și le-a întărit inimile. J. trebuie să vadă că, dacă nu renunță la egoism și nu-și biruie voința și

iritabilitatea, nu poate avea Cerul. Ar întina tot Cerul cu aceste elemente din caracterul ei. O avertizez pe sora J. să se pocăiască. Îi spun, în Numele Stăpânului meu, să se trezească repede din amorțirea ei indiferentă, să ia seama la sfatul Martorului Credincios și să se pocăiască fără rețineri; căci își primejduiește sufletul.

Dumnezeu este milostiv. El va accepta acum jertfa unei inimi sfâșiate și a unui duh zdrobit. Se va scuza sora J., așa cum au făcut-o levitul și preotul, că n-a văzut și n-a simțit nenorocirile altora și va trece mai departe pe partea cealaltă? Dumnezeu o consideră răspunzătoare de neglijarea datoriei pentru că nu a manifestat compasiune și iubire față de cei nenorociți. Ea nu ține poruncile lui Dumnezeu care îi arată clar datoria față de aproapele ei. Hristos a zis învățătorului Legii: „Fă așa și vei trăi.” Astfel, neglijarea datoriei față de semenul nostru va avea ca urmare faptul că vom pierde viața veșnică.

Egoismul în familie

K., biata copilă, asemenea multor altora, are de făcut o lucrare despre care nici n-a visat vreodată. S-a întors de la Dumnezeu. Gândurile ei se concentrează prea mult asupra propriei persoane și caută să placă lumii nu printr-o dragoste dezinteresată pentru suflete, pe care să le întorcă la Hristos, ci prin lipsa ei de spiritualitate și prin potrivirea ei după lume în spirit și fapte. Ea ar trebui să moară față de eu și să obțină o experiență în facerea de bine. Este rece și lipsită de compasiune. Trebuie să-și înmoaie acest spirit glacial, inabordabil, lăsându-l să-i fie topit de razele de soare ale iubirii lui Hristos. Ea este foarte mult închisă în sine. Dumnezeu a văzut că ea este o biată plantă pipernicită, care nu aduce fructe, ci numai frunze. Gândurile ei au fost aproape exclusiv ocupate cu „eu și al meu.” În mila Sa, El a curățat această plantă a iubirii Sale, tăindu-i ramurile nefolositoare pentru ca rădăcinile să se poată afunda și mai mult. El a căutat să atragă pe această copilă la Sine. Viața ei religioasă a fost aproape în întregime fără roade. Este răspunzătoare pentru talentul pe care i l-a dat Dumnezeu. Ea poate fi folositoare; poate fi o împreună lucrătoare cu Hristos, dacă va dărâma zidul egoismului care a izolat-o de lumina și iubirea lui Dumnezeu.

Sunt mulți aceia care au nevoie de compasiunea și sfatul nostru, dar nu acel sfat care implică superioritate la cel care-l dă și inferioritate la cel care-l primește. K. are nevoie în inima ei de iubirea lui Dumnezeu, care îndulcește și înmoaie. Privirile și tonul vocii ar trebui modelate de o considerație atentă și de o iubire delicată, plină de respect.

Fiecare privire și fiecare ton, care implicit spun că „sunt superioară”, îngheață atmosfera din jurul ei și se aseamănă mai mult cu un țurture decât cu o rază de lumină care dă căldură. Sora mea, influența ta este categorică. Îți modelezi pe cei cu care te însoțești, căci altminteri nu te poți înțelege cu ei. Nici nu ți-a trecut prin cap să fii tu însăși modelată de influența cea bună a altora și de a-ți părăsi judecata și opiniile față de ei. Tu gândești singură pentru calea ta și îți justifici ideile și umblarea. Dacă nu-i convingi pe alții, te întorci iarăși și iarăși asupra aceluiași punct. Această trăsătură în caracterul tău va fi valoroasă dacă va fi sfințită de Dumnezeu și controlată de Duhul Său Sfânt; dacă nu, se va dovedi un blestem pentru tine și pentru alții. Presupunerile și sfaturile care sunt străbătute de un spirit dictatorial nu sunt o roadă bună. Ai nevoie de iubirea lui Hristos în inima ta, o iubire care înmoaie și topește și care se va reflecta în toate faptele tale față de familia ta și față de toți cei ce sunt aduși sub influența ta.

Mă tem, mă tem tare mult că J. va pierde Cerul. Iubește lumea și lucrurile lumii așa de mult, încât nu-i mai rămâne nici un pic de iubire pentru Isus. Este atât de împietrită în egoism, încât lumina pătrunzătoare din Cer nu poate răzbate prin zidurile reci ale iubirii și respectului de sine pe care le-a tot ridicat de-o viață. Dragostea este cheia pentru a deschide inimile; dar prețioasa plantă nu a fost cultivată. J. și-a orbit atât de mult ochii cu egoismul ei, încât acum nu o poate deosebi. A avut atât de puțină experiență religioasă, încât în inimă ea este din lume și mă tem că această lume este tot Cerul pe care-l va avea vreodată. Influența pe care o are asupra soțului său nu este bună. El este purtat de aceasta și nu vede necesitatea de a fi întărit de harul lui Dumnezeu pentru a lua poziție, cu curaj moral, pentru ceea ce este drept. Nu numai că ea nu reușește să-și dea seama și să facă lucrarea pe care Dumnezeu o cere de la ea, dar exercită o influență copleșitoare pentru a-și opri soțul și a-i lega mâinile. Și a reușit într-o mare măsură. El este orbit.

Fratele M. ar trebui să țină seama de faptul că Dumnezeu are pretenții de la el, care sunt deasupra oricărei legături pământești. Are nevoie de alifie pentru ochi, de hainele albe și de aur, acestea, pentru a avea un caracter echilibrat și o intrare deplină în Împărăția lui Dumnezeu. Nimic mai puțin decât o convertire totală nu poate deschide vreodată sufletul soției sale ca să-și vadă greșelile și să-și mărturisească nelegiuirile. Ea are de făcut schimbări mari, pe care nu le-a făcut, întrucât nu și-a dat seama de starea ei adevărată și nu putea să vadă necesitatea reformei. Aflându-se atât de departe de dispoziția de a se lăsa învățată de către Învățătorul divin, care a fost blând și smerit cu inima, ea consideră blândețea ca fiind servilism; iar spiritul cumsecade și acea umilință

a inimii care-i prețuiește pe alții mai mult decât pe sine ea consideră că ar fi degradante și umilitoare.

J. are un spirit categoric, autoritar, mândru și îndărătnic. Ea nu vede nimic vrednic de dorit într-un duh blând și liniștit, pe care să-l poată râvni. Această podoabă prețioasă are o atât de mică valoare pentru ea încât nu poate accepta s-o poarte. Are prea adesea un spirit plin de resentimente, care este tot atât de departe de Duhul lui Dumnezeu cum este răsăritul față de apus. Adevărata blândețe este o nestemată de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Un duh blând și liniștit nu va căuta neîncetat fericirea proprie, ci altruismul, și va găsi o mulțumire dulce și o adevărată satisfacție în faptul de a-i face pe alții fericiți.

În providența lui Dumnezeu, sora N. a fost despărțită de familia tatălui ei. Deși, cu alții, împărtășește caracteristicile dobândite în familie, faptul că a purtat răspunderi aspre a făcut-o să-și schimbe felul de-a fi și i-a stârnit interesul față de nenorocirile altora. Într-o anumită măsură, ea și-a deschis inima cu compasiune și iubire față de familia lui Dumnezeu, manifestându-și interesul pentru alții. Lucrarea și cauza lui Dumnezeu i-au captat atenția. A simțit oarecum că bieții muritori căzuți reprezintă o mare frățietate. A trebuit să se educe ca să gândească pentru alții, să facă pentru alții și să uite de sine; cu toate acestea, ea nu a cultivat așa de bine cum ar fi trebuit interesul, compasiunea și afecțiunea față de alții, care le sunt necesare urmașilor lui Hristos. Trebuie să aibă mai multă compasiune și mai puțin acea dreptate neînduplecată, rigidă. Când și-a dat interesul și și-a făcut timp pentru marile subiecte ale reformei sănătății, a răzbătut dincolo de propriul eu. Făcând aceasta, a fost binecuvântată. Cu cât face mai mult pentru binele altora, cu atât vede mai multe de făcut și cu atât mai mult se simte înclinată să facă.

Lucrarea sa pentru alții o aduce adesea în punctul în care este necesară manifestarea credinței care s-o poarte prin situații grele și chinuitoare. Dar primește răspunsuri la rugăciuni stăruitoare; și credința, iubirea și încrederea în Dumnezeu sunt întărite. Experiența este obținută prin încercături și încercări repetate. Dumnezeu modelează inima în ceva care este asemănător cu Sine. Și cu toate acestea, eul strigă neîncetat după biruință. Sora N. trebuie să cultive mai multă gingășie și grijă atentă în relațiile zilnice cu alții. Are nevoie să studieze cum să-și supună eul. Dacă este într-adevăr o creștină, va simți că trebuie să-și consacre cea mai bună parte a existenței și, dacă este nevoie, chiar toată viața unei munci răbdătoare, lipsite de egoism, și să-și arate

astfel dragostea pentru Stăpân. Fără această experiență, nu va reuși nici pe departe să-și desăvârșească un caracter creștin.

Sora N. a făcut ceva pași înainte și cei din familia sa simt că i-a părăsit, iar aceasta este ca o răstignire pentru ei. Ei nu simt că ea are acum aceleași interese, pasiuni și obiective în viață ca ei. Simt că nu se mai pot bucura ca înainte de societatea sorei lor, că ea este de vină, că s-a schimbat și că afecțiunea ei nu mai este una cu a lor. Motivul acestei lipse de potrivire în simțiri este acela că sora N. a înaintat în compasiunea față de nenorocirile altora, în timp ce ei au fost niște robi leneși, neînfăptuind lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o de făcut pe pământ. În consecință, au dat înapoi. Cei din familie și-au restrâns în mod egoist afecțiunea și interesele la propriile persoane și la iubirea de lume.

Sora N. a fost o lucrătoare pentru o cauză bună. Reforma sănătății a fost pentru ea un subiect de mare importanță; căci experiența ei i-a arătat necesitatea acesteia. Cei din familia tatălui ei nu au văzut necesitatea reformei sănătății. Nu au văzut ce rol joacă în încheierea lucrării din aceste ultime zile pentru că nu au fost dispuși să vadă. Au căzut pe fâgașul adânc al obiceiului și este o lucrare dificilă să faci efortul cerut pentru a ieși de pe acesta. Ar dori ca mai degrabă să fie lăsați în pace. Este un lucru îngrozitor să ruginești din cauza inactivității. Dar această familie va fi cu siguranță cântărită și găsită prea ușoară, afară doar dacă nu încep de îndată să facă ceva. „Dar dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” Acesta este un limbaj foarte tranșant. Cine poate trece proba? Cuvântul lui Dumnezeu este pentru noi o reflectare a minții lui Dumnezeu și a lui Hristos și de asemenea a omului căzut, dar înnoit după chipul lui Hristos, având o minte divină. Ne putem compara gândurile, sentimentele și intențiile cu imaginea lui Hristos. Nu avem nici o legătură cu El dacă nu suntem dispuși să facem lucrarea Lui.

Domnul Hristos a venit pentru a face voia Tatălui. Mergem noi pe urma pașilor Săi? Toți cei ce și-au luat Numele lui Hristos ar trebui să caute constant o relație mai intimă cu El, pentru a putea umbla așa cum a umblat El și a face lucrările lui Hristos. Ar trebui să ne însușim lecțiile vieții Sale pentru viețile noastre. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățe un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” „Noi am cunoscut dragostea prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați.” Iată lucrarea de tăgăduire de sine pe care trebuie s-o primim cu voioșie, imitând exemplul Răscumpărătorului nostru. Viața creștinului trebuie să fie o viață de conflict și de

sacrificiu. Cărarea datoriei trebuie urmată, nu cărarea înclinației și alegerii subiective.

Când cei din familia fratelui I. vor vedea lucrarea dinaintea lor și vor înfăptui lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu de făcut, nu vor mai fi atât de distanți față de fratele și sora O., de sora N. și de cei care lucrează împreună cu Maestrul. S-ar putea să fie nevoie de timp până la atingerea supunerii desăvârșite față de voința lui Dumnezeu, dar nu putem să ne oprim niciodată de la aceasta și să nu fim apti pentru Cer. Adevărata religie va mâna pe posesorul ei mai departe, către perfecțiune. Gândurile, cuvintele și faptele voastre și, de asemenea, poftele și pasiunile trebuie aduse în supunere față de voia lui Dumnezeu. Trebuie să aduceți roadă întru sfințenie. Atunci veți fi conduși să-i apărați pe cei săraci, pe orfani, pe văduve și pe cei năpăstuiți. Veți face dreptate văduvei și veți ușura pe cei nevoiași. Vă veți purta cu dreptate, cu iubire și milă și veți umbla cu umilință înaintea lui Dumnezeu.

Trebuie să-L lăsăm pe Hristos în inimile și căminele noastre dacă vrem să umblăm în lumină. Trebuie să facem din cămin tot ceea ce presupune acest cuvânt. Ar trebui să fie un mic Cer pe pământ, un loc în care sentimentele de afecțiune sunt cultivate, în loc să fie în mod intenționat reprimare. Fericirea noastră depinde de cultivarea iubirii, compasiunii și adevăratei politeți unul față de altul. Motivul pentru care se găsesc în lume atât de mulți bărbați și femei cu inimi de piatră este că afecțiunea adevărată a fost privită ca slăbiciune și a fost descurajată și reprimată. Cea mai bună parte a firii persoanelor care aparțin acestei categorii a fost stricată și pipernicită în copilărie, iar dacă razele de lumină divină nu vor reuși să le topească răceala și egoismul împietrit, fericirea unor astfel de oameni este îngropată pe veci. Dacă vrem să avem inimi sensibile, așa cum a avut Isus când a fost pe pământ, și compasiune sfințită, așa cum au îngerii față de muritorii păcătoși, trebuie să cultivăm sentimentele de simpatie manifestate de un copil și care sunt marcate de simplitatea însăși. Atunci vom fi rafinați, superiori și călăuziți de principii divine.

Un intelect cultivat este o mare comoară; dar fără influența liniștitoare a compasiunii și a iubirii sfințite, acesta nu este de cea mai înaltă valoare. Ar trebui să avem cuvinte și fapte de considerație atentă față de alții. Putem arăta o mie de mici atenții prin cuvinte prietenoase și priviri plăcute, care se vor reflecta înapoi asupra noastră. Prin neglijarea celorlalți, creștinii egoiști descoperă că nu sunt în armonie cu Hristos. Este cu neputință să fii în armonie cu Hristos și să fii totuși lipsit de bunătate față de alții și să le ignori drepturile. Mulți tânjesc îndelung după simpatie prietenoasă.

Dumnezeu ne-a dat fiecăruia o identitate proprie, care nu se poate topi în a altuia; dar caracteristicile noastre individuale vor fi mult mai puțin evidente dacă suntem cu adevărat ai lui Hristos și dacă voința Sa este a noastră. Viețile noastre ar trebui să fie consacrate binelui și fericirii altora, așa cum a fost a Mântuitorului nostru. Ar trebui să fim lipsiți de egoism, căutând continuu ocazii, chiar și în lucrurile mici, de a ne arăta recunoștința pentru favorurile primite din partea altora, fiind atenți la ocaziile de a-i încuraja pe alții, de a le ușura și îndepărta întristările și poverile prin fapte de bunătate gingașă și mici dovezi de iubire. Aceste atenții binevoitoare care, începând în familiile noastre, se răspândesc în afara cercului familial ajută la rotunjirea fericirii vieții; iar neglijarea acestor lucruri mărunte umple paharul amărăciunii și tristeții.

Lucrarea pe care o înfăptuim sau pe care nu o înfăptuim este aceea care se reflectă asupra vieților și destinelor noastre. Dumnezeu ne cere să folosim orice ocazie de a fi folositori. Neglijarea de a face aceasta este primejdioasă pentru creșterea noastră spirituală. Avem de făcut o mare lucrare. Să nu petrecem în lenevie ceasurile prețioase pe care ni le-a dat Dumnezeu, în care să ne desăvârșim caractere pentru Cer. Nu trebuie să fim inactivi sau leneși în lucrarea aceasta; căci nu putem petrece nici o clipă fără a avea un scop sau un obiectiv. Dumnezeu ne va ajuta să ne îndreptăm greșelile, dacă ne vom ruga și vom crede în El. Putem fi mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. Când viața scurtă din această lume se va sfârși și vom vedea cum suntem văzuți și vom cunoaște așa cum suntem cunoscuți, cât de scurte ca durată și cât de mărunte ne vor părea lucrurile acestei lumi în comparație cu slava lumii celei bune! Hristos nu ar fi lăsat niciodată curțile împărătești și n-ar fi luat firea omenească asupra-I, devenind un fiu al neamului omenesc, dacă n-ar fi văzut că omul ar putea deveni, cu ajutorul Său, infinit de fericit și ar obține bogățiile nepieritoare și o viață care s-ar desfășura în paralel cu viața lui Dumnezeu. El a știut că, fără ajutorul Său omul păcătos nu ar putea atinge aceste lucruri.

Ar trebui să avem un spirit al înaintării. Trebuie să luptăm continuu împotriva unui fixism în părerile, sentimentele și acțiunile noastre. Lucrarea lui Dumnezeu înseamnă înaintare. Reformele trebuie duse la capăt și trebuie să punem mâna și să ajutăm carul reformei să meargă înainte. Energia, temperată prin răbdare și ambiție și echilibrată prin înțelepciune, este lucrul de care are nevoie acum orice creștin. Lucrarea de salvare a sufletelor este încă lăsată în seama noastră, ucenicii lui Hristos. Nici unul dintre noi nu este scuzat. Mulți au devenit piperniciți și nedezvotați în viața lor creștină din pricina inactivității. Ar trebui să ne folosim timpul cu sârguință cât suntem în

această lume. Cu câtă seriozitate ar trebui să folosim fiecare ocazie de a face bine, de a-i aduce pe alții la o cunoaștere a adevărului! Motoul nostru ar trebui să fie mereu: „Înainte, mai sus”, înainte, cu siguranță și statornicie spre datorie și victorie.

Mi-a fost arătat, în legătură cu persoanele menționate, că Dumnezeu le iubește și vrea să le salveze, dacă vor să fie salvate în modul hotărât de El. „El va ședea, va topi și va curăți argintului; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară.” Acesta este procedeul, procesul de rafinare ce trebuie să fie împlinit de Domnul oștirilor. Lucrarea este extrem de dureroasă pentru suflet, dar numai prin acest proces pot fi îndepărtate gunoaiile și murdăriile. Încercările noastre sunt toate necesare pentru a ne aduce mai aproape de Tatăl nostru ceresc, în supunere față de voia Lui, pentru a putea aduce Domnului o jertfă neprihănită. Fiecăreia din cele al căror nume sunt amintite aici Dumnezeu i-a dat calități, talente pe care să le folosească. Aveți fiecare nevoie de o experiență nouă și vie în viața divină, pentru a face voia lui Dumnezeu. Oricâte experiențe vom fi avut în trecut, nu sunt suficiente pentru prezent și nici nu ne vor întări să învingem dificultățile de pe cărarea noastră. Trebuie să avem zilnic har nou și tărie proaspătă pentru a fi biruitori.

În orice privință, suntem rareori puși în aceleași împrejurări de două ori. Avraam, Moise, Ilie, Daniel și mulți alții au fost toți foarte greu încercați, dar nu în același fel. Fiecare își are propriile teste și încercări în drama vieții, dar rareori vin de două ori aceleași încercări. Fiecare are o experiență proprie, aparte în caracterul și circumstanțele ei, pentru a împlini o anumită lucrare. Dumnezeu are o lucrare, un scop în viața fiecăruia dintre noi. Fiecare fapt, oricât de mărunț, își are locul în experiența vieții noastre. Trebuie să avem lumina și experiența continuă care vin de la Dumnezeu. Cu toții avem nevoie de acestea, iar Dumnezeu este mai mult decât dornic să le avem, dacă vrem să le primim. El nu a închis ferestrele Cerului la rugăciunile voastre, dar voi v-ați simțit mulțumite să treceți mai departe fără ajutorul divin de care aveți atâta nevoie.

Cât de puțin cunoașteți efectul pe care-l au faptele voastre asupra istoriei vieții altora! V-ați putea gândi că ceea ce faceți sau spuneți nu are consecințe notabile, când, de fapt, cele mai importante rezultate pentru bine sau rău sunt consecințele cuvintelor și acțiunilor noastre. Cuvintele și acțiunile considerate atât de mici și neînsemnate sunt verigi în lanțul cel lung al evenimentelor vieții omenești. Nu ați simțit nevoia ca

Dumnezeu să-și manifeste voința față de noi în toate actele vieții noastre zilnice. La primii noștri părinți, dorința unei singure satisfaceri a poftei a deschis ușa unui potop de păcat și nenorocire asupra lumii. Nu vreți voi, dragele mele surori, să puteți simți că fiecare pas pe care îl faceți are o influență statornică și de durată asupra propriilor voastre vieți și asupra caracterelor altora? Ah, atunci cât de mare este nevoia de comuniune cu Dumnezeu! Câtă nevoie avem de har divin pentru a ne călăuzi fiecare pas și a ne arăta cum să ne desăvârșim caractere creștine!

Creștinii vor avea de trecut prin scene și încercări noi, pentru care experiența din trecut nu poate fi o călăuză suficientă. Avem acum o nevoie mai mare de a învăța de la Învățătorul divin decât am avut în oricare altă perioadă a vieții noastre. Și cu cât avem mai multă experiență, cu atât venim mai aproape de lumina curată a Cerului și vom observa ce trebuie transformat în noi înșine. Putem face cu toții o lucrare bună în binecuvântarea altora, dacă vom căuta sfat de la Dumnezeu și vom merge mai departe în ascultare și credință. Poteca celor drepte este progresivă, din tărie în tărie, din har în har, din slavă în slavă. Luminarea divină va crește din ce în ce mai mult, corespunzător mișcărilor noastre de înaintare, calificându-ne pentru a da piept cu răspunderile și urgențele dinaintea noastră.

Când încercările vă apasă, când disperarea și necredința neagră vă stăpânesc gândurile, când egoismul vă modelează acțiunile, nu vedeți nevoia voastră de Dumnezeu și de cunoaștere adâncă și amănunțită a voinței Sale. Nu cunoașteți voia lui Dumnezeu și nici n-o veți putea cunoaște atâta vreme cât trăiți pentru voi înșivă. Vă bizuiți pe intențiile și hotărârile voastre bune, iar suma principală a vieții se compune din hotărâri luate și hotărâri călcate. Lucrul de care aveți toate nevoie este acela de a muri față de eu, de a înceta să vă lipiți de eu și de a vă preda lui Dumnezeu. V-aș mângâia cu bucurie dacă aș putea. Cu bucurie aș prețui calitățile voastre, intențiile și faptele voastre bune; dar Dumnezeu nu a avut plăcerea să-mi arate aceste lucruri. El mi-a pus înainte ceea ce vă împiedică să câștigați caracterul nobil și înălțat al sfințeniei, de care aveți nevoie pentru a nu pierde odihna cerească și slava nemuritoare pe care El dorește să le dobândiți. Nu mai priviți la voi însevă, priviți la Isus. El este totul în toate. Meritele sângelui unui Răscumpărător răstignit și înviat va reuși să curățe și cel mai mic, și cel mai mare păcat. Cu credință nețărmurită, încredințați lui Dumnezeu spre păstrare sufletele voastre ca unui Creator credincios. Nu fiți neîncetat sub imperiul neîncrederii și fricii că Dumnezeu vă va părăsi. El nu vă va părăsi niciodată, decât dacă vă îndepărtați voi de El. Hristos va intra și va locui cu voi dacă Îi veți deschide ușa

inimii voastre. Între voi, Tatăl și Fiul poate fi o armonie perfectă dacă veți muri față de eu și veți trăi pentru Dumnezeu.

Cât de puțini sunt conștienți că au idoli scumpi, că au îndrăgit păcate! Dumnezeu vede aceste păcate, față de care voi puteți fi oarbe, și lucrează cu cuțitul Său de curățat pentru a tăia adânc și a îndepărta de la voi aceste păcate îndrăgite. Toate vreți să vă alegeți singure procesul de curățire. Cât de greu vă este să vă supuneți răstignirii eului; dar când lucrarea este încredințată în întregime lui Dumnezeu, Lui, care cunoaște slăbiciunea și păcătoșenia noastră, El alege calea cea mai bună pentru a obține rezultatele dorite. Enoh a umblat cu Dumnezeu în conflict neîncetat și credință simplă. Puteți toate face la fel. Puteți fi convertite și preschimbate total și să fiți cu adevărat copilele lui Dumnezeu, nu numai bucurându-vă de cunoașterea voinței Sale, ci, prin exemplul vostru, călăuzindu-i pe alții pe aceeași potecă a consacrării și supunerii umile. Adevărata evlavie este transmisibilă și comunicativă. Psalmistul spune: „Nu am ascuns dreptatea Ta în inima mea; am vestit credincioșia și mântuirea Ta și n-am ascuns bunătatea Ta și adevărul Tău de adunarea cea mare.” Oriunde există iubirea lui Dumnezeu, există întotdeauna o dorință de a o exprima.

Fie ca Dumnezeu să vă ajute pe toate să faceți eforturi hotărâte pentru a câștiga viața veșnică și a-i conduce și pe alții pe cărarea sfințeniei.

Capitolul 48

Păcatul lăcomiei

Dragă frate P., Aș vrea să te avertizez încă o dată să te străduiești pentru a câștiga împărăția. Ți s-a dat avertizare după avertizare, la care nu ai luat aminte. Dar, ah, dacă măcar acum te-ai pocăi de calea greșită din trecut și te-ai întoarce la Domnul, s-ar putea să nu fie prea târziu pentru îndreptarea relelor. Toate puterile minții tale au fost devotate câștigării de bani. Te-ai închinat banilor. Ei au fost dumnezeul tău. Nuiuaa lui Dumnezeu stă deasupra ta. Judecățile Lui te pot surprinde în orice moment și te-ai putea coborî nepregătit în mormânt, cu veșmintele pătate și murdărite de stricăciunile lumii. Cum este raportul tău din Cer? Fiecare dolar pe care l-ai acumulat a fost asemenea unei verigi în plus în lanțul care te leagă de această biată lume. Pasiunea ta de a câștiga bani s-a întărit continuu. Povara gândurilor tale a fost cum să obții mai multe mijloace materiale. Ai avut o experiență înfricoșătoare, care ar trebui să constituie un avertisment pentru toți cei ce îngăduie ca iubirea de lume să pună stăpânire pe sufletele lor. Ai devenit rob al lui Mamona. Ce vei spune când Stăpânul îți va cere să dai socoteală de isprăvnicia ta? Ai lăsat ca dragostea de a căpăta bani să devină pasiunea stăpânitoare a vieții tale. Ești tot atât de îmbătat de dragostea de bani cum este bețivul de alcoolul lui.

Isus S-a rugat ca pomul neroditor să mai fie cruțat puțin; și eu te mai rog o dată să nu faci doar o încercare anemică, ci un efort serios, pentru împărăție. Salvează-te din capcana lui Satana înainte ca acest cuvânt să fie rostit în Cer despre tine: „S-a unit cu idolii, lăsați-l în pace.” Toți iubitorii de bani, ca tine, vor striga într-o zi cu amarnică durere: „O, amăgire a bogățiilor! Mi-am vândut sufletul pentru bani.” Singura ta speranță este de a nu face mișcări anemice, ci o completă întoarcere. Cheamă cu hotărâre în ajutorul tău puterea voinței, pe care ai exercitat-o atât de mult timp în direcție greșită, și lucrează acum în sensul opus. Aceasta este singura cale pe care o ai ca să birui lăcomia.

Dumnezeu a deschis căi prin care lăcomia poate fi biruită; făcând acte de binefacere. Prin viața ta, tu spui că prețuiești comorile lumii mai mult decât bogățiile nepieritoare. Spui practic: „Adio Cer; adio viață veșnică; am ales această lume.” Vinzi mărgăritarul de preț pentru câștigul de moment. În timp ce ești astfel muștrat de Dumnezeu, în timp ce în providența Sa te-a adus deja, ca să spunem așa, cu picioarele în

râul întunecat, vei mai cultiva înclinațiile iubirii de bani? Ca un ultim act al vieții tale rău trăite, te vei întinde să pui mâna pe ceea ce i se cuvine pe drept altuia? Te vei convinge singur să crezi că faci dreptate fratelui tău? Vei mai adăuga o faptă de viclenie și înșelăciune celor deja scrise împotriva ta în rapoartele de sus? Va cădea lovitura pedepsei judecății lui Dumnezeu asupra ta și vei fi chemat fără avertizare să traversezi apele întunecate?

Adesea Mântuitorul nostru a mustrat, cu hotărâre păcatul lăcomiei. „Apoi le-a zis: «Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.» Și le-a spus pilda aceasta: «Pământul unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine și zicea: „Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele. Iată”, a zis el, „ce voi face: îmi voi strica hambarele și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunurile mele; și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu».”

Dumnezeu a făcut o lege pentru poporul Său, ca a zecea parte din venitul lor să fie al Lui. V-am dat, spune Dumnezeu, nouă zecimi, vă cer o zecime din toate veniturile. Bogatul a reținut acea zecime de la Dumnezeu. Dacă nu ar fi făcut aceasta, dacă L-ar fi iubit cel mai mult pe Dumnezeu, în loc să se iubească și să-și slujească sieși, nu ar fi acumulat bogății atât de mari încât să nu aibă unde să le depoziteze. Dacă și-ar fi revărsat bunurile asupra fraților săi nevoiași, pentru a le satisface necesitățile, nu ar fi fost nevoie să strice hambarele și să construiască altele mai mari. Dar el nesocotise principiile Legii lui Dumnezeu. Nu-L iubise pe Domnul cu toată inima lui și pe aproapele său ca pe sine însuși. Dacă și-ar fi folosit bogăția ca pe un dar mărinimos, pe care i l-a împrumutat Dumnezeu, cu care să facă bine, și-ar fi strâns o comoară în Cer și ar fi fost bogat în fapte bune.

Lungimea și folosința vieții nu constau în cantitatea posesiunilor noastre pământești. Cei ce-și folosesc averea pentru a face bine nu vor vedea nici o utilitate pentru acumulări masive în această lume; căci comoara care este folosită pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu și care este oferită celor nevoiași în Numele lui Hristos este dată lui Hristos și El o depune pentru noi în banca Cerului, în pungi care nu se învechesc. Cel ce face aceasta este bogat față de Dumnezeu, iar inima lui va fi acolo

unde sunt puse în siguranță și bogățiile sale. Cel ce folosește cu umilință ceea ce a fost dat pentru onoarea Dătătorului, dând fără plată ceea ce a primit fără plată, poate simți pacea și asigurarea în toate tranzacțiile sale că mâna lui Dumnezeu este deasupra lui spre bine și că el însuși va purta pecetea lui Dumnezeu, bucurându-se de zâmbetul Tatălui.

Mulți au compătimit soarta Israelului lui Dumnezeu pentru că au fost siliți să dăruiască sistematic, în afară de darurile generoase anuale. Un Dumnezeu atotînțelept a știut cel mai bine ce sistem al darurilor să fie conform providenței Sale și a dat poporului Său indicații în privința acestuia. S-a dovedit întotdeauna că nouă zecimi au fost mai valoroase pentru ei decât zece zecimi. Cei care s-au gândit să-și sporească veniturile, reținând ceea ce trebuia dat lui Dumnezeu sau aducându-I o jertfă inferioară — animale șchioape, oarbe sau bolnave, — au suferit cu siguranță pierderi.

Providența, deși nevăzută, este mereu la lucru în afacerile oamenilor. Mâna lui Dumnezeu poate prospera sau reține; și adesea oprește pe unul, în timp ce se pare că îi oferă prosperitate altuia. Toate acestea sunt pentru a-i pune la probă pe oameni, a-i cunoaște și pentru a descoperi inima. El lasă pe un frate cuprins de nenorocire, în timp ce pe alții îi lasă să prospere, ca să vadă dacă aceia pe care îi favorizează au teama de El înaintea ochilor și își vor împlini datoria prescrisă în Cuvântul Său, de a-și iubi aproapele cum se iubesc pe ei înșiși și de a-și ajuta fratele mai sărac din dragostea de a face bine. Dumnezeu a intenționat ca actele de generozitate și bunăvoință să păstreze inimile copiilor oamenilor delicate și simțitoare și să încurajeze în ei interesul și afecțiunea reciprocă, imitându-L pe Stăpân, care a devenit sărac de dragul nostru, pentru ca noi, prin sărăcia Sa, să putem fi îmbogățiți. Legea zecimii s-a întemeiat pe un principiu solid și intenția a fost ca aceasta să fie o binecuvântare pentru om.

Sistemul darurilor a fost rânduit pentru a preveni acel mare rău, lăcomia. Hristos a văzut că în desfășurarea afacerilor iubirea de bogății avea să fie cauza cea mai mare a deprădăcinării din inimă a adevăratei evlavii. A văzut că iubirea de bani avea să provoace înghețul adânc și solid în sufletele oamenilor, oprind curgerea impulsurilor generoase și adormind simțurile lor la nevoile celor suferinzi și năpăstuiți. „Luați aminte”, a fost avertismentul Său adesea repetat, „și păziți-vă de lăcomie”. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Avertizările frecvent repetate și frapante ale Răscumpărătorului nostru sunt în contrast izbitor cu acțiunile celor ce mărturisesc că-I sunt urmași, care arată în viețile lor o așa de mare dorință de a fi bogați și demonstrează

că vorbele lui Hristos sunt pierdute pentru ei. Lăcomia este unul dintre cele mai obișnuite și mai populare păcate ale ultimelor zile și are o influență paralizantă asupra sufletului.

Frate P., dorința de avere a fost ideea centrală a minții tale. Această unică pasiune, a dobândirii de bani, a redus la tăcere orice considerent nobil și înalt și te-a făcut indiferent față de nevoile și interesele altora. Te-ai făcut aproape la fel de insensibil ca o bucată de fier. Aurul și argintul tău sunt infectate și au devenit o cangrenă a sufletului. Dacă generozitatea ta ar fi crescut o dată cu bogățiile tale, ai fi privit banii ca pe un mijloc prin care să poți face bine. Răscumpărătorul nostru, care a cunoscut primejdia care-l amenința pe om în ce privește lăcomia, a prevăzut o apărare împotriva acestui cumplit rău. El a rânduit planul de mântuire în așa fel, încât începe și sfârșește în generozitate. Hristos S-a oferit pe Sine ca jertfă infinită. Acest lucru este în sine o acuzație la adresa lăcomiei și înalță generozitatea.

Dăruirea constantă, cu abnegație, este remediul lui Dumnezeu pentru păcatele distrugătoare ale egoismului și lăcomiei. Dumnezeu a rânduit dăruirea sistematică pentru a sprijini cauza Sa și a ușura necesitățile celor suferinzi și nevoiași. El a hotărât ca dăruirea să devină un obicei, pentru a putea contracara păcatul primejdios și amăgitor al lăcomiei. Dăruirea constantă face ca lăcomia să moară de foame. După cum a stabilit Dumnezeu, dăruirea sistematică are menirea de a smulge comorile de la cei lacomi tot atât de repede pe cât sunt câștigate și de a le consacra lui Dumnezeu, căruia Îi aparțin.

Acest sistem este în așa fel conceput, încât oamenii să poată da în fiecare zi ceva din câștigul lor și să pună pentru Domnul lor o parte din profiturile fiecărei investiții. Practicarea constantă a planului lui Dumnezeu de dăruire sistematică slăbește lăcomia și întărește generozitatea. Dacă bogățiile cresc, oamenii, chiar și aceia care mărturisesc că sunt evlavioși, își lipsesc inimile de ele; și cu cât au mai mult, cu atât dau mai puțin la vistieria Domnului. Astfel, bogățiile îi fac pe oameni egoiști și strângerea de comori hrănește lăcomia; iar aceste rele se întăresc prin practicare. Dumnezeu cunoaște primejdia în care ne aflăm și ne-a îngrădit cu mijloace pentru a evita ruina noastră. El pretinde exercitarea constantă a generozității, pentru ca puterea obișnuinței de a face fapte bune să poată zdrobi puterea obiceiului care acționează în direcția opusă.

Dumnezeu cere o alocare săptămânală a mijloacelor materiale pentru scopuri de binefacere, pentru ca, prin exercitarea frecventă a acestei calități bune, inima să poată fi

păstrată deschisă, asemenea unui șuvoi, și să nu fie lăsată să se închidă. Prin exercițiu, generozitatea crește și se întărește în mod constant, până când devine un principiu și domnește în suflet. Este extrem de periculos pentru spiritualitate să lăsăm egoismului și lăcomiei chiar și locul cel mai restrâns în inimă.

Cuvântul lui Dumnezeu are mult de spus în ce privește jertfirea. Bogățiile sunt de la Domnul și Îi aparțin. „Și bogățiile, și cinstea vin de la Tine.” „Al Meu este argintul și aurul, zice Domnul oștirilor.” „Toate vitele pădurilor sunt ale Mele și cirezile de pe miile de coline.” „Al Domnului este pământul și tot ce este pe el; lumea și tot ce locuiește în ea.” Domnul, Dumnezeul tău este Acela care îți dă putere să aduni averi.

Bogățiile sunt în sine trecătoare și nesatisfăcătoare. Suntem avertizați să nu ne încredem în bogățiile nesigure. „Bogăția își face aripi, și ca vulturul își ia zborul spre ceruri.” „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții.”

Bogățiile nu aduc nici o ușurare în nenorocirea cea mai mare a omului. „Bogățiile nu sunt de folos în ziua mâniei.” „Nici argintul, nici aurul lor nu va putea să-i izbăvească în ziua mâniei Domnului.” „Supărarea să nu te împingă la batjocură și mărimea prețului răscumpărării să nu te ducă în rătăcire.” Această avertizare, fratele meu, este potrivită în cazul tău.

Ce pregătire ai făcut, frate P., pentru viața veșnică? Ai tu o temelie solidă împotriva timpurilor care vor veni, care îți va asigura bucurii veșnice? O, fie ca Dumnezeu să te trezească! Dragul meu frate, fie ca acum, chiar acum să începi să lucrezi cu seriozitate pentru a aduce ceva din câștigul și bogățiile tale în vistieria lui Dumnezeu. Nici un dolar din acestea nu este al tău. Totul este al lui Dumnezeu, iar tu ai pretins că îți aparține ceea ce Dumnezeu ți-a împrumutat ca să consacri faptelor bune. Timpul tău este foarte scurt. Lucrează cu toată puterea ta. Prin pocăință, ai putea avea acum parte de iertare. Trebuie să slăbești strânsoarea pe care o ai asupra bunurilor lumești și să-ți legi afecțiunea de Dumnezeu. Trebuie să fii un om convertit. Zdrobește-ți sufletul înaintea lui Dumnezeu. Nu fi mulțumit să pieri pentru totdeauna, ci fă un efort pentru mântuire înainte de a fi veșnic prea târziu.

Nu este prea târziu ca relele să fie îndreptate. Arată-ți pocăința pentru relele tale din trecut, răscumpărând vremea. Unde ai nedreptățit pe cineva, fă reparații după cum te

îndrumă cugetul. Aceasta este singura ta speranță că vei căpăta iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. Va fi ca și când ți-ai scoate ochiul drept sau când ți-ai tăia mâna dreaptă; dar nu există altă cale pentru tine. Ai făcut în mod repetat eforturi, dar ai eșuat pentru că ai iubit banii, din care o parte nu au fost câștigați în mod cinstit. Nu ai vrut să răscumperi trecutul prin reparații. Când vei începe să faci aceasta, va exista nădejde pentru tine. Dacă în puținele zile ce ți-au rămas de trăit alegi să continui ca înainte, cazul tău va fi lipsit de speranță; vei pierde ambele lumi; vei vedea sfinții lui Dumnezeu slăviți în orașul ceresc și pe tine aruncat afară; nu vei avea deloc parte de acea viață prețioasă care a fost cumpărată pentru tine cu un cost infinit, dar pe care ai prețuit-o atât de puțin, încât s-o vinzi pentru bogății pământești.

Acum ți-a mai rămas puțin timp. Vei lucra? Te vei pocăi? Sau vei muri cu totul nepregătit, închinându-te banilor, fălindu-te cu bogățiile tale și uitând de Dumnezeu și de Cer? Lupta anemică și eforturile firave nu-ți vor stinge afecțiunea față de lume. Isus te va ajuta. El va fi lângă tine în fiecare efort serios pe care îl faci și îți va binecuvânta străduințele. Trebuie să depui eforturi hotărâte sau vei fi pierdut. Te avertizez să nu amâni nici un moment, ci să începi chiar acum. Ai dezonorat multă vreme numele de creștin prin lăcomia și comportamentul tău meschin. Îl poți onora acum lucrând în direcția opusă și făcând în așa fel, încât toți să vadă că în Cuvântul lui Dumnezeu există puterea de a schimba firea omenească. Poți, în puterea lui Dumnezeu, să-ți salvezi sufletul dacă vrei.

Ai de făcut o lucrare de care ar trebui să te apuci de îndată. Satana va sta în coasta ta, cum a stat și lângă Hristos în pustia ispitei, pentru a te birui cu raționamente, pentru a-ți strica judecata și a-ți paraliza simțământul dreptății și corectitudinii. Dacă faci dreptate într-o situație, nu trebuie să aștepti ca Satana să-ți copleșească impulsurile bune prin raționamentele lui. Ai fost atât de mult timp stăpânit de egoism și lăcomie, încât nu te poți încrede în tine însuși. Nu vreau să pierzi Cerul. Mi-au fost arătate faptele egoiste ale vieții tale, urzelile și mașinațiunile tale tainice, tranzacțiile și avantajele prin care ai profitat de frații și semenii tăi. Dumnezeu are notată în carte fiecare împrejurare. Te vei ruga Lui să-ți lumineze mintea pentru a vedea cât de departe ai ajuns și apoi te vei pocăi și vei răscumpăra trecutul?

Frate P., Dumnezeu să te ajute înainte să fie prea târziu.

Sârguința în slujire

Mi-a fost arătat că este periculos ca tinerii noștri predicatori să intre în câmp și să se angajeze în lucrarea de propovăduire a adevărului când nu sunt pregătiți pentru sfânta lucrare a lui Dumnezeu. Nu au o percepție corectă a sfințeniei lucrării pentru acest timp. Ei simt o dorință de a fi legați de lucrare, dar nu reușesc să poarte poverile ce stau direct în calea datoriei. Ei fac ceea ce nu-i costă decât puțină bătaie de cap și deranj și neglijează să-și pună tot sufletul în lucrare.

Unii sunt prea indolenți pentru a-și asigura succesul în viață în chestiuni de afaceri și sunt deficitari în privința experienței necesare care să-i facă niște creștini buni în ocupații particulare; cu toate acestea, ei se simt competenți pentru a se angaja în lucrarea care este, dintre toate celelalte, cea mai dificilă — aceea de a se ocupa cu mintea oamenilor și de a încerca să întoarcă sufletele de la rătăcire la adevăr. Inima unora dintre acești predicatori nu este sfințită de către adevăr. Toți aceștia nu sunt decât pietre de poticnire pentru păcătoși și se pun în calea adevăraților lucrători. Va fi nevoie de mai multă muncă îndârjită pentru a-i învăța ideile corecte, pentru a nu vătăma cauza lui Dumnezeu, decât pentru a face propriu-zis lucrare. Dumnezeu nu poate fi slăvit sau lucrarea Sa dezvoltată de către lucrători neconsacrați, care lasă cu totul de dorit în privința calităților necesare pentru a fi un slujitor al Evangheliei. Unii predicatori tineri care se angajează în lucrarea pentru alții au ei înșiși nevoie să fie complet convertiți la adevărata religie a Bibliei.

Mi-a fost arătat cazul fratelui R. din, care în multe privințe este o oglindire a cazurilor altora. Mi s-a arătat că fratele R. nu reprezintă cu adevărat un câștig pentru cauza lui Dumnezeu și nici nu poate fi vreodată dacă nu se schimbă total. În caracterul său, el are multe defecte pe care trebuie să le vadă înainte de a putea fi acceptat de către Dumnezeu ca lucrător în via Sa. Lucrarea lui Dumnezeu este sacră. Mai întâi, fratele R. nu a cunoscut acea preschimbare a inimii care transformă omul și este numită convertire. Are o religie a minții, dar are nevoie de lucrarea harului lui Dumnezeu asupra inimii pentru a fi transpusă în viață, înainte să-i îndrepte el însuși în cunoștință de cauză pe alții către Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Lucrarea pentru acest timp este în întregime prea solemnă și prea importantă pentru a fi atinsă cu mâini

necurate și inimi întinate.

Fratele R. are un fel de-a fi care este tare nefericit. Acesta îi aduce ne cazuri lui și celor mai buni prieteni ai săi. Este din fire invidios, suspicios și cicălitor. Cei care se află cel mai aproape de el vor simți cel mai profund acest lucru. El are o mare iubire de sine și un înalt respect față de propria-i persoană; și dacă nu este privit într-un mod deosebit și pus în centrul atenției, se simte ca și când cineva ar fi de vină. Vina se găsește la el. Îi place să-i fie mângâiat orgoliul. Este neîncrezător în motivațiile pe care le au alții și demonstrează în aceste sentimente o minte foarte îngustă și egoistă. El gândește că vede multe lucruri de pus sub semnul întrebării, de criticat și cenzurat în planul lucrării altora, când adevăratul rău este în propria sa inimă neconsacrată și lipsită de umilință. În el, eul trebuie să moară; trebuie să învețe de la Isus, care este blând și smerit cu inima, sau nu va reuși să-și desăvârșească un caracter creștin și să câștige Cerul în cele din urmă.

Fratele R. a înregistrat un eșec total prin modul în care a căutat să-i învețe adevărul pe alții. Spiritul său nu este cuceritor. Eul este amestecat în toate eforturile lui. Este foarte preocupat de partea exterioară, în ce privește îmbrăcămintea, ca și când aceasta îl va arăta ca fiind un slujitor al lui Hristos; însă a neglijat împodobirea interioară a sufletului. Nu a simțit necesitatea căutării unui caracter frumos, armonios, care să se asemene caracterului lui Hristos, Modelul corect. Blândețea și umilința ce au caracterizat viața lui Isus ar câștiga inimi și i-ar da acces la suflete; dar când fratele R. vorbește în propriul său duh, oamenii văd atât de mult eul scos la iveală și atât de puțin spiritul de umilință, încât inima lor nu este atinsă, ci se răcesc și se împietresc prin propovăduirea lui, pentru că acesteia îi lipsește ungera divină.

Spiritul de înălțare și de încredere în sine al fratelui R. trebuie lăsat deoparte și el trebuie să vadă că este păcătos și că are continuu nevoie de harul și puterea lui Dumnezeu pentru a-și croi drum prin acest veac degenerat și pentru a ajunge la suflete care au nevoie să fie mântuite. S-a înveșmântat în exterior cu demnitatea unui slujitor al Evangheliei, câtă vreme nu a simțit că este nevoie de o experiență reală în taina evlaviei și de o cunoaștere a voinței divine pentru a avea succes în prezentarea adevărului.

Fratele R. este prea rece și lipsit de compasiune. El nu merge direct la inima omului prin simplitatea, gingășia și iubirea creștină care au caracterizat viața lui Hristos. În această privință, este esențial ca fiecare om care lucrează pentru salvarea de suflete să

imite modelul ce i-a fost dat prin viața lui Hristos. Dacă oamenii nu reușesc să se educe pentru a fi lucrători în via Domnului, ar fi mai bine să ne lipsim de ei decât să-i păstrăm. Ar fi o politică proastă aceea de a sprijini cu mijloace din vistieria Domnului pe aceia care de fapt murdăresc și vatămă lucrarea Sa și care coboară în mod constant standardul creștinismului.

Pentru ca un bărbat să devină un predicator de succes, este esențial ca acesta să aibă ceva mai mult decât o cunoaștere din cărți. Lucrătorul pentru suflete are nevoie de integritate, inteligență, sânguință, energie și tact. Toate acestea sunt vitale pentru succesul unui slujitor al lui Hristos. Nici un om nu poate fi inferior cu aceste calități, ci va avea o influență puternică. Dacă cel ce lucrează în cauza lui Dumnezeu nu poate câștiga încrederea celor pentru care lucrează, nu poate înfăptui decât puțin bine. Lucrătorul în via Domnului trebuie să găsească zilnic tărie de sus pentru a se împotrivi răului și a-și menține corectitudinea în diferitele încercări ale vieții; iar sufletul său trebuie adus în armonie cu Răscumpărătorul lui. El poate fi un împreună lucrător cu Isus, lucrând cum a lucrat El, iubind cum a iubit El și având, asemenea Lui, puterea morală de a trece probele de caracter cele mai grele.

Fratele R. ar trebui să cultive simplitatea. Ar trebui să-și pună deoparte falsa lui demnitate și să lase Duhul lui Dumnezeu să intre și să-i sfințească, să-i înalțe, să-i purifice și să-i înobileze viața. Atunci va putea purta povara pentru suflete pe care un adevărat slujitor al Evangheliei trebuie s-o simtă când prezintă un mesaj de solemnă avertizare pentru cei aflați în primejdie, care trebuie să piară în întunericul lor dacă nu acceptă lumina adevărului. Această demnitate împrumutată de la Răscumpărătorul său va împodobi cu har divin, căci prin el este adus în strânsă unire cu Isus Hristos.

Am fost purtată mai departe în viața fratelui R. și apoi adusă înapoi pentru a vedea rezultatul lucrărilor lui, din vremea în care încerca să-i învețe adevărul pe alții. Am văzut că unii, puțini, ascultau și, cu mintea, puteau fi convinși; însă fratele R. nu cunoaște din proprie experiență, harul lui Dumnezeu și puterea Sa mântuitoare, iar el nu poate transmite altora ceea ce el însuși nu are. Nu are experiența unui om cu adevărat convertit. Atunci, cum să-l poată face Dumnezeu o binecuvântare pentru cei păcătoși? În timp ce încearcă să-i călăuzească pe cei orbi, el însuși este orb.

Mi-a fost arătat că lucrarea lui a stricat câmpuri bune pentru alții. Unii bărbați, care erau cu adevărat consacrați lui Dumnezeu și care au simțit povara lucrării, ar fi

putut face ceva bun și ar fi adus suflete la adevăr în locuri în care el a făcut încercări neîncununate de succes; dar, după lucrarea lui superficială, ocazia de aur s-a spulberat. Mințile care ar fi putut fi convinse și inimile care ar fi putut fi înmuiate s-au întărit și umplut de prejudecată în urma eforturilor lui.

M-am uitat să văd ce suflete de valoare se prindeau de adevăr ca urmare a lucrărilor sale. Am privit cu atenție ca să observ purtarea de grijă pe care o avusese față de suflete, pentru a le întări și încuraja, o lucrare care ar trebui să însoțească întotdeauna lucrarea prin cuvânt. N-am putut să văd măcar unul care să nu se fi aflat într-o situație cu mult mai bună dacă n-ar fi primit primele dovezi ale adevărului din partea lui. Îi este imposibil unui curs de apă să se ridice mai sus de locul din care izvorăște. Omul care duce celor păcătoși adevărul se află într-o poziție de înfricoșătoare influență. Ori va converti suflete la Hristos, ori eforturile lui le va întoarce într-o direcție greșită.

Mi-a fost arătat că fratele R. este un om indolent. Îi plac nespuse de mult plăcerea și tihna lui. El nu îndrăgește munca fizică și nici străduința hotărâtă a minții în studiul Cuvântului. Vrea să abordeze lucrurile cu lenevie. Se duce într-un loc și încearcă să introducă acolo adevărul, când inima lui nu este în ceea ce face. Nu simte deloc greutatea lucrării sau o povară reală pentru suflete. El nu are la inimă dragostea de suflete. Permite înclinațiilor lui să-l deturneze de la lucrarea sa, se lasă stăpânit de sentimente și părăsește lucrarea și se duce înapoi la familia lui. Nu are o experiență în tăgăduirea de sine, în jertfirea comodității și înclinațiilor sale. El lucrează prea mult cu gândul la salariu. Nu se dedică îndeaproape lucrării, ci abia dacă o atinge ici-colo fără perseverență sau tragere de inimă și nu dobândește succes în vreun lucru. Dumnezeu Se încruntă la vederea tuturor acestor așa-zisi lucrători. Ei sunt necredincioși în orice. Conștiințele lor nu sunt sensibile și treze.

A introduce adevărul în unele locuri și apoi a-ți lipsi curajul, energia și tactul de a duce totul la bun sfârșit este o mare greșeală; căci lucrarea este lăsată fără să fie depus acel efort serios și perseverent, care este esențial în aceste locuri. Dacă lucrurile se înrăutățesc, dacă se ridică împotrivirea, el se retrage cu lașitate în loc să alerge la Dumnezeu cu post, rugăciune și plâns și să se prindă prin credință de Izvorul de lumină și putere, până când norii se risipesc și întunericul dispare. Credința se întărește venind în conflict cu îndoielile și influențele împotrivoare. Experiența câștigată în aceste încercări este mai valoroasă decât cele mai costisitoare bijuterii.

Rezultatul lucrărilor tale, frate R., ar trebui să te rușineze. Dumnezeu nu le poate primi. Ar fi mai bine pentru cauza lui Dumnezeu dacă ai înceta să predici și ai lua în primire o lucrare care presupune o răspundere mai mică. Ar fi mai bine pentru tine să mergi să lucrezi cu mâinile. Smerește-ți inima înaintea lui Dumnezeu; fii credincios în lucrurile vremelnice; iar când vei arăta că ești credincios în responsabilitățile mai mărunte, s-ar putea ca Dumnezeu să-ți încredințeze poziții de răspundere mai înalte. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.” Ai nevoie de o experiență mai adâncă în lucrurile religioase. Te sfătuiesc să mergi la lucru cu mâinile tale și să te rogi lui Dumnezeu cu seriozitate pentru o experiență personală. Prinde-te de Isus și niciodată, niciodată să nu cutezi să-ți asumi răspunderile unui slujitor al Evangheliei până nu ești un om convertit și nu ai un spirit blând și pașnic. Trebuie să te ții departe de lucrarea lui Dumnezeu până când vei fi înzestrat cu putere de sus. Nici un om nu poate avea succes în salvarea de suflete dacă Hristos nu Se alătură eforturilor sale și eul nu este îndepărtat.

Un slujitor al lui Hristos trebuie să fie bine pregătit pentru orice faptă bună. Tu ai avut un eșec jalnic. Trebuie să dai pe față în familia ta acea considerație plină de bunătate, tandrețe, iubire, blândețe, răbdare nobilă și politețe adevărată, așa cum se cuvine din partea capului familiei, aceasta înainte să poți avea succes în câștigarea de suflete la Hristos. Dacă nu ai înțelepciune să conduci numărul mic de persoane cu care ești în strânsă legătură, cum o să ai succes în conducerea unui grup mai mare, care nu au vreun interes deosebit față de tine. Soția ta trebuie să fie cu adevărat și pe deplin convertită la Dumnezeu. Nici unul din voi nu vă aflați în situația de a reprezenta în mod corect credința noastră. Aveți amândoi nevoie de o convertire deplină.

Retragerea din lucrarea lui Dumnezeu este în prezent cea mai bună pentru tine. Frate R., nu ai nici perseverență, nici coloană vertebrală morală. Ești deficient într-o foarte mare măsură în privința acelor trăsături de caracter care sunt necesare pentru lucrarea lui Dumnezeu în acest timp. Nu ai primit acea educație în viața practică, educație care îți este necesară pentru a avea succes ca slujitor util al lui Hristos. Educația ta a fost deficitară în multe privințe. Părinții tăi nu ți-au citit caracterul și nici nu te-au educat pentru a-i birui defectele, pentru ca până la sfârșit să dezvolti un caracter simetric și să ai hotărâre, tăgăduire de sine, autocontrol, umilință și tărie morală. Cunoști prea puțin despre viața practică sau despre perseverența în situații dificile. Ai o dorință puternică de a combate ideile altuia și de a ți le impune pe ale tale. Acesta este

rezultatul sentimentelor de suficiență și al urmării propriilor tale înclinații în tinerețe.

Nu te vezi pe tine însuși și greșelile tale. Nu ești dispus să fii unul care învață, ci ai o mare dorință să înveți tu pe alții. Îți formezi opinii personale și strângi în brațe ideile tale aparte cu o stăruință care este obositoare. Ești dornic să-ți impui punctele de vedere, iar în ochii tăi ideile proprii sunt de mai mare importanță decât judecata experimentată a unor bărbați de valoare morală, care au fost încercați în această cauză. Te-ai amăgit la gândul că ai calități care vor fi prețuite și vor face din tine un om valoros; dar aceste calități nu au fost puse la probă și dovedite. Ai o educație unilaterală. Nu ai vreo înclinație sau dragoste de îndatoririle casnice ale vieții de zi cu zi. Numai indolența ta ar fi de ajuns pentru a te descalifica pentru lucrarea de slujire, chiar dacă n-ar mai exista și alte motive pentru care nu ar trebui să te angajezi în aceasta. Cauza nu are atât nevoie de predicatori, cât de lucrători. Din toate vocațiile vieții, nu există nici una care să pretindă asemenea lucrători hotărâți, credincioși, perseverenți și devotați cum este cauza lui Dumnezeu în aceste ultime zile.

Dezideratul de a obține viața veșnică este deasupra oricărui alt considerent. Dumnezeu nu vrea să aibă oameni leneși în lucrarea Sa. Lucrarea de a avertiza păcătoșii să fugă de mânia viitoare pretinde bărbați hotărâți, care simt povara pentru suflete și care nu vor fi gata să se folosească de orice scuză pentru a evita poverile sau pentru a părăsi lucrarea. Micile descurajări, cum ar fi vremea neplăcută sau suferințe imaginare, par să fie suficiente pentru ca fratele R. să se scuze că nu face efort. Va căuta chiar să stârnească mila; și când se găsesc îndatoriri de care el nu se simte atras să le împlinească, când lenevia lui protestează pentru îngăduință, se scuza frecvent că este bolnav, când nu există nici un motiv pentru a fi bolnav, afară doar de faptul că prin obiceiuri ale indolenței și prin îngăduința poftelor întregul său organism a devenit congestionat prin inactivitate. Va putea avea o bună sănătate dacă va păzi cu strictețe legile vieții și sănătății și va împlini lumina reformei sănătății în toate obiceiurile lui.

Fratele R. nu este omul potrivit pentru lucrarea acestor ultime zile, în afară de cazul în care se schimbă total. Pe predicatorii care sunt prea leneși să se angajeze în muncă fizică Dumnezeu nu-i cheamă să ducă lumii ultima solie de avertizare. El dorește lucrători în cauza Sa. Lucrătorii adevărați, hotărâți, cu dăruire de sine vor reuși ceva.

Frate R., faptul că i-ai învățat adevărul pe alții a fost în întregime o greșală. Dacă Dumnezeu cheamă un om, El nu face o atât de mare și grosolană greșală încât să-l ia

pe unul cu o experiență atât de mică în viața practică și în lucrurile spirituale așa cum ai avut tu. Ai talentul de a vorbi, nimic de spus aici, dar cauza lui Dumnezeu pretinde bărbați devotați și energici. Poți cultiva aceste trăsături; le poți dobândi, dacă dorești. Cultivând cu perseverență trăsăturile contrare celor din a căror cauză eşuezi acum, vei putea învăța să depășești acele deficiențe din caracterul tău, care au crescut din tinerețea ta. A ieși și a vorbi când și când oamenilor nu înseamnă a lucra pentru Dumnezeu. În acest lucru nu este propriu-zis o lucrare.

Cei care trudesesc pentru Dumnezeu abia au început lucrarea după ce au ținut un discurs de la amvon. După aceasta vine adevărata muncă, vizitarea din casă în casă, conversația cu membrii familiilor, rugăciunile împreună cu ei și apropierea de aceia cărorora vrem să le facem bine. Nu-i va scădea din demnitate unui slujitor al lui Hristos să fie treaz ca să vadă și să-și dea seama de poverile vremelnice și grijile familiilor pe care le vizitează și să fie de folos, căutând să-i despovăreze acolo unde poate, angajându-se în muncă fizică. În acest fel, el poate avea o putere a influenței, de a dezarma împotrivirea și demola prejudecata, pe care nu ar putea-o avea, chiar dacă în orice altă privință ar fi un slujbaș al lui Hristos cu maximă eficiență.

Tinerii noștri predicatori nu au povara scrisului, pe care o au cei mai vârstnici și mai experimentați. Ei nu au o multitudine de responsabilități care forțează peste măsură mintea și apasă greu asupra omului. Însă tocmai aceste poveri ale grijilor desăvârșesc experiența creștină, dau putere morală și fac din cei angajați în lucrarea lui Dumnezeu bărbați eficienți. Evitarea poverilor și a răspunderilor neplăcute nu va face niciodată bărbați puternici din predicatorii noștri, pe care să se poate conta într-o criză religioasă. Mulți dintre predicatorii noștri tineri sunt la fel de slabi în lucrarea lui Dumnezeu ca niște nou-născuți. Și unii care au fost angajați în lucrarea de predicare a adevărului timp de ani de zile nu sunt totuși niște lucrători destoinici, cărorora să nu trebuiască să le fie rușine. Ei s-au întărit în experiență, fiind provocați de influențele împotrivoare. S-au scuzat de la acest exercițiu care ar întări mușchii morali, dând putere spirituală. Tocmai aceasta este însă experiența de care au nevoie pentru a ajunge la plinătatea staturii de bărbați în Hristos Isus. Ei nu câștigă deloc putere spirituală evitând îndatoririle și responsabilitățile și renunțând la indolență și iubirea egoistă de tihnă și plăcere.

Fratelui R. nu-i lipsește capacitatea de a-și îmbrăca ideile în cuvinte, îi lipsește însă spiritualitatea și adevărata sfințenie a inimii. El nu a băut, cu sete, din izvorul adevărului. Dacă s-ar fi folosit de momentele sale de aur pentru a studia Cuvântul lui

Dumnezeu, acum ar fi putut fi un lucrător capabil; el este prea indolent pentru a-și supune mintea la efort și a descoperi el însuși motivele nădejzii noastre. Este mulțumit să ia material pe care alte minți și alte tocuri s-au muncit să îl producă și să folosească ideile lor care îi sunt puse de-a gata în mână, fără efort sau istovire a minții, fără să cugete cu atenție sau să mediteze cu rugăciune el însuși.

Fratelui R. nu-i este pe plac munca hotărâtă, fie că este studiul Scripturilor, fie că este muncă fizică. El preferă o cale mai ușoară și cu toate acestea nu știe nimic pe cale experimentală despre povara lucrării lui Dumnezeu. Îi este mai ușor să repete cugetările altora decât să învețe el însuși cu sârguință adevărul. Numai prin efort propriu, folosire asiduă a minții și devotament deplin în lucrare devin bărbații competenți pentru slujire.

Hristos spune: „Voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?” Gustul sării este harul divin. Toate eforturile făcute pentru înaintarea adevărului nu au decât o mică valoare dacă nu le însoțește Duhul lui Dumnezeu. Ai făcut din predarea adevărului o joacă de copii. Mintea ta a fost preocupată cu propria ta tihnă și plăcere, urmându-ți înclinația. Tu și soția ta nu aveți un real simțământ al sfințeniei lucrării lui Dumnezeu. Vă gândiți amândoi mai mult la satisfacerea capriciilor voastre și la deslușirea modului în care să vă împliniți dorințele ce țin de tihnă și plăcere decât la angajarea în îndatoririle aspre ale vieții, mai cu seamă răspunderile legate de lucrarea de avertizare a lumii despre Judecata care vine.

L-ai văzut pe fratele S. aplecat sub poveri și istovit de muncă fizică; dar ai avut o iubire așa de mare pentru tihna ta și o asemenea dorință de a menține propria-ți importanță, încât te-ai ținut deoparte, scuzându-te de la angajarea în îndatoririle pe care cineva era obligat să le îndeplinească. Ai petrecut zile întregi în trândăvie fără să aduci binecuvântare cuiva; și apoi conștiința ți-a putut permite fără păneri de rău să vii cu justificarea timpului petrecut în cea mai bună parte în lenevie și să primești plată din vistieria lui Dumnezeu.

Prin calea ta, ai arătat că nu ai o înțelegere înaltă a lucrurilor sacre. L-ai jefuit pe Dumnezeu; și ar trebui să înfăptuiești acum lucrarea deplină a pocăinței. Să nu încerci să-i înveți pe alții. Când vei fi convertit, atunci vei fi în stare să-i întărești pe frații tăi; dar Dumnezeu nu are nevoie în via Sa de bărbați cu genul de caracter pe care-l ai tu. Când vei șterge această marcă și vei purta pecetea Celui Divin, atunci poți lucra pentru cauza lui Dumnezeu. Ai de învățat aproape totul și numai un scurt timp de a învăța

aceste lecții. Dumnezeu să te ajute să lucrezi cu seriozitate și la obiect. Am scris mult mai mult despre principii generale, dar nu-mi pot face timp să ți le redau acum.

Capitolul 50

Părinții ca reformatori

Pe 3 ianuarie 1875 mi-a fost arătat că nici unul dintre noi nu-și dă seama de primejdiile care ne așteaptă la fiecare pas. Avem un vrăjmaș vigilent și tot nu suntem treji și serioși în eforturile noastre de a ne împotrivi ispitelor lui Satana și de a dejuca mașinațiile sale.

Dumnezeu a îngăduit ca reforma sănătății să strălucească asupra noastră în aceste ultime zile pentru ca, umblând în lumină, să scăpăm de multe primejdii la care vom fi expuși. Ispitele lui Satana sunt mari asupra familiei omenești, pentru a-i face să-și îngăduie pofta, să-și satisfacă înclinațiile și să ducă o viață de nebunie nepăsătoare. El prezintă plăcerea pentru o viață de distracție personală și în căutarea de a satisface instinctele animalice. Licențiozitatea este răspândită într-o măsură alarmantă și ruinează pe viață constituțiile fizice; și nu numai aceasta, dar sunt sacrificate și puterile morale. Îngăduințe necumpătate reduc atât energia vitală a corpului, cât și a minții. Acestea îl plasează pe terenul vrăjmașului pe cel care este biruit, acolo unde Satana poate ispiti, hărțui și în cele din urmă controla voința după plac.

Aceia care au fost biruiți în punctul apetitului și folosesc în mod neîngrădit tutunul își înjosesc puterile mintale și morale, aservindu-le celor animalice. Iar când pofta pentru băuturile alcoolice este îngăduită, omul duce de bunăvoie la buze înghițitura care aduce sub nivelul animalelor pe acela care a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Rațiunea este paralizată, intelectul este amorțit, pasiunile animalice sunt trezite și apoi urmează nelegiuiri de cel mai înjositor caracter. Dacă oamenii ar dori să devină cumpătați în toate lucrurile, dacă nu ar lua, nu ar gusta și nu ar atinge băuturile alcoolice și narcoticele, rațiunea ar lua în mâini frâiele conducerii și ar controla poftele și pasiunile animalice. În acest veac rapid, cu cât hrana este mai puțin ațățătoare, cu atât este mai bine. Cumpătarea în toate lucrurile și tăgăduirea fermă a poftei este singura cale către siguranță.

Satana vine la om, așa cum a venit și la Hristos, cu ispitele lui copleșitoare, pentru a-l face să-și îngăduie pofta. El își cunoaște bine puterea de a birui pe om în acest punct. I-a învins pe Adam și pe Eva în Eden în privința apetitului, și aceștia și-au

pierdut căminul fericit. Ce nenorocire și nelegiuire au umplut lumea noastră ca o consecință a căderii lui Adam! Orașe întregi au fost șterse de pe fața pământului din pricina crimelor oribile și a neleguirii revoltătoare care le-au făcut să fie o pată asupra universului. Îngăduința poftei a fost temelie tuturor păcatelor lor. Prin poftă, Satana a stăpânit mintea și ființa. Mii de oameni care ar fi putut să trăiască au încredințat prea devreme mormintelor epavele lor fizice, mintale și morale. Ei au avut puteri bune, dar au jertfit totul pentru îngăduirea apetitului, care i-a adus în punctul de a da frâu liber poftei carnale. Lumea noastră este un imens spital. Obiceiurile vicioase sunt în creștere.

Este neplăcut, dacă nu chiar primejdios, să rămâi într-un vagon de cale ferată sau într-o cameră aglomerată care nu este bine ventilată, în care atmosfera este saturată de proprietățile alcoolului și tutunului. Ocupanții acesteia arată prin respirația și emanațiile corpului că organismul le este umplut de otrava alcoolului și tutunului. Folosirea tutunului este un obicei care adesea afectează sistemul nervos într-un mod mai puternic decât folosirea alcoolului. El leagă victima în lanțuri mai puternice decât o face paharul de băutură amețitoare; obiceiul este mai greu de biruit. Trupul și mintea sunt în multe cazuri mai îmbătate prin folosirea tutunului decât prin aceea a băuturilor alcoolice; căci este o otravă insidioasă.

Patima beției crește pretutindeni, în ciuda eforturilor serioase care au fost depuse în ultimul an pentru a-i opri înaintarea. Mi s-a arătat că puterea enormă a alcoolismului nu va fi controlată de nici un fel de eforturi ca acelea făcute până acum. Lucrarea cumpătării trebuie să înceapă în familiile noastre, la mesele noastre. Mamele au o lucrare importantă de făcut, pentru a dăruii lumii, printr-o disciplină și o educație corectă, copii care vor fi capabili să ocupe aproape orice poziție și care pot de asemenea să onoreze și să se bucure de îndatoririle casnice.

Lucrarea mamei este foarte importantă și sacră. Ea ar trebui să-și învețe copiii încă din leagăn să practice obiceiuri de tăgăduire și stăpânire de sine. Dacă timpul ei este în cea mai mare parte ocupat cu nebuniile acestui veac degenerat, dacă îmbrăcămintea și petrecerile îi ocupă timpul prețios, copiii ei nu vor primi acea educație esențială pentru a-și forma caractere corecte. Grija mamei creștine nu ar trebui să fie doar în ce privește exteriorul, ci și pentru o constituție fizică sănătoasă și o bună moralitate a copiilor ei.

Multe mame care deplâng patima beției existentă peste tot nu privesc suficient de

adânc pentru a vedea cauza. Ele pregătesc zilnic o varietate de feluri de mâncare și alimente foarte condimentate, care ispitesc apetitul și încurajează supraalimentația. Mesele americanilor noștri sunt în general pregătite pentru a forma bețivi. Poftea este principiul conducător pentru o categorie numeroasă. Oricine își va îngădui să mănânce prea des și încă alimente care nu au însușiri sănătoase își va slăbi puterea de a se împotrivi în alte privințe tentațiilor poftei și pasiunii în măsura în care și-a întărit înclinațiile către obiceiuri incorecte de a mânca. Mamele ar trebui să fie marcate de obligația lor față de Dumnezeu și față de lume de a oferi societății copii care să aibă caractere bine dezvoltate. Bărbații și femeile care au principii solide când ajung la stadiul de a acționa vor fi pregătiți să rămână neîntinați în mijlocul murdăriilor morale ale acestui veac stricat. Este de datoria mamelor să se folosească de ocaziile de aur de a-și educa în mod corect copiii pentru a fi folositori și pentru datorie. Timpul lor aparține copiilor lor într-un sens deosebit. Timpul prețios nu ar trebui consacrat lucrului inutil la îmbrăcăminte destinată etalării ostentative, ci petrecut instruind cu răbdare și învățându-și cu grijă copiii despre necesitatea tăgăduirii de sine și a autocontrolului.

Mesele multor așa-zise creștine sunt pregătite zilnic cu o varietate de feluri de mâncare ce irită stomacul și produc o stare febrilă organismului. Mâncarea pe bază de carne constituie articolul alimentar principal pe mesele multor familii, până când sângele le este plin de umori canceroase și scrofuloase. Corpurile lor sunt compuse din ceea ce mănâncă. Când vine însă boala și suferința asupra lor, se consideră că este o năpastă a providenței.

O spunem din nou: alcoolismul începe la mesele noastre. Poftea este îngăduită, până când îngăduința în toate devine o a doua fire. Prin folosirea ceaiului și a cafelei se formează pofta pentru tutun, iar acesta încurajează pofta pentru băuturi spirtoase.

Mulți părinți, pentru a evita sarcina de a-și educa răbdători copiii în obiceiuri ale tăgăduirii de sine și de a-i învăța cum să se folosească în mod corect de toate binecuvântările lui Dumnezeu, îi lasă să mănânce și să bea când poftesc. Dacă nu sunt înfrânate cu hotărâre, apetitul și îngăduința egoistă cresc o dată cu creșterea copiilor și se întăresc pe măsură ce capătă puteri. Când încep viața pe cont propriu și își ocupă locul în societate, acești copii sunt neputincioși în fața ispitei. Necurăția morală și nelegiuirea învederată abundă peste tot. Ispita de îngăduire a gustului și de satisfacere a înclinației nu a scăzut o dată cu trecerea anilor, iar tinerii sunt în general conduși de impulsuri și sunt robi ai poftei. În cel mâncăcios, cel devotat tutunului, în bețivan și în

cel mereu amețit vedem rezultatele rele ale educației defectuoase.

Când auzim lamentările triste ale femeilor și bărbaților creștini în privința rezelor îngrozitoare ale alcoolismului, se nasc imediat în minte întrebările: Cine i-a educat pe tineri și le-a dat forma de caracter pe care o au? Cine a nutrit în ei poftele pe care le-au dobândit? Cine a neglijat cea mai solemnă responsabilitate, aceea de a modela mintea și de a le forma caracterul pentru ceva folositor în această viață și pentru compania îngerilor în cea viitoare? O categorie numeroasă de fâpturi omenești pe care le întâlnim pretutindeni reprezintă un blestem viu pentru lume. Ei nu trăiesc pentru un alt scop în afară de acela de a-și îngădui pofta și pasiunea și de a-și strica și sufletul, și trupul prin obiceiuri desfrânate. Aceasta este o muștrare îngrozitoare la adresa mamelor care sunt tributare modei, care au trăit pentru îmbrăcăminte și etalare, care au neglijat să-și înfrumusețeze propria minte și să-și formeze caracterul după Modelul divin și care au neglijat totodată încrederea sacră ce le-a fost acordată, de a-și crește copiii în învățătura și muștrarea Domnului.

Am văzut că Satana, prin ispitele lui, instituie mode mereu schimbătoare, petreceri și distracții atractive, la care mamele pot fi aduse să-și consacre unor chestiuni ușuratică timpul de probă dat de Dumnezeu, astfel încât să nu aibă decât puține ocazii de a-și educa și pregăti cum se cuvine copiii. Tinerilor noștri le lipsesc mamele care să-i învețe chiar din leagăn să-și stăpânească pasiunea, să-și tăgăduiască pofta și să-și biruie egoismul. Au nevoie de învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă; puțin aici, puțin acolo.

Evreilor li s-au dat instrucțiuni privind modul în care să-și educe copiii ca să evite idolatria și păcătoșenia neamurilor: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.”

Avem o dorință sinceră ca femeia să ocupe poziția pe care Dumnezeu a avut-o în vedere la început, ca egală a soțului ei. Avem atâta nevoie de mame care să fie mame nu numai cu numele, ci în oricare sens pe care-l presupune acest cuvânt. Putem spune în deplină siguranță că demnitatea și importanța misiunii și îndatoririlor specifice femeii sunt de un caracter mai sfânt decât datoriile bărbatului.

Există speculații legate de drepturile și îndatoririle femeii în privința dreptului de vot. Multe nu sunt deloc educate să înțeleagă greutatea unor chestiuni importante. Au trăit o viață de satisfacere imediată a plăcerii, pentru că așa era la modă. Femei care și-ar putea dezvolta un intelect bun și avea o adevărată valoare morală sunt acum doar niște sclave ale modei. Ele nu au o profunzime a gândirii și nici un intelect cultivat. Pot vorbi în cunoștință de cauză despre ultima modă, despre stilurile de îmbrăcăminte, despre cutare și cutare petrecere sau bal încântător. Astfel de femei nu sunt pregătite să ocupe, în cunoștință de cauză, o poziție marcantă în ce privește afacerile politice. Ele nu sunt decât niște făpturi ale modei și ale împrejurărilor. Această stare de lucruri trebuie să se schimbe. Femeia să-și dea seama de sfințenia lucrării ei și, în tăria și frica de Dumnezeu, să se ocupe de misiunea vieții ei. Să-și educe copiii pentru a fi folositori în această lume și pregătiți pentru o lume mai bună.

Ne adresăm mamelor creștine. Vă rugăm fierbinte să vă simțiți responsabilitatea ca mame și să trăiți nu pentru plăcerea voastră, ci pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Hristos nu și-a făcut propria-I plăcere, ci a luat chip de rob. A părăsit curțile cerești și a binevoit să-și acopere divinitatea cu natura umană, pentru ca, prin condescendența și marele Său sacrificiu, să ne poată învăța cum putem fi înălțați la poziția de fii și fiice ale familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Dar care sunt condițiile acestei poziții sacre, înălțate? „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.”

Hristos S-a coborât de la cea mai înaltă autoritate, din poziția de egal cu Dumnezeu, în locul cel mai de jos, cel al unui rob. Căminul lui era în Nazaret, care era proverbial pentru ticăloșia lui. Părinții Săi se numărau printre săracii cei umili. Meseria Sa era aceea de tâmplar și lucra cu mâinile pentru a-și face partea pentru întreținerea familiei. Timp de treizeci de ani a fost supus părinților. Aici, viața lui Hristos ne îndrumă către datoria noastră de a fi sârguincioși în lucru, de a avea grijă și de a-i educa pe cei slabi și neștiutori. În lecțiile Sale de instruire pe care le-a dat ucenicilor, Isus i-a învățat că împărăția Sa nu este o împărăție lumească, în care toți se luptă pentru pozițiile cele mai înalte.

Femeia ar trebui să ocupe o poziție mai sfântă și mai înaltă în familie decât regele pe tronul său. Marea ei lucrare este de a face din viața sa un exemplu viu pe care l-ar dori copiat de copiii săi. Prin învățatură și exemplu, ea trebuie să umple mintea lor cu

cunoștințe folositoare și să-i conducă spre munca pentru binele altora. Marele stimulent pentru mama cea împovărată ar trebui să fie acela că fiecare copil care este educat cum trebuie și care are acea podoabă interioară, podoaba unui duh blând și liniștit, va avea educația potrivită pentru Cer și va străluci în curțile Domnului.

Cât de puțini găsesc ceva atrăgător în adevărata umilință a lui Hristos! Umilința Sa nu consta într-o apreciere scăzută a propriului caracter și destoinicii, ci în smerirea Sa între oamenii căzuți, pentru a-i ridica alături de El la o viață mai înaltă. Cei lumești caută să se înalțe în poziția celor ce sunt deasupra lor sau să le devină superiori. Însă Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a smerit pentru a-l înălța pe om; și adevăratul urmaș al lui Hristos va căuta să-i întâmpine pe oameni acolo unde sunt pentru a-i înălța.

Vor simți mamele acestei generații sfințenia misiunii lor și nu se vor lua ele la întrecere, în cele exterioare cu vecinii lor mai bogați, ci vor căuta să-i depășească în împlinirea cu credincioșie a lucrării de instruire a copiilor lor pentru viața aceea mai bună? Dacă tinerii și copiii ar fi pregătiți și educați în obiceiuri de tăgăduire de sine și autocontrol, dacă ar fi învățați că nu trăiesc pentru a mânca, ci mănâncă pentru a trăi, ar fi mai puțină boală și mai puțină stricăciune. Nu ar fi o mare nevoie să se inițieze campanii împotriva alcoolului, care aduc rezultate așa de mici, dacă în tinerii care formează și modelează societatea ar putea fi sădite principiile corecte în ce privește cumpătarea. Ei ar avea atunci valoarea și integritatea morală de a se împotrivi, în puterea lui Isus, murdăriilor acestor ultime zile.

Este un lucru extrem de dificil să te dezveți de obiceiurile pe care ți le-ai îngăduit în viață și care ți-au educat apetitul. Demonul necumpătării nu este ușor de biruit. Are o putere uriașă și este greu de învins. Dar să înceapă părinții o campanie împotriva necumpătării chiar în jurul focului din cămin, chiar în familiile lor, în ce privește principiile pe care-i învață pe copiii lor să le urmeze încă din pruncie, și astfel pot spera să aibă succes. Mamelor, veți fi răsplătite pentru folosirea ceasurilor prețioase pe care vi le-a dat Dumnezeu pentru formarea, dezvoltarea și educarea caracterelor copiilor voștri și învățarea lor să îmbrățișeze strict principiile de cumpătare în mâncare și băutură.

Se poate ca părinții să fi transmis copiilor lor tendințe spre poftă și pasiune, care vor face mai dificilă lucrarea de educare și pregătire a acestora pentru a fi strict cumpătați și a avea obiceiuri curate și virtuozitate. Dacă pofta pentru mâncare nesănătoasă și pentru stimulente și narcotice le-a fost transmisă ca o moștenire din partea părinților,

ce responsabilitate înfricoșător de solemnă apasă asupra acestora din urmă de a neutraliza tendințele rele pe care le-au dat copiilor lor! Cu câtă seriozitate și sârguință ar trebui să lucreze părinții pentru a-și împlini datoria, cu credință și cu nădejde, față de vlăstarele lor nefericite!

Părinții ar trebui să considere ca primă obligație a lor înțelegerea legilor vieții și sănătății, ca să nu facă nimic prin pregătirea mâncării sau prin oricare alte obiceiuri care să dezvolte tendințe greșite în copiii lor. Cu câtă atenție ar trebui mamele să studieze pentru a pregăti mesele cu cele mai simple și sănătoase mâncăruri, pentru ca organele digestive să nu fie slăbite, puterile nervilor să nu fie dezechilibrate și învățăturile date copiilor lor să nu fie zădărnicate prin alimentele pe care le pun înaintea acestora! Această hrană, fie că slăbește, fie că întărește organele stomacului, are mult de-a face cu păstrarea sub control a sănătății fizice și morale a copiilor, care reprezintă proprietatea lui Dumnezeu, cumpărată cu preț de sânge. Ce încredere sacră este acordată părinților, de a păzi constituția fizică și morală a copiilor lor, astfel încât sistemul lor nervos să fie bine echilibrat și sufletul să nu le fie pus în primejdie! Cei care îngăduie pofta copiilor lor și nu le țin sub control pasiunile vor vedea greșeala îngrozitoare pe care au făcut-o în persoana celui care este robit iubirii de tutun și alcool, ale căror simțuri sunt amortite și ale căror buze rostesc neadevăruri și hule.

Când părinții și copiii se întâlnesc la judecata finală, ce scenă se va arăta! Mii de copii care au fost robi ai poftei și ai viciului înjositor, ale căror vieți sunt epave morale, vor sta față în față cu părinții care au făcut din ei ceea ce sunt. Cine, dacă nu părinții, trebuie să poarte această înfricoșătoare responsabilitate? Domnul i-a stricat pe acești tineri? O, nu! El i-a făcut după chipul și asemănarea Sa, cu puțin mai prejos decât îngerii. Atunci cine a înfăptuit lucrarea înfricoșătoare de formare a caracterului pentru viață? Cine le-a schimbat caracterul încât nu poartă pecetea lui Dumnezeu și trebuie să fie pentru totdeauna alungați din prezența Sa, fiind prea necurați ca să-și găsească vreun loc alături de îngeri într-un Cer sfânt? Au fost păcatele părinților transmise copiilor prin poftă și pasiuni stricate? Și a fost lucrarea aceasta finalizată de către mama iubitoare de plăceri, prin faptul că a neglijat să-i educe așa cum se cuvine, conform modelului ce i-a fost dat? Toate aceste mame vor fi cercetate înaintea lui Dumnezeu tot atât de sigur pe cât este adevărat că există. Satana este gata să-și facă lucrarea și să-și desfășoare ispitele cărora ele nu au nici voință, nici putere morală să li se împotrivescă.

Cei din poporul nostru merg în mod constant în regres în ce privește reforma

sănătății. Satana vede că nu poate avea o putere la fel de mare de a-i stăpâni cum ar avea dacă aceștia și-ar îngădui pofta. Sub influența alimentelor nesănătoase, conștiința intră în amorțire, mintea se întunecă și capacitatea ei de a fi impresionată este tocită. Însă vina păcătosului nu este micșorată pentru motivul amorțirii conștiinței violate și insensibilizării ei.

Satana corupe mintea și distruge sufletul prin ispitele sale subtile. Vor vedea oare cei din poporul nostru și vor simți păcatul îngăduirii unui apetit stricat? Vor renunța ei la ceai, cafea, mâncăruri cu carne și toate alimentele ațâțătoare și își vor consacra răspândirii adevărului mijloacele materiale cheltuite pentru asemenea îngăduințe vătămătoare? Aceste stimulente nu fac decât rău; cu toate acestea, vedem cum un număr mare dintre aceia care mărturisesc că sunt creștini folosesc tutunul. Chiar acești bărbați vor deplânge răul alcoolismului și, în timp ce vorbesc împotriva folosirii băuturilor spirtoase, vor scuipa din gură sucul tutunului. Din moment ce starea de sănătate a minții depinde de condiția normală a forțelor vitale, ce grijă ar trebui arătată pentru a nu folosi nici stimulente, nici narcotice!

Tutunul este o otravă lentă, perfidă, iar urmările lui sunt mai greu de curățat din organism decât cele ale alcoolului. Ce putere poate avea cel devotat tutunului pentru a opri înaintarea alcoolismului? Trebuie să existe o revoluție în lumea noastră în privința tutunului înainte ca securea să fie înfiptă la rădăcina pomilor. Chiar lărgim și mai mult subiectul acesta. Ceaiul și cafeaua întrețin un apetit crescând pentru stimulente mai puternice, ca tutunul și alcoolul. Și ne apropiem și mai mult de cămin, de mesele zilnice, acele mese încărcate din familiile creștine. Se practică cumpătarea în toate aceste lucruri? Sunt împlinite aici reformele — care sunt vitale pentru sănătate și fericire? Fiecare creștin adevărat își va stăpâni apetitul și pasiunile. Dacă nu este eliberat din lanțurile și robia apetitului, nu poate fi un adevărat slujitor ascultător al lui Hristos. Îngăduirea apetitului și a pasiunilor face ca adevărul să nu aibă nici un efect asupra inimii. Îi este cu neputință spiritului și puterii adevărului să sfințească un om, suflet, trup și spirit, când acesta se află sub stăpânirea apetitului și pasiunii.

Capitolul 51

“Nu pot să mă cobor”

„Am o mare lucrare de făcut”, spune Neemia, „și nu pot să mă cobor; cât timp aş lăsa-o ca să vin la voi, lucrul ar înceta.”

Pe 3 ianuarie 1878 mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu nu ar trebui să iasă nici un moment din starea de veghere și vigilență. Satana este pe urmele noastre. El este hotărât să biruie prin ispitele lui pe poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Dacă nu-i lăsăm nici un loc descoperit, ci ne împotrivim stratagemelor lui, statornici în credință, vom avea tăria de a ne despărți de orice nelegiuire. Cei ce țin poruncile lui Dumnezeu vor fi o putere în țară, dacă trăiesc în conformitate cu lumina și privilegiile pe care le au. Ei pot fi modele de evlavie, sfinți în inimă și conversație. Nu vom avea liniște, astfel încât să putem înceta vegherea și rugăciunea. Pe măsură ce timpul ca Hristos să Se arate pe norii cerului se apropie, ispitele lui Satana vor fi folosite pentru a apăsa cu mai mare putere asupra celor care țin poruncile lui Dumnezeu; căci el știe că are puțină vreme.

Lucrarea lui Satana va fi dusă la împlinire prin agenții săi. Predicatori care urăsc Legea lui Dumnezeu vor folosi orice mijloace pentru a îndepărta sufletele de la loialitatea lor față de Dumnezeu. Cei mai înverșunați vrăjmași ai noștri se vor afla printre adventiștii de ziua întâi. Inimile lor sunt deplin hotărâte să ducă război împotriva celor ce țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus. Cei care aparțin acestei categorii simt că este o virtute să vorbească, să scrie și să dea pe față ura cea mai amarnică împotriva noastră. Nu trebuie să ne așteptăm să vină un comportament cinstit sau dreptate din mâinile lor. Mulți dintre ei sunt insuflați de Satana cu o nebunie grozavă, îndreptată spre păzitorii poruncilor lui Dumnezeu. Vom fi ponegriți, prezentați într-o lumină greșită; toate motivațiile și acțiunile noastre vor fi judecate în mod eronat, iar caracterele ne vor fi atacate. În acest mod se va manifesta mânia balaurului. Dar am văzut că nu trebuie să ne descurajăm câtuși de puțin. Tăria noastră este în Isus, apărătorul nostru. Dacă, în umilință, avem încredere în Dumnezeu și ne prindem cu tărie de făgăduințele Sale, El ne va da har și înțelepciune cerească pentru a ține piept vicleșugurilor lui Satana și a ieși biruitori.

În vedenia pe care am avut-o de curând, am văzut că a trece la represalii sau a ne coborî de la înălțimea marii noastre lucrări la nivelul lor, pentru a le înfrunta calomniile, nu va face ca influența noastră să crească sau să câștigăm favoarea lui Dumnezeu. Există unii care vor recurge la orice fel de amăgire și minciuni grosolane pentru a-și atinge țelul și a amăgi suflete și de a arunca un stigmat asupra Legii lui Dumnezeu și acelor care adoră să o păzească. Ei vor repeta cele mai contradictorii și mai ticăloase neadevăruri, iarăși și iarăși, până ajung să se convingă pe ei înșiși că sunt adevărate. Acestea sunt cele mai puternice argumente pe care le au pentru a le folosi împotriva Sabatului poruncii a patra. Nu ar trebui să îngăduim ca sentimentele noastre să pună stăpânire pe noi și să ne distragă de la lucrarea de avertizare a lumii.

Cazul lui Neemia a fost prezentat înaintea mea. El era angajat în lucrarea de înălțare a zidurilor Ierusalimului, iar vrăjmașii lui Dumnezeu erau hotărâți ca zidurile să nu fie construite. „Dar Sanbalat, Tobia, Arabii, Amoniții și Asdodiții s-au supărat foarte tare când au auzit că dregerea zidurilor înainta și că spărturile începeau să se astupe. S-au unit toți împreună ca să vină împotriva Ierusalimului și să-i facă stricăciuni.”

În acest caz, un spirit de ură și potrivnicie față de evrei a constituit liantul care a strâns împreună și a creat o simpatie reciprocă între grupuri diferite de oameni, care altminteri s-ar fi războit unul cu altul. Aceasta ilustrează bine situația la care suntem adesea martori în zilele noastre, a unității existente între oamenii diferitelor denominațiuni pentru a se împotrivi adevărului prezent — oameni a căror unică legătură pare a fi aceea care prin natura ei aparține balaurului, manifestând încrâncenare și ură împotriva rămășiței care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Aceasta se vede mai ales la adventiștii de ziua întâi, cei fără o zi anume și pentru care „toate zilele-s la fel”, care se pare că au o reputație pentru faptul că se urăsc și se calomniază reciproc — aceasta când pot găsi ceva timp disponibil în afara eforturilor de a-i reprezenta greșit, a-i calomnia și a-i insulta în toate felurile pe adventiștii de ziua a șaptea.

„Atunci ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus o strajă zi și noapte, din cauza lor.” Ne aflăm necurmat în primejdia de a deveni încrezători în propriile noastre forțe, bizuindu-ne pe înțelepciunea noastră și nefăcând din Dumnezeu tăria noastră. Nimic nu-l deranjează pe Satana atât de mult ca faptul că îi cunoaștem stratagemele. Dacă simțim primejdiile care ne pândesc, vom simți nevoia rugăciunii, așa cum a simțit-o Neemia, și, asemenea lui, vom obține acea apărare reală care ne va da siguranță în timp de primejdie. Dacă suntem neglijenți și indiferenți, vom fi în mod sigur biruiți de

mașinațiile lui Satana. Trebuie să fim vigilenți. Câtă vreme recurgem, ca Neemia, la rugăciune, ducându-ne toate încurcăturile și poverile înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să simțim că nu mai avem altceva de făcut. Trebuie să și veghem când ne rugăm. Ar trebui să fim cu ochii la lucrarea adversarilor noștri, ca să nu câștige avantaj în lucrarea lor de amăgire a sufletelor. Ar trebui să facem eforturi, în înțelepciunea lui Hristos, de a dejuca țelurile lor, dar, în același timp, să nu-i lăsăm să ne sustragă de la marea noastră lucrare. Adevărul este mai puternic decât rătăcirea. Dreptatea va câștiga în lupta cu răul.

Poporul Domnului caută să repare spărtura care a fost făcută în Legea lui Dumnezeu. „Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit.» Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.”

Aceasta îi deranjează pe vrăjmașii credinței noastre și este folosit orice mijloc pentru a ne împiedica în lucrare. Și cu toate acestea, zidul distrus se înalță neîncetat. Lumea este avertizată și mulți încetează să mai calce în picioare Sabatul lui Iehova. Dumnezeu este angajat în această lucrare și omul nu o poate opri. Îngeri ai lui Dumnezeu se alătură eforturilor slujitorilor Săi credincioși, iar lucrarea înaintează în mod constant. Vom întâmpina împotriviri de tot soiul, cum au întâmpinat și cei ce ridicau zidurile Ierusalimului; dacă însă vom veghea, ne vom ruga și vom lucra, așa cum au făcut-o ei, Dumnezeu va lupta pentru noi și ne va dăruia victorii prețioase.

Neemia, „s-a alipit de Domnul și nu s-a despărțit de calea lui, ci a păzit poruncile Sale, pe care Domnul le-a făcut cunoscute lui Moise; și Domnul a fost cu el”. Au fost trimiși soli în mod repetat, solicitând o întrevvedere cu Neemia, dar el a refuzat întâlnirea cu ei. Au fost aduse amenințări cutezătoare privitoare la ceea ce aveau de gând să înfăptuiască și au fost trimiși soli pentru a adresa cuvântări poporului angajat în lucrarea de zidire. Aceștia au prezentat perspective atrăgătoare și au promis constructorilor eliberarea de restricții și privilegii minunate dacă aveau să-și unească interesele cu ale lor și să înceteze lucrarea de zidire.

Dar poporului i s-a poruncit să nu se angajeze în controverse cu vrăjmașii lor și să nu le adreseze nici un cuvânt în replică, astfel ca să nu li se ofere vreun avantaj verbal. S-a recurs la amenințări și ridiculizări. Ei au spus: „Dacă se va sui o vulpe, le va dărâma zidul de piatră”. Sanbalat „s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. Și și-a bătut joc de iudei”. Neemia s-a rugat: „Ascultă, Dumnezeu nostru, cum suntem batjocoriți! Fă să cadă ocările lor asupra capului lor”.

„Le-am trimis soli cu următorul răspuns: «Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor; cât timp aș lăsa-o ca să vin la voi, lucrul ar înceta». Mi-au făcut în patru rânduri aceeași cerere și le-am dat același răspuns. Sanbalat mi-a trimis solia aceasta a cincea oară prin slujitorul său, care ținea în mână o scrisoare deschisă.”

Vom întâlni cea mai crâncenă împotrivire din partea adventiștilor care se opun Legii lui Dumnezeu. Dar, asemenea constructorilor zidurilor Ierusalimului, nu ar trebui să ne lăsăm abătuți și să fim împiedicați din lucrarea noastră de zvonuri, de trimiși care doresc discuții sau controverse sau de amenințări de natură să intimideze, de publicarea neadevărurilor sau de orice stratageme pe care le poate insufla Satana. Răspunsul nostru ar trebui să fie: Suntem angajați într-o mare lucrare și nu ne putem coborî. Vom fi uneori în încurcătura de a nu ști ce cale ar trebui să urmăm pentru a menține onoarea cauzei lui Dumnezeu și de a apăra adevărul Său.

Calea urmată de Neemia ar trebui să aibă o puternică influență asupra minții noastre în ceea ce privește modul de a înfrunța astfel de împotriviți. Ar trebui să aducem în rugăciune toate aceste lucruri înaintea Domnului, așa cum și Neemia a rostit cererea sa fierbinte, în timp ce duhul său era smerit. El s-a prins de Dumnezeu cu o credință neșovăitoare. Aceasta este calea pe care ar trebui s-o urmăm. Timpul este prea prețios pentru a fi devotat de către slujitorii lui Dumnezeu apărării caracterului lor, umbrit de cei ce urăsc Sabatul Domnului. Ar trebui să înaintăm cu o convingere nestrămutată, crezând că Dumnezeu va acorda adevărului Său mari și prețioase victorii. În umilință, blândețe și curăție a vieții, sprijinindu-ne pe Isus, ar trebui să ducem cu noi puterea de convingere că avem adevărul.

Noi nu înțelegem, după cum avem privilegiul s-o facem, credința și încrederea pe care le putem avea în Dumnezeu și marile binecuvântări pe care ni le va da credința. Avem o lucrare importantă înaintea noastră. Trebuie să obținem o pregătire morală pentru Cer. Cuvintele și exemplul pe care-l dăm trebuie să vorbească lumii. Îngerii lui

Dumnezeu sunt angajați activ în lucrarea de a sluji copiilor lui Dumnezeu. Sunt consemnate făgăduințe prețioase, cu condiția să ne supunem cerințelor lui Dumnezeu. Cerul este plin de cele mai bogate binecuvântări, gata spre a ne fi oferite. Dacă simțim nevoia pe care o avem și venim la Dumnezeu cu sinceritate și credință solidă, vom fi aduși în strânsă părtășie cu Cerul și vom fi canale de lumină pentru lume.

Trebuie să răsunе adesea avertizarea: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.”